

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ **KJV**

Thai KJV Bible

This Bible is copyrighted by Phillip Pope and made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

. Printing of this edition is provided by the Digital Bible Society (dbs.org). This Bible, and many others, are available for free download in a variety of digital formats at dbs.org/bibles.

หนังสือปฐมกาล	4	นาอูม	539
หนังสืออพยพ	38	ฮาบากุก.....	541
หนังสือเลวีนิติ	65	เศฟันยาห์.....	543
กัณฑ์วิธี	83	ฮักกัย	545
หนังสือพระราชบัญญัติ	107	เศคาริยา.....	547
โยชูวา	131	มาลาคี	554
ผู้วินิจฉัย	146	มัทธิว	557
นางรูธ	161	มาระโก	582
1 ซามูเอล	164	ลูกา.....	598
2 ซามูเอล	185	ยอห์น	624
1 พงศ์กษัตริย์	203	หนังสือกิจการ	643
2 พงศ์กษัตริย์	226	หนังสือโรม	667
1 พงศาวดาร	249	1 โครินธ์.....	679
2 พงศาวดาร	270	2 โครินธ์.....	690
เอเสรา	295	กาลาเทีย.....	697
เนหะมีย์.....	302	เอเฟซัส	702
เอสเธอร์.....	312	ฟิลิปปี.....	706
โยบ.....	317	โคโลสี	710
เพลงสดุดี	333	1 เรสะโลนิกา.....	713
สุกษามิต	382	2 เรสะโลนิกา.....	716
หนังสือปัญญาจารย์	395	1 ทิโมธี	718
เพลงซาโลมอน	401	2 ทิโมธี	722
หนังสืออิสยาห์.....	405	ทิตัส	725
เยเรมีย์	437	ฟีเลโมน	727
เพลงคร่ำครวญ	472	ฮีบรู	728
เอเสเคียล	476	ยากอบ	737
ดาเนียล.....	507	1 เปโตร.....	740
โฮเชยา	518	2 เปโตร.....	744
โยเอล	524	1 ยอห์น	746
อาโมส.....	527	2 ยอห์น	749
โอบาดีห์.....	532	3 ยอห์น	750
โยนาห์.....	533	ยูดาส.....	751
มีคาห์	535	หนังสือวิวรณ์	753

หนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในห้าเล่มที่โมเสสเขียน ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททูก (อพย 24:4; กตว 32:2; พบย 31:9) คนต่างๆที่เขียนพระคัมภีร์ใหม่บอกว่าโมเสสเป็นผู้เขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม (มก 12:20; ลก 2:22; 5:14; 24:27, 44; ยน 1:17, 45; 7:19) หนังสือปฐมกาลเริ่มต้นก่อนมีมนุษย์ที่สามารถเป็นพยานหรือบันทึกประวัติศาสตร์นั้นได้ คือเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่อัศจรรย์ ที่ได้รับจากพระเจ้า และที่ถูกต้องในทุกประการ พระคัมภีร์ประเสริฐยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นๆทุกเล่ม แม้ว่าเป็นหนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือประวัติศาสตร์ก็ตาม พระคัมภีร์นั้นคล้องจองกัน อัศจรรย์ ไม่มีความผิด และจะอยู่เป็นนิตย์

พระเยซูคริสต์ทรงอ้างถึงหนังสือปฐมกาล (มธ 19:4-6; 24:37-39; มก 10:4-9; ลก 11:49-51; 17:26-29, 32; ยน 1:5; 7:21-23; 8:44-56) และพระเยซูตรัสว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียนหนังสือปฐมกาล (มธ 19:8; มก 10:3; ยน 7:21)

ในหนังสือปฐมกาลนี้เราพบรากฐานสำหรับความจริงทุกอย่างซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่นการที่มนุษย์ทำบาป การไถ่บาปด้วยโลหิต ความรอดโดย ความเชื่อ พระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐาน การเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และ “เชื้อสาย” ของหญิง (ซึ่งเล็งถึงการบังเกิดของพระเยซูคริสต์โดยสาวพรหมจารี)

เราทราบว่าลำดับวัน เดือน ปีที่อยู่ในหนังสือปฐมกาลนั้นได้รับการเฉลยจากพระเจ้า หนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์นี้บันทึกเรื่องน้ำท่วมโลกที่ทำลายทุกคนในโลกนั้นนอกจากครอบครัวเดียว น้ำท่วมนั้นได้ล้างเมืองทั้งหลาย และการพัฒนาของเมืองเหล่านั้นไปจากพื้นแผ่นดิน น้ำท่วมโลกนั้นเป็นเหตุที่มีกระดูกสัตว์ (fossil) และถ่านหินเป็นชั้นๆอยู่ใต้ดิน และน้ำท่วมนั้นทำให้แผ่นดินโลกมีการเปลี่ยนแปลงทั่วไป ทฤษฎีเกรฟเวลเฮาเวอสัน อ้างว่าหนังสือปฐมกาล (และทั้งห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมด้วย) มาจากธรรมเนียมต่างๆและแหล่งอื่นๆ แต่ทฤษฎีนี้ถูกปฏิเสธโดยความจริงที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล ทฤษฎีนี้ถูกกล่าวหาว่าเป็นความคิดอย่างโง่เขลาของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งพวกนี้ “แคลงล้ม” (2 ปต 3:3-7) เรื่องของการเนรมิตสร้างโลกของพระเจ้า และเรื่องน้ำท่วมโลกที่ได้สอนไว้ในพระวจนะเล่มนี้ที่ได้รับการเฉลยจากพระเจ้า

การทรงสร้าง

1 ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก ² แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

วันที่หนึ่งปรากฏมีความสว่างเกิดขึ้น

³ พระเจ้าตรัสว่า “จงให้มีความสว่าง” แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น ⁴ พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด ⁵ พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

วันที่สองมีเมฆปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

⁶ พระเจ้าตรัสว่า “จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ” ⁷ พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น ⁸ พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

วันที่สามปรากฏว่ามีทะเล แผ่นดินและพืชพันธุ์ต่างๆ

⁹ พระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น” ก็เป็นดังนั้น ¹⁰ พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹¹ พระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน” ก็เป็นดังนั้น ¹² แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹³ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

วันที่สี่ปรากฏมีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ

¹⁴ พระเจ้าตรัสว่า “จงให้มีดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ ¹⁵ และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก” ก็เป็นดังนั้น ¹⁶ พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน ¹⁷ พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก ¹⁸ เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี ¹⁹ มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

วันที่ห้าปรากฏมีชนิดต่างๆและสัตว์ทะเลนานาชนิด

20 พระเจ้าตรัสว่า “จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก” 21 พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 22 พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน” 23 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

วันที่หกปรากฏมีสัตว์บกและแมลงนานาชนิด

24 พระเจ้าตรัสว่า “จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคาน และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน” ก็เป็นดังนั้น 25 พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

วันที่หกปรากฏมีชายหญิงคู่แรก

26 และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลี้ยงคานที่คานไปมาบนแผ่นดินโลก” 27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง 28 พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก” 29 พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราให้บรรดาดินพืชที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดินไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า 30 สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร” ก็เป็นดังนั้น 31 พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสัตว์ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

วันที่เจ็ดพระเจ้าทรงหยุดพักการทรงสร้าง

2 **2** ดั่งนี้ฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ 2 ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น 3 พระเจ้าทรงอวยพรพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันที่นั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น

สรุปการทรงสร้าง

4 เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า 5 บรรดาดินไม้ตามท้องทุ่งยังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาพืชตามท้องทุ่งยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียุขที่จะทำไร่นา 6 แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป 7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่ 8 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลุกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น 9 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาดินไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสมเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว 10 มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย 11 ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิซอน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวิลาร์ ที่นั่นมีแร่ทองคำ 12 ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำขาว 13 ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิฮอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย 14 ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือโทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส 15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ดูแลและรักษาสวน 16 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “บรรดาดินไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด 17 แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากิน ผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น”

การทรงสร้างผู้หญิง

18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจงสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา” 19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น 20 อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์ 21 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน 22 กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น 23 อาดัมจึงว่า “บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย 24 เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” 25 เขทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

เอวาถูกทดลอง

3 จูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในท้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้’”² หญิงนั้นจึงกล่าวแก่จูว่า “ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้³ แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย’”⁴ จูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายแน่⁵ เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบ ว่า เจ้ากินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว”

การล้มลงในความบาปของมนุษย์

6 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้นั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้นั้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน⁷ ตาของเขาก็งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาก็งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้

อาดัมและเอวาไม่กล้าพบพระเจ้า

8 ในเวลาเย็นวันนั้นเขาก็งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพิทรีของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น⁹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกออาดัมและตรีสแก่เขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”¹⁰ เขากูกล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย”¹¹ พระองค์ตรัสว่า “ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่ เราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ”¹² ชายนั้นกล่าวว่า “หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”¹³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เจ้าทำอะไรลงไป” หญิงนั้นกล่าวว่า “งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”

การสาปแช่ง

14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่จูนั้นว่า “เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินพงคลีดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า¹⁵ เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเกี้ยวของท้าวฟกช้ำ”¹⁶ พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า”¹⁷ พระองค์ตรัสแก่ออาดัมว่า “เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า¹⁸ แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและพืชที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินพืชในท้องทุ่ง¹⁹ เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลซึมหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นพงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นพงคลีดิน”²⁰ อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะว่านางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต²¹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่ออาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาก็งสอง

พระเจ้าทรงไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดน

22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป”²³ เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่ดินที่เขากำเนิดมานั้น²⁴ ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเควรูปไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

คาอินและอาเบล

4 อาดัมได้สมสู่กับเอวาภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์”² นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขาชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา³ อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์⁴ เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา⁵ แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป⁶ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า “ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป⁷ ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็ซุ่มอยู่ที่ประตู มันปรารถนาในตัวเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน”

การฆ่าอาเบล

8 คาอินพบกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาก็งสองอยู่ที่นั่นด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขากูกล่าวว่า “ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ”

การสาปแช่งคาอิน

10 พระองค์ตรัสว่า “เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา¹¹ บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อำพากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า¹² เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก”¹³ คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้¹⁴ ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้น

แผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพิภพของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์ จะฆ่าข้าพระองค์เสีย”¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า “เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า” แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน

เชื้อสายของคาอินและความเจริญทางด้านอารยธรรม

¹⁶ คาอินได้ออกไปจากพระพิภพของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน ¹⁷ คาอินได้สมสู่กับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค ¹⁸ เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค ¹⁹ ลามะคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาร์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าคิลลาห์ ²⁰ นางอาดาร์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่ย้ายอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์ ²¹ น้องชายของเขามียชื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย ²² นางคิลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่ากูบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก กูบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านามาห์ ²³ ลามะคพบกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า “อาดาร์และคิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามะค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ฆ่าอันตรายแก่เรา” ²⁴ ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลามะคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่”

การกำเนิดของเสก

²⁵ อาดัมได้สมสู่กับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสก นางพูดว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย” ²⁶ ฝ่ายเสกกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่บัดนั้นมนุษยย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

ลำดับวงศ์วานจากอาดัมถึงโนอาห์

5 นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษยย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า ² พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น ³ และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเสก ⁴ ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเสกแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ⁵ รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต ⁶ เสกอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช ⁷ ตั้งแต่เสกให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ⁸ รวมอายุของเสกได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต ⁹ เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน ¹⁰ ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹¹ รวมอายุของเอโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ¹² เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล ¹³ ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁴ รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต ¹⁵ มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด ¹⁶ ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ¹⁷ รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ¹⁸ ยาเรดอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค ¹⁹ ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁰ รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต ²¹ เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูเสลาห์ ²² ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²³ รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี ²⁴ เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป ²⁵ เมธูเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค ²⁶ ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดลามะคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ²⁷ รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต ²⁸ ลามะคอยู่มาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ²⁹ เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า “คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหน็ดเหนื่อยของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น” ³⁰ ตั้งแต่ลามะคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน ³¹ รวมอายุของลามะคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต ³² โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

ความชั่วของมนุษยชาติ

6 ต่อมาเมื่อมนุษยย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน ² บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษยย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา

คำเตือนของพระเจ้าถึงการพิพากษา

³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษยย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่นี้ร้อยปี” ⁴ ในคราวนั้นมีพวกมนุษยย์ยักษ์บนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษยย์ และเธอก็กินคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง ⁵ และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษยย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี๋ยวมองไป ⁶ พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษยย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัส

ว่า “เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา”

โนอาห์ต่อนาวา

8 แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 9 ต่อไปนี่คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า 10 โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเซม ฮาม และยาเฟท 11 ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพิทศพระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอ้ำหืด 12 พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเกิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก 13 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “ต่อหน้าเรอบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอ้ำหืดเพราะพวกเขา และดูเกิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก 14 เจ้าจงต่อนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยกตั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น 15 เจ้าจงต่อนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก 16 เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม 17 ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น 18 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า 19 เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต 20 นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้ 21 เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง” 22 โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

โนอาห์ ครอบครัวของเขา และบรรดาสัตว์เข้าไปในนาวา

7 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้ 2 เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่ 3 นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก 4 เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก” 5 โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน 6 เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี 7 โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม 8 สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก 9 ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์ 10 ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก 11 เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก 12 ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน 13 ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเซม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา 14 เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน 15 สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปรานแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ 16 สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน

น้ำท่วม

17 น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก 18 น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ 19 น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วใต้ฟ้า 20 น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบบ้าศอก 21 บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น 22 มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปรานแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น 23 สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา 24 น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

น้ำลดลงและนาวาค้างอยู่บนเทือกเขาอาราธาต

8 พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง 2 น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด 3 น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และล่องไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง 4 ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอาราธาต 5 น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา 6 ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ 7 ท่านปล่อยนกตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห่งจากแผ่นดินโลก 8 ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง 9 แต่นกเขาไม่พบบนที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกับในนาวา 10 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง 11 ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว 12 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย 13 ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว 14 ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท 15 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า 16 “จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า 17 จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก” 18 โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้

ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน ¹⁹ สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมัน ออกไปจากนาวา

โนอาห์ถวายเครื่องบูชา

²⁰ โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดานกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น ²¹ พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า “เราจะไม่มาไปแข่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น ²² ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหว่านฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป”

คุณค่าของชีวิต

9 พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน ² สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้า และหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า ³ สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า ⁴ แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย

ผู้ที่ฆ่าคนมีโทษถึงประหารชีวิต

⁵ โลहितเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเขาแน่นอน เราจะเรียกเขาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเขาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของทุกคน ⁶ ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ ⁷ เจ้าจงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น” ⁸ พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญากับโนอาห์

⁹ “ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป ¹⁰ และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากนาวา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก ¹¹ เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป” ¹² พระเจ้าตรัสว่า “นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์ ¹³ เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก ¹⁴ และต่อมาเมื่อเรามีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น ¹⁵ และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป ¹⁶ จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานี้รันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก” ¹⁷ และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก” ¹⁸ บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือเชม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน ¹⁹ นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

โนอาห์เมาเหล้าองุ่น

²⁰ โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขากำสวนองุ่น ²¹ ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน ²² ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก ²³ เชมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้หันหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น ²⁴ โนอาห์สร้างเมาแล้ว จึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

คานาอันถูกสาปแช่ง

²⁵ ท่านพูดว่า “คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา” ²⁶ ท่านพูดว่า “สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา ²⁷ พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเชม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา” ²⁸ หลังจากนั้นน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี ²⁹ รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม

เชื้อสายของยาเฟท

² บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโคท มีเดีย ยาวาน กูบิล เมเชค และทราส ³ บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนิส ร์ฟาท และโทการมาธ ⁴ บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอสิซาร์ ทารซิช คิกธิม และโดดานิม ⁵ จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของฮาม

⁶ บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มีสรายิม พูต และคานาอัน ⁷ บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเส-บา ฮาวิลาร์ สับกาห์ ราอามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์ชื่อเชบา และเดดาน ⁸ คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก ⁹ เขา

เป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า “เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์”¹⁰ การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์¹¹ ฝ่ายอัสซูร์จึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบกและเมืองคาลาร์¹² และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาร์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่¹³ มีสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อลูติม อานามิม เลเซบิม นัฟทูลิม¹⁴ ปิกรูสิม คัสลูอิบ (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟิลิสเตีย) และคัฟโทริม¹⁵ คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไฮดอนและเฮก¹⁶ และคนเยบูน คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี¹⁷ คนฮิวต์ คนอารคี คนสิบิ¹⁸ คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป¹⁹ เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไฮดอน ไปทางเมืองเก-ราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโซโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ และเมืองเศโบยิมจนถึงเมืองลาซา²⁰ นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของเซม

²¹ เช่นเดียวกัน เซมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย²² บุตรของเซมชื่อเอลาม อัสซูร์ อารฟักซาด ลูด และอารัม²³ บุตรอารัมชื่ออูส ฮูล เกเธอร์ และมัช²⁴ อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาคห์ และเซลาคห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์²⁵ เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน²⁶ โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร์-มาเวก และเยราห์²⁷ ฮาโดรัม อุซาล ดิกลาห์²⁸ โอบาล อาบีมาเอล เซบา²⁹ ไอฟร์ ฮาวิลาร์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน³⁰ ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเศฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก³¹ นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา³² นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชนชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังจากน้ำท่วม

ฮอบาเบล

11 ทัวแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน² และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออก ก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์ และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น³ แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง” พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ⁴ เขาก็ทั้งหลายพูดว่า “มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอให้ยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก”

พระเจ้านำทรงทำให้เกิดภาษาต่างๆ

⁵ และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอที่ขึ้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาตั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มื่ออะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ⁷ มาเถิด ให้พวกเราลงไปที่นั่นและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้”⁸ ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเล็กลงสร้างเมืองขึ้น⁹ เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

เชื้อสายของอับราม

¹⁰ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเซม เซมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารฟักซาด หลังน้ำท่วมสองปี¹¹ หลังจากเซมให้กำเนิดอารฟักซาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน¹² อารฟักซาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาคห์¹³ หลังจากอารฟักซาดให้กำเนิดเซลาคห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน¹⁴ เซลาคห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์¹⁵ หลังจากเซลาคห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน¹⁶ เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก¹⁷ หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน¹⁸ เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู¹⁹ หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน²⁰ เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุค²¹ หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุคแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน²² เสรุคมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์²³ หลังจากเสรุคให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน²⁴ นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์²⁵ หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน²⁶ เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน²⁷ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลก²⁸ ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย²⁹ อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรธิดาของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาห์³⁰ แต่นางซารายได้เป็นหมั้น นางหามีบุตรไม่

อับรามในเมืองฮาราน

³¹ เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขาไปกับโลกบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาก็ทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น³² รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

พันธสัญญาต่ออับราม

12 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น ² เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร ³ เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า”

อับรามในดินแดนปาเลสไตน์

⁴ ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามทีพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลกก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะเมื่อท่านออกจากเมืองฮาราน ⁵ อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลกบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน ⁶ อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น ⁷ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า” อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน ⁸ ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาลูกหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบรเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบรเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ ⁹ และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

การกัณดารอาหารทำให้อับรามไปยังประเทศอียิปต์

¹⁰ เกิดการกัณดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกัณดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก ¹¹ ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามนำดู ¹² เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า ‘นี่เป็นภรรยาของเขา’ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า ¹³ กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า” ¹⁴ ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้มีรูปงามยิ่งนัก ¹⁵ พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ ¹⁶ ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ กาส กาลี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก ¹⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม ¹⁸ ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า “ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า ¹⁹ ทำไมเจ้าว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’ ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า” ²⁰ ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

อับรามกลับไปเมืองเบรเอล

13 อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลก เข้าไปทางทิศใต้ ² อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก ³ ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบรเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบรเอลกับเมืองอัย ⁴ จนถึงสถานที่ที่แท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

อับรามแยกจากโลก

⁵ โลกซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน ⁶ แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สินสิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ ⁷ เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลก ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปรีซซียยังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น ⁸ อับรามจึงพูดกับโลกว่า “กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน ⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ โปรดจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ”

โลกเข้าไปเมืองไฮโดม

¹⁰ โลกยกหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโสอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองไฮโดมและเมืองโกโมราห์ ¹¹ ดังนั้นโลกจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลกเดินทางไปที่ทิศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป ¹² อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลกอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองไฮโดม ¹³ แต่ชาวเมืองไฮโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก

ทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับรามที่มัมเร

¹⁴ ภายหลังที่โลกแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า “จงยกหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ¹⁵ เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิത്യ ¹⁶ เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน ¹⁷ จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า” ¹⁸ ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

เมืองโสโดมถูกล่าโดยกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์

14 และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อาร์โอคกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และกิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ ² กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชิบาภักษัตริย์เมืองออดมาห์ เซมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโคอาร์ ³ บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิดติมซึ่งคือทะเลเกลือ ⁴ กษัตริย์เหล่านี้ยกขึ้นแก้กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็ยก ⁵ และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอักษาโรก คารนาอิม คนคูซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมที่เมืองซาเวห์ ศิริยารอิม ⁶ ชาวไฮร์ที่ภูเขาเสอร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ⁷ กษัตริย์เหล่านี้ก็กลับมาถึงเมืองเอนมิสปิกซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอามาเลข และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซาโซนกามาร์ด้วย ⁸ และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองออดมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโคอาร์ ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิดติม ⁹ กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม กิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอาร์โอคกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห้าองค์ ¹⁰ ที่หุบเขาสิดติมมีบ່อยางมะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเขา ¹¹ กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สินของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป ¹² และได้จับโลกบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สินของของเขาแล้วจากไป

อับรามช่วยชีวิตโลก

¹³ แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคลและพี่น้องของอานอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม ¹⁴ เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันทีที่เมืองดาน ¹⁵ ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆ ในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบารห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส ¹⁶ และท่านนำบรรดาทรัพย์สินของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลกหลานชายของท่าน ทรัพย์สินของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย

เมลคีเซเดคผู้เป็นปุโรหิตเมืองซาเล็มอวยพรอับราม

¹⁷ หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมารับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์ ¹⁸ เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ¹⁹ ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า “ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด ²⁰ และจงสรรเสริญแต่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า” และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน

อับรามคืนของที่ถูกลปล้นและเชลยแก่กษัตริย์เมืองโสโดม

²¹ กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า “ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด” ²² อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า “ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ²³ ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวหาว่า ‘เราได้กระทำให้อับรามมีเงิน’ ²⁴ เว้นแต่สิ่งที่คุณห่มได้กินและส่วนของคนที่ทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออานอร์ เอชโคล และมัมเร ให้พวกเขาได้รับส่วนของพวกเขาเถิด”

พระเยโฮวาห์ทรงมีพระสัญญาจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราม

15 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเจ้าดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า “อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า” ² อับรามทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนดันเรอณแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนี้แหละคือเอลีเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส” ³ อับรามทูลว่า “ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์” ⁴ ดูเถิด พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า “คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่จะออกมาจากบั้นเฒ่าของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า” ⁵ พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า “จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” ⁶ ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ⁷ พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเตีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า” ⁸ ท่านทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก” ⁹ พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “จงเอาวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา” ¹⁰ ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่ ¹¹ เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาจากซีกสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย ¹² เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน

ชนชาติอิสราเอลจะเป็นกาส

¹³ พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า “จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างดาวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี ¹⁴ เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก ¹⁵ เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้ ¹⁶ แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี้อีกครั้ง

เพราะว่าความชั่วช้าของคนอาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน” 17 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดุเก็ด เตาที่คว้นพลุ่งอยู่และคบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

เขตแดนของแผ่นดินชาวอิสราเอล

18 ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า “เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำฮีบปโตไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส 19 ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคนิส คนชดโมไนต์ 20 คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีส คนเรฟาอิม 21 คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซ และคนเยบุส”

ซารายยกสาวใช้ให้เป็นภรรยาของอับราม

16 นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ 2 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง” และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย 3 ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง 4 ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ 5 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน” 6 แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า “ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร” เมื่อนางซารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พื้นหน้าของนาง 7 กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์ 8 กูตนั้นจึงพูดว่า “ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน” นางจึงกล่าว “ข้าพระองค์หนีมาหนีมาจากนางซารายนายผู้หญิงของข้าพระองค์” 9 กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า “จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขา” 10 แล้วกูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า “เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมาจนนับไม่ถ้วน” 11 กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า “ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาวว่า อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า 12 เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวงและมือคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา” 13 นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า “พระองค์พระเจ้าผู้ทรงกอดพระเนตรข้าพระองค์” เพราะนางพูดว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี้ ผู้ทรงกอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ” 14 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเอลฮาไรอัย ดุเก็ด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด

การกำเนิดของอิชมาเอล

15 นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิชมาเอล 16 เมื่อนางฮาการ์คลอดอิชมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่ออับรามเป็นชื่ออับราฮัม

17 เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า “เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ 2 เราจะทำพันธสัญญาของเราะหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น” 3 อับรามก็ขมหน้าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า “สำหรับเรา ดุเก็ด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย 5 ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย 6 เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า 7 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราะหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้า 8 เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเจ้าเป็นพระเจ้าของพวกเขา”

พิธีสุหนัตเป็นพันธสัญญาต่อชนชาติอิสราเอล

9 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา 10 นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาเราะหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเขาจะเข้าสุหนัต 11 เจ้าจะเข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า 12 ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสุหนัตในท่ามกลางพวกเขา เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างด้าวใดๆ ซึ่งมีเชื้อสายของเจ้า 13 ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาจำเป็นต้องเข้าสุหนัต และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์ 14 เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสุหนัต คือผู้ที่มิได้เข้าสุหนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา”

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อซารายเป็นชื่อซาราห์

15 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “สำหรับซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาราห์ 16 เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ไซ้ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง” 17 ดังนั้นอับราฮัมจึงขมหน้าลงหวัระคิดในใจของท่านว่า “ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ซาราห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ” 18 อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า “โอ ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์” 19 พระเจ้าตรัสว่า “ซาราห์ภรรยา

ยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์

อิสมาเอลจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง

20 สำหรับอิสมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดุเถิด เราได้ช่วยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เราจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง 21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้” 22 พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม 23 อับราฮัมจึงเอาอิสมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ชื่อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน 24 เมื่อท่านเข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี 25 และอิสมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเขา 26 อับราฮัมและอิสมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่หัตถ์ในวันเดียวกันนั้น 27 บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและชื่อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสู่หัตถ์พร้อมกับท่าน

พระเจ้าและทูตสวรรค์สององค์เยี่ยมอับราฮัม

18 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน 2 เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน 3 และพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย 4 ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้น้ำนี้ดื่มหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ดื่มไม่เถิด 5 ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน่อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว” ท่านเหล่านั้นจึงว่า “จงทำตามที่เราว่าเถิด” 6 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาราห์และพูดว่า “จงรีบเอาแป้งละเอียดสามถังมานวดแล้วทำขนมบนเตา” 7 อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร 8 เขาเอาเนย น้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นได้ดื่มไม่แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน 9 ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า “ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน” และเขาพูดว่า “ดูเถิด อยู่ในเต็นท์”

พระสัญญากถึงการกำเนิดอิสอัค

10 ท่านจึงกล่าวว่า “เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” ซาราห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน 11 อับราฮัมและซาราห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว 12 ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า “ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ” 13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า “ทำไมนางซาราห์หัวเราะพูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ’ 14 มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง” 15 ดังนั้นนางซาราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า “ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ”

แผนการทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

16 บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ 18 ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา 19 เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะสั่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา” 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน 21 เราจะลงไปดูเถิดนี้ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้” 22 บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

อับราฮัมวิงวอนเพื่อคนชอบธรรม

23 อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ 24 บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ 25 ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนี้เลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ” 26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา” 27 อับราฮัมทูลตอบว่า “ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มิเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า 28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ” พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนก็นั้น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น” 29 เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า “บางทีจะพบสี่สิบคนก็นั้น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน” 30 เขาทูลต่อพระองค์ว่า “โอ ขอทรงโปรดอย่าให้อंकพระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนก็นั้น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนก็นั้น” 31 เขาทูลว่า “ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มิเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนก็นั้น” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน” 32 เขาทูลว่า “โอ ขอทรงโปรดอย่าให้อंकพระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนก็นั้น” และ

พระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบลคน” ³³ เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน

กุตสวรรค์สององค์มาเยี่ยมโลก

19 กุตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลกได้ตั้งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลกเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบกุตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน ² แล้วเขากล่าวว่า “ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป” กุตเหล่านั้นกล่าวว่า “อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้” ³ เขาได้รับเร้ากุตเหล่านั้นอย่างมาก กุตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงกุตเหล่านั้น ทำขนมปังไว้เชื้อและกุตเหล่านั้นจึงรับประทานอาหาร

โลกเรียกพวกทามวิปริตว่า “พี่น้อง”

⁴ แต่ก่อนที่กุตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้ ⁵ พวกเขาเรียกโลกและพูดกับเขาว่า “ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหากันคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเราเพื่อพวกเราจะได้สัมผัสกับเขา” ⁶ โลกก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ⁷ และกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำการชั่วช้าเช่นนี้เลย ⁸ ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสัมผัสกับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำการแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำการอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า” ⁹ พวกเขาพูดว่า “ถอยไป” และพวกเขาพูดอีกว่า “คนนี้นำมาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษาบัดนี้เราขอทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น” พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลกนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู ¹⁰ แต่กุตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปถึงโลกเข้ามาในบ้านและปิดประตู ¹¹ กุตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตบอดผู้ใหญ่ผู้น้อย ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย

กุตสวรรค์บอกให้โลกและครอบครัวรีบออกจากเมือง

¹² กุตเหล่านั้นจึงพูดกับโลกว่า “ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรเขย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ ¹³ เพราะพวกเราทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเราทำลายมันเสีย” ¹⁴ โลกจึงออกไปพูดกับบุตรเขยของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า “ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้” แต่บุตรเขยของเขากลับดูเหมือนว่าเขาพูดล้อเล่น ¹⁵ เมื่อรุ่งเช้ากุตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลกว่า “จงลุกขึ้น พากรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นั่นไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้” ¹⁶ ขณะที่เขายังรีรออยู่ กุตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือกรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา กุตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง ¹⁷ ต่อมาเมื่อกุตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมามาก่อนแล้ว กุตพูดว่า “จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลือหลังกฎหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขาเกรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย”

โลกวิงวอนขอเมืองเล็กๆคือเมืองโซอาร์

¹⁸ โลกจึงกล่าวแก่กุตเหล่านั้นว่า “โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย ¹⁹ ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาได้ เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย” ²⁰ ดูเถิด กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็กๆ โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด” ²¹ กุตกล่าวแก่เขาว่า “ดูเถิด เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง ²² เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำการใดได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น” เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโซอาร์ ²³ เมื่อโลกเข้าไปยังเมืองโซอาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

เมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์และเมืองเศโบบิมถูกทำลาย

²⁴ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ ²⁵ พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งทั้งออกขึ้นมาจากแผ่นดิน

กรรยาของโลกกลายเป็นเสาเกลือ

²⁶ แต่กรรยาของเขาผู้ตามข้างหลังเขาเสียวกลับไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ ²⁷ อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁸ ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ ²⁹ ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลกออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลกอาศัยอยู่

โลกอาศัยอยู่ในถ้ำ บุตรสาวของโลกทำการผิดประเวณี

³⁰ โลกขึ้นไปจากเมืองโซอาร์ไปอาศัยอยู่ในภูเขาร่วมกับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโซอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำที่เขากับบุตรสาวสองคนของเขา ³¹ บุตรสาวหิวปีพูดกับน้องสาวว่า “บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีความยินดีในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก ³² มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะได้สืบสายของบิดาพวกเรา” ³³ ในคืนวันนั้นพวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวหิวปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเขาไม่สังเกต

ว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร³⁴ ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวหัวปีพูดกับน้องสาวว่า “ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจึงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา”³⁵ พวกเขาจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร³⁶ ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลกก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ³⁷ บุตรสาวหัวปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาวว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้³⁸ ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาวว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

อับราฮัมหลอกหลวงอาบีเมเลค

20 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์² อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า “นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป³ แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว”⁴ แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าใจนาง ท่านจึงทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ซอบบรรณด้วยหรือ”⁵ เขาบอกแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ และแม้แต่นางเองก็ว่า ‘เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า’ ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์”⁶ พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า “แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น⁷ ฉะนั้นบัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจะรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า”⁸ เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

อาบีเมเลคคืนภรรยาแก่อับราฮัม

⁹ ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า “เจ้าได้กระทำให้เราเดือดร้อน เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำให้สิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา”¹⁰ อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าคิดอะไรเจ้าจึงได้กระทำให้สิ่งนี้”¹¹ อับราฮัมทูลว่า “เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีกรรมกรจะกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์”¹² ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์¹³ ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า ‘นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกๆ แห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน’”¹⁴ อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและกาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป¹⁵ แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า “ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ”¹⁶ พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า “ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง” นางก็ถูกตีด้วยถ้อยคำเหล่านี้¹⁷ เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และกาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร¹⁸ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชอาณาจักรของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาราห์ภรรยาอับราฮัม

การกำเนิดของอิสอัค

21 พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้² เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน³ อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค⁴ แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน⁵ อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน⁶ นางซาราห์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า”⁷ นางกล่าวอีกว่า “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว”⁸ เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

นางซาราห์กับอิชมาเอลถูกไล่ออก

⁹ แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่¹⁰ นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า “ไล่กาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของกาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้”¹¹ อับราฮัมกลัวมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน¹² แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะกาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค¹³ ส่วนบุตรชายของกาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า”¹⁴ อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ ใส่น้ำให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วส่งนางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา¹⁵ และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง¹⁶ แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมานเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า “อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย” นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้¹⁷ พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า “ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขาอยู่นั้นแล้ว¹⁸ ลุกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง”¹⁹ แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม²⁰ พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู²¹ เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาก็หาภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา อับราฮัมทำพันธสัญญากับกษัตริย์อามีเมเลค

22 และต่อมาในคราวนั้น อามีเมเลคและฟีโคสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พูดกับอับราฮัมว่า “พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ 23 เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราก็คิดต่อท่าน ท่านจงรักษาคิดต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้” 24 อับราฮัมก็ทูลว่า “ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ” 25 อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออามีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอามีเมเลคยึดเอาไป 26 อามีเมเลคตรัสว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มิได้บอกเรา เรากียังไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้” 27 อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่อามีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน 28 อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว 29 อามีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า “ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร” 30 ท่านทูลว่า “ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้บุดบ่อน้ำนี้” 31 เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้ 32 ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนี้แหละ แล้วอามีเมเลคและฟีโคสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิเตีย 33 อับราฮัมปลูกต้นแอมริสไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดรที่นั่น 34 อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิเตียหลายวัน

การถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินโมริยาห์

22 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า “อับราฮัม” ท่านทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” 2 พระองค์ตรัสว่า “จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ซึ่งเจ้ารักไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า” 3 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดพืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน 4 พอถึงวันที่สามอับราฮัมยกหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล 5 อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า “อยู่กับลาที่นี่เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า” 6 อับราฮัมเอาพืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่ป่าอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมีดแล้วพ้อลูกไปด้วยกัน 7 อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า “บิดาเจ้าข้า” และท่านตอบว่า “ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้” ลูกจึงว่า “นี่ไฟและพืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” 8 อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา” พ้อลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน 9 เขาทิ้งสองมาที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงพืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนพืน 10 แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย 11 แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า “อับราฮัม อับราฮัม” และท่านตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า” 12 และพระองค์ตรัสว่า “อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่า เจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา”

อับราฮัมถวายแกะตัวผู้แทนอิสอัค

13 อับราฮัมยกหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้กับ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน 14 อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า “ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร”

พระเจ้าทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับราฮัม

15 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์ 16 และตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่า เพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า 17 เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และดังเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเม็ดศตวรรษของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ 18 ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา” 19 อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา 20 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า “ดูเถิด มีคาคห์บังเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว 21 คือฮูสนบุตรหับี บุสน้องชายของเขา เคมุเอลบิดาของอาร์ม 22 เคเสด อาไซ ปิลดาช ยิดลาฟ และเบธูเอล” 23 เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาคห์ ทั้งแปดนี้มีคาคห์บังเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม 24 และภรรยาน้องของเขาคือชื่อเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเตบาคห์ กาคัม ทาฮาซ และมาอาคาคห์

นางซาราห์สิ้นชีวิตที่เฮโบรน แล้วถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเป-ลาห์

23 ซาราห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาราห์มีชีวิตถึงอายุนี้ 2 แล้วซาราห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองศิรียาทอารบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาราห์และร้องให้คิดถึงนาง 3 อับราฮัมยื่นขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเขาว่า 4 “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างดาวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป” 5 ลูกหลานของเขาตอบอับราฮัมว่า 6 “นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเราไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน” 7 อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเขาแผ่นดินนั้น 8 และพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอาโฟรนบุตรชายโศหารเพื่อข้าพเจ้า 9 ขอให้เขาให้ถ้ำมัคเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานท่ามกลางหมู่พวกท่าน” 10 ฝ่ายเอาโฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเขา เอโฟรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเขาผู้ซึ่งเข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า 11 “อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานี้แก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในานี้แก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด” 12 อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น 13 และท่านพูดกับเอโฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า “

แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านั้น ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น” 14 เอโพรนตอบอับราฮัมว่า 15 “นายเจ้าข้า ขอฟังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด” 16 อับราฮัมก็ฟังคำของเอโพรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโพรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเขาฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกเขาใช้กันในเวลานั้น 17 นายของเอโพรนในมิกเป-ลาร์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนาทับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้กิ่ง-สิ้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย 18 ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเขา คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา 19 ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นาทับถ้ำหน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน 20 นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเขายอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

อับราฮัมส่งเอลีเยเซอร์ไปหาเจ้าสาวสำหรับอิสอัค

24 ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ 2 อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของท่านว่า “เอามือเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา 3 แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเราจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เรอาศัยอยู่ท่ามกลางเขานี้ 4 แต่เราจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา” 5 คนใช้ก็เรียนท่านว่า “หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมาอยู่กับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามีต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ” 6 อับราฮัมพูดกับเขาว่า “ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นอีก 7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า ‘เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น 8 ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมาอยู่กับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นก็แล้วกัน” 9 คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้ขาอ่อนของอับราฮัม นายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้ 10 คนใช้น้ำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไปด้วยว่าข้าวของทั้งสิ้นของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์ 11 เขาให้อูฐผูกเขาลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ 12 เขาอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม นายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัม นายของข้าพระองค์” 13 ดุเล็ด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ 14 ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า ‘โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ’ และนางนั้นจะว่า ‘เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้ น้ำอูฐของท่านกินด้วย’ ให้คนนั้นเป็นคนทีพระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์”

พระเจ้าทรงนำเอลีเยเซอร์ให้พบกับเรเบคkah

15 และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดุเล็ด เรเบคkah ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา 16 หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารียังไม่เคยมีชายใดสมสู่ นางก็ลงไปตักน้ำเต็มน้ำเต็มไหน้ำ แล้วก็ขึ้นมา 17 คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า “ขอน้ำจากไหน้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย” 18 นางตอบว่า “นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด” แล้วนางก็รินลดไหน้ำของนางลงมาถึงไว้แล้วให้เขาดื่ม 19 เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า “ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิมด้วย” 20 นางรินเทน้ำในไหน้ำของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา 21 ชายนั้นเพิ่งดูนางเฉยๆ เพื่อตรึกตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่ 22 และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเชเชล และคำสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งทองหนักสิบเชเชล 23 และพูดว่า “ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเรากอาศัยบ้างไหม” 24 นางตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร์” 25 นางพูดเสริมว่า “เรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย” 26 ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ 27 และอธิษฐานว่า “สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม นายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำมาจากทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพระองค์” 28 แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้ 29 เรเบคkah มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบีน ลาบีนวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ 30 และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวนและคำใส่ข้อมือน้องสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคkah น้องสาวว่า “ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้” ท่านก็ไปหาชายคนนั้น และดุเล็ด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ 31 ท่านพูดว่า “ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกท่าใด เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว” 32 ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบีนก็แก้อูฐของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้น้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา 33 แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า “ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงธุระที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน” ลาบีนก็ว่า “เชิญพูดเถิด”

เอลีเยเซอร์เล่าถึงธุระของเขาให้ลาบีนฟัง

34 เขาจึงพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม 35 พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา 36 และนางซาราห์ภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นายเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้บุตร 37 นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า ‘เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเรอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้ 38 แต่เราจะไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา’ 39 ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า ‘หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมาอยู่กับข้าพเจ้า’ 40 แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเรานำมาดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา 41 แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา’ 42 วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม นายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล 43 ดุเล็ด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาว

พรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พุดกับนางด้วยว่า “ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากไห่ของนางสักหน่อย” ⁴⁴ และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า “เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย” ให้ผู้นี้เป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์” ⁴⁵ เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นางเรเบคาห์แบกไห่ของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพุดกับนางว่า ‘ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย’ ⁴⁶ นางก็รับลดไห่จากบ่าของนางและว่า ‘เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้ไห่แก่อูฐของท่านด้วย’ ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย ⁴⁷ แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า ‘นางเป็นบุตรสาวของใคร’ นางตอบว่า ‘เป็นบุตรสาวของเบรูเอลบุตรชายของนาโฮร์ ซึ่งนางมีลาคห์กำเนิดให้แก่เขา’ ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่มือของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง ⁴⁸ แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย ⁴⁹ บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามีฉนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย”

นางเรเบคาห์ไปจากลาบันกับเบรูเอล

⁵⁰ ลาบันและเบรูเอลจึงตอบว่า “สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะไม่พุดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้ ⁵¹ ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายของนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว” ⁵² และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์ ⁵³ แล้วคนใช้นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย ⁵⁴ แล้วพวกเขาได้รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด” ⁵⁵ พี่ชายและมารดาของนางว่า “ขอให้หญิงสาวอยู่กับเรสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสัปดาห์แล้วนางจะไปก็ได้” ⁵⁶ แต่ชายนั้นพุดกับพวกเขาว่า “อย่าหม่นงงข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า” ⁵⁷ พวกเขาว่า “เราจะเรียกหญิงสาวมาถามดู” ⁵⁸ พวกเขาจึงเรียกเรเบคาห์มาหา และพุดกับนางว่า “เราจะไปกับชายคนนี้หรือไม่” นางตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไป” ⁵⁹ พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคนของเขา ⁶⁰ พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่นางว่า “น้องสาวเอ๋ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประจักษ์เมืองของคนที่ไม่เลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์”

อิสอัคพบและแต่งงานกับเรเบคาห์

⁶¹ แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป ⁶² ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำลาโฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้ ⁶³ เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริกลงที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา ⁶⁴ เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ ⁶⁵ เพราะนางได้พุดกับคนใช้นั้นว่า “ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร” คนใช้นั้นตอบว่า “นายของข้าพเจ้าเอง” นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม ⁶⁶ คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป ⁶⁷ อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาราห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

บุตรชายของอับราฮัมกับเคดูราห์

25 อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคดูราห์ ² นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อศิมราน โยชาน เมดาน มีเดีย อิชบากและซูอาห์ ³ โยชานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออิสซูริม เลกูซิมและเลอุมมิม ⁴ บุตรชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบิตาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคดูราห์ ⁵ อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค ⁶ แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกเขาอันน้อยของท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

อับราฮัมสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 175 ปี อับราฮัมถูกฝังไว้กับนางซาราห์

⁷ อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี ⁸ อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ⁹ อิสอัคและอิชมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมักเป-ลาห์ ในนาของเอโฟรนบุตรชายของโศหารคนฮิตไทต์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร ¹⁰ เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาราห์ภรรยาของท่าน ¹¹ และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาโฮรอย

เชื้อสายของอิชมาเอล

¹² ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิชมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาราห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม ¹³ ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิชมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิชมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ¹⁴ มิซมา ดูมาร์ มีสสา ¹⁵ ฮาดาร์ เทมา เยกูร์ นาฟิซและเคเดมาห์ ¹⁶ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิชมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามเมือง และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา ¹⁷ อายุแห่งชีวิตของอิชมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ¹⁸ พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวีลาห์จนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา

การกำเนิดของยาโคบกับเฮเซว

¹⁹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค ²⁰ อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยาชื่อเรเบคาห์บุตรสาวของเบรูเอลคนซีเรียชาวเมืองปิดดานอาริม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย ²¹ อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของ

ท่าน เพราะนางเป็นหมัน พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์²² เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า “ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี” นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า “คนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากนั้นเอาจึงจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง”²⁴ เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดุเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง²⁵ คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว²⁶ ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับสันเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

ยาโคบซื้อสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาว

²⁷ เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเฉียบๆอาศัยอยู่ในเต็นท์²⁸ อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ²⁹ และยาโคบดื่มพักอยู่ เอซาวกลับมาจากทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง³⁰ เอซาวพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ข้ากินพักแรมนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง” เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม³¹ ยาโคบว่า “ขายสิทธิบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้”³² เอซาวว่า “ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า”³³ ยาโคบว่า “ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้” เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และขายสิทธิบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ³⁴ ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนี้เอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน

อิสอัคได้รับพันธสัญญาเช่นเดียวกับอับราฮัม

26 เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอามีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์² พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า “อย่าลงไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด³ จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ⁴ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า⁵ เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเรา และได้รักษาคำทำชั่วของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา”

อิสอัคพุดนุสาเรื่องภรรยาของตน

⁶ อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์⁷ คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า “เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า” เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า “เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า” คิดไปว่า “มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์” เพราะนางมีรูปร่าง⁸ และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อามีเมเลคกษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแทล และดูเถิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน⁹ อามีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า “ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า ‘เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์’” อิสอัคทูลพระองค์ว่า “เพราะข้าพระองค์คิดว่า ‘มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง’”¹⁰ อามีเมเลคตรัสว่า “ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่ายๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา”¹¹ อามีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า “ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่”¹² อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน¹³ อิสอัคก็จำเริญมีกำไรไร่ทวีขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก¹⁴ ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน¹⁵ ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้ดูดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน¹⁶ อามีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า “ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา”

อิสอัคขุดบ่อน้ำที่เก-ราร์ อิสอัคย้ายไปอยู่ที่เบเออร์เซบา

¹⁷ อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁸ อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้ดูดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้¹⁹ และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา²⁰ คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า “น้ำนั้นเป็นของเรา” ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน²¹ แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้นด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า สิตนาห์²² ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้น ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เรโหโบท ท่านกล่าวว่า “เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้”²³ และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา

อิสอัคสร้างแท่นบูชา

²⁴ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่ากลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา”²⁵ ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

อิสอัคทำพันธสัญญากับอามีเมเลค

²⁶ ฝ่ายอามีเมเลคออกจากเมืองเก-ราร์พร้อมกับอาสุสชกษัตริย์คนหนึ่งของพระองค์ กับพีโคสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน²⁷ อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า “ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน”²⁸ พวกเขาตอบว่า “เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน”²⁹ เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้แตะต้องท่านและไม่ได้กระทำการสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ

บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร” 30 ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม 31 ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่น แต่เข้ามิด กระทบปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขาจึงจากท่านไปอย่างสันติ 32 และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า “เราพบน้ำแล้ว” 33 ท่านเรียกบ่อนั้นว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้ 34 เอชามีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และมาเสกกับบุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา 35 หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

อุบายของยาโคบกับเรเบคาห์เพื่อจะได้รับพร

27 และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชานบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า “ลูกเอ๋ย” เขาตอบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” 2 ท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ 3 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือแล่งธนู และคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ 4 และจัดอาหารร่อยอย่างที่ท่านชอบนั้น และนำมาให้พ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้อวยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย” 5 เมื่ออิสอัคพูดกับเอชานบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอชานก็ออกไปที่ท้องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา 6 นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า “ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชานพี่ชายของเจ้าว่า 7 ‘จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารร่อยให้พ่อกิน และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย’ 8 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า 9 บัดนี้ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดีๆ สองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ 10 และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต” 11 ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า “ดูเถิด เอชานพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา 12 บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช่ นำพรมาไม่” 13 มารดาของเขาพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด” 14 เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารร่อยอย่างที่ท่านชอบนั้น 15 แล้วนางเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอชาน บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง 16 นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา 17 แล้วนางก็มอบอาหารร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำขึ้นไว้ไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง 18 เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า “บิดาเจ้าข้า” และท่านว่า “พ่ออยู่ที่นี่ ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร” 19 ยาโคบตอบบิดาของตนว่า “ลูกเป็นเอชานบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลุกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรแก่ลูก” 20 แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพบมันเร็วนัก” บุตรจึงตอบว่า “เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก” 21 แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า “ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชานบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่” 22 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า “เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอชาน” 23 ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอชานพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา 24 ท่านถามว่า “เจ้าเป็นเอชานบุตรชายของพ่อจริงหรือ” เขาตอบว่า “ใช่ครับ” 25 ท่านจึงว่า “นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า” ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้ำองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

อิสอัคอวยพรยาโคบ

26 แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า “ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจูบพ่อ” 27 เขาจึงเข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็คิดมกลืนที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า “ดูซิ กลืนลูกชายข้าเหมือนกลืนก้อนทองคำ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร 28 ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า 29 ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้ท่านเป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร” 30 และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบฟังออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอชานพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ 31 และเขาเตรียมอาหารร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า “ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรลูก” 32 อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า “เจ้าคือใคร” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าคือเอชานบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน” 33 อิสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า “ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ว่าผู้นั้นจะได้รับพร”

เอชานเป็นทุกข์และมีความโกรธ

34 เมื่อเอชานได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า “โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด” 35 แต่ท่านพูดว่า “น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกลวงพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว” 36 เอชานพูดว่า “เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาเกลี้ยให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย” แล้วเขาพูดว่า “ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ” 37 อิสอัคตอบเอชานว่า “ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า” 38 เอชานพูดกับบิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด” แล้วเอชานก็ตะเบ็งเสียงร้องไห้ 39 อิสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า “ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า 40 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน”

ยาโคบหนีไปจากเอชาน

41 ฝ่ายเอชานก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอชานรำพึงในใจว่า “วันไว้ทุกข์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย” 42 แต่คำของเอชานบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า “ดูเถิด เอชานพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า 43 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮاران 44 และอยู่กับเขาชั่วคราจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง 45 จนกว่าความ

โคธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไมเล่า” 46 นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า “ข้าพเจ้าเมื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮก ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮก ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า”

ยาโคบหนีไปยังปิดตานอารัม

28 แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า “เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน ² แต่ลุกขึ้นไปเมืองปิดตานอารัม ไปยังบ้านเบรูเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า ³ ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย ⁴ ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว” ⁵ อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปิดตานอารัมไปหลายวัน บุตรชายของเบรูเอลคนหนึ่งเรียกพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอชว ⁶ ฝ่ายเอชวเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปิดตานอารัมเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขานั้นท่านกำชับเขาว่า “เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย” ⁷ และเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดามารดา และไปยังปิดตานอารัม ⁸ เมื่อเอชวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน ⁹ เอชวจึงไปหาอิชมาเอลและรับมาหะลักบุตรสาวของอิชมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบายอกมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

ความฝันเกี่ยวกับบันไดที่ทอดจากฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทรงให้พันธสัญญาอีก

¹⁰ ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน ¹¹ เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น ¹² เขฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด กูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น ¹³ และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า “เราคือเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า ¹⁴ เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลิบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า ¹⁵ ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้แล้ว” ¹⁶ ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้” ¹⁷ เขากลัวและพูดว่า “สถานที่นี้ไม่น่ามีชื่อ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์”

คำปฏิญาณของยาโคบ

¹⁸ ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด เขาก่อนหินที่ท่าหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำบนบนยอดเสานั้น ¹⁹ เขาเรียกสถานที่นั้นว่าเบรเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส ²⁰ แล้วยาโคบปฏิญาณว่า “ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์จะไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม ²¹ จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ²² และก่อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์”

ยาโคบอยู่กับลาบัน ราเชลกับยาโคบ

29 ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก ² เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อน้ำ เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อน้ำให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อน้ำ ³ และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่นแล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อน้ำเสียดังเดิม ⁴ ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า “พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน” เขาตอบว่า “เรามาจากเมืองฮาราน” ⁵ ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า “ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือไม่” เขาตอบว่า “รู้จัก” ⁶ ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า “ลาบันสบายดีหรือไม่” เขาตอบว่า “สบายดี ดูเถิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ” ⁷ ยาโคบจึงว่า “ดูเถิด เวลายังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่ให้ฝูงแกะและมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก” ⁸ แต่เขาก็ตอบว่า “เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกๆฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน” ⁹ เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน ¹⁰ และต่อมาครั้นยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน ¹¹ ยาโคบจูราเชลแล้วร้องไห้ด้วยเสียงดัง ¹² ยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง ¹³ ต่อมาครั้นลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง ¹⁴ ลาบันจึงพูดกับเขาว่า “เจ้าเป็นกระตือรือร้นและเนื้อของเราก็อิ่ม” ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง

ยาโคบทำงานเจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชลที่เขารัก

¹⁵ แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า “เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด” ¹⁶ ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล ¹⁷ นางสาวเลอาห์นั้นตาขมขี้ แต่นางสาวราเชลนั้นสวยและงามน่าดู ¹⁸ ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า “ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน” ¹⁹ ลาบันจึงว่า “ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด” ²⁰ ยาโคบก็รับใช้เจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้องวันเพราะความ

รักที่เขามีต่อนาง ²¹ ยาโคบบอกลาบับว่า “เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเกิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ” ²² ลาบับจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

ลาบับหลอกหลวงยาโคบ ยาโคบแต่งงานกับเลอาห์

²³ และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลาบับก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง ²⁴ ลาบับยกศิลาป่าหยาบให้ใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ ²⁵ และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดุเกิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบับว่า “ลุงทำอะไรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลุงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า” ²⁶ ลาบับจึงตอบว่า “ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี ²⁷ ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลุงอีกเจ็ดปี”

ยาโคบทำงานอีกเจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล

²⁸ ยาโคบก็ยอม และรอนครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบับก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย ²⁹ ลาบับยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล ³⁰ ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบับต่อไปอีกเจ็ดปี ³¹ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบซึ่งเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน ³² นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเปิดครรภ์ของข้าพเจ้าแม่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า” ³³ นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า “เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเป็นที่ชัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย” นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน ³⁴ นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า “ครั้งนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว” เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี ³⁵ นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า “ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์” เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยดมีบุตร

เลอาห์กับราเชลแข่งขันเพื่อมีบุตรให้ยาโคบ

30 เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่ข้าพเจ้าจะตาย” ² ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า “เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ” ³ นางจึงบอกว่า “ดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้” ⁴ นางจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง ⁵ บิลฮาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ ⁶ นางราเชลว่า “พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงกู่ของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า” เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน ⁷ บิลฮาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ ⁸ นางราเชลจึงว่า “ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี ⁹ เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยดคลอดบุตร นางจึงยกศิลาป่าหยาบให้ใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ¹⁰ ศิลาป่าหยาบใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ ¹¹ นางเลอาห์ว่า “กองทหารกำลังมา” จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด ¹² แล้วศิลาป่าหยาบใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ ¹³ นางเลอาห์ก็ว่า “ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์ ¹⁴ ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า “ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง” ¹⁵ นางเลอาห์ตอบนางว่า “ที่น้องแย่งสามีของฉันไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายฉันด้วย” ราเชลตอบว่า “ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ฉัน คืนวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่” ¹⁶ และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า “จงเข้ามาหาฉันเถิด เพราะฉันให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว” คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง ¹⁷ พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ ¹⁸ ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า “พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์ ¹⁹ นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ ²⁰ แล้วนางเลอาห์จึงว่า “พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาหกคนแล้ว” นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน ²¹ ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดินาห์ ²² พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง ²³ นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย” ²⁴ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า”

ลาบับหลอกหลวงยาโคบ

²⁵ และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบับว่า “ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า ²⁶ ขอมอบภรรยากับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว” ²⁷ แต่ลาบับตอบเขาว่า “ถ้าลุงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า” ²⁸ และเขาพูดว่า “เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็บอกมาเถิด ลุงจะให้” ²⁹ ยาโคบตอบเขาว่า “ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว ³⁰ เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า” ³¹ ลาบับจึงถามว่า “ลุงควรจะให้อะไรเจ้า” ยาโคบตอบว่า “ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวางสัตว์ของลุงต่อไป ³² คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคิดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคิดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า ³³ ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและไม่ดำอยู่ในฝูงแกะ และตัวที่ไม่ดำในฝูงแพะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา” ³⁴ ลาบับจึงตอบว่า “ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้น” ³⁵ วันนั้นเขาก็คิดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา ³⁶ เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบับที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้

พระเจ้าทรงช่วยยาโคบเจริญ

37 ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเคาลัด มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาว 38 เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง 39 ฝูงสัตว์ที่ตั้งท้องตรงหน้าไม้ นั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง 40 ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะและนั้บอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบับ แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบับ 41 อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้ นั้น 42 และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ใส่ไม้ นั้นไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบับ แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ 43 ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

ยาโคบต้องไปจากลาบับ

31 ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบับพูดว่า “ยาโคบได้แย่งทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา” 2 ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบับ และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน 3 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า” 4 ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์ 5 แล้วบอกนางทั้งสองว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า 6 เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง 7 บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้านี้ได้ทรงอนุญาตให้เจ้าทำ ความเสียหายแก่ข้าพเจ้า 8 ถ้าบิดาบอกข้าพเจ้าว่า ‘สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกข้าพเจ้าว่า ‘สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด 9 ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า 10 ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบธเอล

11 ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า ‘ยาโคบเอ๋ย’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า’ 12 พระองค์ตรัสว่า ‘จงยกหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ที่สมจรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่ลาบับทำกับเจ้า 13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า”

ราเชลกับเลอาห์เห็นด้วย ยาโคบหนีไป

14 นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า “เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่ 15 บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด 16 ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด” 17 ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขี่อูฐ 18 แล้วเขาต้องสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสินที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขามารับได้ในเมืองปิดดานอาร์ม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน 19 และลาบับออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย 20 ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบับชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป 21 ยาโคบเอารัศมีสมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายฮานาไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด

พระเจ้าทรงเตือนลาบับ

22 ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบับว่ายาโคบหนีไปแล้ว 23 ลาบับก็พญาตีพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาโคบในถิ่นเทือกเขากิเลอาด 24 แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบับคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า “จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย” 25 แล้วลาบับตามมากันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบับกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ที่ถิ่นเทือกเขากิเลอาด 26 ลาบับกล่าวกับยาโคบว่า “เจ้าทำอะไรเล่า หนีพญาบุตรสาวของเรา ไม่บอกให้เรารู้ ทำเหมือนเฉลยที่จับได้ด้วยดาบ 27 เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเรารู้เราก็จะส่งเจ้าไปด้วยความร้ายแรงยิ่งดี โดยให้มีการขับร้องด้วยระฆังและพิณเขาคู่ 28 ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เรารู้ลาบับบุตรชายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรเล่า 29 เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนเวลานี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า ‘จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย’

นางราเชลลักรูปเคารพของลาบับ ยาโคบต่อว่าลาบับ

30 บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า” 31 ยาโคบจึงตอบลาบับว่า “เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า ‘บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย’ 32 ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย คั้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด” เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา 33 ลาบับจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล 34 ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกอบอูฐและนั่งทับไว้ ลาบับได้คั้นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ 35 นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า “ขอนายอย่าโกรธเลยที่ข้าพเจ้าลักขึ้นต้อนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า” ลาบับก็คั้นดูแล้วแต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย 36 ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบับ ยาโคบกล่าวกับลาบับว่า “ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงริบติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้ 37 ท่านคั้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี้ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง 38 ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แกงลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย 39 ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น 40 ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดดก็เผาข้าพเจ้า เวลากลาง-

คืนน้ำค้างแข็งก็พาลย่ำขำพเจ้า แล้วขำพเจ้านอนไม่หลับ 41 ขำพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว ขำพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของขำพเจ้าสิบครั้ง 42 ถ้าแผ่นดินพระเจ้าของบิดาขำพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคย่ำเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับขำพเจ้าแล้ว ครึ่งนี้ท่านจะให้ขำพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของขำพเจ้าและการงานตรากตรำที่มีขำพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้”

พันธสัญญาระหว่างยาโคบกับลาบัน

43 แล้วลาบันตอบยาโคบว่า “บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสินที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา 44 ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า” 45 ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ 46 แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า “เก็บก้อนหินมา” เขาเก็บก้อนหินมากองสุ่มไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น 47 ลาบันจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เขการสเหตุรา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเอเด 48 ลาบันกล่าวว่า “วันนี้กองหินนี้จะเป็พยานระหว่างเรากับเจ้า” เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเอเด 49 และมีสปาร์ เพราะเขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป 50 ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า” 51 ลาบันบอกยาโคบว่า “จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า 52 หินกองนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน 53 ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโธร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา” ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อัสอัคบิดาของตนย่ำเกรง 54 แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนก้อนเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขาได้รับประทานขนมปังและอยู่บนก้อนเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น 55 ลาบันตื่นขึ้นแต่เช้ามีด จูบลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลาบันก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

ยาโคบเผชิญหน้ากับเฆซาว

32 ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา 2 เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า “นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า” เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะนาอิม 3 ยาโคบส่งผู้สื่อข่าวหลายคนล่วงหน้าไปหาเฆซาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเฮอริร์ที่เมืองเอดอมตั้งอยู่ 4 และสั่งเขาว่า “จงไปบอกเฆซาวนายของเรานี้ว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ ‘ขำพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลาบันจนบัดนี้ 5 ขำพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ขำพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของขำพเจ้าเพื่อขำพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน’” 6 ผู้สื่อข่าวนั้นก็กลับมาบอกยาโคบว่า “ขำพเจ้าไปพบเฆซาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน” 7 ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก 8 คิดว่า “ถ้าเฆซาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งก็เหลือจะหนีไปได้”

ยาโคบถ่อมใจลงขอพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้น

9 ยาโคบอธิษฐานว่า “โอ พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า ‘กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้า’” 10 ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก 11 ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเฆซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ ทั้งมารดากับลูกด้วย 12 แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘เราจะกระทำการดีแก่เจ้า และทำให้เชื้อสายของเจ้าดูอับจนจนนับไม่ถ้วน’”

ยาโคบส่งฝูงสัตว์ให้เฆซาว

13 คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคิดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เฆซาวพี่ชายของตน 14 คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ และตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ 15 อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ 16 ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า “ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย” 17 ยาโคบสั่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า “เมื่อเฆซาวพี่ชายของเรามาพบเจ้าและถามเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร’ 18 เจ้าจงตอบว่า ‘ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้เฆซาวนายของขำพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง’” 19 ยาโคบสั่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า “เมื่อเจ้าพบเฆซาว จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน 20 และเสริมว่า ‘ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา’” เพราะยาโคบคิดว่า “ข้าจะระงับความโกรธของเฆซาวได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า” 21 ดังนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังค้างอยู่ในค่าย

ยาโคบล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้าและชนะ

22 กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พากรรษาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเจ็ดคนข้ามลำธารชื่อยับบอไป 23 ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย 24 ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง 25 เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกตอที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น 26 บุรุษนั้นจึงว่า “ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว” แต่ยาโคบตอบว่า “ขำพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ขำพเจ้า” 27 บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า “เจ้าชื่ออะไร” ยาโคบตอบว่า “ขำพเจ้าชื่อยาโคบ”

ทรงเปลี่ยนชื่อ ยาโคบ มาเป็น อิสราเอล

²⁸ บุรุษนั้นจึงว่า “เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ” ²⁹ ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า “ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร” แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา” แล้วก็วยพรยาโคบที่นั่น ³⁰ ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เปนีเอล กล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่” ³¹ เมื่อยาโคบผ่านเปนีเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยกเขยอกไป ³² เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

เอชวาคินดีกับยาโคบ

33 ยาโคบเหน็ดเหนื่อย และเหนื่อย เกิดเอชวาคินดีกับยาโคบพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆ ให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง ² เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด ³ ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน ทราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา ⁴ แต่เอชวาคินดีออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้ ⁵ เอชวาคินดีเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ จึงถามว่า “คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร” ยาโคบตอบว่า “คือลูกๆ ที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน” ⁶ แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆ ก็เข้ามาใกล้และทราบลง ⁷ นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และทราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และทราบลง ⁸ เอชวาคินดีถามว่า “ขบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร” ยาโคบตอบว่า “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับ ความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า” ⁹ เอชวาคินดีว่า “น้องเอ๋ย ข้ามีพ้ออยู่แล้ว เกือบจะตายแล้ว” ¹⁰ ยาโคบตอบว่า “มิได้ ข้าพเจ้าขอเรื่องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว ¹¹ ข้าพเจ้าอ่อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ้อเพียงแล้ว” เขาอ่อนวอนและเอชวาคินดีรับไว้ ¹² เอชวาคินดีว่า “ให้เราเดินทางไปกับเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า” ¹³ แต่ยาโคบตอบเขาว่า “นายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆ นั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด ¹⁴ ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปข้างๆ ตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่เด็กๆ ไปได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอี” ¹⁵ เอชวาคินดีกล่าวว่า “บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง” ยาโคบตอบว่า “มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด” ¹⁶ ในวันนั้น เอชวาคินดีก็กลับไปที่เสอี ¹⁷ ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคค เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั้นว่า สุคค

ยาโคบซื้อที่ดินและสร้างแท่นบูชา

¹⁸ เมื่อยาโคบเดินทางจากปิดดานอารัมก็มาถึงเมืองเฮเลมซึ่งเป็นเมืองของเฮเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น ¹⁹ ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมรบิดาของเฮเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ ²⁰ ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลฮิสราเอล

ดีนาห์บุตรสาวคนเดียวของยาโคบถูกข่มขืน

34 ฝ่ายดีนาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น ² เมื่อเฮเคมบุตรชายฮาโมรบิดาผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาวดีนาห์ เขาก็เอนางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง ³ จิตใจของเฮเคมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดีนาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล่าโลมเอาใจนาง ⁴ เฮเคมจึงพูดกับฮาโมรบิดาของตนว่า “จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด” ⁵ ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้คนที่ทำการอนาจารกับนางสาวดีนาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมาบ้าน ⁶ ฮาโมรบิดาของเฮเคมก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน ⁷ เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โสโครและโกรธยิ่งนักเพราะเฮเคมได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร ⁸ ฮาโมรก็ปรึกษากับพวกเขาว่า “จิตใจเฮเคมบุตรชายของเราผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด ⁹ และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเขา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเขา และรับบุตรสาวของเราให้พวกเขา ¹⁰ ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเขา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้” ¹¹ เฮเคมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า “จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้ ¹² ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า”

บุตรชายของยาโคบทำการแก้แค้น

¹³ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เฮเคมและฮาโมรบิดาของเฮเคมเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดีนาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า ¹⁴ โดยบอกเขาว่า “เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัตนั้น เพราะจะเป็นที่อับอายขายหน้าแก่เรา ¹⁵ แต่เราจะยอมดั่งนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนัต ¹⁶ เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาวของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน ¹⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนัต เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย” ¹⁸ ถ้อยคำของเขาคือพ้อใจฮาโมร และเฮเคมบุตรชายของฮาโมร ¹⁹ หมู่คนนั้นไม่มีร่องที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนนำเคารพนับถือมากกว่าใครๆ ในครอบครัวของบิดา ²⁰ ฮาโมรกับเฮเคมบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า ²¹ “คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะเหตุเกิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและยกบุตรสาวของเราให้เขา ²² เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัตเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดั่งนั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา ²³ ฝูงสัตว์เลี้ยง

และทรัพย์สินสมบัติของเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำดังนั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา” 24 บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมร์และเชเคมบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หับ 25 ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเฝ้าอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดีนาร์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น 26 เข่าฮาโมร์และเชเคมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดีนาร์ออกจากบ้านเชเคมไปเสีย 27 พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา 28 เขาริบเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป 29 เขาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น

ยาโคบลำบากใจ

30 ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า “เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเพริสซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขาทิ้งหลายจะรุมกันฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น” 31 แต่เขาตอบว่า “มันจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ”

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบรเอล

35 พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า “จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบรเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอชวอพี่ชายของเจ้า” 2 ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า “จงตั้งพระต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม 3 และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบรเอล ที่นั่นข้าจะกระทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น” 4 คนทั้งหลายเอาพระต่างด้าวทั้งหมดที่มีอยู่ กับตุ้มหูที่หูของเขา มาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม 5 พวกเขาก็ยกเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ 6 ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบรเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา 7 ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบรเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย 8 ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบคาร์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบรเอล เขาเรียกต้นไม้ชื่อว่า อัลโลนาบาคู

พระเจ้าทรงอวยพรยาโคบและตรัสถึงพันธสัญญากับอับราฮัมอีก

9 เมื่อยาโคบออกจากปิตดานอารัมพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา 10 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล” ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล 11 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากนั้นเองของเจ้า 12 แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า” 13 พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา 14 ยาโคบก็ปีกเสาศาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาศิน เขาก็เอาเครื่องดื่มบูชาเทลงบนเสาศิน และเทน้ำบนบนนั้น 15 ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบรเอล

นางราเชลเสียชีวิตตอนคลอดเบนยามิน

16 เขาทิ้งหลายไปจากเบรเอลใกล้ถึงเอเฟราธา นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์หนัก 17 ต่อมาขณะนางเจ็บครรภ์หนัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า “อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย” 18 อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกดุชนั้นว่า เบนโยนนี่ แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน 19 นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอเฟราธาซึ่งคือเบรเลเฮม 20 ยาโคบเอาเสาศินปีกไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาศิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้ 21 อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์ 22 อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

บุตรชายสิบสองคนของยาโคบ

23 บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน 24 บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน 25 บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี 26 บุตรชายของนางศิลปาร์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเซอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปิตดานอารัม

อิสอัคเสียชีวิต

27 ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน 28 อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี 29 อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอชวอและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

พงศ์พันธุ์ของเอชวอ (คือเอโดม)

36 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชวอคือเอโดม 2 เอชวอได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาร์บุตรสาวเอลอนคนฮิตไทต์ และโฮไฮลีบามาร์ บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอนคนฮิโวลต์ 3 กับบาเสมัท บุตรสาวอิชมาเอลเป็นน้องสาวของเบนโยน 4 ฝ่ายนางอาดาร์คลอดบุตรให้เอชวอชื่อเอลีฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล 5 และนางโฮไฮลีบามาร์คลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราร์ คนเหล่านี้

นี่เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน⁶ เอซาวพากรรยาบุตรชายหญิงและคนกึ่งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดา สัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หันจากหน้ายาโคบนั่งชายไปที่เมืองอื่น⁷ เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมี มาก จะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์⁸ เอซาวจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอซาวคือเอโดม⁹ ต่อไปนี้เป็น พงศ์พันธุ์ของเอซาว บิดาคณเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์¹⁰ ชื่อบุตรชายของเอซาว คือเอลีฟบุตรชายนางอาดาร์ ภรรยาเอซาว เรอูเอล บุตรชายนางบาเสมัท ภรรยาเอซาว¹¹ ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟชื่อเทมาน โอมาร์ เคไฟ กากาม และเคนิส¹² ทิมนาเป็นภรรยาของเอลี ฟบุตรชายเอซาว นางคลอดบุตรให้เอลีฟชื่ออามาเลซ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาร์ภรรยาเอซาว¹³ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาหาค เศ-ราห์ ซัมมาร์ และมีสซาร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอซาว¹⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอซาว คือ นางโอะโฮสิบามาร์ บุตรสาวของอาดาร์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอน นางคลอดบุตรให้เอซาวชื่อเยอูซ ยาลาม และโคราร์¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายใน บรรดาบุตรชายของเอซาว บรรดาบุตรชายของเอลีฟ บุตรชายหัวปีของเอซาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเคไฟ เจ้านายเคนิส¹⁶ เจ้านายโคราร์ เจ้านายกากาม เจ้านายอามาเลซ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาร์¹⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาคาห์ เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายซัมมาร์และเจ้านายมีสซาร์ คนเหล่านี้ เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทภรรยาของเอซาว¹⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโอะโฮสิบา มาร์ภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูซ เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราร์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโอะโฮสิบามาร์บุตรสาวของอา นาร์ ภรรยาเอซาว¹⁹ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

เชื้อสายของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม

²⁰ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโอรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลกาน โขบาล ศิเบโอน อานาห์²¹ ดีโซน เอเซอร์และดีซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้า- นายของคนโอรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม²² บุตรชายโลกานชื่อโอรีและเฮมาม และน้องสาวของโลกานชื่อทิมนา²³ ต่อไปนี้เป็น บุตรของโซบาล คืออัลวาน มาบาคาห์ เอบาล เซไฟ และโอนิม²⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรของศิเบโอนคืออัยยาห์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบ ฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา²⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโซน และโอะโฮสิบามาร์ผู้เป็นบุตรสาวของ อานาห์²⁶ ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโซน คือเฮมดาน เฮซบัน อีธราน และเคราน²⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาชาน²⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีซาน คืออูศและอาร์น²⁹ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโอรี คือเจ้านายโลกาน เจ้านายโซบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านาย อานาห์³⁰ เจ้านายดีโซน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโอรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์

กษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม

³¹ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง³² เบลาบบุตรชายเบโอรครอบครองในเอ โดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาค³³ เมื่อเบลาลิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราร์ขึ้นครอบครองแทน³⁴ เมื่อโย บับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน³⁵ เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดัดบุตรชายของเบดัดผู้รับชนะ คนมีเดียนในทุ่งแห่งในอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิก³⁶ เมื่อฮาดัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้น ครอบครองแทน³⁷ เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ซาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน³⁸ เมื่อซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บา อัลฮานันบุตรชายอักโบรขึ้นครอบครองแทน³⁹ เมื่อบาลฮานันบุตรชายอักโบรสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของ ท่านชื่อปาอู และเมหะสิของท่านมีพระนามว่า เมเทกาเบล ธิดาของมักเรด ธิดาของเมซาหับ⁴⁰ ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอซาว ตามครอบ- ครว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาร์ เจ้านายเยเรก⁴¹ เจ้านายโอะโฮสิบามาร์ เจ้านายเอลาร์ เจ้านายปีโนน⁴² เจ้านายเคนิส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์⁴³ เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอีธรัม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอซาวบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

เรื่องของโยเซฟ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้

37 ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าวนั่นคือ แผ่นดินคานาอัน² ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยา โคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาร์และกับบุตรชายของนาง ศิลปาห์ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง³ ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโย เซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสียวหลายสัปดาห์ให้แก่โยเซฟ⁴ เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ ชังโยเซฟ และพูดกับเขาไม่ได้⁵ คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชังโยเซฟมากขึ้น⁶ โยเซฟเล่าว่า “ฝันความฝัน ชึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นชี่ 7 ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา กันไถนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวก พี่ๆมาแหวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า”⁸ พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า “เจ้าจะปกครองเรานั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเรา หรือ” พวกพี่ชายก็ยิ่งชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา⁹ ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า “ดูเถิด ข้า- พเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเจ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า”¹⁰ เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็ว่า- กล่าวยอเซฟว่า “ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรา拭目รดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระ- นั้นหรือ”¹¹ พวกพี่ชายจึงอวดโยเซฟ บิดาก็นั่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

พวกพี่ชายขี้อิจฉาขายโยเซฟให้เป็นทาส

¹² ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม¹³ อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเช- เคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย” โยเซฟตอบว่า “ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว”¹⁴ บิดาจึงพูดกับเขาว่า “เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและ ฝูงสัตว์ชี่ว่า สบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ” บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเอโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม¹⁵ ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดิน ไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า “เจ้าหาอะไร”¹⁶ โยเซฟตอบว่า “ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน”¹⁷ คนนั้นตอบว่า “เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด” โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน¹⁸ เมื่อ

พวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย¹⁹ เขาพูดกันว่า “ดูเถิด เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว²⁰ ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อบ่อหนึ่ง เราจะว่า ‘สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย’ แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร”²¹ ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้นก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า “เราอย่าฆ่ามันเลย”²² รูเบนเตือนเขาว่า “อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันไว้ในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย” ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา²³ ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่²⁴ แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ²⁵ ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิชมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกขมิ้น ฝัก และมดยอบ เขาเดินทางลงไปยังอียิปต์²⁶ ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า “หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า²⁷ มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิชมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน” พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

โยเซฟถูกนำไปยังอียิปต์

²⁸ ขณะที่พวกพ่อค้าชาวมีเดียกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็ดูโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิชมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิชมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์²⁹ ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน³⁰ แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า “เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า”³¹ พวกเขาก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด³² แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า “พวกเราได้พบเลือดตัวนี้ ขอพองพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูกของพ่อหรือไม่”³³ บิดารู้จักแล้วร้องว่า “นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่”³⁴ ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าอาภรณ์ระย้าของเขาไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน³⁵ ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า “เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ” บิดาของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้³⁶ แล้วคนมีเดียก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโปทิฟาร์ข้าราชสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ความบาปของยูดาห์ นางกามาริจเข้าราชวงศ์ของพระเยชู

38 ต่อมา ครั้นนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่ออิราห์² ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งซึ่งที่นั่น บิดาหญิงนั้นชื่อชูวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง³ หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์⁴ หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน⁵ นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เซ-ลาห์ นางอยู่ที่เคซิมเมื่อนางให้กำเนิดเขา⁶ ยูดาห์ก็ให้ดาหญิงคนหนึ่งชื่อกามาริจให้เป็นภรรยาเอร์บุตรหัวปีของตน⁷ เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย⁸ ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า “เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายให้พี่ชายไว้”⁹ โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้เป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย¹⁰ สิ่งที่โอนันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย¹¹ ยูดาห์จึงบอกกามาริจบุตรสะใภ้ว่า “กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-ลาห์บุตรชายของเราจะโต” ยูดาห์กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางกามาริจไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา¹² อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชูวาก็ตาย เมื่อยูดาห์ค้อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่ออิราห์ เป็นคนอดุลลาม¹³ มีคนมาบอกนางกามาริจว่า “ดูเถิด พ่อสามีของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ”¹⁴ นางจึงผลิตเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง ริมหางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมีได้เป็นภรรยาของเขา¹⁵ เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่านางเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้¹⁶ ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า “มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย” (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะใภ้ของตน) นางจึงว่า “ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า”¹⁷ ยูดาห์ตอบว่า “เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง” นางก็ถามว่า “ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม”¹⁸ ยูดาห์ถามว่า “เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ” นางจึงตอบว่า “จะขอแหวนตราที่มือท่านด้วย” ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา¹⁹ นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้าขึ้นออก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก²⁰ ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมากับเพื่อนคนอดุลลามให้ใส่ของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหาไม่พบ²¹ เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า “หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน” เขาตอบว่า “หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี”²² เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า “ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า ‘หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี’”²³ ยูดาห์จึงว่า “ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ”²⁴ อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า “กามาริจบุตรสะใภ้ของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว” ยูดาห์จึงสั่งว่า “พานางออกมาจับคลอดไฟเสีย”²⁵ เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อสามีบอกว่า “ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่ท่านเป็นเจ้าของสิ่งนี้” และนางว่า “ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด”²⁶ ยูดาห์รับไปพิจารณาดูแล้วก็ว่า “หญิงคนนี้ชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามีได้ยกเขาให้แก่เซ-ลาห์บุตรชายของเรา” ฝ่ายยูดาห์ก็มีได้สมสู่กับนางต่อไปอีก²⁷ อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์²⁸ ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมา ก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า “คนนี่คลอดก่อน”²⁹ ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหุดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า “เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา” เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ³⁰ ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศ-ราห์

โยเซฟเจริญในเรือนของโปทิฟาร์

39 โยเซฟถูกพาลงไปยังอียิปต์แล้วโปทิฟาร์ข้าราชสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ชื่อโยเซฟไว้จากมีคนอิชมาเอลผู้พาเขาลงมานั้น² พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา³ นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ⁴ โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการทำงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น⁵ ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการทำงานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยพรให้แก่ครอบครัวของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ใน

บ้านและในนาให้เจริญขึ้น ⁶ นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรุ่มงาม และเป็นทีโปรดปราน

ภรรยาของโปท็พาร์ใส่ร้ายโยเซฟ

⁷ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสแสร้งและชวนว่า “มานอนกับเราเถิด” ⁸ แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า “คิดดูเถิด นายก็มีได้ห้วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า ⁹ ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้ห้วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้” ¹⁰ ต่อมาเมื่อนางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน ¹¹ อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่ ¹² นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนี่ยวรั้งไว้ แล้วพูดว่า “มานอนอยู่กับเราเถิด” แต่โยเซฟก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนางแล้วไปข้างนอก ¹³ ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง นางก็ไปข้างนอกแล้ว ¹⁴ นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า “ดูซิ นายเอาคนชาติฮิบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง ¹⁵ อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก” ¹⁶ แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน ¹⁷ แล้วนางก็บอกกับนายถึงวันนี้ว่า “อ้ายบ่าวชาติฮิบรูที่นำมานั้นเข้ามาหาจะทำหยาบคายแก่ข้าพเจ้า ¹⁸ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก” ¹⁹ ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า “บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนั้น” ก็โกรธนัก ²⁰ จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ขังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

พระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟในคุก

²¹ แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ ²² ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ ²³ ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

พระเจ้าทรงช่วยโยเซฟแก้ฝัน

40 ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือ กษัตริย์แห่งอียิปต์ ² ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม ³ จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น ⁴ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง ⁵ คืนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน ⁶ ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า ⁷ จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า “ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า” ⁸ เขาตอบว่า “เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้” โยเซฟบอกเขาว่า “พระเจ้าเท่านั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด” ⁹ หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า “ดูเถิด เราฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า ¹⁰ เถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง พงออกใบอ่อน ดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่อองุ่นก็สุก ¹¹ ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกองุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์” ¹² โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า “ขอแก้ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน ¹³ ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานน้ำองุ่น ¹⁴ เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปรานีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ ¹⁵ เพราะอันที่จริงเขาลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮิบรู และที่นี่ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้ดังนี้” ¹⁶ เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า “เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาดขนมขาวสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา ¹⁷ ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกกามกินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา” ¹⁸ โยเซฟตอบว่า “ขอแก้ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน ¹⁹ ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผุนงจะมากินเนื้อท่าน” ²⁰ ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ ²¹ ฝ่ายหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน ²² ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้ ²³ แต่หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

ความฝันประหลาดของกษัตริย์ฟาโรห์

41 ครั้นอยู่อีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงฝันอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ ² ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพ่องามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง ³ แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอมนำเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กับวัวอื่นๆที่ริมฝั่งแม่น้ำ ⁴ วัวที่ซูบผอมนำเกลียดก็กินวัวอ้วนพ่องามนำดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม ⁵ พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี ⁶ แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก ⁷ รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน ⁸ ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยวุ่นวาย จึงรับสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก้พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้ ⁹ ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า “วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลั้งของข้าพระองค์ได้ ¹⁰ คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม ¹¹ ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน ¹² มีชายหนุ่มชาติฮิบรูคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกับข้าพเจ้าและข้าพระ-

องค์ทั้งสอง เล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แก่แต่ละคนตามความฝันของตน ¹³ และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย”

พระเจ้าทรงแก้พระสุบินของฟาโรห์

¹⁴ ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ ¹⁵ ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า “เราฝันไป และหาผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้นได้” ¹⁶ โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า “การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์” ¹⁷ ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า “ในความฝันของเรานั้น ดูกิ่ง เราขึ้นอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ ¹⁸ และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพองมาดุจขึ้นมาจากแม่น้ำ กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง ¹⁹ แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม น่าเกลียดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย ²⁰ วัวที่ซูบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด ²¹ เมื่อกินหมดแล้วหาใครรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังพอมองอยู่เหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น ²² เราเห็นในความฝันของเรา ดูกิ่ง ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี ²³ และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันตก ²⁴ รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้ใครฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้” ²⁵ โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า “พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ ²⁶ วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นคือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน ²⁷ วัวเจ็ดตัวซูบผอมน่าเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเจ็ดรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตกนั้น คือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ²⁸ นี้คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ ²⁹ ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี ³⁰ หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะสิ้นความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน ³¹ ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก ³² ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็ววันนี้

โยเซฟดูแลทั่วประเทศอียิปต์

³³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์ ³⁴ ขอฟาโรห์กำตังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น ³⁵ ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ³⁶ อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร” ³⁷ ข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ ³⁸ ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า “เราจะหาคนที่มิพระวิญญูญาณของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ” ³⁹ ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้” ⁴⁰ ท่านจะดูแลราชสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งเท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน” ⁴¹ ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า “ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว” ⁴² ฟาโรห์ทรงถอดธำมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าปานเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ ⁴³ ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า “คุกเข่าลงเถิด” ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์ ⁴⁴ ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต” ⁴⁵ ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และประทานอาสนิกบุตรสาวไปกิเฟรา บุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์ ⁴⁶ เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ที่นครอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์ ⁴⁷ ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย ⁴⁸ โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดๆก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ ⁴⁹ โยเซฟสะสมข้าวไว้จนเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน ⁵⁰ ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาสนิกบุตรสาวไปกิเฟราบุโรหิตเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน ⁵¹ โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าล้มความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย” ⁵² บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม “เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ” ⁵³ เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

การกันดารอาหาร

⁵⁴ จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่ ⁵⁵ เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า “ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไรก็จงทำตาม” ⁵⁶ การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉากออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก ⁵⁷ และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

พี่ชายโยเซฟไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว

42 เมื่อยาโคบรู้ว่ามิชยาในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า “มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า” ² ท่านพูดว่า “ดูเถิด เราได้ยินว่ามีมิชยาในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย” ³ พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์ ⁴ แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า “เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา” ⁵ บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน ⁶ ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มากราบไหว้ท่าน ก็มหน้าลงถึงดิน ⁷ โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้จำเขา และพูดจาดุกับเขา ท่านถามเขาว่า “พวกเจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร” ⁸ โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่ชายไม่รู้จำท่านไม่

โยเซฟหาโอกาสให้พวกพี่ชายกลับใจเสียใหม่

9 โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอมมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง” 10 พวกเขาจึงตอบท่านว่า “นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร” 11 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันเป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม” 12 โยเซฟบอกเขาอีกว่า “มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง” 13 พวกพี่จึงตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูก่อน วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว” 14 โยเซฟตอบเขาว่า “ที่เรารู้ว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม’ นั้นจริงแน่ๆ 15 พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนมชีพพวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่ 16 พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งในพวกเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนมชีพพวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่” 17 แล้วโยเซฟก็ยังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน 18 ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า “ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า 19 ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า 20 แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย” พวกพี่ชายก็ทำดังนั้น 21 พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า “ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนนวยพรแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา” 22 ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า “ข้าพเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ‘อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น’ แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูก่อนการพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง” 23 พวกพี่ชายไม่รู้ว่าโยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม 24 โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาอีก และเอาสีเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา 25 แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็ม และใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสียมียไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้ 26 พวกเขามอบทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป 27 ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูก่อน เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น 28 ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า “เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูก่อน เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า” พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า “ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ”

พวกพี่น้องแจ้งแก่ยาโคบว่า เขาต้องพาเบนยามินไปอียิปต์

29 เขาก็กลับไปหายาโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า 30 “ท่านผู้เป็นที่ประจักษ์ว่าเป็นเจ้านายของประเทศพูดจาดีกับพวกข้าพเจ้า เหมือนว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง 31 พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หากได้เป็นคนสอดแนมไม่’ 32 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน” 33 แล้วท่านผู้เป็นที่ประจักษ์ว่าเป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า ‘เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปได้’ 34 แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้” 35 และต่อมาครั้นพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดูก่อน เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขาอยู่กับบิดา เห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว 36 ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า “พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์” 37 รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า “ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก” 38 ยาโคบบอกว่า “ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลานี้เดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์”

พวกพี่น้องของโยเซฟกลับไปอียิปต์ ยูดาห์ปฏิญาณว่าจะรับประกันเบนยามิน

43 การกันดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง 2 และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า “ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย” 3 แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า “ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า ‘ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’ 4 ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ 5 แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า ‘ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก’” 6 อีซราเอลจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนี้” 7 เขาจึงตอบว่า “เจ้านายท่านซักไซ้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า ‘บิดายังอยู่หรือ เจ้าน้องชายอีกหรือเปล่า’ พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า ‘พาน้องชายของเจ้ามา’” 8 ยูดาห์จึงพูดกับอีซราเอลบิดาของเขาว่า “ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลูกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย 9 ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบก็ได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อ และส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบต่อพ่อตลอดไปเป็นนิรันดร์ 10 ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่เข้าอยู่เช่นนี้ ก็จะได้ออกมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่” 11 ฝ่ายอีซราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า “ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลผลิตอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพืชมันฝรั่ง น้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน 12 เอาเงินตัดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางทีเขาจะเอาไป 13 จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลูกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก 14 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด” 15 คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลูกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ

โยเซฟพบเบนยามินน้องชาย

16 เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า “จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง” 17 คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ 18 คนเหล่านั้นก็กลัว

เพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า “เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเราที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่ร้ายจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาเราด้วย”¹⁹ พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน²⁰ และกล่าวว่า “โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร²¹ และต่อมาครั้นข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออกและดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบถ้วน ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา²² ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย”²³ คนต้นเรือนจึงตอบว่า “จงเป็นสุขเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว” คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา²⁴ คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน²⁵ พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยท่าโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกับที่นั่น²⁶ เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน²⁷ โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า “บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ”²⁸ เขาตอบว่า “บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่” แล้วเขาก็โน้มลงกราบไว้²⁹ โยเซฟพยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า “คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ” โยเซฟกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า”³⁰ แล้วโยเซฟรีบไปเพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น³¹ โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า “ยกอาหารมาเถิด”³² พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์³³ พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิริคุณทรูหปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ³⁴ แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

พวกพี่ชายโยเซฟถูกจับ

44 โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า “จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน² ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย” คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง³ ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา⁴ เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่ผู้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า “ลุกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วต่อความดีเล่า’⁵ ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ทำนายนมใช้หรือ เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก”⁶ คนต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก⁷ คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า “เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย⁸ ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสักเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า⁹ หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย”¹⁰ คนต้นเรือนจึงว่า “บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่”¹¹ พวกเขาทุกคนจึงรับยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก¹² คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้อง ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน¹³ พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง¹⁴ ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน¹⁵ โยเซฟจึงถามเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายได้”¹⁶ ยูดาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย”¹⁷ แต่โยเซฟตอบว่า “พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด”

ยูดาห์ยอมเป็นทาสแทนเบนยามิน

¹⁸ ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า “โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอทราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์¹⁹ นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ’²⁰ พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนนี้คนเดียวและบิดารักเด็กคนนี้มาก’²¹ แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เรารู้’²² ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กหนุ่มคนนี้จะพรางจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย’²³ ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า ‘ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย’²⁴ และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้วยคานาอันของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง²⁵ และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า ‘จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย’²⁶ ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เราลงไปได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา’²⁷ บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า ‘เจ้ารู้วาทกรรมของเราตลอดบุตรชายให้เราสองคน²⁸ บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า ‘สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่’ เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้²⁹ ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้อย่างไรก็ตาม และเขาเป็นอันตรายนั่น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์’³⁰ เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมีได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก³¹ และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้ผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์³² เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบต่อบิดาตลอดไป’³³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้พี่น้องกลับไปกับพวกพี่ของตนเถิด³⁴ ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ นึกแล้วว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า”

โยเซฟแสดงตนกับพี่น้อง

45 โยเซฟอดกลืนต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า “ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด” จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน ² แล้วโยเซฟร้องไห้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน ³ โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า “เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ” ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ ⁴ โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า “เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด” เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า “เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์ ⁵ ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต ⁶ เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย ⁷ พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกที่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พี่น้องอันใหญ่หลวง ⁸ ฉะนั้นบัดนี้มิใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

โยเซฟส่งข่าวไปถึงยาโคบบิดาของตน

⁹ เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า ‘โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า “พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ของลกมาหา ลูก อย่าได้ช้า ¹⁰ พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ ¹¹ ลูกจงบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมืออยู่จะยากจนไป” ¹² ดูเถิด นัยน์ตาพี่และนัยน์ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่ ¹³ พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรับพาบิดาเราลงมาที่นี่เถิด” ¹⁴ โยเซฟกอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน ¹⁵ ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ

โยเซฟส่งรถถึงคานาอันไปรับยาโคบ

¹⁶ ข่าวว่า “พี่น้องของโยเซฟมา” ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี ¹⁷ ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า “พูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน ¹⁸ พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเขา พวกเขาจะได้รับประทานผลอันอุดมสมบูรณ์ของประเทศนี้” ¹⁹ เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอรอบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเด็กเล็กๆ และภรรยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา ²⁰ อย่าเสียตายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่สุดในประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว” ²¹ บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ ก็ให้เสบียงรับประทานตามทาง ²² โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อห้าสำหรับ ²³ โยเซฟฝากของต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสัตว์บรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง ²⁴ ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า “จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง” ²⁵ พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหายาโคบบิดาของตน ²⁶ บอกบิดาว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด” แต่จิตใจยาโคบงงงเพราะยังไม่เชื่อเขา ²⁷ เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟส่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ฟื้นเข้มแข็งขึ้น ²⁸ อิสราเอลจึงว่า “เราอิ่มใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย”

ยาโคบลงไปยังอียิปต์

46 อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอลบิดาของตน ² พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า “ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย” ยาโคบกล่าวว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า” ³ พระองค์จึงตรัสว่า “เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่างกลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาติใหญ่ที่นั่น ⁴ เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า” ⁵ ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พายาโคบบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กๆ และภรรยาของเขา ⁶ เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน ⁷ คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์ ⁸ ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ ⁹ และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค ปิลลูลู เฮสโรน และคารมี ¹⁰ บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยามิน โอหาด ยาคิน และโคหาร์ กับชาอูล บุตรชายของหญิงคนคานาอัน ¹¹ บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซน โคฮาก และเมราอี ¹² บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เออร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล ¹³ บุตรชายของอิสสาการ์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน ¹⁴ บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล ¹⁵ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปิดตานาอาม กับบุตรสาวชื่อ ดีนาห์ บุตรชายหญิงทั้งหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน ¹⁶ บุตรชายของกาด คือ ศิฟโอน อักกี ซูนิ เอสโบน เอรี อาไรดี และอารีลี ¹⁷ บุตรชายของอาเชอร์ คือ ยิมนาห์ อิซอูอาร์ อิซอูไอ และเบรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรีอาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ¹⁸ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางซิลปาห์ ผู้ที่ลาบันยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ ¹⁹ บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน ²⁰ มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของไปทึเฟราปุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน ²¹ บุตรชายของเบนยามินคือ เมลา เบเคอร์ อัสเบล เก-รา นากามาน เอโฮ โธษ นูปีม นูปีม และอาร์ด ²² พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน ²³ บุตรชายของดานคือ หุซิม ²⁴ บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนิ เยเซอร์ และซิลเลม ²⁵ พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบันยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ ²⁶ บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากนั้นเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน ²⁷ บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

ญาติพี่น้องของโยเซฟไปอาศัยในเมืองโกเชน

28 ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน 29 โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน 30 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “เดี๋ยวนี้พี่จะตายก็ตามเกิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่” 31 โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า “เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า ‘พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว’ 32 คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะ มีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย” 33 และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า ‘พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร’ 34 ท่านทั้งหลายจงทูลว่า ‘การที่เรามาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย’ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์”

ยาโคบเข้าเฝ้าฟาโรห์

47 โยเซฟเข้าไปทูลฟาโรห์ว่า “บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูก่อน พวกเขายู่ในแผ่นดินโกเชน” 2 โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์ 3 ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า “พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร” เขาทูลฟาโรห์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์” 4 เขาทูลฟาโรห์อีกว่า “พวกข้าพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกั้นดารอาหารหนัก เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด” 5 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า “บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว 6 ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา” 7 โยเซฟก็พาโยโคบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์ 8 ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า “อายุท่านได้เท่าไร” 9 ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า “ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นี้” 10 ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์ 11 ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์ 12 โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

โยเซฟขายอาหารให้แก่ประชาชนและซื้อที่ดินสำหรับฟาโรห์

13 และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกั้นดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหยเพราะการกั้นดารอาหาร 14 โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์ 15 เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมารบเรียนโยเซฟว่า “ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า” 16 โยเซฟจึงบอกว่า “ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์” 17 เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจำอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา 18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองมารบเรียนท่านว่า “พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น 19 เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่รกร้างไป” 20 โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกั้นดารอาหารรุนแรงต่อเขายังนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์ 21 ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์ 22 เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา 23 โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด 24 และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เกษีส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง” 25 คนทั้งหลายก็กล่าวว่ “ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์” 26 โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราเป็นกฎหมายนี้ว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

ยาโคบต้องการถูกฝังไว้ในเอโบรน

27 พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย 28 ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี 29 เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า “ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เรขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตา กรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังศพเราไว้ในอียิปต์เลย 30 แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด” โยเซฟก็สัญญาว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง” 31 อิสราเอลจึงบอกว่า “จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย” โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

บุตรชายโยเซฟเยี่ยมเยียนยาโคบ

48 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า “ดูเถิด บิดาของท่านป่วย” โยเซฟก็พามนัสเสห์และเอเฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป ² มีคนบอกยาโคบว่า “ดูเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน” อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน ³ ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ ⁴ และตรัสแก่พ่อว่า ‘ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์’ ⁵ ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอเฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน ⁶ ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา ⁷ และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากปิตดามา นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอเฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอเฟราธาห์คือเบเลเฮม” ⁸ อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า “นี่ใคร” ⁹ โยเซฟตอบบิดาของตนว่า “นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้” อิสราเอลจึงว่า “ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา” ¹⁰ คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จูบกอดเขา ¹¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย” ¹² โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

เอเฟราอิมกับมนัสเสห์จะเป็นหัวหน้าตระกูลสองตระกูลของอิสราเอล

¹³ โยเซฟจึงพาบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอเฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมนัสเสห์ให้อยู่ข้างขวาอิสราเอล ¹⁴ ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอเฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี ¹⁵ แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า “ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ ¹⁶ ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเกิด” ¹⁷ ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาวบนศีรษะของเอเฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอเฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์ ¹⁸ โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า “ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาวบนศีรษะคนนี้เถิด” ¹⁹ บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า “พ่อรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พ่อรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน” ²⁰ วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า “พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า ‘ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอเฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด’” อิสราเอลจึงให้เอเฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์ ²¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า “ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า ²² ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อตัดได้จากมือคนอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อฉันให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า”

ศาสตพยากรณ์ยาโคบกล่าวคำอวยพรแก่ทุกตระกูล

49 ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า “พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย ² บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า ³ รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง ⁴ เจ้าไม่มีคนเหมือนดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา ⁵ สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา ⁶ โอ จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่สลับของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขาเลย เหตุว่าเข่าคนด้วยความโกรธ เขากำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา ⁷ ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโกลาหลร้ายของเขาเป็นที่สาปเกิด เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล ⁸ ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอกของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า ⁹ ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก้มลง เขามอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะแห้วเขาให้ลุกขึ้น ¹⁰ ราธพระจะระมัดระวังไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น ¹¹ เขาผูกลาของเขาวัวที่เถาถุ่น และผูกลูกลาของเขาวัวที่เถาถุ่นดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำถุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลถุ่น ¹² ตาเขาจะแดงด้วยน้ำถุ่น และฟันเขาขาวด้วยน้ำนม ¹³ เศบูนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน ¹⁴ ฝ่ายอิสราเอลเป็นตัวลามีกำลังมากหมอบลงกลางสัมาการะของมัน ¹⁵ เขาเห็นว่าที่พักดีและแผ่นดินสบาย จึงย่อฆ่าของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน ¹⁶ ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล ¹⁷ ดานจะเป็นจูงอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กัด สิ้นเก้าน้ำ ให้คนขี้ตกหยางลง ¹⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดจากพระองค์ ¹⁹ ฝ่ายกาดนั้นจะมีกองทัพมาย้ายเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น ²⁰ อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์ ²¹ นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปลดปล่อย เขากล่าวคำอันไพเราะ ²² โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง ²³ พวกพราอิมได้ทำให้เขาถูกขังคุก ทั้งยิงและเกลียดชังเขา ²⁴ แต่ธนูของเขาเองยืนหยัดต่อสู้ สำเนาของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น) ²⁵ โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดิ์านุภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนบและครรร ²⁶ ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิตย์ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศีรษะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้ที่ต้องพรากจากพี่น้อง ²⁷ ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้” ²⁸ ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

สถานที่ฝังศพของยาโคบ

²⁹ ยาโคบกำชับเขาและกล่าวแก่เขาว่า “เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำที่นาของเอโพรคนอิตโทต์ ³⁰ ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์ หน้ามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อถ้ำที่นาของเอโพรคนอิตโทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน ³¹ ณ ที่นั่น เขาฝังศพอับราฮัม และซาราห์ภรรยาของเขา ที่นั่นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเขา และที่นั่นเราฝังศพเลอาห์ ³² นาถ้ำที่อยู่ในนานั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮก” ³³ เมื่อยาโคบส่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

การฝังศพของยาโคบ

50 โยเซฟพบหน้าลงที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และจูบท่าน ² โยเซฟบัญชาพวกหมอที่เป็นข้าราชการของตน ให้อาบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหมอก็อาบน้ำรักษาศพอิสราเอล ³ เขาทำการอาบน้ำรักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบน้ำรักษาศพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน ⁴ เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า “ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปทูลที่พระกระรณของฟาโรห์ว่า ⁵ บิดาให้เรารู้จักญาณไว้ โดยกล่าวว่า ‘ดูเถิด พ่อจวนจะตายแล้ว จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอูโมงค์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน’ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาอีก” ⁶ ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า “จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านทำนายไว้” ⁷ โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์ ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ติดตามไปด้วย ⁸ กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน เว้นแต่เด็กเล็กๆ และฝูงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเชน ⁹ มีขบวนราชรถขบวนนำไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก ¹⁰ เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอากาศ ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่นั่นเขาร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน ¹¹ เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอากาศ เขาจึงพูดกันว่า “นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์” เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสราอิม ตำบลนั้นอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ¹² บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้ ¹³ คือบรรดาบุตรชายเชิญศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโพรคนอิตโทต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร ¹⁴ เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมามายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

โยเซฟปลอบประโลมพวกพี่น้อง

¹⁵ เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า “บางทีโยเซฟจะชิงพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา” ¹⁶ พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า “บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า ¹⁷ ‘พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน’ บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน” โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้ ¹⁸ พี่ชายก็พากันมาราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน” ¹⁹ โยเซฟจึงบอกเขาว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ ²⁰ สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเรากิจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก ²¹ ฉะนั้นบัดนี้พี่อย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย” โยเซฟพูดปลอบโยนพวกพี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา

โยเซฟให้ลูกหลานอิสราเอลปฏิญาณไว้

²² โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี ²³ โยเซฟได้เห็นลูกหลานหลานของเอฟราอิมบุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ ²⁴ โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า “เราจวนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ” ²⁵ โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า “พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่” ²⁶ โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบน้ำรักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

หนังสืออพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะกุก คำว่า “อพยพ” หมายความว่า “ออกไป” ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 12-50 เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัมพร้อมกับบุตร หลาน กับหลานของตน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า โดยเชื้อสายของอับราฮัม (ซึ่งคือพระเยซูคริสต์) ทุกประเทศในโลกนี้จะได้รับพระพร หนังสืออพยพนี้บันทึกเรื่องราวที่ชนชาติอิสราเอลถูกปล่อยจากประเทศอียิปต์ การพ้นจากการเป็นทาสของเขา และการรวบรวมชนชาตินี้ให้เป็นประเทศ คือประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงรับประเทศนี้เป็นประเทศพิเศษ และทรงประทานพิธีต่างๆแก่พระราชบัญญัติ ซึ่งจารึกไว้ในชีวิตของทุกคนในประเทศนี้ พิธีต่างๆเหล่านี้เล็งถึงพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อ พิธีต่างๆเหล่านี้ (รวมทั้งเครื่องบูชา พวกปุโรหิต และคำพยากรณ์) ได้เล็งถึงพระเยซู

หนังสือโรม 9:4-5 ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลนี้ว่า “พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน”

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ อัสซูร์ ว่าพวกอิสราเอลอพยพจากประเทศอียิปต์ในปีก่อน ค.ศ. 1491 พิธีต่างๆแก่พระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วันสะบาโต และพิธีสุหนัต) ที่พูดถึงในหนังสืออพยพนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งสำหรับพวกเราในสมัยนี้ “แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดท้ายของแผ่นดินโลก” (1 คร 10:11)

ครอบครัวของยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์

1 นี้แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของท่านได้มาด้วยยาโคบ ² คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ ³ อัสสาการ์ เศบูลุน และ เบนยามิน ⁴ ดาน และนัฟทาลี กาดและอาเชอร์ ⁵ คนทั้งปวงที่ออกมาจากบั้นเอนของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟพี่น้องอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว ⁶ แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคณยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด

การทวี่เป็นประเทศ

⁷ และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น ⁸ บัดนี้ก็มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ ⁹ และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า “ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก ¹⁰ มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร” ¹¹ เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาก็ทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิรม และเมืองรามเสส ¹² แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยิ่งแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล ¹³ ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก ¹⁴ และทำให้ชีวิตของเขามขื่นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด ¹⁵ และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่งชื่อซีฟราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาห์ ¹⁶ และพระองค์ตรัสว่า “เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงฮีบรู และเห็นเขาอยู่บนแผ่นดิน ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต” ¹⁷ แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต ¹⁸ กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต” ¹⁹ นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า “เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน” ²⁰ เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดประทานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก ²¹ และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว ²² ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า “บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้”

กำเนิดของโมเสส ธิดาฟาโรห์รับโมเสสไว้เป็นบุตรเลี้ยง

2 ยังมีชายวงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา ² หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน ³ ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาด้วยยางมะตอยและชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรอริมแม่น้ำ ⁴ ส่วนพี่สาวยืนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่น้อง ⁵ และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปตรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรอริมจึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมา ⁶ และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาการนั้น และตรัสว่า “นี่เป็นลูกชาวฮีบรู” ⁷ พี่สาวการทวจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า “จะให้หม่อมฉันไปหานางนมชาวฮีบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม” ⁸ พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า “ไปหาเถิด” หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา ⁹ ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า “รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า” นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้ ¹⁰ แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามา

ถวายพระราชธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า “เพราะเราได้ดูเขาขึ้นมาจากน้ำ”

โมเสสป้องกันชาวฮีบรูที่ถูกกดขี่

11 และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนฮีบรูคนหนึ่งกำลังตีคนฮีบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน 12 ท่านก็มองดูชายชราและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนฮีบรูผู้นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย 13 และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮีบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่กำลังตีว่า “ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม” 14 และเขาตอบว่า “ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนฮีบรูคนนั้นหรือ” โมเสสจึงกลัว และคิดว่า “เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่” 15 เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาช่องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดีย ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

โมเสสอยู่ที่แผ่นดินมีเดียเป็นเวลาสี่สิบปี

16 ฝ่ายปุโรหิตของคนมีเดียมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน 17 และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ 18 และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดากถามว่า “วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว” 19 และเธอตอบว่า “มีคนที่ฮีบรูคนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้ฝูงแพะแกะกินด้วย” 20 บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า “แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ล่ะ ไปเชิญเขา มาเพื่อจะรับประทานอาหารซี” 21 โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกศึบไปราห์บุตรสาวให้แก่โมเสส 22 นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์ซิม เพราะท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ” 23 และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์ฮีบรูก็สิ้นพระชนม์ ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร้องของเขาดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาส 24 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ 25 พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

ฟุ่มไม้ที่โพลุกโซนอยู่ พระเจ้าทรงเรียกโมเสส

3 ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นปุโรหิตของคนมีเดีย และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ 2 กูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางฟุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด ฟุ่มไม้มีไฟลุกโชนอยู่ แต่ฟุ่มไม้มีได้ไหม้ไหม้ไป 3 โมเสสจึงกล่าวว่า “ข้าจะแะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนฟุ่มไม้จึงไม่ไหม้” 4 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางฟุ่มไม้ว่า “โมเสส โมเสส” และโมเสสทูลตอบว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” 5 พระองค์จึงตรัสว่า “อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” 6 แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า “เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ” และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า 7 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศฮีบรูแล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวคนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา 8 และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวฮีบรู และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์ซิช คนฮิวไตต์ และคนเยบูน 9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวฮีบรูกระทำต่อเขาแล้ว 10 เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากฮีบรู” 11 ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากฮีบรู” 12 พระองค์จึงตรัสว่า “เราจะอยู่กับเจ้า และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากฮีบรูแล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้านบนภูเขา” 13 และโมเสสทูลพระเจ้าว่า “ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘พระองค์ทรงพระนามว่ากระไร’ ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร” 14 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” แล้วพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย’”

ทรงเรียกโมเสสให้นำคนอิสราเอลออกจากฮีบรู

15 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ดั่งนี้ ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน’ นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ 16 จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า ‘แท้จริงเราลงมาย่อมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในฮีบรู’ 17 และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศฮีบรู ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์ซิช คนฮิวไตต์และคนเยบูน ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์’” 18 และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเขา ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล จงพากันไปเฝ้ากษัตริย์ของฮีบรู และเจ้าจงทูลพระเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนฮีบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา’ 19 เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งฮีบรูจะไม่ยอมให้พวกเขาไป แม้กระทั่งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 20 และเราจะเหยียดมือของเราออกประหารฮีบรูด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเขาไป 21 และเราจะให้พลไพร่นี้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวฮีบรู และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่

ต้องไปมือเปล่า²² แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์”

การอัศจรรย์สำหรับคนที่ไม่เชื่อ

4 โมเสสจึงทูลตอบว่า “แต่ ดูเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาจะว่า ‘พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย’”² พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้า” และท่านทูลว่า “ไม้เท้า”³ และพระองค์ตรัสว่า “โยนลงที่พื้นดินเถิด” ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้” ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน⁵ “เพื่อเขาก็งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว”⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า “เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า” ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ขาวเหมือนหิมะ⁷ พระองค์จึงตรัสว่า “เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง” โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นก็กลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน⁸ “และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง⁹ และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น”

อาโรนจะเป็นผู้พูดแทนโมเสส

10 แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดช้า”¹¹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า “ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบหูหรือตาหรือ เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำให้หรือ¹² เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด”¹³ แต่ท่านทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเถิด”¹⁴ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนแล้วไม่ใช่หรือ เราจึงรู้ว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้าเขาก็จะดีใจ¹⁵ เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเจ้า และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด¹⁶ และเขาจะเป็นผู้พูดแทนพลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแทนเขา¹⁷ เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ”

โมเสสกลับไปยังอียิปต์

18 โมเสสจึงกลับไปหาเยโร ฟอตาของตน และบอกกับเขาว่า “ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่” ฝ่ายเยโรตอบโมเสสว่า “ไปโดยสันติภาพเถิด”¹⁹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า “กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมัดที่หาช่องประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว”²⁰ โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนขี่ลากลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปอียิปต์ จงกระทำอัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป²² และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา²³ เราจึงบอกแก่เจ้าว่า ‘จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา’ และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย’”²⁴ และต่อมา ณ ที่พิภพหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย²⁵ ครั้งนั้นนางศิปโปราหญิงเอธิโอเปียคนหนึ่งที่ปลายองคชาตบุตรชายของตนออกแล้วถึงไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า “จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก”²⁶ พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า “ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก” เนื่องจากพิธีเข้าสุหนัต

อาโรนและคนอิสราเอลเชื่อโมเสส

27 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร” เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้าและจุมท่าน²⁸ โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน²⁹ โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน³⁰ แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่³¹ ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็ก้มศีรษะลงและนมัสการ

โมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์ ความทุกข์ยากของอิสราเอลทวีขึ้น

5 ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเสวยนมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร’”² ฟาโรห์จึงตรัสว่า “พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป”³ เขาก็งสองจึงทูลว่า “พระเจ้าของคนอียิปต์ได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ”⁴ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ละทิ้งการทำงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า”⁵ และฟาโรห์ตรัสว่า “ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดภาระงานของเขาเสีย”⁶ ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาสั่งนายงานและนายกองของพลไพร่ว่า⁷ “ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเกี่ยวหาฟางเอาเอง⁸ ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาจึงร้องว่า ‘ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาจึงร้องว่า ‘ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวาย

เครื่องบูชาแต่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์”⁹ จงจัดหางานให้เขากำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล”¹⁰ ฝ่ายนายงานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า “ฟาโรห์รับสั่งดังนี้ว่า ‘เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกเจ้าเลย’¹¹ เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ต้องผ่อนให้เลย”¹² พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง¹³ นายงานก็เร่งรัดว่า “จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่”¹⁴ นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโวยตีและถูกถามว่า “ทำไมหมู่นี้จึงไม่ได้โอฐที่เกณฑ์ไว้เต็มจำนวนทั้งวันนี้และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน”¹⁵ นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า “เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์”¹⁶ พวกเขา กล่าวกับพวกเขาว่า ‘ทำโอฐซี’ แต่ไม่ได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกโวยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด”¹⁷ แต่ฟาโรห์ตรัสว่า “พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า ‘ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์’”¹⁸ เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเดี๋ยวนี้นะ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนโอฐที่เกณฑ์ไว้นั้น พวกเจ้าจะต้องนำมาให้ครบจำนวน”¹⁹ นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาลแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า “ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนโอฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกๆวันลง”²⁰ ครั้นออกมาจากเฝ้าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนอยู่กลางทาง²¹ เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย”²² โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา”²³ เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย”

พระเจ้าทรงกล่าวถึงพันธสัญญากับอิสราเอล

6 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เราจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เราจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา”² พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “เราคือพระเยโฮวาห์³ เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เราไม่ได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์⁴ และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขากันหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว⁵ และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์ก็ไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา⁶ เหตุฉะนั้นจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง⁷ เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป่าแตรพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ⁸ เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัคและแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์’”⁹ โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา”¹¹ และโมเสสกราบทูลต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง”¹³ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

ต้นตระกูลของอิสราเอล

¹⁴ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮาโนค ปิลูเฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของรูเบน¹⁵ บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูเอล ยามีน โหฮาด ยาซิน โศหาร และชาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน¹⁶ และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา คือ เกอร์โซน โคฮาท และเมารีย์ เลวีนมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี¹⁷ บุตรชายของเกอร์โซนชื่อ ลิบนี และชิมอี ตามครอบครัวของเขา¹⁸ บุตรชายของโคฮาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล โคฮาทมีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี¹⁹ บุตรชายของเมารีย์ชื่อ มาฮาสิ และมุซึ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา²⁰ ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรน และโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี²¹ บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โคราห์ เนเฟก และคีศรี²² บุตรชายของอุสซึเอลชื่อ มิชาเอล เอลซาฟาน และสิธรี²³ ฝ่ายอาโรนได้นางเอลีเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาฮอนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิสฮามาร์²⁴ บุตรชายของโคราห์ชื่อ อัสสิร์ เอลคานาห์ และอาบิยาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโคราห์²⁵ ฝ่ายเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุ๊กเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟินหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา²⁶ อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมู่ตามกองของเขา”²⁷ สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่ทราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ²⁸ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสี่ซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า”³⁰ ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์”

พระเจ้าจะทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป

7 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ดูซี เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า² เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา³ เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์⁴ แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาพลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง⁵ และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอล

ออกจากพวกเขา” 6 โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา 7 เมื่อเขากิ่งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโรนมีอายุแปดสิบสามปี 8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 9 “เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า ‘จงแสดงอัศจรรย์พิสดารงานของเจ้า’ เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์’ และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู”

ไม้เท้าของอาโรนกลายเป็นงู

10 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขากกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู 11 ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยาศาสตร์มาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา 12 ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลับไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด 13 และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หายอมเชื่อฟังเขากิ่งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

น้ำกลายเป็นเลือด

14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป 15 เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ 16 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าโดยมีพระดำรัสว่า ‘จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปฏิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่’ 17 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า ‘ท่านจะทราบว่าเป็นอย่างไร เราคือพระเยโฮวาห์ด้วยอาศัยการกระทำดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้ซึ่งพาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด 18 ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้’” 19 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า “จงบอกอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านชี้ไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือลำคลอง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ภายในและภายนอก’” 20 โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวกข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น 21 ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ 22 แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านกิ่งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ 23 ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าไปในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน 24 ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้ 25 ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

ภัยพิบัติจากฝูงกบ

8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า ‘จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปฏิบัติเรา 2 ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน 3 ฝูงกบจะเต็มไปด้วยที่แม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเตาปิ้งขนมและในอ่างขยำแป้งของท่านด้วย 4 ฝูงกบนั้นจะขึ้นมากที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมืองและที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน’” 5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงบอกอาโรนว่า ‘ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือลำคลอง เหมือน้ำ และเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมานบนแผ่นดินอียิปต์’” 6 อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์ 7 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีฝูงกบขึ้นมานบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน 8 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า “จงกราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงกบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้นไปเพื่อเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์” 9 โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า “ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชการบริวาร และพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงกบไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น” 10 ฟาโรห์ตรัสตอบว่า “พຽງนี้” โมเสสจึงทูลว่า “ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย 11 ฝูงกบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น”

ฝูงกบตายในแผ่นดินอียิปต์

12 โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงกบที่พระองค์ได้ทรงให้มากรมาบนฟาโรห์ 13 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงกบเหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือน เกลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา 14 เขาก็เก็บซากกบไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นตลบไป 15 แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว 16 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “บอกอาโรนว่า ‘จงเหยียดไม้เท้าออกและตีแผ่นดินให้กลายเป็นรินทั่วประเทศอียิปต์’” 17 เขากิ่งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีแผ่นดิน ก็กลายเป็นรินมาตอมมนุษย์และสัตว์ แผ่นดินทั้งหมดกลายเป็นรินทั่วประเทศอียิปต์ 18 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดริน แต่ก็ทำไม่ได้ รินพากันมาตอมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง 19 พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า “นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า” ฝ่ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากฝูงเหือด

20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ลุกขึ้นแต่เข้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า ‘จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปฏิบัติเรา 21 ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหือดมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยฝูงเหือด 22 ในวันนี้เราจะแยกแผ่นดินโกเชน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหือดที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดิน

โลก²³ เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า หมายถึงนี่จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้”²⁴ แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนั้น เหลือบฝูงใหญ่ยิ่งนักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหาย เพราะเหตุฝูงเหลือนั้น²⁵ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า “จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้”²⁶ โมเสสทูลว่า “การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูกิจที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเรา แล้วเราจะไม่เอาก้อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ”²⁷ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์”

ฝูงเหลือบไปจากอียิปต์

²⁸ ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า “เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิ่งวอนเพื่อเราด้วย”²⁹ โมเสสจึงทูลว่า “ดูเถิด พอข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรุ่งนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์”³⁰ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์³¹ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว³² ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

ภัยพิบัติจากโรคระบาดต่อฝูงสัตว์

9 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอกฟาโรห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยให้บ่าวไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา² ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังคงเหนียวเขี้ยวไว้³ ดูกิจที่หัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น⁴ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคนอิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย”’”⁵ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า “พรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน”⁶ รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำเช่นนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว⁷ ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

ภัยพิบัติจากฝีต่อคนและสัตว์

⁸ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า “เจ้าจงกำขี้เถาจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชดขึ้นไปในอากาศในสายตาของฟาโรห์⁹ และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝีแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์”¹⁰ เขาทิ้งสองจึงนำขี้เถาจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ชดขี้เถาขึ้นไปในท้องฟ้า ขี้เถานั้นก็กลายเป็นฝีแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์¹¹ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุฝืนนั้น เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นฝีด้วยเหมือนกัน¹² แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากลูกเห็บที่ฆ่าคนและสัตว์

¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงตื่นแต่เข้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “จงปล่อยบ่าวไพร่ของเราไปเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา¹⁴ ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้แล้วว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้¹⁵ เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะฟาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก¹⁶ และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้า และเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก¹⁷ เจ้ายังถือกิจที่ชั่วต่อสุบิลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ¹⁸ ดูกิจที่ประมาทเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้¹⁹ เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงต้องฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่มีอยู่ในทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่มีได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตายหมด”’”²⁰ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน²¹ แต่ผู้ที่ไม่นับถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนพืชหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์”²³ โมเสสก็ชูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์²⁴ มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา²⁵ สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง²⁶ เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

ฟาโรห์อนุญาตให้อิสราเอลไปจากอียิปต์ แต่กลับใจแข็งกระด้างไป

²⁷ ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า “ครั้งนี้เรากำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว²⁸ ขอทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต่อไปอีก”²⁹ โมเสสทูลฟาโรห์ว่า “ทันทีที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้วข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเงียบ และจะไม่มียูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาห์³⁰ แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์จะยังไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า”³¹ ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์ที่กำลังออกรวง และต้น

ปานก็ออกดอกแล้ว ³² ส่วนข้าวสาลีและข้าวไร่นั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่งอกขึ้น ³³ โมเสสทูลาฟาโรห์ไปจากกรุง และก็ยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มีได้ตกบนแผ่นดิน ³⁴ เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำพิณบาตต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ ³⁵ พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

โมเสสเตือนว่าจะมีภัยพิบัติจากตึกแตน

10 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา ² เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” ³ โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอียิปต์ตั้งนี้ว่า ‘เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา ⁴ มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูกสิ ฟองนี้เราจะให้ตึกแตนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า ⁵ ฟองตึกแตนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนา มันจะกินเสียหมด ⁶ มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่มีดาและปูกวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย” แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์ ⁷ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า “คนนี่จะเป็นบ่วงแร้วตักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว”

ฟาโรห์ยอมให้พวกผู้ชายไปปรนนิบัติเท่านั้น

⁸ โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง” ⁹ โมเสสทูลว่า “ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์” ¹⁰ ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว ¹¹ อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนี้เท่านั้น” แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

ภัยพิบัติจากตึกแตน

¹² พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ฟองตึกแตนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย” ¹³ โมเสสจึงยื่นมือทำออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันออกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลมตะวันออกก็พัดหอบฟองตึกแตนมา ¹⁴ ฟองตึกแตนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ที่เขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตึกแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาเป็นอย่างนั้นอีกไม่ ¹⁵ เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลเมิดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือผักในทุ่ง ทั่วแผ่นดินอียิปต์ ¹⁶ ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้าเฝ้า แล้วฟาโรห์ตรัสว่า “เราได้ทำบาตต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย ¹⁷ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เรานี้สักครั้งเถิด และจงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา” ¹⁸ โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวอนขอพระเยโฮวาห์ ¹⁹ พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฟองตึกแตนไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตึกแตนเหลือสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์ ²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

ภัยพิบัติจากความมืด

²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้” ²² โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดความมืดทึบทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน ²³ เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา ²⁴ ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้าเฝ้า ตรัสว่า “พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย” ²⁵ ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า “พระองค์ต้องให้เรา มีเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ²⁶ ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักตัวเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น” ²⁷ แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยเขาไป

ฟาโรห์เสียโอกาสสุดท้ายของตน

²⁸ ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า “ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถิด อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลยเพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น” ²⁹ โมเสสจึงทูลว่า “พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย”

ทรงพยากรณ์ถึงความตายของบุตรหัวปี

11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว ² บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน” ³ พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนี้บุตรหัวปีนั้นคือโมเสสก็ยังใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง ⁴ โมเสสประกาศว่า “พระเยโฮวาห์

ตรัสตั้งไว้ว่า ‘เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์⁵ และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังหีบไม้แป้น ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรัจฉานด้วยจะต้องตาย⁶ แล้วจะมีการพิลาปร้องไห้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะมีอีกเลย⁷ ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม่แต่เสียงสุนัขขู่ เพื่อให้ทราบว่ายิวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์เท่ากับชนชาติอิสราเอล⁸ ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเรากล่าวว่า “ขอท่านกับพรรคพวกไปเสียจากที่นี่เถิด” หลังจากนั้นเราก็จะออกไป” โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก⁹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์”¹⁰ โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำบรรดามหัศจรรย์เหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

ลูกแกะแห่งพิธีปัสกา

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า ² “ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า³ จงสั่งชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครบครันละตัวตามเรือนบรรพบุรุษของตน⁴ ถ้าครบครันได้มีคณน้อยก็กินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่จะกินลูกแกะนั้น⁵ ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ⁶ จงเก็บไว้ให้ถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา⁷ แล้วเอาเลือดที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และไม้วงกบบน เหนือที่เขาลี้อย่างนั้นด้วย⁸ ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักสด⁹ เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่างกินเลย แต่จงปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย¹⁰ จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย¹¹ เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาดเอว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์

เลือดที่ทาไว้รอบประตู

¹² เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์¹³ แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์

การเลี้ยงแห่งขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

¹⁴ วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร¹⁵ เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้นกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล¹⁶ ในวันแรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธ์ และในวันที่เจ็ดนั้นจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธ์แก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน¹⁷ เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนี้ เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า¹⁸ ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่สิบเอ็ดของเดือนนั้น¹⁹ ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวก็ตีหรือคนเกิดในเมืองก็ตี ขึ้นกินสิ่งใดที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล²⁰ อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น”²¹ แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า “ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา²² เอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้วงกบ และไม้วงกบประตูทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อย่ายให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า²³ เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม่ประตูข้างบนและที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน²⁴ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน²⁵ ต่อมาครั้นท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ²⁶ ครั้นสืบไปภายหน้าเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า ‘พิธีนี้หมายความว่าอะไร?’²⁷ ท่านทั้งหลายจงตอบว่า ‘เป็นการถวายสัตวนุชาปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย” พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ²⁸ แล้วคนชาติอิสราเอลก็ทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาก็ทำตามทุกประการ

บุตรหัวปีแห่งอียิปต์เสียชีวิต

²⁹ ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว³⁰ ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย³¹ ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า “เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้³² เาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้เราด้วย”³³ ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่เหล่านั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า “พวกเราตายกันหมดแล้ว”³⁴ พลไพร่เหล่านั้นเอาก้อนแป้งดิบที่ยังมิได้ใส่เชื้อกับอ่างขยำแป้ง ห่อผ้าใส่บาแนกไป³⁵ ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์³⁶ และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่เหล่านั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาคอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย

การเดินทางออกจากอียิปต์

³⁷ ประชาชาติอิสราเอลยกเดินออกจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก ³⁸ มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ และวัวจำนวนมากมาย ³⁹ เขาเอาก้อนแป้งโร้ซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปิ้งเป็นขนมโร้เชื้อ เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมเสบียง ⁴⁰ ประชาชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี ⁴¹ ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์ ⁴² คืบวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืบวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา

คำสั่งเรื่องพิธีปัสกา

⁴³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “ระเบียบพิธีปัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย ⁴⁴ ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หนัดแล้วจึงให้เขากินได้ ⁴⁵ ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย ⁴⁶ ให้กินปัสกาแต่ในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย ⁴⁷ ให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้ ⁴⁸ เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือปัสกาถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หนัดเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หนัด อย่าให้เขาร่วมกินเลี้ยงในพิธีปัสกานั้นเลย ⁴⁹ พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน” ⁵⁰ คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น ⁵¹ วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนการพลโยธา

บุตรหัวปีถูกแยกตั้งไว้เฉพาะพระเจ้า

13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของเรา” ³ โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า “จงระลึกถึงวันนี้ที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จากเรือนทาส เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย ⁴ ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนี้ในเดือนอาบีบ ⁵ ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนฮิวไตต์ และคนเยบูนส์ ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น ⁶ จงกินขนมปังโร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจงมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์ ⁷ จงกินขนมปังโร้เชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังที่มีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน ⁸ ในวันนั้นจงบอกบุตรของท่านว่า ‘ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา ขณะเมื่อเรออกจากอียิปต์’ ⁹ สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และดังเครื่องระลึกระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ¹⁰ เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป ¹¹ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน ¹² ทุกอย่างที่เบ็ดเสร็จครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์ ¹³ จงเอาลูกแกะไล่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ไล่จงหักคอมันเสีย จงใส่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด ¹⁴ ต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า ‘ทำไมจึงทำอย่างนี้’ จงเล่าให้เขาฟังว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ ¹⁵ ต่อมาครั้นพระทัยของฟาโรห์ดื้อไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกสัตว์หัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เบ็ดเสร็จครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราก็ไล่ไว้’ ¹⁶ พิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์”

การเดินทางหลีกเลี่ยงชาวฟิลิสเตีย

¹⁷ ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า “เกรงว่าเมื่อพลไพร่ไปเผชิญสงครามเข้า เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย” ¹⁸ พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ชนชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม ¹⁹ โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า “พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระดูกของเราไปจากที่นี่ด้วย” ²⁰ คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอราบบริเวณชายถิ่นทุรกันดาร

เสาเมฆกับเสาเพลิงนำและป้องกันพวกอิสราเอล

²¹ พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน ²² เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

ฟาโรห์ตามพวกอิสราเอลไปแล้วถูกทำลาย

14 พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสว่า ² “จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ยื้อกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปิหะสิโรท ระหว่างมิกดและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล ³ ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า ‘พวกเขาติดอยู่บนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นกั้นเขาไว้แล้ว’ ⁴ เราจะบันดาลให้ไฟโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขาแล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” เขาทิ้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น ⁵ เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นหนีไปแล้ว

พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบ่าวไพร่นั้น เขาจึงว่า “ทำไมเราจึงทำเช่นนี้ โฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า”⁶ ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย⁷ ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน⁸ พระเยโฮวาห์ทรงให้พระภัยของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอล ซึ่งเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง⁹ ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปิหะสิโรท หน้าตำบลบาอัลเซเฟอน¹⁰ เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็ยกหน้าขึ้นดูและดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์¹¹ เขาบอกโมเสสว่า “หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์¹² พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วว่า ‘ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด’ เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยิ่งดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร”¹³ โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า “อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่นี้ไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด”

ทะเลแดงก็แยกออก

¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เหตุใดเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด¹⁶ ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้¹⁷ ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราก็จะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา¹⁸ เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์”¹⁹ ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปยังข้างหลัง และเสาเมซซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา²⁰ คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน²¹ โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมใส่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน²² ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

ทหารอียิปต์ถูกทำลาย

²³ คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์²⁴ ครั้นในเวลาบ่ายรุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโศกาส 25 พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถฝืดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า “ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเขา”²⁶ ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้ น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา”²⁷ โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล²⁸ น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว²⁹ ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย³⁰ ดังนั้นในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล³¹ อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทิ้งหลายเชื้อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

การร้องเพลงแห่งชัยชนะของโมเสส

15 ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ถวายพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล² พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์³ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์⁴ พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง⁵ น้ำท่วมเขา เขามจลงในทะเลที่ลึกประดุจก้อนหิน⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอนุภาพยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์พาดศัตรูแหลกเป็นชิ้นๆ ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างตอฟ้า⁸ โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้น น้ำก็ท่วมทับสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล⁹ พวกข้าศึกกล่าวว่ ‘เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะรับสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชกดาบออก มือเราจะทำลายเขาเสีย’¹⁰ พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เขามจลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระกึ่งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ¹² พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย¹³ พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงไล่ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ¹⁴ ชนชาติทั้งหลายจะได้ยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาวประเทศฟิลิเตียจะรู้สึกเสียสยอ¹⁵ ครั้นนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป¹⁶ ความรู้สึกเสียสยอ และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จนพลไพร่ของพระองค์ผ่านพ้นไป จนชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไล่ไว้แล้วผ่านไป¹⁷ พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้¹⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์¹⁹ เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไปในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมากท่วมเสีย แต่ชน

ชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น”²⁰ ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรามะนา และหญิงทั้งปวงก็ถือรามะนา เดินตาม พร้อมเดินรำไปด้วย²¹ มิเรียมจึงร้องนำว่า “จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ช่วยชนอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดน้ำและพลาให้ตกลงไปในทะเล”

พวกอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เมื่อกระหายน้ำพระเจ้าทรงประทานให้

²² ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซุร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มีได้พบน้ำเลย²³ ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่ามาราห์²⁴ และพลไพร่ก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า “พวกเรา จะเอาอะไรดื่ม”²⁵ โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้น พระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั้น²⁶ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างขะมักเขม้น และกระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เชื้อหูฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย”²⁷ พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

ได้รับอาหารโดยการอัศจรรย์

16 พวกเขายกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลาแยกออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาศินาย² ชุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร³ คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า “พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิ่มหนำจะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ขุมชนทั้งหมดหิวตายเท่านั้น”⁴ แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดูฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเรหรือไม่”⁵ ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่จะกินมา อาหารนั้นก็จะเป็นสองเท่าของที่เขากินทุกวัน”⁶ โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า “ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์”⁷ ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา”⁸ โมเสสกล่าวว่า “ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์”⁹ โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า “จงบอกชุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ‘เข้ามาใกล้พระพิภพพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว’”¹⁰ ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมชนอิสราเอลอยู่นั้น เขาก็หลายมองไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า ‘ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า พวกเจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า’”¹³ ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคัมภีร์มาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตรอบค้ำยที่พิภพ

มานาเปรียบเทียบกับพระเยซู ซึ่งเป็นอาหารทิพย์มาจากสวรรค์

¹⁴ เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น¹⁵ เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า “นี่คือมานา” เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า “นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน”¹⁶ นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า “ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน”¹⁷ ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย¹⁸ แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตวงคนที่เก็บได้มากที่สุดก็มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี¹⁹ โมเสสจึงสั่งว่า “อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า”²⁰ แต่เขามีได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น²¹ เขากินกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป²² อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

อธิบายเรื่องวันสะบาโต

²³ โมเสสบอกเขาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า ‘พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะพึงอะไรก็ให้พึง จะทำอะไรก็ตามเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น’”²⁴ เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย²⁵ โมเสสจึงบอกว่า “วันนี้จงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย”²⁶ จงเก็บหกรวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย”²⁷ อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ²⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “พวกเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเรานานสักเท่าไร”²⁹ ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พิภพในวันที่เจ็ดนั้นเลย”³⁰ เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด³¹ เหล่าวงศวานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผักชี มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง³² โมเสสกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า ‘จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’”³³ โมเสสบอกอาโรนว่า “เอาหม้อลูกหนึ่งตวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน”³⁴ อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาก เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³⁵ ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน³⁶ หนึ่งในโอเมอร์เท่ากันหนึ่งในสิบของเอฟาห์

น้ำไหลออกมาจากศิลา

17 ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟดีม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม ² เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า “ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ” โมเสสจึงบอกเขาว่า “พวกเจ้าเรื่องเราทำไป เหตุใดพวกเจ้าจึงบังอาจลองดีกับพระเยโฮวาห์” ³ พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า “ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย” ⁴ โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์จะอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว” ⁵ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “จงเดินล่วงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย ⁶ ดุลเกิด เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาโฮเรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม” โมเสสก็ทำดังนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ⁷ โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มีสสารห์ และเมรบาร์ห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น และลองดีกับพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ”

การสู้รบกับคนอามาเล

⁸ ครั้งนั้น คนอามาเลขยมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟดีม ⁹ โมเสสส่งโยชูวาว่า “จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลช พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา” ¹⁰ โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลช ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอรัน ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขานั้น ¹¹ ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลดมือลงเมื่อไร พวกอามาเลชก็เป็นต่อเมื่อนั้น ¹² แต่มือของโมเสสเมื่อย่ำ เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนั่ง อาโรนกับเฮอรันก็ช่วยยกมือท่านขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน ¹³ ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลชกับพลไพร่ของเขาฝ่ายแพ่ไปด้วยคมดาบ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงไว้ในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลชไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายใต้ฟ้านี้เลย” ¹⁵ โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสสี ¹⁶ กล่าวว่ “เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลชต่อไปทุกชั่วอายุ”

พ่อตาของโมเสสมาเยี่ยมชนชาติอิสราเอล

18 เมื่อเยโร โปโรหิตแห่งมีเดียน พ่อตาของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ ² เยโรพ่อตาของโมเสสจึงพาศิปโปราภรรยาของโมเสสซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น ³ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ” ⁴ อีกคนหนึ่งชื่อเอลีเยเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า “พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์” ⁵ เยโรพ่อตาของโมเสส พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า ⁶ ท่านบอกโมเสสว่า “เราคือเยโรพ่อตาของท่านพาภรรยาและบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน” ⁷ โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตากราบลงและจูบท่าน ท่านทั้งสองได้ถามถึงทุกข์สุขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์ ⁸ โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร ⁹ เยโรก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเขมือมือชาวอียิปต์ ¹⁰ เยโรจึงกล่าวว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเขมือมือชาวอียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ ¹¹ บัดนี้เรากราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างกะบง” ¹² เยโรพ่อตาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อตาของโมเสสเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ¹³ ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนึ่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่ พลไพร่ก็ยื่นห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น ¹⁴ เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า “นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยื่นห้อมล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น” ¹⁵ โมเสสจึงตอบพ่อตาว่า “เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ลูกถามพระเจ้า ¹⁶ เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์” ¹⁷ ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี ¹⁸ ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้ ¹⁹ ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะทำให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า ²⁰ ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักกฎและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เห็นเขารู้จักทางที่ท่านต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่จะต้องปฏิบัติ ²¹ ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้ใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง ²² ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กๆน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาบาง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน ²³ ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข” ²⁴ โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อตา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ ²⁵ โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง ²⁶ คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆน้อยๆเขาตัดสินเอง ²⁷ โมเสสส่งพ่อตาของตนกลับไป พ่อตาก็กลับไปยังเมืองของเขา

คนอิสราเอลมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย

19 ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย ² เมื่อยกออกจากตำบลเรฟดีม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาที่ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น ³ โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า “บอกวงศวานยาโคบและชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า ⁴ ‘พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์

แล้ว และที่เราเกิดชูเจ้าขึ้น ดุดังด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา ⁵ เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสี่เป็นของเรา ⁶ เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา' นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง" ⁷ โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ ⁸ บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า "สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม" โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์

พลไพร่จึงเตรียมตัวที่จะฟังคำสั่งจากพระเจ้า

⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป" โมเสสนำคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์ ¹⁰ พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า "ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด ¹¹ เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง ¹² จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่รอบภูเขา แล้วถ้าจับเข่าว่า 'เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขาขึ้น ผู้ใดถูกภูเขาต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ¹³ อย่าใช้มือฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต' เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขากิ่งหลายมายังภูเขานั้น" ¹⁴ โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่ แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด ¹⁵ แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ภรรยาของท่านเลย" ¹⁶ อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น ¹⁷ โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขาเฝ้าอยู่ที่เชิงภูเขา ¹⁸ ภูเขาซีนายมีควันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาที่สะท้านหวั่นไหวไปหมด ¹⁹ เมื่อเสียงแตรดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง ²⁰ พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า "เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่วงล้ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก ²² อีกประการหนึ่ง พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา" ²³ ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "พลไพร่ขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า 'จงกินเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นที่บริสุทธิ์'" ²⁴ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพร่ล่วงล้ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา" ²⁵ โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

พระเจ้าทรงตรัสพระบัญญัติสิบประการจากสวรรค์

20 พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสี่ต่อไปนี้ว่า ² "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส ³ อย่างมีพระอินทรีในอกเหนือจากเรา ⁴ อย่างทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน ⁵ อย่างกราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ทรงห่วงหา ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ⁶ แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน ⁷ อย่างออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไรประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไรประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ ⁸ จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ⁹ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน ¹⁰ แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า ¹¹ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์ ¹² จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า ¹³ อย่างขานคน ¹⁴ อย่างล่วงประเวณีเมียเขา ¹⁵ อย่างลักทรัพย์ ¹⁶ อย่างเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน ¹⁷ อย่างโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน อย่างโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลายของเขา หรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน" ¹⁸ คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ย่นตัวสั่นอยู่แต่ไกล ¹⁹ เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า "ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย" ²⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่กำบาบ" ²¹ พลไพร่ยินยอมอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น ²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า ²³ เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว ²⁴ จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า ²⁵ ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน ²⁶ และเจ้าอย่าเดินตามขັນับันใดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น'"

ความยุติธรรมระหว่างนายกับทาส

21 "ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขากิ่งหลายทราบไว้ ² ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮิบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่ ³ ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย ⁴ ถ้านายหาภรรยาให้เขา และภรรยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยากับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว ⁵ ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า 'ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากจะออกไปเป็นไทย' ⁶ ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไม้วงกบประตู แล้วให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กฆาตกร เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชั่วชีวิตเขาไม่ ⁷ ถ้าคนใดขายบุตรสาวเป็นทาส หญิงนั้นจะมีได้เป็นอิสระเหมือนทาส ⁸ ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอไว้เป็นภรรยา

ต้องยอมให้คนอื่นไล่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สัถย์ซื้อต่อหญิงนั้นแล้ว ⁹ ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน ¹⁰ ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผิวเมียบกับคนเก่า ¹¹ ถ้าเขามิได้กระทำตามประการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน

ความยุติธรรมเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการกระทำผิดต่อคนอื่น

¹² ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่ ¹³ ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลหนึ่งไว้ให้เขาหนีไปที่นั่น ¹⁴ แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย ¹⁵ ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁶ ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี ผู้ลักนั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁷ ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁸ ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือขว้าง แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก ¹⁹ ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ ²⁰ ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จอนตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่ ²¹ หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดังเงินของนาย ²² ถ้ามีผู้ขายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน ²³ ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต ²⁴ ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า ²⁵ รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์

²⁶ ถ้าผู้ใดตีนัยน์ตาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยนัยน์ตาของเขา ²⁷ ถ้าผู้ใดทำให้ฟันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยฟันของเขา ²⁸ ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเป็นแน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ ²⁹ แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวัวนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย ³⁰ ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร้อง ³¹ หากวัวนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้ดูกัน ³² ถ้าวัวนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเสียด้วย ³³ ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น ³⁴ เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ชากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ ³⁵ ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย ³⁶ หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว”

สิทธิอำนาจของเจ้าของสัตว์และสิ่งของ

22 “ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง ² ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น ³ ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าชดใช้ที่ลักไปนั้น ⁴ ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวก็ดี หรือลา ก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า ⁵ ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในบ่อ หรือในสวนองุ่นเสียไป หรือปล่อยสัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดไปในนาของตน และของที่ดีที่สุดในส่วนองุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย ⁶ ถ้าจุดไฟที่กองหนาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน ⁷ ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า ⁸ ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามือของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่ ⁹ ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆ ที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า ¹⁰ ถ้าผู้ใดฝากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆ ไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น ¹¹ ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ¹² แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะที่ผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ ¹³ ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ที่ถูกกัดฉีกนั้น ¹⁴ ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆ ไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดใช้เต็มตามจำนวนเป็นแน่ ¹⁵ แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

การล่วงประเวณี การโห่ร้องปเลา ความกรุณา

¹⁶ ถ้าผู้ใดล่อลวงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่หมั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน ¹⁷ ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีนั้นดูกัน ¹⁸ สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย ¹⁹ ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ ²⁰ ผู้ใดถวายบูชาแด่พระต่างๆ เว้นแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น ²¹ เจ้าอย่าบับบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ ²² อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย ²³ ถ้าเจ้าข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ ²⁴ ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และ

บุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ ²⁵ ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคอนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ายืมเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าของนี้ และอย่าคิดดอกเบียจากเขา ²⁶ ถ้าเจ้าได้รับเสื้อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน ²⁷ เพราะเขามีเสื้อคลุมตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาถูกรังแกทุกขต่อเรา เราจะสติบฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตาคุณ ²⁸ อย่าด่าผู้เป็นพระ หรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย ²⁹ อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา ³⁰ สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมีอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา ³¹ เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อุทิศแก่เรา เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกัฏตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย”

กฎศีลธรรม

23 “อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนชั่ว ² อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานลำเอียงเข้าข้างหมู่พวก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป ³ ทั้งอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา ⁴ ถ้าเจ้าพบวัวหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ ⁵ ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น ⁶ เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา ⁷ เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว ⁸ อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้ ⁹ เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

ปีแห่งการหยุดพัก

¹⁰ จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี ¹¹ แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปล่อยให้มันว่างอยู่ เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือออกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน ¹² จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อวัว ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสของเจ้า กับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย ¹³ สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้ นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่าให้ไถยยินชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า

เทศกาลประจำปี

¹⁴ จงถือเทศกาลถวายแก่เราปีละสามครั้ง ¹⁵ จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบีบ อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญชาไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเรามือเปล่าเลย) ¹⁶ จงถือเทศกาลเสียฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเสียฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า ¹⁷ ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าปีละสามครั้ง ¹⁸ อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้มีมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า ¹⁹ พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อสุกแพะด้วยน้ำนมของแม่มันเลย

ระเบียบในการชนะแผ่นดินคานาอัน

²⁰ ดูกูเกิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ ²¹ จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขาก่อทำในนามของเรา ²² แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาริ๊งๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า ²³ ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซี คนคานาอัน คนฮิวไตต์ และคนเยบูนแล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย ²⁴ อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด ²⁵ จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆหายไปจากท่ามกลางพวกเจ้า ²⁶ จะไม่มีการแก่งลูก หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน ²⁷ เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า ²⁸ เราจะใช้ให้ฝูงต่อล่องหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนฮิวไตต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า ²⁹ เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมรดกดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ ³¹ เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจรดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า ³² พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย ³³ เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้จะเป็นบ่วงแร้วดักเจ้าเป็นแน่”

พระเจ้าทรงประทานคำสั่งแก่โมเสส

24 พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้ากับอาโรน นาถับ และอาบิฮู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วมีเสมาอยู่แต่ไกล ² ให้เฉพาโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นๆอย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมาใกล้โมเสสเลย” ³ โมเสสจึงนำพระวจนะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสี่มาขึ้นแจ้งให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “พระวจนะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม” ⁴ โมเสสจึงจารึกพระวจนะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตั้งขึ้นแต่เช้าจัดแจงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล ⁵ ท่านใช้ให้หมู่ชนชาติอิสราเอลถวายเครื่องเผาบูชาและถวายวัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ⁶ โมเสสเก็บเลือดวัวครั้งหนึ่งไว้ในชาม อีกครั้งหนึ่งประพรมที่แท่น

บูชานัน 7 ท่านคือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขาบอกว่า “บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ที่นั่นพวกเราจะทำตาม และเราจะเชื่อฟัง” 8 โมเสสก็เอาเลือดพรหมประชาชนและกล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้”

โมเสสอยู่บนภูเขาซีนายสี่สิบวัน

9 ครั้งนั้นโมเสสกับอาโรน นาถันและอาบิฮู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้นไปอีก 10 เขาก็หลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาทเป็นดอพลอยไฟทวยสุกใสเหมือนทองฟ้ายี่เดียว 11 พระองค์มิได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาก็หลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม 12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ขึ้นมาหาเรบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา” 13 โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า 14 และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า “คอยเราอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอรอยู่อยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด” 15 แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมภูเขาไว้ 16 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมู่เมฆ 17 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟใหม่อยู่บนยอดภูเขา 18 โมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

อิสราเอลช่วยกันถวายเพื่อสร้างพลับพลา

25 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกๆคนที่เต็มใจถวาย 3 ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ 4 ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ฝ้ายป่านเนื้อละเอียดและขนแพะ 5 หนังสือแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังสือของตัวแบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ 6 น้ำมันเติมประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม 7 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังในเอโฟดและทับทรวง 8 แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา 9 แบบอย่างพลับพลาและเครื่องตั้งปวงของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ

หีบพันธสัญญา

10 ให้เขาทำหีบใบหนึ่งด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ 11 หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจาดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ 12 ให้หล่อห้วงทองคำสี่ห้วงสำหรับหีบนั้น ตัดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง 13 ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ 14 แล้วสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหามหีบนั้น 15 ไม้คานหามให้สอดไว้ในห้วงของหีบ อย่าถอดออกเลย 16 พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น 17 แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ 18 จงทำเศรูปทองคำสองรูป โดยใช้ฝักทองทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง 19 ทำเศรูปไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป ทำเศรูปนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา 20 ให้เศรูปกางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้เศรูปหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา 21 แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรุณานั้นไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น 22 ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณา ระหว่างกลางเศรูปทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

23 แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ 24 เจ้าจงหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจาดทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย 25 ประทับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจาดทองคำประกอบให้รอบประทับนั้น 26 จงทำห้วงทองคำสี่ห้วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่ 27 ห้วงนั้นให้ติดชิดกับประทับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม 28 เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้ 29 เจ้าจงทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 30 และเจ้าจงวางขนมปังหน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

คันประทีปทองคำ

31 เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ฝักทองทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น 32 ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง 33 กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป 34 สำหรับลำคันประทีปนั้นให้มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ 35 ใต้กิ่งทุกๆกิ่งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป 36 ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ค้อนทำ 37 จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป 38 ตะโกรตัดไส้ตะเกียง และภาดใส่ตะโกรให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 39 คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์ 40 จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา”

ม่านสำหรับพลับพลา

26 “นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านสีสุก ทำด้วยฝ้ายเนื้อละเอียด และฝ้ายทอด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเศรูปมือข้างออกแบบไว้ 2 ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน 3 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย 4 จงทำม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง จงติดหูไว้เหมือนกัน 5 ม่านผืนหนึ่งให้ทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านซุดที่สอง ให้ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน 6 จงทำขอบทองคำห้าสิบขอสา-

หรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน ⁷ จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน ⁸ ม่านผืนหนึ่ง ให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน ⁹ ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้นจงให้ห้อยลงมาข้างหน้าพลับพลา ¹⁰ ทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง ¹¹ แล้วทำขอกองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอ เกี่ยวขอเข้าที่หู เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน ¹² ม่านเต็นท์ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา ¹³ ส่วนม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละหนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้ทำบัง ¹⁴ เครื่องแดดเต็นท์ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังของตัวแบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง

ไม้กรอบสำหรับพลับพลา

¹⁵ ไม้กรอบสำหรับทำฝาพลับพลา นั้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น ¹⁶ ไม้กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ ¹⁷ ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประทับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้ ¹⁸ เจ้าจงทำไม้กรอบพลับพลา ดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบแผ่น ¹⁹ จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือยสองอัน ²⁰ ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือ นั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น ²¹ และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแผ่นละสองฐาน ²² ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น ²³ และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง ²⁴ ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม ²⁵ คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน

ไม้กรอบหุ้มด้วยทองคำ

²⁶ เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง ²⁷ และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก ²⁸ กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาร้อยให้ติดกัน ²⁹ จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ ³⁰ พลับพลา นั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

ม่านที่อยู่ระหว่างที่บริสุทธ์กับที่บริสุทธ์ที่สุด

³¹ จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ให้มีภาพเรขาคณิตมือข้างออกแบบไว้ ³² ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอกองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน ³³ ม่านนั้นให้เขาแขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลาระหว่างที่บริสุทธ์กับที่บริสุทธ์ที่สุด ³⁴ พระที่นั่งกรุณานั้นให้ตั้งไว้บนหีบพระโอวาทในที่บริสุทธ์ที่สุด ³⁵ จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ

ม่านสำหรับประตูพลับพลา

³⁶ เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี ³⁷ จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศสำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสาต้นด้วยทองคำ ขอแขวนเสาจงทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้น”

แท่นบูชาหุ้มด้วยทองเหลือง

27 “เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก ² จงทำเชิงงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชั้นเดียวกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์ ³ เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว ชาม ขอเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ⁴ แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำตาข่ายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย ⁵ ตาข่ายนั้นให้อยู่ใต้กระจงของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา ⁶ ไม้คานหามแท่นให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ ⁷ ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในห่วง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน ⁸ แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เขาทำอย่างนั้น

ลานพลับพลา

⁹ เจ้าจงสร้างลานพลับพลา ให้ริ้วด้านใต้มีผ้าบังลานนั้นทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁰ ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอตัดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน ¹¹ ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้น และฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอตัดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน ¹² ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน ¹³ ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก ¹⁴ ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสองต้น และฐานรองรับเสาสองฐาน ¹⁵ อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสองต้น และฐานรองรับเสาสองฐาน ¹⁶ ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี กับเสายี่สิบต้นและฐานรองรับเสายี่สิบฐาน

เสาแห่งพลับพลา

17 เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน ขวานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์¹⁸ ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กั้นด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีขานทองสัมฤทธิ์¹⁹ เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์

น้ำมันสำหรับประทีป

20 เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้ขึ้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ²¹ ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา”

พวกปุโรหิต

28 “จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือนาถัน อามิฮู เอลเออาซาร์ กับอิธามาร์² แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม³ ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เลี้ยวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้นให้เขากำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

เครื่องยศของพวกปุโรหิต

4 ให้เขากำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือกับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสุมก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขากำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต⁵ ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด⁶ ให้เขากำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ⁷ แถบที่ผูกบ่าของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองข้าง เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน⁸ รัดประคดทออย่างประณีต สำหรับคาดกับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้วัตถุอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด⁹ แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้¹⁰ ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อหกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้อีกหกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำเนิด¹¹ ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่านี้บุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด¹² พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก¹³ เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด¹⁴ กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

กับทรวงสำหรับพวกปุโรหิต

15 จงทำกับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด¹⁶ ให้ทำกับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทรวงกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง¹⁷ จงฝังพลอยสีแสดบนกับทรวงนั้น แถบที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม¹⁸ แถบที่สองฝังมรกต โทบุรย์ และเพชร¹⁹ แถบที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง²⁰ แถบที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำได้ด้วยทองคำ²¹ พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่านี้บุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล²² และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับกับทรวง²³ และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของกับทรวง²⁴ ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมกับทรวง²⁵ และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าแถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า²⁶ จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของกับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด²⁷ จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด²⁸ ให้ผูกกับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้กับทรวงกับรัดประคดที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้กับทรวงหลุดไปจากเอโฟด²⁹ อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่านี้บุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่กับทรวงแห่งการพิพากษาติดไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น³⁰ จงใส่อูรีมและกูมิมไว้ไว้กับทรวงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับการพิพากษาเหล่านี้บุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

เสื้อคลุมสีฟ้า

31 เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน³² ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วลิบรอบคอด้วยผ้าทอ เช่นเดียวกับคอเสื้อทหาร เพื่อจะมีให้ขาด³³ ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปรกทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลักกับผลทับทิม³⁴ ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม³⁵ อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อทำงานปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

แผ่นทองคำกับมาลา

36 เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า ‘บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์’ ไว้เหมือนอย่างแกะตรา³⁷ และเจ้าจงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนี้ไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า³⁸ แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผากของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอล

เนื่องจากของถวายอันบริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

รัดประคด มาลา และกางเกง

39 จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้น จงทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี 40 จงทำเสื้อ รัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและงดงาม 41 จงแต่งอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 42 จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา 43 ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าใกล้แท่นจะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เคลือบกว่าเขาจะก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องด้วยนิตยที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาจากเขาจะต้องปฏิบัติตาม”

การสถาปนาพวกปุโรหิต

29 “ต่อไปนี้เป็นคำสั่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ 2 ขนมปังไร้เชื้อ ขนมไร้เชื้อคุดุกน้ำมันและขนมแผ่นบางไร้เชื้อคาน้ำมัน ขนมเหล่านี้จงทำด้วยยอดแป้งข้าวสาลี 3 แล้วจงใส่ขนมปังต่างๆเหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว 4 จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ 5 จงสวมเครื่องยศให้อาโรนคือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและกับทรวง และเอารัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีต สำหรับใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอวไว้ 6 จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์กับมาลา 7 จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้ 8 จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้ 9 แล้วจงเอารัดประคดคาดเอวเขาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎหมายที่เนื่องด้วยนิตย ดังนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้

เครื่องบูชาสำหรับพวกปุโรหิต

10 เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้ 11 แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 12 จงเอาน้ำมือจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงงอนริมแท่นข้าง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา 13 เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน พังพืดที่ติดอยู่กับตับและไตทั้งสองกับไขมันที่ติดติดนั้นมาเผาบนแท่น 14 แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาโถ่บาป 15 เจ้าจงนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 16 แล้วจงฆ่าแกะตัวผู้นั้นเสีย เอาเลือดพรหมรอบๆแท่น 17 จงฆ่าแกะและแกะตัวนั้นออกเป็นก่อนๆและเครื่องในกับขาของล้างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว 18 แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพวยพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 19 เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 20 แล้วท่านจงฆ่าแกะตัวผู้นั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรหมรอบๆแท่นบูชา 21 จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรหมอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพรหมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย 22 เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังพืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา 23 กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังคุดุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แคว่งไปแคว่งมาเป็นเครื่องบูชาแคว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 25 แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พวยพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

อาหารสำหรับพวกปุโรหิต

26 จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรน แล้วให้แคว่งไปแคว่งมาเป็นเครื่องบูชาแคว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า 27 และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแคว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแคว่งไปแคว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา 28 นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องด้วยนิตย เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 29 เครื่องยศบริสุทธิ์ของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง 30 จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ 31 จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์ 32 แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น และขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 33 ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลบลมทิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์ 34 และถ้าแม่เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสีย อย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์

เจ็ดวันแห่งพิธีสถาปนา

35 ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อาโรน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน 36 จงนำวัวตัวผู้หนึ่งมาถวายทุกๆวัน เป็นเครื่องบูชาโถ่บาป เพื่อกำลบลมลทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยกำลบลมลทินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อ

จะชำระให้บริสุทธิ์³⁷ จงทำการลบมลทินแก่นั้นครบเจ็ดวัน และชำระแก่นั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแก่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้อง แก่นนั้นก็จะบริสุทธิ์ด้วย

เครื่องบูชาประจำวัน

³⁸ ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแก่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ³⁹ จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเย็น⁴⁰ พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันที่คั้นไว้หนึ่งหนึ่งในสิบ และน้ำจุ่นหนึ่งในสิบอีกกัน เป็นเครื่องต้มบูชา⁴¹ จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁴² นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น⁴³ ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลาแห่งชุมนุมจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา⁴⁴ เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแก่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต⁴⁵ เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา⁴⁶ เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา”

แก่นสำหรับเผาเครื่องหอม

30 “เจ้าจงสร้างแก่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแก่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ² ให้ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงงอนนมแก่นนั้นให้เป็นไม้ก่อนเดียวกับแก่น³ และจงหุ้มแก่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงงอนด้วย และจงทำกระจังทองคำล้อมรอบแก่น⁴ จงทำห่วงทองคำสองห่วง ตัดไว้ใต้กระจังด้านละห่วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม⁵ ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ⁶ จงตั้งแก่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาก ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาก ที่ที่เราจะพบกับเจ้า⁷ จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแก่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย⁸ และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแก่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิത്യต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า⁹ แต่เครื่องหอมอย่างที่ทำมา ไม่ได้เผาบนแก่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเครื่องต้มบูชาบนนั้น¹⁰ ให้อาโรนทำการบูชาโถบปที่เชิงงอนปีละหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาโถบปลบมลทิน ให้เขาทำการลบมลทินแก่นนั้นปีละหนตลอดชั่วอายุของเจ้า แก่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮวาห์”

เงินครึ่งเซเชลเป็นค่าไถ่ชีวิต

¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² “เมื่อเจ้าจะจัดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาห์ เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา¹³ ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้คือเงินครึ่งเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ (เซเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์) ครึ่งเซเชลเป็นเงินถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁴ ทุกๆคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้นำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์¹⁵ เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเซเชล¹⁶ จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย”

ขันทองเหลืองสำหรับล้างชำระมือและเท้าของพวกปุโรหิต

¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁸ “เจ้าจงทำขันทองสัมฤทธิ์และพานรองขันทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งขันนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแก่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น¹⁹ ให้อาโรนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า²⁰ เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แก่นทำการปรนนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์²¹ จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีได้ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา”

น้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์

²² ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า²³ “จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเซเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบบเซเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบบเซเชล²⁴ และการบูรห้าร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งสิบ²⁵ เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์²⁶ แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวากด้วย²⁷ โถ๊ะและเครื่องใช้ประจำโถ๊ะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแก่นเผาเครื่องหอม²⁸ แก่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแก่น ทั้งขันและพานรองขันนั้น²⁹ จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ด้วย³⁰ อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต³¹ ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘นี่แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า³² น้ำมันนี้อ่าให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมกาน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์³³ ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้ชโลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา”

เครื่องหอมสำหรับแก่นเผาเครื่องหอม

³⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหากีศ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่าๆกันทุกอย่าง³⁵ จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงเชื้อด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์³⁶ จงเอาส่วนหนึ่งมาทำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้-

หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอนั้นเจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด³⁷ เครื่องหอนที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่าเป็นเครื่องหอนบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์³⁸ ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดดม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา”

ช่างที่สร้างพลับพลาประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์

31 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “ดูซี เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์³ และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญานของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง⁴ จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์⁵ เจียรโนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง⁶ และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโฮโฮสิบ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้⁷ คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา⁸ ไม้กับเครื่องใช้สำหรับไม้ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม⁹ แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ขันกับพานรองขันนั้น¹⁰ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต¹¹ และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เราบัญชาเจ้านั้นให้เจ้ากระทำตามทุกประการ”

วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล

¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹³ “จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงรักหาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์¹⁴ เหตุฉะนี้ เจ้าทั้งหลายจงรักหาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำในวันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำการทำงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา¹⁵ จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักผ่อน เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่¹⁶ เหตุฉะนี้ ชนชาติอิสราเอลจงรักหาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์¹⁷ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการทำงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น’”¹⁸ เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

รูปเคารพวัวทองคำ

32 เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า “ลุกขึ้น ขอดำเนินสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ”² ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า “จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกรรยา และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด”³ พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน⁴ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาก็กว้างประกาศว่า “โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์”⁵ เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า “พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์”⁶ ครั้นรุ่งขึ้นเขาตื่นขึ้นแต่เช้ามีถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร่ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

โมเสสอ่อนวอนเพื่ออิสราเอล

⁷ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว⁸ เขาได้หันเหออกจากทางซึ่งเราสั่งเขาไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า ‘โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์’”⁹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคอแข็ง¹⁰ ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะพลาญทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่”¹¹ ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวอนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า¹² เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า ‘พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก’ ขอบพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง¹³ ขอบพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า ‘เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป’”¹⁴ แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์

อิสราเอลเปลือยกายและไหว้รูปเคารพ โมเสสทำลายรูปเคารพ

¹⁵ ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น¹⁶ แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีมือพระหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น¹⁷ เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลไพร่อื้ออึงอยู่เขาจึงเรียนโมเสสว่า “ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม”¹⁸ ฝ่ายโมเสสตอบว่า “ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอื้ออึงของคนที่มีชัยชนะ และมีเสียงคนตีแพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน”¹⁹ ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปวัวหนุ่มและคนเต้นรำ โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทิ้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง²⁰ แล้วท่านเอารูปวัวหนุ่มที่พลไพร่ทำไว้ในวันเผาเสีย และบิดเป็นผงโรยลงใน

น้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มน้ำนั้น ²¹ โมเสสจึงถามอาโรนว่า “พลไพร่นี้กระทำการอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา” ²² ฝ่ายอาโรนตอบว่า “อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไพร่พวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว ²³ เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า ‘ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ’ ²⁴ แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า ‘ผู้ใดมีทองคำให้ปลดออกมา’ เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปไฟแล้ววันนี้ก็ออกมา” ²⁵ เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลือยเปล่าจนน่าละอายท่ามกลางพวกคัศตฺรู)

สามพันคนที่ไหว้รูปเคารพถูกประหารชีวิต

²⁶ แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้องว่า “ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด” ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกับ ²⁷ โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งดังนี้ว่า ‘จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปตามประตูต่างๆทั่วค่ายทุกๆคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง’” ²⁸ ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพร่ประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น ²⁹ ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า “ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนวยการแก่ท่านทั้งหลาย” ³⁰ ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า “ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้” ³¹ โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า “โอพระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขากำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง ³² แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้” ³³ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา ³⁴ ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเออะ นำพลไพร่ไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูกิจการของเราระหว่างหน้าเจ้า แต่ในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา” ³⁵ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไพร่ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำขึ้น

พระเจ้าต้องการทำลายอิสราเอล โมเสสยกย่ายพลับพลา

33 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า ‘แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ ² เราจะใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนฮิวีต คนเยบูนส ออกเสียจากที่นั่น ³ จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง” ⁴ เมื่อพลไพร่ได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย ⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครั้งเดียว เราก็จะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำการอย่างไรกับเจ้า’” ⁶ ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาไซเน ⁷ ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย ⁸ และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลา นั้น พลไพร่ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา ⁹ ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส ¹⁰ เวลาพลไพร่ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน ¹¹ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา

โมเสสอ่อนวอนพระเจ้าให้พระองค์อยู่กับอิสราเอล

¹² โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า ‘จงนำพลไพร่นี้ขึ้นไป’ แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่า จะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า ‘เรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย’ ¹³ ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ แล้วจะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลไพร่ของพระองค์” ¹⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า “เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก” ¹⁵ ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย ¹⁶ ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดั่งนี้ เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก” ¹⁷ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เราจะกระทำการที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วย เพราะว่าเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า” ¹⁸ โมเสสจึงกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด” ¹⁹ พระองค์จึงตรัสตอบว่า “เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราจักจะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น” ²⁰ พระองค์จึงตรัสว่า “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้” ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า “ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น ²² แล้วขณะที่เราส่งสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป ²³ เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น”

โมเสสจะทำแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

34 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงสกัดศิลาอีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแทมนั้นให้ ² จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขานั้น ³ อย่าให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใด

มาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย”⁴ ฝ่ายโมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วทำนาคือแผ่นแต่เข้าขึ้นไปบนภูเขาซึ่งนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น⁵ ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์⁶ พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอปรด้วยพระคุณ ทรงกริ้วช้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง”⁷ ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั่งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน”⁸ ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินมีสการ⁹ แล้วกล่าวว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ถูกล่วงจวนต่อพระองค์ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็งดื้อดึง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย”

ทรงห้ามไม่ให้อิสราเอลร่วมกับคนต่างชาติในคานาอัน

¹⁰ ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการมหัศจรรย์ต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขานั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราเจ้าทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก”¹¹ จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮิวไตต์ และคนเยบูนัส ไปให้พ้นหน้าเจ้า¹² จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะเป็นบ่วงแร้วดักพวกเจ้า¹³ แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและทิวเสาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย¹⁴ เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหวงแหวนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหวน¹⁵ เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นชู้กับพระของเข และถวายสัตวบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขากวายนุชานั้น¹⁶ เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นชู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นชู้กับพระนั้นด้วย¹⁷ เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

คำบัญชาซ้ำเรื่องเครื่องบูชา

¹⁸ เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบิบตามที่เรบัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบิบ¹⁹ ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัวและของแกะ²⁰ ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไถ่ไว้ ถ้าแม่เจ้ามีไถ่ได้ก็จงหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไถ่ไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาไถ่เรามือเปล่าเลย²¹ เจ้าจงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก²² จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี²³ บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง²⁴ เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าและจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไป เมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเจ้าเลย²⁵ อย่าถวายเลือดบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสภานั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น²⁶ จงคิดพืชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าดื่มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย”²⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว”

โมเสสกลับมาด้วยแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

²⁸ ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ²⁹ อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซึ่งนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่ามีผิวหนังของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน³⁰ เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด ผิวหนังของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน³¹ ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา³² แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขานาย³³ เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้³⁴ แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้าหน้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น³⁵ และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสก็เห็นผิวหนังของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

ทรงห้ามไม่ให้ก่อไฟในวันสะบาโต

35 ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า “ต่อไปนี้สิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ² จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้น ต้องถูกลงโทษถึงตาย³ ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน”

ขอให้พลไพร่ถวายแด่พระเจ้า

⁴ โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า “ต่อไปนี้สิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า⁵ ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์⁶ ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด และขนแพะ⁷ หนังสือแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังสือของตัวเบดเจอร์และไม้กระถิ่นเทศ⁸ น้ำมันเติมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุจเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย⁹ พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอาโฟดและทับทรวง¹⁰ จงให้ทุกคนที่

เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พวกเขามาทำสิ่งกึ่งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว ¹¹ คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอบ เทียนและไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสาของพลับพลา ¹² หีบและไม้คานหามหีบ พระที่นั่งกรุณาภิรมย์ม่านบังตา ¹³ โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้กึ่งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ¹⁴ คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปการณ์ และตะเกียง และน้ำมันเติมตะเกียง ¹⁵ แก่นเผ้าเครื่องหอมกับไม้คานหามแก่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผ้าถวาย และม่านบังตาสำหรับประตูที่ประตูพลับพลา ¹⁶ แก่นเครื่องเผ้าบูชากับถาดย่างทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหามและเครื่องใช้กึ่งปวงของแก่น ชันกับพานรองขันนั้น ¹⁷ ผ้าม่านสำหรับกันลานพลับพลา กับเสา และฐานรองรับเสา และผ้าม่านสำหรับประตูลาน ¹⁸ หลักรหมุดสำหรับพลับพลา และหลักรหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก ¹⁹ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต ²⁰ แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป ²¹ ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์ ²² เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ้มหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งสิ้น คือทุกคนนำทองคำมา แกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์ ²³ ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวเบดเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย ²⁴ ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่มีไม้กระถิ่นเทศใช้การได้ก็นำไม้เหล่านั้นมาถวาย ²⁵ ส่วนผู้หญิงกึ่งปวงที่ชำนาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานเป็นอย่างดี ²⁶ ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาที่ปั่นขนแพะด้วยความชำนาญ ²⁷ บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆมาสำหรับฝังทำเอาไฟด์ และกับทรวง ²⁸ กับเครื่องเทศและน้ำมันเติมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผ้าบูชา ²⁹ คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการทำงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

เบซาเลลและโอะโฮสิอับเป็นช่างและผู้สอน

³⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์ตระกูลยูดาห์ ³¹ และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือกึ่งปวง ³² เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์ ³³ และเจียรระโนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง ³⁴ อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอะโฮสิอับบุตรชายอาหิสะมัคตระกูลดาน ³⁵ คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขามีความสามารถในการทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและเส้นปานเป็นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย”

พลไฟร์ถวายมากมาย การสร้างพลับพลาท้าวหน้า

36 ฝ่ายเบซาเลล และโอะโฮสิอับ กับคนกึ่งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ ² โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอะโฮสิอับ กับคนกึ่งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่จิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน ³ คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไฟร์ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกๆเวลาเข้า ⁴ ฝ่ายคนกึ่งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน ⁵ พวกเขามาเรียนโมเสสว่า “พลไฟร์นำของมาถวายมากเกินไปจนความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ” ⁶ โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า “อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย” เหตุฉะนั้นพลไฟร์จึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก ⁷ เพราะของที่เขาถืออยู่แล้วก็พอสำหรับงานกึ่งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก ⁸ บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาดได้ทำพลับพลาด้วยม่านสีฝืน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเรขาคณิตของช่างออกแบบไว้ ⁹ ม่านฝืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกฝืนเท่ากัน ¹⁰ ม่านห้าฝืนเขาทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าฝืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย ¹¹ เขากำหูกด้วยด้ายสีฟ้า ตัดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สองก็ทำหูกไว้เหมือนกัน ¹² ม่านฝืนหนึ่งเขาทำหูกห้าสิบลูก และตามขอบม่านซุดที่สองเขาก็ทำหูกห้าสิบลูกให้ตรงกัน ¹³ และเขากำขอกองค่าห้าสิบลูก สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้พลับพลาเป็นชิ้นเดียวกัน ¹⁴ เขากำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดฝืน ¹⁵ ม่านฝืนหนึ่งยาวสามศอก กว้างสี่ศอก กึ่งสิบเอ็ดฝืนเท่ากัน ¹⁶ เขาเกี่ยวม่านห้าฝืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกฝืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก ¹⁷ และเขากำหูกห้าสิบลูกติดกับม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และเขากำหูกห้าสิบลูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง ¹⁸ เขากำขอกองสัมฤทธิ์ห้าสิบลูกเกี่ยวเข้าที่หูกให้ติดต่อเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน ¹⁹ เขากำเครื่องดาดเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังของตัวเบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง ²⁰ เขากำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระถิ่นเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ ²¹ ไม้กรอบนั้นยาวแปดสิบศอก กว้างศอกคืบ ²² มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประทับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขาได้กำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้ ²³ เขากำไม้กรอบพลับพลาตั้งนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น ²⁴ เขากำฐานด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน ²⁵ ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้นเขากำไม้กรอบยี่สิบแผ่น ²⁶ เขากำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน ²⁷ ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเขากำไม้กรอบหกแผ่น ²⁸ เขากำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง ²⁹ ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวงแรก เขากำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม ³⁰ คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน ³¹ เขากำกลอนด้วยไม้กระถิ่นเทศห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง ³² และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านตะวันตก ³³ เขากำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาตั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง ³⁴ เขากำไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และกำหัวงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขากำด้วยทองคำเช่นกัน ³⁵ เขากำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด มีภาพเรขาคณิตของช่างออกแบบไว้ ³⁶ เขากำเสาไม้กระถิ่นเทศสี่เสา กำด้วยทองคำ ขอดติดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น ³⁷ และเขากำบังตาที่ประตูพลับพลาด้วยด้ายสีฟ้า สี

ม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก³⁸ และทำเสาห้าต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

หีบพันธสัญญาและพระที่นั่งกรุณา

37 เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ² หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจงรอบหีบนั้นด้วยทองคำ³ เขาล้อหว่งทองคำสี่หว่งติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองหว่งและด้านนั้นสองหว่ง⁴ เขากำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ⁵ เขาสอดคานหามเข้าที่หว่งข้างหีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น⁶ แล้วเขากำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ⁷ เขากำเศรูปทองคำสองรูป โดยใช้ฝีมือทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง⁸ เขากำเศรูปไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป เขากำเศรูปนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา⁹ ให้เศรูปกางปีกออกเบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เศรูปหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

โต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์และคันประทีป

¹⁰ เขาเอาไม้กระถินเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ¹¹ เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย¹² เขากำประกบขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำประกอบรอบประกบนั้น¹³ เขาล้อหว่งทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโต๊ะทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ¹⁴ ห่วงนั้นติดชิดกับกระจง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น¹⁵ เขากำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น¹⁶ และเขากำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น¹⁷ เขากำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝักอ่อนทำคันประทีป ให้กิ่งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น¹⁸ มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง¹⁹ แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป²⁰ สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ²¹ ใต้กิ่งทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป²² ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ฝักอ่อนทำ²³ เขากำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะกรุดตัดใส่ตะเกียงและถาดใส่ตะกรุดด้วยทองคำบริสุทธิ์²⁴ คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขากำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมและน้ำมันเจิม

²⁵ เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ขึ้นเดียวกันกับแท่น²⁶ เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงงอนด้วย และเขากำกระจงทองคำรอบแท่นนั้น²⁷ เขากำหว่งทองคำสองหว่งติดไว้ใต้กระจงทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม²⁸ เขากำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ²⁹ เขาปรุงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุงเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลปะของช่างปรุง

แท่นเครื่องเผาบูชาและขันทองเหลือง

38 เขากำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก² เขากำเชิงงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงงอนนั้นเป็นไม้ขึ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์³ เขากำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่างคือหม้อ พลั่ว ขาม ขอเกี่ยวเนื้อ และถาดรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขากำด้วยทองสัมฤทธิ์⁴ และเขาเอากองสัมฤทธิ์ทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจงของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา⁵ เขาล้อหว่งสี่หว่งติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม⁶ เขากำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์⁷ เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในหว่งที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขากำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง⁸ เขากำขันทองสัมฤทธิ์และพานรองขันทองสัมฤทธิ์จากกระจกเงาของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติตนประตุพลีพลาแห่งชุมนุม

ลานและประตู

⁹ และเขากำลานไว้ด้วย ไม้รวีด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก¹⁰ มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอตติเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹¹ ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอตติเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹² ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน ขอตติเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹³ ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก¹⁴ ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน¹⁵ และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน¹⁶ ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด¹⁷ ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอตติเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสากุยก์ต้นของลานมีราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹⁸ ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน¹⁹ มีเสาสี่ต้นกับฐานรองรับเสายี่สี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอตติเสานั้นทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสานั้นเป็นเงิน²⁰ หลักรูปทุกหลักรูปของพลีพลาและของลานรอบพลีพลาทำด้วยทองสัมฤทธิ์²¹ นี้แหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลีพลา คือพลีพลาพระโอวาท ซึ่งเขากำหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญชาของอิรามารบุตรชายอาโรนปุโรหิต²² ส่วนเบซาเลลบุตรชายอิธรีผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว²³ ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโฮสลับ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างดำยสีใช้ดำยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด²⁴ ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเซเชลตามเซเชลแห่งสถานบริสุทธิ์²⁵ เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งในร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชล ตามเซเชล

แห่งสถานบริสุทธ์²⁶ คนละเบคา คือครึ่งเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสามโนคริว คือนับตั้งแต่อายุสี่สิบปีขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน²⁷ เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาชองสถานบริสุทธ์และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์²⁸ แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย²⁹ ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเซเชล³⁰ ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประตูปลับปลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตาข่ายทองสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น³¹ ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประตูลาน หลักหมุดกึ่งหมุดของพลับปลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

เครื่องยศบริสุทธ์สำหรับอาโรน

39 ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส² เขากำเอาโพลด์ด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด³ เขาตีทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆ แล้วตัดเป็นเส้นๆ เพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นปานอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ⁴ เขากำแถบติดไว้ที่ป่าเพื่อโยงเอาโพลด์ ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น⁵ รัตประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดกับเอาโพลด์นั้น เขากำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝีมือน้อยกว่ากับเอาโพลด์ คือกำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส⁶ เขาเอาพลอยสีน้ำขาวฝังไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตราเป็นช้อนบุตรอิสราเอล⁷ แล้วเขาติดไว้กับเอาโพลด์บนแถบปานนั้น เพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส⁸ เขากำกับทรงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับกำเอาโพลด์ คือกำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด⁹ เขากำกับทรงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พบกกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน¹⁰ เขาฝังพลอยสี่แฉกบนกับทรงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม¹¹ แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร¹² แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง¹³ แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำขาว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ¹⁴ พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล¹⁵ เขากำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธ์สำหรับกับทรง¹⁶ และเขากำหลายกำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของกับทรง¹⁷ เขากำหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห่วงที่ปลายกับทรง¹⁸ และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขากำหลายกำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอาโพลด์ทั้งสองข้างบนป่า¹⁹ เขากำหลายกำห่วงทองคำสองอัน ติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของกับทรงข้างในติดเอาโพลด์²⁰ และเขากำหลายกำห่วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอาโพลด์ด้านหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัตประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอาโพลด์²¹ และเขากำหลายผูกกับทรงนั้นติดกับเอาโพลด์ด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วงให้กับทรงกับรัตประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอาโพลด์ เพื่อมิให้กับทรงหลุดไปจากเอาโพลด์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส²² เขากำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอาโพลด์ด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือนอก²³ และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เขากำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้อทหารและมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด²⁴ ที่ชายเสื้อคลุม เขากำหลายปักเป็นรูปลูกกับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด²⁵ เขากำหลายกำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลกับทิมรอบชายเสื้อคลุมนั้น²⁶ คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลกับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลกับทิมอีกผลหนึ่งสลับกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส²⁷ เขากำหลายกำเสื้อด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดของช่างทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน²⁸ และกำมาลาด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และมาลาางด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และกำกางเกงด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด²⁹ และกำรัตประคดด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³⁰ เขากำหลายกำแผ่นมงกุฎบริสุทธ์ด้วยทองคำบริสุทธ์จารึกคำว่า “บริสุทธ์แด่พระเยโฮวาห์” ไว้เหมือนอย่างแกะตรา³¹ แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³² ดังนี้แหละเขากำงานสำหรับพลับปลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้สำเร็จทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำให้กันอย่างนั้นทุกประการ³³ เขาก็ได้นำพลับปลามามอบไว้กับโมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ที่งปวงคือ ขอ ไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา³⁴ เครื่องดาดพลับปลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ และม่านสำหรับบังตา³⁵ หีบพระโอวาทกับไม้คานหามของหีบนั้น และพระที่นั่งกรุณา³⁶ โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขมบึงหน้าพระพักตร์³⁷ คันประทีปบริสุทธ์กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้นและน้ำมันสำหรับเติมตะเกียง³⁸ แท่นทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประตูปลับปลา³⁹ แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ กับตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับแท่นนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ขันกับพานรองขัน⁴⁰ ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับปลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม⁴¹ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธ์ เครื่องยศบริสุทธ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต⁴² สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสแล้ว ประชาตอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ⁴³ โมเสสจึงตรวจดูงานที่งปวง และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึงอวยพรแก่เขา

การตั้งพลับปลา

40 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “ในวันทีหนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับปลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม³ จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับปลาและกันม่านบังหีบนั้นไว้⁴ จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ตะเกียงนั้น⁵ จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประตูปลับปลา⁶ จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประตูปลับปลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม⁷ จงตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น⁸ จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับปลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น⁹ จงเอาน้ำมันเจิม เจิมพลับปลากับสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในพลับปลานั้น และชำระพลับปลากับเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธ์ แล้วพลับปลานั้นจะบริสุทธ์¹⁰ จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธ์ แท่นนั้นจะบริสุทธ์ที่สุด¹¹ จงเจิมขันกับพานรองขันด้วย และชำระให้บริสุทธ์¹² แล้วจงนำอาโรน และบุตรชายของท่านมาที่ประตูปลับปลาแห่งชุมนุม ใช้ น้ำล้างชำระตัวเขาเสีย¹³ จงนำเสื้อฝ้ายศบริสุทธ์สวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริ-

สุกดิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต ¹⁴ แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วยและสวมเสื้อให้ ¹⁵ จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิตเนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเขา” ¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสให้กระทำการใด ท่านก็กระทำการนั้นทุกประการ ¹⁷ ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา ¹⁸ โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น ¹⁹ ท่านกางผ้าเต็นท์กับบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องดาดคลุมบนเต็นท์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²⁰ ท่านเก็บพระโอวากไว้ใต้อันนั้นและสอดไม้คานหามไว้ใต้อันนั้น และตั้งพระที่นั่งกรุณาไว้บนหีบ ²¹ แล้วท่านนำหีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกั้นม่านบังตาบังหีบพระโอวากนั้นไว้ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²² ท่านตั้งโต๊ะไว้ใต้อันหนึ่งแห่งมุมทางทิศเหนือของพลับพลานอกม่านนั้น ²³ แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ²⁴ และท่านตั้งคันประทีปไว้ใต้อันหนึ่งแห่งมุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น ²⁵ แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²⁶ ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ใต้อันหนึ่งแห่งมุมตรงหน้าม่าน ²⁷ และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²⁸ ท่านกั้นม่านบังตาที่ประตูพลับพลา ²⁹ ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาบูชาบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³⁰ ท่านตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในชั้นสำหรับชำระล้าง ³¹ โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ชั้นนั้น ³² เวลาเขากิจหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³³ ท่านกั้นบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วกั้นม่านบังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ

เมฆของพระเจ้าแสดงว่าพระเจ้าทรงพอพระทัย

³⁴ ในขณะที่นั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา ³⁵ โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลา ³⁶ ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง ³⁷ แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป ³⁸ เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลาประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

หนังสือเลวีนิติ

คำว่า เวลีนิติ หมายความว่า “สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเลวี” เล่มนี้เป็นเล่มที่สามในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า คำเล่มนี้ เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้มีการอธิบายถึงหน้าที่ พิธี การรับใช้ และเทศกาลต่างๆของพวกฮีบรู สิ่งเหล่านี้เป็นการเปรียบเทียบถึงความจริงซึ่งปรากฏชัดในพระคัมภีร์ใหม่ เวลาเราศึกษาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้เปรียบเทียบกับพระเยซูคริสต์ มีแต่พระเจ้าองค์เดียวที่สามารถตั้งการเปรียบเทียบแบบนี้ขึ้นมา ซึ่งเปรียบเทียบอย่างสวยงามถึงพระเยซูเจ้า

ในหนังสือ อพยพ พระเจ้าตรัสกับโมเสส “จากภูเขา” พระเจ้าทรงปรากฏในลักษณะเป็นเปลวไฟ พระสุรเสียงของพระเจ้านั้นลักษณะเป็นฟ้าร้อง และประชาชนกลัวพระองค์ แต่ในหนังสือเลวีนิตินี้ พระเจ้าปรากฏอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด และตรัสกับประชาชนจากพลับพลา คือจากพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดแห่งพลับพลา นั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ

ทั้งในสมัยนี้และในสมัยนั้น คือสมัย 2000 ปี ก่อนพระเยซูประสูติในโลกนี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยถึงพระเมตตากรุณาของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ และก่อนนั้นด้วยโดยใช้เครื่องหมายและแบบต่างๆซึ่งเปรียบเทียบกับพระเยซูนั้น

พวกเลวีมาจากตระกูลเลวี ซึ่งพวกนี้ได้ใช้ชีวิตเป็นปุโรหิตและนมัสการพระเจ้า หนังสือเลวีนิตินี้ได้เปิดเผยถึงพระราชบัญญัติต่างๆเกี่ยวกับการรับใช้ ในเล่มนี้ คำที่สำคัญคือ “ความบริสุทธิ์” ซึ่งเราเจอ 87 ครั้ง คำนี้เล็งถึงการแยกตั้งไว้ฝ่ายพิธีซึ่งเปรียบเทียบกับ การแยกตั้งไว้ฝ่ายจิตวิญญาณ

เครื่องบูชาด้วยไฟเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

1 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมว่า ² “จงพูดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาถวายพระเยโฮวาห์ ให้นำสัตว์เลี้ยวอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ ³ ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงวัว ก็ให้เขานำสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ให้เขานำเครื่องบูชาที่ประตุพลับพลาแห่งชุมนุมด้วยความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ⁴ ให้เขาเอาหัวของวัวตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และเครื่องเผาบูชาจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลบมลทินของผู้นั้น ⁵ แล้วให้เขาฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะถวายเลือด และเอาเลือดมาประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ตรงประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ⁶ และให้เขากลมหันเครื่องเผาบูชาที่ออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ ⁷ และบุตรชายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ ⁸ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา ⁹ แต่ให้เขาเอาน้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์เสีย แล้วปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁰ ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงแกะหรือฝูงแพะ ให้ผู้ใดเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ¹¹ ให้เขาฆ่าสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านเหนือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ¹² ให้เขาฟืนสัตว์นั้นเป็นท่อนๆทั้งหัวและไขมันด้วย และปุโรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา ¹³ แต่เครื่องในกับขานั้นผู้ถวายบูชากล้างเสียด้วยน้ำ และให้ปุโรหิตเอาเครื่องทั้งหมดเหล่านี้เผาบูชาด้วยกันบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁴ ถ้าผู้ใดจะนำนกมาถวาย เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้ใดนำของบูชาที่เป็นนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาถวาย ¹⁵ จงให้ปุโรหิตนำนกนั้นมาที่แท่น บิดหัวเสียแล้วเผาบูชาบนแท่น ให้เลือดไหลออกมาข้างๆแท่น ¹⁶ และให้ฉีกกระเพาะข้าวและถอนขนนกออกเสีย ทั้งลงริมแท่นด้านตะวันออกในที่ที่กิ่งมูลเถา ¹⁷ และให้เขาฉีกปีกอย่าให้ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผาบนแท่นที่กองฟืนบนไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์”

ธัญญาบูชา

2 “เมื่อผู้ใดนำธัญญาบูชามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้ใดนำยออดแบ่งมาถวาย ให้เขาเทน้ำมันลงที่แบ่งและใส่กำยานด้วย ² แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน ผู้ถวายบูชาจะหยิบยออดแบ่งคลุกน้ำมันกำมือหนึ่งกับกำยานทั้งหมดออก และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ³ ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา เป็นส่วนบริสุทธิ์อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁴ เมื่อท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวาย เป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขนมไร้เชื้อกำด้วยยออดแบ่งคลุกน้ำมัน หรือขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ⁵ และถ้าท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมกำด้วยยออดแบ่งไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ⁶ ท่านจงหักขนมนั้นเป็นชิ้นๆเทน้ำมันราด เป็นธัญญาบูชา ⁷ ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญาบูชากอดด้วยกระทะ ให้กำด้วยยออดแบ่งคลุกน้ำมัน ⁸ ท่านจงนำธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้วปุโรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา ⁹ และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาบูชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁰ ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรนและของบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธิ์อย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹¹ บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ เจ้าอย่าเผาเชื้อหรือน้ำผึ้งเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹² ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ¹³ เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาบูชาด้วยใส่เกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญากับพระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาบูชาของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า ¹⁴ ถ้าเจ้าถวายธัญญาบูชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์ ธัญญาบูชาอันเป็นผล

รุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวงใหม่ ๆ ่างไฟให้แห้ง บดเมล็ดให้ละเอียด 15 เจ้าจงใส่น้ำมันและวางเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญาบูชา 16 ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

สันติบูชา

3 “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวหรือวัวเมียจากฝูง ให้เขาถวายสัตว์ตัวที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 2 ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ตัวที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา 3 จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด 4 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตบนั้นออกเสียพร้อมกับไต 5 บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 6 ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ 7 ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาก็ให้นำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 8 ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น 9 จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาถวายไขมัน หางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดชิดกระดูกสันหลังและไขมันที่หุ้มเครื่องใน กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด 10 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตบนั้นออกเสียพร้อมกับไต 11 และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่น เป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 12 ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้นำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 13 ให้เขาเอามือวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา 14 แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันที่อยู่ในเครื่องใน 15 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตบนั้นออกเสียพร้อมกับไต 16 และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์ 17 ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิยต์ตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทุกๆ ไปว่า เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด”

เครื่องบูชาไถ่บาป

4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชามิให้กระทำได้โดยเขาได้เจตนากระทำความผิดนั้นประการหนึ่งประการใด 3 ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำความผิด เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 4 ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาเอามือวางบนหัววัวตัวนั้นและให้ฆ่ามันเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 5 และปุโรหิตที่ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดตัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง 6 ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 7 และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงงอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดตัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 8 และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด 9 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอนนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตบนั้นออกเสียพร้อมกับไต 10 ให้เขาออกเช่นเดียวกับเขาออกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเครื่องเผาบูชา 11 แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องใน และมูลของมัน 12 คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เขาออกไปเสียจากค่ายถึงที่สะอาดที่ทุ่งมูลเถาและให้สูมไฟเผาเสีย ที่ทุ่งมูลเถาอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น 13 ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำความผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแจ้งแก่ที่ประชุม และเขาได้กระทำความผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชามิให้กระทำความผิด เขาก็มีความผิด 14 เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้เขานำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม 15 และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเอามือวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้ฆ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 แล้วปุโรหิตที่ได้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง 17 และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 และปุโรหิตจะเอาเลือดสักหน่อยเจิมที่เชิงงอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 19 และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น 20 เขาจะกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำความผิดที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัวตัวนี้เช่นนั้น ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมนุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย 21 แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเขาวัวตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม 22 ถ้าผู้ครอบครองกระทำความผิดบาปกระทำความผิดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชามิให้กระทำความผิดโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด 23 เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา 24 ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 25 ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงงอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา 26 และเขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเขาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนี้และปุโรหิตจะทำการลบมลทินแก่ผู้กระทำความผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย 27 ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนาคือกระทำความผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชามิให้เขากระทำความผิด เขาก็มีความผิด 28 เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดดังนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำความผิดไปนั้น 29 และเขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา 30 ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดแพะนั้นไปเจิมที่เชิงงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น 31 และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เขาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาและเขาจะได้รับการอภัย 32 ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียที่ไม่มีตำหนิมา 33 เขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา 34 และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นบ้าง นำไปเจิมที่เชิงงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือ

ลงที่ฐานของแท่น³⁵ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เขาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเจ้าโฮวาร์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำผิด และเขาจะได้รับการอภัย”

เครื่องบูชาไล่การละเมิด

5 “ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา² หรือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทินหรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่รู้ตัว เขาจึงเป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด³ หรือถ้าเขาแตะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งทีกระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้แล้ว เขาก็มีความผิด⁴ หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำความชั่วหรือดี หรือเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด⁵ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ⁶ และให้เขานำเครื่องบูชาไล่การละเมิดมาถวายแด่พระเจ้าโฮวาร์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำนั้น เครื่องบูชานั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไล่บาปได้ ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น⁷ ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเจ้าโฮวาร์ไล่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไล่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา⁸ ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาใส่ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไล่บาปก่อน ให้เขาบิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด⁹ และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไล่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสียบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี้เป็นเครื่องบูชาไล่บาป¹⁰ แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย¹¹ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไล่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟฟาห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไล่บาป อย่าใส่น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแป้ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไล่บาป¹² ให้เขานำแป้งมาใส่ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแป้งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเจ้าโฮวาร์ เป็นเครื่องบูชาไล่บาป¹³ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับรัษฎัญบูชา”¹⁴ พระเจ้าโฮวาร์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁵ “ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธ์แห่งพระเจ้าโฮวาร์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไล่การละเมิดถวายแด่พระเจ้าโฮวาร์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธ์ เป็นเครื่องบูชาไล่การละเมิด¹⁶ และให้ผู้นั้นชดใช้ของบริสุทธ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสิ่งที่ยขาดไปนั้น นำมอบให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไล่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย¹⁷ ถ้าผู้ใดกระทำความผิด คือกระทำความชั่วที่พระเจ้าโฮวาร์ทรงบัญชามิให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการนั้น เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา¹⁸ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไล่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมิได้เจตนา นั้น และเขาจะได้รับการอภัย¹⁹ เป็นเครื่องบูชาไล่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำความผิดต่อพระเจ้าโฮวาร์”

เครื่องบูชาไล่การละเมิดและการคืนดีกัน

6 พระเจ้าโฮวาร์ตรัสกับโมเสสว่า² “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเจ้าโฮวาร์ ด้วยการมุสาต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา³ หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ ปฏิญาณตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด⁴ ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้อาจการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า⁵ หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเก็บไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอบให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไล่การละเมิด⁶ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไล่การละเมิดถวายแด่พระเจ้าโฮวาร์มามอบให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเองเป็นราคาเครื่องบูชาไล่การละเมิด⁷ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าโฮวาร์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด”

ปุโรหิตกับเครื่องเผาบูชา

8 พระเจ้าโฮวาร์ตรัสกับโมเสสว่า⁹ “จงบัญชาแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานั้นจะต้องเผาอยู่บนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลุกอยู่เรื่อยไป¹⁰ ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ตีกลมเถาออกจากไฟที่ไหม้เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น¹¹ ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลเถาออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด¹² ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลุกอยู่ อย่าให้ดับเลยทีเดียว ให้ปุโรหิตใส่พื้นทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น¹³ ต้องรักษาไฟให้ติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด

พระราชบัญญัติของการถวายรัษฎัญบูชา

14 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายรัษฎัญบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชานี้ต่อพระพักตร์พระเจ้าโฮวาร์ที่หน้าแท่นบูชา¹⁵ ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยอดแป้งกำมือหนึ่งมาจากรัษฎัญบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนรัษฎัญบูชา และเผาส่วนนี้บนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าโฮวาร์¹⁶ ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขาได้รับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม¹⁷ อย่าใส่เชื้อในขนมปังแล้วปัง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเรา อันตกแก่เขาเป็นสังขบริสุทธ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไล่บาป และเครื่องบูชาไล่การละเมิด¹⁸ ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟของพระเจ้าโฮวาร์ ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธ์”

รัญญูบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด

19 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 20 “ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขารับการเจิม คือยอดแปงหนึ่งในสิบบเอฟาห์เป็นรัญญูบูชาประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง 21 ให้คลุกกับน้ำมันให้เข้ากันดี แล้วกดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนรัญญูบูชาแล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 22 ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรน ผู้รับการเจิมตั้งแกนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์สืบไปเดื่องนิตยแด่พระเยโฮวาห์ ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย 23 รัญญูบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทาน”

เครื่องบูชาไถ่บาปกับบริสุทธ์

24 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 25 “จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธ์ที่สุด 26 ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปปรับปรนสัตว์นั้น ให้เขารับปรนในที่บริสุทธ์ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม 27 อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธ์ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสื้อ ก็ให้ซักเสื้อส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธ์ 28 จงทำลายภาชนะดินที่ใช้ดื่มเนื้อนั้นเสีย ถ้าดื่มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ 29 ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับปรนทานได้ เป็นของบริสุทธ์ที่สุด 30 แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อกำการลบมลทินในที่บริสุทธ์นั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาไฟเสีย”

วิธีถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

7 “เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธ์ที่สุด 2 ให้ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แก่นและรอบแก่น 3 และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย หางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน 4 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบนเอว และให้เอาพังพืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต 5 ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านี้บนแก่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 6 ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับปรนทานได้ ให้รับปรนในสถานบริสุทธ์ เป็นของบริสุทธ์ที่สุด 7 เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชานั้น 8 ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตผู้นั้นย่อมได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย 9 เครื่องรัญญูบูชาทุกอย่างที่บึ่งในเตาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น 10 รัญญูบูชาทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนด้วยกัน

วิธีถวายเครื่องสันติบูชา

11 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชาซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 12 ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องโมกนาพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อกาน้ำมัน ขนมยอดแปงคลุกน้ำมันให้ตีพร้อมกับเครื่องบูชาโมกนา 13 นอกจากขนมเหล่านี้ให้เขานำขนมปังใส่เชื้อมาถวายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมกนาพระคุณ 14 ให้เขาถวายของบูชาเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม 15 ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมกนาพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย 16 แต่ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับปรนทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานส่วนที่เหลือได้ 17 ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เผาเสียด้วยไฟ 18 ถ้าเอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชามารับปรนทานในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา 19 เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทาน จงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้ 20 แต่ผู้ใดรับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน 21 ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะเป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับปรนทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน” 22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 23 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ 24 ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด 25 ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทานไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน 26 ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในใดๆที่เจ้าอาศัยอยู่ 27 ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน”

ส่วนสำหรับพวกปุโรหิต

28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 29 “กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาทถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา 30 ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้อออกนั้น เพื่อเอาเนื้อออกนั้นแคว้งไปแคว้งมาเป็นเครื่องบูชาแคว้งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 31 ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแก่นบูชา แต่เนื้อออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา 32 แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้นเจ้าจงให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา 33 บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา 34 เพราะว่าเนื้ออกที่แคว้งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้นเราได้เอาจากคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขา และเราได้มอบให้แก่อาโรน ปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล 35 นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาก็กหลายถูกถวายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต

36 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา” 37 ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาใส่บาป เครื่องบูชาใส่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา 38 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้ทำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

การเจิมตั้งพวกปุโรหิต

8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงนำอาโรนและบุตรชายของเขาพร้อมกับเสีเยศ น้ำมันเจิม วัตอันเป็นเครื่องบูชาใส่บาป และผู้สองตัว กระบุงขมมปังไร้เชื้อ ³ และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม” ⁴ และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ⁵ โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า “ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ” ⁶ โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ ⁷ แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโฟดให้เขา เอารัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดกับเอโฟดคาดเอวให้ ผูกเอโฟดให้ติดเขาไว้

การสวมเครื่องยศและการเจิมมหาปุโรหิต

⁸ และโมเสสสวมกับทรงงให้อาโรน และใส่อูรัมกับกุ่มมิมีไว้ในกับทรงงนั้น ⁹ และสวมผ้ามาลาไว้บนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธ์ที่ผ้ามาลาด้านหน้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ¹⁰ แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ชำระให้เป็นของบริสุทธ์ ¹¹ และท่านเอาน้ำมันเจิมประพรมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด เจิมชั้นและพานรองชั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธ์ ¹² และท่านเทน้ำมันเจิมลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธ์ ¹³ และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

เครื่องถวายสำหรับการเจิมพวกปุโรหิต

¹⁴ แล้วท่านจึงนำวัตตัวผู้อื่นเป็นเครื่องบูชาใส่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัตอันเป็นเครื่องบูชาใส่บาปนั้น ¹⁵ โมเสสก็ฆ่าวัตตัวนั้นเสีย เอานิวจุ่มเลือดไปเจิมที่เชิงงอนรอบแท่น ชำระแท่นให้บริสุทธ์แล้วเทเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งบริสุทธ์ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น ¹⁶ และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น ¹⁷ แต่วัตและหนังวัต กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ¹⁸ แล้วท่านก็นำแกะผู้อื่นเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น ¹⁹ โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น ²⁰ เมื่อท่านพินแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะท่อนๆทุกไขมันเสีย ²¹ เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส ²² ท่านจึงนำแกะผู้อีกตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น ²³ โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่มือซ้ายของเขา ²⁴ แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือซ้ายขวา ที่นิ้วหัวแม่มือซ้ายของเขา และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น ²⁵ แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังผืดเหนือตับและไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคขนขาข้างขวา ²⁶ และท่านหยิบขมมปังไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขมมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขมมมคลุกน้ำมันก้อนหนึ่ง และขมมแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคขนขาข้างขวา ²⁷ ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา และให้แคว่งไปแคว่งมาเป็นเครื่องบูชาแคว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁸ แล้วโมเสสก็รับของเหล่านี้มาจากมือของเขาทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ²⁹ และโมเสสเอาเนื้อออกแคว่งไปแคว่งมาเป็นเครื่องแคว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส ³⁰ แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรนและเครื่องยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขาให้บริสุทธ์ บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย ³¹ โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า “จงดื่มเนื้อเสีเยศที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสีเยศที่นั่นกับขมมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขารับประทาน ³² เนื้อและขมมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ ³³ และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูพลับพลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็เป็นเวลาเจ็ดวัน ³⁴ สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน ³⁵ ท่านจงอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เหลือกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา” ³⁶ อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

การเริ่มต้นแห่งการปรนนิบัติของพวกปุโรหิต

9 ต่อมาวันที่แปดโมเสสเรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ² และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า “จงนำลูกวัตตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ³ และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ‘จงเอาลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาป และลูกวัตตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา ⁴ และเอาวัตตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาบูชาคลุกน้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้’” ⁵ เขาก็หลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญชาท่านมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ⁶ โมเสสกล่าวว่า “นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย” ⁷ แล้วโมเสสจึงสั่งอาโรนว่า “จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวาย

เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบลมกินบาปของตัวท่านกับพลไฟรทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไฟรมา และทำการลบลมกินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา”⁸ อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน⁹ และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาเนื้อจุ่มเลือดไปเจิมเชิงนอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น¹⁰ ส่วนไขมันและไต กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส¹¹ เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย¹² เขาฆ่าสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น¹³ และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละก่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านี้บนแท่น¹⁴ อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา¹⁵ แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไฟรมาถวาย คือนำแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไฟรมาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น¹⁶ และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ¹⁷ และเขาก็ถวายธัญญาบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า¹⁸ เขายังฆ่าผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไฟร และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น¹⁹ และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตกับพังผืดเหนือตับมาให้²⁰ และเขาก็ถวายวางไขมันไว้บนเนื้ออก และอาโรนก็เผาไขมันเสียบนแท่น²¹ ส่วนเนื้ออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแคว้งไปแคว้งมาเป็นเครื่องบูชาแคว้งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้²² แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไฟร และอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา²³ โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขากลับออกมา เขาก็อวยพรพลไฟร และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไฟรทั้งมวล²⁴ เปลวเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่น เมื่อพลไฟรทั้งหลายเห็นก็โห่ร้องและชมหน้าลาง

มาดกับอาบิฮูตผู้ฆ่าเสียเนื่องด้วยไฟที่ต้องห้าม

10 ฝ่ายมาดกับอาบิฮูตบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น² ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ โหม้เขากิ่งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³ โมเสสจึงบอกอาโรนว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถวายสง่าราศีแก่เราต่อหน้าพลไฟรทั้งปวง’” และอาโรนก็นิ่งอยู่⁴ โมเสสเรียกมิซาเอลและเอลซาฟาน บุตรชายของอุสซีเอล อาชองอาโรน บอกเขาว่า “จงเข้ามาใกล้ ห้ามเอาพี่น้องของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์”⁵ เขาก็เข้ามาใกล้ห้ามศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง⁶ และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์และอิธามาร์ บุตรชายอาโรนว่า “ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมห้อย หรืออีกเสื้อผ้าของท่าน เลือกว่าท่านจะต้องตายและเลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่พี่น้องของท่านคือวงศวานอิสราเอลทั้งมวล จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้⁷ และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เลือกว่าท่านต้องตาย เพราะว่ามีน้ำนมเจิมแห่งพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย” และเขาก็ทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส

ข้อปฏิบัติแห่งบรรดาปุโรหิต

⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเลือกว่าเจ้าจะต้องตาย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า¹⁰ เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน¹¹ และเจ้าจะต้องสอนพลไฟรอิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งมวลซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายทางโมเสส”¹² โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์ และอิธามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า “จงเอาธัญญาบูชาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม้ไผ่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด¹³ ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้¹⁴ แต่เนื้ออกที่แคว้งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาด ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย¹⁵ เนื้อโคนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แคว้งถวายจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแคว้งเป็นเครื่องบูชาแคว้งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้”¹⁶ ฝ่ายโมเสสได้พยายามไต่ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และดูเถิดแพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโทรธเอลาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลืออยู่ ท่านว่าเขว่า¹⁷ “เหตุไฉนท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด และพระเจ้าได้ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความชั่วช้าของชุมนุมชน เพื่อทำการลบลมกินบาปของเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁸ ดูเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มีได้นำเข้ามายังที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นใน ท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น”¹⁹ อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า “ดูเถิด วันนี้เขาได้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็ตกที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาป จะเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ”²⁰ เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องอาหาร

11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้³ บรรดาสัตว์ที่แยกกับและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้⁴ อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกับ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁵ ตัวกระเจงผาเพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁶ กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁷ หมูเพราะมันเป็นสัตว์แยกกับและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า⁸ อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นส่วนของมลทินแก่เจ้า⁹ สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้¹⁰ แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างที่ไม่เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า¹¹ สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่ยังพึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือว่าซากของมัน

เป็นที่พึงรังเกียจ¹² อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า¹³ ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้มันเป็นที่พึงรังเกียจคือนกอินทรี นกแร้ง นกออก¹⁴ นกเหยี่ยวหางยาว เหยี่ยวดำตามชนิดของมัน¹⁵ นกแกตามชนิดของมัน¹⁶ นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน¹⁷ นกเค้าแมวเล็ก นกอ้ายง้วน นกคัตถ์¹⁸ นกอีโถง นกกระทุง นกแร้ง¹⁹ นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว²⁰ แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า²¹ แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขา นี้ เจ้าจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้²² ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตี๊กแตนวัยบินตามชนิดของมัน จึงหรือไคร่งตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตี๊กแตนตามชนิดของมัน²³ แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า²⁴ สิ่งเหล่านั้นจะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องซากของมันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น²⁵ ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใดๆไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น²⁶ ซากของสัตว์ที่ถึงปวงที่แยกกับและไม่มีกับฝ่า ไม่เคี้ยวเอื้องเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน²⁷ ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยข้อมเท้าเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องซากสัตว์นี้จะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น²⁸ ผู้ใดนำซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า²⁹ ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็น หู เหี้ยตามชนิดของมัน³⁰ จิ้งจก ตะกวด แอ้ง จิ้งเหลนและกิ้งก่า³¹ ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องเมื่อมันตายแล้ว ผู้นั้นจะมลทินไปถึงเวลาเย็น³² และเมื่อมันตายตกกับสิ่งใด สิ่งนั้นก็มลทิน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เปื้อนไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใช้เพื่อประโยชน์อย่างใด จะต้องแช่น้ำ และจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ต่อไปก็นับว่าสะอาดได้³³ และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงทุบภาชนะนั้นเสีย³⁴ อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทิน และน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งจะดื่มได้จากภาชนะอย่างนั้นจะมลทิน³⁵ ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใด สิ่งนั้นก็มลทิน ไม่ว่าเป็นเตาอบหรือเตา ต้องทุบเสียเป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า³⁶ อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน³⁷ ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่เมล็ดพืชที่ใช้หว่าน พืชนั้นนับว่าสะอาด³⁸ แต่ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้ และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่ น้ำนั้นก็มลทินแก่เจ้า³⁹ ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายเอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁴⁰ และผู้ใดที่รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสียและเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่จับถือซากนั้นไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น⁴¹ บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ อย่ารับประทาน⁴² สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือสิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบนแผ่นดิน เจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ⁴³ เจ้าอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ อย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าจะเป็นมลทินไปด้วย⁴⁴ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน⁴⁵ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์”⁴⁶ เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน⁴⁷ เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์ที่มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

การกำเนิดบุตรและความเป็นมลทิน

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่นางมีประจำเดือน³ ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายองคชาติของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หนัด⁴ ให้นางคอยอยู่อีกสามสัปดาห์ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง⁵ แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสัปดาห์ ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง⁶ และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าเป็นกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป⁷ ให้ปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางตก นี่เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง⁸ และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด”

โรคเรื้อน แบบอย่างของความบาป

13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า² “ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุพองหรือด่างขึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรนปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนใดคนหนึ่งคนใดของเขาที่เป็นปุโรหิต³ ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน⁴ ถ้าผิวหนังตรงที่ด่างขึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกั๊กตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน⁵ และให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกในวันที่เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกั๊กตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน⁶ พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุพองเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้⁷ แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาสำแดงตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุดลามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก⁸ ให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าบริเวณพุดลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน⁹ ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต¹⁰ และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมนั้น¹¹ แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากั๊กตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน¹² ถ้าโรคเรื้อนนั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเท้า¹³ ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนั้นแพร่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด¹⁴ ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน¹⁵ ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน¹⁶ หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้น

เปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต¹⁷ และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด¹⁸ ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฝีซึ่งหายแล้ว¹⁹ ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ต่างขึ้นสีแดงหรือปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปสำแดงตัวต่อปุโรหิต²⁰ และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และขณะที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันพูนขึ้นมาที่แผลฝี²¹ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ขณะที่มันไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่อาจ ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน²² ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว²³ แต่ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่เพียงแผลเป็นของฝี ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด²⁴ หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนังถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขึ้นสีแดงหรือสีขาว²⁵ ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าขณะที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันพูนขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน²⁶ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ขณะที่ที่ต่างขึ้นนั้นไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง แต่อาจ ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน²⁷ พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน²⁸ ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่อาจ บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก²⁹ ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา³⁰ ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา³¹ และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง และไม่พุ่มดำอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน³² พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคันนั้นไม่ลามออกไป และไม่พุ่มเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกกว่าผิวหนัง³³ ก็ให้คนนั้นโกนผมเสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน³⁴ พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด³⁵ แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้ว ยังปรากฏว่าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนัง³⁶ ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว³⁷ แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระจิบแล้ว และมีผมดำงอกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาด³⁸ เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงมีที่ต่างขึ้นที่ผิวหนัง คือที่ต่างขึ้นสีขาว³⁹ ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ต่างขึ้นที่ผิวหนังนั้นเป็นสีขาวหม่น นั่นเป็นเกลื้อนที่พูนขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด⁴⁰ ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด⁴¹ ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด⁴² แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงหรือขาว เขาเป็นเรื้อนพูนขึ้นที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านนั้น⁴³ ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคบวมมีสีแดงหรือขาวอยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง⁴⁴ ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่า เขาเป็นมลทิน โรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ⁴⁵ ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้เขาปิดริมฝีปากจนไว้ แล้วร้องไปว่า ‘มลทิน มลทิน’⁴⁶ เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย⁴⁷ เมื่อในเครื่องแต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายขนสัตว์หรือผ้าป่าน⁴⁸ อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรืออยู่ในหนัง หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง⁴⁹ ถ้าโรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกายมีสีเขียวๆหรือแดงๆที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่งที่หนังหรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง นั่นเป็นโรคเรื้อน จะต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต⁵⁰ และให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน⁵¹ พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรคนั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน⁵² ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าเป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ⁵³ และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นมีได้ลามไปในเสื้อ กางเกงที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์⁵⁴ ก็ให้ปุโรหิตบัญชาให้เขาซักตัวที่เป็นโรคนั้นเสีย และให้ซักไว้เจ็ดวัน⁵⁵ เมื่อซักแล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรคนั้นอีก ดูเถิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าโรคนั้นไม่ลามไป ก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่ในไฟเผาเสีย ไม่ว่าบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั้นจะอยู่ข้างในหรือข้างนอก⁵⁶ ถ้าปุโรหิตตรวจดูเมื่อซักแล้ว และดูเถิด โรคนั้นอาจ ก็ได้ฉีกบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อหรือหนังสัตว์ หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง⁵⁷ ถ้าปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกายไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นลามไปแล้ว เจ้าจงเผาสิ่งที่เป็นโรคนั้นด้วยไฟ⁵⁸ ถ้าสิ่งกึ่งที่ด้วยเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรคนั้นหมดไป ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาดได้แล้ว”⁵⁹ นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าเป็นที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่างไรสะอาด อย่างไรเป็นมลทิน

การชำระคนที่เคยเป็นโรคเรื้อน

14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “ต่อไปนี่จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต³ และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว⁴ ก็ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม้สนสัตว์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ⁵ ให้ปุโรหิตบัญชาให้ข่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล⁶ สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้นกับไม้สนสัตว์ ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล⁷ และให้ปุโรหิตประพรมคนที่รับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง⁸ และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน⁹ พอวันที่เจ็ดให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้หมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนคิ้ว คือโกนให้หมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด¹⁰ ในวันที่แปดให้เขาเอาลูกแกะผู้สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งปราศจากตำหนิ และยอดแป้งคอกน้ำมันสามในสิบบอฟาห์เป็นธัญญาบูชา กับน้ำมันลกหนึ่ง¹¹ ให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระ นำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม¹² ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลกหนึ่ง ให้แคว้งไปแคว้งมาเป็นเครื่องบูชาแคว้งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹³ ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่ที่เขาฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาที่บรึสุกรี เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป เป็นของที่ตกแก่ปุโรหิต เป็นของบรึสุกรีที่สุด¹⁴ ปุโรหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้

ที่รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา 15 และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลอกนั้นมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน 16 และเอานิ้วมือขวาจุ่มน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 17 ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือ นั้น ปุโรหิตจะเอามันบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวา กับบนเลือดเครื่องบูชาโลหการละเมิด 18 ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 19 ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาโลหการ เพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระให้พ้นจากมลทินของเขา ภายหลังปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา 20 และปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาหารแทน ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาดังนี้ และเขาก็จะสะอาดได้ 21 ถ้าผู้เป็นนคนยากจนและไม่สามารถจะหามาได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาโลหการละเมิดเพื่อแก้แค้นไปแก้แค้นมา กระทำการลบมลทินของเขา และนำยอแด่หนึ่งในสิบเอฟาหฺลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญาหารกับน้ำมันลอกหนึ่ง 22 พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหาได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาโลหการ นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา 23 ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาโลหการละเมิดและน้ำมันลอกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแก้แค้นไปแก้แค้นมาเป็นเครื่องบูชาแก้แค้นถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 25 และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาโลหการละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาโลหการละเมิดมาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา 26 แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง 27 และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 28 และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวากับนิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา ตรงที่ที่เจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาโลหการละเมิด 29 น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 30 และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เขาสามารถหาได้ 31 คือตามที่เขาสามารถหาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาโลหการ นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับธัญญาหาร และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 32 นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่ เป็นโรคเรื้อนไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้” 33 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 34 “เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่งหลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น 35 ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า’ 36 แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขาขนของออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน 37 และปุโรหิตจะตรวจดูโรค ดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของเรือนเป็นรอยสีเขี้ยวๆแดงๆและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว 38 แล้วปุโรหิตจะออกจากเรือนไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน 39 พอถึงวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมาตรวจดูอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในผนังเรือน 40 แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง 41 และสั่งให้ขูดข้างในเรือนท้าวๆไป พงปูนที่ขูดออกมาให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง 42 แล้วให้หาหินอื่นมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอื่นมาโบกผนังเรือนนั้น 43 เมื่อเขาเอาหินออก ขูดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก 44 แล้วปุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็ เป็นมลทิน 45 ให้เขาพังเรือนนั้นลง หิน ไม้ และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ขนไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง 46 ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 47 ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย 48 แต่ปุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเถิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้ว โรคนั้นมีได้ลามไปในเรือนแล้ว ปุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว 49 และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขานำนกสองตัวกับไม้สนสดาร์ ด้ายสีแดง และต้นกุสบ 50 ให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล 51 เอาไม้สนสดาร์ ต้นกุสบและด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่จุ่มลงในเลือดนกที่ได้ฆ่าและในน้ำที่ไหลนั้น แล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง 52 ดังนี้เขาจะได้อาบน้ำชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำไหลและด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้สนสดาร์ ต้นกุสบ และด้ายสีแดง 53 ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง ดังนี้แหละเขาจะได้อาบน้ำชำระเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด” 54 นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่างๆ โรคคัน 55 โรคเรื้อนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน 56 ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง 57 เพื่อจะแสดงว่าเมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

เรื่องอื่นๆเกี่ยวกับการเป็นมลทินและการชำระ

15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไม่สะอาดนั้น เขาเป็นมลทิน 3 ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไหลออก ร่างกายของเขาจะมีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไหลออกค้างอยู่ในร่างกายของเขาก็ดี เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา 4 เติงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เติงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน 5 ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 6 ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่ผู้ใดมีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 7 ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 8 และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มน้ำลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 9 และอันใดๆซึ่งผู้ใดมีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อันนั้นก็เป็นมลทิน 10 ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาอยู่นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 11 ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่มีได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 12 ภาชนะดินซึ่งผู้ใดมีสิ่งไหลออกแตะต้องให้ถูกเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ 13 เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำที่ไหล เขาจึงจะสะอาด 14 ในวันที่แปดให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต 15 ให้ปุโรหิตถวายบูชา คือถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาโลหการ และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา 16 ชายคนใดมีน้ำกามไหลออก ให้เขาอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 17 เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่น้ำกามไหลรดต้องชำระเสียในน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 18 ชายคนใดสมสู่กับหญิงคนใด และมีน้ำกามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 19 เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 20 และทุกสิ่งที่เธอนอนทับในเวลาที่เราต้องแยกออก

นั้นก็เป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งกับสิ่งนั้นก็เป็นมลทิน ²¹ ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²² และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆที่เธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²³ สิ่งๆที่เธอนั่งกับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ตาม เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²⁴ ถ้าชายใดไปสมสู่กับเธอและมลทินของเธอมาคิดที่ชายนั้นชายนั้น จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใด เตียงนั้นก็เป็นมลทิน ²⁵ ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น ²⁶ ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันเธอมีสิ่งไหลออก ที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งๆที่เธอนั่งกับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น ²⁷ ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²⁸ แต่ถ้าเธอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด ²⁹ และในวันที่แปดให้เธอนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ³⁰ และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เธอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ ³¹ ดังนี้แหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เกือบว่าเขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขา เมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทินไป” ³² นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีส่วนไหลออกและชายที่มีน้ำกามไหลออก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน ³³ และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้เป็นมลทิน

วินัยการลบมลทิน

16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย ² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “เจ้าจงบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งพระกรุณาซึ่งอยู่บนหลังหีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา ³ แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ⁴ ให้เขาสวมเสื้อป่านบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คาดรัดประคดผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม ⁵ และให้เขานำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชนอิสราเอล ⁶ และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเองและครอบครัวของตน ⁷ แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ⁸ และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป ⁹ แพะตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ¹⁰ แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ตกที่มัน แล้วจะได้เอามันไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป ¹¹ อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง กับครอบครัวของตน เขาจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาเอง ¹² และอาโรนจะเอากระถางไฟที่มีถ่านลุกอยู่เต็มมาจากถ่านบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมทูลละอองธุลีทองกำมือ นำเข้าไปภายในม่าน ¹³ แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย ¹⁴ เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา ¹⁵ แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว คือประพรมบนพระที่นั่งกรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น ¹⁶ ดังนี้แหละเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน ¹⁷ อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมเมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาจะออกมาและทำการลบมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาและสำหรับบรรดาชุมนุมชนอิสราเอล ¹⁸ และอาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินแท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจิมที่เชิงงอนของแท่นโดยรอบ ¹⁹ และเอานิ้วจุ่มเลือดประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง และชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล ²⁰ เมื่ออาโรนเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา ²¹ และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะนั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมาฆ่าแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร ²² แพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ²³ แล้วอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะเปลื้องเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ออกเสียเก็บไว้ที่นั่น ²⁴ และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการลบมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย ²⁵ เขาจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาเสียบนแท่น ²⁶ ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ แล้วต่อมาจึงจะเข้าไปค่ายได้ ²⁷ เขาจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินสถานที่บริสุทธิ์นั้นไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ ²⁸ ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าไปค่ายได้ ²⁹ ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ³⁰ เพราะว่าในวันนั้นปุโรหิตจะกระทำการลบมลทินบาปของเจ้า และชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พ้นจากบาปทั้งสิ้นของเจ้า ³¹ เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป ³² ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และถูกสถาปนาให้ปรณินิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลบมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์ ³³ ให้เขาทำการลบมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมนุม และให้แก่แท่น และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น ³⁴ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลบมลทินบาปเพื่อคนอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา” และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

ชีวิตของบรรดาเนื้อหนังอยู่ในเลือด

17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า ³ ถ้าคนใดในวงศวานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย ⁴ และมีได้นำมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ⁵ ทั้งนี้เพื่อประสงค์ให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นทุ่งมาถวายแด่พระเยโฮวาห์มายังปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁶ และปุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁷ เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไปซึ่งเขากินหลายเล่นชู้กัน ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา ⁸ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศวานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา ⁹ และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ¹⁰ ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศวานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน ¹¹ เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการสมมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการสมมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ ¹² เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด ¹³ คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฟืนกลบ ¹⁴ เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย ¹⁵ และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้ ¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา”

ทรงห้ามความผิดฝ่ายศีลธรรมทุกอย่าง

18 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ³ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำได้ดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำได้ดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าดำเนินตามกฎของเขา ⁴ เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและดำเนินตาม เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁵ เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์ ⁶ อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์ ⁷ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางเลย ⁸ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า ⁹ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม ¹⁰ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็เป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าเอง ¹¹ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า ¹² เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า ¹³ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า ¹⁴ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหากภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นป้าของเจ้า ¹⁵ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอเลย ¹⁶ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า ¹⁷ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก ¹⁸ และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนางเพื่อจะก่อกวนและเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะเมื่อภรรยายังมีชีวิตอยู่ ¹⁹ และเจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง ²⁰ เจ้าอย่าสมสู่กับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง ²¹ เจ้าอย่าถวายเชื้อสายของเจ้าให้พระโมเสสด้วยให้ลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์ ²² เจ้าอย่าสมสู่กับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ²³ เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน กระทำตนให้ลามกอนาจาร หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน ดังนี้เป็นเรื่องกามวิปลาสา ²⁴ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาลามกอนาจารอย่างนี้เอง ²⁵ และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย ²⁶ เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา ²⁷ (ประชาชนในแผ่นดินผู้มาก่อนเจ้าได้กระทำการบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน) ²⁸ เลือกว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น ²⁹ เพราะผู้ใดก็ตามกระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำการเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ³⁰ เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงรักษากฎของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

วิธีใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า

19 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ ³ เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาบรรดาสะบาโตของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁴ อย่าให้ผู้ใดกลับนับถือรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁵ เมื่อเจ้าถวายสัตวิบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ ⁶ เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชานั้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย ⁷ ถ้าเอาเครื่องบูชานั้นมารับประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย ⁸ เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชานั้นต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ⁹ เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก ¹⁰ อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ¹¹ เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมุสาต่อกัน ¹² อย่าปฏิญาณออกนามของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์ ¹³ เจ้าอย่าฉ้อโกงเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า ¹⁴ เจ้าอย่าแข่งคนคูหนวก หรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ¹⁵ เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม ¹⁶ อย่าเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องคอยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้าน เราคือพระเยโฮวาห์ ¹⁷ อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา ¹⁸ เจ้าอย่าแกล้งแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยโฮวาห์ ¹⁹ เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน ²⁰ ถ้าผู้ใดเข้าอนกับผู้หญิงที่เป็นทาสี ที่ชายอีกคนหนึ่งสู้ขู่วิวแล้วแต่ยังมีได้ไถ่ถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องลงโทษเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสีนั้นยังไม่เป็นอิสระ ²¹ แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ²² และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถวายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำให้ไป และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำให้ไปนั้นเสีย ²³ เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย ²⁴ และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ²⁵ แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้ไม่ได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ²⁶ เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอผีหรือเป็นหมอดู ²⁷ เจ้าอย่ากินนมที่จอนหูกหรือกินนมเคราของเจ้า ²⁸ เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใด ๆ ของที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ²⁹ อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี เกลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความลามก ³⁰ เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ ³¹ อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหา ให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ³² เจ้าจงลุกขึ้นคำนับคนพมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ³³ เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา ³⁴ คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ³⁵ เจ้าอย่ากระทำให้ผิดในการพิพากษา ในการวัดยาว หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน ³⁶ เจ้าจงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เอฟาห์เที่ยงตรง และอึนเที่ยงตรง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ³⁷ ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์”

โทษสำหรับการผิดศีลธรรม

20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอบเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเสส ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย ³ และเราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอบเชื้อสายของเขาแก่พระโมเสส กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ⁴ และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะข่านั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเสส ⁵ เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และต่อผู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเสสออกเสียจากชนชาติของตน ⁶ ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพ่อมดหมอผี เล่นชู้กับเขา เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน ⁷ เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁸ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์ ⁹ เพราะว่าคุณคนทั้งที่แข่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ เขาได้แข่งบิดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้ที่นั่งตกลอยบนผู้ตนเอง ¹⁰ ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ ¹¹ ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้ที่นั่งตกลอยบนผู้ตนเอง ¹² ถ้าผู้ใดเข้าอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขาได้กระทำความวิปลาสา ให้โลหิตของผู้ที่นั่งตกลอยบนผู้ตนเอง ¹³ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำความน่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้ที่นั่งตกลอยบนผู้ตนเอง ¹⁴ และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เขาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า ¹⁵ ถ้าชายใดสมสู่กับสัตว์เดียริจวาน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฆ่าสัตว์เดียริจวานนั้นเสียให้ตาย ¹⁶ ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียริจวาน และเข้าอนกับมัน เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียริจวานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้โลหิตของผู้ที่นั่งตกลอยบนผู้ตนเอง ¹⁷ ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือยกายของเธอและเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเขา เขาต้อง

รับโทษความชั่วช้าของเขา ¹⁸ ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เขาก็ทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา ¹⁹ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้หนึ่งได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา ²⁰ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตาย โดยไม่มีบุตร ²¹ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร ²² เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สำรอกเจ้าให้ออกไปเสีย ²³ และเจ้าอย่าดำเนินตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พินาศด้วยว่าเขาก็ตกหลายได้ประพฤติดังสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา

แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

²⁴ แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย ²⁵ เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน ²⁶ เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา ²⁷ ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรนหรือพอมดแม่มด จะต้องมิโทษถึงตายเป็นแน่ จงเอาหินขว้างให้ตาย ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้หนึ่งเอง”

พฤติกรรมและคุณสมบัติของพวกปุโรหิต

21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของอาโรนและสั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน ² เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชายน้องชาย ³ หรือพี่สาวหรือน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้ ⁴ อย่าให้เขามีมลทินคือกระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา ⁵ ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือกันริมเครา หรือเช็ดเนื้อตัวเอง ⁶ พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเขาก็กวายนกหรือเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาก็กวายนกหรือเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ ⁷ ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีไม่ได้ เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเขา ⁸ เจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์ ⁹ บุตรสาวของปุโรหิตคนใด ถ้าเธอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณีก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ ¹⁰ และผู้ที่เปนมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อศ อย่างปล่อยผม หรือฉีกเสื้อผ้าของตน ¹¹ อย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา ¹² อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์ ¹³ เขาจะต้องมีภรรยาเป็นหญิงพรหมจารี ¹⁴ อย่าให้เขาแต่งงานกับหญิงม่าย แมร้าง หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี เขาจะต้องหาหญิงพรหมจารีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา ¹⁵ เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์” ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁷ “จงกล่าวแก่อาโรนว่า ผู้ใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุที่มีตำหนิพิการใดๆ อย่าให้ผู้นั้นเข้าไปถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา ¹⁸ เพราะผู้ใดที่มีตำหนิจะเข้าใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขนยาวเกิน ¹⁹ หรือมีเท้าพิการหรือมือพิการ ²⁰ คนหลังค่อม คนแคระ คนเสียตา คนเป็นขี้กลากหรือหิด หรือคนมีลูกอัณฑะฝ่อ ²¹ ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตที่มีตำหนิ อย่าให้เข้ามาถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าเขาเป็นคนมีตำหนิ อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา ²² เขาจะรับประทานพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์ ²³ แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ม่านหรือใกล้แท่น เพราะเขามีตำหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์” ²⁴ โมเสสจึงบอกอาโรนและลูกหลานของอาโรนและบรรดาคนอิสราเอลดังนั้น

ข้อจำกัดสำหรับปุโรหิตและครอบครัว

22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ออกห่างเสียจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้ลบล้างนามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาก็กวายนกหรือเครื่องบูชาแด่เรา เราคือพระเยโฮวาห์ ³ จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์ ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขามีมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศ เราคือพระเยโฮวาห์ ⁴ อย่าให้เชื้อสายอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับประทานของบริสุทธิ์ ให้ร้อนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน ผู้ใดแตะต้องสิ่งที่มีมลทินโดยแตะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกามไหลออก ⁵ หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเลื้อยคลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะเปนมลทินชนิดใด ⁶ บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน ⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาด ภายหลังเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา ⁸ สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อย่ารับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์’ ⁹ เพราะฉะนั้นเขาก็กวายนกหรือเครื่องบูชาของเรา เลือกว่าเขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เปนมลทิน เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ ¹⁰ อย่าให้คนภายนอกรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับปุโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น ¹¹ แต่ถ้าปุโรหิตคนหนึ่งซื้อทาสมาด้วยเงินเป็นทรัพย์ของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิตรับประทานอาหารนั้นได้ ¹² ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตไปแต่งงานกับคนภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแด่สิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้ ¹³ แต่ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นแม่ม่ายหรือแมร้างและไม่มีบุตร และกลับมาอยู่ที่เรือนของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอรับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกรับประทานไม่ได้ ¹⁴ ถ้าคนได้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่มค่าของมันหนึ่งในห้า และมอบ

แก่ปุโรหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธ์นั้น ¹⁵ อย่าให้ปุโรหิตกระทำสิ่งบริสุทธ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน ¹⁶ ซึ่งจะทำให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าด้วยมีกรละเมิดที่รับประทานสิ่งบริสุทธ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธ์”

เครื่องบูชาต้องปราศจากตำหนิ

¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁸ “จงกล่าวแก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁹ เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโค หรือแกะ หรือแพะ ²⁰ เจ้าอย่าถวายสิ่งใด ๆ ที่มีตำหนิ เพราะจะไม่ใช่ที่โปรดปราน ²¹ เมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติเลย ²² สัตว์ที่ตาบอด หรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออกหรือเป็นขี้กลากหรือเป็นหิด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ หรือนำมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ²³ วัวหรือลูกแกะที่มีอวัยวะยาวเกินไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้าเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่ใช่ที่โปรดปราน ²⁴ สัตว์ตัวใดที่ชำหรือถูกกุกหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า ²⁵ เจ้าอย่านำสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิด้วยถูกทำให้พิการจึงไม่ใช่ที่โปรดปราน” ²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁷ “เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน ²⁸ แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน ²⁹ เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาโมทนาพระคุณแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบูชานั้นด้วยความเต็มใจ ³⁰ จงรับประทานเครื่องบูชานั้นในวันถวายเครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เราคือพระเยโฮวาห์ ³¹ เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ ³² เจ้าอย่าลบหลู่นามบริสุทธ์ของเรา แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธ์ในหมู่คนอิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธ์ ³³ ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์”

วันสะบาโต

23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้ ³ จงทำการงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธ์ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ เป็นสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ที่ทั่วไปของเจ้า

เทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

⁴ ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธ์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้เขากราบ ⁵ ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปัสกาของพระเยโฮวาห์ ⁶ และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้ารับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ⁷ ในวันที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก ⁸ แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก”

ผลรุ่นแรก

⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁰ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต ¹¹ และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้น แกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย ¹² ในวันที่เจ้าแกว่งถวายฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹³ และเครื่องธัญญาบูชาที่คู่กันนั้น คือยออดแป้งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพวยพระทัย และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสี่ฮิน ¹⁴ เจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือข้าวคั่วข้าวสาลีจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือกว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป

เครื่องบูชาแกว่ง เทศกาลเพ็นเทคอสต์

¹⁵ เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันที่รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าวแกว่งถวายครบเจ็ดวันสะบาโต ¹⁶ นับไปให้ได้ห้าสิบลวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาบูชาใหม่แด่พระเยโฮวาห์ ¹⁷ จงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองในสิบเอฟาห์จากที่อาศัยของเจ้ามาแกว่งถวาย ให้ทำด้วยยออดแป้งใส่เชื้อปิ้ง เป็นผลรุ่นแรกถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁸ พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นพวยพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁹ เจ้าจงถวายลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา ²⁰ ให้ปุโรหิตแกว่งไปแกว่งมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธ์แด่พระเยโฮวาห์สำหรับปุโรหิต ²¹ และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่าเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธ์แก่เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรทั่วไปในที่อาศัยของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า ²² และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

เทศกาลเสียงแตร

23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุมบริสุทธ์ประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร 25 เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์”

วันทำการลบลกทิน

26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 27 “ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบลกทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธ์แก่เจ้า และเจ้าต้องลบลกทิน และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 28 ในวันที่เดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบลกทิน ที่จะทำการลบลกทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 29 ในวันที่เดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามไม่ลบลกทิน ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน 30 และในวันที่เดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา 31 เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า 32 จะเป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงลบลกทิน เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวินสะบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น”

เทศกาลอยู่เพิง

33 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 34 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนี้ เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์ สิ้นเจ็ดวัน 35 จะมีการประชุมบริสุทธ์ในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก 36 ในเจ็ดวันเจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธ์แก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก 37 นี้แหละเป็นเทศกาลเสียงของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธ์ เพื่อให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา ทั้งเครื่องสัตวบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามวันกำหนดนั้นๆ 38 นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 39 แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจงมีเทศกาลเสียงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต 40 ในวันที่แรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะจั่ว ใบอินทผลัม กิ่งไม้ที่ไม่มีใบมาก กิ่งต้นหลิวแห่งธารน้ำ และเจ้าจงปิดยี่นติดอยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 41 เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเสียงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเสียงนี้ในเดือนที่เจ็ด 42 เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง 43 เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” 44 ดังนี้แหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเสียงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

การเตรียมน้ำมันอย่างบริสุทธ์เพื่อเติมประทีป

24 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำน้ำมันอย่างบริสุทธ์สกัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ 3 ภายในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านหีบพระโอวาทนั้น ให้เอาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า 4 ให้เอาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ขมปึงหน้าพระพักตร์สิบสองก้อน

5 และเจ้าจงเอายอดเป็ง ปึงขมปึงสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้เป็งสองในสิบเอฟ่าห์ 6 เจ้าจงจัดขมปึงนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวๆละหกก้อน 7 และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขมปึงเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 8 ทุกๆวันสะบาโตให้เอาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ 9 ขมปึงนี้ตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ”

โทษสำหรับการหมิ่นประมาทและอาชญากรรมอื่นๆ

10 ครั้งนั้นมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งมีบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย 11 และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้แข่งด่า เขาจึงนำตัวมาให้โมเสส (มารดาของเขาชื่อเฮโลมิกบุตรสาวของดิมริคนตระกูลดาน) 12 เขาจึงจงใจชายคนนั้นไว้จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่กระจำงต่อเขาทั้งหลาย 13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 14 “จงนำผู้ที่แข่งด่านั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแข่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย 15 และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแข่งด่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป 16 ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองก็ดี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย 17 ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ 18 ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์ 19 ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น 20 กระดุกหักแทนกระดุกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น 21 ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย 22 เจ้าจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า” 23 โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพากันที่แข่งด่านั้นออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขา คนอิสราเอลกระทำดังนี้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

ปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อ

25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นคือสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ ³ เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าหกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลหกปี ⁴ แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านพืชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า ⁵ สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อดอันเกิดอยู่ที่เถาอันเจ้ามิได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ ⁶ แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า ⁷ พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

ทุกปีที่ห้าสิบคือปีเสียงแตร

⁸ เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดคูณเจ็ดปี เวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบห้าปีแก่เจ้า ⁹ เจ้าจงให้เป่าแตรดังสนั่นในวันที่ยี่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เป่าแตรทั่วแผ่นดินในวันทำการบรมลทิน ¹⁰ เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ และประกาศอิสราภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน ¹¹ ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บองุ่นจากเถาที่มีได้ตกแต่ง ¹² เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าจงรับประทานพืชผลที่งอกมาจากนาในปีนั้น ¹³ ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน ¹⁴ ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน ¹⁵ ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร เจ้าจงชื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้ ¹⁶ ถ้ามากปีก็ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้นเขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช ¹⁷ เจ้าอย่าโกงกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ¹⁸ เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้ ¹⁹ แผ่นดินจะอำนวยความสะดวกให้เจ้าได้รับประทานอย่างอ้อมหน้า และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ²⁰ ถ้าเจ้าจะพูดว่า ‘ดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายหว่านหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้ ในปีที่เจ็ดเราจะเอาอะไรรับประทาน’ ²¹ เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าในปีที่หก เพื่อจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี ²² เมื่อเจ้าหว่านในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้านปีเก่า เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยังรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่ ²³ เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา ²⁴ ทั่วไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดิน

การไถ่ถอนที่ดิน

²⁵ ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขาจะมาไถ่ถอนที่ดินนั้น ก็จงให้เขาไถ่ถอนที่ดินซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น ²⁶ ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนเอง ²⁷ ก็จงให้คนที่ไถ่ถอนปีทั้งหลายที่เขาขายไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้และคนไถ่ถอนที่เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้ ²⁸ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่ถอนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงแตร และในปีเสียงแตรนี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน ²⁹ ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิ์ในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม ³⁰ ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิ์เหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิ์ขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา ในปีเสียงแตรเขาก็ไม่ต้องคืนให้ ³¹ แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อมให้นับเขาเป็นพวกเดียวกับท้องนาในประเทศนั้น คือไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแตร ³² แต่อย่างไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา ³³ ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืนในปีเสียงแตร เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของคนเลวีก็เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล ³⁴ แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขาจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของพวกเขาทั้งหลาย

ข้อยกเว้นต่างๆเรื่องการไถ่ถอนที่ดิน

³⁵ ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเสียงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชูกำลังเขา ถึงเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า ³⁶ อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้ ³⁷ เจ้าอย่าให้เขายืมเงินด้วยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอาค่าไถ่จากเขา ³⁸ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า ³⁹ ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส ⁴⁰ ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้าไปถึงปีเสียงแตร ⁴¹ แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของเขา ⁴² เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้ ⁴³ เจ้าอย่าข่มขืนเขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า ⁴⁴ ส่วนทาสชายหญิงซึ่งจะมีได้นั้น เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้ ⁴⁵ ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าที่ครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทรัพย์สินของเจ้าก็ได้ ⁴⁶ เจ้าจะทำพันธกรรมยกเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตย์ก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง

การไถ่ถอนคนอิสราเอลที่เป็นทาส

⁴⁷ ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีขี้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขาขายจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น ⁴⁸ เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้ ⁴⁹ หรือลุงหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือถ้า

เขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้⁵⁰ จงให้ผู้ที่ขายตัวนับปีทั้งหลายที่ขายตัวกับผู้ที่ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวที่ป้อนถึงปีเสียงแตร ค่าตัวของเขาเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง⁵¹ ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา⁵² ถ้ายังเหลือน้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ที่ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ของเขานั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว⁵³ ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า⁵⁴ ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา⁵⁵ สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา”

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องวันสะบาโตและรูปเคารพ

26 “เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำการรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัญลักษณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า² เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และการระต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์

พระพรสำหรับคนที่ประพฤติชอบธรรม

³ ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม⁴ เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล⁵ และเวลานวดข้าวจะเนืองนานถึงฤดูเก็บผลอ่อน และฤดูเก็บผลอ่อนจะเนืองนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำ และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย⁶ เราจะให้มีความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลงและไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย⁷ เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ⁸ พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า⁹ เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า¹⁰ เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้นาน และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น¹¹ และเราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า¹² เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไพร่ของเรา¹³ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้

โทษต่างๆที่เป็นผลแห่งความบาป

¹⁴ แต่ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้¹⁵ ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา¹⁶ เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความผ่ายผอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้ยิบตากรุดโทรม และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากขึ้น¹⁷ เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปที่ไม่มีใครไล่ติดตาม¹⁸ ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า¹⁹ เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์²⁰ เจ้าทั้งหลายจะเปลืองกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล²¹ ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเราอยู่และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า²² เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป²³ และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังดำเนินการขัดแย้งเราอยู่²⁴ แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า²⁵ เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู²⁶ เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึงขนมของเจ้าด้วยดาบอันเดียว แล้วเอาขนมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม²⁷ แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ดำเนินการขัดแย้งเรา²⁸ เราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า²⁹ เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า³⁰ เราจะทำลายปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า³¹ เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า

คำพยากรณ์ถึงการเป็นเชลยและการกระจัดกระจายไป

³² และเราจะนำแผ่นดินนั้นไปสู่การรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น³³ และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ³⁴ แผ่นดินจะชื้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมินตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และชื้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมินตราบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ มินตราบก็จะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น³⁵ ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงใบไม้ไหวจะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม³⁶ และเขาทั้งหลายจะล้มลงกับกันและกันเหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีกำลังต่อต้านศัตรูของเจ้า³⁷ เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย³⁸ ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะกรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องกรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

พระเจ้าจะทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ต่ออับราฮัม

40 แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย 41 และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อวันจิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว 42 เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น 43 แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้อธิษฐานกับสะบาโตเหล่านั้นของมินขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขากันหลาย เขากันหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา 44 ถึงเพียงนั้นก็ดีเมื่อเขากันหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขากับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 45 เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์” 46 สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมือโมเสส

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องการปฏิญาณ

27 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิญาณไว้เป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคาของท่าน 3 ให้เจ้ากำหนดราคาดังนี้ ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบบเชลตามเขลของสถานบริสุทธิ์ 4 ถ้าผู้เป็นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคาเป็นค่าเงินสามสิบบเชล 5 ถ้าผู้เป็นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินยี่สิบบเชล และผู้หญิงสิบบเชล 6 ถ้าผู้เป็นอายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเชล ให้เจ้ากำหนดราคาผู้หญิงเป็นเงินสามเชล 7 ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินสิบบเชลและผู้หญิงเป็นสิบบเชล 8 แต่ถ้าผู้เป็นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคาตามกำลังของผู้ที่ปฏิญาณ ปุโรหิตจะกำหนดราคาของคนนั้น 9 ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มีนุษย์นำมาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดๆที่มีนุษย์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ 10 อย่าให้เขาทำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยนไม่ดี หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์ 11 ถ้าเป็นสัตว์มลทินซึ่งไม่พียงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้เป็นนำสัตว์ตัวนั้นไปหาปุโรหิต 12 แล้วปุโรหิตจะตีค้ำว่าเป็นของดีของไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น 13 แต่ถ้าเขาจะนำสัตว์ตัวนั้นก็ให้เขาเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ตีไว้ 14 เมื่อคนใดถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนดราคาตามดีไม่ดี ปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น 15 ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะไถ่เรือนของเขา ก็ให้ผู้เป็นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาเรือนที่ตีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาได้ 16 ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้เจ้ากำหนดราคาของที่ดินตามเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าที่นาใช้เมล็ดข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงินห้าสิบบเชล 17 ถ้าเขาถวายนาในปีเสียงแตร ก็ให้คงเต็มราคาที่เจ้ากำหนด 18 แต่ถ้าเขาถวายที่นาภายหลังปีเสียงแตร ก็ให้ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียงแตร ให้หักเสียจากราคาที่เจ้ากำหนด 19 ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะไถ่ที่นานั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ตีไว้ แล้วที่นาจะเป็นของเขา 20 แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์ที่จะไถ่ที่นาหรือเขาได้ขายที่นาให้แก่คนอื่นหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ไถ่อีกเลย 21 แต่นั่นเมื่อออกไปในปีเสียงแตรก็เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ดูกานที่ตั้งถวายจึงเป็นของปุโรหิต 22 ถ้าคนใดซื้อนามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 23 ปุโรหิตจะคำนวณค่านานับจนถึงปีเสียงแตร ในวันนั้นเจ้าของนาต้องถวายเงินเท่ากำหนดค่านาที่ตีไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ 24 พอถึงปีเสียงแตรนานั้นต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ขายให้เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็นของเขา 25 การกำหนดราคาทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเขลของสถานบริสุทธิ์ ยี่สิบบเชลเป็นหนึ่งในเขล

อย่าให้ใครขายลูกสัตว์หัวปีหรือสิ่งที่ถวายแล้ว

26 แต่ลูกสัตว์หัวปีนั้นอย่าให้ใครนำมาถวาย เพราะที่เป็นสัตว์หัวปีตกเป็นของพระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ 27 ถ้าเป็นสัตว์มลทินจงให้เขาซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ตีไว้ ถ้าเขาไม่ไถ่ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ตีไว้ 28 แต่สิ่งใดที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขามีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ หรือนำอันเป็นมรดกตกแก่เขาจะขายหรือไถ่ไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮวาห์ 29 ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์ อย่าให้ไถ่ถอน แต่ต้องถูกฆ่าเสียแน่นอน

สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเป็นของพระเยโฮวาห์

30 สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ 31 ถ้าคนใดประสงค์จะไถ่สิบชักหนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น 32 และสิบชักหนึ่งที่ได้อาจมาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งในสิบตัวที่ลอดใต้ไม้เท้าของผู้เลี้ยง จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ 33 อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ์ ไถ่ไม่ได้” 34 เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

กัณดารวิถี

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่ในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้เรียกว่า “กัณดารวิถี” เพราะว่าการนับจำนวนคนของอิสราเอลได้บันทึกไว้ในเล่มนี้ อีกชื่อหนึ่งสำหรับเล่มนี้ก็คือ “หนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง” เพราะเล่มนี้เริ่มต้นเมื่อประชาชนอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาซีนาย แล้วสิ้นสุดลงเมื่อพวกเขาตั้งค่ายที่เขตแดนฝ่ายเหนือของประเทศโมอับที่แม่น้ำจอร์แดน และตอนนั้นชาวอิสราเอลกำลังวางแผนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้วเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ตามประวัติศาสตร์เล่มนี้ต่อจากหนังสืออพยพ แล้วหนังสือเลวีนิติซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า อยู่ระหว่างสองเล่มนี้มีอยู่สองบทที่บันทึกจำนวนคนของอิสราเอล คือบทที่ 1 และ 26 ที่เหลือบันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากภูเขาซีนายไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

การนับบรรดาผู้ชายที่สามารถเข้าสงครามได้

1 ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เขาทิ้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในพลับพลาแห่งชุมนุม ณ ที่นักรัณดารซีนายว่า ² “เจ้าจงนับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ³ ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่ออกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล เจ้ากับอาโรนจงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ ⁴ และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้นให้เป็นหัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา ⁵ และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลิชูร์บุตรชายเซเดเออร์ จากตระกูลรูเบน ⁶ เชลูมิเอลบุตรชายศูริชัตตัย จากตระกูลสิเมโอน ⁷ นาโชนบุตรชายอัมมีนาดับ จากตระกูลยูดาห์ ⁸ เนธันเอลบุตรชายศูอาร์ จากตระกูลอิสสาการ์ ⁹ เอลิอับบุตรชายเฮโลน จากตระกูลเศบูลุน ¹⁰ จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลิชามาบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาลิเอลบุตรชายเปดาซุร์ จากตระกูลมนัสเสห์ ¹¹ อาบีตันบุตรชายกิเดโอนี จากตระกูลเบนยามิน ¹² อาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชัตตัย จากตระกูลดาน ¹³ ปากีเอลบุตรชายโอราน จากตระกูลอาเชอร์ ¹⁴ เอลียาซาบุตรชายเดอูเอล จากตระกูลกาต ¹⁵ อาหิราบุตรชายเนอัน จากตระกูลนัฟทาลี” ¹⁶ คนเหล่านี้เป็นคนที่ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ ¹⁷ โมเสสและอาโรนได้นำคนเหล่านี้ที่ระบุชื่อมาแล้ว ¹⁸ และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ¹⁹ ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถึนักรัณดารซีนายดังนี้ ²⁰ คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ²¹ จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน ²² คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขา นับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ²³ จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน ²⁴ คนกาต โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ²⁵ จำนวนคนในตระกูลกาตเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน ²⁶ คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ²⁷ จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันห้าร้อยคน ²⁸ คนอิสสาการ์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ²⁹ จำนวนคนในตระกูลอิสสาการ์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน ³⁰ คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ³¹ จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน ³² จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ³³ จำนวนคนในตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน ³⁴ คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ³⁵ จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน ³⁶ คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ³⁷ จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน ³⁸ คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ³⁹ จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน ⁴⁰ คนอาเชอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ⁴¹ จำนวนคนในตระกูลอาเชอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน ⁴² คนนัฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด ⁴³ จำนวนคนในตระกูลนัฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน ⁴⁴ จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้งสิบสองคนของชนอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตนได้นับไว้ ⁴⁵ ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอลซึ่งออกรบได้ ⁴⁶ จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ⁴⁷ แต่มิได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย ⁴⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

คนเลวีไม่ต้องเข้าสงคราม

⁴⁹ “เฉพาะตระกูลเลวีเจ้านับและอย่าทำสำมะโนครัวไว้ในคนอิสราเอล ⁵⁰ แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาก สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้ชายชนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัตงานพลับพลาและตั้งเต็นท์อยู่รอบพลับ-

ปลา 51 เมื่อจะยกปลับปลาไปคนเลวีจะต้องรื้อปลับปลาลง และเมื่อจะตั้งปลับปลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้ปลับปลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย 52 ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน 53 แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบปลับปลาพระโอวาก เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานปลับปลาพระโอวาก” 54 คนอิสราเอลก็กระทำดังนี้ เขาทิ้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

การจัดค่ายและผู้นำให้แต่ละตระกูล

2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หน้าเข้าหาปลับปลาแห่งชุมนุมทุกด้าน 3 พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาดับจะเป็นนายกองของคนยูดาห์ 4 พลโยธาที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน 5 ให้ตระกูลอิสสาการ์ตั้งค่ายเรียงถัดมา เนรันเอลบุตรชายศุอาลจะเป็นนายกองของคนอิสสาการ์ 6 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 7 ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดมา ยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน 8 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน 9 จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน 10 ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชายเชเดเออร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน 11 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน 12 ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เซลูมิเอลบุตรชายศูริชดัยจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน 13 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน 14 ให้ตระกูลกาตเรียงถัดมา เอลียาสาบุตรชายเรูเอลจะเป็นนายกองของคนกาต 15 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน 16 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง 17 แล้วให้ยกปลับปลาแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่ดับใดก็ให้ออกเดินไปตามดับนั้น ทุกค่ายตามดับตามธงตระกูลของตน 18 ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลิชามาบุตรชายอัมมีฮูจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม 19 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน 20 ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาสิเอลบุตรชายเปดาซูร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์ 21 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน 22 ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดมาเอฟราอิมไป อาบีตันบุตรชายกิเดโอนจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน 23 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน 24 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม 25 ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชดัยจะเป็นนายกองของคนดาน 26 พลโยธาที่นับไว้นี้มีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน 27 ให้ตระกูลอาเชอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายไอครานจะเป็นนายกองของคนอาเชอร์ 28 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน 29 ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดมา ดานไป อาหิราบุตรชายเออนันจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี 30 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน 31 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน” 32 คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน 33 แต่มิได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส 34 คนอิสราเอลก็กระทำดังนี้ เขาทิ้งหลายตั้งค่ายอยู่ตามธง และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

พวกปุโรหิตและคนเลวีถูกแยกตั้งไว้

3 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย 2 ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาดับบุตรหับปี อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ 3 นี่แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ทำนสภานาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต 4 แต่นาดับและอาบิฮูตายต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา 5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 “จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน 7 เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าปลับปลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่ปลับปลา 8 เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของปลับปลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขาปฏิบัติงานที่ปลับปลา 9 จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทิ้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว 10 เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย” 11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 “ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหับปีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดา ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา 13 เพราะบรรดาบุตรหับปีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหับปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรหับปีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไว้เป็นของเรา ทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์”

แต่ละครอบครัวของคนเลวี คือเกอร์โซน โคฮาท และเมรารี

14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า 15 “จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่านจงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป” 16 โมเสสจึงได้นับเขาทิ้งหลายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ 17 ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวี คือเกอร์โซน โคฮาท และเมรารี 18 ชื่อบุตรชายของเกอร์โซนตามครอบครัว คือลิบนิและซิมเออี 19 บุตรชายของโคฮาทตามครอบครัว คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล 20 และบุตรชายของเมรารีตามครอบครัว คือมาลี และมุซึ นี่เป็นครอบครัวคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา 21 วงศ์เกอร์โซนมีครอบครัวลิบนิและครอบครัวซิมเออี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โซน 22 จำนวนคนทิ้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน 23 ครอบครัวเกอร์โซนนับจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังปลับปลาด้านตะวันตก 24 มีเอลียาสาบุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โซน

การจัดค่ายและการแบ่งงานต่างๆของครอบครัวเลวี

²⁵ งานที่วงศ์เกอร์โซนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุมมีงานพลับพลา งานเต็นท์พร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ²⁶ ม่านบังลานและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงที่งานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ²⁷ วงศ์โคฮากมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสฮาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอัสซึเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโคฮาก ²⁸ ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันหกร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ์ ²⁹ บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคฮากจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา ³⁰ มีเอลิชาฟานบุตรชายอัสซึเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคฮาก ³¹ คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาก โତି๊ะ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งปุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและม่าน ที่งานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ³² เอลาชาซร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ์ ³³ วงศ์เมราธมีครอบครัวมาลี และครอบครัวมูซี เหล่านี้เป็นครอบครัวเมราธ ³⁴ จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน ³⁵ และศรัเอลบุตรชายอาบิฮาอิลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมราธ คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับพลา ³⁶ งานที่กำหนดให้แก่ลูกหลานเมราธคืองานดูแลไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ที่งานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ ³⁷ และเสารอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง ³⁸ และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสสและอาโรนกับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิ์และบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย ³⁹ บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน

การไล่ถอนบุตรหวิปี

⁴⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนับบุตรชายหวิปีทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้ ⁴¹ เจ้าจงกับพวกเลวีไว้ให้เรา (เราคือพระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหวิปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตว์ที่ปวงของคนเลวีแทนสัตว์หวิปีทั้งหลายของคนอิสราเอล” ⁴² ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหวิปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน ⁴³ บุตรชายหวิปีทั้งหลายตามจำนวนชื่อที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน ⁴⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁴⁵ “จงเอาคนเลวีแทนบุตรหวิปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และเอาสัตว์ที่ทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตว์ของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ ⁴⁶ สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหวิปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวีนับ ⁴⁷ เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเซล คือองเก็บตามเชเซลของสถานบริสุทธิ์ (เชเซลหนึ่งมีสี่สิบเก-ราห์) ⁴⁸ และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคน ที่เกินเหล่านั้นไว้ให้แก่อาโรนและลูกหลานของท่าน” ⁴⁹ โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินกว่าจำนวนคนที่คนเลวีไถ่ไว้ ⁵⁰ คือท่านเก็บเงินจากบุตรหวิปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเซล นับตามเชเซลของสถานบริสุทธิ์ ⁵¹ และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่ให้แก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

คนโคฮากรับผิดชอบต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลา

4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ² “จงทำสำมะโนครัวลูกหลานโคฮาก จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ³ จากคนที่อายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ⁴ นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคฮากจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด ⁵ เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโอวากไว้ ⁶ แล้วเอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุม และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม ⁷ และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโติ๊ะสำหรับชนมบังหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และชนมบังหน้าพระพักตร์เป็นนิตยกิจให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย ⁸ แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุมอีก แล้วสอดคานหาม ⁹ แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมคันประทีปที่ใช้จุด คุลมตะเกียง ตะโกรตัดใส่ตะเกียง ถาดใส่ตะโกร และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเติมตะเกียง ¹⁰ เอาหนังของตัวแบดเจอร์ห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม ¹¹ ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามารวมกันที่คานหาม เอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุมไว้ แล้วสอดคานหาม ¹² และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนังของตัวแบดเจอร์ และใส่ไว้บนโครงหาม ¹³ ให้เขาชี้เถ่าออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย ¹⁴ เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟ ขอบเกี่ยว เนื้อ กล้วย และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนังของตัวแบดเจอร์คลุม และสอดคานหาม ¹⁵ เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮากจึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นเคลื่อนกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคฮากจะต้องหาม ¹⁶ แล้วเอลาชาซร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา นั้น คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย” ¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ¹⁸ “อย่าตัดตระกูลครอบครัวคนโคฮากออกเสียจากคนเลวี ¹⁹ แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะให้มีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน ²⁰ แต่อย่าให้คนโคฮากเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเคลื่อนกว่าเขาจะต้องตาย”

หน้าที่ต่างๆของคนเกอร์โซน

²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²² “จงทำสำมะโนครัวลูกหลานเกอร์โซน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย ²³ เจ้าจงนับคนที่อายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ²⁴ ต่อไปนี้เป็นภาระงานของครอบครัวเกอร์โซน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ ²⁵ ให้เขากันหลายชนม่านพลับพลา และชนมบังหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนังของตัวแบดเจอร์ที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ²⁶ และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบพลับ-

ปลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องกระทำหน้าที่ที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้²⁷ ให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซนเรื่องทุกสิ่งที่เขาจะต้องชบน และงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องชบน²⁸ นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเกอร์โซนในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น

หน้าที่ต่างๆของคนเมราธิ

²⁹ ฝ่ายคนเมราธินั้น เจ้าจงนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ³⁰ เจ้าจงนับคนที่มียายสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม³¹ และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาชบน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง³² เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจงกำหนดชื่อสิ่งของที่เขาต้องชบน³³ นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมราธิ เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต”

การสำรวจสำมะโนครัวของคนโคฮาท คนเกอร์โซน และคนเมราธิ

³⁴ โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโคฮาท ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ³⁵ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม³⁶ และจำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน³⁷ นี้แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคฮาท บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส³⁸ จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โซน ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ³⁹ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม⁴⁰ จำนวนคนตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อยสามสิบคน⁴¹ นี้เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โซน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระดำรัสของพระเยโฮวาห์⁴² จำนวนคนในครอบครัวคนเมราธิ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ⁴³ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม⁴⁴ จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน⁴⁵ นี้แหละเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมราธิ ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส⁴⁶ บรรดาคนเลวที่นับได้ ผู้ที่โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ⁴⁷ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานและทำงานขนภาระได้ในพลับพลาแห่งชุมนุม⁴⁸ จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน⁴⁹ เขาก็กว้านได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติหรืองานขนของเขา ดังนี้แหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

คนโรคเรื้อนต้องไปนอกค่าย

5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และคนใดที่มกลินเพราะการถูกขากศพให้ไปนอกค่าย³ เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่าย เพื่อมิให้เขากระทำให้ค่ายของเขาซึ่งเราสถิตอยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน”⁴ และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁶ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีที่กระทำบาปอย่างที่ไม่นุญญ์กระทำ คือประพฤติกิเลสผิดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้ที่มีความผิดแล้ว⁷ ก็ให้ผู้นั้นสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ละเมิดซึ่งเขาได้นำนั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อมัน⁸ แต่ถ้าคนนั้นไม่มีพินองที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่คืนนั้นแด่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแกะสำหรับบูชาลมมลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชาลมมลทินบาปของเขา⁹ และของบริสุทธ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนำมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต¹⁰ สิ่งบริสุทธ์ของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำมาถวายปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต”¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

การทดสอบผู้หญิงที่อาจเป็นชู้

¹² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพฤตินอกใจสามี¹³ มีชายอื่นมาอนร่วมกับนางพันตาสามีของนาง แม้นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยังไม่มีพยาน เพราะจับไม่ได้คำที่¹⁴ จิตหึงหวงก็มาสิงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา และภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือจิตหึงหวงมาสิงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา แม้ว่าภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน¹⁵ ก็ให้ชายผู้นั้นพากรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไป มีแป้งข้าวบาร์เลย์หนึ่งในสิบบเอฟาห์ อย่าให้เขาเทน้ำมันหรือใส่กำยานในแป้งนั้น เพราะเป็นธัญญาบูชาเรื่องความหึงหวง เป็นธัญญาบูชาแห่งความรักพินให้ระลึกถึงความชั่วช้า¹⁶ และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์¹⁷ และปุโรหิตจะเอาน้ำบริสุทธ์ที่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลสิที่พื้นพลับพลาใส่ในน้ำนั้น¹⁸ และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มวยผมของนางออก และส่งธัญญาบูชาแห่งความรักพินให้นางถือไว้ อันเป็นธัญญาบูชาแห่งความหึงหวง แล้วปุโรหิตจะถือน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนั้นไว้เอง¹⁹ แล้วปุโรหิตจะให้นางปฏิญาณตัวว่า ‘ถ้าไม่มีชายใดมาอนกับฉัน หรือฉันไม่หันเหไปกระทำมลทิน เมื่อฉันยังอยู่ในอำนาจของสามี ก็ให้ฉันพินเสียจากน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนี้²⁰ แต่ถ้าฉันได้หลงไปแม้ฉันอยู่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้าอนด้วยแล้ว’²¹ ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฏิญาณสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า ‘ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฏิญาณท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์กระทำให้โคขาเอาสืบและกระทำก้องเจ้าให้ปองแล้ว²² ขอให้น้ำแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าในตัวเจ้ากระทำให้ก้องเจ้าปอง และกระทำให้โคขาเอาสืบไป’ และนางนั้นจะต้องกล่าววว่า ‘เอเมน เอเมน’²³ แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปนี้ลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น²⁴ แล้วให้หญิงนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่ง แล้วน้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนผาด²⁵ และปุโรหิตจะเอาธัญญาบูชาแห่งความหึงหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญาบูชานั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา²⁶ และปุโรหิตจะหยิบธัญญาบูชากำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มน้ำนั้น²⁷ เมื่อให้หญิงนั้นดื่มน้ำแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤตินอกใจสามี น้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อน

ผาด กิ่งจะป่องและโคนขาจะลึบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแข่งท่ามกลางชนชาติของนาง ²⁸ ถ้าหญิงนั้นมีได้มีมลทิน แต่บรูสุกรี นางจะฟื้นความผิดและตั้งครุรี ²⁹ นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความหึงหวงเมื่อภรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลงไปกระทำตนให้มีมลทิน ³⁰ หรือเมื่อจิตหึงหวงสิงผู้ชาย และเขาหึงหวงภรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ ³¹ ผู้ชายจึงจะฟื้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง”

คนที่ปฏิญาณเป็นนาศิร

6 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ดี ผู้หญิงก็ดี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาศิร คือปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ ³ ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง ⁴ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมานั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ดี ⁵ ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมานั้น อย่าให้มีดีโคนถูกศีรษะของเขา เขาต้องบรูสุกรีจนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว ⁶ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ ⁷ อย่างทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมถวายแด่พระเจ้านั้นเป็นพันธนะของเขา ⁸ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบรูสุกรีแด่พระเยโฮวาห์ ⁹ และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศีรษะของเขาที่ชำระให้บรูสุกรีไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศีรษะของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เขาต้องโกนศีรษะ ¹⁰ ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹¹ และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ลมมลทินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศีรษะให้บรูสุกรีในวันนั้นอีก ¹² และให้เขาปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขา และน้ำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว ¹³ เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาคครบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาศิรมีดังนี้ ให้นำเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁴ ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา ¹⁵ และขนมปังไร้เชื้อกระเจาดหนึ่ง ขนมห้าด้วยยอแด่คอกน้ำมัน ขนมห้วนไร้เชื้อกาน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน ¹⁶ และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา ¹⁷ และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระเจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย ¹⁸ และผู้เป็นนาศิรจะโกนศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย ¹⁹ เมื่อผู้เป็นนาศิรโกนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันเขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมปังไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากกระเจาด และขนมปังไร้เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาศิรนั้น ²⁰ แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแคว่งไปแคว่งมาเป็นเครื่องบูชาแคว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบรูสุกรีที่กินไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แคว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาศิรก็ดื่มน้ำองุ่นได้ ²¹ นี่เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาศิรผู้ปฏิญาณ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกตัว นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกตัวออกไปเป็นนาศิร ตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้” ²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²³ “จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า ²⁴ ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน ²⁵ ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ส่องแก่ท่าน และทรงพระกรุณาแก่ท่าน ²⁶ ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีสิพระพักตร์เข้มขึ้นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน ²⁷ ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย”

การถวายสิ่งของของบรรดาประมุขคนอิสราเอล

7 เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลากับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บรูสุกรี และได้เจิมและชำระแก่นบูชากับภาชนะประจำทั้งหมดให้บรูสุกรีแล้ว ² บรรดาประมุขของคองอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้ที่อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามาถวายของ ³ และได้นำของบูชามาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเครื่องประทุนหกเล่มกับวัวหกคู่ ประมุขสองคนนำเครื่องเล่มหนึ่งและวัวคละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา ⁴ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁵ “จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลวีแก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา” ⁶ โมเสสจึงนำเครื่องและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี ⁷ ท่านให้เครื่องสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซนตามงานปรนนิบัติของเขา ⁸ ท่านมอบเครื่องสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมาริตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิธามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ⁹ แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคอาท เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องห้ามสิ่งของบรูสุกรีนั้น ¹⁰ และบรรดาประมุขก็นำของบูชามาเพื่อแถมงานมอบถวายแก่นบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแก่นบูชานั้น และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแก่นบูชา ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวันละคนในงานมอบถวายแก่นบูชา” ¹² ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมินาดับแห่งตระกูลยูดาห์ ¹³ ของถวายของเขาคือจวนเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบรูสุกรี ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่คอกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา ¹⁴ ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ¹⁵ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁶ ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ¹⁷ วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมินาดับ ¹⁸ วันที่สองเนธันเอลบุตรชายศุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคาร์ถวายของ ¹⁹ เขาถวายของถวายของเขาเป็นจวนเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบรูสุกรี ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่คอกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา ²⁰ ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม ²¹ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ²² ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ²³ และวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนธันเอลบุตรชายของศุอาร์ ²⁴ วันที่สามเอลิอับบุตรชายเฮโลนประมุขของคนเศบูลุนถวายของ ²⁵ ของถวายของเขาคือจวนเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบรูสุกรี ภาชนะทั้ง

การสถาปนาคนเลวี

5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 “จงยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย 7 เจ้าจงชำระเขาตั้งนี้ จงเอาน้ำชำระมาประพรมเขา ให้เขาโคนตลอดทั้งตัว ให้ซักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด 8 แล้วให้เขาทั้งหลายนำวัวห่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน คือ ยอดแป้งคลุกน้ำมัน และเจ้าจงนำวัวห่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 9 แล้วจงพาคนเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด 10 เมื่อเจ้านำคนเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี 11 และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ 12 แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี 13 เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแด่พระเยโฮวาห์ 14 ฉะนั้นแหละเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา 15 ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติหน้าที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและกระทำเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายเขาไว้แล้ว 16 เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล และมอบไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดา ก่อนคือ แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด 17 เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้สังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา 18 และเราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล 19 และเราได้ให้คนเลวีจากคนอิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคนอิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์” 20 โมเสสและอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวีดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น 21 คนเลวีได้ชำระตนให้สืบบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา 22 แต่มานักเลวีก็เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 “เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 25 พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป 26 แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลกรงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา”

คำสั่งสอนเรื่องเทศกาลปีศาจ

9 ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า 2 “ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปีศาจตามเวลาที่กำหนดไว้ 3 คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปีศาจตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น” 4 โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปีศาจ 5 เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปีศาจในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น 6 และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปีศาจในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น 7 เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำไมจึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล” 8 และโมเสสบอกเขาว่า “จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน” 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปีศาจแด่พระเยโฮวาห์ 11 ให้ถือปีศาจในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและผักสด 12 เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปีศาจ ให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปีศาจทุกประการ 13 แต่คนที่สะอาดและมีไต่อยู่ในระหว่างการเดินทางไม่ต้องถือเทศกาลปีศาจ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามีได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง 14 ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย ใครจะถือเทศกาลปีศาจแด่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปีศาจและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจงมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง”

เมฆของพระเจ้าจะนำทางคนอิสราเอล

15 ในวันที่จัดตั้งพลับพลานั้นมีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาก เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลาปรากฏเหมือนเพลิงจนรุ่งเช้า 16 เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง 17 เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น 18 คนอิสราเอลออกเดินตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ トラบใดที่เมฆพักอยู่เหนือพลับพลาเขาก็ยังตั้งค่ายอยู่ 19 แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป 20 เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาบ่อยวัน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์เขาก็ยกออกเดินทาง 21 เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้นเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน 22 ไม่ว่าเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวันหรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่า่นั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น 23 เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินทางตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติตามของพระเยโฮวาห์ ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

แตรเงินสองคัน

10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงทำแตรเงินสองคันด้วยใช้ค้อนทุบ เจ้าจงใช้แตรนั้นเรียกชุมนุมและใช้ร้องย้ายค่าย 3 เมื่อเป่าแตรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 4 ถ้าเป่าแตรคันเดียวให้พวกประชุมผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆมาประชุมกับเจ้า 5 เมื่อเป่าแตรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน 6 เมื่อเป่าแตรปลุกคนที่สองให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เป่าแตรปลุก 7 แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเป่า

แตร แต่อย่าทำเสียงปลุก ⁸ ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเป่าแตร แตรนี้จะเป็นกฎการตลอดชั่วอายุของเจ้า ⁹ และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เป่าแตรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า ¹⁰ ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจงเป่าแตรเหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า”

การเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซีนายไปถึงถิ่นทุรกันดารปาราน

¹¹ ต่อมาวันที่ยี่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท ¹² คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารซีนาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน ¹³ เขาทิ้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส ¹⁴ รงค้ำยของคนยูดาห์ออกเดินไปเป็นกองๆก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมีนาตบเป็นผู้นำพลโยธา ¹⁵ เนรันเอลบุตรชายศูอาร์นำพลโยธาตระกูลคนอิสราเอล ¹⁶ และเอลีอับบุตรชายเอลอนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน ¹⁷ เมื่อรื้อพลับพลาแล้ว บรรดานบุตรชายของเกอร์ซอนและบุตรชายของเมราสีผู้แบกหามพลับพลานั้นก็ยกเดินไป ¹⁸ รงค้ำยของคนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลีชูร์บุตรชายเซเดเอร์เป็นผู้นำพลโยธา ¹⁹ เชลูมิเอลบุตรชายศูร์ชัดดัยนำพลโยธาตระกูลคนสิเมโอน ²⁰ เอลียาสาบุตรชายเดอเอลนำพลโยธาตระกูลคนกาต ²¹ แล้วคนโคซากก็ยกออกเดินแบกหามสถานบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว ²² รงค้ำยคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลีชามบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา ²³ กามเลิลบุตรชายเปลาชูร์นำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์ ²⁴ อาบีตันบุตรชายกิเดโอนนำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน ²⁵ แล้วรงค้ำยคนดานเป็นพวกระวางท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดินไปเป็นกองๆ มีอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชัดดัยนำพลโยธา ²⁶ ปากีเอลบุตรชายไอครานนำพลโยธาตระกูลคนอาเชอร์ ²⁷ อาหิราบุตรชายเอมันนำพลโยธาตระกูลคนนัฟทาลี ²⁸ นี้เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป ²⁹ โมเสสพูดกับโฮบบบุตรชายเรูเอลคนมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า “เราทั้งหลายออกเดินไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า ‘เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย’ เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล” ³⁰ แต่เขาตอบโมเสสว่า “เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติของเรา” ³¹ และโมเสสว่า “ขออย่าพราดจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดังนัยน์ตาของเรา” ³² ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน” ³³ เขาทิ้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหากที่พักให้เขา ³⁴ เขาทิ้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น ³⁵ ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสทราบทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรบกวนขอร้องให้เกิด ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ซึ่งพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป” ³⁶ เมื่อหีบยับยั้งท่านทราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเถิด”

พระเจ้าทรงพระพิโรธประชาชนขึ้น

11 เมื่อประชาชนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอพระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง ² แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ ³ เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาบราห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทิ้งหลาย ⁴ คนที่ปะปนมากับเขาทิ้งหลายเป็นคนโลกมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องไห้คร่ำครวญอีกว่า “ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน ⁵ เราระลึกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแตงกวา แตงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม ⁶ บัดนี้จิตใจของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจากมานานี้” ⁷ มานานี้เหมือนเมล็ดฝักชี สเหมือนยางไม้หอม ⁸ ประชาชนก็เที่ยวออกไปเก็บมาไม่หรือตำในครกและใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด ⁹ กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเหนือค่าย มานาก็ตกมาด้วย

โมเสสนำเรื่องภาระของท่าน

¹⁰ โมเสสได้ยื่นประชาชนร้องไห้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย ¹¹ โมเสสจึงทราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ไฉนพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากสาบเช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ไม่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ ¹² ข้าพระองค์ตั้งครรรค์คนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ยังคนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า ‘จงอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุญธรรมอุ้มลูกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา’ ¹³ ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจากไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาทั้งหลายให้ต่อข้าพระองค์ว่า ‘ขอเนื้อให้เรากิน’ ¹⁴ ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์ ¹⁵ ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอรทูลประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุกข์ของข้าพระองค์เลย”

ผู้ใหญ่เจ็ดสิบคน

¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทิ้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น ¹⁷ เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่นับเจ็ดสิบคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทิ้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้กับแบกอยู่แต่ลำพัง ¹⁸ และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า ‘ท่านทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องไห้ต่อพระกรรณของพระเยโฮวาห์ว่า ‘ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เราก็สุขสบาย’ เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน ¹⁹ ท่านจะมีได้รับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน ²⁰ แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนเนื้อจะสิ้นออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม เพราะท่านได้ทออดทึงพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องไห้ต่อพระองค์กล่าวว่า ‘ไฉนเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์’” ²¹ แต่โมเสสทราบทูลว่า “คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทหารราบหกลแสนคน และพระองค์ตรัสว่า ‘เราจะให้เนื้อเขาทิ้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง’ ²² จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้

พอเขากินหรือ” 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สิ้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่” 24 โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา 25 แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขากิ่งหลายแล้ว เขากิ่งหลายก็พยากรณ์ แต่เขากิ่งหลายก็ไม่ทำอีก 26 ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลาดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงกะเมียนไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย 27 มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า “เอลาดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย” 28 และโยชูวาบุตรชายนูนเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า “โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย” 29 แต่โมเสสบอกเขาว่า “ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น” 30 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็กลับไปค่าย

ฝูงนกคุ้มและภัยพิบัติมาสู่ประชาชนขึ้น

31 มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกคุ้มมาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศห่างออกไปเป็นหนทางเดินวันหนึ่ง สูงพันพื้นดินประมาณสองศอก 32 วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกคุ้มทั้งวันและคืนและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบไอเมเมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย 33 เมื่อเนื้อยังติดพื้นเขากิ่งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง 34 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ชิบโรทหัทธาอวาก เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลกมาก 35 ประชาชนได้ยกเดินจากชิบโรทหัทธาอวากถึงฮาเซโรทและยับยั้งที่ฮาเซโรท

อาโรนและมีเรียมอิจาโมเสส

12 มิเรียมและอาโรนได้พูดติโมเสส เหตุหญิงคนเอริโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอริโอเปียคนหนึ่ง 2 เขากิ่งสองคนกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ” พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน 3 (โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากยิ่งขึ้นกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน) 4 ก็นั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า “เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม” เขากิ่งสามก็ออกมา 5 พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสมาเมฆ ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมีเรียม เขากิ่งสองก็มาข้างหน้า 6 พระองค์ตรัสว่า “จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้เป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน 7 สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราที่ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงความทั้งหมดของเรา เขาสัตย์ซื่อ 8 เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นสัญญาณของพระเยโฮวาห์ โฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา” 9 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย 10 เมื่อเมฆลอยพันพลับพลาไป ดูก็ด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ชาวดูหิมะ อาโรนหันไปดูมิเรียมและดูก็ด นางเป็นโรคเรื้อน 11 และอาโรนพูดกับโมเสสว่า “ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอ๋ย ขออย่าลงโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเขลาและบาปเช่นนี้ 12 ขออย่าให้มีเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูกคนที่คลอดจากครรภ์มารดามีเนื้อหลุดไปครั้งหนึ่ง” 13 และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์” 14 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละลายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้” 15 ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มิได้ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก 16 แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลฮาเซโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

สิบสองคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอัน

13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 “จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น” 3 โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล 4 ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชัมมูวาบุตรชายศักเกอร์เป็นตระกูลรูเบน 5 ซาฟักบุตรชายโฮริเป็นตระกูลสิเมโอน 6 คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์ 7 อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคาร์ 8 โยเซยาบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม 9 บิลทบุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน 10 กิดเดียบุตรชายโสดีเป็นตระกูลเศบูลุน 11 ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกิดดีบุตรชายสุลี 12 อัมมีเอลบุตรชายเกมิลลีเป็นตระกูลดาน 13 เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอาเชอร์ 14 นาบีบุตรชายโอฟีเป็นตระกูลนัฟทาลี 15 เกอูเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด 16 ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโยเซยาบุตรชายนูนว่า โยชูวา 17 โมเสสใช้เขากิ่งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และส่งเขากิ่งหลายว่า “จงขึ้นไปทางใต้แล้วขึ้นไปตามภูเขา 18 ตรวจดูแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก 19 ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นเนินที่หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง 20 ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย” เวลานั้นเป็นฤดูผลของสุกสุ่นแรก 21 คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารสิน จนถึงเรโอบ ที่ทางเข้าเมืองฮาแมท 22 เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาหิมาท เซชัย และกิลเมีย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนี้ชาวสร้างมาก่อนเมืองโคอินในอียิปต์ได้เจ็ดปี) 23 เขากิ่งหลายมาถึงลำธารเอชโคลี ที่นั่นเขาตัดถองกิ่งหนึ่งมีองุ่นพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คาบหามา เขาเก็บผลกับทิมและมะเดื่อมาบ้าง 24 เขาเรียกที่นั่นว่าห้วยเอชโคลี เพราะพวกผลองุ่นซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น 25 ล่วงมาสี่สิบวันเขากิ่งหลายก็กลับมาจากสอดแนมที่แผ่นดินนั้น 26 เขากิ่งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น 27 เขากิ่งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น 28 แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาที่ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย 29 คนอามาเลซอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนฮิตไทต์ คนเยบุส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน” 30 แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเขยิบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า “ให้เราขึ้นไปกันที่และยึดเมืองนั้น เพราะพวกเราจะมีกำลังสามารถที่จะเอาชนะเขาได้” 31 ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า “เราไม่สามารถสู้คนเหล่านี้

นั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา”³² และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า “แผ่นดินที่เราได้ไป สืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต³³ ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตร ของคนอานาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนตึกเตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน”

ประชาชนไม่กล้าเข้าไปแผ่นดินคานาอัน

14 แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น² บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้ง- หมดกล่าวแก่ท่านว่า “ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า³ พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประ- เทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำโมเลห์ ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ”⁴ เขาพูดแก่กันและกันว่า “ให้เราตั้งคน หนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปอียิปต์เถิด”⁵ โมเสสกับอาโรนได้ชมน้ำลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล⁶ และโยชูวาบุตรชายนูนกับคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน⁷ และกล่าวแก่บรรดาชุ- มนชนอิสราเอลว่า “แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน⁸ ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะ- ทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์⁹ ขอแต่อย่าให้พวกเราถูกต่อพระเยโฮ- วาห์เท่านั้น อย่างกลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาก็กายเป็นขมขมของเราแล้ว ร่มฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่างกลัว- เขาเลย”¹⁰ แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เอาก้อนหินขว้างเขาเสีย ขณะนั้นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อ หน้าบรรดาคนอิสราเอล

โมเสสอ่อนวอนต่อพระเจ้า

11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ชนชาตินี้จะสบประมาทเรานานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆท่ามกลางเขามาแล้ว เขาก็จะยังไม่เชื่อเรานานเท่าใด¹² เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคภัยและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่ โดดและแข็งแรงแกว่าเขาอีก”¹³ แต่โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพามาที่นี่ออกมาจาก ท่ามกลางเขาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์)¹⁴ ชาวอียิปต์จะเล้าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาก็หลายได้ยินว่าพระองค์- สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาก็กหลาย พระองค์ทรงนำเขา ในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง¹⁵ บัดนี้ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ดูจคนๆเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยิน- กิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า¹⁶ ‘เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขานั้นไม่ได้ พระ- องค์จึงทรงประหารเขาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร’¹⁷ บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอน ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้- ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า¹⁸ ‘พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่- ถือว่าไม่มีโทษหาได้ ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ’¹⁹ ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาติ- นี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อียิปต์จนถึงบัดนี้”

ทรงพยากรณ์ถึงการพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี

20 แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า “เราให้อภัยตามคำของเจ้า²¹ แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของ พระเยโฮวาห์แน่ฉันใด²² คนทั้งหลายที่ได้เห็นสง่าราศีของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร และ- ยังได้ทดลองเรามาตั้งสี่ครั้ง และยังมิได้ฟังเสียงของเรา²³ คนเหล่านี้จะมิได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปู่ยาตายายของเขาฉันนั้น คน- ทั้งปวงที่สบประมาทเราจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว²⁴ แต่ส่วนคาเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเราอย่างเต็มที่- เราก็จึงได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื่อสายของเขาจะได้กรรมสิทธิ์เมืองนั้น²⁵ (พวกอามาเลซและพวกคานาอันอยู่ที่หว่างเขา) พรั่งนั้นเจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง”²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า²⁷ “เราจะชุมนุมชนชั่วร้ายนั้นบ่นต่อ- เรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา²⁸ เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เรา- จะกระทำสิ่งที่เจ้าทั้งหลายบ่นให้เราได้ยินแก่เจ้าฉันนั้น²⁹ ชกศพของเจ้าจะตกลงอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่- อายูยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา³⁰ จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายนูนและ- โยชูวาบุตรชายนูน³¹ แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สบประ- มาท³² ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกลงอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้³³ ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เขา- จะทนโทษการเล่นชู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนชกศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ³⁴ ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้น- ซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสัญญาของเรา³⁵ เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว เราจะกระทำดังนั้นแก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วร้ายซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เขาจะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร- เขาจะตายอยู่ที่นั่น”³⁶ คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่าโมเสส³⁷ คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้นได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³⁸ แต่โยชูวาบุตรชายนูน และคาเลบบุตรชาย- เยฟุนเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่³⁹ และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่ง- นึก⁴⁰ และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขาแล้วว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี่แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง- สัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว”⁴¹ แต่โมเสสกล่าวว่า “เหตุใดท่านขัดขืนพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ⁴² อย่าขึ้นไป- เลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู⁴³ เพราะคนอามาเลซและคนคานาอันอยู่ข้าง- หน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย”⁴⁴ แต่เขาก็- หลายยังบังอาจขึ้นไปยังที่สูงบนเนินเขา แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสสมิได้ออกจากค่าย⁴⁵ แล้วคนอามาเลซและคนคานา- อันที่อยู่บนเนินเขานั้นได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนไปถึงตำบลโฮรมาห์

คำสั่งสอนเรื่องการถวายเครื่องบูชา

15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่เจ้า นั้น ³ ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ⁴ ก็ให้ผู้ที่นำเครื่องบูชานั้นนำธัญญาหารถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาคคลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่สิน ⁵ และเจ้าจงจัดน้ำองุ่นหนึ่งในสี่สินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา ⁶ หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดธัญญาหารถวายยอดแป้งสองในสิบเอฟาคคลุกน้ำมันหนึ่งในสามสิน ⁷ และสำหรับเป็นเครื่องดื่มบูชา เจ้าจงถวายน้ำองุ่นหนึ่งในสามสิน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ⁸ เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ⁹ ก็ให้นำธัญญาหารมียอดแป้งสามในสิบเอฟาคคลุกน้ำมันครึ่งอินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น ¹⁰ และให้นำเครื่องดื่มบูชามีน้ำองุ่นครึ่งสินให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹¹ จงกระทำให้มีสำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว ¹² ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำให้มีสำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว ¹³ บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำให้มีทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁴ ถ้าคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าใครจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำให้มีเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น ¹⁵ จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมนุมชนและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎารตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ¹⁶ จะต้องมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า” ¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁸ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป ¹⁹ และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ²⁰ จงเอาแป้งเปียกผลแรกทำขนมก้อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นว่านี้ ²¹ จงเอาแป้งเปียกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ²² ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติดีมีได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส ²³ ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า ²⁴ แล้วถ้าประชาชนได้กระทำให้ผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ²⁵ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาก็ทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจะนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไถ่บาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา ²⁶ และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา ²⁷ ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำให้ผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุขวบหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ²⁸ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำให้ผิดเมื่อเขากระทำให้ผิดโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ ²⁹ ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับผู้กระทำให้ผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขา ³⁰ แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน ³¹ เพราะเขาได้สบประมาทพระดำรัสของพระเยโฮวาห์และละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขารับโทษความชั่วช้าของตน”

พระเจ้านำพิพากษาคคนที่ไม่รักษาวันสะบาโต

³² ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นกัณดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบาโต ³³ ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด ³⁴ เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำให้อย่างไรแก่เขา ³⁵ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาก่อนนอกค่าย” ³⁶ และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามาออกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

ด้ายสีฟ้า

³⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ³⁸ “จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำผู้ที่มุมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา ให้เขาทำด้ายสีฟ้าติดอยู่ที่มุมทุกมุม ³⁹ เพื่อเจ้าจะมองดูผู้นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำให้ตามความพอใจพอตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น ⁴⁰ เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำให้ตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเรา” ⁴¹ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราผู้ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา”

การกบฏของโคราห์ ดาธานและอาบิรัม

16 โคราห์ บุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคฮา ผู้เป็นบุตรชายเลวี กัณดารานและอาบิรัม บุตรชายเอลิอับ กัณดาบุตรชายเปเลท บุตรชายรูเบน พาคนไป ² และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ ³ และเขาก็ทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า “ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์” ⁴ ครั้นโมเสสได้ยินก็ขมหน้าลงถึงดิน ⁵ ท่านจึงพูดกับโคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า “พรุ่งนี้เช้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์ ⁶ จงกระทำให้มีให้โคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา ⁷ จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำให้เกินเหตุไป” ⁸ และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า “พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง ⁹ เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสรา-

เอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าขุมนมชนเพื่อปรนนิบัติเขา¹⁰ และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสี่ของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ¹¹ เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา”¹² โมเสสใช้ให้ไปเรียกดารานและอาบิริมบุตรชายเอลีอับ เขาทิ้งสองว่า “เราจะไม่ขึ้นไป¹³ เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเราจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย¹⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเรารีบที่นาหรือสวนอันเป็นมรดก ท่านจะควักตาคนเหล่านี้ออกเสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป”¹⁵ โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ขอยำทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้เอาลาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว”¹⁶ และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า “ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน¹⁷ ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไป ใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระถางไฟของตนไป”¹⁸ ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งขุมนมพร้อมกับโมเสสและอาโรน¹⁹ โคราห์ก็ร่วมขุมนมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งขุมนมประจัญหน้าเขาทิ้งสอง และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาขุมนมชน²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า²¹ “จงแยกตัวออกเสียจากขุมนมชนนี้ เพื่อเราจะพินาศเขาเสียในพริบตาเดียว”²² เขาทิ้งสองชบหน้าลงถึงดินกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ขุมนมชนทั้งหมดหรือ”

แผ่นธรณีก็อำปอกอกกลืนพวกกบฏ

²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²⁴ “จงกล่าวแก่ขุมนมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาราน และอาบิริม”²⁵ แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดารานและอาบิริมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป²⁶ โมเสสจึงกล่าวแก่ขุมนมชนนั้นว่า “ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาเลย เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย”²⁷ ดังนั้นเขาทิ้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาราน และอาบิริม และดารานกับอาบิริมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของเขา²⁸ และโมเสสพูดว่า “ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสี่นี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจ²⁹ ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดาตามเยียมเขียนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา³⁰ แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นธรณีอำปอกกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทิ้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาห์”³¹ ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้ที่เขเหล่านั้นยืนอยู่ก็แยกออก³² และแผ่นธรณีก็อำปอกอกกลืนเขาทิ้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าวของทั้งหมดของเขา³³ ดังนั้นเขาทิ้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็จับเขาไว้และเขาทิ้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม³⁴ อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า “เกลือกว้าธรณีจะกลืนเราเสีย”³⁵ และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาพินาศคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้นเสีย³⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า³⁷ “จงบอกเอลีอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นบริสุทธิ์³⁸ คือกระถางไฟของคนเหล่านี้ที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่นกำเป็นแผ่นคลุมแทนบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล”³⁹ ดังนั้นเอลีอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่นคลุมแทนบูชา⁴⁰ ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้ที่มีใจเป็นเชื่อสายของอาโรน จะมีได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์ เกลือกว่าจะเป็นอย่างไรโคราห์และพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีอาซาร์ทางโมเสส⁴¹ พอรุ่งขึ้นบรรดาขุมนมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย”⁴² ต่อมาเมื่อขุมนมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขหันหน้ามาสู่พลับพลาแห่งขุมนม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลาขึ้น และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ⁴³ โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งขุมนม

การอ้อนวอนของโมเสสช่วยคนอิสราเอลให้รอด

⁴⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁴⁵ “จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะพินาศเขาทิ้งหลายเสียในพริบตาเดียว” และท่านทั้งสองก็ชบหน้าลงถึงดิน⁴⁶ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแทนบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมรับนำไปที่ขุมนมชนทำการลบลมกินบาปของขุมนมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว กภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น”⁴⁷ อาโรนจึงนำกระถางไฟดังที่โมเสสบอวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด กภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบลมกินบาปของประชาชน⁴⁸ ท่านได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และกภัยพิบัตินั้นก็ถูกระงับแล้ว⁴⁹ บรรดาคนที่ตายด้วยกภัยพิบัตินั้นมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโคราห์⁵⁰ เมื่อกภัยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งขุมนม

ไม้เท้าของอาโรนได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน

17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา เรือนบรรพบุรุษละอันจากประมุขทุกคนตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน³ เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง⁴ จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งขุมนม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย⁵ และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะงอก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียงบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเขามุ่งต่อเจ้าสงบลงเสียจากเรา”⁶ โมเสสจึงส่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย⁷ และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท⁸ อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศ์วานเลวีได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง

9 แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป 10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เขากังหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ต้องตาย” 11 โมเสสก็กระทำเช่นนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น 12 และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า “ดูเถิด เราพินาศ เราถึงหายนะ เรารถึงหายนะหมดแล้ว 13 ผู้ใดที่มาใกล้พลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ”

คำสั่งสอนและคำบัญชาสำหรับอาโรนและคนเลวี

18 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศวานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า 2 และจงนำพี่น้องของเจ้ามาใกล้เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท 3 เขากังหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เขาใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เลือกว่าเขากังหลายและเจ้าจะต้องตาย 4 เขากังหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นใดมาใกล้เจ้า 5 พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก 6 และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพี่น้องของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม 7 ทั้งเจ้าและบุตรชายจงคอยรับใช้ในหน้าที่ปุโรหิต เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในม่าน เจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย” 8 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวรเพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว 9 ในบรรดาของบริสุทธิ์ที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของเข่า บรรดาธัญญาบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาใส่บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาใส่การละเมิดของเขา ซึ่งเขากวายเป็นของเรา จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า 10 เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์แก่เจ้า 11 สิ่งต่อไปนี้ก็เป็นของเจ้าด้วย คือของให้ที่เขากวายเป็น บรรดาเครื่องบูชาแกว่งถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 12 น้ำมันที่ดีที่สุดทั้งหมด และน้ำองุ่นที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขากวายเป็นแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า 13 ผลสุกแรกขของของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 14 บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า 15 บรรดาเนื้อหนังที่เบ็ดเสร็จ ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขากวายเป็นแด่พระเยโฮวาห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องใส่ไว้ เจ้าต้องใส่ลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มกลินด้วย 16 และคำใส่ พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องใส่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชลลตามเชลลของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นยี่สิบเก-ราห์ 17 แต่ลูกหัวปีของวัว หรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องใส่เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจงเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 18 แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แกว่งถวายหรือเนื้อโคนขาขวาเป็นของเจ้า 19 บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎเกณฑ์ถาวร เป็นพันธสัญญาเลือกเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย” 20 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า “เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล 21 ดูเถิด เราให้บรรดาสิบชักหนึ่งในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม 22 ตั้งแต่นี้ต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เลือกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย 23 แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเขา เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล 24 เพราะว่าส่วนสิบชักหนึ่งของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า ‘เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล’” 25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 “ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า ‘เมื่อพวกเจ้าได้รับสิบชักหนึ่งจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งที่ได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาห์ 27 และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เติมเปี่ยมจากบ่ออ่าง 28 เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือสิบชักหนึ่งที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แต่อาโรนปุโรหิต 29 จากบรรดาของที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากบรรดาของดีที่ส่วนนั้นคือส่วนของที่บริสุทธิ์’ 30 ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จากบ่ออ่าง 31 และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าเป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมนุม 32 เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะหาโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลให้มกลินเลือกว่าเจ้าจะต้องตาย’”

วัวตัวเมียสีแดงกับขี้เถา

19 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาว่า จงบอกคนอิสราเอลให้ นำวัวตัวเมียสีแดงไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก 3 และเจ้าจงให้วัวนั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และให้เขาว่าวนั้นไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา 4 และเอเลอาซาร์ปุโรหิตจะเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวพรมที่ข้างหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง 5 และให้มีคนเผาว่าวตัวเมียนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะต้องเผาหนัง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด 6 และปุโรหิตจะเอาไม้สนสดาร์ ไม้หุสบกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาว่าวตัวเมียนั้น 7 แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจากเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น 8 ผู้ใดที่ทำการเผาว่าวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น 9 ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เถาว่าวตัวเมียนั้น นำไปไว้บนนอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บขี้เถานั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมคนอิสราเอลเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย 10 และคนที่เก็บขี้เถาของว่าวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จน

ถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร ¹¹ ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตาม ต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน ¹² ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้ ¹³ ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ยาแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลบของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังค้างอยู่ที่เขา ¹⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน ¹⁵ ภาชนะทุกลูกที่ไม่ให้ฝาปิดต้องเป็นมลทิน ¹⁶ คนใดที่อยู่ในพื้นที่ไปแตะต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแตะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน ¹⁷ สำหรับคนที่เปื้อนมลทินนี้ จงเอาขี้เถ้าจากการเผาตัวด้วยไฟในการบูชาใส่บาป และเอาน้ำที่ไหลเต็มเข้าไปปนในภาชนะ ¹⁸ ให้คนสะอาดเอากิ่งหุสบจุ่มน้ำนั้นประพรมที่เต็นท์และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคนที่แตะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหลุมศพ ¹⁹ ให้คนสะอาดประพรมคนที่เปื้อนมลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด ²⁰ แต่คนที่เปื้อนมลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน คือว่าน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมถูกตัวเขา เขาจึงเป็นมลทิน ²¹ และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เหนือมติ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แตะต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น ²² และสิ่งใดที่ผู้เปื้อนมลทินแตะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น”

มิเรียมสิ้นชีวิต ประชาชนกระหายน้ำ

20 ชุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารสินในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดช มิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น ² ครั้งนั้นชุมนุมชนไม่มีน้ำ เขาประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน ³ ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า “เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี ⁴ ท่านพาชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม ⁵ และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามาอยู่ที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ องุ่นหรือกับทิม และไม่มีน้ำดื่ม” ⁶ แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประตูพลบแห่งชุมนุมและชนหน้าลง และส่งราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่เขา

น้ำไหลออกจากหิน โมเสสทำบาป

⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁸ “จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลังนี้ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหละเจ้าจะให้ น้ำแก่ชุมนุมชนและสัตว์ดื่ม” ⁹ โมเสสก็ทำไม้เท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา ¹⁰ โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าผู้กบฏจงฟังเถิด บัดนี้จะให้เรานำน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ” ¹¹ และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายตาของคนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงมิได้นำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา” ¹³ น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา

คนเอโดมไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา

¹⁴ โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปยังกษัตริย์แห่งเอโดมว่า “พี่น้องซึ่งเป็นคนอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว ¹⁵ ว่าบรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา ¹⁶ และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูเถิด เราอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรมแดนของท่าน ¹⁷ ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่าเราจะผ่านพื้นเขตแดนของท่าน” ¹⁸ แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เกลือกกว่าเราจะยกออกมาสู้ท่านด้วยดาบ” ¹⁹ และคนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า “เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราดื่มน้ำของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เราไม่ต้องการอะไรอีก” ²⁰ แต่ท่านตอบว่า “เราจะยกผ่านไปไม่ได้” แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู่เขาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง ²¹ เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน ²² และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดชมาถึงภูเขาโฮร์

อาโรนสิ้นชีวิต

²³ ที่ภูเขาโฮร์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า ²⁴ “อาโรนจะต้องถูกรวบรวมไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์ ²⁵ จงนำอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมานบนภูเขาโฮร์ ²⁶ จงถอดเสื้อผ้าของอาโรนสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรวบรวมไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น” ²⁷ โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมด ²⁸ และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขา ²⁹ เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสัปดาห์

กษัตริย์เมืองอาราดกับชาวคานาอันถูกทำลาย

21 เมื่อกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกเขาสอดแนมใช้นั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง ² และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ใต้มือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น” ³ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขา

ก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาห์ ⁴ เขาก็หลายออกเดินจากภูเขาสไรตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนก็อ้อมมากเพราะเหตุหนทาง

จูแมวเซากับจูทองเหลือง

⁵ และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า “ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเมื่ออาหารอันไรค่านี้” ⁶ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้จูแมวเซามาในหมู่ประชาชน จูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก ⁷ และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า “เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแด่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำจูไปจากเราเสีย” ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน ⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงทำจูแมวเซาตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมาทุกคนที่ถูกจูกัดเมื่อเขามองดู เขายังมีชีวิตอยู่ได้” ⁹ ดังนั้นโมเสสจึงทำจูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้าจูกัดคนใด ถ้าเขามองดู จูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้ ¹⁰ และคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ที่โฮโบท ¹¹ และเขาออกเดินจากโฮโบทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียอบาริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ ทางทิศตะวันออก ¹² เขายกออกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด ¹³ เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งอยู่ปากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยึดมาจากพรมแดนของคนอาโมไรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์ ¹⁴ ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า “พระองค์ทรงชนที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน ¹⁵ และที่เชิงลาดของกลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดพิงไปถึงพรมแดนโมอับ” ¹⁶ จากที่นั่นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา” ¹⁷ แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า “โอ บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุ่งขึ้นมา ให้เราร้องเพลงกัน ¹⁸ เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อน้ำที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ” และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมักรานาห์ ¹⁹ และจากมักรานาห์ถึงตำบลนาหะสิเอล และจากนาหะสิเอลถึงตำบลนาโมท ²⁰ และจากนาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องที่โมอับข้างยอดเขาปิสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน

คนอาโมไรต์ไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา อิสราเอลจึงยึดเอาแผ่นดินของเขา

²¹ แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์กล่าวว่า ²² “ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เสี้ยวเข้าไปในนาหรือในสวนของ ท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน” ²³ แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาฮาสรบกับอิสราเอลที่นั่น ²⁴ และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนนจนถึงแถวยิบบอก โกลไปจนถึงแดนคนอัมโมน เพราะว่าพรมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง ²⁵ และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมไรต์ ในเฮซโบน และตามชนบททั้งหมด ²⁶ เพราะว่าเฮซโบนเป็นเมืองหลวงของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นโกลไปถึงแม่น้ำอารโนน ²⁷ เพราะฉะนั้นกษัตริย์บงกุลาจึงร้องว่า “มาที่เฮซโบน ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น ²⁸ เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮซโบน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปุษนียสถานสูงของแม่น้ำอารโนน ²⁹ โมอับเอ๋ย วัชพืชแก่เจ้า โอ ชนชาติแห่งพระเคโมซเอ๋ย เจ้าต้องพินาศ พระเคโมซได้มอบทั้งบุตรชายของคนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ³⁰ เราทั้งหลายได้ยิงเขากิ่งปวง เฮซโบนพินาศจนถึงดีโบน เราได้กวาดล้างถึงโนฟาห์เสียคือถึงเมเดบา” ³¹ ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์

อิสราเอลยึดแผ่นดินของเมืองบาซาน

³² และโมเสสใช้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอร์ และเขาก็กิ่งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และจับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นี่เสีย ³³ แล้วเขาก็เลี้ยวยกเดินไปตามทางเมืองบาซาน และโอ๊กษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมา ทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี ³⁴ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้ที่อยู่ที่นี่” ³⁵ ดังนั้นเขาก็กิ่งหลายจึงฆ่าโอ๊กและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาก็กิ่งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

กษัตริย์เมืองโมอับจ้างบาลาอัมให้สาปแช่งคนอิสราเอล

22 แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค ² ฝ่ายบาลาคบุตรชายศิปโปรีได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์ ³ ทั้งโมอับก็ครั้นคร้ามต่อชนชาติที่นั่นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลล้นเกิน ⁴ โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า “คนเหล่านี้จะมาเสียกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมดเหมือนวัวเสียกินหญ้าในนา” บาลาคบุตรชายศิปโปรีเป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น ⁵ ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาอัมบุตรชายเบโอรที่เปโรร์ ใกล้แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า “ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาก็กิ่งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า ⁶ ฉะนั้น ขอเชิญมาเถิด บัดนี้ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและจับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง” ⁷ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือคำการทำการรพนั้นออกไป ครั้นเขาก็กิ่งหลายมาถึงบาลาอัม ก็บอกคำของบาลาคแก่เขา ⁸ บาลาอัมกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “คืนนี้จงค้างที่นี่ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว ข้าจึงจะนำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย” ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยับยั้งอยู่กับบาลาอัม ⁹ และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมตรัสว่า “คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด” ¹⁰ บาลาอัมทูลพระเจ้าว่า “บาลาคบุตรชายศิปโปรีกษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เขาก็กิ่งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า ¹¹ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์มาแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเถิด ขอสาปแช่งเขาก็กิ่งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและจับไล่เขาออกไปได้” ¹² พระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า “เจ้าอย่าไปกับเขาก็กิ่งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาติที่นั่น เพราะเขาก็กิ่งหลายเป็นคนที่ได้รับพร” ¹³ รุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า “จงกลับไปแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน” ¹⁴ เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า “บาลาอัมปฏิเสธไม่ยอมมากับ

เรา” 15 บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครึ่งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน 16 เขาทิ้งหลายมาถึงบาลาอัมกล่าวแก่ท่านว่า “บาลาคบุตรชายศิปโปร์กล่าวดังนี้ว่า ‘ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย 17 เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า’” 18 แต่บาลาอัมได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า “แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ 19 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง” 20 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า “ถ้ามีผู้ชามาเรียกเจ้าจงลุกขึ้นไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น” 21 ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นผูกอานลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ 22 แต่พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาอัมเพราะเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนเป็นผู้สกัดทางบาลาอัมไว้ ฝ่ายบาลาอัมขี่ลามิคนใช้สองคนไปกับเขา 23 เมื่อเวลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาลาอัมจึงตีลาให้กลับไปทางเดิม 24 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง 25 เมื่อเวลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็เดินไปข้างหน้ายืนอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปข้างขวาหรือข้างซ้าย 27 เมื่อเวลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็หมอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธจึงเอาไม้เท้าของเขาตีลา 28 แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง” 29 บาลาอัมพูดกับลาว่า “เพราะเจ้าได้แกล้งเรา เราอยากจะมีดาบอยู่ในมือด้วยนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย” 30 ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านจับข้อมือผูกมัดตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ” บาลาอัมก็บอกว่า “ไม่เคย” 31 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็ก้มศีรษะชนหน้าลงกราบ 32 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า “ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด เรามาห้ามเจ้า เพราะการประทุษของเจ้าขัดขืนเรา 33 ลาได้เห็นเราและหลีกเลี่ยงไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกเลี่ยงไปจากเรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลารอดตายไป” 34 แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านยืนอยู่ในหนทางกั้นข้าพเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย” 35 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า “จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด” ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป 36 เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน 37 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “เราได้จุดสำหิไซคนไปเชิญท่านมาใช้หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ” 38 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว” 39 แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลศรียากุโซท 40 ณ ที่นั้นบาลาคเอาวัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง 41 ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปูชัยสถานสูงของพระบาอัล จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

พระเจ้าทรงดลใจบาลาอัมให้อวยพรคนอิสราเอล

23 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี้เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า” 2 บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเอาวัวผู้ตัวหนึ่งแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น 3 แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน” แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง 4 พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น” 5 พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า “จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น” 6 บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน 7 บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาชิตของเขาว่า “บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอาริม ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขาทางตะวันออก กล่าวว่ ‘มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล’ 8 ข้าพเจ้าจะแข่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแข่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร 9 เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งอยู่ลำพังและมีได้นับเขาในหมู่ประชาชาติ 10 ใครจะนับพงศ์คลิตินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา” 11 แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เรานอกจากอวยพรเรา” 12 เขาจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ” 13 บาลาคพูดกับเขาว่า “เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั้นท่านจงแข่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด” 14 แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงนาของโสเฟม ขึ้นถึงยอดเขาปีสกาห์ สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น 15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรงนั้น” 16 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบกับบาลาอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขตรัสว่า “จงกลับไปหาบาลาค และจงพูดอย่างนั้น” 17 บาลาอัมก็กลับมาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่าอะไร” 18 บาลาอัมก็ได้กล่าวกลอนภาชิตของเขาว่า “บาลาค ลุกขึ้นเถิดและคอยฟัง บุตรชายของศิปโปร์ จงฟังข้าพเจ้าเถิด 19 พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะมีทรงกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้ว จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ 20 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอำนวยการ และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้ 21 พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วช้ายาโคบ และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียงโห่ร้องถวายพรพระมหากษัตริย์อยู่ที่ท่ามกลางเขา 22 พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งน้ำยูนิกอน 23 ไม่มีการถือสาต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับคำบอกว่า ‘พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร’ 24 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่งลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย” 25 แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม “อย่าแข่งเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขา” 26 แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า ‘ทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัส ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม’” 27 บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า “มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่

นั้น” 28 บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอร์ ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน 29 แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า “จงสร้างแท่นบูชาที่นี่เจ็ดแท่น ให้ข้าพเจ้า จัดตัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี่” 30 บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนแท่นทุกแท่น

บาลาอัมพยากรณ์ถึงอนาคตของอิสราเอลและการเสด็จมาของพระเยซู

24 เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาทางอย่างครั้งก่อนๆ ไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร 2 บาลาอัมเจยหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา 3 เขาจึงกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายที่หุตาแจ่ง 4 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวอนะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ลึกลงจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง 5 โอ ยาโคบเอ๋ย เต็มที่ของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านก็งาม 6 เหมือนหุบเขาที่ยืดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ 7 น้ำจะไหลออกจากถ้ำของเขา และเชื้อสายของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อากั๊ก ราชอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง 8 พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งบ้ายูนีคอน เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย และหักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแทงเขาทิ้งหลายทะเลด้วยลูกศร 9 เขามอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง” 10 บาลาคก็โทรรับบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “เราเชิญท่านมาให้แข่งศัตรูของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เขาถึงสามครั้ง 11 ฉะนั้นบัดนี้ จงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้กล่าวว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแม่แก่ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ” 12 แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สื่อสารซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า 13 ‘แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและกองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามไปว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น’ 14 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า” 15 เขาก็กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายผู้หุตาแจ่ง 16 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวอนะของพระเจ้า และทราบถึงพระปัญญาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ลึกลงจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง 17 ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างใกล้ๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจากยาโคบ และธารพระครอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเขา 18 ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว 19 ผู้หนึ่งที่จะออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอดตาย ผู้หนึ่งจะทำลายเสีย” 20 แล้วบาลาอัมมองดูคนอามาเลซ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “อามาเลซเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร” 21 และเขามองดูคนเคโนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านก็วางอยู่ในศิลา 22 แต่อย่างไรก็ตามคนเคโนต์ก็ต้องถูกกวาดล้าง อีกนานเท่าใดเล่า พวกอัสซูรจะมากวาดเจ้าไปเป็นเชลย” 23 และบาลาอัมกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า “อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ใครจะมีชีวิตอยู่ได้ 24 แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมืองคิทธิมทำลายอัสซูรและเอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย” 25 แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาคก็ไปตามทางของตนด้วย

อิสราเอลไหว้รูปเคารพและเล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ

25 เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองคิทธิม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ 2 หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง 3 ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอร์ และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล 4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนเขวนตาคแดดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย” 5 และโมเสสบอกพวกผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่า “ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอร์เสีย” 6 และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส และท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องไห้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมนุม 7 ครั้นพินหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือก้อน 8 ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงเขาที่สะดือ 9 แล้วชายอิสราเอลคนนั้นก็ตาย 10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 11 “พินหัส บุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต ได้ยับยั้งความชั่วร้ายของเราต่อคนอิสราเอล ในทางที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความหึงหวงของเรา 12 ดังนั้นจงกล่าวว่า ‘ดูเถิด เราให้พินหัสสัญญาสันติสุขแก่เขา 13 พินหัสสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มากายหลังเขา เป็นพินหัสสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล’” 14 ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าร่วมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น ชื่อคิมิ บุตรชายของสาอู เจ้าชายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน 15 และชื่อของหญิงชาวมีเดียนผู้ถูกฆ่า คือคอสบี บุตรสาวของคูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดียน 16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 “จงรบกวนคนมีเดียน และสู้รบกับเขา 18 เพราะเขารบกวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาส่อเจ้าในเรื่องเปโอร์ และในเรื่องนางคอสบี บุตรสาวเจ้าชายแห่งมีเดียน ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโอร์”

การกำสำมะโนครัวคนอิสราเอลเป็นครั้งที่สอง

26 ต่อมาภายหลังภัยพิบัตินั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิตว่า 2 “จงกำสำมะโนครัวชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้” 3 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิต ปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า 4 “จงกำสำมะโนครัวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป” ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์คือ 5 รูเบน บุตรชายหับปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือ

ฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค ปิลลูล คนครอบครัวปิลลูล⁶ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของ คนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน⁸ และบุตรชายของปิลลูล คือเอลีอับ⁹ บุตรชายของเอลีอับคือ เนบูเอล ดาราน และอาบีรัม นี่คือนารานและอาบีรัมที่เลือกจากชุมนุมชน เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพรรคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์¹⁰ และแผ่นดินได้จำปาออกกลิ่นเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาก็ทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ¹¹ แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่¹² บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนบูเอล คนครอบครัวเนบูเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน¹³ เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์ ชาอูล คนครอบครัวชาอูล¹⁴ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน¹⁵ บุตรของกาต ตามครอบครัวของเขา คือเศโฟน คนครอบครัวเศโฟน อักกี คนครอบครัวอักกี ชูนิ คนครอบครัวชูนิ¹⁶ ไอสนี คนครอบครัวไอสนี เอรี คนครอบครัวเอรี¹⁷ อาโรด คนครอบครัวอาโรด อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี¹⁸ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาต ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน¹⁹ บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์และโอนัน เออร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน²⁰ และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเช-ลาห์ คนครอบครัวเช-ลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์²¹ และบุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล²² เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน²³ บุตรชายของอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา คือโทลา คนครอบครัวโทลา ปูวาห์ คนครอบครัวปูวาห์²⁴ ยาซุม คนครอบครัวยาซุม ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน²⁵ เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาการ์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน²⁶ บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเศเรด คนครอบครัวเศเรด เอโลน คนครอบครัวเอโลน ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล²⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน²⁸ บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม²⁹ บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด³⁰ บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คนครอบครัวอียะเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค³¹ และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม³² และเซมิดา คนครอบครัวเซมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์³³ ส่วนเศโลเฟห์บุตรชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟห์คือ มาลาห์ โนอาห์ โสกลาห์ มิลคาห์และทึร์ซาค³⁴ เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน³⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาชื่อ ชูเธราห์ คนครอบครัวชูเธราห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน³⁶ บุตรชายของชูเธราห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน³⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวนของเขา มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา³⁸ บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบลาค คนครอบครัวเบลาค อัชเบล คนครอบครัวอัชเบล อาหิรัม คนครอบครัวอาหิรัม³⁹ เซฟูฟาม คนครอบครัวเซฟูฟาม หุฟาม คนครอบครัวหุฟาม⁴⁰ และบุตรชายของเบลาค คืออาร์ดและนาอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาอามาน คนครอบครัวนาอามาน⁴¹ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา และจำนวนของเขาเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน⁴² ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือชูอัม คนครอบครัวชูอัม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา⁴³ ครอบครัวทั้งหมดของคนชูอัมตามจำนวนของเขา มีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน⁴⁴ บุตรของอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนาห์ คนครอบครัวอิมนาห์ อิซวี คนครอบครัวอิซวี เบรียาห์ คนครอบครัวเบรียาห์⁴⁵ บุตรชายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มิลคีเอล คนครอบครัวมิลคีเอล⁴⁶ บุตรสาวของอาเชอร์ คือเสราห์⁴⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเชอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน⁴⁸ บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล ภูนี คนครอบครัวภูนี⁴⁹ เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม⁵⁰ เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน⁵¹ จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน⁵² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁵³ “ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ⁵⁴ มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน⁵⁵ แต่ให้จับสลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา⁵⁶ ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม”⁵⁷ ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โซน คนครอบครัวเกอร์โซน โคซาก คนครอบครัวโคซาก เมรารี คนครอบครัวเมรารี⁵⁸ ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนิ คนครอบครัวเอโบรอน คนครอบครัวมาลี คนครอบครัวบูชี่ คนครอบครัวโคราห์ และโคซากให้กำเนิดบุตรชื่อบัรม⁵⁹ ภรรยาของบัรมคือโยเคเบดบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้บัรมชื่อ อาโรนและโมเสส และมีเมียภรรยาของเขาทั้งสอง⁶⁰ และอาโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาถับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์⁶¹ แต่นาถับและอาบิฮูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁶² และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามิได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล⁶³ จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค⁶⁴ แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนปุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย⁶⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า “เขาจะต้องตายแน่ในถิ่นทุรกันดาร” ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน

พระราชบัญญัติเรื่องการได้รับมรดก

27 ครั้งนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โสกลาห์ มิลคาห์ และทึร์ซาค² และเขาก็ทั้งหลายมายืนอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประตูลับพลากแห่งชุมนุม กล่าวไว้ว่า³ “บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่ล้อมสุมนั้นต่อสู้อาโรนในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย⁴ เหตุใดจึงลบบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย”⁵ โมเสสได้นำเรื่องของเขากลับมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁷ “บุตรสาวของเศโลเฟห์พูดถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกแก่พี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา⁸ เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ‘ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา⁹ และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา¹⁰ และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง

เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา ¹¹ และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้”

โมเสสจะสิ้นชีวิต

¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาาริมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล ¹³ และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเจ้า อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบไปนั้น ¹⁴ เพราะว่าเจ้าทั้งสองกบฏต่อบัญชาของเราในถิ่นทุรกันดารคิเนระหว่างที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้าต่อตาเจ้าทั้งหลายที่นั่น” นี่คือนำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารคิเน

โยชูวาจะเป็นผู้นำคนอิสราเอลแทนโมเสส

¹⁵ โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ¹⁶ “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้ ¹⁷ ผู้ซึ่งจะเข้าออกนอกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” ¹⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงนำโยชูวาบุตรชายของนูนผู้มีพระวิญญาณอยู่ภายในเขามา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา ¹⁹ ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขากำกลางสายตาของชุมนุมชน ²⁰ เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา ²¹ และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะจุลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอูริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั้นคือชุมนุมชนทั้งหมด” ²² และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด ²³ และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

คำสั่งสอนเรื่องเครื่องบูชาต่างๆ

28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด ³ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യทุกวัน ⁴ เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น ⁵ และยอแด่หนึ่งในสิบเอเฟฟาห์เป็นธัญญาบูชา คลุกกับน้ำมันสกัดหนึ่งในสี่อิน ⁶ เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนายเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁷ ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นให้ถวายหนึ่งในสี่อินกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁸ ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาบูชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ⁹ ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอแด่หนึ่งในสิบเอเฟฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹⁰ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹¹ เวลาต้นเดือนเดือนหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหุ้มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว ¹² สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอแด่สามในสิบเอเฟฟาห์คลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาบูชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายอแด่สองในสิบเอเฟฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ¹³ สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายอแด่หนึ่งในสิบเอเฟฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁴ ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นหนึ่งในสี่อิน นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี ¹⁵ และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้นำมาบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹⁶ เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปีศาจของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน ¹⁸ ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงอย่ากระทำงานหนักในวันนั้น ¹⁹ แต่จงถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหุ้มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ตัวที่ไม่มีตำหนิ ²⁰ และเอายอแด่หนึ่งคลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอเฟฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอเฟฟาห์ ²¹ สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งๆในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอายอแด่หนึ่งในสิบเอเฟฟาห์ ²² และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาปเพื่อกำการลบมลทินบาปของเจ้า ²³ เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യนั้น ²⁴ ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ²⁵ และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น ²⁶ ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น ²⁷ แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหุ้มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ²⁸ และถวายยอแด่หนึ่งคลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวตัวหนึ่งถวายยอแด่สามในสิบเอเฟฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งถวายยอแด่สองในสิบเอเฟฟาห์ ²⁹ สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวๆละหนึ่งในสิบเอเฟฟาห์ ³⁰ พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า ³¹ นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและธัญญาบูชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ตัวไม่ให้ปราศจากตำหนิ)”

เทศกาลเป่าแตรและการประชุมบริสุทธิ์

29 “ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเป่าแตร ² เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหุ้มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว ³ และถวายยอแด่หนึ่งคลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวผู้หนึ่งจงถวายยอแด่สามในสิบเอเฟฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอเฟฟาห์ ⁴ ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอเฟฟาห์ ⁵ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาใส่บาป เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า ⁶ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในวันข้างขึ้นและธัญญาบูชาคู่กันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁷ ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าต้องล่อใจลง อย่าทำการงานสิ่ง

ใด ⁸ แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มีตำหนิ ⁹ และยอดแป้งคอกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา สำหรับวัวตัวนั้นถวายแป้งสามในสิบบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบบเอฟาห์ ¹⁰ สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบบเอฟาห์ ¹¹ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลมมกกันและเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹² ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจึงมีการประชุมบรึสุกรี เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์ ¹³ เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ ¹⁴ และถวายยอดแป้งคอกน้ำมันเป็นธัญญาบูชาคู่กัน สำหรับวัวสามตัว ตัวหนึ่งถวายแป้งสามในสิบบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบบเอฟาห์ ¹⁵ สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบบเอฟาห์ ¹⁶ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹⁷ ในวันที่สองจงถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว ¹⁸ กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ ¹⁹ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ²⁰ ในวันที่สามจงถวายวัวสิบเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว ²¹ กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ ²² และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ²³ ในวันที่สี่จงถวายวัวสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว ²⁴ กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ ²⁵ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ²⁶ ในวันที่ห้าจงถวายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว ²⁷ กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ ²⁸ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ²⁹ ในวันที่หกจงถวายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว ³⁰ กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ ³¹ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ³² ในวันที่เจ็ดเจ้าจงถวายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว ³³ กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ ³⁴ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ³⁵ ในวันที่แปดเจ้าจงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก ³⁶ แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว ³⁷ และถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ ³⁸ และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ³⁹ สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เพิ่มเข้ากับการถวายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญาบูชาของเจ้า เครื่องดื่มบูชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า” ⁴⁰ และโมเสสได้บอกคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

พระราชบัญญัติเรื่องการปฏิญาณไว้กับพระเจ้า

30 โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า “นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา ² เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัญญาไว้ดั่งอย่างหนึ่งอย่างใด อยาให้เขาเสียเวลา เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากริมฝีปากของเขาทั้งสิ้น ³ หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แด่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วยคำสัญญาไว้ดั่ง เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา ⁴ และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอปฏิญาณไว้และคำสัญญาไว้ดั่งที่เธอผูกมัดตัวเอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้ นั้นถึงสิ้นคงอยู่ และให้คำสัญญาไว้ดั่งที่ผูกมัดเธอไว้ในวันนั้นทุกอย่างคงอยู่ ⁵ แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฏิญาณไว้ก็ดี คำสัญญาไว้ดั่งที่ผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้ ⁶ และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง ⁷ ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง สิ่งที่นางปฏิญาณไว้และคำสัญญาไว้ดั่งที่ผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย ⁸ แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมาได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้เป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง ⁹ แต่คำปฏิญาณที่แม่ฝ่ายหรือแม่ร้างกระทำไว้หรือคำใดที่นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อมคงอยู่ ¹⁰ และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง หรือให้สัญญาไว้ดั่งด้วยสัตย์ปฏิญาณผูกมัดตนเองไว้ ¹¹ และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้านนาง คำปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัญญาไว้ดั่งทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคงอยู่ ¹² แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว สิ่งใดที่ออกจากริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัญญาไว้ดั่งของนาง ย่อมไม่คงอยู่ สามีของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง ¹³ คำปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่นางให้นางเอง สามีของนางย่อมให้คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้ ¹⁴ แต่ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัญญาไว้ดั่งทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่ ¹⁵ แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมารกระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง” ¹⁶ ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

การแก้แค้นคนมีเดียน

31 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² “จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า” ³ และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า “จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู้พวกมีเดียนเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน ⁴ เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม” ⁵ ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆนั้นตระกูลละพันคน เป็นคนหมื่นสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม ⁶ และโมเสสส่งคนตระกูลละพัน

คนออกไปทำสงคราม ทั้งคนเหล่านั้นกับพิเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีแปดปลุกอยู่ในมือ⁷ เขากำสงครามต่อสู้คนมีเดียนดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน⁸ เขาได้ประหารชีวิตบรรดาภคินีคนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มีเอวี เรเม สุร์ เออร์ และเรบา ภคินีทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลาอัมบุตรชายเบโอร์เสียด้วยดาบ⁹ และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกวาดเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้¹⁰ และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาทรัพย์ทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย¹¹ แล้วเก็บบรรดาของที่รบได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น¹² แล้วเขานำเชลยและทรัพย์ที่ปล้นได้กับของที่รบได้ทั้งหมดมายังโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค¹³ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย¹⁴ และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม¹⁵ โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ¹⁶ ดูเถิด โดยคำปรึกษาของบาลาอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบโอร์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์¹⁷ ฉะนั้นบัดนี้จงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน¹⁸ แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง¹⁹ จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แต่งงานผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สามและวันที่เจ็ด²⁰ ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น”²¹ และเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า “นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส²² เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว²³ ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลบเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็ต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ และทุกสิ่งที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น²⁴ ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้”²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า²⁶ “เจ้าและเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ไดมาจากทั้งคนและสัตว์²⁷ และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมนุมชนนี้อีกส่วนหนึ่ง²⁸ และจงชักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ห้าร้อยชักรหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ²⁹ จงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์³⁰ และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชักรหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูงลา และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลาของพระเยโฮวาห์”³¹ และโมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส³² บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารรับมาได้นั้น คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว³³ วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว³⁴ ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว³⁵ และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน³⁶ และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ออกไปทำสงคราม มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว³⁷ และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีหกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว³⁸ มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว³⁹ มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว⁴⁰ ส่วนคนนั้นมีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน⁴¹ โมเสสได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส⁴² จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้นั้น⁴³ (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว⁴⁴ วัวสามหมื่นหกพันตัว⁴⁵ ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว⁴⁶ และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน)⁴⁷ จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้เอาส่วนห้าสิบชักรหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลาของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้⁴⁸ แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อยได้เข้ามาใกล้โมเสส⁴⁹ และกล่าวแก่โมเสสว่า “คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้วไม่มีคนหายไปสักคนเดียว⁵⁰ และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและสร้อยคอ แหวนตรา ตุ้มหู และกำไล เพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์”⁵¹ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับบรรดาสิ่งของที่ทำด้วยทองคำจากเขา⁵² และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนายพันและนายร้อย มีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชเชล⁵³ (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา)⁵⁴ โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุม เป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ตระกูลรูเบน ตระกูลกาตและครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์จะได้รับแผ่นดินด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

32 คนรูเบนและคนกาตมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูเถิด ที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์² ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า³ “อากาศโรก ดีบอน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮชบอน เอเลอาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโธน⁴ เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว”⁵ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาทข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย”⁶ แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า “ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นั่นอย่างนั้นหรือ⁷ ทำไมท่านทั้งหลายกระทำจิตใจของคนอิสราเอลก่ออภัยที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา⁸ บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากคาเดซบารเนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น⁹ เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโคล และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำจิตใจคนอิสราเอลก่ออภัยที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา¹⁰ ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขานัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า¹¹ ‘แน่ทีเดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขากันหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง¹² เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนิสและโยชูวาบุตรชายนูน เพราะว่าเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง’¹³ และความกริ้วโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น¹⁴ และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะกวีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น¹⁵ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหันจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขากันหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย”¹⁶ แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลาย¹⁷ แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสรา-

เอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้¹⁸ เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเขาทุกคน¹⁹ เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะว่ามีมรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนตะวันออกนี้”²⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนี้ คือขยับอาวุธขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์²¹ และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์²² และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์²³ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ ดูก่อน ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน²⁴ จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน”²⁵ และคนภาคกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า “คนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา²⁶ เด็กเล็กๆทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ฝูงสัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นี้ในเมืองกิเลอาด²⁷ แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสงครามจะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง”²⁸ เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอลาซาร์ปุโรหิตและแก่โยชูวาบุตรชายนูน และแก่หัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล²⁹ และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า “ถ้าคนภาคและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสงครามต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา³⁰ แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์”³¹ คนภาคกับคนรูเบนตอบว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น³² เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้”³³ โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนภาค และแก่คนรูเบน และแก่ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดน คือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ³⁴ และคนภาคก็สร้างเมืองดีโบน อากาโรท อาโรเออร์³⁵ อักโรท โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮา³⁶ เบรนิมราห์ และเบรฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แกะ³⁷ และคนรูเบนก็สร้างเมืองเฮชโบน เอลาเลห์ คีริยาธอิม³⁸ เมโธ และบาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบบาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น³⁹ และคนมรดกบุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และขับไล่พวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น⁴⁰ และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น⁴¹ และยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดเมืองเล็กๆของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโวกยาอีร์⁴² และโนบาห์ไปยึดเคนาห์และชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาห์ตามชื่อของเขา

การทบทวนการเดินทางจากอียิปต์

33 ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดินจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน² โมเสสได้จดสถานที่ที่เขาออกเดินทีละระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน³ เขาทั้งหลายพากันเดินจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปีศาไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยชูมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น⁴ ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิตท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย⁵ ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคค⁶ และเขาทั้งหลายยกเดินจากสุคค และตั้งค่ายที่เอรามซึ่งอยู่ชายฝั่งนุรกันดาร⁷ และเขาทั้งหลายยกเดินจากเอราม หันกลับไปยังปิหะสิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกด⁸ และเขาทั้งหลายยกเดินจากหน้าปิหะสิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นนุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินในถิ่นนุรกันดารเอรามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์⁹ และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น¹⁰ เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง¹¹ และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นนุรกันดารสิน¹² และเขายกเดินจากถิ่นนุรกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์¹³ และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ¹⁴ และเขายกเดินจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟดีม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม¹⁵ และเขายกเดินจากเรฟดีมและตั้งค่ายในถิ่นนุรกันดารซันาย¹⁶ และเขายกเดินจากถิ่นนุรกันดารซันายมาตั้งค่ายที่ซิบโรทหัทธาอวาร์¹⁷ และเขาออกเดินจากซิบโรทหัทธาอวาร์มาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท¹⁸ และเขายกเดินจากฮาเซโรท และตั้งค่ายที่ริกมาห์¹⁹ และเขายกเดินจากริกมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ²⁰ และเขายกเดินจากริมโมนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลิบบาห์²¹ และเขายกเดินจากลิบบาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์²² และเขายกเดินจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคเฮลาร่าห์²³ และเขายกเดินจากเคเฮลาร่าห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเซเฟอร์²⁴ และเขายกเดินจากภูเขาเซเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาร์²⁵ และเขายกเดินจากฮาราดาร์ และตั้งค่ายที่มิกเฮโลก²⁶ และเขายกเดินจากมิกเฮโลกและตั้งค่ายที่ทากัท²⁷ และเขายกเดินจากทากัท และตั้งค่ายที่เทราห์²⁸ และเขายกเดินจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิกคาห์²⁹ และเขายกเดินจากมิกคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมเนาห์³⁰ และเขายกเดินจากฮัซโมเนาห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท³¹ และเขายกเดินจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบนยาอะคัน³² และเขายกเดินจากเบนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์อัทกิดกาต³³ และเขายกเดินจากโฮร์อัทกิดกาต และตั้งค่ายที่โยกบาราห์³⁴ และเขายกเดินจากโยกบาราห์ และตั้งค่ายที่อับโรนาห์³⁵ และเขายกเดินจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์³⁶ และเขายกเดินจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นนุรกันดารสิน คือคาเดช³⁷ และยกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ ริมแผ่นดินเอโดม³⁸ และอาโรนปุโรหิตได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์³⁹ เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี⁴⁰ และกษัตริย์เมืองฮาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา⁴¹ และเขายกเดินจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่คัลโมนาห์⁴² และเขายกเดินจากคัลโมนาห์ และตั้งค่ายที่ปูโนน⁴³ และเขายกเดินจากปูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท⁴⁴ และเขายกเดินจากโอโบท มาตั้งค่ายที่อียอบาธาธา ในดินแดนโมอับ⁴⁵ และเขาออกเดินจากอียิม และตั้งค่ายที่ดิโบนกาต⁴⁶ และเขายกเดินจากดิโบนกาต และตั้งค่ายที่อัลโมนดิลลาธาธา⁴⁷ และเขายกเดินจากอัลโมนดิลลาธาธา และตั้งค่ายในภูเขาอาบาธาธาหน้าเมโธ⁴⁸ และเขายกเดินจากภูเขาอาบาธาธา และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค⁴⁹ เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบรเฮซีโมท ไกลไปจนถึงอาเบลชัททิม ณ ที่ราบโมอับ⁵⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า⁵¹ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน⁵² เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลารูปแกะสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย⁵³ และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้า

ไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้เจ้าถือกรรมสิทธิ์⁵⁴ เจ้าทั้งหลายจงจับสลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินพื้นใดที่สลากตกแก่คนใดก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า⁵⁵ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสี้ยนในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น⁵⁶ และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายนั้น”

การเตรียมที่จะแบ่งแผ่นดินคานาอัน

34 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² “จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขตพรมแดนทั้งหมด) นั้น³ เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารคินตามด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก⁴ และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้เป็นสูงอาคริบิม ข้ามไปยังคิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรื่อยไปถึงฮาซาดดาร์ผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมน⁵ และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัสโมนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล⁶ อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี่จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า⁷ ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโฮร์⁸ จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮาหมัท และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศตต์⁹ แล้วอาณาเขตจะย่นไปถึงศิโฟรน ไปสิ้นสุดที่ฮาซารัน นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า¹⁰ เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮาซารันถึงเซฟาม¹¹ และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบลาห์ข้างตะวันออกของเมืองอาอิน และอาณาเขตจะลงมาถึงไหล่ทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก¹² และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ”¹³ โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า “นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครั้งตระกูล¹⁴ เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาตตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย¹⁵ ทั้งสองตระกูลและครั้งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโคด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น”¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁷ “ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอลาซาร์ปุโรหิต และโยชูวาบุตรชายนูน¹⁸ ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก¹⁹ ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์²⁰ เชมูเอลบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลคนสิเมโอน²¹ เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน²² จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคคีบุตรชายโยกกี²³ จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่ออับนีเอลบุตรชายเอโฟด²⁴ และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมุเอลบุตรชายซัฟทาน²⁵ จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารนาค²⁶ จากตระกูลคนอิสสาการ์ มีประมุขคนหนึ่งชื่อปีลทือเอลบุตรชายอิสซัน²⁷ และจากตระกูลคนอาเชอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิซูดบุตรชายเซโลมี²⁸ จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเอลบุตรชายอัมมีฮูด”²⁹ บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

เมืองลี้ภัย

35 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า² “จงบัญชาคนอิสราเอล ให้แยกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย³ ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สิ่งของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา⁴ ทุ่งหญ้าของเมืองที่เจ้ายกให้แก่คนเลวีนั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ⁵ และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น⁶ เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คนเลวี คือ เมืองลี้ภัยหกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนฆ่าคนหนีไปอยู่ และเจ้าจงเพิ่มให้เขาอีกสี่สิบสองเมือง⁷ เมืองทั้งหมดที่เจ้ายกให้คนเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย⁸ และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อยเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คนเลวี”⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁰ “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินคานาอัน¹¹ เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับเจ้า เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้¹² ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลี้ภัยจากผู้ที่อาฆาต เพื่อมิให้คนฆ่าคนจะต้องตายก่อนที่เขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา¹³ และเมืองที่เจ้ายกไว้ให้นั้นให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง¹⁴ เจ้าจงให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน ให้เป็นเมืองลี้ภัย¹⁵ ทั้งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองลี้ภัยของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างดาว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น¹⁶ ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่¹⁷ ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้ และเขาล้มลงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่¹⁸ หรือผู้ใดใช้อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคนได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่¹⁹ ให้ผู้อาฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตฆาตกรนั้น ถ้าผู้อาฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย²⁰ แต่ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือชும்คอยขวางเขาจนเขาตาย²¹ หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ชกเขานั้นเสียเป็นแน่ ด้วยว่าเขาเป็นฆาตกร เมื่อผู้อาฆาตโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสีย²² แต่ถ้าผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาทันที หรือเอาอะไรขวางเขาโดยมิได้คอยชும்ดักอยู่²³ หรือใช้ก้อนหินขนาดฆ่าคนได้ขวางถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาก็ถึงตาย และเขามีได้เป็นศัตรู และมีได้มุ่งทำร้ายเขา²⁴ ก็ให้ชุมนุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อาฆาตโลหิตตามคำตัดสินนี้²⁵ ให้ชุมนุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาฆาตโลหิต ให้ชุมนุมชนพาตัวเขากลับไปถึงเมืองลี้ภัยซึ่งเขาได้หนีไปอยู่นั้น ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตผู้ได้ถูกเจิมไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย²⁶ แต่ถ้าผู้ฆ่าคนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัย ซึ่งเขาค้นเข้าไปอยู่ในเวลาใด²⁷ และผู้อาฆาตโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัย และผู้อาฆาตโลหิตได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย ผู้อาฆาตโลหิตจะไม่ต้องมีความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา²⁸ เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลี้ภัยจนมหาปุโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาปุโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ฆ่าคนนั้นจะกลับไปยังแผ่นดินที่เขถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้²⁹ สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า³⁰ ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียตามปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว³¹ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ซึ่ง-

วิทของชาตกรผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่ ³² และเจ้าอย่ารับค่าไถ่คนที่หลบหนีไปยังเมืองลี้ภัยเพื่อให้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของเขาคนที่มาปุโรหิตสิ้นชีวิต ³³ ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้โลหิตตก ³⁴ เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เราอยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล”

กฎต่างๆเรื่องมรดก

36 หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประมุข คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล ² เขาพูดว่า “พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลากยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศโลเฟหัดพี่น้องของเราแก่บุตรสาวของเขา ³ ถ้าเธอกำลังหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา ⁴ และเมื่อถึงปีเสียดสของคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเธอไปจากส่วนมรดกของคนบิดาของเรา” ⁵ และโมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า “ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว ⁶ นี่คือสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศโลเฟหัด ซึ่งว่า ‘จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ แต่เธอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเธอ’ ⁷ ดังนั้นแหละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน ⁸ และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่งครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา ⁹ ดังนั้นจะไม่มีมรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน” ¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟหัดก็กระทำอย่างนั้น ¹¹ เพราะว่ามีมาลาห์ ทิธฮาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศโลเฟหัด ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องแห่งบิดาของตน ¹² เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ ¹³ ข้อความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

หนังสือพระราชบัญญัติ

เล่มนี้เป็นเล่มที่ห้าในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทอกู เล่มนี้ได้บันทึกพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไว้เป็นครั้งที่สอง คือครั้งแรกอยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ 20 และครั้งที่สองอยู่ในหนังสือพระราชบัญญัติ บทที่ 5 หนังสือพระราชบัญญัติส่วนใหญ่ได้บันทึกและอธิบายข้อกล่าวจากหนังสืออพยพ หนังสือเลวีนิติ และหนังสือกันดารวิถีซ้ำ

เล่มนี้บันทึกการปรึกษาของโมเสส และวิจารณ์ถึงการเดินทางของชาวอิสราเอลและคำสั่งของพระเจ้าต่ออิสราเอล หนังสือพระราชบัญญัติกล่าวถึงตอนที่พระเจ้าทรงทำสัญญาโมตรีไว้กับอิสราเอลเป็นครั้งที่สองที่ราบของโมอับซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ โมเสส ซึ่งตอนนี้อายุ 120 ปี ได้กล่าวคำอำลาแก่ประชาชน ชีวิตของโมเสสได้ประสบความสำเร็จอย่างดี เขาอาศัยอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์เป็นเวลา 40 ปี แล้วเขาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียเป็นเวลา 40 ปี และอีก 40 ปีเขานำพวกอิสราเอลในป่าซิมาย คือเขาได้นำสามล้านคนให้ย้ายจากประเทศอียิปต์ไปยังแผ่นดินอิสราเอล

พระคัมภีร์ใหม่อ้างถึงหนังสือพระราชบัญญัติมากกว่า 80 ครั้ง

“บางข้อในหนังสือพระราชบัญญัติแสดงความหมายอย่างลึกซึ้งดีกว่าคำเขียนของเดมอสแตนิส ซีซีโร พัท หรือเวบสเตอร์” (จาก Halley's Bible Handbook, หน้า 150)

โมเสสกบถวนเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดารกับคนอิสราเอล

1 ข้อความต่อไปนี้นี้เป็นคำที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลถึงปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดง ระหว่างปารานและโทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และดีซาหับ ² (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน) ³ อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบโมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่านเป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย ⁴ หลังจากที่ทำนได้ฆ่าสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเซชโบน และโอกษัตริย์เมืองบาชาน ผู้ซึ่งอยู่ในอชกาโรท ณ ตำบลเอเดรอนนั้นแล้ว ⁵ โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า ⁶ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า ‘เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว ⁷ เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคนคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ⁸ ดูกิจ เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเจ้าที่มากภายหลังเจ้าด้วย’ ⁹ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายไม่ไหว ¹⁰ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า ¹¹ (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่าและทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น) ¹² ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการทรมานของท่านทั้งหลายอย่างไรได้ ¹³ จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย’ ¹⁴ ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ‘สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ควรที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ’ ¹⁵ ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและมีชื่อ ตั้งไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน ¹⁶ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวคำขับพวกตุลาการของท่านทั้งหลายว่า ‘จงพิจารณาคดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน ¹⁷ ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง’ ¹⁸ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ ¹⁹ เราได้ออกไปจากโฮเรบดินทะเลขลุ่ยถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาถึงคาเดชบารเนีย ²⁰ และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์แล้วเป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย ²¹ ดูกิจ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่ากลัวหรืออย่าตกใจไปเลย’ ²² แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า ‘ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา’ ²³ เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน ²⁴ แล้วคนเหล่านั้นได้หันไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอชโคล และสอดแนมดูที่นั่น ²⁵ เขากันหลายได้เก็บผลไม้เมืองนั้นติดมือมาให้เรากันหลายและนำข่าวมาให้เราว่า ‘ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี’ ²⁶ แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมขึ้นไป กลับขัดขืนพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ²⁷ และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในเต็นท์ของตน และว่า ‘เพราะพระเยโฮวาห์ทรงชังพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคนอาโมไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย ²⁸ เราทั้งหลายจะขึ้นไปทำไมเล่า พวกพี่น้องของเราได้ทำอกใจของเราให้พ้อถ้อยไปโดยที่ว่า “คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอาบาอาศัยอยู่ที่นั่นด้วย”’ ²⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘อย่าครันคร้ามหรือกลัวเขาเลย ³⁰ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำหน้าท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย ³¹ และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในที่นั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่³² แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยซูไฉนพระเจ้าของพวกท่านทั้งหลาย³³ ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งเต็นท์ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน³⁴ พระเยซูไฉนได้ทรงสดับเสียงคำพูดของพวกท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฎิญาณว่า³⁵ ‘แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินนี้ที่เรานำได้ปฎิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย³⁶ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ติดตามพระเยซูไฉนอย่างสุดใจ’³⁷ เพราะเหตุที่พวกท่านทั้งหลายพระเยซูไฉนก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า ‘เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในที่นี่ด้วยเหมือนกัน³⁸ แต่โยชูวาบุตรชายนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป จงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น³⁹ ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั่น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขาและเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น⁴⁰ แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทะเลแดง’⁴¹ ครั้งนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ‘เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยซูไฉนแล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู่รับตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยซูไฉนพระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตรัสสั่งนั้น’ และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องง่าย⁴² พระเยซูไฉนตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู่รับเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเราไม่ได้อยู่กับเจ้าทั้งหลาย’⁴³ ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านดังนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดขืนพระบัญชาของพระเยซูไฉน มีใจองอาจและได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น⁴⁴ และคนอาโมไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงผึ้งไล่ และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเฮโรจนถึงโฮรมาร์⁴⁵ และท่านทั้งหลายกลับมาร้องให้ต่อพระพิทศพระเยซูไฉน แต่พระเยซูไฉนมิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเซี้ยพระกรรมสดับท่านทั้งหลาย⁴⁶ ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่ที่นี่”

โมเสสทบทวนต่อไปเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร

2 “ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยซูไฉนสั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเสอร์หลายวัน² แล้วพระเยซูไฉนตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า³ ‘เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานี้มานานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด⁴ และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเสอร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกล่าวพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว⁵ อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาเสอร์นั้นเราได้ให้เอซาวยึดครองแล้ว⁶ เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม⁷ เพราะพระเยซูไฉนพระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยซูไฉนพระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสี่สิบปีมาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย’⁸ แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลานเอซาวผู้อยู่ที่เสอร์ ไปจากทางที่ราบจากเอลักและจากเอซีโอนเกเบอร์ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ⁹ และพระเยซูไฉนได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าทั้งหลายอย่าราวัวพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเพื่อยึดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลอาร์นนั้นแก่ลูกหลานของโลกให้ปกครองแล้ว’¹⁰ แต่ก่อนคนเอมิมีอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค¹¹ คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิมี¹² เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสอร์ด้วย แต่ลูกหลานเอซาวได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่เมืองที่พระเยซูไฉนประทานให้เขายึดครองนั้น¹³ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเศเรด’ เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรด¹⁴ และนับตั้งแต่นั้นมาจากคาเดชบารเนีย จนถึงได้ข้ามลำธารเศเรดนั้นได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคนี้ คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยซูไฉนทรงปฎิญาณกับเขาไว้¹⁵ แท้จริงพระหัตถ์พระเยซูไฉนได้ทรงต่อสู้เขา เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญเสียหมด¹⁶ ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว¹⁷ พระเยซูไฉนได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า¹⁸ ‘วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตำบลอาร์นเขตแดนของคนโมอับ¹⁹ และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอย่าราวัวหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั้นแก่ลูกหลานของโลกเป็นผู้ยึดครองแล้ว’²⁰ (ถึงที่นั้นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาวัวคัมซุมิม²¹ คนเหล่านั้นใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยซูไฉนได้ทรงทำลายเขาเสียให้พินาศ และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน²² เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอซาวผู้อยู่ที่เสอร์ เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พินาศ และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้²³ ส่วนชาวอิฟวาทที่อยู่ในเฮเซริมจนถึงกาซา คนคัฟโตร์ซึ่งมาจากตำบลคัฟโตร์ ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน)²⁴ ‘พวกเจ้าจงลุกเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอาร์โนน ดูก่อน เราได้มอบสิโหนชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮซบอน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งต้นยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา²⁵ ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าครั้นคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนประเทศผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสั่นและมีความระทมเพราะเจ้า’²⁶ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเฝ้าสิโหนกษัตริย์เมืองเฮซบอนนั้น ทูลถ้อยคำอันสันติว่า²⁷ ‘ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย²⁸ ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเข้าประเทศของท่านเท่านั้น²⁹ (ดูพวกลูกหลานเอซาวที่อยู่ตำบลเสอร์ และพวกโมอับที่อยู่ตำบลอาร์น ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำอาร์โนนแดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยซูไฉนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า’³⁰ แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮซบอน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยซูไฉนพระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้³¹ และพระเยซูไฉนตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ดูก่อน เราได้เริ่มมอบสิโหนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งต้นเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์’³² แล้วสิโหนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาฮาซ³³ และพระเยซูไฉนพระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย³⁴ ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย³⁵ แต่ฝูงสัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา³⁶ ตั้งแต่อาริเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอาร์โนนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึง

เมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา³⁷ แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยบบอคและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสห้ามเราไว้”

อิสราเอลยึดแผ่นดินของโอกกษัตริย์เมืองบาซัน

3 “เราทั้งหลายจึงได้ขึ้นไปขึ้นทางสู่เมืองบาซัน แล้วโอกกษัตริย์เมืองบาซันก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวโอกเองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรอี² แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮโบนนั้น’³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกกษัตริย์เมืองบาซัน และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ⁴ ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหกลิบเมือง ดินแดนอารโกลบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกกษัตริย์เมืองบาซัน⁵ บรรดาเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีดาดประตู และยังมีเมืองอีกมากที่ไม่มีกำแพง⁶ เราได้ตีทำลายสิ้น ได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เหมือนเราได้กระทำกับสิโหนกษัตริย์เมืองเฮโบนนั้น⁷ แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา⁸ ครั้งนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนถึงภูเขาเฮอร์โมน⁹ (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิริออน และชาวอาโมไรต์เรียกชื่อว่าเสนิร์)¹⁰ คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซันทั้งหมด จนถึงสาเลคาห์และเอเดรอี ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบาซัน¹¹ ด้วยยังเหลืออยู่แต่โอกกษัตริย์เมืองบาซันซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดูกิ่ง เตี้ยงอนของ ท่านทำด้วยเหล็ก เตี้ยงอนนั้นไม่อยู่ที่เมืองรับบาคแห่งคนอัมโมนดอกหรือ ยาวตั้งเก้าศอก กว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา¹² แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำจอร์แดน และแดนเทือกเขากิเลอาดครั้งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาต¹³ ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซันทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก คือดินแดนอารโกลบทั้งหมด เราก็ได้ให้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ ทั้งหมดเมืองบาซันนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์¹⁴ ยาอีร์คนมนัสเสห์ก็ตีได้ดินแดนอารโกลบทั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกชูร์ และเมืองมาอาคาห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซันฮาโวกยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้¹⁵ เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์¹⁶ แก่คนรูเบนและคนกาตนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยบบอคอันเป็นแดนของคนอัมโมน¹⁷ ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็ม ที่อัสโดดปีสกาห์ ซึ่งอยู่ที่ทิศตะวันออก¹⁸ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแกลัทธิการทั้งสิ้นของท่าน จงถืออาวุธยกเข้าไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน¹⁹ แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่านกับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ขึ้นก่อน²⁰ กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมาอยู่ที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย’²¹ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งโยชูวาว่า ‘นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะเข้าไปอยู่เช่นเดียวกัน²² ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน’²³ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า²⁴ ‘โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์เพิ่งทรงสำแดงอาณูภาพและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำตามการสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ดังพระองค์ได้²⁵ ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เข้าไปดูแผ่นดินอันดีที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ดูแดนเทือกเขางดงามและเลบานอนด้วย’²⁶ แต่พระเยโฮวาห์ได้พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘พอแล้ว เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย²⁷ เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปีสกาห์ และเพิ่งตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย²⁸ แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและชูใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้เขาทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เขาเหล่านั้น’²⁹ ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยับยั้งอยู่ในหุบเขาตรงหน้าเบรเปโธร์”

คำสั่งสอนและคำตักเตือน

4 “ฉะนั้นบัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตักเตือนซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน² ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน³ นัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปโธร์แล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโธร์จากท่ามกลางท่าน

ชื่อของเมืองสี่กษัตริย์ต่างๆ

⁴ แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้⁵ ดูกิ่ง ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตักเตือนแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น⁶ จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลาย ท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะไต่ถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้วเขาจะกล่าวว่า ‘แต่ก็เดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ’⁷ เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์⁸ และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตักเตือนอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้⁹ แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมซึ่งนัยน์ตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหันไปเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน จงสอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่ลูกของพวก

ท่านและหลานของพวกท่านว่า ¹⁰ ในวันนี้ที่พวกท่านได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาต่อหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขามีชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย’ ¹¹ ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ยืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมคลุมอยู่ ¹² แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยืนสำเนียงพระวอนะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น ¹³ และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น ¹⁴ ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะข้ามไปยึดครองนั้น ¹⁵ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนี้พวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่โฮเรบจากท่ามกลางเพลิง ¹⁶ เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพและสักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย ¹⁷ เหมือนสัตว์เดรัจฉานอย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ ¹⁸ เหมือนสิ่งใดๆที่คลานอยู่บนดินเหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก ¹⁹ เกรงว่าพวกท่านจะยกหน้าขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวคือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรั้งให้มีสสารและปรณินิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น ²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลายและนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ²¹ ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่านให้เป็นมรดก ²² แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินดีนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ ²³ จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสักเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้ ²⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน ²⁵ เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทรามโดยการทำรูปเคารพสักเป็นสัณฐานสิ่งใด และกระทำชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ²⁶ ข้าพเจ้าขออภัยเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง ²⁷ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวนน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น ²⁸ ณ ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรณินิบัติพระที่ๆด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มีคนทำไว้ ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น ²⁹ แต่ ณ ที่นั้นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์ ³⁰ เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ³¹ (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงยกอุปด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลืมพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ ³² เพราะบัดนี้จงถามดูเถาะว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ ³³ มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ ³⁴ หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลอบใจ ด้วยการกำหนัดสำคัญ ด้วยการมหัสจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน ³⁵ ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่าจะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย ³⁶ พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวอนะของพระองค์จากกองเพลิง ³⁷ และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของเขามากภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ ³⁸ ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกดังทุกวันนี้ ³⁹ เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้และตรึกรองอยู่ในใจว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย ⁴⁰ เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิത്യนี้” ⁴¹ แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง ⁴² เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต ⁴³ หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเซอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูเบน และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาต และเมืองโกแลนในบาซันสำหรับคนมนัสเสห์ ⁴⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล ⁴⁵ เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว ⁴⁶ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบรเปอร์ ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮซโบนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว ⁴⁷ คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโศกษัตริย์เมืองบาซัน เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ⁴⁸ ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสิออน คือเฮอร์โมน ⁴⁹ รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งปีสกาห์

พันธสัญญาที่โฮเรบ

- 5 โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม ² พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรง

กระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเซบ³ มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นั่นในวันนี้⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า⁵ (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวอนะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า⁶ ‘เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส

การกล่าวซ้ำถึงพระบัญญัติสิบประการ

⁷ อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา ⁸ อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน ⁹ อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ¹⁰ แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน ¹¹ อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ ¹² จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า ¹³ จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน ¹⁴ แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันที่นั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า ¹⁵ จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษวันสะบาโต ¹⁶ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า ¹⁷ อย่าฆ่าคน ¹⁸ อย่าล่วงประเวณีฟัวเมียเขา ¹⁹ อย่าลักทรัพย์ ²⁰ อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน ²¹ อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน²² พระวอนะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขา ออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า ²³ ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะที่ภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน ²⁴ และท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันที่เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงมีชีวิตอยู่ได้ ²⁵ ฉะนั้นบัดนี้เราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราจะต้องตาย ²⁶ เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ ²⁷ ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระวอนะทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม’ ²⁸ เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสถิตเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ต่ออยู่ ²⁹ โอ อยากให้มิจิตใจเช่นนี้อยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เขาทั้งหลายก็สุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิรันดร์ ³⁰ จงกลับไปบอกแก่เขาว่า “เจ้าจงกลับไปเตือนที่ของเจ้าทุกคนเถิด” ³¹ แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นั่นใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น’ ³² เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ นั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย ³³ ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น”

พระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด

6 “ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น ² เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว ³ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นของฟัง และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน ⁴ โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว ⁵ พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

จงจดสำหสอนพระวอนะของพระเจ้าแก่ลูกหลานของตน

⁶ และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน ⁷ และพวกท่านจงจดสำหสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้ ⁸ จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน ⁹ และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน ¹⁰ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง ¹¹ และเรือนที่มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อ้อมหน้า ¹² แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสนั้น ¹³ พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์ ¹⁴ ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน ¹⁵ (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าหวงแหน) กล่าวไว้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสีย

จากพื้นแผ่นดินโลก¹⁶ อย่างทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มีสาห์¹⁷ ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้¹⁸ พวกท่านจงกระทำสิ่งที่คุณต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹⁹ โดยขับไล่ศัตรูทั้งสิ้นของท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้²⁰ เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า ‘พระโอวาท กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้มีความหมายว่าอะไร’²¹ แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า ‘เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์²² และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ที่ใหญ่อโตและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนถึงราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย²³ แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา²⁴ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้²⁵ ถ้าเราทั้งหลายจะละทิ้งที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย’”

ห้ามแต่งงานหรือมีสการกับคนต่างความเชื่อ

7 “เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซึ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์ซึ คนฮิวต์ และคนเยบุส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน² และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย³ พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของท่าน⁴ เพราะพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกเขาหันเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่น ๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพระพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว⁵ แต่จงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจงทำลายแก่นบูชายของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย และเผาเสารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ⁶ เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์⁷ ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชนชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด⁸ แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไล่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์⁹ เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน¹⁰ และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเขาเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาเอง¹¹ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้

ผลของการเชื่อฟังพระเจ้าคือจะมีชัยและรับพระพร

12 ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตาที่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹³ พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญยิ่งทวีขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากรรค์ของพวกท่าน และผลแห่งแผ่นดินของท่าน ทั้งข้าว น้ำองุ่น และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน¹⁴ ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมันท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย¹⁵ และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน¹⁶ พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้นิรันดร์ตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย¹⁷ ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า ‘ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้’¹⁸ ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น¹⁹ การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนิรันดร์ตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ²⁰ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น²¹ พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว²² พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านทีละเล็กทีละน้อย ท่านอย่าฆ่าเขาเสียกันที กลัวว่าสัตว์ทุ่งจะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป²³ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ²⁴ และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย²⁵ ท่านทั้งหลายจงเผาเสารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ภายในนั้นเอง เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน²⁶ พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กลัวว่าท่านจะเป็นที่ต้องห้ามเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม”

คำตักเตือนและคำเตือนใจ

8 “บัญญัติทั้งสี่ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน² ท่านทั้งหลายจงระวังถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบว่าจะจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่³ พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์⁴ ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม⁵ ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงทดสอบท่าน เหมือนกับบิดาทดสอบบุตรของตนเช่นกัน⁶ เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์⁷ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากลางหุบเขาและเนินเขา⁸ แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เกาฮุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง⁹ เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา¹⁰ เมื่อท่านได้รับประทานอิมหน้ำแล้ว ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น¹¹ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตักเตือนและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้¹² เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิมหน้ำ ได้สร้างบ้านเรือนดีๆ และได้อาศัยอยู่ในนั้น¹³ และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น¹⁴ จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส¹⁵ ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่ป่าช้า ซึ่งมีงูแมวเซาและแมลงป่อง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน¹⁶ ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้ไปเลย¹⁷ เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้ามีกำลังมาไว้’¹⁸ ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้กริพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ดั่งวันนี้¹⁹ และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปดำเนินตามพระอื่นและปฏิบัติตนมีสารพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆ ในวันนี้ว่าท่านจะต้องพิณาศเป็นแน่²⁰ อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พิณาศไปต่อหน้าท่าน ท่านทั้งหลายจะพิณาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

รูปวิวทิวทัศน์และแผ่นดินที่แตก

9 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปในวันนี้ เพื่อจะเข้าไปยึดครองประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า² ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคนอานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า ‘ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้’³ วันนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้นคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลายเขาถึงเพลิงเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพิณาศโดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น⁴ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า ‘เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าพระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้าพเจ้าให้ยึดครองแผ่นดินนี้’ แต่เพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน⁵ ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนี้ มีใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ⁶ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มีใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติคดแข็ง⁷ จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักกบฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่⁸ แม้ว่าที่โอเรบท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย⁹ เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นดินศิลา เป็นแผ่นดินศิลาพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ¹⁰ และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นดินศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวจนะทั้งสี่ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมกันอยู่¹¹ ต่อมาเมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินศิลาสองแผ่น เป็นแผ่นดินศิลาพันธสัญญา¹² แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเราบัญชาเขาไว้กันอย่างรวดเร็ว เขาได้หล่อรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย’¹³ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาก็คงเป็นชนชาติคดแข็ง¹⁴ ขออย่าทักท้วงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา’¹⁵ ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และศิลาพันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า¹⁶ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หล่อรูปปลุกวัวไว้สำหรับท่าน ท่านได้หันจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว¹⁷ ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย¹⁸ แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสี่ซึ่งท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประทุพฏิกอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ¹⁹ เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย²⁰ พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลาย

เขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเพื่ออาโรนด้วย ²¹ แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปหนานั้น คือรูปลูกวัวซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วทุบแล้วบดให้เป็นผงละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไปในลำธารซึ่งไหลลงมาจากภูเขา ²² ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่กาเบราห์ และที่มิสสาห์ และที่ซิบโรทหัทธาอาวาร์ ²³ และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบารเนีย ตรัสว่า ‘จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า’ และท่านก็ยกฎต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ²⁴ ท่านทั้งหลายได้ยกฎต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย ²⁵ ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย ²⁶ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ‘โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไล่เขาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ²⁷ ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความต้อถึงความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้ ²⁸ กลัวว่าชาวแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญากับเขาไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาฆ่าเสียในถิ่นทุรกันดาร ²⁹ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์”

ไม่มีพระอื่นใดเหมือนพระเยโฮวาห์

10 “ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงสกัดศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำหีบไม้ไว้ด้วย ² และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสียนั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้’ ³ ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระสนเทศและสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า ⁴ แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ที่ประชุมนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า ⁵ แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ ⁶ คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทของคณยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา ⁷ เขาก็หลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโกลดาห์ และจากกุดโกลดาห์ถึงโยกบาราห์เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก ⁸ ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลเลวี ให้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ให้เฝ้าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อำนวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้ ⁹ เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงหามีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญากับเขานั้น ¹⁰ ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขานั้น’ ¹² และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาที่ปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย ¹³ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย ¹⁴ ดูกฎ ฟ้ำสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงสุด และโลกกับบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁵ แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาจากหลังเขาคือ ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้ ¹⁶ เพราะฉะนั้นจงตัดหนังปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอแข็งอีกต่อไป ¹⁷ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชลินบน ¹⁸ พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและแม่กำพร้า และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา ¹⁹ เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ ²⁰ ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยยอกพระนามของพระองค์ ²¹ พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็นนี้ ²² บรรพบุรุษของท่านลงไปให้อียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า”

บทเรียนต่างๆจากการอพยพและภัยพิบัติทั้งหลาย

11 “เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระดำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป ² ท่านทั้งหลายจงกราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้ไม่ได้รู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ ³ ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน ⁴ และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้ ⁵ และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ ⁶ และที่ทรงกระทำต่อดาราน และอาบิริมบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อำปากลืนเขาเข้าไป ทั้งครัวเรือนเตี้ยๆ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง ⁷ เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น ⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์ ⁹ และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ¹⁰ เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาเก้ารดน้ำเหมือนเป็นสวนผัก ¹¹ แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่ ¹² เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่

ต้นป้อนถึงสิ้นปี¹³ ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน¹⁴ 'เราจะให้แผ่นดินตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำจุ่น และน้ำมัน¹⁵ และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน้ำ'¹⁶ จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัติดินมีสการพระอื่น¹⁷ และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว¹⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน¹⁹ และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น²⁰ ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของ ท่าน²¹ เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ทรานเท่าบรรดาวันที่ฟ้าสวรรค์อยู่บนโลก²² เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระบรรดาทั้งสี่ของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว²³ พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน²⁴ ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั่นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก²⁵ จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน²⁶ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแช่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย²⁷ ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น²⁸ ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ในวันนี้ ไม่ติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแช่งนั้น²⁹ และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งคำอวยพรไว้บนภูเขาเอธิโอเปีย และตั้งคำสาปแช่งไว้บนภูเขาเออบาล³⁰ ภูเขาเหล่านี้มีอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในที่ราบตรงหน้ากิลาธาข้างที่ราบโมเรทมิไซหรือ³¹ เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น³² ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้"

กฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆสำหรับอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

12 "ต่อไปนี้ เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน ประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก² ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น³ ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น⁴ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำดังนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁵ ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่พักของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น⁶ และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝูงวัวและฝูงแพะแกะ⁷ ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปิตีราเริงในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย⁸ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากระทำอยู่ที่นี่ทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง⁹ เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไม่ไปถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน¹⁰ แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักพิงศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย¹¹ แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์¹² และท่านทั้งหลายจงปิตีราเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่านและคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน¹³ ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น¹⁴ แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้¹⁵ อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อละมั้งและเนื้อกวาง¹⁶ แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดินเหมือนน้ำ¹⁷ ส่วนสิบชักหนึ่งของพืช หรือน้ำจุ่น หรือน้ำมัน หรือลูกคอกุ่นแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมายื่นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน¹⁸ แต่ท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปิตีราเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น¹⁹ ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวีทรานเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก²⁰ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า 'เราจะกินเนื้อสัตว์' เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้²¹ ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านเถอะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด²² ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั้งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะ-

อาดด้วยก็รับประทานได้²³ แต่พึงแน่ใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ²⁴ ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างเกศา²⁵ ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มากายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์²⁶ แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้²⁷ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้²⁸ จงระวังที่จะฟังบรรดาคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มากายหลังท่านจะจำเริญเป็นนิത്യ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน²⁹ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะขจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น³⁰ จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่เขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ไต่ถามเรื่องพระของเขาโดยกล่าวว่า ‘ประชาชาตินี้มีสการพระของเขายังไร เพื่อเราจะกระทำด้วย’³¹ ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขากระทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วยไฟบูชาแต่พระของเขา³² ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น”

คำตักเตือนเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ

13 “ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน² และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า ‘ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก ‘และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น’³ ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดูเพื่อให้ทรงทราบว่า ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของ ท่านหรือไม่⁴ ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์⁵ แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้ภรรยาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไล่ท่านออกจากเรือนทาส เขากะทำให้ท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแล้วท่านจะต้องล้างความชั่วเช่นนี้จากท่ามกลางท่าน⁶ ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า ‘ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก⁷ เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าจะใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่สุดปลายโลกข้างโน้น⁸ ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้นิยัตินานของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าช้อนเขาไว้เลย⁹ ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย¹⁰ ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส¹¹ และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วเช่นนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย¹² ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น¹³ มีบางคนที่เป็นคนอันธพาลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า ‘ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก¹⁴ ท่านทั้งหลายจงสอบถามและอุตสาหค้นหาและถามดูอย่างระมัดระวัง และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน¹⁵ ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย¹⁶ ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสิ้นในเมืองนั้นไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิത്യ อย่าสร้างขึ้นมาใหม่อีกเลย¹⁷ อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะทรงหันจากพระพิโรธของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรุณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น¹⁸ เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”

คำสั่งสอนเรื่องอาหาร

14 “ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าเชือดเนื้อตัวเองหรือกระทำหน้าผากให้โล้นเพื่อคนตาย² เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์³ ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย⁴ สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ⁵ กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคป่า และแกะป่า⁶ ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกับและกับฝ่าออกเป็นสองและเดี่ยวเอื้องนั้นได้⁷ อย่างไรก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เดี่ยวเอื้องหรือมีกับฝ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงพา เพราะสัตว์เหล่านี้เดี่ยวเอื้องแต่กับไม่ฝ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน⁸ และหมูดังเพราะหมูมีกับฝ่าแต่ไม่เดี่ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และซากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง⁹ ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้¹⁰ แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน¹¹ นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้¹² แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้งหนวดแพะ นกออก¹³ นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน¹⁴ บรรดานกแก่ตามชนิดของมัน¹⁵ นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน¹⁶ นกเค้าแมวเล็ก นกทึดทือ นกอีโง้ง¹⁷ นกกระจุก แร้ง และนกอ้ายจิ้ง¹⁸ นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว¹⁹ แมลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย²⁰ สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้²¹ ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าดื่มลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย²² ผลได้เป็นปีจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง²³ ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือน้ำองุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากฝูงวัว และฝูงแพะ

แกะของท่าน ต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ ²⁴ ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสิบซึกหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกลจากท่านเกินไป ²⁵ ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ²⁶ และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา จะเป็นวัว แกะ หรือน้ำจุ่นหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจงปิติรำเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย ²⁷ ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน ²⁸ พอกรวมสามปีทุกที่ที่ท่านทั้งหลายจงนำสิบซึกหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน ²⁹ คนเลวี (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน) และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อและแม่ไม่มี ผู้ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน จะได้รับประทานอย่างอิมมัทนา เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่บรรดากิจการซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น”

การปลดปล่อยทาสเจ็ดปี

15 “ทุกๆสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย ² ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหน้ทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ตนให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย อย่างทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว ³ ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป ⁴ ยกเว้นเมื่อไม่มีคนยากจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครองนั้น ⁵ ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พึงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชนชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน ⁷ ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งหัดมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น ⁸ แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา และให้เขา ยืมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าจะข้าวของสิ่งใดๆ ⁹ จงระวังให้ดีเถิดเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจชั่วของท่านว่า ‘ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว’ และตาท่านก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน ¹⁰ ท่านจงให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียดาย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าจะท่านจะลงมือกระทำการสิ่งใด ¹¹ เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ‘ท่านต้องยื่นมือให้ใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน’ ¹² ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรูไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหกปี เมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน ¹³ และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปมือเปล่า ¹⁴ ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขาเป็นของจากฝูงแพะแกะของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่อจ่ายน้ำของท่าน ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน ¹⁵ ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้ ¹⁶ แต่ถ้าทาสนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน’ เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี ¹⁷ จงเอาเหล็กแท่งในหูของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนี้เขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย ¹⁸ เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมาหกปีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในการทั้งปวงที่ท่านได้กระทำนั้น ¹⁹ สัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่เกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจงถวายไว้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหรือตัวผู้ทำงาน หรือตัดขนจากแกะหรือตัว ²⁰ ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หัวปีนั้นต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้ ²¹ แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือขาเกหรือตาบอด หรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ²² ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มกลินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง ²³ เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเนื้อน้ำ”

เทศกาลปีสกาและขนมปังไร้เชื้อ

16 “ท่านจงถือเดือนอาบิบ ท่านทั้งหลายจงถือปีสกาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบิบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน ² และท่านจงถวายปีสกา เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ³ อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปีสกาตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรับหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน ⁴ ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลาเย็นวันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น ⁵ ท่านทั้งหลายอย่าถวายปีสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน ⁶ แต่ท่านจงถวายปีสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกันที่ท่านออกจากอียิปต์ ⁷ ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน ⁸ ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประมุขอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ

เทศกาลสัปดาห์

⁹ ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว ¹⁰ ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยการพระพรแก่ท่าน ¹¹ ท่านจงปิติสำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งกาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว เด็กกำพร้าพ่อและแม่ฝ่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ¹² ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้

เทศกาลอยู่เพิง

¹³ ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่อย่ำองุ่นของท่านแล้ว ¹⁴ ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปิติสำเริง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และกาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่ฝ่ายซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ¹⁵ ท่านจงถือเทศกาลนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการพระพรแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี

บรรดาผู้ชายจะต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าปีละสามครั้ง

¹⁶ บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์มือเปล่าๆ ¹⁷ ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน

ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ

¹⁸ ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม ¹⁹ ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าล่าเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญหามืดมัวไป และกลับคดียของคนชอบธรรมเสีย ²⁰ ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ²¹ ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้ไผ่ใช้เป็นเสาอุปการพียงแก่นบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้ ²² และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ”

จงถวายเฉพาะสิ่งที่ดีที่สุดแด่พระเจ้า

17 “ท่านทั้งหลายอย่านำวัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่ไม่สะอาดสะอึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

จงเอาหินขว้างคนโหดร้ายเสียให้ตาย

² ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่าในท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ ³ และไปปรนนิบัติพระอื่น และมีสารพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้ ⁴ มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ไต่ถาม และได้สอบถามอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล ⁵ ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำความชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย ⁶ ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่างลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว ⁷ ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

จงให้คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตพิพากษาเรื่องต่างๆ

⁸ ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่า เป็นคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเที่ยงธรรมสิทธิในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ ⁹ จงไปหาคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน ¹⁰ แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน ¹¹ ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ ¹² ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำตาม คือมิได้เชื่อฟังปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล ¹³ และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมีได้ข้านต่อไปอีก

การเลือกภักดิ์สำหรับคนอิสราเอล

¹⁴ เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า ‘เราจะต้องภักดิ์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชนอื่นซึ่งอยู่รอบเรา’ ¹⁵ ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นภักดิ์ไว้เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้เป็นภักดิ์ไว้เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน ¹⁶ แต่อย่าอย่าให้ผู้ที่มีบ้านของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีบ้านมากมาย เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย’ ¹⁷ และอย่าให้ผู้ที่มีภรรยาหลายคน เกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มี

เงินมีทองเป็นของตนอย่างมากมาย ¹⁸ เมื่อผู้นั้นนั่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้นั้นคิดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลว ¹⁹ ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้นั้น และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษามรรดากฎข้อในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม ²⁰ เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีได้เห็นผลจากพระราชบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล”

มรดกสำหรับคนเลวและพวกปุโรหิต

18 “คนเลวซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์ ² ฉะนั้นเขาจะไม่มีมรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น ³ ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตกจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต ⁴ ผลรุ่นแรกของท่านคือ ผลข้าว ผลน้ำอุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จมอมให้แก่ปุโรหิต ⁵ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสี่ของท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อกันไปเป็นนิตย์ ⁶ ถ้าคนเลวคนใดมาจากประตูเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา ⁷ แล้วเขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคคนเลวพี่น้องของเขา ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น ⁸ ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง

คำตักเตือนเรื่องการไหว้รูปเคารพ การเป็นคนกรง การเป็นพ่อมดแม่มดและการเป็นหมอดู

⁹ เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น ¹⁰ อย่าให้มีคนหนึ่งในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอจิบยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทายาคม ¹¹ เป็นหมอผี เป็นคนกรง เป็นพ่อมดแม่มด หรือเป็นหมอพราย ¹² เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะเอียนแด่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่ น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเมืองหน้าท่าน ¹³ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁴ เพราะว่าประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดูและพวกโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น

คำพยากรณ์ถึงพระเยชูคริสตผู้เป็นผู้พยากรณ์ยิ่งใหญ่

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา ¹⁶ อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮรมในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า ‘อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเปลวสีนํ้าอีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย’ ¹⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นก็ตออยู่ ¹⁸ เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของท่าน และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย ¹⁹ ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น

คำตักเตือนเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ (มธ 7:15-16)

²⁰ แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามีได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวในนามของพระเจ้าอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย’ ²¹ และถ้าท่านนึกในใจว่า ‘ทำอย่างไรเราจึงจะรู้พระวาระที่พระเยโฮวาห์ยังมีได้ตรัสนั้นได้’ ²² เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามีได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวาระที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย”

เมืองลี้ภัย

19 “เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น ² ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ³ ท่านจงจัดเตรียมให้มีทางและจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้ว จะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้ ⁴ ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนผู้หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน ⁵ อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้ ⁶ ด้วยเกรงว่าผู้อาฆาตโลहितกำลังโกรธจัดจะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นกัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามีได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน ⁷ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง ⁸ และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน ⁹ ถ้าท่านได้ระวังที่จะรักษามบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระบรมคชาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น ¹⁰ ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่านประธานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น ¹¹ แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และชும்คอยดักเขาอยู่ และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง ¹² แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อาฆาตโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย ¹³ อย่าให้นัยน์ตาของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี

จงรักษาเสาะเขตของเพื่อนบ้านของตน

¹⁴ ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาะเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้

การพิพากษาพยานเท็จ

¹⁵ อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันยืนยงกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ ¹⁶ ถ้ามีพยานเท็จกล่าวปรักปรำความผิดของคนหนึ่งคนใด ¹⁷ ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในเวลานั้นๆ ¹⁸ พวกผู้พิพากษาจะตัดสินคดีส่วน และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปรักปรำพี่น้องของตนเป็นความเท็จ ¹⁹ ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย ²⁰ คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก ²¹ อย่าให้นัยน์ตาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า”

กฎต่างๆเรื่องสงคราม

20 “เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า รถรบ และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ² และเมื่อใกล้จะรบกัน ปุโรหิตจะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน ³ และจะกล่าวว่า ‘โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย ⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน’ ⁵ แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า ‘ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายเป็นบ้าน ⁶ ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมิได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น ⁷ ผู้ใดที่ห่มันหญิงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย’ ⁸ และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า ‘ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจพี่น้องของเขาจะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา’ ⁹ เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชาจากองต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน ¹⁰ เมื่อพวกท่านเข้าไปใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน ¹¹ ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบบนอยู่ในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน ¹² ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบ ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้ ¹³ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ ¹⁴ แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รับไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของตัว ท่านจงอึ้งใจในของที่รับมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ¹⁵ ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชนชาติใกล้ๆนี้ ¹⁶ แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หาใจได้เลย ¹⁷ แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์ซีย์ คนฮิโวลี และคนเยบูนส์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้ ¹⁸ เพื่อว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁹ เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวาน ฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตมนุษย์) ²⁰ เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะไม่ใช่เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก”

การสอบสวนคดีฆาตกรรม

21 “ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าที่อยู่ออกกลางแจ้ง ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดฆ่าเขาตาย ² ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดดูระยะทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆศพผู้ตายนั้น ³ แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้ชาน และยังไม่เคยเทียมแอก ⁴ และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวนั้นไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้หักคอวัวตัวเมียที่หุบเขานั้น ⁵ และปุโรหิตผู้เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้ช่วยพรในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุกเรื่องสิ้นสุดลงด้วยคำของปุโรหิตเหล่านั้น ⁶ และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเขาทั้งหลายเหนือวัวตัวเมียซึ่งถูกหักคอที่ในหุบเขานั้น ⁷ และเขาจะเป็นพยานว่า ‘มือของเราทั้งหลายมิได้กระทำโลหิตของชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลายมิได้แลเห็นโลหิตของเขาตก’ ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลบลมทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไล่ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด’ และจะทรงอภัยโทษอันเนื่องมาจากโลหิตนี้ให้แก่เขา ⁹ ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

การแต่งงานกับเชลย จงรักษาสิทธิบุตรหัวปีไว้

10 เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย 11 และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่งในกลุ่มเชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็นภรรยาของท่าน 12 ท่านจงพาหญิงมาไว้ที่เรือนของท่าน ให้นางโกศศีรษะและตัดเล็บมือเสีย 13 และให้นางเปลื้องเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออกและให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้อีกุชขึงมิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน 14 ภายหลังจากที่ท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่ นางจะพอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรตินางแล้ว 15 ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่ง ชังอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ตนชัง 16 เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภรรยาคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี 17 แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตนชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าเป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

บุตรชายที่ถือและไม่อยู่ในโอวาก

18 ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ถือและไม่อยู่ในโอวาก ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง 19 ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ 20 และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า ‘บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนถือและไม่อยู่ในโอวาก ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขี้เมา’ 21 แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง 22 ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมิโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ 23 อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกเผาไหม้โดยพระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน”

ความรับผิดชอบช่วยเพื่อนบ้าน

22 “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่างหนึ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน 2 ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป 3 ลายของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ท่านพบเข้าท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย 4 ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล้มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก

วิธีแต่งตัวที่ถูกต้องสำหรับชายและหญิง

5 อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 6 ถ้าท่านเพิกเฉยไปพบรั้นอยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่กกกอยู่บนลูกนกหรือไข่ นั้น ท่านอย่าเอาแม่กกกับลูกนกไป 7 ท่านจงปล่อยแม่กกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปตีมาตี และท่านจะมีอายุยืนนาน 8 เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

พระราชบัญญัติของโมเสสสอนเรื่องการแยกออกจากความชั่ว

9 อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหว่านลงในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหว่านและผลองุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน 10 ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน 11 ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ก่อด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน 12 ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว

จงลงโทษผู้ชายที่กล่าวร้ายเรื่องภรรยาที่ไร้ความผิด

13 ถ้าชายคนใดได้ภรรยา และได้สมสู่อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง 14 และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า ‘ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าสมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี’ 15 บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง 16 และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า ‘ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง 17 ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุกล่าวเท็จตนว่า ‘ข้าพเจ้าไม่เห็นว่ามีบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย’ นี้แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี’ แล้วเขาจะคลี่ผ้าที่นั่นออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน 18 ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเขียน 19 และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต

จงเอาหินขว้างคนผิดประเวณีให้ตายเสีย

20 แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้ 21 เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมาออกประตูเรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความผิดในเวลาอิสราเอลคือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน 22 ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคน

อื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล ²³ ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ ²⁴ ท่านจงพาเขากลับออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขากลับด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องโวยวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติกรรมของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน ²⁵ แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ²⁶ แต่ถ้าท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องไปโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้านของตน ²⁷ เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขาหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้ ²⁸ ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารียังไม่หมั้น เขาก็จับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอผู้มีผู้รู้เห็น ²⁹ แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบบเชลลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา ³⁰ ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน และห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา”

บางคนเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ไม่ได้

23 “ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกอั้นทะหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัดออก อย่าให้เขาเข้าไปที่ชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ ² ห้ามลูกนอกกฎหมายเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสืบชั่วอายุคน ³ อย่าให้คนอัมมอหรือคนโง่เข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสืบชั่วอายุคน ⁴ เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อก่อนออกจากอียิปต์ และเพราะว่าเขาได้จับบาลาอัมบุตรชายเบโธร์มาจากเปโรร์แห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่งท่านทั้งหลาย ⁵ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบาลาอัม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน ⁶ ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์ ⁷ ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างดาวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น ⁸ เด็กๆชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้

การชำระตัว

⁹ เมื่อก่อนออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง ¹⁰ ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย ¹¹ แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้ ¹² ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้ ¹³ และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อก่อนนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ขุดหลุมไว้ และหันไปกลบสิ่งปฏิกูลของท่านเสีย ¹⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน

เรื่องทาสที่หนีไป ห้ามเป็นหญิงโสเภณี กะเทยหรือเอาดอกเบี๋ย

¹⁵ ถ้ามีทาสหนีจากนายของเขาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา ¹⁶ จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขาจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย ¹⁷ ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้นอย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกะเทย ¹⁸ ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณี หรือค่าชื้อขายสุนัข มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสัตย์ปฏิญาณใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁹ ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบี๋ย ไม่ว่าจะดอกเบี๋ยเงินกู้ หรือดอกเบี๋ยเครื่องบริโภคน หรือดอกเบี๋ยของสิ่งใดๆที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี๋ย ²⁰ ท่านจะให้คนต่างดาวยืมเพื่อเอาดอกเบี๋ยก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี๋ย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอภัยพระพรแก่ท่านในทุกสิ่งซึ่งมือท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น ²¹ เมื่อก่อนปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป ²² แต่ถ้าท่านงดไม่ปฏิญาณ ท่านก็จะไม่มีบาป ²³ ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว ²⁴ เมื่อก่อนเข้าไปในสวนองุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป ²⁵ เมื่อก่อนเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอามือเด็ดรวงข้าวมาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้”

พระราชบัญญัติของโมเสสนุญาตให้หย่ากัน

24 “เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่มือนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป ² และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง ³ และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มือนางแล้วไล่นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย ⁴ สามีคนเดิมที่ได้ไล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้น มีบาป

กฎต่างๆเรื่องชีวิตประจำวัน การเป็นเพื่อนบ้านที่ดีและการช่วยเหลือคนอื่น

⁵ เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้นั้นต้องไปกัฟ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขาอยู่บ้านปีหนึ่งเพื่อเขาจะให้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข ⁶ อย่าให้ผู้ใดยึดไม้หรือหินไม่ลูกปฏิญาณไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยึดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขา ⁷ ถ้าชายคนใดถูกเขาจับ

ได้ว่าได้ลักพี่น้องคนอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้เป็นทาสหรือขายเสีย ขโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้และท่านจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน ⁸ ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรคเรื้อน ระวังที่จะกระทำตามคำชี้แจงของปุโรหิตคนเลวี ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น ⁹ จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มีเรียมตามทาง เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว ¹⁰ เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องขอยืมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน ¹¹ ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง ¹² ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน ¹³ เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลาอน และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁴ ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน ¹⁵ ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน ¹⁶ อย่าให้มีดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง ¹⁷ ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับสินบนของแม่่ม่ายไว้เป็นประกัน ¹⁸ แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ท่านออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้ ¹⁹ เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลืมพ่อนข้าวไว้ในนาพ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่่ม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน ²⁰ เมื่อท่านพาดดินมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่่ม่าย ²¹ เมื่อท่านเก็บผลจูงจากสวนจูงของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่่ม่าย ²² ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้”

กฎต่างๆเรื่องความสัมพันธ์กับคนอื่น

25 “ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกเขาพิพากษาพิจารณาความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูกและกล่าวโทษฝ่ายผิด ² ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโทษก็ให้ผู้พิพากษาให้เขาอนลง แล้วกำหนดให้โทษต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น ³ ให้โทษเขาสี่สิบก็ก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโทษเขาเกินนั้น พี่น้องของท่านก็เป็นที่ถูกของทนาย ⁴ อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ ⁵ ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหาไม่มีบุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง ⁶ บุตรหิวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้สืบไปจากอิสราเอล ⁷ ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและกล่าวว่า ‘พี่น้องของสามีดิฉันไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน’ ⁸ แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนยันโดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง’ ⁹ แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ถึงเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้น แล้วกล่าวว่า ‘ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของต’ ¹⁰ ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า ‘วงศวานที่รองเท้าถูกดึงออก’ ¹¹ ถ้าชายสองคนวิวาทกบฏต่อกันและภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ตี และนางยื่นมือออกเค้นของลับของชายคนนั้น ¹² ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย ¹³ ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาซึ่งต่างกันไว้ให้ดู อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา ¹⁴ ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง ¹⁵ ท่านจงมีลูกตุ้มอันสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถึงตวงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ¹⁶ เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านั้น และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

การทำลายคนอามาเลซ

¹⁷ จงระลึกถึงการที่คนอามาเลซกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์ ¹⁸ เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่ที่ร้าง คือนรธาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่ร้าง เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อยล้า เขามีได้ยาเกรงพระเจ้า ¹⁹ เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากรรธาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอามาเลซเสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมเสีย”

การถวายผลรุ่นแรก

26 “เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว ² ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ³ ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า ‘ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย’ ⁴ แล้วปุโรหิตจะรับกระจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁵ และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ‘บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กำลัสนาคอยู่ ท่านลงไปให้อียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นมีแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กลายเป็นประชาชนชาติหนึ่งใหญ่โตแข็งแรงและมีพลเมืองมาก ⁶ และชาวอียิปต์ทำแก่เราอย่างเลวทราม และข่มใจเรา และทำให้เราทำงานหนัก ⁷ แล้วเมื่อเราร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของเรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การลำบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา ⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความนำกลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ ⁹ พระองค์ทรงนำเรามาที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ดูก่อน บัดนี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนี้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์’ และท่านจงวางสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹¹ ท่านจงปี-

ตีสำเร็จด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี่ และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน ¹² เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งถึงหลายจากผลไม้ของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่งนั้น แก่คนเลวี่และคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่กำพร้า เพื่อเขาจะได้รับการให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน ¹³ แล้วท่านจงทูลต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ‘ข้าพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพระองค์ได้ให้แก่คนเลวี่และคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่กำพร้า ตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมเลย ¹⁴ ข้าพระองค์มิได้รับการสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกข์หรือยกส่วนใดออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทิน หรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย แต่ข้าพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำตามทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้ ¹⁵ ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานประทับบริสุทธีของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอำนวยการแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์’ ¹⁶ วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน ให้กระทำตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ จะนั้นท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ¹⁷ ในวันที่ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ¹⁸ และในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁹ และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธีแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว”

จงจารึกพระราชบัญญัติบนศิลาก้อนใหญ่และตั้งไว้บนภูเขาเอบาล

27 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า “จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ ² ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆ ขึ้น เอาจอบโบกเสีย ³ แล้วท่านจงจารึกบรรดากฎของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน ⁴ ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน ⁵ และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสกัดศิลานั้น ⁶ ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาก็ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁷ และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปรีดีรำลึกต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁸ และท่านจงจารึกบรรดากฎของพระราชบัญญัติบนศิลานั้นอย่างชัดเจน”

การกล่าวถึงพระพรและคำสาปแช่งต่างๆบนภูเขาเกรซิมและภูเขาเอบาล

⁹ โมเสสและปุโรหิตคนเลวี่ได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า “โอ อิสราเอล จงเจียมและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁰ เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้” ¹¹ ในวันที่เดียวกันนั้นโมเสสได้กล่าวกับประชาชนว่า ¹² “เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้ยืนบนภูเขาเกรซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร โยเซฟและเบนยามิน ¹³ และให้คนต่อไปนี้ยืนแข่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลี ¹⁴ และให้คนเลวี่กล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า ¹⁵ ‘ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า ‘เอเมน’ ¹⁶ ‘ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ¹⁷ ‘ผู้ใดที่ยกย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ¹⁸ ‘ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ¹⁹ ‘ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควรให้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่กำพร้า ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²⁰ ‘ผู้ใดสมสู่กับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²¹ ‘ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉานชนิดใดๆก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²² ‘ผู้ใดที่สมสู่กับพี่สาวหรือน้องสาว จะเป็นบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²³ ‘ผู้ใดสมสู่กับแม่ยายของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²⁴ ‘ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²⁵ ‘ผู้ใดรับสินบนให้ฆ่าบุคคลที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’ ²⁶ ‘ผู้ใดไม่ดำรงบรรดากฎของพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ‘เอเมน’”

คนที่เชื่อฟังพระเจ้าจะได้รับพระพรยิ่งใหญ่

28 “ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก ² บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมากับท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ³ ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุกๆ ⁴ ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น ⁵ กระจาดของท่าน และรวงนวดแป้งของท่านจะรับพระพร ⁶ ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป ⁷ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง ⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่ดวงของท่าน และบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติที่บริสุทธีแต่พระองค์ ดัง

ที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระบรรดาของพระองค์¹⁰ และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาก็ทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน¹² พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยพระพรแก่กิจการน้ำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขอยืม แต่ท่านจะไม่ขอยืมเขา¹³ ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง¹⁴ และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น

ชนชาติที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะถูกสาปแช่งและภัยพิบัติต่างๆ

¹⁵ แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ที่สั่งของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน¹⁶ ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา¹⁷ กระจาดของท่านและรวงนวดแป้งของท่านจะรับคำสาปแช่ง¹⁸ ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง¹⁹ ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป²⁰ พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย และการตำหนิมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มือท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านได้กระทำเพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย²¹ พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคร้ายติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น²² พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยความซบพอมและด้วยความไข้ ความอักเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราขึ้น และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ²³ และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก²⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย²⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู้อาณาจักรเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก²⁶ ซากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดขุดฝังศพสัตว์เหล่านั้นไป²⁷ พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีธนูด้วยริศดัดดวงควารันรุนแรง ด้วยโรคลึกลับปิดลึกลับ และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้²⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตโง่งมเหียง²⁹ ท่านจะต้องคลำไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคลำไปในความมืด และท่านจะไม่มีความสำเร็จในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย³⁰ ท่านจะหมั่นหญิงคนหนึ่งไว้เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา³¹ คนจะฆ่าวัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมีได้รับประทานเนื้อวัวนั้น เขาจะมาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแพะแกะของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย³² เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจนำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้³³ ชนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาแต่ก่อนจะมารับประทานพืชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป³⁴ ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ้าคลั่งไป³⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน³⁶ พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่านและภักดิ์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ทำได้ด้วยไม้และด้วยหิน³⁷ ท่านจะเป็นที่นำตกระลึง เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่คำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น³⁸ ท่านจะต้องเอาพืชไปหว่านไว้ในนามากและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตึกแตงจะกัดกินเสีย³⁹ ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย⁴⁰ ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ที่อาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้ใช้น้ำมันมะกอกตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย⁴¹ ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย⁴² ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ตึกแตงจะถือกรรมสิทธิ์⁴³ คนต่างด้าวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นเหนือท่านทุกที่ๆ และท่านจะต่ำลงทุกที่ๆ⁴⁴ เขาจะให้ท่านทั้งหลายขี้มอมของเขาคือ และท่านจะไม่มีให้เขายืม เขาจะเป็นหัว และท่านจะเป็นหาง⁴⁵ ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้⁴⁶ สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์⁴⁷ เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรำเริงและใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์⁴⁸ เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้อันด้วยความหิวและกระหาย เป็ลื่อยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น⁴⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้อันกับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา⁵⁰ เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาดุร้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว⁵¹ และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้ำองุ่นหรือน้ำมัน ลูกวัว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ⁵² เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเขม็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน⁵³ ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น⁵⁴ ผู้ชายสำรวยและสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน⁵⁵ จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง⁵⁶ ผู้หญิงสำรวยและสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสาวงามและสำรวยอย่างนั้น เขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ⁵⁷ ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่ง

คลอດ เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเรื่อยๆเพราะขัดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านถึง-หลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง 58 ถ้าท่านถึงหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำถึงสิ้นของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยาเกรงพระนามที่ทรงสง่าราศีและที่นำสะพริงกลัวนี คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 59 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่านและเชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างพิสดาร ภัยพิบัติร้ายแรงและชานาน และความเจ็บไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและชานาน 60 ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคถึงหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่ 61 เช่นเดียวกับโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่างซึ่งมิได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมาซึ่งท่าน จนกว่าท่านถึงหลายจะถูกทำลาย 62 ซึ่งพวกท่านถึงหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้า นั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

คำพยากรณ์ถึงการกระจัดกระจายไปทั่วโลก

63 และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำต่อท่านและอำนาจพระพรให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเด็ดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น 64 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านถึงหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วยไม้และศิลา 65 เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่างๆนั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีความหยุดพัก เพราะพระเยโฮวาห์จะประทานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มืดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆอดลง 66 และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย 67 ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จงดี' และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จงดี' เพราะความครั่นคร้ามซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น 68 และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวขายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน"

คำเตือนใจเรื่องพันธสัญญาเกี่ยวกับคานาอัน

29 ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ 2 โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น 3 ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น 4 แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน 5 'เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวันไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า 6 เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำองุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า' 7 และเมื่อท่านมาถึงที่นี่ สโหนกษัตริย์เมืองเฮโซบ และโอกกษัตริย์เมืองบาซาน ออกมาทำสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป 8 เราริบแผ่นดินของเขาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาด และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ 9 เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำเริญในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ 10 ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือบรรดาหัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชายของอิสราเอล 11 เด็กๆของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟันให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน 12 เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้ 13 เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ 14 ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับคำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น 15 แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่มิได้อยู่ที่นี่กับเราในวันนี้ 16 (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร 17 ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนของเขาทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ด้วยหิน และด้วยเงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย) 18 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดีหมิ่นและบอระเพ็ด 19 และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า 'แม้ข้าจะเดินด้วยความดีดังตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะเอาการเมาเหล้าช้อนความกระหายน้ำ' 20 พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้อภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความหวงแหนของพระองค์จะพุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแช่งถึงสิ้นซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า 21 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลถึงปวงให้ประสพหายนะตามคำสาปแช่งถึงสิ้นของพันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ 22 และคนชั่วอายุต่อมาคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อเขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคภัยซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น 23 คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่าน และไม่หว่านไร่ไถนา เป็นที่ที่หญ้าไม่ออก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่างไฮโดมและโคโมราห์ เมืองอัทมาห์ เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโรธ 24 เออ ประชาชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมายเช่นนี้หมายความว่าอะไร' 25 แล้วคนจะพูดกันว่า 'เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อพระองค์ทรงพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ 26 ไปปรนนิบัติตนมัสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา 27 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ นำเอาบรรดาคำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง 28 และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขาไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้' 29 สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิത്യ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำถึงสิ้นของพระราชบัญญัตินี้"

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมคนอิสราเอลเมื่อพระเยชูเสด็จกลับมา

30 “ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น ² และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ³ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น ⁴ ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ ⁵ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน ⁶ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ ⁷ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน คือผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย ⁸ และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ ⁹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มือท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปล้ำปิตีที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปล้ำปิตีในบรรพบุรุษของท่าน ¹⁰ ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

คำตักเตือนว่าจะเลือกชีวิตหรือความตาย

¹¹ เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย ¹² มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะแทนเราขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ¹³ มิใช่อยู่พ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า ‘ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม’ ¹⁴ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้ ¹⁵ จงดูเถิด ในวันที่ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน ¹⁶ คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น ¹⁷ แต่ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปมีสการพระอื่นและปรนนิบัติพระอื่น ¹⁸ ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น ¹⁹ ข้าพเจ้าขออภัยเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ²⁰ ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น”

คำปรึกษาครั้งสุดท้ายของโมเสสต่อคนอิสราเอลและโยชูวา

31 โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน ² และท่านกล่าวแก่เขาว่า “วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้’ ³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินาศไป เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชูวาจะข้ามไปนำหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว ⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่างที่คุณได้เห็นและได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกษัตริย์ของคานาอันไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว ⁵ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว ⁶ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย” ⁷ แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคนอิสราเอลว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก ⁸ ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย” ⁹ โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่ปุโรหิตลูกหลานของเลวี ผู้ซึ่งห้ามหับพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล ¹⁰ และโมเสสบัญชาเขาว่า “เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง ¹¹ เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ นั้น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง ¹² จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนต่างด้าวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระงับที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ ¹³ และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน トラบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น”

โมเสสจะสิ้นชีวิต โยชูวาได้รับพระบัญชา บทเพลงของโมเสส

¹⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวา และเจ้าทั้งสองจงมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้กำชับเขา” โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสา

เมฆในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสาเมฆนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด ตัวเจ้าจวนจะต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นซู้กับพระของคนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาก็จะหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา ¹⁷ แล้วในวันนั้นเราจะครีวต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เขาก็หลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า ‘สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ’ ¹⁸ ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น ¹⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราประจักษ์ปราณอิสราเอล ²⁰ เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานอิมหม่าและอ้วนพี เขาจะหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา ²¹ และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว บทเพลงนี้จะเพ็ชฌัญญาเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืม เพราะแม้แต่เวลาเมื่อเราถึงถึงความมุ่งหมายที่เขาทำลึงจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้” ²² โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล ²³ พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะอยู่กับเจ้า”

โมเสสเขียนหนังสือจบแล้ว อิสราเอลจะประพฤติหลงผิดไป

²⁴ ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือจบแล้ว ²⁵ โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามหับพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า ²⁶ “จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานประจักษ์ปราณท่าน ²⁷ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด ²⁸ ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานประจักษ์ปราณเขา ²⁹ เพราะข้าพเจ้าทราบแล้วว่าเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพฤติตัวเสื่อมทรามอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มีมือท่านกระทำ” ³⁰ โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าสู่ประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

บทเพลงของโมเสส

32 “โอ ฟ้าสวรรค์ จงเชิญฝูง ข้าพเจ้าจะพูด โอ พืชโลก ของงสัตว์ถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า ² ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างห่าฝนตกลงเหนือพืชสด ³ เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา ⁴ พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระบรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง ⁵ เขาก็หลายประพฤติชั่วช้าแล้ว ตำนานของเขาทั้งหลายไม่ใช่เป็นตำนานของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุควิปัสและคดโกง ⁶ โอชนชาติโหดเหี้ยมและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างไรละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรคท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว ⁷ จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมาหลายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน ⁸ เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม พระองค์ทรงกั้นเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล ⁹ เพราะว่าส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง ¹⁰ พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกันดาร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ถึงแก่พระเนตรของพระองค์ ¹¹ เหมือนนกอินทรีที่กว้งรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต กางปีกออกรองรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก ¹² พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเขา ¹³ พระองค์ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาดูดน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำมັນจากหินแข็งกล้า ¹⁴ ให้ได้นมเปรี้ยวจากควัว และให้ได้น้ำมันจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันธุ์บาชาน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มเลือดขององุ่น คือน้ำองุ่น ¹⁵ แต่ยชูรอันอันขึ้นแล้วก็มีพศ พอเจ้าอันใหญ่ เนื้อหนานุ่มนึ่ง เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา ¹⁶ เขายังยให้พระองค์ทรงอิจาด้วยพระต่างด้าว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ยให้พระองค์ทรงกริ้ว ¹⁷ เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จักมาก่อน บูชาพระใหม่ๆซึ่งเกิดมาเร็วๆนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว ¹⁸ ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่หักแล้วที่ท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน ¹⁹ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงชังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยิวพระองค์ ²⁰ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะคอยดูว่าปลายทางของเขาจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ดื้อรั้น เป็นลูกเต่าที่ไม่มีใจเชื่อ ²¹ เขาคำให้เรอิจาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยิวโกสะเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยิวโกสะเขาด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง ²² เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยความกริ้วของเรา นั้น ไฟก็ไหม้ลูกหลานไปจนถึงก้นลึกของนรก เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา ²³ เราจะสมสิ่งร้ายไว้บนเขากันหลาย และปล่อยลูกธนูของเรามายิงเขา ²⁴ เขาจะซุบซอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันขมขื่นจะเผาผลาญเขาเสีย เรา จะส่งฟันสัตว์ร้ายให้มาขบกับพืชของสัตว์เลื้อยคลานในพงคสิ ²⁵ ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิง พรหมจารี ทั้งเด็กที่ยังดูนมและคนที่ผมหงอก ²⁶ เราพูดแล้วว่า “เราจะให้เขากระจัดกระจายไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญไปจากความทรงจำของมนุษย์” ²⁷ ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพฤติผิดไป กล่าวที่ศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า “กำลังมือของเราจะมีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่” ²⁸ เพราะว่าเขากันหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ ²⁹ โอ ถ้าเขาดลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ ³⁰ คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย ³¹ เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราที่ตัดสินอย่างนั้น ³² เพราะว่าเขาอุนของเขามาจากเขาเมืองโสโดม มาจากไร่เมืองโคโมราห์ ผลอุนของเขาเป็นดีหมี และอุนที่เป็นพวงๆก็ขมขื่น ³³ น้ำอุนของเขาเป็นพืชของมังกร เป็นพืชอำมหิตของงูเห่า ³⁴ เรื่องนี้มีได้สะสมไว้กับเรอดอกหรือ ประทับ

ตราไว้ในคลังของเรา³⁵ การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา เก้าของเขาสั้นไกลไปตามกำหนดเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขา อยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน³⁶ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ และทรง เมตตาดปราณีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาสั้นลง ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่³⁷ แล้วพระองค์จะตรัสว่า “พระของ เขาอยู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนเล่า³⁸ คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และดื่มน้ำองุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของ เขา ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้า³⁹ จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้า อื่นใด เราฆ่าให้ตาย และเราก็กินชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็กินเนื้อให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้⁴⁰ เพราะเราหิวถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์⁴¹ ถ้าเราลืบบดาอันวาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะไม่แก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา⁴² เราจะให้ลูกธนูของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเขลย ตั้งแต่ เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู”⁴³ โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาดปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์”⁴⁴ โมเสสได้มา เล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชูวาบุตรชายชูนา

โมเสสจะสิ้นชีวิตบนยอดเขาเนโบ

⁴⁵ และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคนอิสราเอลแล้ว⁴⁶ ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า “จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าว แก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น⁴⁷ เรื่องนี้ไม่ใช่ เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่าน ทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น”⁴⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในวันนั้นเองว่า⁴⁹ “จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึง ยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยรีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์⁵⁰ และสิ้นชี- วิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวมไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโรนพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาสีไร และถูกรวมไปอยู่กับ ประชาชนของเขา⁵¹ เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่น้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารสิน เพราะเจ้ามิได้เคารพ เราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล⁵² เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล”

พระพรสำหรับตระกูลต่างๆ

33 ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบุตรของพระเจ้าได้ช่วยพรแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต² ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายังเขากิ่งหลาย พระองค์ทรงวางรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธินับหมื่นๆ ที่พระ- หัตถ์เบื้องขวามือไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา³ แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิสุทธินับหมื่นๆก็อยู่ในพระ- หัตถ์ของพระองค์ และเขากิ่งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดำรัสของพระองค์⁴ โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็น กรรมสิทธิ์ของชุมนุมชนยาโคบ⁵ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยชูรณ เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมนุมกับคนอิสราเอลทุกตระกูล⁶ ขอให้รูเบนดำรง ชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย”⁷ ท่านกล่าวถึงพรสำหรับยูดาห์ดังนี้ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถิตเสียงของยูดาห์ ขอ ทรงนำเขาเข้ากับชนชาติของเขา มือของเขาได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากอุปัทวเหตุของเขา”⁸ ท่านกล่าวถึงเลวีว่า “ ขอให้กุมมิมและอูริมของพระองค์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่ตำบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่น้ำเมรี- บาห์⁹ ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า ‘ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา’ เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระ- วาจนะของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์¹⁰ เขากิ่งหลายจะสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของ พระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพิภพพระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์¹¹ ข้าแต่พระเย- โฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนวยการแก่ข้าพเจ้าของของของ และโปรดการงานที่มือเขาทำ ขอทรงตีทำลายบั้นเอวแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่ เกลียดชังเขา อย่าให้ลุกขึ้นอีกได้”¹² ท่านกล่าวเรื่องเบนยามินว่า “คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเย- โฮวาห์จะทรงปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่ระหว่างบ่าของเขา”¹³ และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า “ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพร จากพระเยโฮวาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสวรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากบาดาลซึ่งหมอบอยู่ข้างล่าง¹⁴ ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของ ดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด¹⁵ พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาดีกดาบรพ์ และผลประเสริฐที่สุดจาก เนินเขาที่อยู่ตลอดกาล¹⁶ และผลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านี้ ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน¹⁷ สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของ เขาเหมือนเขาบูนิคอน และด้วยเขานั้นเขาจะเดินชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอเฟราอิมนับหมื่นเป็นเช่นนี้ คนมนัสเสห์นับ พันก็เหมือนกัน”¹⁸ ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า “เศบูลุนเอ๋ย จงปีติรำเริงเมื่อท่านออกไป และอิสราเอลเอ๋ย จงปีติรำเริงในเต็นท์ของท่าน¹⁹ เขา จะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความอุดมจากทะเลและได้ขุมทรัพย์ที่ ซ่อนอยู่ในทราย”²⁰ ท่านกล่าวถึงกาดว่า “สารุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายภาค ภาคหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขากิ่งแขนและกระหม่อมบน ศีรษะ²¹ เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของท่าน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชน ชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล”²² และท่านกล่าวถึงดานว่า “ดานเป็นลูกสิง- โตที่กระโดดมาจากเมืองบาซัน”²³ และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า “โอ นัฟทาลี ผู้มีด้วยพระคุณและหน้าด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึด- ครองทางตะวันตกและทางใต้”²⁴ และท่านกล่าวถึงอาเชอร์ว่า “ขอให้อาเชอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของ พี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน²⁵ รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของ ท่านเป็นอย่างนั้น²⁶ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชูรณ พระองค์เสด็จมาจากฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อ่าตระการ ของพระองค์ตามท้องฟ้า²⁷ พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกรรมนิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลึกศัตรูให้ออก ไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า ‘ทำลายเสียเถอะ’²⁸ ดังนั้นแหละ อิสราเอลจริงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดิน ที่มีข้าวและน้ำองุ่น เออ ท้องฟ้าของพระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา²⁹ โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแก่ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชน

ชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มูสาทังสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปูชนียสถานสูงของเขา”

โมเสสได้เห็นแผ่นดินคานาอัน แล้วสิ้นชีวิตบนภูเขาเนโบ

34 และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาปิสกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค และพระเยโฮวาทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเลอาดจนถึงดาน ² ทั้งบัฟทาสีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ ทั้งแผ่นดินยูดาห์ โกลไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป ³ ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยรีโค เมืองต้นอินทผลัม โกลไปจนถึงโคอาร์ ⁴ และพระเยโฮวาทรงตรัสกับท่านว่า “นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ว่า ‘เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า’ เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น” ⁵ เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาทรงจึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาท ⁶ และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ที่หุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบรเปเอร์ จนถึงทุกวันนี้หาผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่ ⁷ เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย ⁸ และคนอิสราเอลร้องให้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันที่ร้องไห้ไว้ทุกขถึงโมเสสก็สิ้นลง

โยชูวา ผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณ จะนำคนอิสราเอลแทนโมเสส

⁹ โยชูวาบุตรชายนูนมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะโมเสสได้อำนาจของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮวาทรงบัญชาโมเสสไว้ ¹⁰ ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาทรงรู้จักหน้าต่อหน้า ¹¹ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริวารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทังสิ้น ¹² และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทังสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทังปวง

โยชูวา

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากผู้นำของอิสราเอล คือโยชูวา บุตรนูน โยชูวาเป็นผู้นำของชาวอิสราเอลหลังจากที่โมเสสได้เสียชีวิต เล่มนี้เกี่ยวกับการที่ชนชาติอิสราเอลได้ชนะแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เขา เพื่อพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือชาวอิสราเอล พระองค์ต้องการสองสิ่งจากพวกเขา คือเขาต้องมีความเชื่อในพระเจ้า และเขาต้องเชื่อฟังพระเจ้า แล้วพระเยโฮวาห์ได้ต่อสู้เพื่อเขา และโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พวกเขาได้ชนะแผ่นดินนั้น ตามลำดับวัน เดือน ปี ของอาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ ระยะเวลาที่โยชูวาเป็นผู้นำของประเทศอิสราเอลนั้น คือ 26 ปี โยชูวาเป็นผู้นำตั้งแต่ปีก่อน ค.ศ. 1451 ตอนนั้นโยชูวากับคาเลบเป็นคนมีอายุมากที่สุดในชาวอิสราเอล ทั้งสองคนนี้มีอายุประมาณ 80 ปี

โยชูวาได้รับหน้าที่ใหม่

1 อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของโมเสสว่า ² “โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมดไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล ³ ทุกๆตำบลในที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส ⁴ ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไทต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า ⁵ ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วฉันใด เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย ⁶ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะยกให้เขา ⁷ เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเถิด ระวังที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้ นั้น อย่าหลีกเสี่ยงจากพระราชบัญญัตินั้นไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี ⁸ อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึกตรองตามมันทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี ⁹ เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า”

โยชูวาเตรียมประชาชนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดน

10 แล้วโยชูวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า ¹¹ “จงไปในค่ายสั่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวัน ท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง” ¹² แล้วโยชูวาพูดกับคนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งว่า ¹³ “จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจัดที่พักให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน ¹⁴ จงให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้ามไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพี่น้องของตน ¹⁵ จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทานที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทั้งให้เขาได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา แล้วท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่พวกท่านปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวงอาทิตย์ขึ้น” ¹⁶ เขาทันทีจึงตอบโยชูวาว่า “สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เราจะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเราไปในที่ใดๆ เราจะไป ¹⁷ เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสก็แล้วกัน ¹⁸ ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด”

นางราหับช่วยผู้สอดแนม

2 ต่อมาโยชูวาบุตรชายนูนได้ใช้ชายสองคนจากเมืองชีกิริมเป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวหาว่า “จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย” คนทั้งสองก็ไป เข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราหับ และพักอยู่ที่นั่น ² มีคนกุกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า “ดูเถิด มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคืนนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน” ³ ฝ่ายกษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปสั่งราหับว่า “จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา” ⁴ แต่หญิงนั้นได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้วจึงกล่าวหาว่า “มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ ⁵ ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหน ข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด คงทันเขา” ⁶ แต่หญิงนั้นได้พาคนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วซ่อนตัวเขาไว้ใต้ต้นป่านซึ่งวางลำดับตากไว้ที่ดาดฟ้าบนหลังคานั้น ⁷ เขาทันทีก็ไล่ตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำจอร์แดนจนถึงท่าข้าม พอคนที่ไล่ตามนั้นออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูเมือง ⁸ เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอนหญิงนั้นก็ขึ้นไปหาเขานบนหลังคา ⁹ กล่าวแก่ชายนั้นว่า “ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความคร้ามกลัวต่อท่านได้ตกอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็ครันคร้ามต่อท่าน ¹⁰ เพราะเราทั้งหลายได้ยินเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้แก่แดนแห่งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องซึ่งท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองของอโมไรต์ ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกษัตริย์สิโหนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น ¹¹ เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีใครกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์

เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง¹² ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านปฏิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรือนบิดาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน¹³ และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาตินี้ ให้ชีวิตเรารอดจากตาย”¹⁴ ชายนั้นจึงตอบนางว่า “ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้านะหรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พรายธรรพ์ก็แน่ ผู้ใด เราจะไม่มีความเมตตาและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา”¹⁵ แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขากิ่งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง¹⁶ นางจึงบอกเขาว่า “จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบเข้า จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับ แล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป”¹⁷ ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า “ฝ่ายเราจะไม่ให้ผิดคำปฏิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฏิญาณนั้น”¹⁸ ดุเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาดาบแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเราลงไปนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทิ้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน¹⁹ ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลหิตของผู้ที่นั่นตกบนศีรษะของผู้ที่นั่นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใดยกมือขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของเราเถิด²⁰ แต่ถ้าเจ้าแพร่พรายธรรพ์ของเราแก่ผู้ใด เราก็พ้นจากคำปฏิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฏิญาณไว้”²¹ นางจึงกล่าวว่า “ให้เป็นไปตามคำของท่านเถิด” แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาดาบแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง²² คนทั้งสองออกไปแล้วปีนขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่มีพบ²³ ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหาโยชูวาบุตรชายบูน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง²⁴ และเขากล่าวแก่โยชูวาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนั้นทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั่นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ”

คนอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน

3 ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาก็หลายยกออกจากชกัธิมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป² ครั้นล่วงมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย³ แล้วบัญชาประชาชนว่า “เมื่อท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตหามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหีบนั้นไป⁴ ถึงระยะของท่านไว้ให้ห่างจากหีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน”⁵ ฝ่ายโยชูวาก็กล่าวแก่ประชาชนว่า “จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน”⁶ โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า “จงยกหีบพันธสัญญาข้ามไปยังหน้าประชาชนทั้งปวง” เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดินไปยังหน้าประชาชน⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่าเขาอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราอยู่กับเจ้าอย่างนั้น”⁸ และเจ้าจงสั่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายมาริมแม่น้ำจอร์แดนจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน”⁹ และโยชูวาก็กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “จงมาที่นี่เถิด และฟังพระดำรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”¹⁰ และโยชูวาก็กล่าวว่า “โดยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนฮิวไตต์ คนเปรีสิช คนเกอร์กาช คนอาโมไรต์ และคนเยบูนส์ให้พ้นหน้าท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน”¹¹ ดุเถิด หีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าปีนสากลพิภพจะข้ามไปยังหน้าท่านลงไปในแม่น้ำจอร์แดน¹² ฉะนั้นบัดนี้จงเลือกคนสิบสองคนออกจากตระกูลอิสราเอลตระกูลละคน¹³ และต่อมาทันทีที่เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบแห่งพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว”¹⁴ ดังนั้นเมื่อประชาชนยกจากเต็นท์ของเขาทั้งหลาย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาไปยังหน้าประชาชน¹⁵ เมื่อคนหามหีบมาถึงแม่น้ำจอร์แดนและเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบก้าวลงในริมน้ำแล้ว (แม่น้ำจอร์แดนขึ้นท่วมฝั่งตลอดฤดูเกี่ยวข้าวเสมอ)¹⁶ น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและหนุนขึ้นเป็นกองไหลออกไปยังนิกตั้งแต่เมื่ออาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆเมืองศาราธ และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มนั้นก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ฝั่งตรงข้ามเมืองเยรีโค¹⁷ และปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ยืนมั่นอยู่บนดินแดนแห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน คนอิสราเอลทั้งหมดก็เดินข้ามไปบนดินแดนนั้น จนประชาชนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมด

ที่ระลึกที่ทำด้วยศิลาสองแห่ง

4 ต่อมาเมื่อประชาชนนั้นได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเสร็จหมดแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า “จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน³ และบัญชาเขาว่า ‘จงไปเอาศิลาสิบสองก้อนจากที่นี่ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ซึ่งเท้าของปุโรหิตยืนมั่นอยู่นั้น ขนมาวางไว้ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายจะนอนในคืนวันนี้’”⁴ แล้วโยชูวาก็เลือกชายสิบสองคน ซึ่งท่านจัดตั้งจากประชาชนอิสราเอลตระกูลละคน⁵ โยชูวาก็สั่งเขาว่า “จงผ่านไปข้างหน้าหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงไปกลางแม่น้ำจอร์แดน แล้วแบกศิลามาคนละก้อนตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล⁶ เพื่อว่าสิ่งนี้จะเป็หมายสำคัญในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ในเมื่อลูกหลานของท่านจะถามบิดาในเวลาต่อไปว่า ‘ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร’”⁷ แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า ‘น้ำที่จอร์แดนขาดจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อหีบนั้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ขาดจากกัน ศิลาเหล่านี้จะเป็นที่ระลึกแก่ลูกหลานอิสราเอลเป็นนิตย์’”⁸ คนอิสราเอลเหล่านั้นก็กระทำตามที่โยชูวาบัญชา และชนสิบสองก้อนมาจากกลางจอร์แดน ตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวา และเขาก็แบกมายังที่ซึ่งเขาพักอยู่ วางไว้ที่นั่น⁹ และโยชูวาได้ตั้งศิลาสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ที่เท้าของปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญายืนอยู่ และศิลาเหล่านั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้¹⁰ เพราะว่าปุโรหิตผู้หามหีบนั้นได้ยืนอยู่ที่กลางจอร์แดนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาโยชูวาให้บอกประชาชน ตามซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้กับโยชูวาทุกประการ แล้วประชาชนก็รีบข้ามไป¹¹ ต่อมาเมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบแห่งพระเยโฮวาห์และปุโรหิตก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน¹² คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครั้งตระกูลถืออาวุธนำหน้าคนอิสราเอลข้ามไปตามที่โมเสสได้สั่งเขาไว้¹³ มีคนถืออาวุธไว้พร้อมที่จะเข้าสงครามประมาณสี่หมื่นคนได้ข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อทำศึก ไปถึงที่ราบเขตเมืองเยรีโค¹⁴ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงยกย่องโยชูวาท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง เขาก็หลายยกก็ยกเครื่องท่าน ดังที่เขาเคยยกเครื่องโมเสสตลอดชีวิตของท่าน¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงบัญชาปุโรหิตผู้หามหีบพระเยโฮวาห์ให้ขึ้นมาจากจอร์แดน”¹⁷ โยชูวาก็บัญชาแก่ปุโรหิตว่า “จงขึ้นมาจากจอร์แดนเถิด”¹⁸ ต่อมาเมื่อปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากกลางจอร์แดน เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตยกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห่ง น้ำในจอร์แดนก็กลับมายังที่เก่าไหลท่วมฝั่งอย่างเดิม

กิลกาลคือค่ายแห่งแรกในคานาอัน

19 ประชาชนได้ขึ้นจากจอร์แดนในวันที่สิบเดือนที่หนึ่ง ไปตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล ริมเขตเมืองเยรีโคข้างทิศตะวันออก²⁰ และศิลาสิบสองก้อน ซึ่งเขานำออกมาจากจอร์แดนนั้น โยชูวาก็ได้ตั้งไว้ที่กิลกาล²¹ ท่านจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “เวลาภายหลังเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของ เขาว่า ‘ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร’²² แล้วท่านจงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบ ว่า ‘อิสราเอลได้ข้ามจอร์แดนที่นั่นดินแห้ง’²³ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งไปเพื่อท่าน จนท่านข้ามไปได้หมด ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลาย จนเราข้ามไปได้หมด²⁴ เพื่อชนชาติทั้งหลายทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์”

5 ต่อมาเมื่อบรรดาฆัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ฟากจอร์แดนข้างตะวันตก และบรรดาฆัตริย์ของคนคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้น้ำในจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าคนอิสราเอล ให้เราข้ามฟากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป ไม่มีกำลังใจในตัวอีกต่อไป เหตุเพราะคนอิสราเอล

คนอิสราเอลรุ่นใหม่เข้าสู่หุบ

2 คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงทำมิดด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หุบเป็นครั้งที่สอง”³ โยชูวาจึงทำมิดด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หุบที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุบปลายของคชาติ⁴ นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชูวาให้เขาเข้าสู่หุบ ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย คือทหารทั้งหมดสิ้นชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์⁵ แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้นได้เข้าสู่หุบหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดมาใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสู่หุบ⁶ เพราะว่าคนอิสราเอลเดินทางสี่สิบปีอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือทหารที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์⁷ แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนเขานั้น โยชูวาก็ได้ให้เข้าสู่หุบ เพราะว่าเขายังไม่เข้าสู่หุบ เพราะว่าเขาไม่เคยได้เข้าสู่หุบเมื่อมาตามทาง⁸ ต่อมาเมื่อได้ให้ประชาชนเข้าสู่หุบเสร็จหมดแล้ว เขาก็พักอยู่ที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “วันนี้เราได้ลึกลงความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว” จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิลกาลจนทุกวันนี้¹⁰ ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล เขาก็เทศกาศปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค

มานาขาดไป

11 วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาศปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดิน คือขนมไร้เชื้อและข้าวคั่ว¹² ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมานาก็ขาดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน คนอิสราเอลไม่มีมานาอีกเลย ในปีนั้นเขารับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน

จอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่โยชูวา

13 ต่อมาเมื่อโยชูวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมามียืนอยู่ตรงหน้าท่าน โยชูวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า “ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู”¹⁴ ผู้นั้นก็ตอบว่า “มิใช่ ที่เรามาที่นี่มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์” ฝ่ายโยชูวาก็ทราบลงถึงดินมีสสารแล้วถามว่า “เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร”¹⁵ และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงสั่งโยชูวาว่า “จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์” โยชูวาก็กระทำตาม

พระเจ้าทรงชนะเมืองเยรีโค

6 เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “ดูเน้ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ใมือเจ้าแล้ว ทั้งฆัตริย์และกแล่ลวกหาร³ เจ้าทั้งหลายจงเดินขบวนรอบเมือง คือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนี้หกวัน⁴ ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้ปุโรหิตเป่าแตรไปด้วย⁵ และต่อมาเมื่อเขาเป่าเขาแกะตัวผู้เป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงโห่ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็พังลงราบ และประชาชนจะขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน”⁶ ฝ่ายโยชูวาบุตรชายนูนจึงเรียกปุโรหิตมาสั่งว่า “จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นหามไป ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์”⁷ และท่านสั่งประชาชนว่า “จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้ทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์”⁸ ต่อมาเมื่อโยชูวาบัญชาแก่ประชาชนแล้ว ปุโรหิตเจ็ดคนที่ถือเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนก็เดินผ่านไปข้างหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา⁹ และทหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าปุโรหิตผู้เป่าแตร และกองระวงหลังก็เดินตามหีบ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่¹⁰ แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า “ท่านอย่าให้ร้อง อย่าให้ใครได้ยินเสียงของท่าน อย่าให้ถ้อยคำหลุดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านโห่ร้อง ท่านจึงให้ร้องกัน”¹¹ หีบแห่งพระเยโฮวาห์จึงเวียนรอบเมืองดังนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่าย นอนค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น¹² โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าและปุโรหิตก็ยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นหาม¹³ และปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่าแตรไปด้วย และทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเขา และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อย ๆ¹⁴ และในวันที่สองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เขาก็ทำเช่นนี้อยู่หกวัน¹⁵ ต่อมาในวันที่เจ็ดเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินกระบวนรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง เฉพาะวันเดียวนั้นเขาได้เดินกระบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง¹⁶ อยู่ในครั้งที่เจ็ด เมื่อปุโรหิตเป่าแตร โยชูวาบอกแก่ประชาชนว่า “จงโห่ร้องขึ้นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว”¹⁷ เมืองนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาห์ เว้นแต่ราหับหญิงโสเภณีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต เพราะว่านางได้ซ่อนผู้สื่อสารที่พวกเราใช้ไป¹⁸ แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกลูกสาปแช่งนั้น เกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกลูกสาปแช่งแล้ว

นั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกสาปแช่ง ก็จะทำให้ค่ายของคนอิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบากมาสู่¹⁹ แต่บรรดาเงินและทอง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์”²⁰ เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปุโรหิตเป่าแตร ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร เขาก็ให้ร้องดังและกำแพงก็พังลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น²¹ แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิง หมู่และแก่ ทั้งวัว แกะและลา²² แต่โยชูวาได้สั่งชายสองคนผู้ที่ไม่สอดแนมแผ่นดินนั้นว่า “จงเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณี และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นมีอยู่ออกมาตั้งที่ท่านได้ปฏิญาณแก่เงาไว้”²³ ดังนั้นชายหมู่ที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนำราหับออกมา กับบิดามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล²⁴ ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁵ ส่วนราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชูวาได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะว่านางซ่อนผู้สื่อข่าว ซึ่งโยชูวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค²⁶ ในคราวนั้นโยชูวาให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า “ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้อง”²⁷ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชูวา และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

อาคานถูกประหารชีวิตเพราะบาปของเขา

7 แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายคับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตรีศูยูดาห์ ได้นำของที่ที่ถูกสาปแช่งบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล² ฝ่ายโยชูวาให้คนออกจากเยรีโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธเอล ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า “จงขึ้นไปและสอดแนมดูเมืองนั้น” คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย³ และเขากลับมารายงานแก่โยชูวาว่า “ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเขามีคนน้อย”⁴ เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั่นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พ้นหน้าชาวเมืองอัย⁵ ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมืองไปยังเขาริมพันเขาตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน่า⁶ ฝ่ายโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนชนหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น ทั้งท่านกับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลีดินใส่ศีรษะของตน⁷ โยชูวากราบทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อธิजाอัย เป็นโณนพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียหายที่ไม่พอใจอยู่เพียงพากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะถูกละทิ้งไปได้อย่างไรเมื่ออิสราเอลหันหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว⁹ เพราะว่าคนคานาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน แล้วคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชื่อของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์”¹⁰ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “จงลุกขึ้นเถิด โณเจ้าจึงชนหน้าลงดังนี้เล่า¹¹ คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขาได้ยึดยกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน¹² เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า¹³ จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า ‘จงชำระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลกล่าวเช่นนี้ว่า ‘โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ถูกสาปแช่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกสาปแช่งนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า’”¹⁴ พอรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ละตรึง ตรีศูยูดาห์ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละครอบครัว ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครัวเรือน ครัวเรือนใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้เข้ามาที่ละคน¹⁵ ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกสาปแช่งนั้น ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสารพัดที่เป็นของเขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพราะเขาได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล”¹⁶ โยชูวาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ละตรึง และตรึงยูดาห์ถูกทรงเลือก¹⁷ จึงนำครอบครัวของยูดาห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศ-ราห์ และนำครอบครัวเศ-ราห์มาที่ละคน และคับดีถูกทรงเลือก¹⁸ และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ละคน และคนที่ถูกทรงเลือกคืออาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายคับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตรีศูยูดาห์¹⁹ ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า “ลูกเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้ามาว่าเจ้าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย”²⁰ และอาคานตอบโยชูวาว่า “เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้²¹ ในหมู่ของที่รับมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเชเชล และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบเชเชล ข้าพเจ้าก็โลกอยากได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเถิด ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง”²² ฝ่ายโยชูวาก็ให้ผู้สื่อข่าวออกไปและเขาก็ทั้งหลายก็วิ่งไปที่เต็นท์ ดูเถิด ของนั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา มีเงินอยู่ข้างล่าง²³ เขาก็เอาออกมาจากกลางเต็นท์นำไปให้โยชูวาและคนอิสราเอลทั้งปวง แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²⁴ และโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศ-ราห์ พร้อมกับเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น และทองคำแท่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา ทั้งวัว ลา แพะแกะ และเต็นท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขามีอยู่ และนำคนกับของทั้งหมดไปยังหุบเขาอาโศร²⁵ และโยชูวากล่าวว่า “ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเยโฮวาห์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้” และบรรดาคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เขาทั้งหลายด้วยไฟ เมื่อขว้างเขาด้วยก้อนหินแล้ว²⁶ แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั่นว่าหุบเขาอาโศร

คนอิสราเอลชนะและเผาเมืองอัย

8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้นไปยังเมืองอัยเถิด ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไว้ในมือเจ้าแล้ว พร้อมทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขาด้วย² เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่ข้าวของและสัตว์ที่รับมานั้น ตกเป็นของเจ้าได้ จงตั้งขุมไว้ที่ข้างหลังเมือง”³ โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาทหารไปยังเมืองอัย และโยชูวาได้ตัดทแกล้วทหารสามหมื่นคนให้ยกไปในเวลา

กลางคืน ⁴ และท่านบัญชาเขาว่า “ดูเถิด ท่านจงชุ่มอยู่ข้างหลังเมือง อย่าให้ห่างไกลจากเมืองนัก และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน ⁵ ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไปถึงตัวเมือง และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างครวครวก่อน เราก็จะถอยหนีให้พินหน้าเขา ⁶ (เขาจะตามเราออกมา) จนเราจะได้ลวงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะพูดว่า ‘เขากำลังหลอกหนีจากเราอย่างครวครวก่อน’ ฉะนั้นเราจะหนีให้พินหน้าเขาเรื่อยมา ⁷ แล้วท่านทั้งหลายจงลุกจากที่ชุ่มซ่อนเข้ายึดเมืองนั้นไว้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน ⁸ และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟเผาเมืองเสีย จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูเถิด ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว” ⁹ แล้วโยชูวาก็ให้เขาไป เขาก็ออกไปยังที่ชุ่มอยู่ระหว่างเบรเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน ¹⁰ โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจประชาชน แล้วขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชนไปเมืองอัย ¹¹ และบรรดาประชาชน คืออาหารที่อยู่กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ตรงหน้าตัวเมืองเข้าไป และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างเขากับเมืองอัย ¹² และท่านจัดคนประมาณห้าพันคน ให้เขาแอบชุ่มอยู่ระหว่างเมืองเบรเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของตัวเมือง ¹³ ดังนั้นเขาก็วางกำลังรบให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง และกองระวังหลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอนอยู่ในหุบเขา ¹⁴ ต่อมาเมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นดังนั้น ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ ที่ปะทะกันหน้าที่ราบ ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของท่าน แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองชุ่มคอยอยู่ต่อสู้ท่านข้างหลังเมือง ¹⁵ โยชูวากับอิสราเอลทั้งปวงจึงแสวงทำเป็นแพ้ฝมือต่อหน้าเขาแล้ว หนีตรงไปยังทางถิ่นทุรกันดาร ¹⁶ คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่ตามโยชูวาไปนั้น เขาก็ออกห่างจากเมืองไปทุกที ¹⁷ ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบรเอล ที่มีได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่ตามอิสราเอลไป ¹⁸ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า “จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า” แล้วโยชูวาก็ยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น ¹⁹ ทหารที่ชุ่มอยู่ก็ลุกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชูวายื่นมือของท่านออก ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง ²⁰ เมื่อชาวเมืองอัยหนีแล้ว ดูเถิด ค้อนไฟที่ไหม้เมืองพุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เขาก็หมดกำลังที่จะหนีไปทางนี้หรือทางนั้น เพราะว่าประชาชนที่หนีไปทางถิ่นทุรกันดารหันกลับมาต่อสู้กับผู้ที่ไล่ตาม ²¹ และเมื่อโยชูวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองชุ่มยึดเมืองได้แล้ว และค้อนไฟที่ไหม้เมืองพุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย ²² คนอื่นๆก็ออกมาจากเมืองสู้รบกับเขา กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บ้างข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โจมตีเขาจนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้ ²³ แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้ถูกจับและคุมตัวมาหาโยชูวา ²⁴ ต่อมาเมื่ออิสราเอลไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุ่งในถิ่นทุรกันดารที่เขาไล่ตามไปนั้น และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบจนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโจมตีคนในเมืองด้วยคมดาบ ²⁵ คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยทั้งหมด ²⁶ เพราะโยชูวามีได้หอกที่ยื่นอยู่นั้น จนกว่าจะได้ผลาญชาวเมืองอัยพินาศสิ้น ²⁷ แต่คนอิสราเอลได้รับเอาฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็นของตน ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชูวา ²⁸ ดังนั้นแหละโยชูวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิรันดร์ คือเป็นที่รกร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁹ และท่านแขวนกษัตริย์เมืองอัยไว้ที่ต้นไม้จนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชูวาจึงบัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้นำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนถึงทุกวันนี้

การกล่าวขำถึงพระพรและการสาปแช่งต่างๆ

³⁰ แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาเอบาลถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ³¹ ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า “แต่แท่นบูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย” แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา ³² ณ ที่นั้นท่านคัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหินซึ่งท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล ³³ คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างด้าวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่และผู้พิพากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของหีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต ผู้ที่ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกรซิม อีกครึ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขากิ่งหลายอวยพรแก่คนอิสราเอล ³⁴ ภายหลังท่านจึงอ่านบรรดากฎในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ ³⁵ ไม่มีคำซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยชูวามีได้อ่านต่อหน้าบรรดาชุมชนอิสราเอลพร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างด้าวซึ่งอยู่ในหมู่พวกเขา

ชาวกิเบโอนหลอกลวงคนอิสราเอล

9 ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่พากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือที่อยู่ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา และตามฝั่งทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์ซีย์ คนฮิโวลต์ และคนเยบูนได้ยื่นขานี้ ² จึงพร้อมใจร่วมกำลังกันจะต่อสู้โยชูวาและอิสราเอล ³ แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยื่นขานี้โยชูวากระทำแก่เมืองเยรีโคและเมืองอัย ⁴ ฝ่ายเขาจึงทำอย่างฉลาด ทำเป็นทูลเอากระสอบที่เก่าบรรทุกบนลาของเขา กับถุงหนังที่เก่าขาดและปะไว้บรรจุน้ำองุ่น ⁵ สวมรองเท้าเก่าและปะไว้ และสวมเสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียงอาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น ⁶ เขาเดินทางมาหาโยชูวาที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า “พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด” ⁷ แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนฮิโวลต์เหล่านั้นว่า “ชะรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา เราจะทำพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร” ⁸ เขากล่าวแก่โยชูวาว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน” และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า “พวกเจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน” ⁹ เขาตอบท่านว่า “เมืองด้วยพระนามอูซแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ ¹⁰ และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่อกษัตริย์คนอาโมไรต์ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ทางพากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสินฮอนกษัตริย์เมืองเฮโบน และโอกกษัตริย์เมืองบาซานผู้ที่อยู่ชัซทาโรท ¹¹ เหตุฉะนี้ พวกผู้ใหญ่และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า ‘จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพวกเขาเรียนเขาว่า ‘พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด’” ¹² ขนบปิงของพวกข้าพเจ้านี้ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน ข้าพเจ้าเอาออกมาจากบ้านเมื่อยังร้อนๆ อยู่เพื่อใช้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดูเถิด แห้งและราขึ้นแล้ว ¹³ ถูฉะนี้เมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำองุ่นก็ยิ่งใหม่อยู่ แต่ ดูเถิด มันขาดออก เสื้อผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกล

มาก” 14 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสียบของเขบ้าง แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอรสของพระเยโฮวาห์ไม่ 15 และโยชูวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญากับเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกเขาประชุมของชุมนุมชนก็ปฏิญาณต่อเขา 16 ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกเขา 17 และคนอิสราเอลก็ออกเดินไปถึงเมืองของเขาในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคพีราห์ เบเอโรก และคีริยาทเยอาริม 18 แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกเขาประชุมของชุมนุมชนได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บ่นต่อว่าพวกเขาประชุม 19 แต่บรรดาประชุมได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า “เราได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้เราจะแตะต้องเขาไม่ได้” 20 เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเรา ตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่เขา” 21 และพวกเขาประชุมก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟันและเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมนุมชน” ดังที่พวกเขาประชุมได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว 22 โยชูวาจึงเรียกคนเหล่านั้นมาและท่านกล่าวแก่เขาว่า “เหตุใดเจ้าทั้งหลายจึงหลอกลวงเราโดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก’ ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา 23 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟันและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา” 24 เขาก็ทั้งหลายตอบโยชูวาว่า “เพราะเราได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างแน่นอนว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดินให้พินาศท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกลัวท่านทั้งหลายจะทำอันตรายแก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้” 25 ดูก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด” 26 โยชูวาจึงกระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย 27 ในวันนั้นโยชูวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟัน และคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแก่นบุชชาของพระเยโฮวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

การได้ชัยชนะที่เมืองกิเบโอน

10 ต่อมาเมื่ออาโดนิเซเดกกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มได้ยินว่า โยชูวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้อย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว 2 ท่านก็คร่ำครวญเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่ดกรร 3 เหตุฉะนั้นอาโดนิเซเดกกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาโฮอัม กษัตริย์เมืองเฮโบรนและปรัมกษัตริย์เมืองยารมุก และยาเฟียกษัตริย์เมืองลาซิช และเดบิรกษัตริย์เมืองเอกลอน เรียกว่า 4 “ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชูวาและคนอิสราเอล” 5 ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมุก กษัตริย์เมืองลาซิช และกษัตริย์เมืองเอกลอน ได้รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกับกองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู่เมืองกิเบโอน 6 ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิลาทาล กล่าวว่า “ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดากษัตริย์ของคานาอันไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย” 7 ฝ่ายโยชูวาจึงขึ้นไปจากกิลาทาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย และยกแล้วทหารทั้งหมด 8 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โยชูวาว่า “อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้” 9 เหตุฉะนั้นโยชูวาก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที โดยขึ้นไปตลอดคืนจากกิลาทาล 10 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาสะดุ้งแตกตื่นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสียมากมายที่กิเบโอน และไล่ติดตามเขาไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบรโฮโรน และตามฆ่าเขาจนถึงเมืองอาเซคาคห์ และเมืองบักเคดาห์

ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

11 ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบรโฮโรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ๆลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคาคห์ เขาก็หลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ 12 แล้วโยชูวาก็ทราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบคานาอันไรต์ต่อหน้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า “ดวงอาทิตย์เอ๋ย จงหยุดนิ่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย จงหยุดอยู่ตรงหุบเขาอัยยาโลน” 13 ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จนประชาชนได้แก้แค้นศัตรูของเขาเสร็จ เรื่องนี้มีได้จารึกไว้ในหนังสือยาซาร์ดอกหรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า เขาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่งไม่ 14 วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมาไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล 15 แล้วโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู่ค่ายที่กิลาทาล 16 กษัตริย์ทั้งห้าหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำบักเคดาห์ 17 มีคนไปบอกโยชูวาว่า “มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่บักเคดาห์” 18 โยชูวาจึงกล่าวว่า “จงคล้องก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษาไว้” 19 แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอยอยู่เลย จงติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าโจมตีกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าไปในเมืองของเขาได้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว” 20 ต่อมาเมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลฆ่าพวกเขาเหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม 21 ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่บักเคดาห์โดยสันติภาพทุกคน หามีผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่ 22 แล้วโยชูวาจึงว่า “จงเปิดปากถ้ำคุณกษัตริย์ทั้งห้านั้นออกจากถ้ำมาหาเรา” 23 เขาก็กระทำตาม จึงคุกมือกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมุก กษัตริย์เมืองลาซิช และกษัตริย์เมืองเอกลอน 24 ต่อมาเมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ซึ่งออกไปรบพร้อมกับท่านว่า “จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบคอกกษัตริย์เหล่านี้” แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอาเท้าเหยียบที่คอ 25 และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่านสู้รบอย่างนี้แหละ” 26 ภายหลังโยชูวาก็ได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแขวนไว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และแขวนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้นจนเวลาเย็น 27 ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้และทิ้งไว้ในถ้ำซึ่งกษัตริย์เหล่านั้นได้ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ๆปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้

การสู้รบอีกต่อไป

28 ในวันนั้นโยชูวายึดเมืองมิกเคดาห์ได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มีเหลือสักคนเดียว และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์มิกเคดาห์อย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเยรีโค 29 แล้วโยชูวาและบรรดาคณาอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองมิกเคดาห์มาถึงลิบนาห์ และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนาห์ 30 พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำต่อกษัตริย์เมืองเยรีโค 31 และโยชูวาออกจากเมืองลิบนาห์พร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาคีซ แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น 32 และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองลาคีซไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้นในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนาห์ 33 ครั้งนั้นโฮรามกษัตริย์เมืองเกเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาคีซ และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขาเสีย จนไม่เหลือให้เขาสักคนเดียว 34 โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลาคีซไปยังเมืองเอกลอน ได้เข้าล้อมและโจมตีเมืองนั้น 35 และเขาก็ตีได้ในวันนั้นเองและฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขาเสียสิ้นในวันนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาคีซ 36 โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกลอนไปยังเมืองเฮโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น 37 ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกลอน และได้ทำลายเมืองนั้น และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น 38 แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมาถึงเมืองเดบิร เข้าโจมตีเมืองนั้น 39 ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบิรและแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น ดังท่านทำลายเมืองลิบนาห์และแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน 40 โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างให้เสีย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้ 41 โยชูวาได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดชบารเนียจนถึงเมืองกาซา และทั่วประเทศโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน 42 โยชูวาก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านี้พร้อมทั้งพื้นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล 43 แล้วโยชูวากับบรรดาคณาอิสราเอลก็ยกกลับมาถึงค่ายที่กิลกาล

การชนะแผ่นดินคานาอันครั้งสุดท้าย

11 ต่อมาเมื่อยามินกษัตริย์เมืองฮาไซร์ได้ยินข่าวนี้ จึงใช้คนไปหาโยบับกษัตริย์เมืองมาโดนและไปหากษัตริย์เมืองซิมโรน และกษัตริย์เมืองอัคราฟ 2 และกษัตริย์ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือ และที่อยู่ในที่ราบใต้เมืองคินเนเรท และในหุบเขา และในบริเวณชายแดนของโดรทางทิศตะวันตก 3 และไปหาคนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเพริสซี และคนเยบุสในแดนเทือกเขา และคนฮิวีโตอยู่เชิงเขาเฮอร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์ 4 กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกออกมาสู้รบกับบรรดาพลโยธาเป็นกองทัพพหุมีมา มีจำนวนดังเบ็ดทรายที่ชายทะเล มีน้ำและรถรบมากมายด้วย 5 กษัตริย์เหล่านี้ได้ร่วมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลำห้วยเมโรม เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า “อย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อหน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นบองน้ำของเขาให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเขา เจ้าจงเผาไฟเสีย” 7 พ่ายโยชูวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขากันที่ห้วยน้ำเมโรม 8 และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาซีดอนและถึงมิสเรโฟทมาอิม และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว 9 โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ คือได้ตัดเอ็นบองน้ำและเผารถรบเสียด้วยไฟ 10 ขณะนั้นโยชูวากลับมายึดเมืองฮาไซร์ และประหารกษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาไซร์เป็นหัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด 11 เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น สิ่งทุกอย่างได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาไซร์เสียด้วยไฟ 12 โยชูวายึดบรรดาหัวเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับกษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ 13 แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขา อิสราเอลมิได้เผา เว้นแต่เมืองฮาไซร์เมืองเดียวที่โยชูวาเผาเสีย 14 สิ่งของต่างๆที่ริมใต้จากเมืองเหล่านั้น ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งใดที่หายใจได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย 15 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้เว้นที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 16 โยชูวายึดแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเชนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน 17 ตั้งแต่ภูเขาฮาสิคที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเฮอร์โมน ท่านได้จับบรรดากษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย 18 โยชูวาก็ศึกษาสงครามกับบรรดากษัตริย์เหล่านี้อยู่เป็นเวลานาน 19 ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับคนอิสราเอล นอกจากคนฮิวีโต ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามตามกึ่งนั้น 20 เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส 21 คราวนั้นโยชูวาได้มาจัดคนอานาคออกจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบิร จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านี้เสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย 22 ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัสโดด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง 23 ดังนั้นแหละโยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูวาให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

กษัตริย์แผ่นดินคานาอันพ่ายแพ้

12 ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้พ่ายแพ้ และได้ยึดครองแผ่นดินพวกแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางดวงอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำอาร์โนนถึงภูเขาเฮอร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด 2 คือสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชบอน และปกครองจากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ ณ ริมลุ่มแม่น้ำอาร์โนน และจากกลางที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยับบอ กเขตแดนคนอัมโมน

คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด³ และแถบที่ราบถึงทะเลคินเนเรทข้างตะวันออก และตรงทางไปยังเบรเยซีโมทไปถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเคิมข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัสโดดปีสกาห์⁴ และเขตแดนของโกลกษัตริย์เมืองบาซัน เป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัสกาโรท และเอเดรอี⁵ และปกครองที่ภูเขาเฮอร์โมน และสาเลคาร์ และที่บาซัน ถึงเขตแดนคนเกชูร์และคนมาอาคาคห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด ถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน⁶ โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาฟ่ายแพ้ไป และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนีให้แก่คนรูเบน คนกาต และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์⁷ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชูวากับคนอิสราเอลได้ทำให้ฟ่ายแพ้เพื่ออยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาตในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาซาลักที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอร์ ซึ่งโยชูวามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้ถือเป็นการสมสิทธิ์ตามส่วนแบ่งของเขา⁸ คือที่ดินในแดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนคานาอัน คนเปรีสซี คนอีไวต์และคนเยบุส⁹ คือกษัตริย์เมืองเยรีโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยที่อยู่ข้างเบรเอลองค์หนึ่ง¹⁰ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเอโบรอนองค์หนึ่ง¹¹ กษัตริย์เมืองยารมูทองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาดีขององค์หนึ่ง¹² กษัตริย์เมืองเอกลอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเซอร์องค์หนึ่ง¹³ กษัตริย์เมืองเดบิรองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดรองค์หนึ่ง¹⁴ กษัตริย์เมืองโฮรมาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาราดองค์หนึ่ง¹⁵ กษัตริย์เมืองลิบนาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอดุลลิมองค์หนึ่ง¹⁶ กษัตริย์เมืองมิกเคดาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบรเอลองค์หนึ่ง¹⁷ กษัตริย์เมืองทัปปูวาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์องค์หนึ่ง¹⁸ กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซาไรนองค์หนึ่ง¹⁹ กษัตริย์เมืองมาโดนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองฮาไซร์องค์หนึ่ง²⁰ กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอักซาฟองค์หนึ่ง²¹ กษัตริย์เมืองกาอานาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดนองค์หนึ่ง²² กษัตริย์เมืองเคเดขององค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในการเมลองค์หนึ่ง²³ กษัตริย์เมืองโดร์ในบริเวณชายแดนของโดร์องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชนต่างชาติต่างๆในกิเลอาดองค์หนึ่ง²⁴ กษัตริย์เมืองทิสซาห์องค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเจ็ดองค์ด้วยกัน

แผ่นดินส่วนที่ยังไม่ชนะ

13 เมื่อโยชูวาราลงมีอายุมากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า “เจ้าราลงมีอายุมากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก² ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ที่องถิ่นฟิลิสเตียทั้งหมด และที่องถิ่นของคนเกชูร์ทั้งหมด³ ตั้งแต่ซีไรร์ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโครน นับกันว่าเป็นของคนคานาอัน ผู้ครอบครองฟิลิสเตียมีอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัสโดด เมืองอัสเคลลอน เมืองกัท และเมืองเอโครน และเมืองของคณิฟวาร์ด้วย⁴ ซึ่งอยู่ที่ทิศใต้คือแผ่นดินทั้งสี่ของคนคานาอัน และเขตเมออาราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเฟก ถึงเขตแดนของคนอามไรต์⁵ และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาตที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงทางเข้าเมืองฮามัท⁶ ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสเรโฟทมาอิม และคนไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับสลากแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เราบัญชาเจ้าไว้

การแบ่งมรดก

⁷ ฉะนั้นบัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก้าตระกูลร่วมกับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลด้วย”⁸ ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาตได้รับส่วนมรดกของเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขาคือ⁹ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่ราบเมเดบาตลอดจนถึงดีโบน¹⁰ และหัวเมืองทั้งสี่ของสิโหนกษัตริย์คนอามไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮชโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน¹¹ กับเขตกิเลอาดและที่องถิ่นของคนเกชูร์และคนมาอาคาคห์ และภูเขาเฮอร์โมนทั้งหมด และเมืองบาซันทั้งสิ้นจนถึงเมืองสาเลคาร์¹² ตลอดราชอาณาจักรของโกลกษัตริย์เมืองบาซัน ผู้ครอบครองอยู่ในอัสกาโรทและในเอเดรอี ท่านเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสชนะ และได้ขับไล่ให้ออกไป¹³ แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูร์หรือคนมาอาคาคห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูร์กับคนมาอาคาคห์ยังอาศัยอยู่ในหุบเขาอิสราเอลจนทุกวันนี้¹⁴ เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของบุชชาติด้วยไฟที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว¹⁵ และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา¹⁶ ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนั้นและที่ราบเมืองเมเดบาทั้งสิ้น¹⁷ ถึงเมืองเฮชโบน รวมทั้งหัวเมืองทั้งสี่ซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือดีโบน และบาโมทบาอัล และเบรบาอัลเมโอน¹⁸ กับยาอาส และเคเดโมท และเมฟาอาท¹⁹ และคีรียาธาอิม และสิบมาห์และเศเรกซาคาร์ซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา²⁰ กับเบรเปโอร์ และที่อัสโดดปีสกาห์ และเมืองเบรเยซีโมท²¹ คือหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอามไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮชโบน ซึ่งโมเสสได้กระทำให้ฟ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมีเดียน คือ เอวี เรเคม ศูร์ และเฮอร์ กับเรบา เป็นเจ้านายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์สิโหนผู้พำนักอยู่ในแผ่นดินนั้น²² อนึ่งคนอิสราเอลได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ผู้เป็นคนทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เขาได้ฆ่านั้น²³ อาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย²⁴ โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาต คือคนกาตตามครอบครัวของเขาด้วย²⁵ อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับมาห์²⁶ ตั้งแต่เมืองเฮชโบน จนถึงเมืองรามัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบิร²⁷ ในหว่างเขา มีเมืองเบรฮาริม เบรนิมราห์ สุกคกและซาไฟน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดทะเลคินเนเรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น²⁸ นี่เป็นมรดกของคนกาตตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย²⁹ อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา³⁰ อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหะนาอิมตลอดบาซันทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโกลกษัตริย์เมืองบาซัน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอิร์ มีหกสิบหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบาซัน³¹ และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมืองอัสกาโรทกับเมืองเอเดรอี หัวเมืองของราชอาณาจักรโกลกษัตริย์เมืองบาซัน หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเขา³² เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออก

ของเมืองเยรีโค³³ แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

แผ่นดินส่วนที่สัญญาไว้แก่คาเลบ

14 ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา² มรดกนี้เขาจับสลากแบ่งกันในระหว่างคนเก้าตระกูลครั้ง ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส³ เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครั้งทางฟาเอน้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่⁴ เพราะว่าคุณหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมนัสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ได้ แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น⁵ คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน⁶ ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคนิสได้กล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุตรของพระเจ้าที่คาเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว⁷ เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบารเนีย เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า⁸ แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ⁹ ในวันนี้โมเสสได้ปฏิญาณว่า ‘แท้จริงแผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เหยียบย่ำไปนั้น จะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ’¹⁰ และบัดนี้ ดูกิจ พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนี้แก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูกิจ วันนี้ข้าพเจ้ามีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงครามหรือออกไปและเข้ามาเดี๋ยวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งนั้น¹² ฉะนั้นบัดนี้ขอมอบแดนเทือกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยืนยันในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นั่น มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว”¹³ แล้วโยชูวาก็ช่วยพรแก่ท่านและยกเมืองเอโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก¹⁴ เอโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนิสจนทุกวันนี้ เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ¹⁵ เมืองเอโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าคีรียากอารบา อารบาคนนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

แผ่นดินส่วนของตระกูลยูดาห์

15 ที่ดินส่วนของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขานั้น ด้านใต้ถึงพรมแดนเมืองเอโดม คือถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายเขตด้านใต้² พรมแดนทางทิศใต้ขึ้นตั้งแต่ดินจากปลายทะเลเค็ม คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้³ ยื่นไปทางด้านใต้ของมาอาเล-อัคริบิม ผ่านเรื่องไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาเดชบารเนีย ตามทางเมืองเฮโรน ขึ้นไปถึงเมืองอัดดาร์เลียไปถึงคารคา⁴ ผ่านเรื่องไปถึงอัลโมนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอีลิปตมาสิ้นสุดลงที่ทะเล ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน⁵ พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเค็มขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนด้านเหนือตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน⁶ และพรมแดนนั้นยื่นไปถึงเบรธกลาห์ ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบรธอาราบาห์ และพรมแดนยื่นต่อไปถึงก้อนหินโบอันบุตรชายรูเบน⁷ และพรมแดนยื่นไปถึงเดบิรจากหุบเขาอาโครตรงไปทางทิศเหนือเลี้ยวไปหาเมืองกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออาดูมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแดนก็ผ่านไปถึงน้ำพุเอนเซเมช ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล⁸ แล้วพรมแดนก็ยื่นไปตามหุบเขาบุตรชายของอินโนมถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองคนเยบัส คือเยรูซาเล็ม แล้วพรมแดนก็ยื่นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาอินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด⁹ แล้วพรมแดนก็ยื่นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟโทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์ คือเมืองคีรียากอารบา¹⁰ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเสออร์ ผ่านไปตามไหล่เขาอาริมด้านเหนือ คือเคสะโลน ลงไปถึงเมืองเบรเซเมชผ่านเมืองทิมนาห์ไป¹¹ แล้วพรมแดนก็ยื่นออกไปจากทางไหล่เนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกโครนผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองยิบเนเอล และพรมแดนก็มาสิ้นสุดลงที่ทะเล¹² พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา¹³ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ คือเมืองอารบาห์ที่เรียกเมืองเอโบรน อารบาเป็นบิดาของอานาค¹⁴ และคาเลบได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเชชัย อาหิมานและกัลมัย ผู้เป็นบุตรของอานาค¹⁵ และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบิร เมืองเดบิรเดิมมีชื่อว่า คีรียากเสเฟอร์¹⁶ และคาเลบกล่าวว่า “ผู้ใดโจมตีเมืองคีรียากเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา”¹⁷ และโอกนี่เอลบุตรชายเคนิส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา¹⁸ อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า “เจ้าต้องการอะไร”¹⁹ นางตอบว่า “ขอร้องขอรวิญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย” คาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง²⁰ ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา²¹ หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนเอโดม คือเมืองซิบเซเอล เอเดอร์ และยาคุธ²² คินาห์ ดีโมนาห์ อาดาตาด²³ เคเดช ฮาไซร์ อิกนาน²⁴ ศีฟ เทเลม เบอาโลก²⁵ ฮาไซร์ ฮาดัททากห์ เครโอก เฮสโรน คือเมืองฮาไซร์²⁶ อามิม เซมา โมลาตาด²⁷ ฮาซารักดาดห์ เฮชโมน เบรเปเลก²⁸ ฮาซารูอาล เบเออร์เซบา บิซโฮธียาห์²⁹ บาอาลาห์ อียิม เอเซม³⁰ เอลโทลัด เคสึล โสรมาห์³¹ ศึกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์³² เลบาโอก ซิลอิม อายินและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นสี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย³³ ในหุบเขามีเมืองเอชทาโกล โสราก อัยนาห์³⁴ ศาโนอาห์ เอนกันบิม กับปูวาห์ เอนาม³⁵ ยารมูก อุดุลลิม โสโคห์ อาเซคาค³⁶ ซาอาราอิม อติธาอิม เกเดราห์ เกเดโรธาอิม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย³⁷ เมืองเคเนิน ฮาดัสสาห์ มิกดัลกาด³⁸ ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเธเอล³⁹ ลาคีซ โบสคาก เอกโลน⁴⁰ คับโบน ลามิม คิลลิส⁴¹ เกเดโรท เบรดาโคน นาอามาห์และเมืองมิกเคดาห์ รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย⁴² ลิบนาห์ เอเธอร์ อาซัน⁴³ ยีฟฟาห์ อัยนาห์ เมซิบ⁴⁴ เคอิลาค อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย⁴⁵ เอโครน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น⁴⁶ จากกรุงเอโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอิชโดดกับชนบทของเมืองนั้นๆ⁴⁷ อิชโดด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น กา-

ชา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับฝั่งชายทะเล ⁴⁸ และในแดนเทือกเขา คือ ชามิร์ ยากทีร์ ไสโคห์ ⁴⁹ ดานนาห์ คีรียากสันนาห์ คือเมืองเดบิร์ ⁵⁰ อาบาบ เอชเทโมห์ อานิม ⁵¹ โกลเซน โฮโลน กิลอห์ รวมเป็นสิบเจ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁵² อาหรับ ดูมาห์ เอชาน ⁵³ ยานิม เบรทักปัววาร์ อาเฟคาห์ ⁵⁴ อุมทาร์ คีรียากอารบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองคีโยร์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁵⁵ มาโอน คารเมล ศีฟ ยุทราห์ ⁵⁶ ยิสเรเอล โยกเดอิม ศาโนอาห์ ⁵⁷ คาอิน กิเบอาห์ และกิมนาห์ รวมเป็นสิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁵⁸ ฮัลซูล เบรซัวร์ เกโดร์ ⁵⁹ มาอาราก เบราโทก และเมืองเอลเทโคน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁶⁰ คีรียากบาอัล คือเมืองคีรียากเออาริม และรับบาค รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁶¹ เมืองที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร คือเบรอาราบาห์ มิดดิน เสสะคาร์ ⁶² นิบซาน เมืองเกลือ และเอนเคดี รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁶³ แต่คนเยบุสซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้จับไล่ไปไม่ ดังนั้นแหละคนเยบุสจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

แผ่นดินส่วนของตระกูลมนัสเสห์และตระกูลเอฟราอิม

16 ที่ดินตามสลาภของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้ๆเมืองเยรีโค ก็ศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบรเอล ² จากเมืองเบรเอลไปยังเมืองลูลส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของคนอารคี ³ แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาฟเลท โกลไปจนเขตเมืองเบรโฮโรนล่างถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ⁴ ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสเสห์และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา ⁵ เขตของคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรหมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาทาโรทออดดาร์ โกลไปจนถึงเบรโฮโรนบน ⁶ และพรหมแดนขึ้นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิคเมธริกทางด้านตะวันออกพรหมแดนโค้งมาหาเมืองทากานัทซิโลห์ แล้วผ่านพื้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์ ⁷ แล้วลงไปจากยาโนอาห์ถึงเมืองอาทาโรทและเมืองนาอาราห์ ไปจดเมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน ⁸ จากที่ปัววาร์พรหมแดนลงไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแดนมรดกของตระกูลคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา ⁹ รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิมในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ¹⁰ ถึงอย่างไรก็ตามเขาหาได้จับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่ก็ตกเป็นทาสลูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

แผ่นดินส่วนของตระกูลคนมนัสเสห์ที่อยู่ฟากทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

17 ที่ดินตามสลาภเป็นอย่างไรที่ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร ² และที่ดินตามสลาภตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัว คือคนอาบีเยเซอร์ คนเฮเลค คนอัสรีเอล คนเซเคม คนเฮเฟอร์ และคนเซมีดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเขา ³ ฝ่ายเศโลเฟทบุตรชายของเฮเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ บุตรชายของมนัสเสห์ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ ฮกลาห์ มิลคาห์ และกีธราห์ ⁴ เขาเข้ามาหาเอลาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูนและต่อนำบรรดาประมุขแล้วกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้” ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของเขา ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์ ⁵ ดังนั้นแหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาซานซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างใน ⁶ เพราะว่าบุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ ⁷ เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์จนถึงมิคเมธริก ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคมแล้ว พรหมแดนก็ขึ้นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมืองเอนทักปัววาร์ ⁸ แผ่นดินเมืองทักปัววาร์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทักปัววาร์ซึ่งอยู่ที่พรหมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของคนเอฟราอิม ⁹ แล้วพรหมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์ หัวเมืองเหล่านั้นซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของคนเอฟราอิมแล้วพรหมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล ¹⁰ แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของคนเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรหมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสสาการ์ ¹¹ ในเขตอิสสาการ์และในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบรชานกับชนบทของเมืองนั้น และเมืองอิลเลอิมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทากานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด ¹² แต่คนมนัสเสห์ยังจับไล่ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังจับอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ¹³ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา และมีได้จับไล่ให้เขาออกไปเสียทีเดียว ¹⁴ คนโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า “เหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็นมรดก แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้ามาจนบัดนี้แล้ว” ¹⁵ ฝ่ายโยชูวาตอบเขาว่า “ถ้าเจ้ามีคนมากมาย และถ้าแดนเทือกเขาของคนเอฟราอิมเป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าแคว้นทางเขาเอง ที่ในแผ่นดินของคนเปริสซีย์และพวกมนุษย์ยักษ์” ¹⁶ คนโยเซฟพูดว่า “แดนเทือกเขานี้ไม่พอสำหรับพวกเรา บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามิทรอบทำด้วยเหล็ก ทั้งที่อยู่ในเบรชานกับชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล” ¹⁷ แล้วโยชูวาจึงกล่าวแก่วงศ์วานโยเซฟ คือคนเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะมีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หาไม่ได้ ¹⁸ แดนเทือกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่าดอนท่านจงแคว้นทางและยึดครองไปจนสุดเขตเถิด แม้ว่าคนคานาอันจะมีทรบทำด้วยเหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายก็จะจับไล่เขาออกไปได้”

พลับพลาที่ซีโลห์

18 ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในครอบครองของเขา

แผ่นดินส่วนของเจ็ดตระกูลที่เหลือ

² ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง ³ ดังนั้นโยชูวาจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ท่านทั้งหลายจะรอช้าอยู่อีกเท่าใด จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย ⁴ จงเลือกคนตระกูลละสาม

คน แล้วข้าพเจ้าจะใช้คนเหล่านั้นไปท่องเที่ยวขึ้นล่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดก และกลับมาหาข้าพเจ้า⁵ ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคเหนือ⁶ ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพิภคตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา⁷ แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็นมรดกของเขาแล้ว คน กาด และคนรูเบน กับตระกูลมัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของเขาทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว”⁸ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวากำชับพวกที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า “จงเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพิภคตรพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์”⁹ ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ท่องเที่ยวไปมาที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่ซีโลห์¹⁰ แล้วโยชูวาก็จับสลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพิภคตรพระเยโฮวาห์ โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั่นตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล¹¹ จึงได้สลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างคนยูดาห์ และคนโยเซฟ¹² ทางด้านเหนือพรมแดนของเขาเริ่มต้นที่แม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ย่นขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค แล้วขึ้นไปทางแดนเทือกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน¹³ จากที่นั่นพรมแดนก็ย่นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูลูไปยังไหล่เขาที่เมืองลูลู คือเมืองเบธเอล แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงอากาศไรทอธดาร์บนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบธเอล¹⁴ แล้วพรมแดนก็ย่นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล จากภูเขาซึ่งอยู่ทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบธเอล และไปสิ้นสุดลงที่คิริยาทบาอัล คือคิริยาทเยอาริม เป็นเมืองที่เป็นของคนยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก¹⁵ และด้านใต้เริ่มต้นที่ขานเมืองคิริยาทเยอาริม และพรมแดนก็ย่นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเพโทอาห์¹⁶ แล้วพรมแดนก็ย่นลงไปสู่เขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกคนนุษย์ยักษ์ แล้วก็ลงไปหุบเขาอินโนมใต้ไหล่เขาของคนเยบูนแล้วลงไปถึงเมืองเอนโรเกล¹⁷ แล้วโค้งไปทางทิศเหนือตรงไปถึงเอนเซเมช จากที่นั่นก็ตรงไปยังเกลสิโลก ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาชื่ออุมมิม แล้วลงไปถึงก้อนหินโบอันบุตรชายของรูเบน¹⁸ แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาตรงข้ามอาราบาห์แล้วลงไปสู่อาราบาห์¹⁹ แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาที่เบธกလာห์ และพรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเค็มที่ปลายใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้านใต้²⁰ แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา มีพรมแดนดังนี้ล้อมรอบ²¹ ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบธกလာห์ หุบเขาเคซัส²² เบธอาราบาห์ เสมารามิม เบธเอล²³ อัฟริม ปาราค โอฟราห์²⁴ เคฟาริมโมดี โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย²⁵ ก็เบโอน รามาค เบเอโรท²⁶ มิสเปห์ เคฟราห์ โมซาค²⁷ เรเคม อีร์เปเอล ทาระลาห์²⁸ เศลา เอลเฟ เยบูน คือเยรูซาเล็ม ก็เบอาห์และคิริยาท รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา

19 สลากที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเขา มรดกของเขาอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์² มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลาตาห์³ ฮาซารูซาล บาลาห์ เอเซม⁴ เอลโกลัด เบธูล โฮธมาห์⁵ ศักลาท เบธมารคาโทท ฮาซารูซาล⁶ เบธเลมาโฮท และเมืองซารูเชน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย⁷ อายิน รีมโมน เอเธอร์ อาซาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย⁸ รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลออกไปจนถึงเมืองบาอาลัทเบเออร์ เมืองรามาคที่ภาคใต้ เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเขา⁹ มรดกของคนสิเมโอนเป็นดินแดนในส่วนแบ่งของคนยูดาห์ เพราะว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์¹⁰ สลากที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาก็ย่นออกไปถึงสาริด¹¹ แล้วพรมแดนของเขาย่นออกไปทางด้านทะเลเรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และมาจดเมืองดับเบเชท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกเนอิม¹² จากสาริดพรมแดนย่นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น ถึงพรมแดนเมืองคิสโลกกาโบร์ แล้วขึ้นไปถึงเมืองดาเบรท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย¹³ จากที่นั่นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกัธเซเฟอร์ และถึงเมืองเอคคาซิน เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรมแดนก็โค้งเข้าหาเมืองเนอาห์¹⁴ และทางทิศเหนือพรมแดนโค้งเข้ามาถึงเมืองฮันนาโรน และสิ้นสุดลงที่หุบเขาเยฟทาห์เอล¹⁵ และเมืองชัทตาค นาหะสลา ซิมโรน อิดาลาห์ และเมืองเบธเลเฮม รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย¹⁶ นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย¹⁷ สลากที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาการ์ เพื่อคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา¹⁸ อาณาเขตของเขาเริ่มเมืองยิสเรเอล เคสุลโลก ชูเนม¹⁹ ฮาฟารามิม ซิโยน อานาหะราท²⁰ รันนัท คิซโอน เอเบส²¹ เรเมท เอนกันนิม เอนหัดดาร์ เบธปัสเชส²² และพรมแดนยังจดเมืองกาโบร์ ซาหะซุมัค เบธเชเมช และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย²³ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆด้วย²⁴ สลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคนอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา²⁵ อาณาเขตของเขาเริ่มเมืองเอลชัท ฮาลิ เบเทน อักซาฟ²⁶ อาลิมเมเลค อามาต มิซอาล ทางทิศตะวันออกจดคารเมล และเมืองซีโหลบบานา²⁷ แล้วเลี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้นไปยังเบธดาโกนจดเขตเศบูลุนและหุบเขาเยฟทาห์เอลไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบธเอเมคและเนอีเอลเรื่อยไปทางด้านซ้ายถึงเมืองคาบูล²⁸ เฮโบรน เรโอบ ฮัมโมน คานาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน²⁹ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงรามาค ไปถึงเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบชื่อโทระ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงเมืองโฮซาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเลจากฝั่งทะเลไปถึงอักซิบ³⁰ อุมมาห์ อาเฟก และเรโอบ รวมเป็นยี่สิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย³¹ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย³² สลากที่หกออกมาเป็นของคนนัฟทาลี เพื่อคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา³³ อาณาเขตของเขาเริ่มจากเอลเฟ จากอาโลนไปถึงศานันนิม และอาดามิ เนเชบ และยับเนเอลไกลไปจนถึงเมืองลัคคุม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน³⁴ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองอัสไนทกาโบร์ จากที่นั่นไปถึงหูกอกจดเขตเศบูลุนทางทิศใต้และเขตอาเชอร์ทางทิศตะวันตก และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน³⁵ เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองคิตติม เฮอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท³⁶ อาดามาค รามาค ฮาโซร์³⁷ คาเดซ เอเดรอี เอนฮาโซร์³⁸ ยีโรน มิกดัลเอล โฮธเม เบธนาท และเบธเชเมช รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย³⁹ นี่เป็นมรดกของตระกูลคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย⁴⁰ สลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา⁴¹ และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองโศราห์ เขทอาโธล อีร์เชเมช⁴² ซาอาลันบิน อัยยาโลน ยิทลาห์⁴³ เอลอน ทิมนาห์ เอลโครน⁴⁴ เอลเทเคห์ กิบเบโรน และบาอาลัท⁴⁵ เยซูด เบเนเบธาท กัทริมโมน⁴⁶ เมยาร์โคน และรัคโคนและพรมแดนตรงเมืองยัฟฟา⁴⁷ อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้นไปสู้รบกับเมืองเลเชม เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเชมว่าดาน ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของตน⁴⁸ นี่เป็นมรดก

ของตระกูลคนตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย ⁴⁹ เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน ⁵⁰ ตามบัญชาของพระเยโฮวาห์เขาก็ดำเนินการที่ท่านขอไว้ให้แก่ท่าน คือเมืองที่มากเสราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอเฟราอิม ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่ที่นั่น ⁵¹ ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากแบ่งให้เป็นมรดกที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ดั่งนี้แหละเขาก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

การแต่งตั้งเมืองลี้ภัย

20 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า ² “จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ‘จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น ³ เพื่อว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนใดด้วยมิได้เจตนาหรือไม่จงใจจะ-ได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยของเจ้าเพื่อให้พ้นจากผู้อาฆาตโลहित ⁴ ให้ผู้หนีหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของคุณให้แก่พวกเขาผู้ใหญ่ในเมืองนั้นให้ทราบ แล้วเขาก็ทั้งหลายจะนำผู้หนีเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้ผู้นั้นได้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ⁵ และถ้าผู้อาฆาตโลहितไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆ่าคนนั้นไว้ในมือของผู้อาฆาตโลहित เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของคุณด้วยมิได้เจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน ⁶ และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา จนกว่าเขาปุโรหิตในเวลา นั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆ่าคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของคุณ ไปบ้านของคุณ ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้นได้” ⁷ ดั่งนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดชในกาลิลีในแดนเทือกเขาฉัฟฟาดี และเมืองเชเคมในแดนเทือกเขาของเอเฟราอิม และศิรยาทอารบา คือเฮโบรน ในแดนเทือกเขายูดาห์ ⁸ และทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นตรงเมืองเยรีโคนั้น เขาได้กำหนดเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ต้นคนตระกูลรูเบน และเมืองราโมทในกิเลอาดจากที่ต้นคนตระกูลกาดี และเมืองโกลานในบาซันจากที่ต้นคนตระกูลมนัสเสห์ ⁹ หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อาฆาตโลहित จนกว่าเขาจะได้ยื่นต่อหน้าชุมนุมชน

เมืองต่างๆสำหรับคนตระกูลเลวี

21 ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล ² และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า “พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย” ³ ดั่งนั้นแหละตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี ⁴ สลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคฮาก ดั่งนั้นแหละ คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ⁵ ส่วนคนโคฮากที่เหลืออยู่ ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอเฟราอิม จากตระกูลดาน และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ ⁶ คนเกอร์ซันได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาการ์ จากตระกูลอาเชอร์ จากตระกูลฉัฟฟาดี และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ในบาซัน ⁷ คนเมราธาตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาดี และตระกูลเศบูลุน ⁸ หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับสลากให้แก่คนเลวีดั่งที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส ⁹ เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้ ¹⁰ เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรนคือ ครอบครัวโคฮากครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเป็นคนเลวีเพราะสลากตกเป็นของเขา ก่อน ¹¹ เขาก็ทั้งหลายให้เมืองอารบาแก่เขา อารบาเป็นบิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย ¹² แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์ ¹³ เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต อันเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคนรวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนานห์พร้อมทุ่งหญ้า ¹⁴ เมืองยาคัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า ¹⁵ เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบิร์พร้อมทุ่งหญ้า ¹⁶ เมืองอาฮินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูกธาพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบเรเชมพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้ ¹⁷ จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า ¹⁸ เมืองอานาโทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ¹⁹ หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง ²⁰ ส่วนคนโคฮากที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคฮากของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เขาได้รับโดยสลากมาจากตระกูลเอเฟราอิม ²¹ เมืองที่เขาให้ คือเมืองเชเคม เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอเฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า ²² เมืองซิบซิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบเรโธพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง ²³ และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเคพร้อมทุ่งหญ้า กิเบโรนพร้อมทุ่งหญ้า ²⁴ อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ²⁵ และจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีเมืองทากานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง ²⁶ หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคฮากที่เหลืออยู่นั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง ²⁷ เขาให้เมืองจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลแก่คนเกอร์ซัน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี คือเมืองโกลานในบาซัน เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบเชทพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง ²⁸ และจากตระกูลอิสสาการ์ มีเมืองคิซโอนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้า ²⁹ เมืองยารูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ³⁰ และจากตระกูลอาเชอร์ มีเมืองมิชอาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า ³¹ เมืองเฮลัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโอบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ³² และจากตระกูลฉัฟฟาดี เมืองคาเดชในกาลิลี เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมทพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองคารทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง ³³ หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์ซันตามครอบครัวนั้น รวมกันมีสิบสามหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง ³⁴ เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมราธา คือคนเลวีที่เหลืออยู่ มีเมืองโยกเนอัมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองคารทัทพร้อมทุ่งหญ้า ³⁵ เมืองดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาหะลาพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ³⁶ และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาฮาซพร้อมทุ่งหญ้า ³⁷ เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมฟาัทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง ³⁸ และจากตระกูลกาดี มีเมืองราโมทในกิเลอาด เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า ³⁹ เมืองเฮโบนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง ⁴⁰ เมืองซึ่งเป็นของคนเมราธาตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลืออยู่นั้น เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง ⁴¹ หัวเมืองของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมดมีสี่สิบแปดหัวเมืองพร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง ⁴² เมืองเหล่านี้แต่ละเมือง

มีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็มีอย่างนี้⁴³ ดังนี้และพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขากิ่งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น⁴⁴ และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียวยื่นหัตถ์ต่อสู้เขาได้ พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้นแล้ว⁴⁵ บรรพบุรุษอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็ไม่ได้ขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

ตระกูลต่างๆที่อยู่ฟากทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนได้สร้างแท่นบูชาเป็นที่ระลึก

22 คราวนั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมา² และกล่าวแก่เขากิ่งหลายว่า “ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัดซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน³ นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁴ บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา ฉะนั้นบัดนี้ท่านจงกลับไปสู่ถิ่นที่ของท่านเถิด ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น⁵ แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน”⁶ โยชูวาจึงได้ช่วยพวกเขาและส่งเขากลับไปยังถิ่นที่ของเขาทุกคน⁷ ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาซาน แต่อีกครึ่งตระกูลนั้นโยชูวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนทางด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชูวาส่งเขากลับไปยังถิ่นที่ของตน ท่านได้ช่วยพวกเขา⁸ กล่าวแก่เขาว่า “จงกลับไปยังถิ่นที่ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สมบัติ มังคังมีฝูงสัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน”⁹ คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโหล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับไปอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส¹⁰ และเมื่อเขากิ่งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดมหึมา¹¹ และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน “ดูเถิด คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอันในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดนในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล”¹² และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมชนคนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโหล เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา¹³ แล้วคนอิสราเอลจึงใช้ฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปยังคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด¹⁴ พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษในคนอิสราเอลที่นั่นเป็นพันๆ¹⁵ เมื่อเขามาถึงคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด เขาก็กล่าวแก่พวกเขาเหล่านั้นว่า¹⁶ “ชุมชนทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์กล่าวดังนี้ว่า ‘ท่านทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์ โดยท่านได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัว เป็นการกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้’¹⁷ ความชั่วช้าซึ่งเรากำลังทำที่เมืองเปโลร์นั้นยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจนกระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาดไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิดแก่ชุมชนของพระเยโฮวาห์¹⁸ ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้ ในวันพรุ่งนี้พระองค์จะทรงกริ้วต่อชุมชนอิสราเอลทั้งหมด¹⁹ แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลพลาของพระเยโฮวาห์ และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระเยโฮวาห์ หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย²⁰ อากานบุตรชายเศ-ราห์ได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้นไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมชนอิสราเอลทั้งสิ้น เขามิได้พิณาศแต่คนเดียวในเรื่องความชั่วช้าของเขา”²¹ ขณะนั้นคนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้ตอบผู้หัวหน้าของคนอิสราเอลที่นั่นเป็นพันๆว่า²² “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย)²³ ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชานั้นเพื่อหันจากติดตามพระเยโฮวาห์ หรือพวกเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือธัญญาบูชาหรือถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษเถิด²⁴ เปล่าเลย แต่พวกเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหลังลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของเราว่า ‘เจ้ามีส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล²⁵ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ คนรูเบนและคนกาตเอ๋ย พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์’ ดังนั้นแหละลูกหลานของท่านอาจจะทำให้ลูกหลานของท่านทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์²⁶ เพราะฉะนั้นเราจึงว่า ‘ให้เราสร้างแท่นบัดนี้ มิใช่สำหรับถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใดๆ²⁷ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากเราว่า เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาต่อไปว่า ‘เจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์’”²⁸ และเราคิดว่า ถ้ามีใครพูดเช่นนี้กับเราหรือกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เราก็คงกล่าวว่า ‘ดูเถิดนั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน’²⁹ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เรา กบฏต่อพระเยโฮวาห์เลย และหันจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่นอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลพลาของพระองค์”³⁰ เมื่อฟีเนหัสปุโรหิตและประมุขของชุมชน และหัวหน้าคนอิสราเอลที่นั่นเป็นพันๆที่อยู่ด้วยกันนั้นได้ยินถ้อยคำที่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึกเป็นที่พอใจมาก³¹ ฟีเนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงกล่าวแก่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ว่า “วันนี้เรารับแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ท่านได้ช่วยให้คนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์”³² แล้วฟีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาต จากแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาคนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ³³ รายงานนั้นเป็นที่พอใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดถึงเรื่องที่จะกระทำสงครามกับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคนรูเบนและคนกาตได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย³⁴ คนรูเบนและคนกาตเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่า แท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้า

โยชูวาผู้ชราทำให้คำปรึกษาที่ดี

23 ต่อมาอีกนานเมื่อพระเยโฮวาห์โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกศัตรูทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชูวามีอายุชราลงมาก ² โยชูวาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว ³ ท่านทั้งหลายได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี้เพื่อเห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน ⁴ ดูก่อน ประชาชาติที่เหลือนั้น ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน ร่วมกับประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้จัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก ⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพลักดันเขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายตาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน ⁶ เพราะฉะนั้นจึงมีความกล้าในการที่จะรักษาและกระทำตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ได้หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ ⁷ เพื่อว่าท่านจะมีได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลือนอยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกชื่อพระของเขา หรือปฏิญาณในนามพระของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนมัสการพระนั้น ⁸ แต่ท่านจงติดพันอยู่กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้ ⁹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแรงแอกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่ผู้ใดต่อต้านท่านได้ถึงวันนี้ ¹⁰ พวกท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนีไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ ¹¹ เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹² เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลือนอยู่ในหมู่พวกท่านโดยแต่งงานกับเขา คือท่านแต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับหญิงของท่าน ¹³ ท่านจงทราบเป็นแน่แท้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เขาจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ¹⁴ ดูก่อนวันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสักสิ่งเดียวซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว ¹⁵ สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่านได้สำเร็จเพื่อท่านฉันใด พระเยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ร้ายมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน ¹⁶ ถ้าท่านทั้งหลายละเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้และไปปรนนิบัติพระอื่น และกราบลงนมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน”

โยชูวา พวกผู้ใหญ่และบรรดาคนอิสราเอลปฏิญาณว่าจะปรนนิบัติพระเจ้า

24 แล้วโยชูวาก็รวบรวมบรรดาตระกูลคนอิสราเอลมาที่เซเคม แล้วเรียกพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาปรากฏตัวต่อพระพิภคพระเจ้า ² แล้วโยชูวากล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ไว้ในกาลดึกดำบรรพ์บรรพบุรุษของเจ้าอยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้น คือเทราห์ บิดาของอับราฮัมและของนาโฮร์ และเขาปรนนิบัติพระอื่น ³ แล้วเราได้นำบิดาของเจ้าคืออับราฮัมมาจากฟากแม่น้ำข้างโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคานาอัน กระทำให้เชื้อสายของเขามีมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา ⁴ เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราได้ให้แดนเทือกเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไป ในอียิปต์ ⁵ และเราได้ใช้โมเสสกับอาโรนมา และเราได้ให้ภัยพิบัติเกิดแก่อียิปต์ด้วยสิ่งที่เรากระทำท่ามกลางเขานั้น และภายหลังเราได้นำเจ้าทั้งหลายออกมา ⁶ แล้วเราก็นำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากอียิปต์และเจ้าทั้งหลายมาถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ไล่ตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยรถรบและพลม้ามาถึงทะเลแดง ⁷ และเมื่อเขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็บันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างเจ้าทั้งหลายและชาวอียิปต์ และกระทำให้ทะเลท่วมมิดเขา นัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่เรากระทำในอียิปต์ และเจ้าทั้งหลายอยู่ในถิ่นทุรกันดารชานาน ⁸ และเราก็นำเจ้าทั้งหลายมาที่แผ่นดินของคานาอันซึ่งอยู่ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น เขาสู้รบกับเจ้าทั้งหลาย และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้า และเจ้าทั้งหลายยึดครองแผ่นดินของเขาและเราก็นำเขาให้พ้นหน้าเจ้า ⁹ คราวนั้นบาลาคบุตรชายศิปโพรกษัตริย์เมืองโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาใช้ให้ไปตามบาลาคบุตรชายเบโธราให้แข่งเจ้าทั้งหลาย ¹⁰ แต่เราไม่ฟังบาลาค เพราะฉะนั้นเขาจึงอวยพรเจ้าทั้งหลายเรื่อยไป ดังนั้นเราจึงช่วยเจ้าให้พ้นมือของเขา ¹¹ และเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาที่เมืองเยรีโค และชาวเมืองเยรีโคต่อสู้กับเจ้า และคานาอัน โคนเปอร์ซีย์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเคอร์กาซ คนฮิโวลต์ และคนเยบูน และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าทั้งหลาย ¹² และเราได้ใช้ตัวต่อไปข้างหน้าเจ้าทั้งหลาย ซึ่งขับไล่กษัตริย์ทั้งสองของชาวอามอไรต์ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ไม่ใช่ด้วยดาบหรือด้วยธนูของเจ้า ¹³ เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้เห็นนี่ยกมาบนนั้น และยกเมืองซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่ต้องสร้างให้แก่เจ้าและเจ้าทั้งหลายได้เข้าอยู่ เจ้าได้กินผลของสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศซึ่งเจ้าไม่ต้องปลูก ¹⁴ เหตุฉะนั้น บัดนี้จงยำเกรงพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความจริง จงทิ้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติที่ฟากแม่น้ำข้างโน้น และในอียิปต์เสีย และท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ¹⁵ และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคานาอันในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์” ¹⁶ ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า “ขอพระเจ้าอวยยอมให้ข้าพเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย ¹⁷ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเรือนคานาอัน และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกข้าพเจ้า และทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกข้าพเจ้าผ่านไป ¹⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าข้าพเจ้า คือคานาอัน โคนเปอร์ซีย์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย” ¹⁹ แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทรงเหน็ด พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน ²⁰ ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และทำลายท่านเสีย หลังจากนี้พระองค์ทรงกระทำดีต่อท่านแล้ว” ²¹ และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า “เรามีได้ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์” ²² แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพยานปรึภคปรึตนเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโฮวาห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์” และเขากล่าวว่า “ข้า-

พระเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน”²³ ท่านจึงกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น บัดนี้จงทิ้งพระอื่นซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านเสีย และโน้มจิตใจของท่านเข้าหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล”²⁴ และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์”²⁵ ดังนั้นโยชูวาก็ได้กระทำพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎให้แก่เขาในวันนั้นที่เมืองเซเคม²⁶ และโยชวาก็จารึกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้เอาก้อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ในสถานบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์²⁷ และโยชวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ดูเถิด ศิลาก้อนนี้จะเป็นพยานปรักปรัเรา เพราะศิลานี้ได้ยืนพระวจนะทั้งสิ้นแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึงจะเป็นพยานปรักปรัท่าน เกือบกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน”²⁸ แล้วโยชวาก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปยังที่มรดกของตนทุกคน

ความตายและการฝังศพของโยชูวา

²⁹ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้โยชูวาบุตรชายบูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ก็สิ้นชีวิต มีอายุหนึ่งร้อยสิบปี³⁰ และเขาก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอเฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาธ³¹ คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล³² กระดูกของโยเซฟซึ่งชนอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เขาฝังไว้ที่เมืองเซเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบซื้อไว้จากลูกหลานของฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นี้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ³³ และเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของฟีเนหัสบุตรชายของท่าน ซึ่งได้มอบไว้ให้เขาในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม

ผู้วินิจฉัย

หลังจากโยชูวาเสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าทรงใช้พวกผู้วินิจฉัยให้นำประเทศอิสราเอลต่อไป คือทรงใช้ผู้ชายสิบสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งทั้งสิบสามคนนี้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกนี้ครอบครองเพื่อพระเจ้า และส่วนมากเขาสามารถช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือซาบูล ซึ่งซาบูลนั้นเป็นมหาปุโรหิตด้วย “หนังสือเล่มนี้บันทึกเหตุการณ์ที่อิสราเอลทักพระเจ้า เหตุการณ์ที่อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจของประเทศเจ็ดประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้า และเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของประเทศเหล่านั้น” (จากคำนำถึงหนังสือผู้วินิจฉัยของอ.โลกลีฟต์) เล่มนี้พรรณนาถึงสภาพของอิสราเอลว่า “ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ใน อิสราเอลทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง” (21:25) สมัยนั้นประชาชนไม่แสวงหาพระเจ้าและไร้ศีลธรรม อารชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 305 ปี

คนยูดาห์กับคนสิเมโอนชนกษัตริย์อาโดนีเบเชกและคนคานาอัน

1 อยู่มาเมื่อโยชูวาสิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลถูกล้อมพระเยโฮวาห์ว่า “ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน” ² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ยูดาห์จะขึ้นไป ดูกเถิด เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว” ³ ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า “จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน เพื่อเราจะได้รับสู้กับคนคานาอัน และฉันจะมาร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย” สิเมโอนก็ไปกับเขา ⁴ แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปรีสิชไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเชกหนึ่งหมื่นคน ⁵ และเขาก็ทั้งหลายพบอาโดนีเบเชกในเมืองเบเชก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปรีสิช ⁶ อาโดนีเบเชกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วห้วแม่มือ และนิ้วห้วแม่เท้าของท่านออกเสีย ⁷ อาโดนีเบเชกกล่าวว่า “มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่ห้วแม่มือและห้วแม่เท้าของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากระทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น” เขาก็หลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น ⁸ และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย ⁹ ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา ¹⁰ และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ที่อยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทอารบา) และเขาก็ทั้งหลายได้ประหารเซซัย อาหิมา และกัลมัย ¹¹ เขาก็หลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร เมืองเดบิรนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทเซเฟอร์ ¹² และคาเลบกล่าวว่า “ใครโจมตีเมืองคีริยาทเซเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา” ¹³ และโอกนีย์บุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา ¹⁴ อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลาและคาเลบถามนางว่า “เจ้าต้องการอะไร” ¹⁵ นางจึงตอบท่านว่า “ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอ น้ำพุด้วย” และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง ¹⁶ คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น ¹⁷ และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเศฟทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมา ¹⁸ ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซา พร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย ¹⁹ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาก็จับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะจับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีรถรบเหล็ก ²⁰ เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้คาเลบตั้งที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงจับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย

คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบุสออกจากกรุงเยรูซาเล็ม

²¹ แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบุสผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยบุสจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ ²² หนึ่งวงศวานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา ²³ วงศวานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส) ²⁴ และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า “ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า” ²⁵ ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสี่ของเขารอดไป ²⁶ ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคนฮิตไทต์และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้

คนมนัสเสห์กับตระกูลอื่นๆมีชัยชนะในบางแห่ง

²⁷ มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธชานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทากานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิมเลอิมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ²⁸ อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง ²⁹ และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา ³⁰ เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิกโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³¹ อาเชอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัครโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัคราบ หรือชาวเมืองอัคริบ หรือชาวเมืองเฮลบาห์ หรือชาวเมืองอาฟัก หรือชาวเมืองเรโหบ ³² แต่คนอาเชอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาก็กหลายมิได้ขับไล่ให้

ออกไปเสีย³³ นัฟทาลีมีได้ขับไล่ชาวเมืองเบรเซเมซ หรือชาวเมืองเบรานาก แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ตามชาวเมืองเบรเซเมซ และชาวเมืองเบรานากก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา³⁴ คนอาโมไรต์ได้ขับดันคนแดนให้กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา³⁵ คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาออลิม แต่มือของวงศวานโยเซฟเหนือกว่ามือเขากิ่งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา³⁶ อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอิคริบิมตั้งแต่ศิลาเรื่องขึ้นไป

ชนชาติต่างๆในแผ่นดินคานาอันที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นบ่วงแร้วต่อคนอิสราเอล

2 ฝ่ายภูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า “เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า ‘เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้ไว้กับเจ้าเลย² และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย’ แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนี้เล่า³ ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า ‘เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และพระของเขจะเป็นบ่วงดักเจ้า’”⁴ อยู่มาเมื่อภูตสวรรค์ของพระเจ้าโฮวาร์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้⁵ และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเจ้าโฮวาร์ที่นั่น⁶ เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง⁷ ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเจ้าโฮวาร์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมทกซึ่งพระเจ้าโฮวาร์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล⁸ โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเจ้าโฮวาร์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี⁹ และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนากเฮเรส ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขาแกอัท¹⁰ และยุคหนึ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จักพระเจ้าโฮวาร์หรือรูปร่างของพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล¹¹ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้าโฮวาร์ และปรนนิบัติพระบาอัล¹² เขาได้ละทิ้งพระเจ้าโฮวาร์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเจ้าโฮวาร์ทรงพระพิโรธ¹³ เขาทั้งหลายละทิ้งพระเจ้าโฮวาร์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอิชทาโร¹⁴ ดังนั้นพระพิโรธของพระเจ้าโฮวาร์จึงพุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้¹⁵ เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเจ้าโฮวาร์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเจ้าโฮวาร์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเจ้าโฮวาร์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

พระเจ้าทรงให้เกิดผู้วินิจฉัยเพื่อเตือนและช่วยคนอิสราเอลให้รอด

¹⁶ อย่างไรก็ตามพระเจ้าโฮวาร์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา¹⁷ แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้งหลายเล่นชู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าโฮวาร์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม¹⁸ พระเจ้าโฮวาร์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเจ้าโฮวาร์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อนั้น และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเจ้าโฮวาร์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ¹⁹ แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขามิได้เคยงดเว้นการกระทำของเขาหรือหายจากทางดื้อดึงของเขา

ชนชาติต่างๆที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าได้ทดสอบความสัตย์ซื่อของคนอิสราเอล

²⁰ ดังนั้นพระพิโรธของพระเจ้าโฮวาร์จึงพุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า “เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา²¹ ดังนั้นตั้งแต่นี้ต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชนชาติใดในบรรดาประชาชนชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า²² เพื่อเราจะใช้ประชาชนชาติเหล่านั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษาพระมรรคาของพระเจ้าโฮวาร์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่”²³ ดังนั้นพระเจ้าโฮวาร์ทรงปล่อยประชาชนชาติเหล่านั้นไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา

3 ต่อไปนี้เป็นประชาชนชาติที่พระเจ้าโฮวาร์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน² แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงคราม เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน³ คือเจ้านายทั้งห้าของคานาอันทั้งหมด ชาวโซดอน และคนฮิวไตต์ผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเฮอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท⁴ เหลือคนเหล่านี้อยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าโฮวาร์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่⁵ ดังนั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์ซีย์ คนฮิวไตต์ และคนเยบุส⁶ เขาไปสู่ขอบุตรสาวคนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขเหล่านั้น⁷ คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเจ้าโฮวาร์ สัมพระเจ้าโฮวาร์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัลและเสารูปเคารพ⁸ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเจ้าโฮวาร์ก็พุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายเขาไว้ในมือคูชันริซารามกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูชันริซารามแปดปี

ผู้วินิจฉัยโอกนีเอลได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอด

⁹ แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเจ้าโฮวาร์ พระเจ้าโฮวาร์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอกนีเอลบุตรชายเคนีส น้องชายของคาเลบ¹⁰ พระวิญญานของพระเจ้าโฮวาร์ทรงสถิตกับโอกนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเจ้าโฮวาร์ทรงมอบคูชันริซารามกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมือของท่านชนะคูชันริซาราม¹¹ ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอกนีเอลบุตรชายเคนีสก็สิ้นชีวิต

เอซูดได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนโมอับ

12 และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาก็ตกหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 13 ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลซมาสมทบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ 14 และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี 15 แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาก็ตกหลาย ชื่อเอซูด บุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ 16 เอซูดได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา 17 เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกลอนเป็นคนอ้วนมาก 18 และเมื่อเอซูดมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาบหามส่วยนั้น 19 แล้วตัวท่านกลับไปจากกรุงปศุสที่อยู่ที่ใกล้กาลกิลกาทว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ” กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า “เชิญมา” บรรดาคนเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด 20 และเอซูดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้องเย็บชั้นบนของท่าน และเอซูดทูลว่า “ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์” ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง 21 เอซูดก็ยื่นมือซ้ายชกดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในท้องของเอกลอน 22 ดาบจมนำไปหมดทั้งด้าม ไชมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ชกดาบออกจากท้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา 23 แล้วเอซูดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย 24 เมื่อเอซูดไปแล้ว มหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาก็ตกหลายคิดว่า “พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกขอยู่ที่ในห้องเย็บ” 25 เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาก็เอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น 26 เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอซูดก็หนีไปพันรูปเคารพหินสลักรอดมาได้ถึงเฮอีราห์ 27 ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกพลไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา 28 ท่านจึงสั่งเขาว่า “จงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือคนโมอับไว้ในมือของท่านแล้ว” เขาก็ตกหลายจึงลงตามท่านไป และยึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัดคนโมอับไว้ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว 29 ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนล้วนแต่คนฉกรรจ์และล่าสัตว์ทั้งสิ้น ไม่พินไปได้สักคนเดียว 30 โมอับจึงพ่ายเพ้ออยู่ใต้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

ผู้วินิจฉัยซัมการ์ได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนฟิลิเตีย

31 ภายหลังเอซูด มีซัมการ์บุตรชายอานากผู้ใช้ประตักวัวฆ่าคนฟิลิเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

ยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันได้กดขี่คนอิสราเอล

4 ครั้นเอซูดสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก 2 พระเยโฮวาห์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรุงฮาซอร์ แม่ทัพของท่านชื่อสิเสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติ 3 แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบินมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

ผู้พยากรณ์หญิงเดโบราห์ขอให้บาราคช่วยสู้รบกับสิเสราที่ภูเขากาโบร์

4 คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัปปิดอก เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น 5 นางเคยนั่งอยู่ที่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามัทและเบรเอลในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหานางที่นั่นเพื่อให้ชำระความ 6 นางใช้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอามีโนอัม ให้มาจากเคเดชในนัฟทาลีและกล่าวแก่เขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า ‘ไปรวบรวมพลไว้ที่ภูเขากาโบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟทาลีและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน 7 และเราจะชักนำสิเสราแม่ทัพของยาบินให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า’” 8 บาราคจึงตอบนางว่า “ถ้า मैंนางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้า मैंนางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป” 9 นางจึงตอบว่า “ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะขายสิเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง” แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช 10 บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย 11 มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์คนเคไนต์ คือจากลูกหลานของโฮบบบ่อตาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ที่ตกหลาย มาตั้งถิ่นที่อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบคานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช 12 เมื่อมีคนไปแจ้งแก่สิเสราว่าบาราคบุตรชายอามีโนอัมขึ้นไปที่ภูเขากาโบร์แล้ว 13 สิเสราก็เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมกับเหล่าทหารทั้งหมดก็ไปด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติไปถึงแม่น้ำคิไซน 14 นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า “ลุกขึ้นเถิด เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบสิเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ” บาราคจึงลงไปจากภูเขากาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป 15 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สิเสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่าน แตกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วสิเสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป 16 และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซทของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของสิเสราที่ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์ฆ่าสิเสรา

17 ฝ่ายสิเสราวิ่งหนีไปถึงเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบินกษัตริย์เมืองฮาซอร์เป็นโมตรีกันกับบวงศาคณาเฮเบอร์คนเคไนต์ 18 ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียกว่า “เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพักกับดิฉัน อย่างลัวอะไรเลย” สิเสราจึงแวะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้ 19 ท่านจึงพูดกับนางว่า “ขอให้นำเรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ” นางก็เปิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่ม และเอาผ้าคลุมท่านไว้ 20 สิเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า “ขอยื่นฝ่าเท้าที่ประตู่เต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า ‘มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ’ จงบอกว่ ‘ไม่มี’” 21 แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหลักขึงเต็นท์ ถัดค้อนเดินย่องเข้ามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของสิเสราทะลุติดดิน ขณะที่สิเสรากำลังหลับสนิทอยู่เพราะความเหน็ดเหนื่อย แล้วสิเสราก็สิ้นชีวิต 22 และดูเถิด บาราคไล่ติดตามสิเสรามาถึง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียนท่านว่า “เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น” พอบาราคก็เข้าไปในเต็นท์แล้ว ดูเถิด สิเสรานอนสิ้นชีวิตอยู่

มีหลักเต็นท์ในซบับ 23 ดังนี้แหละในวันนั้นพระเจ้าทรงกระทำให้นายบิณฑิตรีย์คานาอันนอบน้อมต่อหน้าคนอิสราเอล 24 และมือของคนอิสราเอลก็กระทำต่อนายบิณฑิตรีย์เมืองคานาอันหนักขึ้นทุกที จนเขากิ่งหลายได้ทำลายนายนบิณฑิตรีย์เมืองคานาอันเสีย

บทเพลงของนางเดโบราห์กับบาราก

5 แล้วนางเดโบราห์กับบารากบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า 2 “จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัคใจช่วย 3 โอ บรรดาภคินี ของทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ของเจ้เยชูฟึง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้านี้จะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่นเอโดม แผ่นดินก็หวาดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปล่อยลงมา เออ เมฆก็ปล่อยฝนลงมา 5 ภูเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขาซายายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 6 ในสมัยซัมการ์บุตรชายอานาก สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็หลบไปเดินตามทางซอย 7 ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เขหยุดยั้งจนดินเดโบราห์ขึ้นมา จนดินขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล 8 เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมีโล่หรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคนหรือ 9 จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ 10 บรรดาท่านผู้ซึ่งล่าเผือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ซึ่งพิพากษาและท่านที่สัญจรไปมา 11 คนที่รอดพ้นจากเสียงนักรบภูที่ตักน้ำ เขกล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง 12 ตื่นเถิด ตื่นเถิด เดโบราห์เอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นมาร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราก บุตรชายอาบีโนอัมเอ๋ย พาพวกเฉลยของท่านไป 13 ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ซึ่งเหลืออยู่ปกครองพวกขุนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มีกำลัง 14 ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลซได้ลงมาจากเอฟราอิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคีร์และผู้บังคับกรายงานของจอมพลออกมาจากเศบูลุน 15 เจ้านายทั้งหลายของอิสราเอลมาจับเดโบราห์ และอิสราเอลกับบารากด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนธนู 16 โฉนท่านจึงร้องร่ออยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนธนูจะมีการพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ 17 ก็เขาอดอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนดานอาศัยอยู่กับเรือกำปั่นกำไมเล่า อาเซอร์นิงเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้งบ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา 18 เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนที่ยิ่งชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรบ 19 พอบรรดาภคินีมาถึงก็รีบกัน บรรดาภคินีคานาอันก็รีบที่ท่าอานาคริมห้วงน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย 20 ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับสิเสรา 21 แม่น้ำคิไซนพัดกวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคิไซน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบย่ำด้วยกำลังแข็งขัน 22 แล้วเสียงกับนักร้องรบแรงโดยนำของเขาวังควนไป นักร้องมีอำนาจใหญ่โตวังควนไป 23 กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า ‘จงสาปแช่งเมโรสเถิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์ผู้ผู้มีกำลังมาก’ 24 หญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เป็นหญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่เต็นท์ 25 เขานอนำ นางก็ให้น้ำนม นางเอานมขบใส่ชามหลวงมายื่นให้ 26 นางเอ้อมมือหยิบหลักเต็นท์ ข้างมือขวาของนางจวยตะลุมพุก นางตอกสิเสราเข้าที่หนึ่ง นางบีศีรษะของสิเสรา นางตีทะเลขมขมของเขา 27 เขามลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขามลง เขาล้ม เขามลงที่ไหน ที่นั้นเขาล้มลงตาย 28 มารดาของสิเสรามองออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า ‘ทำไมหนอ ทรนของเขามาเข้าเสียเถิด ทำไมลอรทรนของเขานิ่งนอนนิ่งอยู่’ 29 บรรดาสตรีผู้ฉลาดของนางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนิกตอบเอาเองว่า 30 ‘เขากิ่งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่รับมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย้อมสีที่รับมาเป็นของสิเสรา ของย้อมสีที่ปกลดลาย ของย้อมสีที่ปกลดลายสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่รับ’ 31 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พิณาศสิ้นสุดนี้ แต่ขอให้ผู้ซึ่งรักพระองค์เปรียบดวงอาทิตย์เมื่อโพล้ขึ้นด้วยอนุภาพ” และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

คนมีเดียนกดขี่คนอิสราเอล

6 และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียนเจ็ดปี 2 และมือของคนมีเดียนก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียน ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำและที่กำบังที่เข้มแข็ง 3 เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร คนมีเดียนและคนอามาเลซและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา 4 เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคเหลือในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา 5 เพราะฉะนั้นคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ 6 พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ 7 ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน 8 พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขากิ่งหลายว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เจ้าให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเจ้าให้แก่เจ้า 10 และเราบอกกับเจ้าว่า ‘เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอามาไรต์ ในแผ่นดินของเจ้าซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น’ แต่เจ้ากิ่งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่”

ทรงเรียกกิดโอนมาช่วยคนอิสราเอลให้รอด

11 ฝ่ายกูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบีเยเซอร์ ฝ่ายกิดโอนบุตรชายของท่านกำลังนัดข่าวสาส์นอยู่ในบ่อย่ำยุงเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียน 12 กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิดโอนพูดกับเขาว่า “เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า” 13 กิดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า “โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว โฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ’ แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน” 14 และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า “จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ” 15 กิดโอนจึงทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยเหลืออิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคนมีเดียน และ

ตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศาคณาญาติของข้าพระองค์”¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า “แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โอบ-
 ตีคนมีเดียนอย่างกับตีคนคนเดียว”¹⁷ เขาก็ทูลพระองค์ว่า “ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอกรงโปรด
 สำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์”¹⁸ ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี้จนกว่าข้าพระองค์จะ
 กลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์” และพระองค์ตรัสว่า “เราจะคอยอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก”¹⁹ ก็เดโอนก็กลับเข้า
 บ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับเบี่ยงเอพาห์หนึ่งทำขนมไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระจาด ส่วนน้ำแกลงใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ใต้ต้น
 ไร่²⁰ และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า “จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลาที่ เหน้้ำแกลงราดของเหล่านั้น” ก็เดโอนก็กระทำตาม²¹
 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เอาปลายไม้ที่ถืออยู่แต่ต้องเนื้อและขนมไร้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากศิลาไหม้เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด
 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็หายไปพ้นสายตาของเขา²² ก็เดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และก็เดโอน
 พูกว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อธิวาใจเลย”²³ แต่พระ-
 เยโฮวาห์ตรัสกับก็เดโอนว่า “สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย”²⁴ ฝ่ายก็เดโอนก็สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวาย
 พระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกแท่นนั้นว่า พระเยโฮวาห์ฮาโลม ทุกวันนี้แท่นนั้นก็ยังมีอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของคนอาบีเยเซอร์²⁵ อยู่ในคืนวัน
 นั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับก็เดโอนว่า “จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพึงแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่ที่นี่ลง
 เสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆ แท่นเสียด้วย”²⁶ และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนบ่อนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็น
 ระเหยียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น”²⁷ ก็เดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำ
 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะก็เดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลา
 กลางคืน²⁸ เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่นลง และมีวัวตัว
 ที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น²⁹ เขาจึงพูดกันและกันว่า “ใครทำอย่างนั้น” เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาก็หลายจึงกล่าวว่า “ก็
 เดโอนบุตรชายของโยอาซได้กระทำสิ่งนี้”³⁰ แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาซว่า “จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พึง
 แท่นของพระบาอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆ แท่นนั้น”³¹ แต่โยอาซได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบา
 อัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นกษัตริย์แทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเข้านี้แหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท้ก็ให้สู้คดีเองเถิด เพราะ
 มีคนมาพึงแท่นของท่านลง”³² วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบาอัล ใจความว่า “ให้บาอัลสู้คดีเอง” เพราะเขาพึงแท่นของท่าน³³ ครั้งนั้น
 บรรดาคนมีเดียน และคนอามาเลซ และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล³⁴ แต่พระวิญญาณของพระเยโฮ-
 วาห์ทรงสถิตกับก็เดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน³⁵ และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมัสเสห์ เรียกให้เขายกติดตาม
 ท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย³⁶ ก็เดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า “ถ้าพระ-
 องค์จะช่วยเหลืออิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น”³⁷ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มี
 น้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบ ว่า พระองค์จะทรงช่วยเหลืออิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้า
 พระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น”³⁸ ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อก็เดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชนแกะ เขาก็บีบน้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็ม
 ชาม³⁹ แล้วก็เดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า “ขออย่าให้พระพิโรธพลุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลอง
 ด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป”⁴⁰ ในคืนวันนั้นพระเจ้าก็ทรง
 กระทำตามที่ขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

พระเจ้าทรงบัญชาให้ลดจำนวนทหารน้อยลง

7 เยรูบาอัล คือก็เดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุฮาโรด ฝ่ายค่ายของพวกมีเดียนอยู่ทาง
 เหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขาโมเรห์² พระเยโฮวาห์ตรัสกับก็เดโอนว่า “คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินที่เราจะมอบคนมีเดียนไว้ในมือ
 ของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะทนงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า ‘มือของเราเองได้ช่วยเราให้พ้น’”³ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงประกาศให้เข้าหุคนทั้งปวงว่า
 ‘ผู้ใดที่กลัวและสิ้นเต็มอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขาอิสราเอลโดยเร็ว’” และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังเหลืออยู่หนึ่ง
 หมื่นคน⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับก็เดโอนว่า “ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้า
 ว่า ‘ให้คนนี้ไปกับเจ้า’ ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอก ว่า ‘คนนี้อย่าให้ไป’ ผู้นั้นไม่ต้องไป”⁵ ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัส
 กับก็เดโอนว่า “ทุกคนที่ใช้เส้นเสียน้ำดังสุนัข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูเถิด”⁶ จำนวนคนที่ใช้
 มือชักน้ำขึ้นเสียน้ำสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเข่าลงดื่มน้ำ

ก็เดโอนได้รับคำสั่งใจเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงให้ความกลัวของคนมีเดียนปรากฏ

7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับก็เดโอนว่า “เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เสียน้ำนั้น และมอบคนมีเดียนไว้ในมือของเจ้า
 นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน”⁸ ประชาชนจึงถือเสียมิงและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุก
 คน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียนก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา⁹ อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “จงลุกขึ้น ลงไป
 ยังค่ายเถิด ด้วยรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว”¹⁰ แต่ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น¹¹ เจ้าจะได้ยินว่า
 เขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น” ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ใน
 ค่าย¹² ฝ่ายคนมีเดียน และคนอามาเลซ กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ฝูงอุฐูของเขาก็นับไม่ถ้วน
 มากดูจะเกิดทรายเป็นฝูงทะเล¹³ ครั้นก็เดโอนแอบมา ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า “ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเถิด มีขนมข้าว
 บาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดียน มาถึงเต็นท์โดนเต็นท์ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็ราบไป”¹⁴ เพื่อนของเขาจึงตอบ
 ว่า “นี่ไม่ใช่อันไกลเลย นอกจากตาของก็เดโอนบุตรชายโยอาซบุตรของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดียน และกองทัพทั้งสิ้นไว้ใน
 มือของเจ้าแล้ว”¹⁵ เมื่อก็เดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ขึ้นมัสเสห์ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า “จงลุกขึ้น
 เถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียนไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว”

คนอิสราเอลชนะโดยใช้แตร หม้อเป่าและคบบเพลิง

16 ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเป่า มีคบบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น 17 และท่านสั่งเขาว่า “จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เรากะทำอย่างไรก็จงกระทำอย่างนั้น 18 ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า “ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน” 19 กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟังพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต่อหม้อซึ่งอยู่ในมือให้แตก 20 ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต่อหม้อ มือซ้ายถือคบบเพลิง มือขวาถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า “ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน” 21 ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอ้ออิงวังหมีไป 22 เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาเข้าพันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบเรชกราททางไปเมืองเศเรธาห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลกับบาท 23 คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนัฟทาลี และจากอาเซอร์ และจากทั่วมนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียไป 24 และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อข่าวออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า “จงลงมารบพวกมีเดีย และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบรหาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย” เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เขาก็ยึดแควถึงเบรหาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้ 25 จับไอเรบและเศเอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียได้ เข่าไอเรบเสียที่ศิลาไอเรบ และเข่าเศเอบเสียที่บ่ออย่างงุ่นชื่อเศเอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียไป และเขานำเอาศีรษะไอเรบและเศเอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

กิเดโอนไล่ตาม จับและฆ่ากษัตริย์แห่งพวกมีเดีย

8 คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า “ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย” และเขาก็ทั้งหลายก็ต่อว่าท่านอย่างรุนแรง 2 ท่านจึงตอบเขากันหลายว่า “สิ่งที่เรากำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้หรือ ผลงุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บเล็มก็ยังดีกว่าผลงุ่นที่อาบีเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิใช่หรือ 3 พระเจ้าประทานไอเรบและเศเอบ เจ้านายมีเดียไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบกับท่านได้เล่า” เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาก็หลายก็หาโยกรร 4 กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป 5 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคคกว่า “ขอขมนมปังให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศบาคห์และคัลมุนนากษัตริย์แห่งมีเดีย” 6 เจ้านายของเมืองสุคคกจึงตอบว่า “มือของเศบาคห์และของคัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาขมนมปังมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า” 7 กิเดโอนจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบาคห์และคัลมุนนาไว้ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย่อยมานวดเนื้อเจ้าทั้งหลาย” 8 ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคกตอบ 9 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า “เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพึงป้อมนี้ลงเสีย” 10 ฝ่ายเศบาคห์และคัลมุนนาอาศัยอยู่ที่คาริครกับกองทัพมิกหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน 11 กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในถิ่นกึ่งทิศตะวันออกของเมืองโนบาคห์และเมืองโยกเบฮาห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพินภัย 12 เศบาคห์และคัลมุนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบาคห์กับคัลมุนนากษัตริย์พวกมีเดีย นทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น 13 ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น 14 จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคคกได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนี้ก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคกให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน 15 กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคกกล่าวว่า “จงมาดูเศบาคห์และคัลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า ‘มือของเศบาคห์และของคัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้าด้วยขมนมปัง’” 16 กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอทานาห์ใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย่อยด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคคก 17 ท่านก็พึงป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย 18 ท่านจึงถามเศบาคห์และคัลมุนนาว่า “คนที่เจ้าฆ่าเสียที่กาโบรเป็นคนแบบไหน” เขาตอบว่า “ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชบุตรทุกคน” 19 กิเดโอนจึงกล่าวว่า “คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น” 20 แล้วท่านสั่งเยเรอร์บุตรหมีของท่านว่า “จงลุกขึ้นฆ่าเขากันสองเสีย” แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขายังหนุ่มอยู่ 21 ฝ่ายเศบาคห์กับคัลมุนนาจึงว่า “ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านั้น” กิเดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเศบาคห์และคัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออุฐของเขาไว้ 22 ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียกกิเดโอนว่า “ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดีย” 23 กิเดโอนจึงตอบเขากันหลายว่า “เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง” 24 กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า “เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้” (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิสราเอล) 25 เขาก็เรียนตอบท่านว่า “เราก็กินหลายเต็มใจจะให้” เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้นไว้ที่นั่น 26 ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเชลลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององศ์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมีเดียทรง ทั้งเครื่องผูกคออุฐด้วย 27 กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซู้กับรูปนี้กระทำให้เป็นบ่วงดักกิเดโอนและวงศ์วานของท่าน 28 ดังนี้แหละพวกมีเดียก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี 29 ฝ่ายเยรูบบาอิลบุตรชายของโยอาซก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน 30 กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบั้นเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน 31 เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเมกก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค 32 กิเดโอนบุตรชายของโยอาซมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคานาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาซบิดาของท่าน

คนอิสราเอลไหว้รูปเคารพ

33 อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นซู้กับพระบาอัล ถือว่าบาอัลเบริกเป็นพระของเขาทั้งหลาย 34 คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน 35 เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบบาอิล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

อามิเบลคบุตรชายกึ่งหลายของกิเดโอน

9 ฝ่ายอามิเบลคบุตรชายเยรูบบาอัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคม แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของตัวว่า ² “ขอบอกความนี้ให้ข้าพเจ้าบรรดาชาวเมืองเซเคมเถิดว่า ‘จะให้บุตรชายเยรูบบาอัลกึ่งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี’” ขอรหัสไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย” ³ ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้ข้าพเจ้าบรรดาชาวเซเคม จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอามิเบลค ด้วยเขากล่าวกันว่า “เขาเป็นญาติของเรา” ⁴ เขาก็เอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเบร็กมอบให้อามิเบลค อามิเบลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน ⁵ เขาก็ไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอเฟราห์ฟ่าพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบบาอัลกึ่งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย ⁶ ชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิสโลก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอามิเบลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคม ⁷ เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม แผลเสียงร้องให้เขากึ่งหลายฟังว่า “ชาวเมืองเซเคมเอ๋ย ของพี่ข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน ⁸ ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่างๆ ได้ออกไปเจิมตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาก็ไปเชิญต้นไม้มะกอกเทศว่า ‘เชิญท่านปกครองเราเถิด’ ⁹ แต่ต้นไม้มะกอกเทศตอบเขาว่า ‘จะให้เรากึ่งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่มนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ’ ¹⁰ แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นไม้เถื่อนว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’ ¹¹ แต่ต้นไม้เถื่อนตอบเขาว่า ‘จะให้เรากึ่งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ’ ¹² ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาถุ่นว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’ ¹³ แต่เถาถุ่นกล่าวแก่เขาว่า ‘จะให้เรากึ่งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ’ ¹⁴ บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า ‘เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด’ ¹⁵ ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า ‘ถ้าแม่ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มเงาของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสนสิดาโรเลบานอนเสีย’ ¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอามิเบลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบบาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มือท่านได้กระทำไว้ ¹⁷ (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับฟังเพื่อเจ้าทั้งหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมิเดียน ¹⁸ แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายกึ่งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอามิเบลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย) ¹⁹ ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบบาอัลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอามิเบลคเถิด และให้เขามีความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย ²⁰ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอามิเบลคเผาผลาญชาวเมืองเซเคมและวงศ์วานมิสโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซเคมและจากวงศ์วานมิสโลเผาผลาญอามิเบลคเสีย” ²¹ โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อาศัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอามิเบลคพี่ชายของตน ²² เมื่ออามิเบลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว ²³ พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกระหว่างอามิเบลคกับชาวเมืองเซเคม ชาวเมืองเซเคมก็ทรยศต่ออามิเบลค ²⁴ เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบบาอัลจะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อามิเบลค พี่น้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเซเคม ผู้เสริมกำลังมืออามิเบลคให้ฆ่าพี่น้องของตน ²⁵ ชาวเมืองเซเคมได้วางคนชุ่มซ่อนไว้คอยดักอามิเบลคที่บนยอดภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอามิเบลคให้ทราบ ²⁶ ฝ่ายกาอัลบุตรชายเอเบดกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซเคม ชาวเซเคมไว้เนื้อเชื่อใจกาอัล ²⁷ จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลมาฆ่า ทำการเสียดสมโทษในวิหารพระของเขา เขารับประทานและดื่ม และด่าแข่งอามิเบลคด้วย ²⁸ กาอัลบุตรชายเอเบดจึงกล่าวว่า “อามิเบลคคือใคร และเราชาวเซเคมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบบาอัลมิใช่หรือ และเศบูลเป็นเจ้าหน้าที่ของเขามิใช่หรือ จงปรนนิบัติคนอาโมโรบิดาของเซเคมเถิด เราจะปรนนิบัติอามิเบลคทำไมเล่า ²⁹ ถ้าคนเมืองนี้อยู่ที่ปกครองเรานะ เราจะถอดอามิเบลคเสีย” เขาก็ทำอามิเบลคว่า “จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้นแล้วออกมาเถิด” ³⁰ พอเศบูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาอัลบุตรชายเอเบดก็โกรธ ³¹ จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอามิเบลคอย่างลับๆ กล่าวว่า “ดูเถิด กาอัลบุตรชายเอเบดและญาติของเขาที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขาแห่เมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน ³² ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปชุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา ³³ รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาอัลกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย” ³⁴ ฝ่ายอามิเบลค และกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปชุ่มคอยสู้เมืองเซเคม ³⁵ กาอัลบุตรชายเอเบดก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อามิเบลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ชุ่มซ่อน ³⁶ และเมื่อกาอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศบูลว่า “ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจากริมยอดภูเขา” เศบูลตอบเขาว่า “ท่านเห็นเขาถูกเขาเป็นคนไปกระมัง” ³⁷ กาอัลพูดขึ้นอีกว่า “ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่งกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอเนนิม” ³⁸ เศบูลก็กล่าวแก่กาอัลว่า “ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า ‘อามิเบลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ’ คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด” ³⁹ กาอัลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอามิเบลค ⁴⁰ อามิเบลคก็ขับไล่กาอัลหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง ⁴¹ ฝ่ายอามิเบลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กาอัลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป ⁴² ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อามิเบลคก็ทราบเรื่อง ⁴³ ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ชุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา ⁴⁴ ส่วนอามิเบลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย ⁴⁵ อามิเบลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หัวนเกลื่อนลงไป ⁴⁶ เมื่อบรรดาชาวบ้านหออเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวิหารของพระเบร็ก ⁴⁷ มีคนไปเรียกอามิเบลคว่า บรรดาชาวบ้านหออเซเคมไปนับผู้คนอยู่ ⁴⁸ อามิเบลคก็ขึ้นไปบนภูเขาศิลาโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อามิเบลคก็ถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่บ่าแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า “เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด” ⁴⁹ ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอามิเบลคไปสุ่มไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหออเซเคมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

อามิเบลคถูกทำลาย

⁵⁰ อามิเบลคไปยังเมืองเรเบศตั้งค่ายประชิดเมืองเรเบศไว้ และยึดเมืองนั้นได้ ⁵¹ แต่ในเมืองมีหอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูขังตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ ⁵² อามิเบลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้า

มาใกล้ประตูหอรับได้ จะเอาไฟเผา⁵³ มีหญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ขึ้นบนทุ่มศีรษะอาบีเมเลค กะโหลกศีรษะของท่านแตก⁵⁴ ท่านจึงรับร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า “เอาดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวหาว่า ‘ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย’” ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย⁵⁵ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน⁵⁶ ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย⁵⁷ และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยธามบุตรชายเยรูบบาอิลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

โกลาทัมยาอิร์เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล

10 ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นชื่อโกลาบุตรชายของปุอาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโด คนอิสสาการ์ และเขาอยู่ที่เมืองซามิรในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม² ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามิร³ ต่อมายาอิร์คนก็เลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี⁴ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ชื่อกุลาสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาไวทยาอิร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด⁵ ยาอิร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

พระเจ้าทรงพระพิโรธคนที่ไหว้รูปเคารพ

⁶ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟีลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย เขาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงชกเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียและในมือของคนอัมโมน⁸ เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบบแปดปี⁹ ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงค์วานเอเฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง¹⁰ และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล”¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “เรามิได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอาโมไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟีลิสเตียหรือ¹² ทั้งคนไซดอน คนอามาเลข และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย¹³ แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป¹⁴ จงไปร้องทุกข์ต่อพระเจ้าทั้งหลายได้เลือกเกิด ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้”¹⁵ และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด”¹⁶ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล¹⁷ ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์¹⁸ และประชาชนกับพวกประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า “ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด”

เยฟราห์สู้รบกับคนอัมโมน

11 เยฟราห์คนกิเลอาดเป็นกษัตริย์ แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟราห์² ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงพลัดไสเยฟราห์ออกไปเสียโดยกล่าวว่า “เราจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น”³ เยฟราห์จึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็มั่วสุมกับเยฟราห์และติดตามเขาไป⁴ ต่อมาภายหลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล⁵ และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไปเพื่อจะพาเยฟราห์มาจากแผ่นดินโทบ⁶ เขากล่าวแก่เยฟราห์ว่า “จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้ต่อสู้กับคนอัมโมน”⁷ แต่เยฟราห์กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า “ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า”⁸ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟราห์ว่า “เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยต้องการให้ท่านไปกับเราสู้รบกับคนอัมโมน แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง”⁹ เยฟราห์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า “ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า”¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยฟราห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ”¹¹ เยฟราห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขาแล้วเยฟราห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์¹² เยฟราห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า “ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า”¹³ กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟราห์ว่า “เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนถึงแม่น้ำยับบอและถึงแม่น้ำจอร์แดน ฉะนั้นบัดนี้ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี”¹⁴ และเยฟราห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก¹⁵ ให้กล่าวว่า “เยฟราห์กล่าวตั้งนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคนอัมโมน¹⁶ แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช¹⁷ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์เอโดมกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป’ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และก็ได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยังยืนอยู่ที่คาเดช¹⁸ แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ฟากแม่น้ำอารโนข้างโน้น แต่เขามีได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่าแม่น้ำอารโนเป็นพรมแดนของโมอับ¹⁹ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮโบน อิสราเอลเรียนท่านว่า ‘ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า’²⁰ แต่สิโหนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาซ และสู้รบกับอิสราเอล²¹ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น²² และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำอารโนถึงแม่น้ำยับบอและตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน²³ ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชา-

ชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ ²⁴ ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเคโมซพระของท่านมอบให้ท่านยึดครอง ดอกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เราก็จึดครองที่ของผู้นั้น ²⁵ ฝ่ายท่านจะดีกว่าบาลาคนบุตรชายสิบไปรักษัตริย์ เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ ²⁶ เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮชบอนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า ²⁷ จะมีข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ทำการสงครามกับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้” ²⁸ แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยฟธาห์ซึ่งท่านส่งไปให้ ²⁹ พระวิญญานของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คนอัมโมน

คำสาบานอันไร้ปัญญาของเยฟธาห์

³⁰ และเยฟธาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว ³¹ ผู้ใดที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา” ³² แล้วเยฟธาห์จึงยกข้ามไปสู่รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน ³³ และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินนิทรวมย์สิบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ³⁴ แล้วเยฟธาห์ก็กลับมาบ้านที่มีสปาห์ ดูกิด บุตรสาวของท่านถือธำมะนาเดินโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนนี้ท่านไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย ³⁵ และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า “อัมโมน ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแ่แล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้จำปากปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนคำก็ไม่ได้” ³⁶ เธอจึงพูดกับพ่อว่า “คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญากับพระเยโฮวาห์ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกมาจากปากของคุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว” ³⁷ และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า “ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องไห้คร่ำครวญถึงความ เป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อนๆของลูก” ³⁸ ท่านจึงตอบว่า “ไปเถิด” และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา ³⁹ อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฏิญาณที่ได้ปฏิญาณไว้ เธอยังไม่เคยสมสู่กับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล ⁴⁰ คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยฟธาห์คนกิเลอาดปีละสี่วัน

เยฟธาห์ชนะคนเอฟราอิม

12 ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยฟธาห์ว่า “เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนกับท่านเสีย” ² เยฟธาห์จึงตอบเขาว่า “ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกษาใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา ³ เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด” ⁴ เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า “เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมนัสเสห์” ⁵ ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า “ขอให้ข้ามไปที่เถิด” คนกิเลอาดจะถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ” เมื่อเขาตอบว่า “เปล่า” ⁶ เขาจะบอกว่า “จงว่าคำว่ายิบโเลก” คนนั้นจะว่า “ยิบโเลก” เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน ⁷ เยฟธาห์ผู้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด

ผู้วินิจฉัยอับชาน เอโลนและอับโดน

⁸ ถัดเยฟธาห์มาคืออับชานแห่งเบรเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล ⁹ ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี ¹⁰ แล้วอับชานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบรเลเฮม ¹¹ ถัดท่านมา เอโลนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี ¹² แล้วเอโลนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน ¹³ ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายอิสเลลชาวปราโรนวินิจฉัยอิสราเอล ¹⁴ ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ชีลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี ¹⁵ แล้วอับโดนบุตรชายอิสเลลชาวปราโรนก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปราโรนในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

ความบาปของคนอิสราเอล บิดามารดาของแซมสัน

13 คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟิลิเตียสี่สิบปี ² มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโคราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย ³ กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่ท่านนั้น กล่าวแก่ท่านว่า “ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย ⁴ ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน ⁵ เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มีดีโดนถูกศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะเป็พวกนาศิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิเตีย” ⁶ ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า “มีบุตรผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาดิฉัน ในหน้าของท่านเหมือนในหน้ากูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน ⁷ แต่ท่านบอกดิฉันว่า ‘ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กนั้นจะเป็นพวกนาศิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย’” ⁸ แล้วมาโนอาห์ก็วิงวอนพระเยโฮวาห์กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้นั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น” ⁹ และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และกูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหา

หญิงนั้นอีกเมื่อนางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้ไปด้วย ¹⁰ นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า “ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก” ¹¹ มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเขาจึงว่า “ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ” ผู้นั้นตอบว่า “เราเป็นผู้นั้นแหละ” ¹² มาโนอาห์จึงกล่าวว่า “บัดนี้ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร” ¹³ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า “บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี ¹⁴ อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถาถุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าถุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เร้าวิญญาณนางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ” ¹⁵ มาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน” ¹⁶ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า “ถึงเจ้าจะให้เรา เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโฮวาห์” เพราะว่ามาโนอาห์ไม่ทราบว่าท่านผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า “ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน” ¹⁸ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า “ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่” ¹⁹ มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาบูชาถวายบูชาบนศิลาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นก็กระทำกรรมสิทธิ์มายังมาโนอาห์และภรรยาอีกมั่ง ²⁰ และอยู่มาเมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขทั้งสองก็ชมน้ำลงถึงดิน ²¹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ ²² และมาโนอาห์พูดกับภรรยาของตนว่า “เราตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า” ²³ แต่ภรรยาบอกเขาว่า “ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เราหรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา” ²⁴ ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการประพรแก่เขา ²⁵ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มเร้าใจเขาที่ค่ายดานระหว่างโศร่าห์กับเอชทาโอ

แซมสันหลงรักหญิงสาวคนฟิลิเตีย

14 แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟิลิเตียคนหนึ่งในเมืองทิมนาห์ ² แล้วท่านจึงขึ้นมาบอกบิดามารดาของท่านว่า “ฉันเห็นผู้หญิงคนฟิลิเตียคนหนึ่งในเมืองทิมนาห์ ฉะนั้นไปขอเขาให้เป็นภรรยาฉันดี” ³ แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า “ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเราหรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคนฟิลิเตียที่ไม่เข้าสุหนัด” แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า “ไปขอหญิงนั้นให้ฉันดี เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก” ⁴ บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเรื่องนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้อับชอนแซมสันฟิลิเตีย ครั้งนั้นคนฟิลิเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

แซมสันฆ่าสิงโตด้วยมือเปล่า

⁵ ฝ่ายแซมสันก็ลงไปเมืองทิมนาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนถุ่นของทิมนาห์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน ⁶ พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีกสิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป ⁷ แซมสันก็ลงไปพูดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก

แซมสันตายปริศนาคนฟิลิเตีย

⁸ ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีฝูงผึ้งหนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย ⁹ แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่ามีน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต ¹⁰ ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหมู่ๆเขากระทำกัน ¹¹ และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย ¹² แซมสันกล่าวแก่เขาว่า “ให้ข้าพเจ้าทลายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าทลายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อปานสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย” ¹³ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทลายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อปานสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า” เขาก็ตอบท่านว่า “กายมาเถิดเราจะฟัง” ¹⁴ ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า “มีของกินได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง” ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนาไม่ได้ ¹⁵ ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า “จงลองสามีของเจ้าให้แก้ปริศนาให้เราได้ฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เรายากจนหรือ” ¹⁶ ภรรยาของแซมสันไปร้องไห้กับแซมสันว่า “เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอทลายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉันทันที และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง” แซมสันจึงบอกว่า “ดูเถิด พ่อแม่ของฉันทันทียังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้” ¹⁷ เธอจึงให้แซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกับนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็แก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทรมานท่านมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง ¹⁸ พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า “มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต” แซมสันจึงบอกเขาว่า “ถ้าเจ้าไม่เอาแม่วัวของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้”

แซมสันแก้แค้นให้คนฟิลิเตีย

¹⁹ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปอัชเคโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน รับเอาข้าวของและมอบเสื้อให้ผู้ที่แก้ปริศนา แล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก ²⁰ ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย

15 ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพูดว่า “ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันทันทีในห้อง” แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ² พ่อตาจึงว่า “ข้าเจ้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ขอจงรับน้องแทนพี่เถิด”

แซมสันเผาฟ่อนข้าวของคนฟิลิสเตีย

3 แซมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า “คราวนี้เราจะมิโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย” 4 แซมสันจึงออกไปจับสุนัข จึงจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกคู่ 5 พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟ่อนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย 6 คนฟิลิสเตียจึงถามว่า “ใครทำอย่างนี้” เขาตอบว่า “แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาเอากรรยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย” ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผานางกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ 7 แซมสันจึงบอกพวกเขาเหล่านั้นว่า “เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก” 8 แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียแหลกทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตม 9 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี 10 พวกเขาจึงถามว่า “ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเรากำไร” พวกเขาเหล่านั้นตอบว่า “เราขึ้นมามัดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา” 11 คนยูดาห์สามพันคนลงไปช่องศิลาเอตม และกล่าวแก่แซมสันว่า “ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้” แซมสันจึงตอบเขาว่า “เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น” 12 คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า “เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย” แซมสันจึงบอกเขาว่า “ขอปฏิญาณให้ชัวร์ว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า” 13 เขาก็ทั้งหลายจึงตอบท่านว่า “เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย” เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลา

แซมสันฆ่าคนฟิลิสเตียหนึ่งพันคน

14 เมื่อท่านมาถึงเลอีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกก็มาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประดู่ปานที่ไหม้ไฟ เครื่องจองจำนั้นก็หลุดออกจากมือ 15 ท่านมาพบกระดูกขากรรโสรสาสดอันหนึ่งจึงยื่นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน 16 แซมสันกล่าวว่า “ด้วยขากรรโสรสา เป็นกองซ้อนกอง ด้วยขากรรโสรสา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย” 17 อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกขากรรโสรสาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามากเลอี 18 แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า “การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสู่หน้ดมิใช่หรือพระเจ้าข้า” 19 พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกขากรรโสรสาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั่น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคร์ อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้ 20 และท่านวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียยี่สิบปี

16 แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งเข้าไปนอนด้วย 2 มีคนไปบอกชาวกาซาว่า “แซมสันมาที่นี่แล้ว” เขาก็ล้อมที่นั่นไว้ และคอยข่มขู่ที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาข่มขืนข่มขู่กันยังรุ่งกล่าวว่า “ให้เรารออยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย” 3 แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดาลประตูใส่บาแบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

เดลีลาห์ล่อลวงและจับแซมสัน

4 อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาเมืองโสเรก ชื่อเดลีลาห์ 5 เจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า “จงลวงเขา เพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขายู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหมือนเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น” 6 เดลีลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า “ขอบอกดิฉันหน่อยเถิดว่า กำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอก็จะหมดฤทธิ์” 7 แซมสันจึงบอกนางว่า “ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่นๆ” 8 แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็เอาสายธนูสดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามามัดท่านไว้ 9 นางจัดคนให้ข่มขู่อยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว” แซมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ่ม 10 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า “ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่” 11 ท่านก็ตอบนางว่า “ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น” 12 เดลีลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” และคนข่มขู่อยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย 13 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า “เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมุสาต่อฉัน บอกฉันเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่” ท่านจึงบอกนางว่า “ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มของฉันทอกเข้ากับด้ายเส้นยี่สิบ กระกด้วยฟืมให้แน่น” 14 เดลีลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มทอกเข้ากับด้ายเส้นยี่สิบกระกด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” ท่านก็ตื่นขึ้นถึงฟืม หูกและด้ายเส้นยี่สิบไปหมด 15 นางจึงพูดกับแซมสันว่า “เธอพูดได้อย่างไรว่า ‘ฉันรักเธอ’ เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมิได้บอกฉันจริงๆว่า กำลังมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน” 16 อยู่มาเมื่อนางพูดคาดคั้นท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เมื่อแทบจะตาย 17 จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า “บิดาฉันไม่เคยถูกศิระของฉันทน เพราะฉันเป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าบิดาฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น” 18 เมื่อเดลีลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า “ของขึ้นมาก็อีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว” แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย 19 นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดแหม่มออกจากศิระของท่าน นางก็ตั้งรับรวมนแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป 20 นางจึงบอกว่า “แซมสันจ๋า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว” ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า “ฉันจะออกไปอย่างครั้งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป” ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว 21 คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะลวงตาของท่านเสีย นำท่านลงมากักาซา เอาตรวนทองสามฤทธิ์ล่ามไว้ และให้ท่านไม่แป้งอยู่ที่เรือนจำ 22 ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศิระของท่านก็ค่อยๆงอกขึ้นมา

แซมสันมีการชยชนะตอนสิ้นชีวิต

23 ฝ่ายเจ้านายฟิลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระดาโกนพระของเขากิ่งหลายและขึ้นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า “พระของเราได้มอบแซมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว” 24 เมื่อประชาชนเห็นแซมสันก็สรรเสริญพระของตนว่า “พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขาย่ำพวกเราเสียเป็นอันมาก” 25 ต่อมาเมื่อจิตใจของเขาร่าเริงเต็มที่แล้ว เขาก็พูดว่า “จงเรียกแซมสันมาเล่นตลกให้เราดู” เขาก็ไปเรียกแซมสันออกมาจากเรือนจำ แซมสันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมายืนอยู่ระหว่างเสา 26 แซมสันจึงบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า “ขอพาดันให้ไปคล้ำเสากที่รองรับตึกนี้อยู่ ฉันจะได้ฟังเสานั้น” 27 มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตึกนั้น เจ้านายฟิลิสเตียก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแซมสันเล่นตลก 28 ฝ่ายแซมสันก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว โอ ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิลิสเตียเพื่อตาทิ้งสองข้างของข้าพระองค์” 29 แซมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และพิงพิงที่เสานั้น มือขวายันเสาด้านหนึ่ง มือซ้ายยันเสาด้านอีกต้นหนึ่ง 30 แซมสันกล่าวว่า “ขอให้ข้าตายกับคนฟิลิสเตียเถิด” แล้วก็โน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสองข้างของตน ตึกนั้นก็พังกับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ 31 แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างโคราคกับเอชทาโอล ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้ผู้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี

รูปเคารพในเรือนของมีคาห์

17 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์ 2 เขาพูดกับมารดาของเขาว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็โต้สาบแข่ง และพูดเข้าหูฉันว่า ดูกูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง” มารดาของเขาจึงพูดว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอภัยพระพรให้ลูกของแม่เถิด” 3 เขาก็นำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า “เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้ว แต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า” 4 เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์ 5 มีคาห์คนนี้มีเรือนหลังหนึ่ง เขาก็ทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต 6 ในสมัยนั้นยังไม่มีภักษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง 7 มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบรเลเฮมในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น 8 ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบรเลเฮมในยูดาห์ เกี่ยวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์ 9 มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า “ท่านมาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบรเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเกี่ยวหาที่พักอาศัย” 10 มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า “จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย” เลวีคนนั้นจึงเข้าไป 11 เลวีคนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เหมือนลูกของเขา 12 มีคาห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นผู้โรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์ 13 มีคาห์กล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นผู้โรหิต”

คนตระกูลดานเอาปุโรหิตของมีคาห์ไปโดยใช้กำลัง

18 ในสมัยนั้นไม่มีภักษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเกี่ยวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตนเพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา 2 ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากโคราคและจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขากิ่งหลายพูดแก่เขาว่า “จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น” เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิม ยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น 3 เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า “ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรที่นี่” 4 เขาตอบคนเหล่านั้นว่า “มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ อย่างนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นผู้โรหิตของเขา” 5 คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า “ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะทราบว่าทางที่เรากำลังจะไปนั้นจะสำเร็จหรือไม่” 6 ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขากิ่งหลายว่า “จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านจะไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” 7 ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ที่เมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไรก็กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบไม่หวาดระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาอับอายในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย 8 เมื่อคนทั้งห้าคนมาถึงญาติพี่น้องที่โคราคและเอชทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า “เจ้าจะว่าอะไร” 9 เขาตอบว่า “จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่าชักช้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น” 10 เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก” 11 คนครอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโคราคและเอชทาโอล 12 เขากิ่งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ศิรียากเยอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั่นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังศิรียากเยอาริม 13 เขาก็ผ่านจากที่นั่นไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์ 14 แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า “ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านั้นมีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้ขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด” 15 เขากิ่งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกขุสขของเขา 16 ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว 17 ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้วกับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น 18 เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปุโรหิตถามเขาว่า “นั่นท่านทำอะไร” 19 คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า “เซียบๆ ไรเอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นผู้โรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี” 20 ใจของปุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอารูปเอโฟด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน 21 แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก กิ่งฝูงสัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า 22 เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทันคนดานเข้า 23 จึงตะโกนเรียกคนดาน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า “เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคน

มากมายอย่างนี้”²⁴ เขาตอบว่า “ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำไปโรหิตออกมาเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า ‘เป็นอะไรเล่า’”²⁵ คนดานจึงตอบเขาว่า “อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกลือกว่าคนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ”²⁶ ฝ่ายคนดานก็เดินต่อไป เมื่อมีคำเห็นว่าเป็นที่กำลั้มากกว่า จึงหันกลับเดินทางกลับบ้านของตน²⁷ คนดานนำเอาสิ่งที่มีค่าสร้างขึ้น และนำไปโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หวาดระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย²⁸ ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบรโรบ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่นั่น²⁹ เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบุตรบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช

คนตระกูลดานโห้รูปเคารพ

³⁰ คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โซน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย³¹ เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีค่าได้ทำไว้ขึ้นขึ้นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ไซโลห์

ภรรยาบ่อยของคนเลวีคนหนึ่งถูกฆ่า

19 อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แยกที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบรเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยาบ่อย² ภรรยาบ่อยนั้นเป็นผู้ซึ่งตั้งสามปีเสยกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบรเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที่นั่นสักสี่เดือน³ สามีนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของผู้หญิงเห็นเขาก็มีความยินดีต้อนรับเขา⁴ พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงนั่นเอง และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักผ่อนอยู่ที่นั่น⁵ อยู่มาถึงวันที่สี่เขาก็ตั้งหลายคืนขึ้นแต่เข้ามิด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า “จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน”⁶ ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานอาหารและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า “จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน”⁷ เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก⁸ ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไปยังบิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า “ขอให้ชื่นใจเถิด” เขาก็สองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอาหารอยู่ด้วยกันอีก⁹ เมื่อชายคนนั้นและภรรยาบ่อยกับคนใช้ลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า “ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้กลับบ้าน”¹⁰ แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทางไปจนถึงตรงข้ามกับเมืองเยบุส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาบ่อยก็ไปด้วย¹¹ เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบุสก็บ่นมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า “มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบุสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ”¹² นายของเขาตอบว่า “เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างดาว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปจนถึงเมืองกิเบอาห์”¹³ เขาจึงบอกคนใช้ว่า “มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามาห์”¹⁴ เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว¹⁵ เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน¹⁶ ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน¹⁷ เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า “ท่านจะไปไหนและมาจากไหน”¹⁸ ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า “เราเดินทางจากเบรเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอฟราอิมแยกที่ไกลออกไปโน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบรเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน¹⁹ ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำอุนที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย”²⁰ ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า “ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้นขอแต่อย่าอนที่ถนนนี้เลย”²¹ เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม²² เมื่อเขากำลังทำใจดีใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลล่อมเรือนไว้ กุบประตูล่องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า “ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังฆา”²³ ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า “อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำการสิ่งที่ไม่ดีเลย”²⁴ ดูเถิด นี้ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จงกระทำการยามเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าทำลามกกับชายคนนี้เลย”²⁵ แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาบ่อยของตนปลักนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่ทำการรุนตลอดคืนจนรุ่งเช้าพอรุ่งสางๆ เขาก็หลายก็ปล่อยนางไป²⁶ พ่อแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาล่อมลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี²⁷ รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเถิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาบ่อยของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู²⁸ เขาจึงบอกนางว่า “ลุกขึ้นไปกินเถิด” แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอานางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางกลับบ้านของตน²⁹ เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามัดฟืนศพภรรยาบ่อยออกเป็นท่อนๆพร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล³⁰ ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า “เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตรึกตรองปรึกษากันดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด”

คนอิสราเอลทั้งหมดสู้รบกับคนตระกูลเบนยามิน

20 คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ทั้งแผ่นดินก็เลอาดก็ออกมา ชุมชนคนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์² หัวหน้าประชาชนทั้งสี่คือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เขามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน³ (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า “ขอบอกเรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน”⁴ คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นก็กล่าวตอบว่า “ข้าพเจ้าและภรรยาบ่อยของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น⁵ เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขามขืนภรรยาบ่อยของข้าพเจ้าจนตาย⁶ ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาบ่อยของข้าพเจ้ามาฟืนออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่ว

ประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล ⁷ ดุเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด” ⁸ ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า “พวกเราจะไม่กลับไปเต็นท์ของเรา เราจะไม่กลับไปเรือนของเรา ⁹ แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลากยกขึ้นไปสู้รบกับเขา ¹⁰ เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคิดเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาก็ตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาก็ตอบมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน” ¹¹ คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู้รบเมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน ¹² ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า “ทำไมการชั่วชานี้จึงเกิดขึ้นมาได้ใหญ่พวกท่าน ¹³ เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล” แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน ¹⁴ คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู้รบกับกิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล ¹⁵ คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน ¹⁶ ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือซ้ายทุกคนเอาสังเวียนยกขึ้นให้ถูกเส้นผมได้ไม่ผิดพลาด ¹⁷ จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน ¹⁸ คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า “ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน” ¹⁹ รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้อ้อมเมืองกิเบอาห์ ²⁰ คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู้อ้อมเมืองกิเบอาห์ ²¹ ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ข่าฟันคนอิสราเอล ล้มตายสองหมื่นสองพันคน ²² แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุนใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในคืนซึ่งเขาวางพลในวันแรก ²³ (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาก็ตอบทูลถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไปสู้เขาเถิด”) ²⁴ คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง ²⁵ และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ข่าฟันคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ ²⁶ แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปทิวเขาของพระเจ้าและร้องไห้คร่ำครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²⁷ คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเจ้าว่า (เพราะในสมัยนั้น หีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ²⁸ และฟีนหัสบุตรชายเอลาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นในสมัยนั้น) เขาทูลถามว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู้รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่ หรือควรจะหยุดเสีย” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพลุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า” ²⁹ ดังนั้น อิสราเอลจึงล้อมเมืองกิเบอาห์ ³⁰ และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู้อ้อมเมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน ³¹ คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกหลวงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มข่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน ³² คนเบนยามินกล่าวกันว่า “เขาแพะเราอย่างคราวก่อน” แต่คนอิสราเอลว่า “ให้เรากอยนำเขาออกห่างจากเมืองไปถึงถนนหลวง” ³³ คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยล้อมอยู่ก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์ ³⁴ จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบเหตุร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว ³⁵ พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ ³⁶ ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลก็เป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาวางใจคนที่เขาให้ล้อมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์ ³⁷ คนที่ล้อมอยู่ที่ริบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ล้อมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ ³⁸ คนอิสราเอลและคนที่ล้อมอยู่นัดให้อาณัติสัญญาว่า ถ้าเห็นคว้นกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง ³⁹ ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มข่าฟันคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า “เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว” ⁴⁰ แต่อาณัติสัญญาเป็นคว้นไฟลุกพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็หนีวหลังมาดู ดุเถิด ทั้งเมืองก็มีคว้นพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า ⁴¹ คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็ถือแท่ง เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เขาแล้ว ⁴² เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง ⁴³ เขาก็ตอบทูลถามเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น ⁴⁴ คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทกลั่วทหาร ⁴⁵ เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน คนอิสราเอลข่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิดไปถึงกิโดม และข่าเขาตายสองพันคน ⁴⁶ คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้นเป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทกลั่วทหาร ⁴⁷ แต่มีทหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน ⁴⁸ คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู้รบกับคนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาลิงที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

คนอิสราเอลหาภรรยาสำหรับคนเบนยามินที่เหลือ

21 ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสปาห์ว่า “พวกเราไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน” ² และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาก็ตอบทูลถามพระเจ้าว่า “ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง” ⁴ อยู่มา รุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา ⁵ และคนอิสราเอลกล่าวว่า “คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์” เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาห์ว่า “ผู้นั้นจะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่” ⁶ และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยามินน้องของตน กล่าวว่า “วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว ⁷ เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไม่ยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา” ⁸ เขาก็ตอบทูลถามกันว่า “มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสปาห์” ดุเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบชกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว ⁹ เพราะว่าเมื่อนับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดุเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบชกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย ¹⁰ ดังนั้นชุมนุมชนจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า “จงไปข่าฟันชาวยาเบชกิเลอาดเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก ๆ” ¹¹ เขาก็ตอบทูลถามกันว่านี่ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้กลับมาบนกับผู้ชายแล้วจึงข่าเสียให้

หมด” 12 ในหมู่ชาวยาเบชกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน 13 ชุมชนุมชนทั้งหมดก็ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมน ประกาศข่าวสงบสุข 14 คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้น แล้วเขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบชกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน 15 ประชาชนก็ส่งสารเบนยามิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล 16 พวกผู้ใหญ่ของชุมชนนั้นจึงกล่าวว่า “เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องหากรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่” 17 เขาทักทายกล่าวว่า “ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้บเลี้ยงเสียจากอิสราเอล 18 แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้” เพราะคนอิสราเอลได้ปฎิญาณไว้ว่า “ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยามินเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด” 19 ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า “ดูเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบธเอลถึงเซเคม และอยู่ใต้เลโอนาห์” 20 เขาจึงบัญชาสั่งคนเบนยามินว่า “จงไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น 21 คอยเฝ้าดูอยู่ และดูเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเต้นรำในพิธีเต้นรำ จงออกมาจากสวนองุ่น ดุดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย 22 ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า ‘ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พอแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีจะนั้นบัดนี้พวกท่านก็จะมีโทษ’” 23 คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเต้นรำที่เขาไปดุดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น 24 ครั้งนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน 25 ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง

นางรูธ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรูธ หนังสือนางรูธเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้ เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สวยงามและสำคัญ เพราะนางรูธ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นแม่ของยายของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้น เขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราหับ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติและเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 10 ปี

ครอบครัวของนางนาโอมีเสียชีวิตในโมอับ นางรูธตัดสินใจตามพระเจ้าไป

1 อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้น เกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน ² ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี บุตรชายสองคนชื่อมารโหโรนและคีลีโอน เป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ เขาทิ้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น ³ แต่เอลีเมเลคสามีของนางนาโอมีสิ้นชีวิตเสีย ทั้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง ⁴ บุตรชายสองคนนี้ได้หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อออรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาทิ้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี ⁵ แล้วมารโหโรนและคีลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล่าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป ⁶ แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขากิ่งหลาย ⁷ นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินทางทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ⁸ แต่นาโอมีก็กล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า “ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่” ⁹ ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสุข ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามี” แล้วนาโอมีก็จูบลูกสะใภ้ทั้งสองต่างก็ส่งเสียงร้องไห้ ¹⁰ นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า “อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่” ¹¹ แต่นาโอมีตอบว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถอะ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ” ¹² ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถอะ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนี้และให้กำเนิดบุตรชาย ¹³ แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความขมขื่นมากเพราะเห็นแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้” ¹⁴ แล้วต่างก็ส่งเสียงร้องไห้อีก ออรปาห์ก็จูบลาแม่สามี แต่รูธยังเกาะแม่สามีอยู่

นางรูธไปอิสราเอลพร้อมกับนางนาโอมี

¹⁵ นาโอมีจึงว่า “ดูเถิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด” ¹⁶ แต่รูธตอบว่า “ขอแม่อย่าวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน” ¹⁷ แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพรากฉันจากแม่ นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่งกว่า” ¹⁸ เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆ แล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก ¹⁹ ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบรเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบรเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสี่ก็พากันแตกตื่นเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดขึ้นว่า “นี่แม่หรือ นางนาโอมี” ²⁰ นาโอมีตอบเขาว่า “ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขื่น” ²¹ เมื่อดันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาดพิงกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกขใจดังนี้ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไมเล่า” ²² ดังนั้นนาโอมีจึงกลับมา และรูธลูกสะใภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาก็ตกลงมายังเมืองเบรเลเฮมในถิ่นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

นางรูธเก็บรวงข้าวตกในนาของโบอาส

2 ฝ่ายนาโอมีนั้นมีญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวเดียวกับเอลีเมเลค ชื่อโบอาส ² และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมีว่า “บัดนี้ขอฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามหลังผู้ที่มีสายตากรุณาต่อฉัน” นาโอมีตอบนางว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด” ³ นางก็ออกเดินทางหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลีเมเลค

นางรูธพบญาติคนหนึ่งชื่อโบอาส

⁴ ดูเถิด โบอาสมาจากเบรเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด” เขาก็ตกลงตอบว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรพระแก่ท่านเถิด” ⁵ โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวว่า “หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร” ⁶ คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า “นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมี” ⁷ นางพูดว่า ‘ขออนุญาตให้ฉันเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะคะ’ นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักผ่อนหนึ่งที่เรือน” ⁸ แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า “ลูกสาวเอ๋ย ขอพักผ่อนอย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือถึงนาที่นี่ไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของฉัน” ⁹ ตายของเจ้าจงมองดูตาม

นาที่เขากำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วจึงติดตามเขาไป จนได้สั่งพวกหนุ่มๆมิให้รับภรรยาแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำดื่ม น้ำซึ่งคนหนุ่มๆตักไว้” 10 รูดก็ขบหน้ายิ้มตัวลงถึงดินและพูดว่า “ทำไมดิฉันจึงได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ดิฉันในเมื่อดิฉันเป็นแต่เพียงคนต่างด้าว” 11 แต่โอบาสตอบนางว่า “ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของเจ้าตั้งแต่สามีของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขายกนิ้วว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน 12 ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์นั้น จงทรงปูนบำเหน็จอันบริบูรณ์แก่เจ้า” 13 รูดจึงกล่าวว่า “เจ้านายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปลอบใจดิฉัน และเพราะท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตากรุณาต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม้ดิฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่ง ในพวกหญิงคนใช้ของท่าน” 14 โอบาสก็บอกนางว่า “พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมานี้เถิด มารับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจุ่มน้ำส้มเถิด” นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โอบาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง 15 เมื่อนางลุกขึ้นไปเก็บข้าว โอบาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า “จงยอมให้นางเก็บข้าวตกระหว่างพ่อนข้าวเถาะ อย่าได้ตำหนินางเลย 16 จงดึงข้าวออกจากพ่อนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่ายั่วนางเลย” 17 นางก็เกี่ยวข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณเอฟาห์หนึ่ง 18 นางยกข้าวขึ้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือ เมื่อนางรับประทานอิ่มแล้วนั้นให้แม่สามีด้วย 19 แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า “วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด” นางจึงบอกแม่สามีให้ทราบที่นางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า “ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้มีชื่อโอบาส” 20 นาโอบาสจึงพูดกับบุตรสะใภ้ว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว” นาโอบาสก็แก่นางด้วยว่า “ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา” 21 รูดชาวโมอับกล่าวว่า “นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า ‘เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนใช้หนุ่มของดิฉันจนกว่าเขาจะเกี่ยวข้าวของดิฉันเสร็จ’” 22 นาโอบาสพูดกับบุตรสะใภ้ว่า “ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของเขา เพื่อว่าเขาจะไม่พบเจ้าในนาอื่น” 23 ดังนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของโอบาสที่เกี่ยวข้าวตกจนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

นางนาโอบาสวางแผนให้นางรูดสมรสกับโอบาส

3 นาโอบาสแม่สามีของนางพูดกับนางว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพิงให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ควรถหรือ 2 โอบาสผู้ที่เจ้าไปกับพวกสาวใช้ของเขานั้น เป็นญาติของเรามีใช่หรือ ดูเถิด คืบวันนี้เขาจะขัดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว 3 จงอาบน้ำ ทาน้ำมันสวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปลานนวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่านจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว 4 เขาอนที่ไหนจงส่งเคียวให้ดิฉันแล้วจงไปเปิดฝ้าคลุมเก้าขึ้นและจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอกเจ้าเองว่าเจ้าจะต้องทำประการใด” 5 นางตอบว่า “แม้ว่าอย่างไร ดิฉันจะกระทำตามทุกอย่าง” 6 ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง 7 เมื่อโอบาสรับประทานและดื่มจนสำราญใจแล้ว ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว แล้วนางก็ย่องเข้ามาเปิดฝ้าคลุมเก้าของท่านขึ้น และนอนลงที่นั่น

นางรูดอ้างว่าโอบาสเป็นญาติสนิทถัดมา

8 ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจตื่นพลุกพล่าน ดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของท่าน 9 ท่านจึงถามว่า “เจ้าเป็นใคร” นางตอบว่า “ดิฉันคือรูดหญิงคนใช้ของท่านคะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา” 10 ท่านจึงว่า “ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่เจ้าเถิด คุณของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อน ด้วยว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจนหรือมั่งมี 11 บัดนี้ ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เจ้าขอเรื่องเราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองเราราบดืออยู่ว่า เจ้าเป็นผู้หญิงที่ดี 12 และก็เป็นความจริงด้วยที่ดิฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่งสนิทกว่าดิฉัน 13 คืบนี้เจ้าจงค้ำที่นี้ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถาะ แต่ถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แม่ฉันใด ดิฉันจะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแม่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า” 14 ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านจนรุ่งเช้า แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหน้ากันได้ เพราะท่านคิดว่า “อย่าให้ใครทราบว่า มีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว” 15 ท่านพูดว่า “จงเอาฝ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่นั้นคลี่ออก” นางก็คลี่ฝ้าคลุมออก ท่านก็ตวงข้าวบาร์เลย์หกทะนานให้นางแบกไป แล้วก็เข้าไปในเมือง 16 เมื่อนางมาถึง แม่สามีจึงถามว่า “เป็นใครหนอ ลูกสาวของแม่เอ๋ย” แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำต่อนางให้แม่สามีฟังทุกอย่าง 17 และนางว่า “ท่านให้ข้าวบาร์เลย์หกทะนานนี้แก่ดิฉัน ท่านว่า ‘เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่าเลย’” 18 แม่สามีจึงว่า “ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้”

โอบาสไล่มรดกของท่าน

4 โอบาสก็ขึ้นไปประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ดูเถิด ญาติสนิทคนที่ถัดมาซึ่งโอบาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โอบาสจึงกล่าวว่า “โอ คนเช่นนี้เอ๋ย เวะนึ่งที่นี้ก่อนเถิด” เขาก็เวะมานั่งลง 2 ท่านจึงไปเชิญพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นมาสืบคนกล่าวว่า “เชิญนึ่งที่นี้เถิด” เขาก็หลายก็นั่งลง 3 ท่านจึงพูดกับญาติสนิทที่ถัดมานั้นว่า “นาซึ่งเป็นส่วนของเอลีเมเลคญาติของเรานั้น นาโอบามีผู้ที่กลับมาจากแผ่นดินโมอับอยากขายเสีย 4 ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และขอบอกว่า ขอท่านซื้อไว้ต่อหน้าพลเมืองและต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยากจะได้ไว้ก็จงได้เถิด แต่ถ้าท่านไม่ไถ่จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจากท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิ์ไถ่ได้ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ถัดท่านไป” ผู้นั้นก็บอกโอบาสว่า “ข้าพเจ้าจะไถ่” 5 แล้วโอบาสบอกว่า “ในวันที่ท่านซื้อที่นาจากมือนาโอบานั้น ท่านก็จะได้รูดชาวโมอับแม่ฝ่ายของผู้ตายด้วย เพื่อจะบรรลวงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา” 6 ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไถ่เพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิ์ในการไถ่ของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไถ่ไม่ได้แล้ว” 7 ต่อไปนี้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอลสมัยก่อนเกี่ยวกับการไถ่และการแลกเปลี่ยน คือเพื่อจะรับรองการตกลงกัน คนหนึ่งจะถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้อีกคนหนึ่ง นี้เป็นธรรมเนียมของการแสดงสัจซันในอิสราเอล 8 ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โอบาสว่า “ท่านจงซื้อเสียเองเถิด” เขาก็ถอดรองเท้าออก 9 แล้วโอบาสจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลีเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลีโอนและมาห์โลนจากมือนาโอบามีแล้ว 10 ยิ่งกว่านั้นรูดชาวโมอับแม่ฝ่ายของมาห์โลนข้าพเจ้าก็ได้

มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา เพื่อนามของผู้ตายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้”

โบอาสแต่งงานกับนางรูธ

11 ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ที่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “เราทั้งหลายเป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามาในเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านจงจำเรณูอยู่ในเอฟราธาห์และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม 12 ขอให้วงศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเปเรศซึ่งทามารคลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องด้วยเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคนนี้” 13 ดังนั้นโบอาสก็รับรูธมาเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง 14 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็พูดกับนาอามีว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติที่ถัดมา ขอให้การนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปในอิสราเอล 15 ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ชุบชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา เพราะว่าเด็กคนนี้เป็นคนที่เกิดมาจากลูกสะใภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐกว่าบุตรชายเจ็ดคน”

นางรูธเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์

16 แล้วนาอามีก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้แนบอก และรับเป็นผู้เลี้ยงดูแลเด็กคนนั้น 17 หญิงชาวบ้านข้างเคียงก็ให้ชื่อเด็กนั้น พูดกันว่า “มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาอามี” เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด 18 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน 19 เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ 20 อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสลโมน 21 สลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด 22 โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

1 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกชีวิตของซามูเอล ซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย และได้บันทึกการเริ่มต้นของอาณาจักรอิสราเอลโดยกษัตริย์ซาอูลเป็นผู้นำ ซามูเอลเป็นศาสดาพยากรณ์คนแรกที่เรียกกันว่า ศาสดาพยากรณ์เขียน แต่บทที่ 25 ของเล่มนี้กล่าวถึงความตายของซามูเอล หนังสือกัลมัดได้กล่าวว่าซามูเอลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเขาอาจจะเขียนบทที่ 1 ถึง 24 เท่านั้น หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 พูดถึง “หนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย” เพราะฉะนั้นซามูเอลได้เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ ซามูเอลเกิดในตระกูลเลวี (1 พศด 6:33-38) เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลตั้งแต่สมัยของผู้วินิจฉัยจนถึงการตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ ในเล่มนี้เราได้พบดาวิด ซึ่งพร้อมกับอับราฮัมกับโมเสส เป็นคนสำคัญมากในพระคัมภีร์เดิม

นางอันทาห์ปรารถนาได้บุตรชาย

1 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามามาธิมโซฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีอู ผู้เป็นบุตรชายโทกุ ผู้เป็นบุตรชายศูฟ คนเอเฟราอิม ² ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่ออันทาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินาห์ เปนินาห์มีบุตร แต่อันทาห์ไม่มีบุตร ³ ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองซิลโอ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีย์และฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ ⁴ ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนินาห์ ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง ⁵ ท่านแบ่งให้อันทาห์สองส่วน เพราะท่านรักอันทาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย ⁶ ประปักษ์ของนางก็ยิ่งเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย ⁷ เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ประปักษ์ของนางก็ยิ่งเย้านาง เพราะฉะนั้นนางอันทาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร ⁸ และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า “อันทาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ” ⁹ หลังจากที่ได้อรับประทานอาหารและดื่มที่เมืองซิลโอแล้ว อันทาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูวิหารของพระเยโฮวาห์

นางอันทาห์ปฏิญาณว่าจะถวายบุตรชายคนนั้นแด่พระเจ้า

¹⁰ นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ร้องไห้คร่ำครวญ ¹¹ นางก็ปฏิญาณไว้ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังคงระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมีโคนงจะไม่แตะต้องศีรษะของเขาเลย” ¹² อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตเห็นปากของนาง ¹³ ฝ่ายอันทาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมูบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีเมมา ¹⁴ เอลีจึงพูดกับนางว่า “เธอจะเมมาไปนานสักเท่าใด ถึงเหล้าจุ่นเสียเถิด” ¹⁵ แต่อันทาห์ตอบว่า “มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าจุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ¹⁶ ขอย้ำกล่าวหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันรพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานมาก” ¹⁷ แล้วเอลีก็ตอบว่า “จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น” ¹⁸ และนางก็กล่าวว่า “ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด” แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็มิเศร้าหมองอีกต่อไป ¹⁹ เขาทิ้งหลายลูกขึ้นแต่เข้าตระกูล นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทิ้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเอลคานาก็สมสู่กับอันทาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

การกำเนิดของซามูเอล

²⁰ และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดอันทาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า “ดิฉันทูลขอมารจากพระเยโฮวาห์” ²¹ ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน ²² แต่อันทาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า “ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้หย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป” ²³ เอลคานาห์สามีบอกนางว่า “จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่นิ่งให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด” นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม

นางอันทาห์มอบซามูเอลไว้กับพระเจ้า

²⁴ และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว เป้งหนึ่งเอฟาห์ และน้ำจุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซิลโอ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่ ²⁵ แล้วเขาทิ้งหลายก็ขำว่าผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี ²⁶ นางก็กล่าวว่า “โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ²⁷ ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน ²⁸ เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ด้วย ทรายใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์” และเขาก็มีสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

การอธิษฐานอันชื่นชมยินดีของนางฮันนาห์

2 นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเช็ดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าไปใส่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ ² ไม่มีผู้ใดบริสุทธ์ดังพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย ³ อย่าพุดโอหังอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ ⁴ คັນนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเซก็ได้กำลังมาคาดเอว ⁵ บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้องการจับหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมันกำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางก็มีบุตรมากก็เหมือนแห่งไป ⁶ พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา ⁷ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น ⁸ พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากพงคลี พระองค์ทรงยกคนชอกานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น ⁹ พระองค์จะทรงดูแ่อย่างเท่าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะวามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่ ¹⁰ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู่เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้” ¹¹ แล้วเอลคานาก็กลับไปบ้านที่ราม่าห์ และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีปุโรหิต

บุตรชายทั้งสองของเอลีไม่รู้จักพระเจ้า

12 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามีได้รู้จักพระเยโฮวาห์ ¹³ ธรรมเนียมของปุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างไร เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่ ¹⁴ เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระกะ หรือหม้อหุ หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา ปุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น ¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า “ขอเนื้อไปให้ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ” ¹⁶ และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า “ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด” เขาจะตอบว่า “ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช่กำลัง” ¹⁷ ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

ซามูเอลปรนนิบัติพระเจ้าตั้งแต่เป็นเด็ก

18 แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอวด้วยเอโฟดผ้าป่าน ¹⁹ ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี ²⁰ แล้วเอลีเคยอวยพรเอลคาน่าห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า “ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แด่พระเยโฮวาห์” แล้วเขาก็ตกหลายก็กลับบ้านของตน ²¹ และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ความชั่วร้ายของบุตรชายทั้งสองของเอลี

22 ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสี่ที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่าเขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย ²³ และท่านก็ว่ากล่าวเขากลับว่า “ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ ²⁴ ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด ²⁵ ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะถูกลงโทษเพื่อเขาได้เล่า” แต่เขากลับสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย ²⁶ ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ยอมรับมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

พระเจ้าทรงสถาปนาแข่งวงศิวานของเอลีตลอดไปเป็นนิตย์

27 ครั้นนั้นมีบุตรของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขากลับหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศิวานของฟาโรห์ ²⁸ และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเขาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า ²⁹ เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขาถวายตามบัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกถวายจากอิสราเอลชนชาติของเรา’ ³⁰ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า ‘เราพุดโดยความจริงว่าวงศิวานของเจ้าและวงศิวานบิดาของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์’ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า ‘ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น ³¹ ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศิวานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศิวานของเจ้า ³² แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสี่ที่พระเจ้าทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศิวานของเจ้าเป็นนิตย์ ³³ คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรา นั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาพลอันเพิ่มพูนในวงศิวานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา ³⁴ และสิ่งนี้จะป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีย์และฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว ³⁵ และเราจะให้ปุโรหิตผู้สืบทอดของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะสร้างวงศิวานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์ ³⁶ และต่อมามุขทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศิวานของเจ้าจะมากราบไหว้เขาขอเงินเหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า ‘ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักที่หนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหนึ่งก้อน’”

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์และปุโรหิต

3 ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบ่อนัก ² อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น ³ ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลและซามูเอลทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ⁵ เขาจึงวิ่งไปหาเอลี และว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แต่เอลีตอบว่า “เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก” เขาก็ไปนอน ⁶ และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า “ซามูเอลเอ๋ย” และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แต่เอลีตอบว่า “ลูกเอ๋ย เราไม่ได้เรียกเจ้า จงนอนอีก” ⁷ ฝ่ายซามูเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา ⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า” แล้วเอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น ⁹ เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า “จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า ‘พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่’” ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน ¹⁰ และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า “ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย” และซามูเอลทูลตอบว่า “ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่” ¹¹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซังก้างสองข้าง ¹² ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศาวานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ¹³ ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศาวานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขาทำแล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติกเล็ดเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม ¹⁴ เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศาวานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศาวานเอลีนั้นจะลบเลือนเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์” ¹⁵ ซามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี ¹⁶ เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า “ซามูเอล บุตรของข้าเอ๋ย” และซามูเอลตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่” ¹⁷ และเอลีถามว่า “เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสี่ที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า” ¹⁸ ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า “คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด” ¹⁹ และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว ²⁰ และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่นั้นถึงเบเออร์เชบาก็ทราบทั่วว่า ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ ²¹ และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซิลโอ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซิลโอ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์

คนฟีลิสเตียจับหีบพันธสัญญา

4 และถ้อยคำของซามูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟค ² คนฟีลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไปอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ ³ และเมื่อกองทัพกลับมาสู้ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า “ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซิลโอห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา” ⁴ เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซิลโอห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ มาจากซิลโอห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้านั้น ⁵ เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสี่ก็โห่ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก็ไหวด้วยเสียงนั้น ⁶ และเมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินเสียงโห่ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า “เสียงโห่ร้องอีกก็ทศวรรษในค่ายของคนอิสราเอลนั้นหมายความว่าอะไรกัน” และเขากราบว่าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว ⁷ คนฟีลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า “พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว” และเขากล่าวว่า “วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย” ⁸ วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธานุภาพนี้ได้ พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร ⁹ โอ คนฟีลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเราจะไม่เป็นทาสของคนอิสราเอล ดังที่เขาคเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ” ¹⁰ เพราะฉะนั้นคนฟีลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน ครั้งนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน ¹¹ และหีบแห่งพระเจ้านั้นก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย ¹² ผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงซิลโอห์ในวันเดียวกัน เลือดฝาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา ¹³ เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวั่นด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสี่ก็ร้องขึ้น ¹⁴ เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า “นั่นเสียงอะไรกันไกลไกล” แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี ¹⁵ ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น ¹⁶ ชายคนนั้นบอกเอลีว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้านี้มาจากแนวรบวันนี้” เอลีก็ถามว่า “ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง” ¹⁷ ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า “อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟีลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย” ¹⁸ ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี ¹⁹ ฝ่ายบุตรสะเทิงของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็ไ้หม่ตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง ²⁰ เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง” แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง ²¹ นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าวว่า “สงสารศรีพราภไปจากอิสราเอลแล้ว” เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อสามีและสามีของนาง ²² และนางกล่าวว่า “สงสารศรีได้พราภจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป”

คนฟีลิสเตียถูกสาปแช่งเนื่องด้วยหีบพันธสัญญา

5 คนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอัสโดด ² เมื่อคนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโณ และวางไว้ข้างพระดาโณ ³ และเมื่อประชาชนชาวอัสโดดตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโณได้ล้มหน้าคว่ำลงมา

ยังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทิ้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม⁴ แต่เมื่อเขาทิ้งหลายตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูกฎ พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ศีรษะของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน⁵ เพราะเหตุนี้เองปุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เข้าไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอิชโดดอนถึงทุกวันนี้⁶ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอิชโดดอนอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขาและทรงเขียนเขาด้วยริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรง ทั้งชาวอิชโดดอนและเขตแดนของชาวเมืองนั้น⁷ และเมื่อชาวเมืองอิชโดดอนเห็นอย่างนั้น เขาทิ้งหลายกล่าวว่า “อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเรอย่างหนัก”⁸ เขาก็ใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า “เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี” เขาทิ้งหลายตอบว่า “ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท” เพราะฉะนั้นเขาก็นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น⁹ แต่เมื่อเขาทิ้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อย่างหนักกับคนกัท ทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเขียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทิ้งหลาย¹⁰ เขาก็ส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า “เขาได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย”¹¹ เพราะฉะนั้นเขาก็นำหีบแห่งพระเจ้าไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และกล่าวว่า “จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย” เพราะว่ามีกรทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก¹² คนที่ไม่ตายก็เป็นริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

คนฟิลิสเตียส่งหีบพันธสัญญาไปยังโยชูวาชาวเบรเซเมช

6 หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน² คนฟิลิสเตียก็เชิญพวกปุโรหิตและพวกโหรมา กล่าวว่า “เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี”³ เขาทิ้งหลายตอบว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน”⁴ และเขากล่าวว่า “จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์” เขาทิ้งหลายตอบว่า “ลูกริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรงทองคำห้าลูกกับหมูกทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตีย เพราะว่าไรครอย่างเดียวกันนั้นติดต่อกันทั้งหลายและเจ้านายด้วย”⁵ เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายสังฆาราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน⁶ ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่ว่าอียิปต์และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทิ้งหลายแล้ว เขาทิ้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทิ้งหลายก็จากไป⁷ ฉะนั้นบัดนี้จึงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากรุกๆของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน⁸ จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆแล้วก็ปล่อยให้มันไป⁹ และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของตนเอง คือทางไปเมืองเบรเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง”¹⁰ คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคู่หนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขึงลูกๆของมันไว้ที่บ้าน¹¹ และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหมูกทองคำและรูปริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรงของเขา¹² แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบรเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบรเซเมช¹³ ฝ่ายชาวเมืองเบรเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาโลอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเพยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น¹⁴ เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบรเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาก็ผ่าไม้เกวียนเป็นพื้นและเอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁵ และคนเลวี่ก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่ นั้น และชาวเบรเซเมชก็ถวายเครื่องเผาบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น¹⁶ และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟิลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น¹⁷ ต่อไปนี้เป็นรูปริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟิลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอิชโดดอน เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอิชเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง¹⁸ รูปหมูกทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้ที่นั่น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบรเซเมช¹⁹ พระองค์จึงทรงประหารชาวเบรเซเมช เพราะว่าเขาทิ้งหลายได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก²⁰ แล้วชาวเบรเซเมชจึงกล่าวว่า “ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิ์องค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี”²¹ ดังนั้นเขาก็นำผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองคีริยาทเออาริมกล่าวว่า “คนฟิลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด”

ได้นำหีบพันธสัญญาไปยังเรือนของอาบีนาตัม

7 ชาวคีริยาทเออาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบีนาตัมซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทิ้งหลายก็ชำระเอาเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์² อยู่มาบัดนี้ที่หีบนั้นอยู่ที่คีริยาทเออาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์³ แล้วซามูเอลพูดกับวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างดาวและพระอชฌาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย”⁴ คนอิสราเอลจึงตั้งพระบาอัลและพระอชฌาโรท และเขาทิ้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น

การฟื้นฟูที่เมืองมิสเปห์

5 แล้วซามูเอลกล่าวว่า “จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสเปห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน” 6 เขาทิ้งหลายจึงประชุมกันที่มิสเปห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวว่า “เราทิ้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์” และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสเปห์ 7 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสเปห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย 8 และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย”

พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลชนะคนฟิลิสเตีย

9 ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมากวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่าน 10 ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้รบกับคนฟิลิสเตีย กระทำให้คนฟิลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล 11 คนอิสราเอลก็ออกจากมิสเปห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบรคาร์ 12 แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสเปห์และเชน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้” 13 ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล 14 หัวเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ยึดดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย ครั้นนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอามไรต์ด้วย

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์ บุโรหิตและผู้วินิจฉัยคนอิสราเอล

15 ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน 16 และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบรเอล กิลกาล และมิสเปห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น 17 แล้วท่านจะกลับมายังเมืองราม่า เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

คนอิสราเอลปรารถนามีกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้า

8 อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล 2 บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์ซูบา 3 แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลียงไปหาทำไร เขารับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย 4 และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองราม่า 5 และเรียนท่านว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาติทั้งหลายเถิด” 6 แต่เมื่อเขาพูดว่า “ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย” ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

คำตักเตือนจากซามูเอล

7 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขามีได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทิ้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา 8 ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย 9 เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่จงคอยทักท้วงเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย” 10 ซามูเอลจึงเอาพระดำรัสทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์ 11 ท่านกล่าวว่า “นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วังหน้ารถรบของพระองค์ 12 แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้าสิบของพระองค์ ให้บางคนถือที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และทำคัสตราฐ และเครื่องใช้ของรถรบ 13 พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัวและปิ้งขนม 14 พระองค์จะเอาคน สวอนงุ่นและสวอนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์ 15 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลงุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์ 16 พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์ 17 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์ 18 ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่านในวันนั้น” 19 แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทิ้งหลายกล่าวว่า “เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา 20 เพื่อเราจะเหมือนประชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา” 21 และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ 22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา” แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน”

พระเจ้าทรงนำซามูเอลให้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์

9 มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อคิช บุตรชายของอาบิเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโร บุตรชายของเบโคธา บุตรชายของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย 2 ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุด รูปร่าง ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บ่าขึ้นไป 3 ฝ่ายผู้แม่ลาของคิชบิดาของซาอูลหายไป คิชจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า “ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา” 4 เขาทิ้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ 5 เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศุฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า “มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา” 6 แต่คนใช้ตอบ

ท่านว่า “ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน”⁷ แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า “แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในยามของเราทั้งหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง”⁸ คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า “ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเชลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา”⁹ (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน” เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย)¹⁰ และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า “พูดดีนี่มาให้เราไปกันเถิด” เขาทิ้งสองชิ้นไปที่เมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่¹¹ ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า “ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ”¹² เธอก็ตกหลายตอบว่า “อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อถึงนี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนิยสถานสูง¹³ พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนิยสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาอวยพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกัน”¹⁴ เขาทิ้งสองชิ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทิ้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนิยสถานสูงนั้น¹⁵ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า¹⁶ “พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเจิมเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา”¹⁷ เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า “ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา”¹⁸ แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า “ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน”¹⁹ ซามูเอลตอบซาอูลว่า “ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปุชนิยสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซึ่งอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน”²⁰ ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศาคณาญาติของบิดาของท่านดอกหรือ”²¹ ซาอูลตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า”²² แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้นั่งในตอนต้นที่หนึ่งสำหรับผู้ที่ได้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน²³ และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า “จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกไว้ ‘เก็บไว้ต่างหาก’ นั้นมา”²⁴ คนครัวจึงนำเอาส่วนเขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า “ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า ‘ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว’” ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น²⁵ และเมื่อเขาทิ้งหลายลงมาจากปุชนิยสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน²⁶ และเขาทิ้งสองคืนแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า “จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล²⁷ เมื่อเขาทิ้งหลายกำลังลงมาที่ซานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า “จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป) ท่านจงหยุดที่นี้ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ”

การเจิมซาอูลด้วยน้ำมันให้เป็นกษัตริย์ หมายถึงต่างจากพระเจ้า

10 แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจับท่านแล้วกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ”² เมื่อท่านจากกันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝังศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลาซาร์ และเขาทิ้งสองจะบอกท่านว่า “ลาซึ่งท่านไปหาวันนี้พบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวไว้ว่า ‘เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี’”³ และท่านจะเดินเลยที่นั่นไปถึงที่ราบตำบลกาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำอุ่นถุงหนึ่ง⁴ เขาทิ้งหลายจะคำนับท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา⁵ ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปุชนิยสถานสูง ถือพิณใหญ่ รัมมะนา ปี่ พิณเขาคู่ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา⁶ แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสติกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน⁷ เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรก็ตามแต่มีโอกาสดังนี้ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน⁸ และท่านจงลงไปทีละกาลก่อนวัน และดูเถิด ฉันจะลงมาจากท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร”⁹ เมื่อซาอูลหันหลังไปจากซามูเอล พระเจ้าทรงประจักษ์ใจอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น¹⁰ เมื่อเขาทิ้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา¹¹ และต่อมาเมื่อคนทิ้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า “อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของศิซ ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”¹² ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า “และบิดาของท่านทิ้งหลายคือใคร” ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า “ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”¹³ เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดแล้ว ท่านก็มายังปุชนิยสถานสูง¹⁴ ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า “เจ้าไปไหนมา” และท่านตอบว่า “ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล”¹⁵ ลุงของซาอูลกล่าวว่า “ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง”¹⁶ และซาอูลตอบลุงของท่านว่า “เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว” แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย¹⁷ ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาค์¹⁸ และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่บีบบังคับเจ้า’¹⁹ แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทิ้งหลายกล่าวว่า ‘เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา’ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทิ้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพันๆของท่าน”²⁰ แล้วซามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน²¹ ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวมัธรี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายศิซ แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็หาไม่พบ²² เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า “ชายคนนั้นมาที่นี้หรือยัง” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เขา

ซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ”²³ เขาก็หลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคน จากบ่าขึ้นไป²⁴ ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน” และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า “ขอเจตริย์ทรงพระเจริญ”²⁵ แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้กราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งเจตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน²⁶ ซามูเอลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจไปกับท่านด้วย²⁷ แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า “ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร” และเขาก็หลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

ซามูเอลคนอัมโมน

11 ฝ่ายนาหาชคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายสู้เมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาว่า “ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน”² แต่นาหาชคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะละวงตาขวาของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อยู่แก่คนอิสราเอลทั้งปวง”³ ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า “ขอพ่อนพินให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน”⁴ เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซามูเอล เขาก็หลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เสียงดัง⁵ ดุเถิด ซามูเอลตื่นผู้ง่วงกลับมาจากทุ่ง และซามูเอลถามว่า “ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้” ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ⁶ เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้าก็สถิตกับซามูเอล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง⁷ ท่านจึงเอาขวานมาคู่หนึ่งฟันออกเป็นท่อนๆ ซองไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวไว้ว่า “ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซามูเอลและซามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่ตัวของเขา” และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาก็หลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน⁸ เมื่อซามูเอลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นัคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนญดาห์ได้สามหมื่นคน⁹ เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า “ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า ‘พรุ่งนี้เวลาแดดร้อน ท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น’” เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบซ เขาก็หลายก็มีความยินดี¹⁰ ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า “พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง”¹¹ พอวันรุ่งขึ้นซามูเอลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย¹² แล้วประชาชนจึงเรียนซามูเอลว่า “คนที่พูดว่า ‘ซามูเอลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ’ นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย”¹³ แต่ซามูเอลกล่าวว่า “ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น”¹⁴ แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า “มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิเลอาด และร้องพื้นเรื่องราชอาณาจักรที่นั่นอีก”

ประชาชนทั้งปวงตั้งซามูเอลให้เป็นเจตริย์

¹⁵ ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิเลอาด และที่นั่นเขาก็กว้างใจตั้งซามูเอลเป็นเจตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเลอาด แล้วที่นั่นเขาก็กว้างใจถวายสัตวเป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซามูเอลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

ซามูเอลประกาศเรื่องอาณาจักรอิสราเอล

12 ซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งเจตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว² และบัดนี้ ดุเถิด เจตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ขราพมหงอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนทุกวันนี้³ ดุเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยาน ปรีกปราข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวัวของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้ฉ้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน”⁴ เขาก็หลายกล่าวว่า “ท่านมิได้ฉ้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด”⁵ ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า” และเขาก็กว้างใจกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว”

ซามูเอลบอกประชาชนเรื่องเวลาต่างๆที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอด

⁶ และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์⁷ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย⁸ เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้⁹ แต่เขาก็กว้างใจลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงชดช้อยเขาไว้ในมือของสิเสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาซอร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อบรรพบุรุษของท่าน¹⁰ และเขาก็กว้างใจร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระอัสมาและพระอัสกาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์’¹¹ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบออาล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย¹² และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาชเจตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้อท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ได้แต่ต้องมีเจตริย์ปกครองเหนือเรา’ ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน¹³ ฉะนั้นบัดนี้จงดูเจตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดุเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งเจตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว¹⁴ ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและเจตริย์ผู้ปกครอง

เหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป¹⁵ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้ท่านทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้บรรพบุรุษของท่าน

ฟ้าร้องและฝนในฤดูเกี่ยวข้าวสาสึพิสูจน์ว่าพระเจ้ายังทรงรับคนอิสราเอล

¹⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย ¹⁷ วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาสึไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้มิถิธาสำหรับท่าน” ¹⁸ ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และซามูเอลยิ่งนัก ¹⁹ และประชาชนทั้งหลายเรียนซามูเอลว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่านเพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้มิถิธาสำหรับเราทั้งหลาย” ²⁰ และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆแล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน ²¹ และอย่าหันไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ” ²² เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์ ²³ ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยอดธัญญาเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน ²⁴ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น ²⁵ แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพิณาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและภักดิ์ของท่านด้วย”

ชาอูลทรงคัดเลือกกองทหาร ไปตีคนฟิลิสเตีย

13 ชาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี ² ชาอูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับชาอูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบรเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนที่ของตนทุกคน ³ โยนาธานได้ตีกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟ่ายแพ้ไป คนฟิลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และชาอูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า “ขอให้คนอิสราเอลทั้งหลายได้ยิน” ⁴ และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ชาอูลได้รับชนะกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นที่เกลียดชังของคนฟิลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาอูลที่กิลกาล ⁵ และคนฟิลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มีคมาซ ทางตะวันออกของเบธาเวน ⁶ เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบในชอกหิน ในอุโมงค์และในบ่อ ⁷ พวกอิสราเอลบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายชาอูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวสั้น

ชาอูลทรงอดทนไม่ไหว จึงถวายเครื่องบูชา

⁸ พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ซามูเอลกำหนดไว้ แต่ซามูเอลมิได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์ ⁹ ดังนั้นชาอูลจึงตรัสว่า “จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย” และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา ¹⁰ ต่อมาพอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดุเดือด ซามูเอลก็มาถึง ชาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน

พระเจ้าทรงปฏิเสธภักดิ์ของชาอูล

¹¹ ซามูเอลถามว่า “ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้” และชาอูลตรัสตอบว่า “เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็ได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟิลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มีคมาซ ¹² ข้าพเจ้าจึงว่า ‘บัดนี้ คนฟิลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมีได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์’ ข้าพเจ้าจึงข่มตัวเอง และได้ถวายเครื่องเผาบูชา” ¹³ และซามูเอลกล่าวแก่ชาอูลว่า “ท่านได้กระทำการที่โง่เขลาเสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แล้ว ¹⁴ แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่ยืน พระเยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้” ¹⁵ และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และชาอูลทรงนำพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน ¹⁶ ชาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มีคมาซ ¹⁷ มีกองพลออกมาจากค่ายคนฟิลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ยังแผ่นดินซูอัล ¹⁸ อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบรโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโอบตรงถิ่นทุรกันดาร ¹⁹ คราวนั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟิลิสเตียกล่าวว่า “เกรงว่าพวกอิสราเอลจะทำดาบหรือหอกใช้เอง” ²⁰ แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟิลิสเตียเพื่อลับเหล็ก โลหะ ขวาน และจอบของเขา ²¹ แต่พวกเขาคิดค่าลับสำหรับลับจอบ โลหะ สามง่าม ขวาน และตีดประทัก ²² เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับชาอูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ชาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์มี ²³ และกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมีคมาซ

การชนะอันยิ่งใหญ่ของโยนาธาน

14 อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของชาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียข้างโน้น” แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่ ² ชาอูลทรงพักอยู่ที่ซานเมืองกิเบอาห์ได้ตื่นกับทิม ซึ่งอยู่ที่

ตำบลไมโครน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน³ กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิทอบพี่ชายของอีคาโบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลิปโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาก็เอไฟด์ไป และพวกพลไม่ทราบว่ายอนารานไปแล้ว⁴ ตามทางข้ามเขาที่โยนารานหาช่องที่จะข้ามไปยังค่ายของฟิลิสเตียนนั้น มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์⁵ หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์⁶ โยนารานกล่าวกับคนหมู่หนึ่งที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้นไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย”⁷ ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า “จงกระทำทุกสิ่งที่จิตใจของท่านอยากกระทำ หันไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร”⁸ แล้วโยนารานกล่าวว่า “ดูเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น⁹ ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า ‘จงคอยอยู่จนกว่าเราจะมาหาเจ้า’ แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา¹⁰ แต่ถ้าเขาว่า ‘จงขึ้นมาหาเราเถิด’ แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา”¹¹ ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟิลิสเตียนเห็น และคนฟิลิสเตียกล่าวว่า “ดูเถิด พวกฮีบรูออกมาจากรูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว”¹² และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนารานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง” และโยนารานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า “จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว”¹³ แล้วโยนารานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาราน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป¹⁴ การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนารานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างไรก็ตามในระหว่างครั้งรอยโกลในนาสัคนองไร¹⁵ และบังเกิดการสับสนสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสับสนสะท้านมากยิ่งนัก¹⁶ ยามของซาอูลที่อยู่นั้น ก็เบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป วิ่งตีกันไปมา¹⁷ แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า “จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง” และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนารานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น¹⁸ และซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า “จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่” เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย¹⁹ อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับปุโรหิต เสี่ยงโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซาอูลจึงตรัสกับปุโรหิตว่า “หัดมือไว้ก่อน”²⁰ ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้อันเพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง²¹ ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาก็หลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาราน²² ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย²³ พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบราเวนเลยไป²⁴ และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า “ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก่แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย²⁵ และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง²⁶ เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ²⁷ แต่โยนารานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหย่ที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตาก็แจ่มใสขึ้น²⁸ มีชายคนหนึ่งเรียกว่า “พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า ‘ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง’” และพวกพลก็อ่อนเพลีย²⁹ แล้วโยนารานจึงกล่าวว่า “บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าตาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย³⁰ ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่รับมาจากศัตรูซึ่งเขามาได้อย่างอิมหน่าจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ”³¹ ในวันนั้นเขาก็กินหลายฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจากมิคมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก³² และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่รับได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั่นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมเกลือ³³ แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า “ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมเกลือ” และซาอูลจึงรับสั่งว่า “พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เราวันนี้”³⁴ และซาอูลตรัสว่า “ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า ‘ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำให้บาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมเกลือ’” ค็นนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น³⁵ และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์³⁶ แล้วซาอูลรับสั่งว่า “ให้เราลงไปตามคนฟิลิสเตียทั้งหลายที่นั่น แล้วรับข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย” และเขาก็กินหลายตอบว่า “จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด” แต่ปุโรหิตกล่าวว่า “ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด”³⁷ และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟิลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ” แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน³⁸ และซาอูลจึงตรัสว่า “มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลพึงทราบและเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้³⁹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนารานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น” แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์⁴⁰ แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า “พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนารานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง” และประชาชนทูลซาอูลว่า “ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด”⁴¹ ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า “ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก” ข้างฝ่ายซาอูลและโยนารานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป⁴² แล้วซาอูลรับสั่งว่า “จับสลากระหว่างเรากับโยนารานบุตรชายของเรา” และโยนารานถูกสลาก⁴³ แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนารานว่า “เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา” โยนารานก็ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย”⁴⁴ และซาอูลตรัสว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษและให้หนักยิ่งกว่า โยนาราน เจ้าจะต้องตายแน่”⁴⁵ แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า “โยนารานควรจะต้องตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มีชัยชนะใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เลือดผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า” ประชาชนเฝ้าโยนารานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย⁴⁶ แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟิลิสเตียและคนฟิลิสเตียกลับไปอยู่ที่ของของตน⁴⁷ เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้อัรรคาศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโศบาห์ และกับคนฟิลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป⁴⁸ พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลข และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา⁴⁹ ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาราน อิซวี มัลคีชวา และชื่อธิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนห้วยปีชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาเอล⁵⁰ ชื่อแม่ของซาอูลคืออาหิโนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัส และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของซาอูล⁵¹ คิชเป็นบิดา

ของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล⁵² ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแคล้วคล้ำ ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

ซาอูลไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดใจเรื่องคนอามาเลซ

15 ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า “พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวจนะของพระเยโฮวาห์² พระเยโฮวาห์ยอมโยธาตรัสตั้งวันนี้ว่า ‘เราจะลงโทษอามาเลซในการที่สกิดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์³ บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขามิฉะนั้นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัว แกะ อูฐและลา’”⁴ ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเกลาลิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยุวาทหนึ่งหมื่นคน⁵ ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา⁶ และซาอูลตรัสแก่คนเคโนตัวว่า “ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซ เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาแยกออกมาจากอียิปต์” ดังนั้นคนเคโนก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ⁷ และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวีลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซุร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์⁸ ทรงจับอาภักกษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ⁹ แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอาภัก และที่ที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อื่นพิงกับลูกแกะ และสิ่งดี ๆ ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น¹⁰ แล้วพระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า¹¹ “เราเสียใจแล้วว่าเราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ทำตามบัญญัติของเรา” และซามูเอลก็ทรงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยิ่งรุ่ง¹² และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า “ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนลงไปถึงกิลกาล”¹³ และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว”¹⁴ และซามูเอลกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นเสียงแคะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร”¹⁵ ซาอูลตอบว่า “เขากำลังได้ยินนำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนี้เรายังหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น”¹⁶ แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า “ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคืนนี้” และซาอูลก็เรียนท่านว่า “จงกล่าวไปเถิด”¹⁷ และซามูเอลเรียนว่า “แต่ท่านเป็นแต่ผู้เลือกน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ”¹⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า “จงไปทำลายคนอามาเลซคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกพลาญเสียหมด”¹⁹ เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปถกด้วยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์”²⁰ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอาภักกษัตริย์แห่งคนอามาเลซมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลซเสียอย่างสิ้นเชิง²¹ แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เขยรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิลกาล”²² และซามูเอลกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชามากเท่ากับการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้”²³ เพราะการบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความต้อตึงก็เป็นเหมือนความชั่วและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์”²⁴ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย”²⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีสการพระเยโฮวาห์”²⁶ และซามูเอลเรียนซาอูลว่า “ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล”²⁷ พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด²⁸ และซามูเอลเรียนท่านว่า “ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน²⁹ ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มุสาหรือกลัวใจ เพราะว่าพระองค์หาใช้มนุษย์ที่จะกลัวใจไม่”³⁰ ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”³¹ ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็มีสการพระเยโฮวาห์³² แล้วซามูเอลกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงนำอาภักกษัตริย์ของคนอามาเลซมาให้ข้าพเจ้า” และอาภักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อาภักกล่าวว่า “ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว”³³ ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า “ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไร้นูตรอันใด มารดาของท่านจะไร้นูตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายนั้น” และซามูเอลก็ฟ้อนอาภักเสียเป็นก่อนๆ ต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ที่ในกิลกาล³⁴ ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล³⁵ และซามูเอลไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โสภเคราะห์เพราะซาอูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

พระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์

16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “เจ้าจะเป็นทุกขีเรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถาะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา”² ซามูเอลก็กราบทูลว่า “ข้าพระองค์จะไปอย่างไร ถ้าซาอูลได้ยินเขาคงฆ่าข้าพระองค์เสีย” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์’”³ จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตวบูชา นั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะกระทำประการใด เจ้าจงเจิมให้เรารู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า”⁴ ซามูเอลก็ทำตามตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั่นออกมาหาท่านกล่าวว่า “ท่านมาอย่างสันติหรือ”⁵ และซามูเอลตอบว่า “มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชากับเรา” และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา⁶ อยู่มาเมื่อเขากำลังมาแล้วท่านก็

มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว”⁷ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า “อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เห็นเหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ”⁸ แล้วเจสซีก็นำดาวิดขึ้นมาให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้”⁹ แล้วเจสซิจึงให้ซามูเอลเดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้”¹⁰ แล้วเจสซิจึงให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซิจ่าว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้”¹¹ แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซิจ่าว่า “บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ” เจสซิจตอบว่า “ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูก่อน เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่” และซามูเอลกล่าวแก่เจสซิจ่าว่า “จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่”

ดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

¹² เจสซิกิจึงคนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวดำแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามปานดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ”¹³ ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมกับดาวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัท

เมื่อดาวิดติดพันแล้วซาอูลก็ทรงข่มขู่ขึ้นขึ้นและหายดี

¹⁴ ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ปราศจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรงมานซาอูล¹⁵ และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า “ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมานพระองค์อยู่”¹⁶ ขอบ้านนายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จึงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่มือในการติดพันเขาอยู่ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพันเขาอยู่แล้วพระองค์จะหายดี”¹⁷ ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีติดพันได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา”¹⁸ คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซิจชาวเบธเลเฮม เป็นผู้ที่มีมือในการติดพัน เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบเฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา”¹⁹ เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซิกกล่าวว่า “จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านผู้อยู่กับแกะนั้นมาหาเรา”²⁰ และเจสซิกก็จัดลาตัวหนึ่งบรรจุขนมปัง และถาดหนึ่งใส่น้ำองุ่นหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ผ่าไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล²¹ ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล²² และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซิจ่าว่า “เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาเยี่ยมเยียนที่หน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา”²³ อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หีบพิณเขาอยู่ใช้มือติดถวาย ซาอูลก็ทรงข่มขู่ขึ้นขึ้นและหายดี และวิญญาณชั่วก็ปราศจากพระองค์ไป

โคลีอัททมนุญย์ยักษ์ของคณฟิลิสเตียทำกายคนอิสราเอล

17 ฝ่ายคณฟิลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะกำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซกาห์ที่เเฟสดัมมิม² และซาอูลกับคณอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคณฟิลิสเตีย³ คณฟิลิสเตียยืนอยู่ที่เขาข้างหนึ่ง และคณอิสราเอลยืนอยู่ที่เขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง⁴ มีผู้หนึ่งชื่อโคลีอัททมนุญย์ยักษ์ของคณฟิลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ⁵ เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชเชลเป็นทองสัมฤทธิ์⁶ และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์แขวนอยู่ที่บ่า⁷ ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพันทองคำ ตัวหอกหนักหกร้อยเชเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า⁸ เขาออกมายืนตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำโมเลา ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้⁹ ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา”¹⁰ และคณฟิลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า “วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด”¹¹ เมื่อซาอูลและคณอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคณฟิลิสเตียคนนั้น เขาก็หลายก็ท้อใจและกลัวมาก¹² ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซิก ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก¹³ บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซิกก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลีอับ คนถัดมาอาบีนาดับ และคนที่สามซามูเอล¹⁴ ดาวิดเป็นบุตรสุดท้าย พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว

ดาวิดไปยังค่ายทหารของซาอูล

¹⁵ แต่ดาวิดกลับจากซาอูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม¹⁶ คณฟิลิสเตียคนนั้นได้ออกมาเยี่ยมเยียนถึงเขาและเยินตั้งสี่สิบวัน¹⁷ เจสซิกจึงดาวิดบุตรชายของตนว่า “ข่าวคือนีเเฟาห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็วๆ”¹⁸ และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง”¹⁹ ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคณอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคณฟิลิสเตียอยู่²⁰ ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนำเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซิกได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก²¹ คณอิสราเอลกับคณฟิลิสเตียก็ยกมาปะทะกันกองทัพปะทะกันกองทัพ²² ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทักทายพี่ชายของตน²³ เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูก่อน คณฟิลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโคลีอัททมนุญย์ยักษ์ของคณฟิลิสเตีย กล่าวทักอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน²⁴ เมื่อบรรดาคณอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก²⁵ คณอิสราเอลพูดว่า “เจ้าเคยเห็นคนที่ออกมาสู้รบหรือ เขาออกมาทำกายอิสราเอลแก่ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้วงศ์วานบิดาของเขาเป็นคนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล”²⁶ และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า “เขาจะอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคณฟิลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหี้ยมหยามอิสราเอลไปเสีย คณฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี้เป็นใครเล่า เขาจึงมาทำกายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”²⁷ ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า “ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น”²⁸ ฝ่ายเอลีอับพี่ชายหัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอับก็โกรธดาวิดกล่าวว่า “เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม้ที่ตัวที่สิ้นธุระกันดารไว้กับใคร ข้ารู้สึกความ

กะเยอะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเขารบกัน”²⁹ ดาวิดจึงตอบว่า “ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ”

ดาวิดฆ่าโกลิอัทด้วยหินก้อนหนึ่งและสายสลิง

³⁰ เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน ³¹ เมื่อเขากิ่งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขากิ่งหลายก็เล่าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด ³² ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า “อย่าให้จิตใจของผู้ใดฟ่อไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิเตียคนนี้” ³³ และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า “เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว” ³⁴ แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแกะและแพะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง ³⁵ ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย ³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิเตียผู้มีได้เข้าสู่หนัดคนนี้ก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ทำกายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ³⁷ และดาวิดทูลต่อไปว่า “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตียคนนี้” และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า “จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า” ³⁸ แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา ³⁹ และดาวิดก็คาดดาบกับเครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า “ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน” ดาวิดจึงปลดออกเสีย ⁴⁰ แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและมือถือสลิงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิเตียคนนั้น ⁴¹ คนฟิลิเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกมาหน้า ⁴² เมื่อคนฟิลิเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวดำแดงๆ และมีในน้างดงาม ⁴³ คนฟิลิเตียจึงพูดกับดาวิดว่า “ข้าเป็นหมาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า” และคนฟิลิเตียคนนั้นก็แข่งดำดาวิดออกนามพระของตน ⁴⁴ คนฟิลิเตียพูดกับดาวิดว่า “มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้นกในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน” ⁴⁵ แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิเตียคนนั้นว่า “ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำกายนั้น ⁴⁶ ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิเตียแก่นกในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล ⁴⁷ และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่ามีพระเจ้าผู้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่ากรรมเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย” ⁴⁸ อยู่มาเมื่อคนฟิลิเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว ⁴⁹ และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟิลิเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่พื้น ⁵⁰ ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟิลิเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ ⁵¹ ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟิลิเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป ⁵² คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ติดตามคนฟิลิเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟิลิเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาราอิม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน ⁵³ และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟิลิเตีย และมาปล้นค่ายของเขา ⁵⁴ ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟิลิเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว ⁵⁵ เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า “อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร” และอับเนอร์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันใด ข้าพระองค์ก็ไม่ทราบ” ⁵⁶ กษัตริย์จึงรับสั่งว่า “ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร” ⁵⁷ เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟิลิเตียคนนั้นไปด้วย ⁵⁸ ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า “เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร” และดาวิดทูลว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซิวชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์”

ความรักของโยนาธานกับดาวิด

18 อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของท่านเอง ² และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ ³ แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของท่านเอง ⁴ โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ ค้อน และเข็มขัดด้วย ⁵ และดาวิดก็ออกไปประพฤติตัวอย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้ยืนเหนือนักรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย ⁶ อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิเตีย นั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี ⁷ และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า “ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

ซาอูลจิจดาวิดจึงพยายามฆ่าดาวิดเสีย

⁸ ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า “เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้ทำอะไรอีกเล่านอกจากกราชอาณาจักร” ⁹ ซาอูลก็ทรงใช้สายตาจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป ¹⁰ อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังดีดพิณอย่างที่เขาเคยดีดถวายทุกวัน มา ซาอูลทรงถือหอกอยู่ ¹¹ และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนึกว่า “ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย” แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง ¹² ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว ¹³ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ชายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน ¹⁴ ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ ¹⁵ เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด ¹⁶ แต่คนอิสราเอลและ

คนยูดาห์ที่รักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขากันหลาย 17 ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า “ดูเถิด นี่คือนุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบเมราบให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น” เพราะซาอูลทรงดำริว่า “อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟิลิเตียแตะต้องเขาดีกว่า” 18 ดาวิดทูลซาอูลว่า “ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์” 19 แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด เมราบก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดริเอลชาวเมโหลลาห์

ดาวิดแต่งงานกับมีคาลราชธิดาของซาอูล

20 ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ 21 ซาอูลทรงดำริว่า “ให้เรายกเมราบให้แก่เธอ เมราบจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟิลิเตียจะได้ต่อสู้อเธอ” ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า “วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน” 22 ซาอูลทรงบัญชาหมากเล็กว่า “จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า ‘ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด’” 23 และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า “ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่ชื่อเสียงอะไรเลย” 24 และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า “ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้” 25 ซาอูลจึงรับสั่งว่า “เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า ‘กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาตของคนฟิลิเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์’” ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟิลิเตีย 26 และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป 27 ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟิลิเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายองคชาตของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด 28 ซาอูลทรงเห็นและทราบที่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลรักเธอ 29 ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา 30 บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขากันหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอจึงโด่งดังมาก

ซาอูลพยายามฆ่าดาวิดอีกครั้งหนึ่ง

19 ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขากันหลายฆ่าดาวิดเสีย 2 แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า “ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทหาช่องจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ตม ฟรงนี้เข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้ 3 และฉันทจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันทจะทราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันทรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ” 4 โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟังทูลว่า “ขอ กษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการทำงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี 5 เพราะเธอเสียชีวิตของตน และประหารคนฟิลิเตียนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มิกรช่วยให้อันอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่โฉนพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล” 6 ซาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและซาอูลจึงปฏิญาณว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันทได้ ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันทนั้น” 7 และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน 8 สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟิลิเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขากันหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ 9 แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังตีตีพิณถวาย 10 และซาอูลทรงพุ่งหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่เธอก็หลบหนีพระพิภพซาอูลไป ซาอูลจึงทรงพุ่งหอกติดผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น 11 ซาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า “ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น ฟรงนี้เธอจะถูกฆ่าตาย” 12 มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป 13 มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ 14 เมื่อซาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า “เขาไม่สบาย” 15 แล้วซาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า “จงนำเขามาหาเรากันเถียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย” 16 เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิดรูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ 17 ซาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า “โฉนเจ้าจึงหลอกหลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป” และมีคาลทูลตอบซาอูลว่า “เธอพูดกับหม่อมฉันทว่า ‘ปล่อยให้ฉันทไปเถิด จะให้ฉันทฆ่าเธอทำไม่เล่า’”

ดาวิดหนีพ้นจากซาอูลอย่างฉ้อจรรยา

18 ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซาอูลที่เมืองรามมาห์ และเล่าทุกเรื่องที่ซาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซาอูลฟัง เธอและซาอูลก็ไปอยู่เสียที่นาโยค 19 มีคนไปทูลซาอูลว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยคในเมืองรามมาห์” 20 ซาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซาอูลยืนเป็นหัวหน้าเขากันหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของซาอูล และเขากันหลายก็พยากรณ์ด้วย 21 เมื่อมีคนไปทูลซาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ซาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขากันหลายก็พยากรณ์ด้วย 22 ซาอูลก็เสด็จไปที่รามมาห์เอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่อยู่ในเมืองเศคู และรับสั่งถามว่า “ซาอูลกับดาวิดอยู่ที่ไหน” มีคนทูลว่า “ดูเถิด เขากันสองอยู่ที่นาโยคในเมืองรามมาห์” 23 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยคในเมืองรามมาห์ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยคที่เมืองรามมาห์ 24 พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซาอูล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขากันพูดกันว่า “ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ”

โยนาธานป้องกันดาวิด

20 ดาวิดก็หนีจากนาโยคในเมืองรามมาห์ และมาหาโยนาธานกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงหาชีวิตของข้าพเจ้า” 2 และโยนาธานจึงตอบเธอว่า “ขอ

พระเจ้าอวยยามให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูกิจ เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่น้อยสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่”³ ดาวิดจึงปฏิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า “เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า ‘อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ’ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น”⁴ โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า “จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ”⁵ ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า “ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม”⁶ ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า ‘ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระองค์รีบกลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตวบูชาประจำปี’⁷ ถ้าพระองค์รับสั่งว่า ‘ดีแล้ว’ ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย”⁸ เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะฆ่าข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม”⁹ โยนาธานจึงกล่าวว่า “อย่าให้มิวี่แววอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ”¹⁰ แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า “ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุเดือด ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้”¹¹ และโยนาธานบอกดาวิดว่า “มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา” เขาก็สองจึงเข้าไปในทุ่งนา¹² และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า “โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยั่งดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูกิจ ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอก็ดี”¹³ ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธออย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน¹⁴ ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย¹⁵ ขออย่าตัดความกรุณาของเธอก็มีต่อวงศวานของฉันเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว”¹⁶ โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศวานของดาวิดว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด”¹⁷ และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง¹⁸ แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า “พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่นของเธอจะว่างอยู่”¹⁹ เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเซล²⁰ ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า²¹ และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปส่งว่า ‘จงไปหาลูกธนู’ ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า ‘ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา’ แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น²² แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ‘ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าไปนั้น’ เธอจงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว²³ ส่วนเรื่องที่เธอและฉันได้พูดกันนั้น ดูกิจ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์”

โยนาธานทราบถึงเจตนาของซาอูลต่อดาวิด

²⁴ ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร²⁵ กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฟาเนซ โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่²⁶ อย่างไรก็ตามในวันนั้นซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า “ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมกลิน เขาคงมกลินแน่”²⁷ อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และซาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า “ทำไมบุตรเจสซิมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้”²⁸ โยนาธานทูลตอบซาอูลว่า “ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม²⁹ เขาว่า ‘ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า’ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มากที่โต๊ะของกษัตริย์”³⁰ แล้วความกริ้วของซาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า “เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซิมิให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า³¹ ทราบใดที่ลูกของเจสซิมิมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่”³² แล้วโยนาธานจึงทูลตอบซาอูลพระราชบิดาของท่านว่า “ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า”³³ แต่ซาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบที่หมายของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย³⁴ โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามน้ำหน้าดาวิด

โยนาธานกับดาวิดลาจากกัน

³⁵ ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง³⁶ และท่านสั่งเด็กนั้นว่า “จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป” เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป³⁷ และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสั่งเด็กนั้นว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าไปนั้นไม่ใช่หรือ”³⁸ และโยนาธานร้องสั่งเด็กนั้นว่า “จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่” เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน³⁹ แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ⁴⁰ และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้นและบอกเขาว่า “ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง”⁴¹ เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน⁴² โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า “ขอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์’” ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาหิเมเลค

21 แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบมาหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า “ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน”² ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า “กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า ‘อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น’ ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่ง

หนึ่ง³ ฉะนั้นบัดนี้ท่านมืออะไรติดมืออยู่ข้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ใมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้”⁴ ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอบแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน”⁵ และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า “ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และภาชนะของคนหนุ่มก็บริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภาชนะแล้ว”⁶ ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเหล่านั้นออกไป⁷ ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอโดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล⁸ และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า “ท่านไม่มีหอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน”⁹ ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า “ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดูกัด ยังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มียาอื่นอีก” และดาวิดกล่าวว่า “ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด”

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท

¹⁰ และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท ¹¹ และมหาดเล็กของอาคิซกล่าวว่า “ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามีได้เต็นท์และขับเพลงรับกันหรือว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’”¹² และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกลัวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก ¹³ ท่านจึงเปลี่ยนอาคิซกษัตริย์ต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำการเป็นคนบ้าในมือเขา เกี่ยวกับที่ประตูไว้ และปล่อยให้ น้ำลายไหลลงเประแคะ ¹⁴ อาคิซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม”¹⁵ ข้าขาดคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนี้มาทำให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ”

ดาวิดอยู่ที่ถ้ำอดุลิม

22 ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอดุลิม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น² แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนีสิน และทุกคนที่ไม่มีความสุขใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขากันหลายมีคนมาว่าสมอยู่กันท่านประมาณสี่ร้อยคน³ ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า “ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า”⁴ และท่านก็นำบิดามารดามาเฝ้ากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง⁵ แล้วผู้พยากรณ์กล่าวแก่ดาวิดว่า “ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด” ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเฮธา⁶ ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่า มีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งที่รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์)⁷ และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า “เจ้าทั้งหลายทุกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซิงจะให้นาและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ”⁸ เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซิงนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยข่มขู่เราอยู่อย่างทุกวันนี้”

ซาอูลฆ่าพวกปุโรหิตของพระเจ้า

⁹ โดเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า “ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซิงมาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิทาบ¹⁰ แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสวยอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่านไป”¹¹ แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายอาหิทาบ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์¹² และซาอูลตรัสว่า “บุตรอาหิทาบเอ๋ย จงฟังเถิด” เขาทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”¹³ และซาอูลตรัสแก่เขาว่า “ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซิง ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยข่มขู่เราอยู่อย่างทุกวันนี้”¹⁴ และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า “ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชวงศ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์”¹⁵ แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอกษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่ามากหรือน้อย”¹⁶ กษัตริย์ตรัสว่า “อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย”¹⁷ และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า “จงหันมาประหารปุโรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรา” แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์¹⁸ แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า “เจ้าจงหันไปฟันปุโรหิตเหล่านั้น” โดเอกคนเอโดมก็หันไปฟันบรรดาปุโรหิต ในวันนั้นเขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโฟดห้าป้า เสียแปดสิบห้าคน¹⁹ และเขาประหารโนบ เมืองของปุโรหิต เสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูนม วัว ลา และแกะ²⁰ แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิทาบ ชื่ออาบียาธาไรได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป²¹ อาบียาธาไรก็บอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย²² ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาไรว่า “ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอโดมอยู่ที่นั่น เราสู้แล้ว เราจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน”²³ จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่ากลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย”

การพนงจรและการหลีกเลี่ยงหลบหนีของดาวิด

23 แล้วพวกเขาบอกดาวิดว่า “ดูเถิด คนฟิลิสเตียกำลังรบเมืองเคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน”² ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตียเหล่านี้หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงไปต่อสู้คนฟิลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พ้น”³ แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า “ดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี่ก็ยิ่งกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคอีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟิลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด”⁴ แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า “จงลุกขึ้นลงไปยังเคอีลาห์เถิด เพราะเราจะ

มอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้า”⁵ และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเค็ลลาร์ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขา ทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเค็ลลาร์ให้พ้น⁶ อยู่มาเมื่ออาบิยาราร์บุตรชายของอาหิเมเลคนีไปหาดาวิดที่เมืองเค็ลลาร์นั้น เขาก็เอาไฟดลงมาด้วย⁷ มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เค็ลลาร์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า “พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดาด เขาก็ยังตัวเองไว้”⁸ และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ให้ลงไปยังเค็ลลาร์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้⁹ ดาวิดทราบข่าวซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบิยาราร์ปุโรหิตว่า “จงนำเอาเอาไฟดมาที่นี้เถิด”¹⁰ ดาวิดกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินแล้วว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเค็ลลาร์เพื่อทำลายเมืองนี้ เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ¹¹ ประชาชนชาวเค็ลลาร์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินนั้นหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาจะลงมา”¹² แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า “ประชาชนชาวเค็ลลาร์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ” และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้”¹³ แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกหรือยี่สิบคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเค็ลลาร์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเค็ลลาร์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม¹⁴ และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงหากำบังทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล¹⁵ และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงหาชีวิตของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่าไม้¹⁶ และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า¹⁷ โยนาธานพูดกับเธอว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันทจะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นภักดิ์ริยเหนืออิสราเอล และฉันทจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทก็ทราบเรื่องนี้ด้วย”¹⁸ และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไป¹⁹ ฝ่ายชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า “ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ที่กลางพวกข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาอาคิลาห์ ซึ่งอยู่ที่เด็ชโมนมิใช่หรือ”²⁰ โอ ข้าแต่ภักดิ์ริย เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะจะไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของภักดิ์ริย”²¹ และซาอูลตรัสว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปราณีเรา²² จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขานั้นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาลาดนิก²³ เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ขุมว่าเขซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ”²⁴ เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบเด็ชโมน²⁵ ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงหากำบัง มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน²⁶ ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รับหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ²⁷ แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า “ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟิลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน”²⁸ ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับฟิลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั้นว่าเสลาฮามาเลคอก²⁹ ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั้นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกดี

ดาวิดไว้ชีวิตของภักดิ์ริยซาอูลที่เมืองเอนเกดี

24 อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟิลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า “ดูเถิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกดี”² แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หีนเลียงผา³ และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งถ้ำนั้น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกข ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ⁴ คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า “ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ‘ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร’” แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ⁵ ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล⁶ ท่านว่าแก่คนของท่านว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพเจ้ากระทำการนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้”⁷ ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์⁸ ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า “ข้าแต่ภักดิ์ริยเจ้านายของข้าพระองค์” และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้⁹ และดาวิดทูลซาอูลว่า “ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทีกล่าว่า ‘ดูเถิด ดาวิดแสวงหากำบังจะทำร้ายพระองค์’”¹⁰ ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ที่ในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ได้ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้’¹¹ ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ขอถวายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และมีได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำบาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์¹² ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์¹³ ดังสุภาษิตโบราณว่า ‘ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว’ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์¹⁴ ภักดิ์ริยแห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไ้ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไ้ตามตัวหมัด¹⁵ เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และกอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์”¹⁶ อยู่มาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า “ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ” ซาอูลก็ทรงส่งเสียงกั้นแสง¹⁷ พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า “เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย¹⁸ เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว¹⁹ เพราะถ้าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือ ดังนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้²⁰ บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นภักดิ์ริยแม่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า²¹ เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อ

ของข้าเสียจากวงศวานบิดาของข้า” 22 ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

ความตายของซามูเอล

25 ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลก็ตั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกยี่ให้ท่าน และเขาก็ทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามาค และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน

ดาวิด นามาลและนางอามีกาฮิล

2 มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีภาระงานอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีมั่งมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล 3 ชื่อของชายคนนั้นคือนามาล และชื่อภรรยาของท่านคืออามีกาฮิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นเป็นคนสามัญและประพฤติดูเลวทราม เป็นวงศวานของคาเลบ 4 ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยินว่านามาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่ 5 ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า “จงขึ้นไปคารเมลไปหานามาล และคำนับเขาในนามของเรา 6 ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า ‘สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศวานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่านมี 7 ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เราได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล 8 ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาก็ทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอรับรองท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่าน และแก่ดาวิดบุตรของท่าน’” 9 เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นามาลในนามของดาวิด และเขาก็ทั้งหลายก็คอยอยู่ 10 และนามาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซึคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน 11 ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้” 12 พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นนี้แก่ดาวิด 13 และดาวิดส่งคนของท่านว่า “ทุกคนจงเอาดาบคาดเอวไว้” และทุกคนก็เอาดาบคาดเอวของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอวด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ 14 แต่มีคนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอามีกาฮิลภรรยาของนามาลว่า “ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น 15 แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรตรงใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา 16 เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรานอนอยู่และอยู่กับเขา 17 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนายนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้” 18 แล้วนางอามีกาฮิลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถักหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัก และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรจุหลังลา 19 นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า “จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป” แต่นางมิได้บอกนามาลสามีของนาง 20 เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขากันหลายเข้า 21 ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า “ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขามาไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี 22 ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปีศาจระดมคำแพ่งได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก” 23 เมื่อนางอามีกาฮิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบน้ำลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน 24 นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า “เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน 25 ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนามาล เพราะเขาเป็นอย่างไรที่ชื่อของเขาบอก นามาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลาที่อยู่อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่ 26 เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แผ่นดินใด และท่านมีชีวิตอยู่แผ่นดินใด ดิฉันว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนามาล 27 สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน 28 ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศวานที่มั่นคงอย่างแน่นอน ดิฉันว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ ตรงใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั้วที่ตัวท่านไม่ได้เลย 29 แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงหาชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากรังสiling 30 และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงสั่งว่าจาเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล 31 เจ้านายของดิฉันจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระง่ำไป เพราะได้กระทำให้โลหิตเขาตกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดิฉันทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง” 32 ดาวิดจึงกล่าวแก่นามาลว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้ 33 ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง 34 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แผ่นดินใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีใครที่ปีศาจระดมคำแพ่งได้เหลือแก่นามาลเลยเป็นแน่” 35 แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งที่นางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า “จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ตอบรับเจ้า” 36 และอามีกาฮิลก็กลับไปหานามาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเสียใจใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเสียใจของกษัตริย์ และจิตใจของนามาลก็ร่ำเรงอยู่ เพราะท่านมีเมามาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่าจะมากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า 37 และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าองุ่นสร้างจากนามาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน 38 อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนามาลและท่านก็สิ้นชีวิต

ดาวิดแต่งงานกับนางอาบิกายิลและนางอาหิโนอัม

³⁹ เมื่อดาวิดได้ยืมว่านabalสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนabal และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนabalให้ตกบนศีรษะของเขาเอง” แล้วดาวิดก็ส่งคนไปส่งขอร้องอาบิกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน ⁴⁰ และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบิกายิลที่คารเมล เขาก็ทักทายกับนางว่า “ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานำเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน” ⁴¹ และนางก็ลุกขึ้นชบหน้าลงถึงดินกล่าวว่า “ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน” ⁴² อาบิกายิลก็รีบลุกขึ้นขี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธอก็หาคคนนางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด ⁴³ ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัมชาวยิสเรเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน ⁴⁴ ซาอูลได้ทรงยกมีคาราธาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปีสทึบุตรชายลาอิชชาวกิลิมแล้ว

อีกครั้งหนึ่งที่ดาวิดปฏิเสธไม่ยอมฆ่าซาอูล

26 ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์กล่าวว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮาสิลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซีโมนมิใช่หรือ” ² ซาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปที่ถิ่นทุรกันดารศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ ³ และซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาฮาสิลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซีโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าซาอูลเสด็จมาจากท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร ⁴ เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบว่าซาอูลทรงยกมาแน่แล้ว ⁵ แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ซึ่งซาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนอรัมกับท้าวซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพก็ตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์ ⁶ แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเลคนฮิตไทต์ และกับอับิซัยบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า “ผู้ใดจะลงไปในค่ายของซาอูลกับเราบ้าง” อับิซัยตอบว่า “ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน” ⁷ ดาวิดและอับิซัยจึงลงไปที่กองทัพในเวลากลางคืน และดูเถิด ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่พื้นตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลก็นอนล้อมพระองค์อยู่ ⁸ อับิซัยพูดกับดาวิดว่า “ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง” ⁹ แต่ดาวิดบอกอับิซัยว่า “ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีความคิด” ¹⁰ และดาวิดกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพิณาศเสีย ¹¹ ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จึงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกันเถิด” ¹² ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และเขทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท ¹³ และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย ¹⁴ ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนอรัมว่า “อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ” แล้วอับเนอร์ตอบว่า “ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์” ¹⁵ และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า “ท่านไม่ใช่ผู้ชายแกล้งล้าดออกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่านไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน ¹⁶ ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวดดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน” ¹⁷ ซาอูลทรงจำสำเนียงดาวิดได้จึงตรัสว่า “ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ” และดาวิดกล่าวว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะยะค่ะ” ¹⁸ และท่านทูลต่อไปว่า “โธเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มือข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า ¹⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย แต่ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า ‘จงไปปรนนิบัติพระอื่น’ ²⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทายบนภูเขา” ²¹ แล้วซาอูลตรัสว่า “ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราที่ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพาศตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย” ²² และดาวิดทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหมู่หนึ่งมารับไปจากที่นี่” ²³ พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ ²⁴ ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย” ²⁵ แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า “ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่” ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

ดาวิดสิ้นหวังจึงหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย

27 ดาวิดนึกในใจว่า “ข้าคงจะพิณาศสักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้” ² ดาวิดจึงลุกขึ้นยกขามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหรือคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอค กษัตริย์เมืองกัท ³ และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบิกายิลชาวคารเมลภรรยาของนabal ⁴ และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มิได้แสวงหาท่านอีกต่อไป ⁵ แล้วดาวิดจึงทูลอาคิซว่า “ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น โฉนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า” ⁶ ในวันนั้นอาคิซทรงมอบเมืองศิกลาทให้ ศิกลาทจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ ⁷ ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตียนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน ⁸ ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเก

ชัวร์ คนเกชไรต์และคนอามาเล เพราะประชาชาติเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ โกลไปจนถึงเมืองชัวร์ถึงแผ่นดินอียิปต์⁹ ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่รีบแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ¹⁰ อาคิซถามว่า “วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา” ดาวิดก็ทูลว่า “ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์”¹¹ ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิงที่จะนำข่าวมาที่เมืองกัทโดยคิดว่า “เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า ‘ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิเตีย’”¹² อาคิซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า “เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป”

คนของดาวิดจะเป็นทหารยามรักษาพระราชวังของกษัตริย์อาคิซ

28 อยู่มาในครั้งนั้นคนฟิลิเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า “จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกไปกับเรา”² ดาวิดทูลอาคิซว่า “ดีทีเดียวพะยะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่ามีผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง” และอาคิซรับสั่งกับดาวิดว่า “ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเรตลอดชีพ”³ ฝ่ายซามูเอลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรงกำจัดคนทรงและพ่อมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน⁴ คนฟิลิเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ซูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาก็ตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา⁵ เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟิลิเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก⁶ และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุรัม หรือด้วยผู้พยากรณ์

ซาอูลไปหาคนทรงที่บ้านเอนโดร์

⁷ ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า “จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะไปได้ไปหาและถามเขาดู” และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า “ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์”⁸ ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า “ขอท่านนายให้ฉันโดยวิญญานของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้ขึ้นมา”⁹ หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า “ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ที่ได้ขจัดคนทรงและพ่อมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ท่านไม่ทราบจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อทำให้ข้าพเจ้าถูกประหาร”¹⁰ แต่ซาอูลทรงปฏิญาณกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น”¹¹ หญิงนั้นจึงทูลถามว่า “ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา” ซาอูลตรัสว่า “เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน”¹² และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า “โธษประสงค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล”¹³ กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า “อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร” และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า “หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน”¹⁴ พระองค์ถามนางว่า “รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร” และนางตอบว่า “เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่” ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นซามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้¹⁵ แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม” ซาอูลทรงตอบว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟิลิเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี”¹⁶ และซามูเอลตอบว่า “ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า”¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด¹⁸ เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเล ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้¹⁹ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟิลิเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟิลิเตียด้วย”²⁰ แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในทันที กลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะมิได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคนหนึ่งแล้ว²¹ หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า “ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสียชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ”²² เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์”²³ พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า “ไม่กิน” แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ้อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง²⁴ หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแบ่งมาทอดปิ้งทำขนมปังไว้เชื้อ²⁵ นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปคืนนั้น

เจ้านายฟิลิเตียคัดค้านเรื่องดาวิด

29 ฝ่ายคนฟิลิเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล² เจ้านายฟิลิเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ³ แล้วเจ้านายของคนฟิลิเตียกล่าวว่า “พวกฮิบรูเหล่านี้มาทำอะไรนี่” และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิเตียว่า “นี่คือดาวิดมหาดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขานิมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย”⁴ แต่เจ้านายฟิลิเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟิลิเตียทูลท่านว่า “ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดดิ้นกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศีรษะของคนนี้ดอกหรือ”⁵ ดาวิดคนนี้มีใช้หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรำรับกันว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’”

อาคิซสั่งให้ดาวิดกลับไป

⁶ อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็คือเป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้

แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน 7 ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย” 8 และดาวิดก็ทูลอาศิรวาทว่า “แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามาบรรดาการจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์” 9 อาศิรวาทรับสั่งตอบดาวิดว่า “เราทราบแล้วว่าในสายตาของเรากันดูอย่างกุดสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า ‘อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย’ 10 เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เข้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้า มีด พ้อมีแสงก็จงออกเดิน” 11 ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มีดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

ดาวิดแก้แค้นการทำลายเมืองสิกลาก

30 อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองสิกลากปรากฏว่าคนอามาเลซได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นสิกลากแล้ว เขาชนะสิกลากและเผาเสียด้วยไฟ 2 และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา 3 เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยากับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย 4 แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องไห้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องไห้อีก 5 อาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย 6 และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่าจะขวางท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 7 ดาวิดจึงพูดกับอามิยาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลคว่า “ขอนำเอาโพลมาให้ข้าพเจ้า” อามิยาธาร์ก็นำเอาโพลมาให้ดาวิด 8 และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะจับทันเขาหรือ” พระองค์ตอบท่านว่า “จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแก่” 9 ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธารเบโลธ คนที่ล่าหลังก็พักอยู่ที่นั่น 10 แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโลธก็หยุดพักอยู่ 11 เขาก็หลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม 12 และให้ขนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อบุ้งแห้งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว 13 และดาวิดถามเขาว่า “เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาเลซคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้ 14 เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคนเคเรธ และปล้นที่ส่วนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และเราเผาเมืองสิกลากเสียด้วยไฟ” 15 ดาวิดถามเขาว่า “เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่” เขาตอบว่า “ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น” 16 เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแค้นอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขารับได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์ 17 และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพลเพลจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งอยู่ซุนหนีไป 18 ดาวิดได้สิ่งของต่างๆที่คนอามาเลซริบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้ 19 ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รับไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด 20 ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปยังหน้าท่านกล่าวว่า “นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดรับมา” 21 แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลำธารเบโลธ และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็ค้ำับเขาทั้งหลาย 22 คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไป จึงกล่าวว่า “เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาทภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน” 23 แต่ดาวิดกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้อีกเราไว้ในมือของเรา 24 ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปได้ส่วนแบ่งของเขายังอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน” 25 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้ 26 เมื่อดาวิดมาถึงเมืองสิกลากแล้ว ก็ส่งของที่รับได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนของของริบจากศัตรูของพระเยโฮวาห์” 27 คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัททิส 28 ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา 29 ในราคาส ในหัวเมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคนเคไนต์ 30 ในโฮธราห์ ในโคราซาน ในอาราค 31 ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

ซาอูลสิ้นพระชนม์

31 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย ล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา 2 และคนฟิลิสเตียก็ไล่กันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชัวราชโอรสของซาอูลเสีย 3 การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักรบมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักรบ 4 แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จงชักดาบออก แแทงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มีได้เข้าสูหนัดเหล่านี้จะเข้ามาแทงเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา” แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น 5 และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย 6 ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิต ตลอดจนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน 7 เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ที่บ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น 8 อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา 9 พวกเขาตัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟิลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชนของเขา 10 เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวิหารของพระอัชทาโรท และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธซาน 11 แต่เมื่อชวยามาเบชชีเลอาดได้ยืมว่าคนฟิลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล 12 ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืนยังรุ่งไป

ปลดพระศพของซาอูล และศพราชโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพงเมืองเบรซาน และมาที่เมืองยาเบซ ถวายพระเพลิงเสียที่นั่น ¹³ เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบซ และอดอาหารเจ็ดวัน

2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้สามารถร่วมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจากศาสตาศาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่าซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวกับที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่าศาสตาศาพยากรณ์กาดและนาธันได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนั้นดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนาธันได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสตาศาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงนาธันหลายครั้ง เล่มนี้อาจจะมีชื่ออีกว่า “หนังสือของกษัตริย์ดาวิด” เพราะส่วนมากได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (2 ปต 1:21) เล่มนี้กล่าวถึงการตั้งอาณาจักรของกษัตริย์ดาวิด ครั้งแรกที่เมืองเฮโบรนเพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไปเป็นนิรันดร์บนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลซ ดาวิดพักอยู่ที่ศีกลาได้สองวัน ² พอถึงวันที่สาม ดาวิดเกิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีพวงคติดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ขบหน้าลงถึงดินกระทำ ความเคารพ ³ ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล” ⁴ ดาวิดถามเขาว่า “ขอบอกฉันหน่อย ว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง” และเขาตอบว่า “ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย” ⁵ ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า “เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์” ⁶ ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดาวิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และดาวิด รถมและทหารม้าก็ไล่พระองค์เข้ามา ⁷ เมื่อพระองค์ทรงเหลือวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ’ ⁸ พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าคือใคร’ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ‘ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลซ’ ⁹ พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เรากนทุกขกรรมมากเพราะชีวิตของเราจึงอยู่’ ¹⁰ ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า” ¹¹ แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน ¹² และเขาก็ทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศวานอิสราเอล เพราะเขาก็ทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ ¹³ และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า “เจ้ามาจากไหน” เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลซ” ¹⁴ ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยื่นมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้” ¹⁵ แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในหมู่ชายหนุ่มเข้ามาบอกเขาว่า “ไปซิ ฆ่าเขาเสีย” และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย ¹⁶ ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า “ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้’”

ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

¹⁷ ดาวิดก็คร่ำครวญตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส ¹⁸ (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดาวิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า ¹⁹ “ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วิรบุษย์ล้มตายเสียแล้วหนอ ²⁰ อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะร่ำเรง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่ห่มจะสิงโลด ²¹ เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้อาหารของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวิรบุษย์ถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน ²² คันธนูของโยนาธานมิได้เห็นกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไยมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า ²³ ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและนำรักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้ว ทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต ²⁴ บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อวดด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า ²⁵ วิรบุษย์ก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน ²⁶ พี่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี ²⁷ วิรบุษย์ก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทโธปกรณ์ก็พินาศไป”

คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

2 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า “จงขึ้นไปเถิด” ดาวิดทูลว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ไหน” พระองค์ตรัสว่า “เมืองเฮโบรน” ² ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชาวยิสเรเอลและอามิกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ³ และดาวิดก็ขึ้นคน

ที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาก็งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน⁴ และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า “ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้”

ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

⁵ ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อข่าวไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น พูดกับเขาว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้”⁶ บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลายเพราะท่านได้กระทำการนี้⁷ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย”

ราชโอรสของซาอูลครอบครองเหนืออิสราเอล

⁸ ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิชโบเชกราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม⁹ และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเชอร์ และคนอิสราเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด¹⁰ เมื่ออิชโบเชกราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด¹¹ เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรอนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีหกเดือน

การสู้รบระหว่างคนของดาวิดกับคนของอิชโบเชก

¹² อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิชโบเชกราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน¹³ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาก็งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น¹⁴ อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า “ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เรารู้เถิด” และโยอาบตอบว่า “ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี”¹⁵ เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นั่งไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิชโบเชกราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน¹⁶ ต่างก็จับศึรณะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เอลกัทธัซซูริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน¹⁷ การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด¹⁸ บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นฝีเท้าเร็วอย่างกับละมั่ง¹⁹ และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

อับเนอร์ฆ่าอาสาเฮล

²⁰ อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า “นั่นอาสาเฮลหรือ” เขาตอบว่า “ใช่เอง”²¹ อับเนอร์จึงบอกเขาว่า “จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป” แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์²² อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า “จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟันเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเจยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร”²³ แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโค่นหอกแกงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ที่นั่น²⁴ แต่โยอาบกับอาบิชัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกึ่งทางตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน²⁵ และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง²⁶ แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า “จะให้ดาบกินเนื้อไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา”²⁷ และโยอาบจึงกล่าวว่า “พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพรุ่งนี้เช้า”²⁸ โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก²⁹ อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิโรน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม³⁰ โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเฮล³¹ แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน³² และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

3 มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหกองค์ที่เมืองเฮโบรน

² ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล³ คนที่สองชื่อ คิเลอบ บุตรนางอากิยาภรรยาของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับชาโลม บุตรชายนางมาอาคัธราชธิดาของกัทมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์⁴ คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เชฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบิตัล⁵ และคนที่หกชื่อ อิกเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน⁶ อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

อับเนอร์ละทิ้งอิชโบเชกไปติดตามดาวิด

⁷ ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ และอิชโบเชกจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า “เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา”⁸ ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเชกเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบ

พระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนั้นพระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้⁹ ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อก่อนแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า¹⁰ คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศวานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา”¹¹ และอิชโบเชกก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์¹² อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า “แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด” และทูลอีกว่า “ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์”¹³ ดาวิดตรัสว่า “ดีแล้ว เราจะทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีดดาบของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมีได้เห็นหน้าเรา”¹⁴ แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเชกทูลว่า “ขอมอบมีดดาบของซาอูลมาให้เราก่อน มีดนั้นท่านจะมีได้เห็นหน้าเรา”¹⁵ อิชโบเชกจึงทรงให้คนไปพามีดดาบมาจากสามีมองของเธอ คือปิลทึเอลบุตรชายของลาอิช¹⁶ แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเธอจนถึงตำบลบาธูรัม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า “กลับไปเสียเถิด” และเขาก็กลับไป¹⁷ อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า “เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน¹⁸ บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า ‘เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟิเลเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา’”¹⁹ อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศวานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ²⁰ อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน²¹ และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า “ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามขอบพระทัยของพระองค์” ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ²² ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ²³ เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า “อับเนอร์บุตรเนออร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ”²⁴ แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ โฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว²⁵ พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนออร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ”²⁶ เมื่อโยอาบออกมาจากการเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทิ้งหลายคนำท่านกลับมาจากบ่อน้ำซีไรห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

โยอาบฆ่าอับเนอร์

²⁷ และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแค้นเคืองโลหิตของอาสาเอลน้องชายของตน²⁸ ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า “ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิรันดร์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนออร์²⁹ ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศวานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดขมมึง ขาดจากวงศวานของโยอาบ”³⁰ นี่แหละโยอาบกับอาบิชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเอลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน³¹ แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า “จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์” และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคว้นตามศพบอับเนอร์ไป³² เขาก็ฝังศพบอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียดกับแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้³³ และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า “ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย³⁴ มือของท่านก็มีได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย” และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก³⁵ แล้วประชาชนทั้งปวงก็มากุลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิญาณว่า “ถ้าเราลิ้มรสขมมึงหรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและให้หนักยิ่งกว่า”³⁶ ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งทุกสิ่งของกษัตริย์ทรงกระทำ³⁷ ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนออร์เสีย³⁸ กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า “ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้อันตรายและคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล³⁹ แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด”

อิชโบเชกถูกฆ่า

4 เมื่ออิชโบเชกทราบโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์² ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย³ ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกัทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)⁴ โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นง่อย เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรับหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นง่อย ท่านชื่อเมฟีโบเชก⁵ ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิชโบเชก ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง⁶ และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป⁷ และเมื่อเขาทิ้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน⁸ และเขานำพระเศียรของอิชโบเชกไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทิ้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเชกบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแค้นเคืองแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนีเห็นือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล”⁹ แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไล่ชีวิตของเราจากบรรดา

ความทุกข์ยาก ¹⁰ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า ‘ดูเถิด ชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว’ และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศีกลาท ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น ¹¹ ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ” ¹² และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์และพวกเขาก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนงศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเชกไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (1 พศด 11:1-3)

5 และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์ ² ในอดีตเมื่อชาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เจ้าจะเสียดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล’” ³ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ⁴ ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี ⁵ ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

กรุงเยรูซาเล็มถูกยึดได้ กลายเป็นเมืองหลวงของประเทศ (1 พศด 11:4-9)

⁶ กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม ร่วมกับคนเยบูน ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า “แหยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ถอดคนตามอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้” ด้วยคิดว่า “ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้” ⁷ แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้คือเมืองของดาวิด ⁸ ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า “ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบูน คนง่อยและคนตามอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร” เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า “อย่าให้คนตามอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ” ⁹ ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มีโลเข้าไปถึงข้างใน ¹⁰ และดาวิดทรงเจริญยิ่งๆขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์ ¹¹ อิสราษัตริย์เมืองโทรได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อสร้างพระราชวังของดาวิด ¹² และดาวิดทรงทราบข่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรสและราชธิดาของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซมอ 3:2-5; 1 พศด 3:1-4)

¹³ ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้งานสมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก ¹⁴ ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โยบับ นารัน ซาโลมอน ¹⁵ อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย ¹⁶ เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลก

ดาวิดสู้รบกับคนฟิลิสเตีย (1 พศด 14:8-17)

¹⁷ เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟิลิสเตียก็ตั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้-
ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง ¹⁸ ฝ่ายคนฟิลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม ¹⁹ และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่” และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า “จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่” ²⁰ ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟิลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่พุ่งใส” เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม ²¹ และคนฟิลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย ²² คนฟิลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ²³ และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า “เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหม่อน ²⁴ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟิลิสเตีย” ²⁵ และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟิลิสเตียจากเกบาสถึงเกเซอร์

ดาวิดต้องการนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

6 ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน ² และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอูเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ ³ และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบีนาตันซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์และอุซซาคกับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาบีนาตันก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น ⁴ และนำออกมาจากเรือนของอาบีนาตันซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ ⁵ ดาวิดกับวงคีวณอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเร่กันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ ⁶ และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคณ อุซซาคก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะวิวสะดุ ⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุซซาค และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า ⁸ และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลายออกมาเหนืออุซซาค จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุซซาค จนถึงทุกวันนี้ ⁹ ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกล่าวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า “หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร” ¹⁰ ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเจ้าเข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของไอเบดเอโดมชาวกัท ¹¹ หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของไอเบดเอโดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพรแก่ไอเบดเอโดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม (1 พศด 15:25-29; 16:1)

12 มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการของพระพรแก่คริวเรือนของโอบเอดเอโดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า” ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอบเอดเอโดม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี¹³ และเมื่อผู้ห้ามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอ้วน¹⁴ และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ด้วยสดกกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอฟอดผ้าปานคาดอยู่ที่พระองค์¹⁵ ดังนั้นแหละดาวิดและวงศวานอิสราเอลก็ขึ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร¹⁶ และขณะที่หีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมั่นประมาณ¹⁷ เขาก็หลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่ที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์¹⁸ และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁹ และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน²⁰ และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและกล่าวว่า “วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เดียวนะเพคะ ที่ทรงทอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก่ฝ่าอย่างไม่มีความละอาย”²¹ และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า “เป็นงานที่ถวายต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะร่ำเร่ร้องต่อพระพิภคพระเยโฮวาห์²² เราจะไม่ยอมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากล่าวว่ามีเกียรติ”²³ เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

ดาวิดปรารถนาสร้างพระวิหาร (1 พศด 17:1-3)

7 อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน² กษัตริย์ตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า “ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน”³ และนาธันทูลกษัตริย์ว่า “ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์”

ราชอาณาจักรของดาวิดจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

4 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวอนของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธันว่า⁵ “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะสร้างนิเวศให้เรายู่หรือ⁶ เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนถึงวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา⁷ ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเสียงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า ‘ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา’”⁸ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁹ เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก¹⁰ และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา¹¹ ตั้งแต่นั้นมาเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์¹² เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มากายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา¹³ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์¹⁴ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่ว เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์¹⁵ แต่ความเมตตาของเราจะไม่พราดไปจากเขาเสีย ดังที่เราพราดไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พินหน้าเจ้า¹⁶ ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิรันดร์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์”¹⁷ นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน (1 พศด 17:16-27)

18 แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศวานของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้¹⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี้ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงสิ้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของมนุษย์หรือ²⁰ ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์²¹ ที่พระองค์ทรงกระทำการยิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวอนของพระองค์ และตามชอบพระทัยของพระองค์²² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูกของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา²³ ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้ประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำการยิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำการน่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเข²⁴ ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิรันดร์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขทั้งหลาย²⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาจาซึ่งพระองค์ทรงสิ้นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาจานั้นให้ถาวรเป็นนิรันดร์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงสิ้นพระวาจาไว้²⁶ ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิรันดร์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิส-

ราเอล' และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 27 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า' เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ 28 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ 29 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยการแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิรันดร์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงสิ้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิรันดร์"

ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

8 อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเรอซิมมาห์ได้จากมือคนฟีลิสเตีย 2 พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย 3 ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส 4 และดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน 5 และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน 6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด ๆ 7 และดาวิดทรงนำใส่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 8 และกษัตริย์ดาวิดทรงอภิเษกกับหญิงเป็นอันมากไปจากเมืองเบธเลเฮม และเมืองเบธเลเฮมของฮาดัดเอเซอร์ 9 เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์ 10 โทอิกก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิก และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย 11 สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมาถวาย 12 คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลซ และจากของที่รับมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท 13 เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีฮอนหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป 14 และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั้งหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด 15 ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น 16 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิซูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 17 ศาโดกบุตรชายอาหิทอบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต และเสโรอาห์เป็นราชเลขา 18 และเบนโยธาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเครธีและคนเปเลก และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

ดาวิดกับเมฟีโบเชก

9 ดาวิดรับสั่งว่า "วงศวานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้หนึ่งโดยเห็นแก่โยนาธาน" 2 มีมหาดเล็กในวงศวานซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าคือศิบาหรือ" เขาก็ตอบว่า "ข้าพระองค์คือศิบา พะยะคะ" 3 กษัตริย์จึงตรัสว่า "ไม่มีใครในวงศวานซาอูลยังมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา" ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เก้าของเขาน้อยพะยะคะ" 4 กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า "เขาอยู่ที่ไหน" ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร พะยะคะ" 5 แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร 6 เมฟีโบเชกโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า "เมฟีโบเชกเอ๋ย" เขาก็ตอบว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์" 7 และดาวิดตรัสกับท่านว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป" 8 และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้" 9 แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า "บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศวานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว 10 ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชกโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป" ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน 11 แล้วศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ" กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เมฟีโบเชกจงรับประทานอาหารที่โต๊ะเสวยของเราอย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์" 12 เมฟีโบเชกมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชก 13 ดังนั้นเมฟีโบเชกจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เก้าของท่านเป็นน่องยี่ทั้งสองข้าง

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (1 พศด 19:1-19)

10 อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานูนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน 2 ดาวิดจึงตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนราชโอรสของนาอาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา" ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวด้วยเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน 3 แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนเจ้านายของตนว่า "พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เฝ้าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ" 4 ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป 5 เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขากิ่งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า "จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเรา

ของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา” 6 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาก็กองทัพเป็นทีเกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรีย ชาวเมืองเบเรโธบ และคนซีเรียชาวเมืองโศบาค เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมือง อิชโอบหนึ่งหมื่นสองพันคน 7 เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นก็รับสั่งโยอาบและพลโยธาคนแกล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป 8 ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมา และจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโศบาคและชาวเมืองเรโธบ กับคนเมืองอิชโอบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลาง-แจ้งต่างหาก 9 เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนี้ชานาบอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคิดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซี-เรีย 10 ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบิชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน 11 ท่านกล่าวว่า “ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า 12 จงมีความ กล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรง เห็นชอบเถิด” 13 ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา 14 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่า คนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็กองทัพหนีอาบิชัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม 15 ครั้นคนซีเรีย เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน 16 ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่พักแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาน มีโซบคแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า 17 เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำ จอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาน และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์ 18 คนซีเรียหนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหาร คนซีเรียซึ่งเป็นทหารรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น 19 และเมื่อ บรรดาคนอัมโมนซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คน อิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

11 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาคนอัมโมนยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาคไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม 2 อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจาก พระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก 3 ดา วิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า “หญิงคนนั้นชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอิม ภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มี ใช้หรือพะยะค่ะ” 4 ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอตื่นได้ชำระตัวให้สิ้นมลทิน ของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน 5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว” 6 ดาวิดทรง ใช้คนไปบอกโยอาบว่า “จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา” โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด 7 เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่า โยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร 8 แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้า ของเจ้าเสีย” อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้ 9 แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน 10 เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า “อุรีอาห์มิได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ” ดา วิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า” 11 อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า “สืบพันธสัญญาและอิสราเอล กับยูดาห์อยู่ในกับอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แม้ฉันใด ข้า พระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย” 12 แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรู-ซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น 13 ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็น วันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน 14 ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรง ฝากไปใบมือของอุรีอาห์ 15 ในสายพระหัตถ์นั้นว่า “จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูก โจมตีให้ตาย” 16 อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีการเขม็งเข็งมาก 17 คนใน เมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อุรีอาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย 18 โยอาบจึงส่งคนไป กราบทูลข่าวการรบถึงสิ้นต่อดาวิด 19 ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว 20 ถ้ากษัตริย์ ครีวและตรัสถามเจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเขม็งเข็งเข้ารบใกล้เมืองนัก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง 21 ใครฆ่าอาบิเมเลคบุตร เยรูเบเชก ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ก่อนบนกุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเรเบศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไป ใกล้กำแพง’ แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า ‘อุรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย’” 22 ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โย อาบสั่งเขาให้มากราบทูล 23 ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า “ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับ ไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง 24 แล้วทหารบุรุษก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอุรี อาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย” 25 ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า “เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า ‘อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำ-บากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้’ เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย” 26 เมื่อ ภรรยาของอุรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอุรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของตน 27 เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่ง คนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสสองคนให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่ พอพระทัยพระเยโฮวาห์

ดาวิดกลับใจเสียใหม่

12 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด นาธานก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า “ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคน หนึ่งยากจน 2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก 3 แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ชื่อเขามา ซึ่งเขา เลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตร สาวของเขา 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียใจที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยม นั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่แขกที่มาเยี่ยมตน” 5 ดาวิดก็ทูลว่าคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธานว่า “พระ

เยโฮวาห์ทรงพระชนม์ม้อยู่แต่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ ⁶ และจะต้องคืนแคะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต” ⁷ นารันจึงทูลดาวิดว่า “พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของชาวอูลู ⁸ และเราได้มอบวงศวานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศวานอิสราเอลและวงศวานยูดาห์ให้แก่เจ้าเท่าที่นี่ยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้ ⁹ ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูริอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของต และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน ¹⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาภรรยาของอูริอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า’ ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากคริวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นี้จะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย ¹² เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย’” ¹³ ดาวิดจึงรับสั่งกับนารันว่า “เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว” และนารันกราบทูลดาวิดว่า “พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม ¹⁴ อย่างไม่ก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูตินั้นจะต้องสิ้นชีวิต” ¹⁵ แล้วนารันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยาของอูริอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประสูติ ¹⁶ ดาวิดก็ทรงอ่อนน้อมต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงงดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยิ่งรุ่ง ¹⁷ บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมายืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขากันหลายไม่ ¹⁸ อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า “ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์ม้อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง” ¹⁹ แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า “เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ” เขาทูลตอบว่า “สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ” ²⁰ แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ซโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย ²¹ ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า “เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงงดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์ม้อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร” ²² พระองค์รับสั่งว่า “เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า ‘ใครจะกราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่’” ²³ แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราหาได้”

การกำเนิดของซาโลมอน

²⁴ ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน ²⁵ และทรงใช้นารันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีติยาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

ดาวิดกับโยอาบขณะเมืองรับบาห์ (1 พศด 20:1-3)

²⁶ ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้ ²⁷ และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ตีได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว ²⁸ ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ ข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกือบกว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์” ²⁹ ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้ ³⁰ ทรงรับมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก ³¹ ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

อัมโมนข่มขืนนางสาวกามาร์

13 ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมีนิชชานองค์หนึ่งรูปโคมสะคราญชื่อกามาร์ และอัมโมนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ ² ด้วยเหตุกามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโมนก็ถูกทรมาณจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโมนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก ³ แต่อัมโมนมีสหายคนหนึ่งชื่อนาธาบบุตรชายของซิมเอาห์เชษฐาของดาวิด โยนาธาบนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา ⁴ จึงทูลถามว่า “ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โฉนทูลกระหม่อมจึงชมเขาอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เหล่ากราบบังหรือ” อัมโมนตอบเขาว่า “เรารักกามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา” ⁵ โยนาธาบจึงทูลท่านว่า “ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นเสด็จกระทำเป็นประจวน และเมื่อเสด็จพ้อมมาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า ‘ขอโปรดรับสั่งกามาร์น้องหญิงมาให้เอาอาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ’” ⁶ อัมโมนจึงบรรทมเสด็จทำเป็นประจวน เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยมอัมโมนก็ทูลกษัตริย์ว่า “ขอโปรดให้กามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ” ⁷ ดาวิดทรงใช้คนไปหากามาร์ที่วังรับสั่งว่า “ของไปที่บ้านของอัมโมนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน” ⁸ กามาร์ก็ไปยังวังของอัมโมนเชษฐาของเธอที่ที่เขารับประทานอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวดทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมขึ้น ⁹ และเธอก็ยกกระกะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโมนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า “ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา” ทุกคนก็ออกไป ¹⁰ อัมโมนก็รับสั่งกับกามาร์ว่า “จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง” กามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโมนเชษฐา ¹¹ แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า “น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด” ¹² เธอจึงตอบท่านว่า “ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขอย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขอย่ากระทำการโหดเขลาอย่างนี้เลย ¹³ ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความอายไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเขลาคนหนึ่งในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คง

จะไม่หวงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน” 14 แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน และนอนร่วมกับเธอ 15 ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งขึ้นกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า “จงลุกขึ้นไป” 16 แต่เธอตอบท่านว่า “อย่าเลยพระเจ้าเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้ก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเจ้าเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว” แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่ 17 ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า “จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย” 18 เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย 19 ทามารก็เอาขี้เถ่าใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้องครวญไปพลาง 20 อับซาโลมเชษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า “อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจงนิ่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย” ฝ่ายทามารจึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเชษฐา 21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ก็ถึงสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก 22 แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามารน้องหญิงของท่าน

อับซาโลมฆ่าอัมโนน

23 ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลอาลฮาไซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น 24 อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์” 25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า “ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ” อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยการให้ 26 อับซาโลมจึงกราบทูลว่า “ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเจ้าเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด” และกษัตริย์ตรัสถามว่า “ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย” 27 แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้ อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย 28 แล้วอับซาโลมมีบัญชามหาดเล็กของท่านว่า “จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเพลิดเพลินด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า ‘จงตีอัมโนน’ เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่ากลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด” 29 และมหาดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อมของแต่พระองค์หนีไปสิ้น 30 ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า “อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว” 31 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นฉีกฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ 32 แต่โยนาธานบุตรชายชีเออาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า “ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนข่มขืนทามารน้องหญิงของท่านแล้ว 33 ฉะนั้นบัดนี้ขออัมโนนเจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว” 34 แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเฝ้าหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆ เขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา 35 โยนาธานจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น” 36 อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องให้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็หันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย

อับซาโลมหนีไปยังเมืองเกชูร์

37 อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้ากัทมัย โอรสของอัมมีดูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า 38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี 39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

โยอาบนำอับซาโลมให้กลับมาคืนดีกับดาวิด

14 ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์กราบว่า กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม 2 โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า “ขอจงแสวงหาเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าขโมยน้ำมัน แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว 3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์” แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น 4 เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ขบหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง” 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า “เจ้ามีเรื่องอะไร” นางกราบทูลว่า “หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามีตายเสียแล้ว 6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวากกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย 7 ดูเถิด หมู่ญาติทั้งสิ้นรุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า ‘จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสียนั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย’ ดังว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีเชื้อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย” 8 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า “ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า” 9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย” 10 กษัตริย์ตรัสว่า “ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย” 11 นางก็กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ขอ กษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลहितจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน” พระองค์ตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน” 12 แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน” พระองค์ตรัสว่า “พูดไป” 13 หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า “เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก 14 คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง 15 ฉะนั้นบัดนี้ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนผู้หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า ‘หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์’ 16 ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า” 17 และสาวใช้

ของพระองค์คิดว่า ‘ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจกุตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด”¹⁸ แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า “สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ” ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า “ขอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจงตรัสเถิด”¹⁹ กษัตริย์จึงตรัสถามว่า “ในเรื่องทั้งสินนี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า” หญิงนั้นทูลตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครหลบหลีกพระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของพระองค์”²⁰ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำการนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งกุตสวรรค์องค์หนึ่ง

อับซาโลมได้รับการยกโทษ

²¹ กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า “ดูเถิด เราอนุมัติตามคำขอนี้แล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา”²² โยอาบก็ชมน้ำลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์กราบว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์”²³ โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม²⁴ และกษัตริย์รับสั่งว่า “ให้เขาไปอยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา” อับซาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

²⁵ ในบรรดาอิสราเอลหาผู้ใดรูปร่างน่าชมอย่างอับซาโลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิเลย²⁶ เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสั้นปีทุกปี เพราะผมหนักแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ชั่งผมของท่านได้หนักสองร้อยเชเชลตามพิภดหลวง²⁷ มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม²⁸ อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วอับซาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เขาไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน³⁰ ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า “ดูซิ นายของโยอาบอยู่ถัดนขาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์ที่นั่น จงเอาไฟเผาเสีย” มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไฟเผา³¹ โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า “ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผาของหม่อมฉัน”³² อับซาโลมตอบโยอาบว่า “ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า ‘มาเถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า “ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า จะนับบัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์”’ ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย”³³ โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์นิมกายลงชมน้ำลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงอุบอับซาโลม

อับซาโลมจูงใจประชาชนตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์

15 อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวังหน้าห้าสิบลคน² อับซาโลมขึ้นบรรทมแต่เข้าตู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า “เจ้ามาจากเมืองไหน” และเมื่อเขาทูลตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล”³ อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า “ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า”⁴ อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า “โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา”⁵ เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และอุบเขา⁶ อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

อับซาโลมคบฏต่อดาวิด

⁷ ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์⁸ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า ‘ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์’”⁹ กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า “จงไปเป็นสุขเถิด” ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน¹⁰ แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า “ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า ‘อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน’”¹¹ มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ หากทราบเรื่องอะไรไม่¹² ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโธเฟลชาวกิโยนที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโยน การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝึกฝอยอยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

¹³ ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า “ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว”¹⁴ แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า “จงลุกขึ้นให้เราหนีไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเรากันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ”¹⁵ ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำการตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ”¹⁶ กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสมบิลคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง¹⁷ กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสินก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล¹⁸ บรรดาข้าราชการทั้งสินเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรธและคนเปเลกกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป¹⁹ กษัตริย์จึงตรัสสั่งอีกทวยคนกัทว่า “ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย”²⁰ เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เรา

จะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด”²¹ แต่อีกทักยกุลตอบกษัตริย์ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แผ่นดินใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนมอยู่แผ่นดินใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย”²² ดาวิดก็รับสั่งกับอีกทักยว่า “จงผ่านไปเถิด” อีกทักยชาวเมืองก็จึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก²³ เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นก็ร้องไห้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร²⁴ และดูเถิด ศาโดทก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวี่ทั้งสี่ หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมานอนประชาชนออกจากเมืองไปหมด²⁵ แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดทว่า “จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย”²⁶ แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า ‘เราไม่พอใจเจ้า’ ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด”²⁷ กษัตริย์ตรัสกับศาโดทปุโรหิตด้วยว่า “ท่านเป็นผู้ทำนายนหรือ จงกลับไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสบุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบียาธาร์”²⁸ ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราราบ”²⁹ ฝ่ายศาโดทกับอาบียาธาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น³⁰ ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขาเมกอกเทศเสด็จพลางกันแสงพลาง กลุ่มพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล้า และประชาชนทั้งสี่ที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง³¹ มีคนมาราบทูลดาวิดว่า “อาหิโรเฟลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับซาโลมด้วย” ดาวิดทราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโรเฟลจงเข้า”³² อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นถิ่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุซัยชาวอารคีได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะ³³ ดาวิดตรัสกับเขาว่า “ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา”³⁴ แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า ‘โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น’ แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโรเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา”³⁵ ศาโดทกับอาบียาธาร์ปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดทกับอาบียาธาร์ปุโรหิตทราบ”³⁶ ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็อยู่ด้วย คืออาหิมาอัสบุตรศาโดท และโยนาธานบุตรอาบียาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามอบอกเราทุกเรื่องเถิด”³⁷ หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

ศิบามหาดเล็กที่ไม่สัตย์ซื่อของเมฟีโบเชก

16 เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบามหาดเล็กของเมฟีโบเชกก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคู่หนึ่งผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถักหนึ่ง² กษัตริย์ตรัสกับศิบามว่า “เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม” ศิบามทูลตอบว่า “ลาคู่หนึ่งเพื่อเราขวงจะไถ่ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม”³ กษัตริย์ตรัสว่า “บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า” ศิบามทูลตอบกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า ‘วันนี้องค์วานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา’”⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบามว่า “ดูเถิด ทรมย์สมบัติของเมฟีโบเชกก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด” และศิบามทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอกุลวิจงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์”

ซีเมอีดาวิด

⁵ เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุรัม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศวานซาอูลชื่อซีเมอีบุตรชายเก-รา เขาออกมาเดินพลางดำพลาง⁶ และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสี่ก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์⁷ ซีเมอีร้องด่ามาว่า “จงไปเสียให้พิน เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พิน”⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสี่แห่งวงศวานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต”⁹ อาบียาธาร์บุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย”¹⁰ แต่กษัตริย์ตรัสว่า “บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า ‘จงด่าดาวิด’ แล้วใครจะพูดว่า ‘ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนี้’”¹¹ ดาวิดตรัสกับอาบียาธาร์และข้าราชการทั้งสี่ของพระองค์ว่า “ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากนั้นเอวของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาดำไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว”¹² บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาตำราเราในวันนี้”¹³ ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายซีเมอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางดำพลาง เอาก้อนหินปาและเอาฝุ่นขัดใส่¹⁴ กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

อับซาโลมนำพลของพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁵ ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสี่ คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโรเฟลก็มาด้วย¹⁶ และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า “ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ”¹⁷ และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า “นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า”¹⁸ หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า “มิใช่พะยะคะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสี่เลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้หนึ่ง ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้หนึ่ง”¹⁹ อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้หนึ่งดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น”²⁰ อับซาโลมตรัสถามอาหิโรเฟลว่า “เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน”²¹ อาหิโรเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า “จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อตั้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสี่ได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น”²² เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสี่²³ ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิ-

โธเฟลที่ถูกลูกชายก็เหมือนกับว่าคนได้ถูกลูกถามจากพระดำรัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสี่ที่อาหิโรเฟลถูกลูกชายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนี้

อาหิโรเฟลกับหุซัยให้คำปรึกษาที่แตกต่างกัน

17 และอาหิโรเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า “ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้ ² ข้าพระองค์จะไปกันก่อนเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์ ³ แล้วจะนำประชาชนทั้งสี่กลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก” ⁴ คำพูดนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย ⁵ อับซาโลมตรัสว่า “จงเรียกหุซัยคนอาร์คี่เข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน” ⁶ เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า “อาหิโรเฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา” ⁷ หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า “คำปรึกษาซึ่งอาหิโรเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี” ⁸ หุซัยกราบทูลต่อไปว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมึกที่ถูกถูกลูกเอาไปใบป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล ⁹ ดุเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในป่าแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า ‘ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน’ ¹⁰ แม้นที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสี่พันรบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า ¹¹ แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสี่พันตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายตั้งเบ็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง ¹² เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง ¹³ ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสี่พันก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่แม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น” ¹⁴ อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า “คำปรึกษาของหุซัยคนอาร์คี่ดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโรเฟล” เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาหิโรเฟลฝ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม ¹⁵ แล้วหุซัยจึงบอกศาสดาและอาบิยาธารผู้โรหิตว่า “อาหิโรเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้ ¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า ‘คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่านอนที่ไหนให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสี่ที่อยู่กับพระองค์จะถูกไล่ไปหมด’” ¹⁷ ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น ¹⁸ แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขากำลังสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขากำลังสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านอูรัม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขากำลังสองจึงลงไปอยู่ในบ่อน้ำ ¹⁹ หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย ²⁰ เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนั้น เขาก็ถามว่า “อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน” หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า “เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว” เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²¹ อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า “ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโรเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้” ²² ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสี่ที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ขังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ²³ เมื่ออาหิโรเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสน์ขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครว้เสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์ศิลาของท่าน ²⁴ ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง ²⁵ อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออือราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบิกายิบบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ ²⁶ ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ²⁷ อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โยบิบุตรชายนาหาชชาวเมืองรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมาคีบุตรชายอัมมีเอลชาวไลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเลิม ²⁸ ได้ขันท่อน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง ²⁹ น้ำผึ้ง เนย และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขากำลังหลายกล่าวว่า “พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร”

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

18 ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม ² และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบิซัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอีกทีกัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า “เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย” ³ แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาก็หนีไปโดยไม่ได้อะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครั้งหนึ่ง เขาก็หนีไปโดยไม่ได้อะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า” ⁴ กษัตริย์ตรัสกับเขากลับว่า “ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม” กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน ⁵ กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบิซัย และอีกทีกัยว่า “เบาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม” พวกพลทั้งสี่ก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม ⁶ พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอเฟราอิม ⁷ คนอิสราเอลก็ฝ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น ⁸ การสงครามกระจ่ายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่ากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

อับซาโลมถูกฆ่า

⁹ และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศรษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นร่วงเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน ¹⁰ มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก” ¹¹ โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า “ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็คงยินดีที่จะระ-

วัลเจินสืบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า”¹² แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า “ถึงมือของข้าพเจ้าอ้อมเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกมาแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบิซัยกับอีกทักว่า ‘ของป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น’¹³ มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย”¹⁴ โยอาบจึงว่า “เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้” ท่านก็หยิบหาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก¹⁵ ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย¹⁶ โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้¹⁷ เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปใบบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เขาหีบกองทัพไว้เป็นกองใหญ่หมึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน¹⁸ เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า “เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา” ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอับซาโลม

¹⁹ อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว”²⁰ โยอาบก็ตอบเขาว่า “ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าไอธของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว”²¹ โยอาบก็สั่งคูชว่า “จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น” คูชก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป²² อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า “จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชไปด้วย” โยอาบตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป”²³ เขาตอบว่า “จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป” โยอาบจึงบอกเขาว่า “วิ่งไปเถอะ” และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชไป²⁴ ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาหุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเขยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำพั่ง²⁵ ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า “ถ้าเขามาล่ำพั่งก็คงคาบข่าวมา” ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้²⁶ ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า “ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล่ำพั่ง” กษัตริย์ตรัสว่า “เขาคงนำข่าวมาด้วย”²⁷ ทหารยามนั้นก็กราบทูลว่า “ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรศาโดก” และกษัตริย์ตรัสว่า “เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี”²⁸ แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า “ทุกสิ่งสงบแล้ว พะยะคะ” เขาก็กราบกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาคือศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว”²⁹ กษัตริย์ตรัสถามว่า “อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ” อาหิมาอัสทูลตอบว่า “เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ”³⁰ กษัตริย์ตรัสว่า “จงหลีกมายืนตรงนี้” เขาจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่³¹ ดูเถิด คูชก็มาถึง และคูชกราบทูลว่า “มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์”³² กษัตริย์ตรัสถามคูชว่า “อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ” คูชทูลตอบว่า “ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้หนึ่งเถิด”

ดาวิดทรงเศร้าโศกมาก

³³ กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า “โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย”

โยอาบตีเตียนดาวิด

19 เขาไปเรียนโยอาบว่า “ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม”² เพราะฉะนั้นชัยชนะในวันนั้นก็กลายเป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้นประชาชนได้ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตรของพระองค์³ ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วอายแอบเข้ามา⁴ กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงดังว่า “โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา”⁵ โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์ว่า “วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี และชีวิตของสมนทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ยึดต่อบรรดาข้าราชการและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบ ว่า ถ้าในวันนี้อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย⁷ ฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆ ทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้”⁸ กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า “ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง” ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังเต็นท์ของตนหมดแล้ว

ดาวิดเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

⁹ ประชาชนทั้งสิ้นก็มาทักทายกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่า “กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเราและทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน”¹⁰ แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม ฉะนั้นบัดนี้ ทำไมเราไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ”¹¹ กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาศาโดกและอาบิยาราร์ปุโรหิต รับสั่งว่า “ขอบอกพวกผู้ใหญ่ของคนยูดาห์ว่า ‘ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์’¹² ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดุกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ”¹³ และจงบอกอามาสว่า ‘ท่านมิได้เป็นกระดุกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก’”¹⁴ พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ดังกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้ง-

หมดด้วย”¹⁵ กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน¹⁶ ซิเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาฮูรัม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด¹⁷ มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิษยาภิบาลเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รับมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์¹⁸ เขาทิ้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ซิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน¹⁹ กราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่างทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย²⁰ ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูกษัตริย์ ในวันที่ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศวานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์”²¹ อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า “ที่ซิเมอีกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ดำผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์”²² แต่ดาวิดตรัสว่า “บุตรทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็นปฏิปักษ์กับเรา ในวันที่ไม่ควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันที่เราไม่ทราบดอกหรือว่าเราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล”²³ และกษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า “เจ้าจะไม่ถึงตาย” แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา²⁴ เมฟีโบเชก โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนถึงกลับมาโดยสันติภาพ²⁵ อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชกมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า “เมฟีโบเชก ทำไมท่านไม่ได้ไปกับเรา”²⁶ ท่านทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ‘ข้าจะผูกอาณัติตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขึ้นไปตามเสด็จกษัตริย์’ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์เป็นง่อย”²⁷ เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด ฝ่าพระทัย²⁸ เพราะว่าวงศวานราชบิดาของข้าพระองค์ถึงสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์”²⁹ กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า “ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิษยาภิบาลท่านนั้น”³⁰ เมฟีโบเชกกราบทูลกษัตริย์ว่า “เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิษยาภิบาลไปหมดเถิด ฝ่าพระทัย”³¹ ฝ่ายบารซิลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเคลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป³² บารซิลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ขณะที่พระองค์ประทับที่มาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก³³ กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลัยว่า “ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชুবเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม”³⁴ แต่บารซิลัยทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม³⁵ วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตุว่าอะไรเป็นทีพอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมนสร้อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า³⁶ ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น โฉนดกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า³⁷ ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายในที่เมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูกษัตริย์ ขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร”³⁸ กษัตริย์ตรัสตอบว่า “คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม”³⁹ แล้วประชาชนทั้งสี่ก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบบารซิลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน⁴⁰ กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

การแตกร้างกันระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

⁴¹ แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า “โฉนดคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย”⁴² ประชาชนยูดาห์ทั้งสี่จึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า “เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้น่าโมเลา เราได้อยู่กินสืบเปลื้องพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ”⁴³ คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า “เรามีส่วนในกษัตริย์สืบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ” แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

การกบฏของเขบา

20 เผอญที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเขบาบุตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า “เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปเต็นท์ของตนเถิด”² ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเขบาบุตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขอย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม³ ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางานสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชুবเลี้ยงไว้แต่ไม่ได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่ม่ายจนวันตาย

โยอาบฆ่าอามาสา

⁴ กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสาว่า “จงระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย”⁵ อามาสาก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้⁶ ดาวิดตรัสกับอาบีชัยว่า “บัดนี้เขบาบุตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา”⁷ มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเคเรธกับคนเปเลท กับทหารที่แข็งกล้าทั้งหมด และเขาทิ้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเขบาบุตรชายบิครี⁸ เมื่อเขาทิ้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสาก็มาพบกับเขาทิ้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปตามคิตกอง⁹ โยอาบจึงถามอามาสาว่า “พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ” และโยอาบก็เอามือขวาจับเคราอามาสาจะจูบเขา¹⁰

แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ไล่ทะลิกถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอามีชัยน้องชายก็ไล่ตามเชบาบุตรชายบิคริไป ¹¹ ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า “ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป” ¹² อามาสาก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิ้นมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่

การกบฏของเชบาฝ่ายแพ้

¹³ เมื่อเอาศพอามาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชายบิคริ ¹⁴ เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบรมาอาคาห์ และบรรดาคนบิโรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย ¹⁵ พวกเขาไปถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบรมาอาคาห์ เขาก็แข็งเกินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะเลาะกันเพื่อจะให้พัง ¹⁶ มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า “ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มากินี้ ฉันอยากจะถูกด้วย” ¹⁷ โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า “ท่านคือโยอาบหรือ” เขาตอบว่า “ใช่แล้ว” นางจึงเรียนท่านว่า “ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย” ท่านก็ตอบว่า “ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว” ¹⁸ นางก็พูดว่า “สมัยโบราณเขาพูดกันว่า ‘ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเก็ด’ แล้วเขาก็ตกลงกันได้” ¹⁹ ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย” ²⁰ โยอาบจึงตอบว่า “ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว” ²¹ เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิคริ ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จมอมเขา มาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้” หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า “ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาลงน้ำในแม่น้ำ” ²² แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาก็หลายได้ตัดศีรษะของเชบาบุตรชายบิคริโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาร้องถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ²³ โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองกองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบนโยอาบบุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเคเรีและคนเปเลก ²⁴ และอาโดรัมดูเลคนงานโยธา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิสุตเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ²⁵ เซวาเป็นราชเลขา ศาโตกกับอามียาราร์เป็นปุโรหิต ²⁶ อีราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

การกัณดารอาหารระยะเวลาสามปีเพราะเหตุชาลูล่าคนกิเบโอน

21 ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเหตุชาลูลและวงศาวานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาย่ำคนกิเบโอน” ² กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ชาลูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์) ³ ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า “เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้ด้วยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้” ⁴ คนกิเบโอนก็ตอบพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากชาลูลและวงศาวานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด” พระองค์จึงตรัสว่า “แล้วพวกท่านจะให้เราก่ออะไรแก่ท่านเล่า” ⁵ เขากราบทูลกษัตริย์ว่า “ชายผู้ที่เราพลายพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล ⁶ ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบโอนแห่งชาลูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์” และกษัตริย์ตรัสว่า “เราจะจัดเขามาให้” ⁷ แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชก บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของชาลูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของชาลูล ⁸ แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับชาลูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟีโบเชก กับบุตรชายห้าคนของมีคาราธาธาธาของชาลูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลัยชาวเมโหลห์ ⁹ พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาก็หลายจึงแขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ ¹⁰ แล้วนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่นั้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งนา ¹¹ มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของชาลูลกระทำอย่างไร ¹² ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของชาลูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบรชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารชาลูลบนเขากิลโบอา ¹³ พระองค์ทรงนำอัฐิของชาลูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น ¹⁴ และเขาก็ฝังอัฐิของชาลูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของคิชบิดาของพระองค์ เขาก็หลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น ¹⁵ คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย ¹⁶ อิชบับเนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถู้ออกกองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย ¹⁷ แต่อามีชัยบุตรชายนางเศรยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า “ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย” ¹⁸ อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบบเบคัยคนหุซาร์ได้ฆ่าสี่บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ¹⁹ และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลาชานบุตรชายยาอาเรโอเรกิมูเบรเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั้นทอผ้า ²⁰ มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย ²¹ เมื่อเขากำท้าวอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซิมเอีเซฆาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย ²² คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาก็หลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้รอดพ้น

22 ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสี่ของพระองค์ ท่านและให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาอูล ดาวิดก็ถวาย ถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ ² พระองค์ท่านตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า ³ เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ยึดของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากความการุณ ⁴ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า ⁵ เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมกับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว ⁶ ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า ⁷ ในยามทุกขโศกข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์ ⁸ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว ⁹ ค้อนออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น ¹⁰ พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืดก็อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ¹¹ พระองค์ทรงเกรงตนหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม ¹² พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นหลับผลาญอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆกับแห่งฟ้า ¹³ ถ่านลุกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงคนองก็ก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ ¹⁵ และพระองค์ทรงใช้ลูกธนูของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระเจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาโกลาหล ¹⁶ แล้วก็เห็นท้องธรร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์ ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์ ¹⁷ พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากมาย ¹⁸ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า ¹⁹ เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า ²⁰ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาซึ่งที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า ²¹ พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนแก่ข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า ²² เพราะข้าพเจ้ารักเขาบรรดาพระบรรดาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย ²³ เพราะคำตัดสินทั้งสี่ของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ ²⁴ ต่อพระพิภพของพระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า ²⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁶ พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ ²⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฎิภักษ์ต่อผู้ที่คิดโกง ²⁸ พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่โสเพื่อให้นำเขาให้ต่ำลง ²⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นประทับของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง ³⁰ พระยะคะ ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้ ³¹ ฝ่ายพระเจ้า พระบรรดาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดั่งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ ³² เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลาคนนอกจากพระเจ้าของเรา ³³ พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์ ³⁴ พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า ³⁵ พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้กำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโค้งคั่นธนูเหล็กกล้าได้ ³⁶ พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น ³⁷ พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด ³⁸ ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลาญเสียสิ้น ³⁹ ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะคะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว ⁴⁰ เพราะพระองค์ทรงคาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์ ⁴¹ พระองค์ทรงโปรดประทานคองค์ของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย ⁴² เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา ⁴³ ข้าพระองค์ทุบตีเขา แผลกละเอียงอย่างพงคลิดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจ่ายเขาออกไปทั่ว ⁴⁴ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเคียดแค้นประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์ ⁴⁵ คนต่างด้าวจะมาจันต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์ ⁴⁶ คนต่างด้าวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย ⁴⁷ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง ⁴⁸ พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์ ⁴⁹ ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยะคะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนการุณ ⁵⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ ⁵¹ พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์”

วาทะสุดท้ายของดาวิด

23 ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซิดีกกล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงดึกกล่าว คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ดีกกล่าวดังนี้ว่า ² “โดยข้าพเจ้า พระวิญญานของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวณะของพระองค์อยู่ที่สี่ของข้าพเจ้า ³ พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงสิ้นพระวาจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า ⁴ เขากองแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หญิงงอกออกจากดิน’ ⁵ ถึงแม้ว่าวงศวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตยกับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปราศณาทั้งสี่ของข้าพเจ้า ถึงแม้

ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริชขึ้น ⁶ แต่คนอันธพาลก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลัดไสไป เพราะว่าจะเอามือหีบก็ไม่ได้ ⁷ แต่คนที่แกะต้องมันต้องมีอาวุธที่กำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในทีเดียวกัน”

วีรบุรุษของดาวิด (1 พศด 11:10-47)

⁸ ต่อไปนี่เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทักโมนี่ผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาติโนคนเอสนีย์ ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว ⁹ ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอเลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโหไซ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหยามคนฟิลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ ¹⁰ ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของท่าน ¹¹ รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเภาชาวฮาราร์ คนฟิลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟิลิสเตียไป ¹² แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ตนนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ¹³ ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูดุลิมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟิลิสเตียคนหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม ¹⁴ คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิสเตียก็อยู่ที่เบรเลเฮม ¹⁵ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า “โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้” ¹⁶ ทแกล้วทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหากรดน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁷ และตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ” เพราะฉะนั้นพระองค์หากรดน้ำนั้นไม่ ทแกล้วทหารทั้งสามได้กระทำการสิ่งเหล่านี้ ¹⁸ ฝ่ายอามีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ¹⁹ ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น ²⁰ เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่าคนดูสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย ²¹ ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง ²² เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำการเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น ²³ ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ²⁴ อาสาเอลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลซานันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม ²⁵ ซัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด ²⁶ เฮเลสคนเปเลก อีราบุตรชายอิกเชชาวเมืองเทโคอา ²⁷ อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรก เมบูนัยคนหุซาร์ ²⁸ ศัลโมนชาวอาโหไซ มาหะรัยชาวเนโทฟาห์ ²⁹ เฮเลบบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิกทัยบุตรชายริบยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ³⁰ เบไนยาห์ชาวปาราน อิดดัยชาวลัธราธาอิช ³¹ อาบีอัลเบนคนอารบาค อัสมาเวกชาวบาอูรัม ³² เอลียาบาชาวซาอัลบอน โยนารานซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของยาเซน ³³ ซัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของซาราร์คนฮาราร์ ³⁴ เอลีเฟเลบุตรชายอาหิซบัยบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาหิโรเฟลชาวกิโหล ³⁵ เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ ³⁶ อิกาลบุตรชายนาธันชาวโศบาค บานีคนกาต ³⁷ เศเลคนอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอโรก คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ ³⁸ อีราคนอิกโรต ภารเบนอิกโรต ³⁹ อูร์อาห์คนอิตโทต รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

ความหยิ่งนำดาวิดไปสู่ความบาป (1 พศด 21:1-6)

24 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงงดใจดาวิดตรัสว่า “จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์” ² กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า “จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน” ³ แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่โฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้” ⁴ แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ตบยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพิภตกรกษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล ⁵ เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด่านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาตไปทางยาเซอร์ ⁶ แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะกิมโหดอิ และเขาทั้งหลายมายังเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน ⁷ และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนอัสซีร์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา ⁸ เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน ⁹ และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชกดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ (1 พศด 21:7-17)

¹⁰ เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โทมัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก” ¹¹ และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มายังภาคผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า ¹² “จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า’” ¹³ กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า “จะให้เกิดกัณดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนีสัตว์สี่เท้าเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรัสตรอง และตัดสินใจในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา” ¹⁴ ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า “เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราก็กหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เรตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย” ¹⁵ ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่วเวลาเช้าจนสิ้นเวลาค่ำ และประชาชนที่

ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบามีเจ็ดหมื่นคน¹⁶ และเมื่อกุตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งกุตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า “พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้” ส่วนกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราเนาห์คนเยบูน¹⁷ เมื่อดาวิดทอดพระเนตรกุตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กรากุลพระเยโฮวาห์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศวานบิดาของข้าพระองค์เถิด”

ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว (1 พศด 21:18-30)

¹⁸ ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กรากุลพระองค์ว่า “ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราเนาห์คนเยบูน”¹⁹ ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา²⁰ เมื่ออาราเนาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราเนาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชนหน้าลงถึงดิน²¹ และอาราเนาห์กรากุลว่า “ไฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์” ดาวิดตรัสว่า “มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน”²² อาราเนาห์จึงกรากุลดาวิดว่า “ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด ที่นี้มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื้อนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นพัน”²³ ของทั้งสิ้นนี้อาราเนาห์ดุกษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์ และอาราเนาห์กรากุลกษัตริย์ว่า “ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์”²⁴ แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราเนาห์ว่า “เรามีได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้” ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบบเชเซล²⁵ ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

1 พงศกษัตริย์

เราไม่รู้ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์พูดถึงความตายของกษัตริย์ดาวิด การปกครองของกษัตริย์ซาโลมอน การที่ซาโลมอนนมัสการรูปเคารพต่างประเทศ และการแบ่งอิสราเอลเป็นสองอาณาจักรในสมัยของกษัตริย์เรโหโบอัม เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์จนถึงกษัตริย์เยโฮรัม และประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลจนถึงกษัตริย์อาหัสยาห์ เป้าหมายของหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือบันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยที่อิสราเอลเจริญมากที่สุด จนถึงการสิ้นสุดลงของประเทศนั้น หัวเรื่องของสองเล่มนี้คือว่า พระเจ้าจะทรงอวยพระพรกษัตริย์และประชาชนเมื่อเขารักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ และพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์บันทึกชีวิตของอาหับและเอลีซาห์ด้วย อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 118 ปี

ดาวิดทรงพระชรา

1 กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่อบอุ่น ² เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า “ขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เธอนอนในพระกรของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น” ³ เขาจึงได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอาบิชาคหญิงชาวชูแอม จึงได้นำเธอมาเฝ้ากษัตริย์ ⁴ หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ประณิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หารกร่วมกับเธอไม่

อาโดเนียฮ้างวางแผนการให้ตนเองเป็นกษัตริย์

⁵ ฝ่ายอาโดเนียฮ้าง โอรสของพระนางอักษิกก็ได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า “เราเองจะเป็นกษัตริย์” และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวังนำหน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง ⁶ พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า “ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น” ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถนัดอับซาโลม ⁷ ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์และกับอาบิยาราร์ปุโรหิต เขาทิ้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียฮ้าง ⁸ แต่ศาโดกปุโรหิต และเบนโยอาบบุตรชายเยโฮยาดา และนารันผู้พยากรณ์กับชิมอีและเรอี และพวกกษัตริย์ของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียฮ้าง ⁹ อาโดเนียฮ้างได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งเศเอเลกซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิบของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสิบแห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์ ¹⁰ แต่ท่านมิได้เชิญนารันผู้พยากรณ์ หรือเบนโยอาบ หรือพวกกษัตริย์ หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน

นารันกับพระนางบัทเชบาวางแผนการ

11 แล้วนารันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอนว่า “พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียฮ้าง โอรสของพระนางอักษิกได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มิได้ทรงทราบเรื่อง ¹² เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้ ¹³ ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า ‘โอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า ‘ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’ มิใช่หรือ โฉนอาโดเนียฮ้างจึงทรงครองเล่าเพคะ’ ¹⁴ ดูก่อน ขณะนี้พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะติดตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์” ¹⁵ แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบิชาคชาวชูแอมก็กำลังอยู่ประณิบัติกษัตริย์ ¹⁶ เมื่อพระนางบัทเชบากราบถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า “เจ้าประสงคสิ่งใด” ¹⁷ พระนางทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า ‘ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’ ¹⁸ ดูก่อน บัดนี้อาโดเนียฮ้างทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่ ¹⁹ เธอได้ถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ กับอาบิยาราร์ปุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่ ²⁰ โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิบก็เพิ่งดูพระองค์ เพื่อพระองค์จะตรัสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์ ²¹ มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด” ²² ดูก่อน ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นารันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา ²³ เขาทิ้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูก่อน นารันผู้พยากรณ์” เมื่อนารันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ชมน้ำลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์ ²⁴ และนารันกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า ‘อาโดเนียฮ้างจะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’ ²⁵ เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบิยาราร์ปุโรหิต และดูเถิด เขาทิ้งหลายกำลังกั้นตีหน้าเธอและกล่าวว่า ‘บอกกษัตริย์อาโดเนียฮ้างทรงพระเจริญ’ ²⁶ แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดกปุโรหิต กับเบนโยอาบบุตรชายเยโฮยาดา และซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่ ²⁷ เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์” ²⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า “จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา” พระ-

นางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพิทกษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพิทกษัตริย์²⁹ แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก³⁰ เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ‘ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา’ เราก็จะกระทำการอย่างนั้นวันนี้แหละ”³¹ แล้วพระนางก็ขบเขมาคีบพระพิทกษัตริย์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า “ขอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันจงทรงพระเจริญเป็นนิตย์”³² กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า “จงเรียกศาสดาปุโรหิต และนารันผู้พยากรณ์ กับเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดา มาหาเรา” เขาก็ทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์³³ และกษัตริย์ตรัสสั่งเขากันหลายว่า “จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัดให้ซาโลมอนโอรสของเราขึ้นบัลลังก์ของเรา และนำเขาลงไปที่ศิโยน³⁴ และให้ศาสดาปุโรหิต และนารันผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วท่านทั้งหลายจงเป่าแตร และประกาศว่า ‘ขอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ’”³⁵ แล้วท่านทั้งหลายจึงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะว่าเราจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์”³⁶ และเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า “เอเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสดังนั้นเถอญ³⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอทรงสถิตกับซาโลมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์”³⁸ ดังนั้นศาสดาปุโรหิต นารันผู้พยากรณ์ และเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดา และคนเคลเรีกับคนเปเลกได้ลงไปจัดให้ซาโลมอนประทับบนบัลลังก์ที่นั่นของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาตั้งที่ศิโยน

การเจิมตั้งซาโลมอนไว้ที่ศิโยน

³⁹ แล้วศาสดาปุโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากพลับพลา และเจิมตั้งซาโลมอนไว้ และเขากันหลายก็เป่าแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “ขอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ”⁴⁰ และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขากันหลาย

แผนการของอาโดเนียห์ฝ่ายแพ้

⁴¹ อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงนั้น และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า “เสียงอึกทึกครึกโครมนี้ที่ในกรุงหมายความว่าอะไร”⁴² ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนาธานบุตรชายอาบียาธาปุโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า “เข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมากจึงนำข่าวดีมา”⁴³ โยนาธานกราบเรียนอาโดเนียห์ว่า “หา มิได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์⁴⁴ และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาสดาปุโรหิต นารันผู้พยากรณ์ และเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดา กับคนเคลเรีและคนเปเลกตามซาโลมอนไป และเขากันหลายก็ได้จัดให้ซาโลมอนประทับบนบัลลังก์ที่นั่นของกษัตริย์⁴⁵ และศาสดาปุโรหิต กับนารันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ ศิโยน และเขากันหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอึกทึกครึกโครม นี่เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน⁴⁶ ซาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย⁴⁷ ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า ‘ขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของซาโลมอนบันลือไปยิ่งกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์’ แล้วกษัตริย์ก็ทรงโน้มพระกายลงบนแท่นที่บรรทม⁴⁸ และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า ‘สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว’”⁴⁹ แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน⁵⁰ ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวซาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา⁵¹ มีคนไปกราบทูลซาโลมอนว่า “ดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า ‘ขอกษัตริย์ซาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยตาบ’”⁵² และซาโลมอนตรัสว่า “ถ้าแม่เขาสำแดงตัวได้ว่าเป็นคนที่เหมาะสม ผมสักเส้นเดียวของเขาก็จะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความช่วยเหลือในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย”⁵³ กษัตริย์ซาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า “จงกลับไปวังของท่านเถิด”

ดาวิดสั่งสอนซาโลมอน

2 เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า² “เรากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย³ และจงรักษาพระบัญชาที่ข้าพเจ้าของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า คือดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้สำเร็จในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในทีใดๆที่เจ้าไป⁴ เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า ‘ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของเขา ก็จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเขา (พระองค์ตรัสว่า) ราชวงศ์จะไม่ขาดหายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล’⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรุยาห์ได้กระทำการอะไรแก่เรา คือว่าเขาได้กระทำการประหารไถ่แก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำการแก่อับเนอร์บุตรเนออร์ และแก่อามาสาบุตรเยเธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยามสงครามลงบนรััดประคดที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าของเขา⁶ เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ⁷ แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนก็เลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเรานี้จากอับซาโลมพี่ชายของเจ้านั้น เขากันหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาดังนั้นแหละ⁸ และดูเถิด มีซิเมโอนบุตรเศราคนเบนยามินจากบ้านบาธูรมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเินอย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ‘เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยตาบ’⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าคิดว่าเขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบว่าควรจะทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศีรษะของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต”

ดาวิดสิ้นพระชนม์ ซาโลมอนขึ้นครองราชย์ (1 พศด 29:23-30)

10 แล้วดาวิดก็บรรทมหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด 11 และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 12 ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่

อาโดเนียห์ถูกประหารชีวิต

13 แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักทิกได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระสนมของซาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า “เข้ามาอย่างสันติ หรือ” ท่านกล่าวว่า “อย่างสันติขอรับกระหม่อม” 14 แล้วท่านกล่าวว่า “เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์” พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า “จงพูดไปเถิด” 15 ท่านจึงทูลว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ดี ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเธอจากพระเยโฮวาห์ 16 บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย” พระนางมีพระเสาวนีย์ต่อเธอว่า “จงพูดไปเถิด” 17 และท่านกล่าวว่า “ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบิชากชาวชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม” 18 พระนางบัทเชบามีพระเสาวนีย์ว่า “ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า” 19 พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้อาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงค้ำับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวายพระสนมนี้ พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์ 20 แล้วพระนางทูลว่า “แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย” และกษัตริย์ทูลพระนางว่า “ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่” 21 พระนางทูลว่า “ขอยกอาบิชากชาวชูเนมให้กับอาโดเนียห์เซษฐาของเธอให้เป็นชายาเถิด” 22 กษัตริย์ซาโลมอนตรัสตอบพระสนมของพระองค์ว่า “ไฉนเสด็จแม่จึงขออาบิชากชาวชูเนมให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเซษฐาของผม และฝ่ายเขามีอาบิยาราร์ปุโรหิตและโยอาบบุตรนางเศรยาห์” 23 แล้วกษัตริย์ซาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า “ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและให้หนักยิ่งกว่า” 24 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แผ่นดินใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉับนั้น” 25 ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย

อาบิยาราร์ถูกไล่ออกจากหน้าที่ปุโรหิต

26 ส่วนอาบิยาราร์ปุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า “จงไปอยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลานี้เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าห้ามหีบขององค์พระผู้เป็นเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา” 27 ซาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาราร์เสียจากหน้าที่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศวานของเอลีที่เมืองซีไลห์

โยอาบถูกประหารชีวิตเพราะท่านฆ่าอับเนอร์

28 เมื่อข่าวนี้ทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับซาโลม ท่านได้สนับสนุนอาโดเนียห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงงอนแก่นบูชาไว้ 29 เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า “โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์ และดูเถิด เขาอยู่ข้างแก่นบูชานั้น” ซาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า “จงไปประหารชีวิตเขาเสีย” 30 เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า “กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด” ท่านตอบว่า “ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่” แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า “โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้” 31 กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า “จงกระทำตามที่เขาบอก จงประหารเขาเสีย และฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไร้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้นไปเสียจากเรา และจากวงศวานบิดาของเรา 32 พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเรอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิชยาห์ 33 ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์” 34 แล้วเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เบไนยาห์รับตำแหน่งเป็นแม่ทัพ ศาโดทรับตำแหน่งเป็นมหาปุโรหิต

35 กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งศาโดทผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบิยาราร์

ชิมอิลูกประหารชีวิต

36 แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกชิมอิลให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า “ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปทีไหนเลย 37 เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารขิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง” 38 และชิมอิลูกกษัตริย์ว่า “ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น” ชิมอิลจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน 39 ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของชิมอิลได้หลบหนีไปยังอาคิซโอรสของมาอาคาคกษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามอบอกชิมอิลว่า “ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท” 40 ชิมอิลก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคิซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ชิมอิลได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท 41 และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าชิมอิลได้ไปจากกรุง

เยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว ⁴² กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกซีเมอียาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า “เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตั้งเตือนท่านแล้วว่า ‘ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่’ และท่านก็ได้ตอบเราว่า ‘คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว’ ⁴³ ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น” ⁴⁴ กษัตริย์ตรัสกับซีเมอียาว่า “ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง ⁴⁵ แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์” ⁴⁶ แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาและเขาทั้งสองออกไปประหารชีวิตซีเมอียา ดังนั้นราชอาณาจักรที่ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

ซาโลมอนทรงแต่งงานกับราชธิดาของฟาโรห์

3 ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ ² อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนิยสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ ³ ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนิยสถานสูง

กษัตริย์ถวายเครื่องสัตวบูชาที่เมืองกิเบโอน (2 พศต 1:2-6)

⁴ และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนิยสถานสูง ซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น

ซาโลมอนทูลขอสติปัญญา (2 พศต 1:7-13)

⁵ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้าก็จงขอเถิด” ⁶ และซาโลมอนตรัสว่า “พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตาอย่างยิ่งแก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าเสด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตาอย่างยิ่งใหญ่ไว้เพื่อเสด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพ่อให้ตั้งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้ ⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าออกอย่างไรถูก ⁸ และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้ ⁹ เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้” ¹⁰ ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นทีพอพระทัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ¹¹ พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า “เพราะเจ้าได้ขอสั่งนี้ และมีได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย ¹² ดูก่อน เราจะกระทำตามคำขอของเจ้า ดูก่อน เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า ¹³ เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้ ¹⁴ และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว” ¹⁵ และซาโลมอนก็ตั้งบรรทม และดูก่อน เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

การพิสูจน์สติปัญญาของซาโลมอน

¹⁶ แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ¹⁷ หญิงคนหนึ่งทูลว่า “โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน ¹⁸ ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น ¹⁹ แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ ²⁰ พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้น และเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์ ²¹ เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูก่อน เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูก่อน เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา” ²² แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉันทายเสียแล้ว” หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉันทายเสียแล้ว” และอีกคนหนึ่งพูดว่า “ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันทายเสียแล้ว” ²³ แล้วกษัตริย์ตรัสว่า “คนหนึ่งพูดว่า ‘คนนี้เป็นบุตรชายของฉันทายเสียแล้ว’ และอีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันทายเสียแล้ว’” ²⁴ และกษัตริย์ตรัสว่า “เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง” เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ²⁵ และกษัตริย์ตรัสว่า “จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองก่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง” ²⁶ แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาศัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า “โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็ตามอย่าทรงฆ่าเสีย” แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า “อย่าให้ฉันทายเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น” ²⁷ แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า “จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น” ²⁸ อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขาก็ทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาก็ตกหลายประจักษ์ว่า พระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

ข้าราชการผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลในอาณาจักรของซาโลมอน

4 กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ² และคนต่อไปนี้นี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาซารียาห์บุตรชายศาโดก เป็นปุโรหิต ³ เอลีโฮเฟลและอาหิยาห์บุตรชายชีซา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิฮูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ⁴ เบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาโดกและอาบิยาธารเป็นปุโรหิต ⁵ อาซารียาห์บุตรชายนาธันเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาธันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์ ⁶ อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนิรัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา

ข้าหลวงสิบสองคนเป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์สำนัก

7 ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี ⁸ ต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนเออร์ ประจำแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ⁹ เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและในซาอัลบิม เมเรเมซ และเอโลนเบธานัน ¹⁰ เบนเฮเสด ประจำในอารูบโทก ไสโคห์และแผ่นดินเอเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา ¹¹ เบนอาบินาดับ ประจำในบริเวณโดร์ทั้งหมด เขามีกาฬโรคของซาโลมอนเป็นชายา ¹² บอานาบุตรชายอาหิฮูด ประจำในกาอานาค เมกิดโดและเบรชานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างคาเรรานเชิงเมืองยิสเรเอล และตั้งแต่เบรชานถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงฟากข้างโน้นของโยกเนอัม ¹³ เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด เขามีเมืองทั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีทอ้งถิ่นอารโกบ ซึ่งอยู่ในบาชาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และด่านทองสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่แก่เขา ¹⁴ อาหินาดับบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม ¹⁵ อาหิมาอัส ประจำในบัพทาลี เขาก็เหมือนกันได้บาเสมีภรรยาของซาโลมอนเป็นชายา ¹⁶ บอานาบุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบอาโลก ¹⁷ เยโฮซาฟัทบุตรชายปาธูอาห์ ประจำในอิสสาการ์ ¹⁸ ซิมอีนบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน ¹⁹ เกเบอร์บุตรชายอูร์ ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของคานาไรต์และของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาชาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น ²⁰ คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายังเบ็ดทรายชายทะเล เขาทิ้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน ²¹ และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟีลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทิ้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ ²² เเสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยอดแป้งสามสิบโคระและแป้งหกสิบโคระ ²³ วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้ายี่สิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสามตัว อีเก้งและไก่อ้วน ²⁴ เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือทอ้งถิ่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์ ²⁵ ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เงาของตนและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน ²⁶ ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวอีกสี่หมื่นสำหรับรถรบของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ²⁷ และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มาถึงโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทิ้งหลายไม่ให้อะไรหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย ²⁸ ทั้งข้าวบาร์เลย์และฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ให้มีรับสั่งแก่ทุกคน

สติปัญญาของซาโลมอนมาจากพระเจ้า

29 และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจดั่งเบ็ดทรายชายทะเล ³⁰ และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์ ³¹ เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอซราห์ และเฮมาน คาลโคลและดาร์ดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประเทศชาติที่อยู่ล้อมรอบ ³² พระองค์ตรัสสุภามิตรสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท ³³ พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสิดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลานและปลา ³⁴ และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และมาจากบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

ซาโลมอนเตรียมสำหรับการสร้างพระวิหาร (2 พศด 2:1-16)

5 ฝ่ายฮิรามกษัตริย์เมืองไทรได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าซาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะฮิรามรักดาวิดอยู่เสมอ ² และซาโลมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังฮิรามว่า ³ “ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ⁴ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี ⁵ ดูก่อน ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา’ ⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสิดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเราไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีดอน” ⁷ และอยู่มาเมื่อฮิรามได้ยินถ้อยคำของซาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า “สารการแต่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่” ⁸ และฮิรามก็ใช้คนให้มายังซาโลมอนทูลว่า “ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำการสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสิดาร์ และไม้สนสามใบ ⁹ ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพล่องมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั้นขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว” ¹⁰ ฮิรามจึงได้จัดส่งไม้สนสิดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ ¹¹ ฝ่ายซาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของฮิรามสองหมื่นโคระและน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคระ ซาโลมอนทรงประทานแก่ฮิรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ ¹² และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ซาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างฮิรามและซาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน

พวกกรรมกรเพื่อสร้างพระวิหาร

13 กษัตริย์ซาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงงานได้สามหมื่นคน 14 และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน วรรณะหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโดนิรัมเป็นผู้บังคับบัญชาพวกที่ถูกเกณฑ์ 15 ซาโลมอนมีคนขนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน 16 นอกจากนี้ข้าราชการผู้ใหญ่ของซาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน 17 กษัตริย์ทรงบัญชาและเขาก็หลายสกัดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว 18 ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของซาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของฮิราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

การเริ่มสร้างพระวิหาร (2 พศด 3:1-2)

6 อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีทีสี่แห่งการที่ซาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนศิว ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การพรรณนาถึงพระวิหาร

2 พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก 3 มุขหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก 4 และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอออกข้างนอก 5 พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ 6 ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหยักป่าไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม่รอดจะไม่ได้ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ 7 เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง 8 ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม 9 พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์ 10 พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ 11 และพระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า 12 “เกี่ยวกับพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เราก็จะกระทำถ้อยคำของเราแก่เจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้าให้สำเร็จ 13 และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย” 14 ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ 15 พระองค์ทรงกรุณาข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณาข้างในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ 16 พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยี่สิบศอกด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธิ์ที่สุด 17 ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสี่สิบศอก 18 มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย 19 พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น 20 ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกรุณาบูชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย 21 และซาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากใช้ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ 22 และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แทนบูชาทั้งแทนที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ 23 ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเศวตสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก 24 ปีกข้างหนึ่งของเศวตยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเศวตยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก 25 เศวตอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เศวตทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน 26 ความสูงของเศวตรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเศวตอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน 27 พระองค์ทรงวางเศวตไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเศวตนั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเศวตอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ 28 และพระองค์ทรงบุเศวตด้วยทองคำ 29 พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเศวต และต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก 30 พื้นของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก 31 สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูชั้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง 32 พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเศวต ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแกะทองคำหุ้มเศวตและหุ้มต้นอินทผลัม 33 พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง 34 และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้ 35 พระองค์ทรงแกะเศวต ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสามี่สามอันบนบานแกะสลักนั้น 36 พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง 37 ในปีทีสี่ก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในเดือนศิว 38 และในปีทีสิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

การพรรณนาถึงพระวิหารและเครื่องตกแต่งต่างๆ

7 ซาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น 2 พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา 3 ชั้นบนบุด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง 4 มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว 5 ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว 6 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสาค้ำหลังคาข้างหน้า 7 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงพิณิจัย ก็กำลังห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย 8 พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรง

ประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในท้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ซาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนท้องพระโรงนี้สำหรับราชธาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นเมเสี⁹ ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัดออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่¹⁰ ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หินขนาดแปดและสิบศอก¹¹ ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม่สนสัดาร์¹² กำแพงลานใหญ่มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ และไม่สนสัดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย¹³ กษัตริย์ซาโลมอนทรงใช้คนให้มาอิรามมาจากเมืองไทร-¹⁴ ท่านเป็นบุตรชายของหญิงม่ายตระกูลนัฟทาลี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทร- เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและฝีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาฝึกกษัตริย์ซาโลมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์¹⁵ ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก¹⁶ ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก¹⁷ แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรุกด้วยมาลัยใช้สำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เช็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเช็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง¹⁸ ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกกับทิม มีสองแถวล้อมกับตาข่ายผืนหนึ่ง เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง¹⁹ ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก²⁰ บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกกับทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้วซึ่งอยู่ถัดตาข่าย มีลูกกับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน²¹ ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาซิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบอัส²² และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกบัว งานของเสาก็สำเร็จดังนี้แหละ²³ แล้วท่านได้หล่อขันสาครเป็นชั้นกลม วดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก²⁴ ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบขันสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกันเมื่อหล่อขันสาคร²⁵ ขันสาครนั้นวางอยู่บนบัวสิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางขันสาครอยู่บนบัว ส่วนหลังทั้งหมดของบัวอยู่ด้านใน²⁶ ขันสาครหนานหนึ่งคืบ ที่ขอบของขันทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจงได้สองพันบัก²⁷ ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก²⁸ ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแผง แผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ²⁹ บนแผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และครุฑ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโตและวัวมีลวดลายเป็นมาลัยฝักอ่อน³⁰ แล้วแท่นหนึ่งก็มีลูกทองสัมฤทธิ์สี่ล่อ และมีเพลทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ขันที่หนุนอันหนึ่งหล่อมีมาลัยห้อยข้างๆทุกข้าง³¹ ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขาทำแท่น ลึกหนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลักและแผงนั้นก็สี่เหลี่ยมไม่กลม³² ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผง เพลาล้อนั้นเป็นชั้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกคืบ³³ ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพล ขอบล้อ ซี่ และดุมก็หล่อ³⁴ แท่นหนึ่งๆมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชั้นเดียวกับแท่น³⁵ ที่บนยอดแท่นมีแถบกลม ยอดสูงคืบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น³⁶ ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ท่านสลักเป็นรูปครุฑ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมาลัยรอบ³⁷ ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน³⁸ ท่านทำขันทองสัมฤทธิ์สิบลูก ขันลูกหนึ่งจูลี่สี่บัก ขนาดขันลูกหนึ่งสี่ศอก มีขันแท่นละลูกทั้งสิบแท่น³⁹ ท่านวางแท่นขันนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางขันสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้⁴⁰ อีรามได้ทำขัน ปล่อยให้และขามด้วย ดังนั้นอีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁴¹ เสาสองต้น คิวทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และตาข่ายสองผืน ซึ่งคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา⁴² และลูกกับทิมสี่ร้อยสำหรับตาข่ายสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกกับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสา⁴³ แท่นสิบแท่น และขันสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น⁴⁴ และขันสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวที่อยู่ใต้ขันสาคร⁴⁵ หม้อ ปล่อยให้และขาม ภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอีรามได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน⁴⁶ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคกและศาเรธา⁴⁷ ซาโลมอนทรงหาได้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์⁴⁸ ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ⁴⁹ ซึ่งประทับทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาห้าอัน อยู่ทางด้านซ้ายห้าอัน ข้างหน้าห้องหลังดอกไม้ ตะเกียง และตะไคร้ตัดใส่ตะเกียงทำด้วยทองคำ⁵⁰ อ่าง ตะไคร้ตัดใส่ตะเกียง ขาม ซ้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเต็อยสำหรับประตูของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ⁵¹ บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

หีบพันธสัญญาและสง่าราศีของพระเจ้าในพระวิหาร (2 พศด 5:2-14)

8 แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน² และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอธาโม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด³ พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ⁴ และเขาก็ทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา⁵ และกษัตริย์ซาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้⁶ แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกครุฑ⁷ เพราะว่าครุฑนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ ครุฑจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ และไม่คานของหีบ⁸ พวกเขาถึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁹ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ไฮเรม เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาก็กหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์¹⁰ และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเติมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹¹ ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เติมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

ซาโลมอนให้พรแก่ชุมนุมชน (2 พศด 6:1-11)

12 แล้วซาโลมอนตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดทึบ 13 ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์” 14 แล้วกษัตริย์ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่) 15 พระองค์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 16 ‘ตั้งแต่วันที่เรานำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา’ 17 ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 18 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า 19 อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา’ 20 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำริของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 21 ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

คำอธิษฐานเพื่อถวายพระวิหาร (2 พศด 6:12-42)

22 แล้วซาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์ 23 และทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา 24 พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสัญซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ 25 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น’ 26 เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวอนของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์ 27 แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูกิจ ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 28 แต่ขอพระองค์สนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์คืออธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้ 29 เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลิมอยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’ เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ 30 และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสดับอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย 31 เมื่อชายคนใดกระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ 32 ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตบหน้าศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา 33 เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้ 34 ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย 35 เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้รับความทุกข์ใจ 36 ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะทำ และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น 37 ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวมัน รากินข้าว หรือตึกแตกแต่วัยบั้น หรือตึกแต่วัยกลาง หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บไข้อย่างไร มีขึ้นก็ดี 38 ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ 39 ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) 40 เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย 41 ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ 42 (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ 43 ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ 44 ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์ 45 ขอพระองค์

ทรงสดับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และทรงขอให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่⁴⁶ ถ้าเขากิ่งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าโคลหรือใกล้⁴⁷ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย กุลว่า ‘ข้าพระองค์กิ่งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำบาปชั่ว’⁴⁸ ถ้าเขากิ่งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูกิ่งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขากิ่งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์⁴⁹ ขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และทรงขอให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่⁵⁰ และทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดกิ่งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเขากิ่งหลายไปเป็นเชลย เพื่อเขากิ่งหลายจะได้รับความเมตตาจากเขา⁵¹ เพราะว่าเขากิ่งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ จากท่ามกลางเตาเหล็ก⁵² ขอพระเนตรของพระองค์จงลืมน้อยต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขอทรงสดับบรรดาเรื่องที่เขากิ่งหลายร้องต่อพระองค์⁵³ เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติกิ่งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์กิ่งหลายออกจากอียิปต์”

ซาโลมอนตักเตือนและให้พรแก่ประชาชน

⁵⁴ ครั้นซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์⁵⁵ และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า⁵⁶ “ลาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ล้มเหลวสักคำเดียว⁵⁷ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรากิ่งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่างทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย⁵⁸ เพื่อพระองค์ทรงโน้มจิตใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา⁵⁹ ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามต้องการแต่ละวัน⁶⁰ เพื่อบรรดาชนชาติกิ่งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะกราบว่าพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย⁶¹ เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านกิ่งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ตั้งในเวลานี้”

การถวายเครื่องสัตวบูชาและการฉลองเทศกาล (2 พศด 7:4-10)

⁶² แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁶³ และซาโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์⁶⁴ ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าที่นั่นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา⁶⁵ ซาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร มีคนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน⁶⁶ ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขากิ่งหลายก็ถวายพระพรแด่กษัตริย์ และกลับไปสู่แท่นของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

พันธสัญญาของพระเจ้ากับซาโลมอน (2 พศด 7:12-22)

9 อยู่มาเมื่อซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งที่ซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว² พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่เบธเอล³ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิรันดร์ ตายของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป⁴ และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา⁵ แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิรันดร์ ดังที่เราได้สัญญากับดาวิดบิดาของเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล’⁶ แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ดี และมีได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระอื่น⁷ แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขากิ่งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง⁸ และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ก้นโก่ ทุกคนที่ผ่านไปจะฉงนสนเท่ห์ และเขาจะเหยียดหน้าและกล่าวว่า ‘เหตุใดพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้’⁹ แล้วเขาจะตอบว่า ‘เพราะว่าเขากิ่งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระอื่น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขากิ่งหลาย’”

กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเรื่องลือไปทั่ว (2 พศด 8:1-18)

10 อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ 11 (ฮิราม กษัตริย์เมืองไทรโระได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและทองคำให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอนจึงทรงประกาศว่าเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮิรามยี่สิบหัวเมือง 12 แต่เมื่อฮิรามเสด็จจากเมืองไทรโระเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประกาศแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน 13 เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า “พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประกาศแก่ข้าพเจ้านี้เป็นเมืองอะไรอย่างนี้” เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคาบูลจนทุกวันนี้ 14 ฮิรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์ 15 นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิสโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และฮาไซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์ 16 ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคาบาคันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่ธิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ เมหีของซาโลมอน 17 ซาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบร-โฮโรนล่าง 18 ทั้งเมืองบาอาลักและเมืองกัทโมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน 19 ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับรถรบของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดซึ่งซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ 20 ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนอิวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล 21 ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านี้ซาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้ 22 แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทิ้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถรบของพระองค์และเป็นพลม้าของพระองค์ 23 เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เมื่อพระราชกิจของซาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน 24 แต่ธิดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งซาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิสโล 25 ปีละสามครั้ง ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ 26 กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอธิโอเปีย ซึ่งอยู่ใกล้เอธิโอเปีย บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม 27 และฮิรามได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับทองคำกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน 28 เขาทิ้งหลายไปถึงเมืองโอเฟอร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ซาโลมอน

พระราชินีแห่งเชบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน (2 พศด 9:1-12)

10 เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทูลฉลองพระองค์ด้วยปัญหายุ่งยากต่างๆ 2 พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชการบริวารมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ 3 และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ 4 และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง 5 ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดถึงภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว 6 พระนางทูลกษัตริย์ว่า “ข้าพเจ้าครวซึ่งหม่อมฉันได้ยินในพระเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง 7 แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขายกแก่หม่อมฉันก็มิได้ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากกว่าข้าพเจ้าครวที่หม่อมฉันได้ยิน 8 บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้อยู่จนประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข 9 สารากรแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิത്യพระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม” 10 แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเชบาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน 11 ยิ่งกว่านั้นอีก ทองคำกำปั่นของฮิรามซึ่งได้นำทองคำมาจากโอเฟอร์ ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆจำนวนมากหลายมาจากโอเฟอร์ 12 และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพิณเขาคู่และพิณใหญ่สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก 13 กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้ว สิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ ซาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของซาโลมอน (2 พศด 9:13-28)

14 น้ำหนักของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์ 15 นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน 16 กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทุก โล่อันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเชเชล 17 และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทุก โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามมาเน และกษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน 18 กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด 19 พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักงานหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างที่วางพระหัตถ์ 20 มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้ 21 ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน 22 เพราะว่ากษัตริย์มีทองคำกำปั่นเมืองทาริช เดินทะเลพร้อมกับทองคำกำปั่นของฮิราม ทองคำกำปั่นเมืองทาริชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง 23 ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา 24 และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้า

ซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน ²⁵ ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี ²⁶ ซาโลมอนทรงสะสมทรัพย์และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม ²⁷ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนิดารมากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา ²⁸ ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปูเตียง และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปูเตียงนั้นมาตามราคา ²⁹ จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเชเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย

มเหสีทั้งหลายของซาโลมอนโห่ร้องปเลาพร

11 แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างด้าวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอดอม คนไซดอน และคนฮิตไทต์ ² เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเขา เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่” ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก ³ พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้ามสามร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย ⁴ เพราะอยู่มาเมื่อซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่ ⁵ เพราะซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน และตามพระมิลโคมซึ่งที่นาศะฮิดสะเอียนของคนอัมโมน ⁶ ซาโลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น ⁷ แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะฮิดสะเอียนของโมอับ ในภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะฮิดสะเอียนของคนอัมโมน ⁸ และพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้เพื่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เฝ้าเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา

พระเจ้าทรงพระพิโรธและลงโทษซาโลมอน

⁹ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว ¹⁰ และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ¹¹ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า “เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า ¹² กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า ¹³ อย่างไรก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้” ¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสุ้าซาโลมอน คือฮาดัดคนเอดอม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอดอม ¹⁵ เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอดอม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอดอมเสีย ¹⁶ (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอดอม) ¹⁷ ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอดอมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้นนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กๆอยู่ ¹⁸ เขาก็หนีหลายยอกออกจากมีเดียนมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ เฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสียบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย ¹⁹ และฮาดัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือชนิษฐาของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา ²⁰ และชนิษฐาของทาเปเนสก็ประสูติเกนุบักให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่าในวังของฟาโรห์ และเกนุบักอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์ ²¹ แต่เมื่อฮาดัดอยู่ในอียิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงทูลฟาโรห์ว่า “ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง” ²² แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า “ท่านอยู่กับเราชาติสิ่งใดหรือ ดูกิจการท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน” และท่านก็ทูลพระองค์ว่า “ไม่ชาติสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด” ²³ พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสุ้าท่านอีกคนหนึ่ง คือเรโซนบุตรชายของเอลิยาตา ผู้ที่หนีไปจากฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาร์เจ้านายของท่าน ²⁴ เมื่อดาวิดเช่นฆ่าชาวโศบาร์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองพล และเขาก็กองทัพไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส ²⁵ ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาดัดได้กระทำ และท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

การเลื่อนตำแหน่งของเยโรโบอัม

²⁶ เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรธาข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรฺวาคเป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสุ้ากษัตริย์ด้วย ²⁷ ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสุ้ากษัตริย์ คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ ²⁸ เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ที่ทั้งสิ้นของวงจควานโยเซฟ ²⁹ และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีไลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ลำพังในทุ่งนา ³⁰ แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น ³¹ และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล’ ³² (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล) ³³ เพราะเขาก็กองทัพได้ทอดทิ้งเรา และได้หันมัสการพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมิลโคมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเจ้าได้กระทำนั้น ³⁴ ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ³⁵ แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล ³⁶ เรายัง

จะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีพระที่ปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือก เพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น ³⁷ เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามชอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ³⁸ และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำการที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่ เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า ³⁹ ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์” ⁴⁰ ฉะนั้น ชาโลมอนจึงทรงหาช่างจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซิชกษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงชาโลมอนสิ้นพระชนม์

ชาโลมอนสิ้นพระชนม์ (2 พศต 9:29-31)

⁴¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของชาโลมอนหรือ ⁴² และเวลาที่ชาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี ⁴³ และชาโลมอนก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

ความโง่เขลาของเรโหโบอัมคนหนุ่ม (2 พศต 10:1-11)

12 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ ² และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์) ³ เขาทิ้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโหโบอัมว่า ⁴ “พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์” ⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเราอีก” ประชาชนจึงกลับไป ⁶ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ร่วมงานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า “ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร” ⁷ เขาทิ้งหลายทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำดีแก่พวกเขา เขาทิ้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์” ⁸ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์ ⁹ และพระองค์ตรัสกับเขาทิ้งหลายว่า “ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า ‘ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง’” ¹⁰ และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า ‘พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง’ นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทิ้งหลายอย่างนี้ว่า ‘นี่คือของเรากี่หนากว่าเราแห่งราชบิดาของเรา ¹¹ ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง’” ¹² เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า “จงมาหาเราอีกในวันที่สาม” ¹³ และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุเดือด ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย ¹⁴ และตรัสกับเขาทิ้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า “พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง” ¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชนเพราะเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวอของพระองค์ได้สำเร็จซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

อาณาจักรอิสราเอลได้แยกกัน

¹⁶ และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทิ้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสไซ โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเถิดของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด” อิสราเอลจึงจากไปยังเถินท์ของเขาทิ้งหลาย ¹⁷ แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ ¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้อาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁹ อิสราเอลยกภูต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้ ²⁰ และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมายังที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น ²¹ เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศวานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศวานอิสราเอล เพื่อจะเอาอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของชาโลมอน ²² แต่พระวอของพระเจ้ามายังเซโมอาห์คนของพระเจ้าว่า ²³ “จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของชาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศวานทั้งสี่ของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า ²⁴ ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา’” เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวอของพระเยโฮวาห์ และกลับไปยังบ้านเสียตามพระวอของพระเยโฮวาห์

เยโรโบอัมนำคนอิสราเอลให้ไหวรูปเคารพ

²⁵ แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเปนูเอล ²⁶ และเยโรโบอัมร่างไว้ในใจว่า “คราวนี้ราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด ²⁷ ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทิ้งหลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทิ้งหลายจะฆ่าเราเสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์” ²⁸ ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัว

สองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า “ที่ท่าทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์”²⁹ และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบรเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน³⁰ และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน³¹ แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปูชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งปุโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนเลว³² และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบรเอลดังนี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ นั้น และพระองค์ทรงสถาปนาปุโรหิตในเบรเอลประจำที่ปูชนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้³³ พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบรเอลในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปด ในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

คำพยากรณ์ได้กล่าวโทษแก่คนบูชานของเยโรโบอัม

13 และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวอนของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบรเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม² และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแก่นั้นโดยพระวอนของพระเยโฮวาห์ว่า “โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด โอรสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า’”³ และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวไว้ว่า “นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ‘ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก’”

พระเจ้าทรงทำให้พระหัตถ์กษัตริย์เยโรโบอัมเหี่ยวแห้งไป

⁴ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งร้องกล่าวโทษแก่นั้นที่เบรเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวไว้ว่า “จงจับเขาไว้” และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขานั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้⁵ แท่นบูชาที่พังลงด้วย และมูลเถ้าที่ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวอนของพระเยโฮวาห์⁶ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพิศมัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก” และคนของพระเจ้ายิ่งวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม⁷ และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานอาหารด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน”⁸ และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าท่านจะให้สักครั้งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี่⁹ เพราะว่าพระวอนของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้อย่างนั้นว่า ‘เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปตามทางที่เจ้ามานั้น’”¹⁰ ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบรเอล¹¹ มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบรเอล และบุตรชายของเขาก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบรเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทิ้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย¹² และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า “ท่านไปทางไหน” เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าไม่เชื่อฟังจึงเสียชีวิต

¹³ เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” เขาทิ้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่¹⁴ เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่า “ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ” ท่านก็ตอบว่า “ใช่แล้ว”¹⁵ เขาจึงตอบท่านว่า “เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง”¹⁶ ท่านพูดว่า “ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี่¹⁷ เพราะว่าพระวอนของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา’”¹⁸ และเขาจึงพูดกับท่านว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวอนของพระเยโฮวาห์ว่า ‘จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ’” แต่เขาปฏิเสธท่าน¹⁹ ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ²⁰ และต่อมาขณะที่พวกเขาทั้งสองอยู่ที่โต๊ะพระวอนของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ²¹ และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า²² แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า ‘อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ’” ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า’”²³ และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา²⁴ และเมื่อท่านไป สิงโตก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย²⁵ และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทิ้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างๆศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น²⁶ และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ที่นำท่านกลับมาจากทางไดยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า “นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้อีกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน”²⁷ เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า “จงผูกอานลาให้พ่อ” แล้วเขาก็ผูกอานลาให้²⁸ เขาจึงไปและพบศพนั้นทิ้งอยู่ในถนน และลากับสิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรืออีกกลานั้น²⁹ และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลา นำกลับมาถึงเมืองของผู้พยากรณ์แก่ เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย³⁰ และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทิ้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า “อนิจจา พี่น้องเอ๋ย”³¹ ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า “เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้วันนั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน”³² เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวอนของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแก่คนบูชานในเบรเอล และต่อบรรดานิเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่”

เยโรโบอัมได้รับคำตักเตือนแล้ว แต่ไม่กลับจากความบาปของตน

³³ ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชนได้สถาปนาบางคนให้เป็นปุโรหิตประจำปูชนียสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิตประจำบรรดาปูชนียสถานสูง ³⁴ และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

พระเจ้าทรงสถาปนาแข่งราชวงศ์ของเยโรโบอัม

14 ครั้งนั้นอาบิยาห์โอรสของเยโรโบอัมประชวร ² และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า “จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีไลห์ ดุเล็ด อาหิยาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น ผู้ใดกล่าวเรื่องฉันว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้ ³ เธอจงเอาขนมปังสิบก้อน และขนมหวานบ้างและน้ำผึ้งโหลหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น” ⁴ มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดังนั้น พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีไลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาหิยาห์ ฝ่ายอาหิยาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหิยาห์ว่า “ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอรสของเขา เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจงบอกเธออย่างนี้ๆ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็แสวงกระทำให้เป็นสตรีคนอื่น” ⁶ แต่เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า “ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน โฉนพระองค์จึงทรงแสวงกระทำให้เป็นคนอื่นเล่า เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้กล่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง ⁷ ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้เชิญเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ⁸ และได้ฉีกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่ใช่เหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา ⁹ แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อและได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า ¹⁰ เพราะฉะนั้น ดุเล็ด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะพลายคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ขนมูลสัตว์ไปทิ้งจนหมด ¹¹ ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุเมซเกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นกในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงล้นพระอาญาไว้’ ¹² เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็ถึงแก่กรรม ¹³ และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอนั้น ยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลในราชวงศ์ของเยโรโบอัม ¹⁴ ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนี้ แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลา ¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตั้งอิสราเอล ดุจไม้จอกยืนอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปฟากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาก็กว้างได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ¹⁶ และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย” ¹⁷ แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทิสซาห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีถาวร กุมารก็ถึงแก่กรรม ¹⁸ และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

เยโรโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศด 13:20)

¹⁹ ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรนั้น ดุเล็ด ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล ²⁰ เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เรโหโบอัมนำคนยูดาห์ให้กระทำการ (2 พศด 12:1)

²¹ ฝ่ายเรโหโบอัมราชโอรสของซาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนนิของกษัตริย์มีพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน ²² และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาก็กว้างได้ยั่วยุให้พระองค์หวงแหนด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก ²³ เพราะเขาได้สร้างปูชนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆทุกเนิน และได้ตั้งไม้เซียวทุกต้น ²⁴ และมีกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชนชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

ชัชกษัตริย์เยรูซาเล็ม (2 พศด 12:2-12)

²⁵ ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชัชกษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม ²⁶ ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย ²⁷ และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโล่ทองคำสัมฤทธิ์แทนไว้ และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้ฝึกการพระราชวัง ²⁸ เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออก แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม ²⁹ ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ³⁰ มีสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

เรโหโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศด 12:13-16)

³¹ และเรโหโบอัมก็ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด พระนามของพระชนนีของพระองค์คือนามาฮาคนอัมโมน และอาบียัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ (2 พศด 13:1-2)

15 ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ ² พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนีคือมาอาคาห์ธิดาของอาบิชาโลม ³ พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพิภพพระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ⁴ อย่างไรก็ตามก็เพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานพระทัยแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม ⁵ เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงหนีไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไทต์ ⁶ มีที่กระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ⁷ ราชกิจนอกนั้นของอาบียัมและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกกระหว่างอาบียัมและเยโรโบอัม

อาบียัมสิ้นพระชนม์ อาสาขึ้นครอง (2 พศด 14:1)

⁸ และอาบียัมก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาก็หลายก็ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน ⁹ ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ ¹⁰ และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเจ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือมาอาคาห์ธิดาของอาบิชาโลม ¹¹ และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น ¹² พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้ที่นั่นเสีย ¹³ และพระองค์ทรงถอดมาอาคาห์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพนำเกลียดนำซึ่งสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลัาราชิดโรน ¹⁴ แต่มิได้ทรงรื้อปูชนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาภิสุทธ์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ¹⁵ พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นสัญญาถวายของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถวายของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การศึกกระหว่างอาสาและบาอาซา (2 พศด 16:1-6)

¹⁶ มีการศึกกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ¹⁷ บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ ¹⁸ แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เขาไปเฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทบรัมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซไอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า ¹⁹ “มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูก่อน ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์” ²⁰ แล้วเบนฮาดัดก็ทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรุมหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอียอน ดาน อาเบลเบรมาอาคาห์ และหมดท้องถิ่นคินเนโร และหมดดินแดนนัฟทาลี ²¹ และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และพระองค์ประทับที่เมืองทริซาค ²² แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์มิเว้นผู้ใดเลย เขาก็หลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามัท และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสา ก็ทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาค

อาสาสิ้นพระชนม์ เยโฮซาฟัทก็ขึ้นครองแทน

²³ พระราชกิจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ แต่เมื่อทรงพระชราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท ²⁴ และอาสา ก็ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเยโฮซาฟัทราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

นาตบได้ครองเหนืออิสราเอล

²⁵ นาตบราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี ²⁶ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซาบุกและยึดเอาอาณาจักรอิสราเอล

²⁷ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห้วงควานของอิสราเอล คิดกบฏต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโรน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟิลิสเตีย เพราะนาตบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโรนอยู่ ²⁸ ดังนั้นบาอาซาจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน ²⁹ ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีไลห์ผู้รับใช้ของพระองค์ ³⁰ เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระ-

องค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ³¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา

³² มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ³³ ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทิรซาห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี ³⁴ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซาถูกสาปแช่งแล้วจึงสิ้นพระชนม์

16 พระวอนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาซาว่า ² “ในเมื่อเราได้เซ็ดชูเจ้าขึ้นมาจากพงศลี และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้งหลาย ³ ดูก่อน เราจะกวาดล้างผู้ที่อยู่ภายหลังบาอาซาและผู้ที่อยู่หลังราชวงศ์ของเขา เสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ⁴ ผู้ใดในราชวงศ์บาอาซาที่ตายในเมืองสุ้นจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นอกในอากาศจะกิน” ⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาอาซา และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ⁶ และบาอาซาก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทิรซาห์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์ ⁷ นอกจากนี้พระวอนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาซาและเชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย

เอลาห์ได้ขึ้นครองเหนืออิสราเอล

⁸ ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาอาซาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิรซาห์ และทรงครอบครองอยู่สองปี ⁹ แต่คิมรียัรราชการของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทิรซาห์ พระองค์ทรงตั้งมณเภาในเรือนของอารซาผู้ครอบครองราชสำนักในทิรซาห์ ¹⁰ คิมรีได้เข้ามาฟันพระองค์ล้มลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ แล้วก็ขึ้นครองแทนพระองค์

คิมรีเสด็จประทับเหนือราชบัลลังก์ของอิสราเอล

¹¹ และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ กันที่ที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบาอาซาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งทีปีสสาวะรดกำแพงได้ ไม่ว่าจะเป็ญญาตีหรือมิตรสหายของบาอาซา ¹² คิมรีทรงทำลายราชวงศ์ของบาอาซาทั้งหมดดังนี้แหละ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาอาซา ¹³ เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาอาซา และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบาป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้ชนอิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยเรื่องความหยิ่งยโสของพระองค์ทั้งสองนั้น ¹⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอลาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ¹⁵ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ประเทศยูดาห์ คิมรีทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมืองทิรซาห์ ฝ่ายพวกพลได้ตั้งค่ายรบเมืองกับเบโรน ซึ่งเป็นของคณฟิสิสเตีย ¹⁶ และพวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นได้ยินเขากล่าวกันว่า “คิมรีได้กบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว” เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี ผู้บัญชาการกองทัพให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย ¹⁷ อมรีจึงเสด็จขึ้นไปจากกับเบโรน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เขาก็หลายเข้าล้อมเมืองทิรซาห์ ¹⁸ และต่อมาเมื่อคิมรีทรงเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนัก และทรงเผาราชสำนักคลอก พระองค์เองสิ้นพระชนม์เสียในกองไฟนั้น ¹⁹ เหตุด้วยบาปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนินอยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ²⁰ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของคิมรีและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

กิมรีกับอมรีต่อสู้เพื่อได้ราชบัลลังก์ แล้วกิมรีสิ้นชีวิต

²¹ แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครั้งหนึ่งของประชาชนติดตามกิมรีบุตรชายคิมัท เขิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี ²² แต่ประชาชนผู้ติดตามอมรีได้รบชนะประชาชนผู้ติดตามกิมรีบุตรชายคิมัท กิมรีจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

อมรีตั้งเมืองหลวงไว้ที่สะมาเรีย

²³ ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองเหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทิรซาห์หกปี ²⁴ พระองค์ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น ²⁵ อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์ ²⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งยโสของเขาทั้งหลาย ²⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับขึ้นครองแทนอมรี

²⁸ และอมรีก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์ ²⁹ ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียยี่สิบสองปี ³⁰ และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

อาหับแต่งงานกับเยเซเบล

³¹ และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเซเบลพระราชธิดาของเอ็กบาอัสกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัล และนมัสการพระนั้น ³² พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย ³³ และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ ³⁴ ในรัชกาลของพระองค์สิเอลชาวเบเรเอลได้สร้างเมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาบิรัมบุตรหวิปีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียเสกุนบุตรสุดทึ้งของท่าน ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชูวาบุตรชายนูน

เอลียาห์พยากรณ์ว่าจะมีการกีดกันเป็นเวลาสามปี

17 ฝ่ายเอลียาห์ชาวทิสบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่เนิ่นนาน จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์”

นกกาลีเยงเอลียาห์

² แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า ³ “จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเคร็ก ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ⁴ เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาลีเยงเจ้าที่นั่น” ⁵ ท่านจึงไปและกระทำตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเคร็ก ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ⁶ และกาลีเยงนำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร ⁷ และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งเมืองศารเฟทเกลี้ยงเอลียาห์

⁸ และพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า ⁹ “ลุกขึ้นไปยังเมืองศารเฟทเกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูกูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่น่าให้เลื่องเจ้า” ¹⁰ ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศารเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูกูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่น่าให้เลื่องเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า “ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่มน้ำ” ¹¹ และขณะเมื่อนางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า “ขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง” ¹² และนางตอบว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่เนิ่นนาน ดิฉันไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูกูเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของดิฉัน เพื่อเราจะได้กินแล้วก็จะตาย” ¹³ และเอลียาห์บอกนางว่า “อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เขาพูด แต่จงทำขนมก้อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน’” ¹⁵ นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน ¹⁶ แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์

บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นมาจากความตาย

¹⁷ และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว ¹⁸ นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า “โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อฟื้นให้ทรงระลึกถึงความผิดของฉัน และกระทำให้นิบุตรชายของฉันตายหรือ” ¹⁹ และท่านก็พูดกับนางว่า “เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเถิด” ท่านก็นำเขาไปจากอกของนางอุ้มขึ้นไปในห้องชั้นบนที่ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของตนเอง ²⁰ และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั่งหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย” ²¹ แล้วท่านก็เหยียดตัวลงกับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนี้นำเข้ามาในตัวเขาก” ²² และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นนำเข้ามาในตัวเขาก และเขาก็ฟื้นขึ้น ²³ และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า “ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่” ²⁴ และหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า “คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง”

เอลียาห์จะไปเผือกษัตริย์อาหับ

18 และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า “ไปซี และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน” ² เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกีดกันอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย

โอบาดีห์ ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ได้รับใช้อาหับ

³ และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอริบดักกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก ⁴ และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขากิ่งหลายด้วยขนมปังและน้ำ) ⁵ และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า “จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาราน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกลำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตน้ำและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียชีวิตไปหมด” ⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงแบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้น อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง ⁷ เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูกีเล็ เอเลียห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็ทำท่านได้จึงซบหน้าลงพูดว่า “เอเลียห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ” ⁸ และท่านก็ตอบเขาว่า “ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ‘ดูกีเล็ เอเลียห์อยู่ที่นี้’” ⁹ และเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย ¹⁰ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหากัน และเมื่อเขากิ่งหลายกราบกุลาว่า ‘เขาไม่อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า’ พระองค์ก็ให้ประชาชาติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน ¹¹ และคราวนี้ท่านกล่าวว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ‘ดูกีเล็ เอเลียห์อยู่ที่นี้’” ¹² อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปไกลอาหับ และพระองค์หากท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มๆมา ¹³ ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำความผิดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขากิ่งด้วยขนมปังและน้ำ ¹⁴ และคราวนี้ท่านบอกว่า ‘จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ‘ดูกีเล็ เอเลียห์อยู่ที่นี้’” แล้วพระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย” ¹⁵ และเอเลียห์กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน่” ¹⁶ โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอเลียห์

เอเลียห์เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับแล้วทักทายพระองค์

¹⁷ และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอเลียห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า “นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล” ¹⁸ และท่านจึงทูลว่า “ข้าพเจ้าองค์นี้ได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล ¹⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้ของทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพเจ้าองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระบางเยเซเบล” ²⁰ อาหับจึงทรงสั่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล ²¹ และเอเลียห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจะขยักขยอนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็นก็จงตามท่านไปเถิด” และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว ²² แล้วเอเลียห์พูดกับประชาชนว่า “ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน ²³ ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขากิ่งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งพื้นเป็นก่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ ²⁴ และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า” และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า “อย่างทีพูดก็ดีแล้ว”

การพิสูจน์บนภูเขาคารเมล

²⁵ แล้วเอเลียห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า “จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่านและเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ” ²⁶ เขากิ่งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขากิ่งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้านจนถึงกลางคืนว่า “โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด” แต่ก็ไม่มีความเสียงและไม่มีใครตอบ และเขาก็โยกเขยอกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น ²⁷ ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอเลียห์ก็เหยียเขากิ่งหลายว่า “ร้องให้ดังๆซี เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก” ²⁸ เขากิ่งหลายก็ร้องเสียงดัง และเข็ดแค้นตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมิดและหลาว จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว ²⁹ และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฟัง ³⁰ แล้วเอเลียห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า” และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ข้อมแทนบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น ³¹ เอเลียห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวอจนะของพระเยโฮวาห์มาลึงว่า “อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า” ³² และท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถัง ³³ และท่านก็วางฟืนไว้เป็นระเบียบและฟืนวัวผู้นั้นเป็นก่อนๆ และวางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า “จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเกลบบนเครื่องเผาบูชา และบนกองฟืน” ³⁴ และท่านกล่าวว่า “จงกระทำครั้งที่สอง” และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า “จงกระทำครั้งที่สาม” และเขาก็กระทำครั้งที่สาม ³⁵ และน้ำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่น้ำเต็มร่อง ³⁶ และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอเลียห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิชราเอล อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพเจ้าองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพเจ้าองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์” ³⁷ ขอร้องฟังข้าพเจ้าองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องฟังข้าพเจ้าองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบ ว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงหันจิตใจของเขากิ่งหลายกลับมาอีก” ³⁸ แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และฟืนและหิน และพงคสิและเสี้ยนซึ่งอยู่ในร่อง ³⁹ และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ซบหน้าลงและร้องว่า “พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” ⁴⁰ และเอเลียห์บอกเขาว่า “จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล ปล่อยให้หนีไปได้สักคนเดียว” และเขากิ่งหลายก็ไปจับเขามา และเอเลียห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารศิโยนและฆ่าเขาเสียที่นั่น ⁴¹ เอเลียห์ทูลอาหับว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระหึ่มมา”

เอลีياهوธิษฐานขอให้ฝนตก

42 อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลีياهوก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นิ้มตัวลงถึงดิน ชบหน้าระหว่างเข่า 43 และท่านสั่งคนใช้ของท่านว่า “จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล” เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า “ไม่มีอะไรเลย” และท่านบอกว่า “จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง” 44 และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาก็บอกว่า “ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล” และท่านก็บอกว่า “จงไปทูลอาหับว่า ‘ขอทรงเตรียมราชรถ และเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน’” 45 และอยู่มาอีกครู่หนึ่งก็องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองยิสเรเอล 46 และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลีياهو และท่านก็คาดเอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอล

เมื่อเอลีياهوหมดกำลัง กูตสวรรค์มารับใช้ท่าน

19 อาหับจึงบอกเยเซเบลตามการก่อกวนซึ่งเอลีياهوได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ 2 แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อข่าวไปหาเอลีياهوว่า “ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้ เรามีได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทิงหลายลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า” 3 เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบาเขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น 4 แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที ว่า “พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์” 5 และท่านก็นอนลงหลับอยู่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ ดูเถิด มีกูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และพูดกับท่านว่า “ลุกขึ้นรับประทานซี” 6 และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังที่ปังบนก้อนหินร้อนและมีน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก 7 และกูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า “ลุกขึ้นรับประทานซี เพราะว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน”

พระเจ้าทรงให้เอลีياهوไปทำงานใหม่

8 และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า 9 ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า “เอลีياهوเอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่” 10 ท่านทูลว่า “ข้าพระองค์รื้อนบนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ก่อกวนพันธสัญญาของพระองค์ พังแค้นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาก็งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย” 11 และพระองค์ตรัสว่า “จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพายุเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่ 12 ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ 13 และเมื่อเอลีياهوได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า “เอลีياهوเอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่” 14 ท่านทูลว่า “ข้าพระองค์รื้อนบนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ก่อกวนพันธสัญญาของพระองค์ พังแค้นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาก็งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย” 15 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “ไปเถะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารดามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว เจ้าจงเจิมฮาซาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย 16 และเยฮูบุตรนิมชินนั้น เจ้าจงเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีฮูบุตรซาฟักชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า 17 และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของฮาซาเอล เยฮูจะฆ่าเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยฮู เอลีฮูจะฆ่าเสีย 18 แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข่าซึ่งมิได้คุกลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งมิได้จุมรูปลนั้น”

เอลีياهوเจิมตั้งเอลีฮา

19 ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีฮูบุตรชายซาฟัก ผู้กำลังเฝ้าอยู่ด้วยวัวสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลีياهوก็ผ่านไปถึงเล็อกุลลงบนท่าน 20 ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลีياهوไปและกล่าวว่า “ขอให้ข้าพเจ้าไปจุมรูปลบาปตามดาบของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป” เอลีياهوจึงกล่าวกับเอลีฮูว่า “กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน” 21 และเอลีฮูก็กลับจากติดตามเอลีياهوจุมวัวคู่ที่ฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อวัว และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอลีฮูก็ลุกขึ้นตามเอลีياهوไปและปรนนิบัติท่าน

ครั้งแรกที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

20 เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น 2 และท่านได้ส่งผู้สื่อข่าวเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า “เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า 3 ‘เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็กๆ ที่ดีที่สุดของท่านก็เป็นของเราด้วย’” 4 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย” 5 บรรดาผู้สื่อข่าวได้กลับมาอีกกล่าวว่า “เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า ‘ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า ‘จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่านไปให้ข้าพเจ้า’” 6 แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาก็งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอาไป’” 7 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดิน ตรัสว่า “ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาช่องก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉันทันทั้งเงินและทองคำของฉันทัน และฉันทันก็มีใต้ปฏิเสธรเขา” 8 บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า “ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะยะค่ะ” 9 พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อข่าวของเบนฮาดัดว่า “จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ‘บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่

สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้” และผู้สื่อข่าวก็จากไปและกลับมารายงาน ¹⁰ เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมาว่า “ถ้าพงศ์แห่งสะมาเรียจะพอแก่คนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระกษัตริย์ทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า” ¹¹ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า “ขอกุลท่านว่า ‘ขอกันผู้ที่สวมเกราะ อายาวอดอ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย’” ¹² ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่ตั้งอยู่ด้วยบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในกับอาศัย ท่านก็สั่งข้าราชการของท่านว่า “จงเข้าประจำที่” และเขาก็ทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น

พระเจ้าทรงสัญญาว่าอิสราเอลจะชนะ

¹³ ดุเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดุเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” ¹⁴ และอาหับตรัสว่า “ทรงใช้ใครทำ” เขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ใครจะเริ่มรบ” เขากล่าวว่า “พระองค์พะยะค่ะ”

อาหับชนะชาวซีเรีย

¹⁵ พระองค์จึงทรงจัดมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคอนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน ¹⁶ เขาก็หลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังตั้งเมอาอยู่ในกับอาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน ¹⁷ พวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ส่งออกไป เขาก็หลายรายงานท่านว่า “มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย” ¹⁸ ท่านจึงว่า “ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขาเป็นๆ” ¹⁹ คนเหล่านี้จึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้ ²⁰ และต่างก็ฆ่าผู้รบของตน คนซีเรียหนีและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า ²¹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีน้ำและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต

อาหับได้รับคำตักเตือนให้เตรียมสำหรับการสู้รบอีกครั้ง

²² แล้วผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า “มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรัสกรองดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก”

ครั้งที่สองที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

²³ ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า “พระกษัตริย์ทั้งหลายของเขาเป็นพระแห่งภูเขา เขาก็หลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้เราสู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว” ²⁴ ขอกระทำอย่างนี้ ขอลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน ²⁵ และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราก็กองทัพสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว” และท่านก็ฟังเสียงของเขาก็กองทัพตาม ²⁶ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล ²⁷ และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด ²⁸ และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา’ เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนใหญ่ไว้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์” ²⁹ แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว ³⁰ เหลืออยู่นั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มกับคนที่เหลืออยู่นั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในหิ้งขึ้นในที่ในเมือง ³¹ และข้าราชการของท่านมาทูลว่า “ดุเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์” ³² เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า “เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์สิ่งมาว่า ‘ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่’” และพระองค์ตรัสว่า “ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรานะ” ³³ ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาก็หลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า “พระเจ้าข้า เบนฮาดัดอนุชาของพระองค์” แล้วพระองค์ตรัสว่า “ไปเถาะและนำท่านมา” แล้วเบนฮาดัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ ³⁴ และเบนฮาดัดทูลว่า “หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองตามีสักสักได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย” แล้วอาหับตรัสว่า “เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญา” พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

อาหับไว้ชีวิตของเบนฮาดัด

³⁵ มีชายคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า “ได้โปรดเถาะ ขอตีฉันทัน” แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมตีท่าน ³⁶ แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า “เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดุเถิด พอกันออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะสังหารท่าน” พอเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย ³⁷ แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า “ได้โปรดเถาะ ขอตีฉันทัน” ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านฟกช้ำ ³⁸ ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ไซซีเล่าบนหน้าปลอมตัวเสีย ³⁹ พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดุเถิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า ‘จงระวังชายคนนี้นะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง’” ⁴⁰ และเมื่อข้าพระองค์ติดธุระอยู่ที่นั่น เขาก็หายไป” กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า “โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินใจแล้ว” ⁴¹ แล้วท่านก็รีบเอาชี้ออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ⁴² และท่านจึงทูลพระองค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้

ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา”⁴³ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

อาหับโลกสวนองุ่นของนาโบท

21 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสราเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสราเอล ข้างพระราชวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย² อาหับตรัสกับนาโบทว่า “จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น”³ แต่นาโบทกุลอาหับว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์”⁴ อาหับก็เสด็จเข้าไปในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องนี้นาโบทชาวอิสราเอลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์” และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเขียนพระพิภพไม่เสวยพระกระยาหาร⁵ แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “โฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียวพระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร”⁶ และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า “เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอลว่า ‘จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน’ และเขาตอบว่า ‘ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์’”⁷ และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์ร่าเริง หม่อมฉันจะมอบสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลให้แก่พระองค์เอง”⁸ พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท⁹ พระนางทรงพระอักษรว่า “จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน¹⁰ และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า ‘เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์’ แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย”¹¹ และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลมีไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขา¹² เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน¹³ และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า “นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์” เขาก็หลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน¹⁴ แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า “นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว”¹⁵ อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า “ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสศไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว”¹⁶ และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์

เอลิยาห์พยากรณ์ถึงความตายของอาหับ

¹⁷ แล้วพระวอณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลิยาห์ชาวทิชบีว่า¹⁸ “จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูก่อนเขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์¹⁹ เจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ’ และเจ้าจงพูดกับเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเสียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเสียโลหิตของเจ้าด้วย’”²⁰ อาหับตรัสกับเอลิยาห์ว่า “โอ คัทรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ” ท่านทูลตอบว่า “ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์²¹ ดูก่อน เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปีศาจระดมคำแพ่งได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล²² และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย²³ และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสราเอล’²⁴ ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้ใดในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน”²⁵ ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมเหสีได้ขู่²⁶ พระองค์ทรงประพาศตัวอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งที่ปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

อาหับกลับใจเสียใหม่ พระเจ้าจึงไม่ลงโทษอาหับทันที

²⁷ และอยู่มาเมื่ออาหับทรงได้ยินพระวอณะเหล่านั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ²⁸ และพระวอณะของพระเยโฮวาห์มายังเอลิยาห์ชาวทิชบีว่า²⁹ “เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา”

ประเทศซีเรียและอิสราเอลมีสันติกันอยู่สามปี

22 ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี

เยโฮซาฟัทช่วยอาหับสู้รบกับซีเรีย

² ต่อไปในปีที่สามเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล³ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า “ท่านทราบกันหรือไม่ว่าราโมทกิเลอาดเป็นของเราและเรา ได้นั่งอยู่มีได้เอาออกมาจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย”⁴ และพระองค์ตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ” และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของท่าน”⁵ และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด”

พวกผู้พยากรณ์ของอาหับพยากรณ์เท็จ

6 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า “ควรที่เราจะไปตราโมกึเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และเขาก็ทั้งหลายทูลตอบว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์” 7 แต่เยโฮชาฟัททูลว่า “ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ” 8 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรธิมลามห์ แต่ข้าพเจ้าชังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย” และเยโฮชาฟัททูลว่า “ขอเชิญเสด็จอย่าตรัสดังนั้นเลย” 9 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกคนคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า “ไปพามิคายาห์บุตรธิมลามห์มาเร็วๆ” 10 ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่ 11 และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์จึงเอาเหล็กทำเป็นเขาและพูดว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะปลักคนซีเรียไปจนเจ้าพลาญเขากิ่งหลายเสียสิ้น” 12 และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า “ขอเสด็จขึ้นไปตราโมกึเลอาดเถิด และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

มีคายาห์เป็นผู้พยากรณ์แท้

13 และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า “ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี” 14 แต่มีคายาห์ตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น” 15 และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า “มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตราโมกึเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และท่านทูลตอบพระองค์ว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์” 16 แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า “เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์” 17 และท่านก็ทูลว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด’” 18 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า “ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เราจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก” 19 และมีคายาห์ทูลว่า “ฉะนั้นขอสดับพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบวราแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย 20 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ตราโมกึเลอาด’ บ้างก็ทูลอย่างนั้น บ้างก็ทูลอย่างนั้น 21 แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง’ 22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า ‘จะทำอย่างไร’ และเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณนุสาวอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเถิด’ 23 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงไ้วิญญาณนุสาวในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์” 24 แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคายาห์พูดว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พุดกับเจ้าได้อย่างไร” 25 และมีคายาห์ตอบว่า “ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า” 26 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า “จงจับมีคายาห์พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแก่โยอาซราชโอรสกษัตริย์ 27 และว่า ‘กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘เอาคนนี้เจ้าคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ’” 28 และมีคายาห์ทูลว่า “ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์” และท่านกล่าวว่า “โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอจงฟังเถิด”

การสู้รบที่ตราโมกึเลอาด อาหับสิ้นพระชนม์ (2 พศ 18:28-34)

29 กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังตราโมกึเลอาด 30 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน” และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม 31 ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาแม่ทัพรบทั้งสามสิบสองคนว่า “อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล” 32 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบแลเห็นเยโฮชาฟัท เขาก็งหลายก็ว่า “เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว” เขาก็หันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮชาฟัททรงร้องขึ้น 33 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็หันกลับจากไล่ตามพระองค์ 34 แต่มีชายคนหนึ่งโง่ธูยงเดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระจู่ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า “หันกลับเถอะ พาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว” 35 วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น เขาก็หุนกษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย จนเวลาเย็นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนอกท้องรถ 36 ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า “ทุกคนจงกลับไปเมืองของตน และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตน” 37 ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้วเขาก็นำมายังกรุงสะมาเรีย และฝังพระศพ กษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย 38 เขาล้างรถรบที่สะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส 39 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังข้างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับสหายขึ้นครองแทนอาหับ

40 อาหับทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหับสหายราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เยโฮชาฟัทขึ้นครองเหนือยูดาห์ (2 พศ 17:1; 20:31)

41 เยโฮชาฟัทราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล 42 เยโฮชาฟัทมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสี่สิบห้าปี พระชนม์ของพระองค์มีพระนามว่า อาชบาหริธาของซิลลี

⁴³ พระองค์ทรงดำเนินตามบรรดาของอาสाराชบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปุชเนียสถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปุชเนียสถานสูงนั้น ⁴⁴ เยโฮซาฟัททรงกระทำโมตรีกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย ⁴⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮซาฟัท และยุทธพลั้งที่พระองค์ทรงสำแดง และสงครามที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ⁴⁶ และพวกกะเทยที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสाराชบิดานั้น พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน ⁴⁷ ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์ ⁴⁸ เยโฮซาฟัททรงต่อกำปั่นการชัช เพื่อจะไปขนทองคำจากโอฟีร์ แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึงเพราะไปแตกเสียที่เอซีโอนเคเบอร์ ⁴⁹ แล้วอาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า “ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน” แต่เยโฮซาฟัทไม่พอพระทัย

เยโฮรัมขึ้นครองแทนเยโฮซาฟัท

⁵⁰ และเยโฮซาฟัททรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

การครอบครองอันชั่วร้ายของอาหัสยาห์

⁵¹ อาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี ⁵² พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในบรรดาแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบรรดาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในบรรดาของโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ⁵³ พระองค์ทรงปรนินิบัติพระบาอัลและนมัสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิธีที่ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

2 พงศกษัตริย์

หนังสือ 2 พงศกษัตริย์บันทึกประวัติศาสตร์ของยูดาห์และอิสราเอลต่อจากหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ จนถึงสมัยที่ทั้งสองอาณาจักรนี้สิ้นสุดลงและประชาชนเป็นเชลย เล่มนี้ได้บันทึกการที่เอลียาห์ขึ้นสวรรค์โดยพายุ และการรับใช้กับการอัศจรรย์ของเอลีชา ในสมัยนี้ศาสดาพยากรณ์สองคน คืออาโมสและโฮเซยา ได้พยากรณ์ในอิสราเอล และในยูดาห์พระเจ้าทรงใช้ศาสดาพยากรณ์หลายคน คือโอบาดีห์ โยเอล อิสยาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮะบากุก เศฟันยาห์ และเยเรมีย์ อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 308 ปี

กษัตริย์อาหัสยาห์แห่งอิสราเอลไปถามบาอัลเซบูบ

1 หลังจากอาหัสสิ้นพระชนม์แล้ว เมืองโมอับก็ยกภูตต่อคนอิสราเอล ² ฝ่ายอาหัสยาห์ทรงตกลงมาจากช่องพระแกลตาข่ายที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรียและทรงประชวร จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป รับสั่งว่า “จงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่”

เอลียาห์ตีเตียนกษัตริย์ แล้วได้รอดจากมือทหาร

³ แต่ภูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลียาห์ชาวทิชบีว่า “จงลุกขึ้นไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครน’ ⁴ เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่’” แล้วเอลียาห์ก็ไป ⁵ ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงพากันกลับมา” ⁶ และเขาก็ตอบว่า “มีชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์ และพูดกับพวกข้าพระองค์ว่า ‘จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปถามบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่’” ⁷ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า “คนที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด” ⁸ เขาก็ตอบว่า “ท่านมีขนมากและมีหนังคาดเอวของท่านไว้” และพระองค์ตรัสว่า “เป็นเอลียาห์ชาวทิชบี” ⁹ แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาไปหาเอลียาห์ เขาได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเถิด ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้าสิบคนนั้นก็กล่าวแก่ท่านว่า “ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ลงมา’” ¹⁰ แต่เอลียาห์ตอบนายกองห้าสิบคนว่า “ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด” แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย ¹¹ พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาอีกพวกหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า “โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘ลงมาเร็วๆ’” ¹² แต่เอลียาห์ตอบว่า “ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด” และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย ¹³ และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขา และนายกองคนที่สามของทหารห้าสิบคนนั้นก็ขึ้นไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า “โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่าน ขอได้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน ¹⁴ ดูเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้าสิบทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้าสิบคนของเขาด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน” ¹⁵ แล้วภูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย” ท่านก็ลุกขึ้นลงไปกับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ¹⁶ และทูลพระองค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปยังบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่จะทูลถามพระวอนะของพระองค์อย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่’”

อาหัสยาห์สิ้นชีวิต แล้วเยโฮรัมขึ้นครองแทน

¹⁷ พระองค์ก็สิ้นชีวิตตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งเอลียาห์กล่าวนั้น และเยโฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรชายเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะพระองค์หาไม่มีโอรส ¹⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัสยาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

เอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์

2 และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์จะทรงรับเอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลมหมุน เอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางจากหมู่บ้านกิลาท ² และเอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า “ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบเรเอล” แต่เอลีชาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น” ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบเรเอล ³ และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบเรเอลได้ออกมาหาเอลีชาและบอกท่านว่า “ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน” ท่านตอบว่า “ครั้น ข้าพเจ้าทราบแล้ว เขยิบๆไว้” ⁴ เอลียาห์พูดกับท่านว่า “เอลีชา ขอท่านคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค” แต่ท่านตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น” เพราะ

ฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยรีโค⁵ และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีซาและพูดกับท่านว่า “ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน” ท่านตอบว่า “ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เชิญๆไว้”⁶ แล้วเอลีซาจึงพูดกับท่านว่า “ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน” แต่ท่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น” แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป⁷ คนห้าสิบคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน⁸ เอลีซาก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสองจึงเดินข้ามไปได้บนดินแห้ง⁹ และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลีซาจึงพูดกับเอลีซาว่า “จงขอสิ่งที่ยากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกเรียกไปจากท่าน” และเอลีซาตอบว่า “ขอให้ฤกษ์เดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเถิด”¹⁰ และท่านตอบว่า “ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น”¹¹ และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพูดกันต่อไป ดูกิเด รถมเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลีซาได้ขึ้นไปโดยลมหมุนเข้าสวรรค์

ฤกษ์เดชของเอลีซาห์มาสมทบเอลีซา

¹² เอลีซาก็เห็น และท่านได้ร้องว่า “คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า ทรนของอิสราเอลและพลม้าประจำ” และท่านก็ไม่ได้เห็นเอลีซาอีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตนฉีกออกเป็นสองท่อน¹³ แล้วท่านก็หยิบเสื้อคลุมของเอลีซาห์ที่ตกลงมาจากเอลีซาห์นั้น และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

เอลีซามีฤกษ์เดชของเอลีซาห์

¹⁴ แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลีซาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งเอลีซาห์ทรงสถิตที่ใด” และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีซาก็เดินข้ามไป¹⁵ เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แลเห็นท่าน เขาทักหลายจึงว่า “ฤกษ์เดชของเอลีซาห์อยู่กับเอลีซา” และเขาทักหลายก็มาต้อนรับท่าน แล้วชบหน้าลงถึงดินต่อหน้าท่าน

เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ขาดความเชื่อ

¹⁶ เขาทักหลายกล่าวแก่ท่านว่า “ดูกิเด มีห้าสิบคนที่เป็นชายฉกรรจ์อยู่กับผู้รับใช้ของท่าน ของไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพระวิญญาณแห่งพระเยโฮวาห์ได้รับท่านไปแล้วเหวี่ยงท่านลงมาที่ภูเขาหรือหุบเขาแห่งหนึ่งแห่งใดบ้าง” และท่านว่า “อย่าใช้เขาไปเลย”¹⁷ แต่เมื่อเขาทักหลายชักชวนท่านจนท่านละอายแล้วท่านจึงว่า “ใช้ไปซี” เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้ห้าสิบคนไป เขาทักหลายแสวงหาเอลีซาห์อยู่สามวันก็ไม่พบท่าน¹⁸ เขาทักหลายก็กลับมาหาเอลีซา (ขณะเมื่อท่านพักอยู่ที่เมืองเยรีโค) และท่านพูดกับเขาว่า “ข้ามิได้บอกท่านทั้งหลายแล้วหรือว่า ‘อย่าไปเลย’”

เอลีซารักษาน้ำพุให้หายที่เมืองเยรีโค

¹⁹ คนในเมืองพูดกับเอลีซาว่า “ดูกิเด ทำเลเมืองนี้ก็ร่ำเรงดี ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่กว่าน้ำไม่ดีและชาวแผ่นดินก็แก่ลูก”²⁰ ท่านพูดว่า “จงเอาขามใหม่มาลูกล้าง ใส่เกลือไว้ฉันนั้น” แล้วเขาทักหลายก็หามาให้²¹ แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีคนตายหรือการแก่ลูกมาจากน้ำนี้อีก”²² ฉะนั้นน้ำจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ จริงตามถ้อยคำซึ่งเอลีซาได้กล่าวนั้น

หมีทำโทษคนล่อเลียน

²³ ท่านได้ขึ้นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบรเอล และขณะเมื่อท่านขึ้นไปตามทางมีเด็กชายเล็กๆบางคนออกมาจากเมืองล่อเลียนท่านว่า “อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด”²⁴ ท่านก็เหลือวดู แล้วจึงแข่งเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ และหมีตัวเมียสองตัวออกมาจากป่าฉีกเด็กชายพวกนั้นเสียสี่สิบสองคน²⁵ จากที่นั่นท่านก็ขึ้นไปถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นท่านก็หันกลับมาถึงสะมาเรีย

เยโฮรัมครอบครองเหนืออิสราเอล

3 ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮรัมโอรสของอาหับได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ไม่เหมือนราชมิดาและราชมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล ซึ่งราชมิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย³ แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงเกาะติดอยู่กับบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพราจากบาปนั้นไม่

โมอับกบฏต่ออิสราเอล

⁴ ฝ่ายเมษากษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเลวและพระองค์ต้องถวายลูกแกะหนึ่งแสนตัว และแกะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับขนของมันให้แก่กษัตริย์อิสราเอล⁵ แต่อยู่มาเมื่ออาหับสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล⁶ กษัตริย์เยโฮรัมจึงกรีธาทัพออกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น⁷ พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “กษัตริย์แห่งโมอับได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่” และท่านว่า “เราจะไป เราก็คือเป็นดังที่ท่านเป็น และประชาชนของเราก็คือเป็นดังประชาชนของท่าน บรรดาข้าของเราก็คือเป็นดังข้าของท่าน”⁸ แล้วท่านว่า “เราจะขึ้นไปทางใด” เยโฮรัมทรงตอบว่า “ไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม”⁹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จอ้อมไปได้เจ็ดวันแล้วก็หันน้ำให้กองทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมานั้นไม่ได้

พระเจ้าทรงตีเตียนพันธมิตรระหว่างเยโฮชาฟัทกับเยโฮรัม

10 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า “อนิจจาเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ” 11 และเยโฮชาฟัทตรัสว่า “ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เพื่อเราจะให้กุลกลามพระเยโฮวาห์หรือ” แล้วข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลจึงกล่าวว่า “เอลีซาบุตรซาฟัทอยู่ที่นั่นพระเจ้าข้า เป็นผู้ที่เหมาะสมให้เอเลียฮ” 12 และเยโฮชาฟัทตรัสว่า “พระวอนจะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่กับท่าน” กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปหาท่าน 13 และเอลีซาถูलगษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด” แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า “หาไม่ได้ ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ” 14 และเอลีซาบอกว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าข้าพระองค์มิได้เคารพเคารวะต่อพระพักตร์เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย 15 ขอรกรนำผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง” และต่อมาเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

พระเจ้าจะทรงประทานน้ำและการมีชัย

16 และท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้ว่า ‘ถ้าหุบเขานี้ให้เป็นสระทั่วไปหมด’ 17 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลม และจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ดีหุบเขานั้นจะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้า ฟองสัตว์เลี้ยงและสัตว์ใช้ของเจ้า’ 18 เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย 19 เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน” 20 และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องธัญญาบูชา ดุเถิด มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด

คนโมอับพ่ายแพ้

21 และเมื่อคนโมอับทั้งหลายได้ยินว่าบรรดากษัตริย์ยกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสวมเกราะและสูงขึ้นไปได้รวบรวมกันเข้า และยกไปตั้งที่พรมแดน 22 เมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนน้ำ คนโมอับเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต 23 เขาทักหลายกล่าวว่า “นี่เป็นโลหิต บรรดากษัตริย์ได้สู้รบกันเอง และฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โมอับเอ๋ย มาริบเอาข้าวของของเขา” 24 แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทักหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินฆ่าฟันคนโมอับ 25 เขาทักหลายได้ทำลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลงจนเต็ม เขาจุกน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ดีทุกต้นเสียหมด จนในศิระเรชก็มีแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานักสลิงได้ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้ 26 เมื่อกษัตริย์แห่งโมอับทรงเห็นว่าสู้ไม่ได้ พระองค์ก็ทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยคนจะตีฝ่าออกมาทางด้านกษัตริย์เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้ 27 แล้วพระองค์ทรงนำโอรสสหัสปี ผู้ซึ่งควรจะเป็นครองแทนนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาเสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทักหลายก็ยกถอยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

น้ำมันหนึ่งโหลของหญิงม่ายคนหนึ่ง

4 ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีซาว่า “ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหน้าที่ได้มาเพื่อนำเอาบุตรชายสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา” 2 และเอลีซาตอบนางว่า “บอกดิฉันมาซึ่งจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้าหน้าที่อะไรอยู่ในบ้านบ้าง” และนางตอบว่า “สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งโหล” 3 แล้วท่านกล่าวว่า “จงออกไปนอกบ้าน ขอยืมภาชนะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาชนะเปล่า อย่าให้น้อย 4 แล้วจงเข้าไปในเรือน ปิดประตูขังตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงเทน้ำมันใส่ภาชนะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆเต็มแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก” 5 นางก็ลาไป และปิดประตูขังนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภาชนะมาให้ และนางก็เทน้ำมัน 6 และอยู่มาเมื่อภาชนะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า “เอาภาชนะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง” และเขาตอบนางว่า “ไม่มีอีกแล้ว” แล้วน้ำมันก็หยุดไหล 7 นางก็ไปเรียนให้คนของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า “ไปซี ขายน้ำมันเสียเอาเงินชำระหนี้ของเจ้า ที่เหลือออกนั้นเจ้าและบุตรของเจ้าจงใช้เลี้ยงชีวิต”

หญิงมั่งมีคนหนึ่งแห่งเมืองชูเนม

8 วันหนึ่งเอลีซาเดินต่อไปถึงเมืองชูเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร ฉะนั้นเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็แวะเข้าไปปรับปรนทานอาหารที่นั่น 9 และนางได้บอกสามีของนางว่า “ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเราอยู่เมืองๆ 10 ขอให้เรากำห้องเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเราก่อนจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น” 11 วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และแวะเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น 12 ท่านจึงบอกเคหะชื่อนใช้ของท่านว่า “ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา” เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน 13 ท่านจึงบอกแก่เคหะชื่อนใช้ว่า “จงบอกนางว่า ดูเถิด เธอลำบากมากมาอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้กุลกลามหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ” นางตอบว่า “ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันคะ” 14 และท่านกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง” เคหะชื่อนใช้ตอบว่า “แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว” 15 ท่านจึงบอกว่า “ไปเรียกเธอมา” และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู 16 ท่านกล่าวว่า “ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดจุ่มท้อง เจ้าจะได้จุ่มบุตรชายคนหนึ่ง” และนางตอบว่า “ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน หามิได้ อย่างนุสาแก่สาวใช้ของท่านเลย” 17 แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งในวันนั้นเมื่อครบกำหนดจุ่มท้องจริงตามที่เอลีซาบอกแก่นางไว้

บุตรชายของหญิงชาวซูเนมฟื้นขึ้นอีก

18 เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่บ้าน 19 เขาบอกบิดาของเขาว่า “โอยหิวของฉัน หิวของฉัน” บิดาจึงสั่งคนใช้ของเขาว่า “อุ้มเขาไปหาแม่ไป” 20 และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต 21 นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้วไปข้างนอก 22 นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า “ขอส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รับไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก” 23 และเขากล่าวว่า “จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นค่ำหรือวันสะบาโต” นางตอบว่า “ก็ได้อยู่แล้ว” 24 นางก็ผูกอานลาและสั่งคนใช้ของนางว่า “จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ฝ่าเท้าหย่อนลงได้นอกจากฉันสั่ง” 25 แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับเเกาะซิมผู้ใช้ของท่านว่า “ดูเถิด หญิงชาวซูเนมมาข้างโน้น 26 จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า ‘นางสบายดีหรือ สามีสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ’” และนางได้ตอบว่า “สบายดีค่ะ” 27 และเมื่อนางมายังภูเขาคาร์เมลแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน เเกาะซิมจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งเจ้าบอกว่า “ปล่อยเขาเถอะ เพราะนางมีใจทุกข์หนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่ฉันไม่” 28 แล้วนางจึงเรียนว่า “ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่าลวงดิฉันเลย” 29 ท่านจึงสั่งเเกาะซิมว่า “คาดเอวของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเราบนหน้าของเด็กนั้น” 30 แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พรากจากท่านไป” ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป 31 เเกาะซิมได้ล่วงหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขาจึงกลับมาพบท่านและเรียนท่านว่า “เด็กนั้นยังไม่ตื่น” 32 เมื่อเอลีซาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน 33 ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 34 แล้วท่านขึ้นไปนอนกับเด็ก ให้ปากกับปาก ตากับตา และมือกับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา 35 แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครึ่งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน 36 แล้วท่านก็เรียกเเกาะซิมว่า “ไปเรียกหญิงชาวซูเนมคนนี้มา” เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้วท่านว่า “จงอุ้มบุตรชายของเจ้าขึ้นเถิด” 37 นางจึงเข้ามาชบหน้าลงที่เท้าของท่าน กราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้มบุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก

เอลีซาชำระอาหารที่มีพิษ

38 เอลีซามาถึงกิลกาลอีก เมื่อแผ่นดินเกิดกัณดารอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็บอกกับคนใช้ของท่านว่า “จงตั้งหม้อลูกใหญ่และต้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์” 39 คนหนึ่งในพรรคออกไปเก็บผักที่ในทุ่งนา และพบไม้เถาป่าเถาหนึ่ง เขาเก็บได้นำเต้าป๋าดน้ำเติมต้ม กลับมาหั่นใส่ในหม้อต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลไม้ 40 เขาก็เทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลังรับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า “โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้” และเขาก็รับประทานกันไม่ได้ 41 ท่านก็ว่า “จงเอาแป้งมา” ท่านก็ใส่แป้งลงในหม้อ และบอกว่า “จงเทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน” และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

เอลีซาเลี้ยงหนึ่งร้อยคนอย่างอัศจรรย์

42 มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านอาลซาลิซาคี้นำของมาให้คนแห่งพระเจ้า มีขนมปังเป็นผลแรกคือ ขนมข้าวบาร์เลย์ยีสก้อน และรวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีซาว่า “จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน” 43 แต่คนใช้คนนั้นก็ตอบว่า “ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร” ท่านจึงสั่งข้าว่า “จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทานเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งดังนี้ว่า ‘เขาก็กินหลายจะได้รับประทาน และยังเหลืออีก’” 44 เขาจึงตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาก็กินหลาย เขาก็กินก็รับประทาน และยังเหลืออยู่จริงตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์

นาอามานชาวซีเรียได้รับการรักษาให้หาย

5 นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ประเทศซีเรียเป็นคนสำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน 2 ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติภรรยาของนาอามาน 3 เธอได้เรียนนายผู้หญิงของเธอว่า “อยากให้นายของดิฉันไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย” 4 นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า “สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพูดว่าอย่างนั้นๆ” 5 กษัตริย์แห่งซีเรียตรัสว่า “จงไปเถิด เราจะส่งสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล” แล้วท่านก็ไป นำเงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเชเชล และเสื้อสิบชุดไปด้วย 6 และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า “เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งนาอามานข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน” 7 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนี้จะส่งสารมาให้เรารักษาคนที่เป็โรคเรื้อน ขอใคร่ครวญดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร” 8 แต่เมื่อเอลีซาคนแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงฉีกฉลองพระองค์ จึงใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า “ไฉนพระองค์จึงทรงฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่า มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล” 9 นาอามานจึงมาพร้อมกับบรรดาน้ำและรถรบของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีซา 10 เอลีซาก็ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า “ขอจงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นปกติ และท่านจะสะอาด” 11 แต่นาอามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า “ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั่นให้โรคเรื้อนหาย 12 อาบาบาและฟารปาร์แม่น้ำเมืองดามัสกัสไม่ดีกว่าบรรดาแม่น้ำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาดไม่ได้หรือ” ท่านจึงหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล 13 แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า “คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำการใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า ‘จงไปล้างและสะอาดเถิด’ ควรท่านจะทำยิ่งขึ้นเท่าใด” 14 ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นปกติเหมือนเด็กเล็กๆ และท่านก็สะอาด 15 แล้วท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีซาและท่านกล่าวว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้า

ทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลกนอกจากที่ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านรับของกำนัลสักอย่างหนึ่งจากผู้รับใช้ของท่านเถิด”¹⁶ แต่ท่านตอบว่า “พระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดเลยฉันนั้น” และท่านก็ได้ชักชวนให้รับไว้แต่เอลีชาได้ปฏิเสธ¹⁷ แล้วนาอามานจึงกล่าวว่า “มิฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้ดินบรรจุใส่สองตัวให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะตั้งแต่นี้ไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแด่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระเยโฮวาห์เท่านั้น”¹⁸ ในเรื่องนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่าน ในเมื่อนายของข้าพเจ้าไปในนิเวศของพระริมโมนเพื่อจะนมัสการที่นั่น ทรงพึงอยู่ที่มือของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องโน้มค่านับในนิเวศของพระริมโมน เมื่อข้าพเจ้าโน้มตัวลงในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่านในกรณีนี้”¹⁹ เอลีชาจึงตอบท่านว่า “จงไปโดยสันติภาพเถิด” แต่เมื่อนาอามานออกไปไม่ได้ไม่ไกลนัก

ความบาปและการทำโทษของเกหะซี

²⁰ เกหะซีคนใช้ของเอลีชาคนแห่งพระเจ้าคิดว่า “ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ยอมรับจากมือของนาอามานคนซีเรียซึ่งของที่ท่านนำมา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาบ้าง”²¹ เกหะซีจึงตามนาอามานไป และเมื่อนาอามานแลเห็นว่ามีคนวิ่งตามท่านมา ท่านก็ลงจากรถมารับเขาพูดว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ”²² เขาตอบว่า “เรียบร้อยดี นายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามา กล่าวว่า ‘ดูเถิด มีชายหนุ่มสองคนในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่เขาทั้งสองคนสักหนึ่งตะลันต์และเสื้อสักสองชุด’”²³ และนาอามานกล่าวว่า “ขอโปรดรับไปสองตะลันต์เถิด” ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูกไว้ พร้อมกับเสื้อสองตัว ให้คนใช้สองคนแบกไป เขาก็แบกเดินขึ้นหน้าเกหะซีมา²⁴ เมื่อเขามาถึงภูเขา เกหะซีก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขาก็สองก็จากไป²⁵ เกหะซีเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของตน และเอลีชาถามเขาว่า “เกหะซี เจ้าไปไหนมา” เขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน”²⁶ แต่ท่านกล่าวว่า “เมื่อชายคนนั้นหันมาจากรถต้อนรับเจ้า จิตใจของเราได้ไปกับเจ้าดอกหรือ นั่นเป็นเวลาควรที่จะรับเงิน รับเสื้อผ้า สวนต้นมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ชายหญิงหรือ”²⁷ ฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่ที่เจ้าและที่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์” เขาก็ออกไปจากหน้าท่านเป็นโรคเรื้อนขาวอย่างหิมะ

เอลีชาเอาหัวขวานกลับคืน

6 ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีชาว่า “ดูเถิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ได้ความดูแลของท่านนั้นก็เล็กลงไป ไม่พอแก่พวกเรา² ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ต่างคนต่างเอาไม้ก่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น” และท่านตอบว่า “ไปเถอะ”³ แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า “ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย” และท่านก็ตอบว่า “ข้าจะไป”⁴ ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนเขาก็โค่นต้นไม้⁵ ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า “อนิจจา นายครับ ขวานนั้นผมขอยืมเขามา”⁶ แล้วคนแห่งพระเจ้าถามว่า “ขวานนั้นตกที่ไหน” เมื่อเขาชี้ที่ให้แก่แล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปที่นั่น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา⁷ และท่านบอกว่า “หยิบขึ้นมาซิ” เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

เอลีชาให้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทราบถึงแผนการของเบนฮาดัด

⁸ ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรบพุ่งกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า “เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่น”⁹ แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมากทางนั้น เพราะคนซีเรียกำลังยกกองทัพไป”¹⁰ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวได้ที่นั่นมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง¹¹ กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมากเพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า “พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล”¹² ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีชาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในหีบธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล”

เอลีชาอยู่ในโดธาน

¹³ พระองค์จึงตรัสว่า “จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา” มีคนทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในโดธาน”¹⁴ พระองค์จึงทรงส่งม้า รถรบ และกองทัพลูกเขย เขาไปกันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้¹⁵ เมื่อคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าตื่นขึ้นเวลาเช้าตรู่และออกไป ดูเถิด กองทัพพร้อมกับม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า “อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี”¹⁶ ท่านตอบว่า “อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา”¹⁷ แล้วเอลีชาก็อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น” และพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเถิด ที่ภูเขาที่เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีชา

เอลีชานำทหารซีเรียที่ตามอดไปยังกรุงสะมาเรีย

¹⁸ และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีชาก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า “ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตามอดไปเสีย” พระองค์จึงทรงให้เขาทั้งหลายตามอดไปตามคำของเอลีชา¹⁹ และเอลีชาบอกคนเหล่านั้นว่า “ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสวงหา” และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย²⁰ และอยู่มาพอเข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีชาก็ทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้” พระเยโฮวาห์จึงทรงเบิกตาของเขาทั้งหลายและเขาก็เห็นและดูเถิด เขามาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย²¹ และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอลีชาว่า “บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ”²² ท่านก็ทูลตอบว่า “ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสียด้วยดาบและด้วยธนูของพระองค์หรือ ขอทรงโปรดจัดอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขาได้รับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเถิด”²³ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาก็ทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกซีเรียมิได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

กองทัพซีเรียล้อมกรุงสะมาเรีย

²⁴ และอยู่มาภายหลังเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้วได้เสด็จขึ้นไปล้อมกรุงสะมาเรีย ²⁵ มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย และดูเถิด ขณะเมื่อเขาล้อมอยู่นั้นในเวลาตัวหนึ่งเขาขายกันเป็นเงินแปดสิบบเชเซล และมูลกเขาคึ่งลิตรเป็นเงินห้าเชเซล ²⁶ ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอร้องช่วย” ²⁷ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนวดข้าวหรือจากบ่อย่ำอู่นหรือ” ²⁸ และกษัตริย์ทรงถามนางว่า “เจ้าเป็นอะไรไป” นางทูลตอบว่า “หญิงคนนี้ออกข้าพระองค์ว่า ‘เอาลูกชายของเจ้ามาให้เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของฉันทันวันพรุ่งนี้’” ²⁹ เราจึงต้มลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พูดกับนางว่า ‘เอาลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย’ และนางก็ซ่อนลูกชายของนางเสีย” ³⁰ และต่อมาเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดู เถิด พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์ผ่ากระสอบอยู่แนบเนื้อ ³¹ และพระองค์ตรัสว่า “ถ้าศีรษะของเอลีชาบุตรซาฟักยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและให้หนักยิ่งกว่า”

เยโฮรัมหาโอกาสฆ่าเอลีชา

³² แต่เอลีชานั่งอยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากตอเบื้องพระพิภพตรัสพระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีชาก็พูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า “ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของฆาตกรคนนี้ใช้คนมาเอาศีรษะของข้าพเจ้า ดูเถิด เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเขาไว้ เสียงเท้าของนายของเขาตามเขามิใช่หรือ” ³³ ขณะที่ท่านยังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเถิด ผู้สื่อสารลงมาจากท่าน และบอกว่า “ดูเถิด เทรุรายนี้มาจากพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม”

เอลีชาพยากรณ์ว่าจะมีอาหารพอ

7 แต่เอลีชาบอกว่า “ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้อยอดแบ่งถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเชเซล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเชเซล ที่ประตูเมืองสะมาเรีย” ² แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า “ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ” แต่ท่านบอกว่า “ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน” ³ มีคนโรครื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพูดกันว่า “เราจะนั่งที่นี้จนตายทำไมเล่า” ⁴ ถ้าเราว่า ‘ให้เราเข้าไปในเมือง’ การกันดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเรานั่งที่นี้เราก็ตายเหมือนกัน ฉะนั้นบัดนี้จงมาเถิด ให้เราเข้าไปในกองทัพของคนที่ซีเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเขาฆ่าเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง”

พระเจ้าทรงทำให้คนซีเรียตกใจแล้วหนีไป

⁵ ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพล้เพล้เพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเถิด ไม่มีใครที่นั่นสักคน ⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้กองทัพของคนซีเรียได้ยินเสียงรกรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เขาจึงพูดกันและกันว่า “ดูเถิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์แห่งคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว” ⁷ เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพล้เพล้ และทิ้งเต็นท์ ม้าและลาของเขา ทั้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด ⁸ และเมื่อคนโรครื้อนเหล่านี้มาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเต็นท์หนึ่งกินและดื่ม และขนเงิน ทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ แล้วเขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่งขนเอาข้าวของออกไปจากที่นั่นด้วยเอาไปซ่อนไว้ ⁹ แล้วเขาพูดกันและกันว่า “เราทำไมถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าเรานั่งอยู่และคอยจนแสงอรุณขึ้นโทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเถิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง” ¹⁰ เขาจึงมาเรียคนนายประตูเมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า “เรายังค่ายของคนซีเรีย และดูเถิด เราไม่เห็นใครและไม่ได้ยินเสียงผู้ใดที่นั่น มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง” ¹¹ แล้วเขาบอกแก่เหล่านั้นายประตู และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง ¹² กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า “เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเราอย่างไร เขาทิ้งหลายรู้อยู่ที่เราหัว เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งคิดว่า ‘เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง’” ¹³ และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า “ขอรับสั่งให้คนเอาม้าที่เหลือน้อยในเมืองสักห้าตัว (ดูเถิด บางทีม้าเหล่านั้นจะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลือน้อยในเมือง หรือดูเถิด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พินาศแล้วก็ข้างเถิด) ขอให้เราส่งคนไปดู” ¹⁴ เขาจึงเอาม้ากับรถรบสองคัน และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ตรัสว่า “จงไปดู” ¹⁵ เขาทิ้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขารับหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

คำพยากรณ์เรื่องอาหารสำเร็จ

¹⁶ แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดแบ่งจึงขายกันถึงละเชเซล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเชเซล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประตู และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรงประตู เขาจึงสิ้นชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้ในวันเมื่อกษัตริย์เสด็จลงมาจากท่าน ¹⁸ และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า “ข้าวบาร์เลย์สองถึงขายหนึ่งเชเซล และยอดแบ่งหนึ่งถึงหนึ่งเชเซล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประตูเมืองสะมาเรีย” ¹⁹ และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า “ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ” และท่านได้ตอบว่า “ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน” ²⁰ และอยู่มาอีกบังเกิดเป็นดังนั้นแก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประตูเมืองและเขาก็ได้สิ้นชีวิต

เอลีชาพยากรณ์ถึงการกันดารอาหารเจ็ดปี

8 ฝ่ายเอลีชาได้บอกหญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า “จงลุกขึ้นและออกไปทักครวเรือนของเจ้า ไปอาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี” ² หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกออกไปทักครวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิเตียเจ็ดปี ³ และอยู่มาเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วหญิง

คนนั้นก็กลับมาจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคิน ⁴ ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับเกะเชคนใช้ของพระเจ้าอยู่ว่า “จงบอกเราถึงบรรดามหิกที่เอลีซาได้กระทำ” ⁵ และอยู่มาเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลีซาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดุเถิด ผู้หญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคิน และเกะเชทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นนางคนนั้น และคนนี้ก็แหละเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีซาได้ให้กลับคืนชีวิตมา” ⁶ และเมื่อกษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่องถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า “จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพืชผลของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้”

เอลีซาพยากรณ์ถึงการครอบครองของฮาซาเอลเหนือซีเรีย

⁷ ฝ่ายเอลีซามายังตามัสกัส เบนอาดดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคนทูลว่า “คนแห่งพระเจ้ามาที่นี่” ⁸ กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า “จงนำของกำนัลไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่านว่า ‘ข้าพเจ้าจะหายป่วยไหม’” ⁹ ฮาซาเอลจึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าย่างดีทุกอย่างของเมืองตามัสกัสอยู่ต่างสี่สิบตัว เมื่อเขามายืนอยู่ต่อหน้าท่าน เขากล่าวว่า “บุตรของท่านคือเบนอาดด กษัตริย์แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ’” ¹⁰ และเอลีซาตอบเขาว่า “จงไปทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์จะทรงหายประชวรแน่’ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่” ¹¹ และท่านก็เพ่งหน้าจ้องมองเขาแน่นิ่งจนเขาอายุ และคนแห่งพระเจ้าก็ร้องไห้ ¹² และฮาซาเอลถามว่า “เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้” ท่านตอบว่า “เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคนหนุ่มๆ เสียด้วยดาบ และจับเด็ก ๆ โยนลง และผ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย” ¹³ และฮาซาเอลตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำการใหญ่โตนี้” เอลีซาตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศซีเรีย” ¹⁴ และเขาก็ไปจากเอลีซามายังนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า “เอลีซาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง” และเขาก็ตอบว่า “เขาบอกว่าพระองค์จะหายประชวรแน่” ¹⁵ และอยู่มาในวันรุ่งขึ้น เขาก็เอาผ้าปูที่นอนชุ่มน้ำคลุมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และฮาซาเอลก็ขึ้นครองแทน

เยโฮรัมกับเยโฮซาฟัทครอบครองเหนือยูดาห์พร้อมกัน (2 พศต 21:5)

¹⁶ ในปีที่ทำแห่งโยรัมโอรสอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยโฮซาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์อยู่ เยโฮรัมโอรสเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง ¹⁷ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี ¹⁸ และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่าธิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹⁹ อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทานพระที่นั่งแก่ดาวิด และแก่ราชโอรสของพระองค์เป็นนิตย์ ²⁰ ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน ²¹ แล้วโยรัมก็เสด็จพร้อมกับบรรดารถรบของพระองค์ผ่านไปถึงศาริธ พกกลางคืนพระองค์ก็ลุกขึ้นโจมตีคนเอโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการรถรบ แล้วกองทัพได้หนีกลับเต็นท์เสีย ²² เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิบนาห์ก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน ²³ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮรัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 21:19-20)

²⁴ โยรัมจึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอาหัสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน ²⁵ ในปีที่สองแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์โอรสเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง ²⁶ เมื่ออาหัสยาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาราเลียห์ พระนางเป็นธิดาของอมริกษัตริย์แห่งอิสราเอล ²⁷ พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาราชวงศ์ของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่ราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็นราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ

อาหัสยาห์รวมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่ราโมกิลเลอาด (2 พศต 22:5)

²⁸ พระองค์เสด็จกับโยรัมโอรสของอาหับเพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมกิลเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โยรัมบาดเจ็บ

อาหัสยาห์เสด็จไปเยี่ยมเยโฮรัมที่ยิสเรเอล (2 พศต 22:6)

²⁹ และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่ยิสเรเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่ราม่าห์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปหาโยรัมโอรสของอาหับในยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

เยโฮรัมได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

9 แล้วเอลีซาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า “จงคาดเอวของเจ้าไว้ ถือน้ำมันขวดนี้ไปที่ราโมกิลเลอาด ² และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จงมองดูเยโฮรัมบุตรเยโฮซาฟัทบุตรนิมซิง จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี่น้อง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน ³ แล้วจงเอาน้ำมันในขวดกลงบนศีรษะของเขา และกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งวันนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’ แล้วจงเปิดประตูออกไป อย่าย่ำเท้าอยู่” ⁴ คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มที่เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมกิลเลอาด ⁵ และเมื่อเขามาถึง ดุเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า “โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน” และเยโฮรัมพูดว่า “มา

หากคนใดในพวกเขา” และเขาว่า “โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มหาท่าน” ⁶ ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันบนศีรษะของท่าน กล่าวไว้ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล ⁷ และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ⁸ เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปัสสาวรดก้าแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล ⁹ และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ ¹⁰ และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินส่วนพระองค์ ณ ยิสเรเอล และจะไม่มีผู้ใดฝังศพพระนาง” แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

ทหารอิสราเอลยอมรับเยชูเป็นกษัตริย์

¹¹ เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนข้าคนนี่จึงมาหาท่าน” ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบเขาพูดอะไรแล้ว” ¹² และเขาทั้งหลายว่า “นั่นไม่เป็นความจริง ขอบอกเรามาเถิด” และท่านว่า “เขาพูดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’” ¹³ แล้วทุกคนก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าของตนออกวางไว้รองท่านที่ขึ้นบันไดซึ่งเปล่าอยู่ และเขาทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า “เยชูเป็นกษัตริย์”

เยชูเข้าโอรัน

¹⁴ ดังนี้แหละ เยชูบุตรชายเยโฮซาฟัทบุตรชายนิมิซีได้ร่วมกันคิดกบฏต่อโอรัน (ฝ่ายโอรันพร้อมกับอิสราเอลทั้งปวงยังระวังป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย ¹⁵ แต่กษัตริย์โอรันทรงกลับไปปรึกษาพระองค์ที่ยิสเรเอล เพราะบาดแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย) เยชูจึงตรัสว่า “ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเล็ดลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่ยิสเรเอล” ¹⁶ แล้วเยชูก็เสด็จทรงรถรบ และเสด็จไปยังยิสเรเอล เพราะโอรันบรรทมที่นั่น และอาหิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโอรัน ¹⁷ ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยชูมาจึงว่า “ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง” โอรันตรัสว่า “จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่งไปพบเขาให้ถามเขาว่า ‘มาอย่างสันติหรือ’” ¹⁸ คนนั้นจึงขึ้นไปพบท่าน และพูดว่า “กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘มาอย่างสันติหรือ’” และเยชูตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเสด็จกลับตามเรามา” และทหารยามก็รายงานว่า “ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา” ¹⁹ พระองค์จึงรับสั่งใช้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า “กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า ‘มาอย่างสันติหรือ’” และเยชูตอบว่า “ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเสด็จกลับตามเรามา” ²⁰ ทหารยามก็รายงานว่า “เขาไปถึงแล้วแต่เขาไม่กลับมา และการขับรถนั้นก็เหมือนกับ การขับรถของเยชูบุตรนิมิซี เพราะเขาขับรวดเร็วนัก” ²¹ โอรันตรัสว่า “จงเตรียมพร้อม” และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโอรันกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรถรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยชู มาพบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล ²² และอยู่มาเมื่อโอรันเห็นเยชูแล้วจึงตรัสว่า “เยชูมาอย่างสันติหรือ” เยชูตอบว่า “จะสันตอย่างไรได้ เมื่อการเล่นชู้และวิทยาคมของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่มากเช่นนี้” ²³ แล้วโอรันทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไปพลางรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า “โอ ข้าแต่อาหิยาห์ เขาร่วมกันคิดกบฏ” ²⁴ และเยชูก็โถงธนูด้วยศูลกำลังยิงถูกเยโฮรัมระหว่างพระอังสะทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์ ²⁵ เยชูตรัสกับบิดคาร์ทนายทหารของพระองค์ว่า “จงยกศพเขาขึ้นและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล จำไว้เถิด เมื่อฉันและท่านขึ้นมาเคียงกันมาตามอาหับบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาดังนี้” ²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อวานนี้’ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘แต่ก็เดี๋ยวเราจะสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ’ ฉะนั้นบัดนี้จงยกเขาขึ้นตั้งไว้บนที่ดินแปลงนี้แหละตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์”

อาหิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ถูกฆ่าเสีย (2 พศด 22:9)

²⁷ เมื่ออาหิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยชูก็ติดตามพระองค์ไปตรัสว่า “จงยิงท่านในรถรบด้วย” และเขาทั้งหลายได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตำบลกรูซึ่งอยู่ใกล้ลิบเลอิม และพระองค์ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น ²⁸ ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพใส่รถรบไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ที่บรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด ²⁹ ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลโอรันโอรสของอาหับ อาหิยาห์เริ่มครอบครองเหนือยูดาห์

เยเซเบลสิ้นพระชนม์ตามคำพยากรณ์

³⁰ เมื่อเยชูมาถึงเมืองยิสเรเอล เยเซเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนตาและแต่งพระเศียรและทรงมองออกไปทางพระแกล ³¹ และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า “ศิริมผู้ชานายของเขามีสันติหรือ” ³² แล้วเยชูแหงนพระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแกลตรัสว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง” มีขันทีสองสามคนชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์ ³³ พระองค์ตรัสว่า “โยนนางลงมา” เขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงนำย่ำไปบนพระนาง ³⁴ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปเสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า “จัดการกับหญิงที่ถูกสาปคนนี้ เอาไปฝังเสีย เพราะเธอเป็นริดาของกษัตริย์” ³⁵ แต่เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่กะโหลกพระเศียร พระบาทและฝ่าพระหัตถ์ของพระนาง ³⁶ เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นไปตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิมิธาผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบลในเขตแดนยิสเรเอล’” ³⁷ และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนยิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครกล่าวไว้ว่า ‘นี่คือเยเซเบล’”

การพิพากษาราชวงศ์ของอาหับ

10 ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไปยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองยิสเรเอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาพี่เลี้ยงแห่งโอรสของอาหับว่า ² “เพราะบรรดาโอรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และ

เมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ พองดหมายนี้มาถึงท่าน³ จึงคัดเลือกโอรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของท่าน และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของท่าน”⁴ แต่เขาก็ทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า “ดูเถิด กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้พระองค์ได้อย่างไร”⁵ ฉะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่และพวกพี่เลี้ยงของราชโอรส ก็ใช้คนให้ไปเกลี้ยยุว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุกอย่างที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอรทงกระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด”⁶ แล้วพระองค์ทรงมีสายพระหัตถ์ไปถึงเขาฉบับที่สองว่า “ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟังเสียงของเรา จงนำศิระของบรรดาโอรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้” ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมืองผู้ซึ่งได้ซบเลียงท่านทั้งหลายมา⁷ และอยู่มาเมื่อสายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับโอรสของกษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เอาศิระใส่ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเรเอล⁸ เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า “เขานำศิระของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้าข้า” พระองค์ตรัสว่า “จงกองไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า”⁹ อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืน ตรัสกับประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้กบฏต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้”¹⁰ จงทราบเถิดว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับ จะไม่ตกดินแต่อย่างไรเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอเสียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์”¹¹ เยฮูทรงประหารราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในยิสเรเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ ดังนี้แหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย¹² แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ¹³ เยฮูทรงพบพระญาติของอาหับสี่กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสถามว่า “ท่านทั้งหลายคือใคร” และเขาก็ทั้งหลายทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหับสี่กษัตริย์ และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาเยี่ยมบรรดาโอรสของกษัตริย์และโอรสของราชมารดา”¹⁴ พระองค์รับสั่งว่า “จับเขากิ่งเป็น” เขากิ่งทั้งหลายก็จับเขากิ่งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคนด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

เยฮูไว้ชีวิตของเยโฮนาตัน

¹⁵ และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั่นก็ทรงพบเยโฮนาตันบุตรชายเรคาบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า “จิตใจของท่านชื่อตรงต่อจิตใจของฉัน อย่างจิตใจของฉันตรงต่อจิตใจของท่านหรือ” และเยโฮนาตันทูลว่า “ตรง พระเจ้าข้า” เยฮูตรัสว่า “ถ้าตรงก็ยื่นมือมาให้เรา” เขาจึงยื่นมือของเขา และเยฮูก็จับเขาขึ้นมานบนรถรบ¹⁶ พระองค์ตรัสว่า “มากับเราเถิด และดูความรือรืนรอนของเราเพื่อพระเยโฮวาห์” พระองค์จึงให้เขานั่งรถรบของพระองค์ไป¹⁷ และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้น ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอเสียาห์¹⁸ แล้วเยฮูทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเขากิ่งหลายว่า “อาหับปรนนิบัติพระบาอัลแต่เล็กน้อย แต่เยฮูจะปรนนิบัติพระองค์มาก

เยฮูทำลายการนับถือพระบาอัลในอิสราเอล

¹⁹ ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และปุโรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีสัตวบูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้” แต่เยฮูทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล²⁰ และเยฮูตรัสสั่งว่า “จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบาอัล” เขาก็ป่าวร้องเรียกประชุมเช่นนั้น²¹ และเยฮูทรงใช้ให้ไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบาอัลก็มาทั้งหมดจึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา และเขากิ่งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และนิเวศของพระบาอัลก็เต็มแน่น²² พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลดูเสื่อว่า “จงเอาเสื่อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา” เขาก็เอาเสื่อออกมาให้เขากิ่งหลาย²³ แล้วเยฮูเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาตันบุตรชายเรคาบ พระองค์ตรัสกับผู้นับถือพระบาอัลว่า “จงคืนดู ดูให้ดูว่าไม่มีผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้นับถือพระบาอัลเท่านั้น”²⁴ แล้วเขากิ่งหลายเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เยฮูทรงวางคนแปดสิบคนไว้ภายนอก และตรัสว่า “ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือเจ้านีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน”²⁵ และอยู่มาเมื่อพระองค์เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยฮูรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารว่า “จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว” เมื่อเขาฆ่าเขากิ่งหลายเสียด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารก็โยนศพเขากิ่งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปที่เมืองแห่งนิเวศของพระบาอัล²⁶ เขานำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนิเวศของพระบาอัลออกมาเผาเสีย²⁷ และเขากิ่งหลายทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล และกลายนิเวศของพระบาอัลและกระทำให้เป็นส่วนจนทุกวันนี้²⁸ เยฮูทรงกวาดล้างพระบาอัลจากอิสราเอลดังนี้แหละ²⁹ แต่เยฮูมิได้ทรงหันจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย คืออ้วกทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน

พระสัญญาสำหรับชั่วอายุที่สี่ของเยฮู

³⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยฮูว่า “เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าชั่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล”³¹ แต่เยฮูมิได้ทรงระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเสียจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย³² ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก ฮาซาเอลได้รับชนะตามบรรดาพรหมแดนอิสราเอล³³ ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนรูเบนและคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำอารโนน คือกิเลอาดและบาซัน

เยฮูสิ้นพระชนม์ เยโฮอาหาสครอบครองแทน

³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยฮู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ³⁵ เยฮูจึงทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอรสของพระองค์ได้เสวยราชย์แทนพระองค์³⁶ เวลาที่เยฮูทรงครอบครองเห็นอิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

เชื้อพระวงศ์ของยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้น เว้นแต่โยอาซ (2 พศด 22:10-12)

11 เมื่ออาราเลียห์พระมารดาของอาหิสะยาห์ทรงเห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางก็ลุกขึ้นทรงทำลายเชื้อพระวงศ์เสียสิ้น² แต่เยโฮเซบาริาดของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหิสะยาห์ ได้นำโยอาซโอรสของอาหิสะยาห์และลูกของเธอไปจากท่ามกลางโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาราเลียห์ ดังนี้แหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต³ และเธออยู่กับพระนางหคบีชอนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาค และอาราเลียห์ก็ครอบครองแผ่นดิน

โยอาซรับตำแหน่งเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พศด 23:1-11)

⁴ แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ใช้ให้บรรดานายกษัตริย์ผู้บังคับบัญชากองและพวกทหารรักษาพระองค์ ให้เขากิ่งหลายมาหาท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาค และท่านได้ทำพันธสัญญากับเขากิ่งหลาย และให้เขาปฏิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาค และท่านได้นำโอรสของกษัตริย์มาให้เขาเห็น⁵ และท่านบัญชาเขากิ่งหลายว่า “นี่เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเวรวันสะบาโต ให้เฝ้าพระราชวัง⁶ ฝ่ายอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตู และอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทหารรักษาพระองค์ ให้เฝ้าพระราชวังเพื่อป้องกันไว้⁷ ส่วนท่านทั้งหลายอีกสองพวก คือผู้ที่ออกเวรวันสะบาโต ให้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาครอบกษัตริย์⁸ ท่านทั้งหลายจงล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้แถวให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า”⁹ นายกษัตริย์ก็ทำตามที่ได้กระทำตามที่ได้โยยาดาปุโรหิตสั่งทุกประการ ต่างก็นำคนของตนที่จะเข้าเวรวันสะบาโต พร้อมกับคนที่ออกเวรวันสะบาโตนั้น มาหาเยโฮยาดาปุโรหิต¹⁰ และปุโรหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาค อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายกษัตริย์¹¹ และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์¹² แล้วท่านก็นำโอรสของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้ และมอบพระโอวาทให้ และเขากิ่งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเขากิ่งหลายก็ตบมือ พูกว่า “ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ”

อาราเลียห์ถูกประหารชีวิต (2 พศด 23:12-15)

¹³ เมื่ออาราเลียห์ทรงสดับเสียงทหารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาค¹⁴ และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเกิด กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายกษัตริย์และพลแตรอยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ร้อง และเป่าแตร พระนางอาราเลียห์ก็ถือขวานของพระองค์ทรงร้องว่า “กบฏ กบฏ”¹⁵ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็บัญชานายกษัตริย์ทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพว่า “จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ” เพราะปุโรหิตกล่าวว่า “อย่าให้พระนางถูกประหารในพระนิเวศของพระเยโฮวาค”¹⁶ เขากิ่งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่เข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

การฟื้นฟูมาโดยเยโฮยาดา (2 พศด 23:16-21)

¹⁷ และเยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยโฮวาคและกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาค และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย¹⁸ แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังนิเวศเสีย เขากลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลเสียเป็นชิ้นๆ และได้ประหารชีวิตมัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และปุโรหิตก็วางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาค¹⁹ และท่านได้นำนายกษัตริย์ผู้บังคับบัญชากอง ทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และเขากิ่งหลายได้นำกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาค ไปตามทางประตูทหารรักษาพระองค์ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์²⁰ ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร้อง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาราเลียห์ทรงถูกประหารด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง²¹ เมื่อเยโฮอาซได้เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

การครอบครองของเยโฮอาซ (2 พศด 24:2)

12 ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮอาซได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ ทรงพระนามว่าศิเบียห์ชาวเบเออร์เซมา² และเยโฮอาซทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาค ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งสอนพระองค์³ ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีได้รู้ปุชนียสถานสูงเขาไป ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปุชนียสถานสูงเหล่านั้น

พวกปุโรหิตที่ไม่สัตย์ซื่อ (2 พศด 24:4-5)

⁴ เยโฮอาซตรัสกับพวกปุโรหิตว่า “เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาค เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาค⁵ ให้ปุโรหิตรับเงินนั้นจากหมู่คนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม”⁶ แต่เมื่อถึงปีที่สี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาซปรากฏว่า ปุโรหิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ⁷ เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาซจึงตรัสเรียกเยโฮยาดาปุโรหิตและปุโรหิตอื่นๆและตรัสกับเขาว่า “ไฉนท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ”⁸ ปุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องทำการซ่อมแซมพระนิเวศ

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศด 24:8-14)

⁹ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตนำหีบมาใบหนึ่ง เจาะรูปหนึ่งฝ่าหีบนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆแท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาค และพวกปุโรหิตผู้เฝ้าอยู่ที่ธรณีประตูก็นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาคใส่ไว้ในหีบนั้น¹⁰ และเมื่อเขาเห็นว่าเงินใน

หีบมากแล้ว ราชอาณาจักรกษัตริย์และมหาปุโรหิตมานับเงิน และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ถุงมัดไว้¹¹ แล้วเขาจะมอบเงินที่ซึ่งออกแล้วนั้นใส่มือของคณบดีผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่ายต่อให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹² และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อตัวไม้ และหินสกัด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซมพระนิเวศนั้น¹³ แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะกรุดตัดไม้ตะเกียง ขาม แตร หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน¹⁴ เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คนงานซึ่งทำงานซ่อมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁵ และเขามีได้ขอบัญชีจากคนที่เขามอบเงินใส่มือให้เอาไปจ่ายแก่คนงาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ¹⁶ เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาป มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้นเป็นของปุโรหิต

ทหารซีเรียได้ยึดเมืองกัท แต่เยโฮอาชทรงไล่กรุงเยรูซาเล็มไว้

¹⁷ แล้วคราวนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบกับเมืองกัทและยึดเมืองนั้นได้ แต่เมื่อฮาซาเอลมุ่งพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม¹⁸ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮอาชพัก และเยโฮรัม และอาหิยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้¹⁹ และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปกำนัลฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วฮาซาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม

โยอาชสิ้นพระชนม์ อามาซียาห์ครองแทน (2 พศด 24:25-27)

¹⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²⁰ ข้าราชการของพระองค์ลุกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาชเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยงสิลา²¹ คือโยอาชคาร์บุตรชายซีเมอัท และเยโฮชาบาดบุตรชายโซเมอร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

เยโฮอาชครอบครองเหนืออิสราเอล

13 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของอาหิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสของเยชูได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พราจจากสิ่งเหล่านั้นไม่³ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบนฮาดัดโอรสของฮาซาเอลเนื่องๆ

เยโฮอาชแสวงหาพระเยโฮวาห์

⁴ แล้วเยโฮอาชได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการนับบังคับอิสราเอล คือที่กษัตริย์แห่งซีเรียนับบังคับเขาอย่างไร⁵ (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในถิ่นที่เขาย่างเดิม⁶ ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พราจจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียด้วย)⁷ เพราะมิได้เหลือกองทัพไว้ให้เยโฮอาชเกินกว่าทหารม้าห้าสิบคน และรถรบสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลานวดข้าว

เยโฮอาชสิ้นพระชนม์

⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลิงของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ⁹ และเยโฮอาชทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และโยอาชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์¹⁰ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสเยโฮอาชได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี¹¹ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราจจากบรรดาบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบาปนั้น

เยโฮอาชสิ้นพระชนม์ (2 พกษ 14:15-16)

¹² ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลิงซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ¹³ โยอาชจึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาชไว้ในสะมาเรียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹⁴ เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และกั้นแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า “โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ”¹⁵ และเอลีชาทูลพระองค์ว่า “ขอทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา” พระองค์จึงทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา¹⁶ แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอทรงหยิบธนู” และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีชาเอามือของตนวางบนพระหัตถ์ของกษัตริย์¹⁷ และท่านทูลว่า “ขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก” และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีชาทูลว่า “ขอทรงยิง” และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า “ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนซีเรียที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป”

โยอาชมีความเชื่อน้อย

18 และท่านกล่าวว่า “ขอทรงหยิบลูกธนู” และพระองค์ทรงหยิบมัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “เอาลูกธนูตีพื้นดิน” และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย 19 แล้วคนแห่งพระเจ้าก็โกรธพระองค์ และทูลว่า “พระองค์ควรจะได้ดีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีซีเรียมกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น”

เอลีชาสิ้นชีวิต การอัศจรรย์ที่อุโมงค์ของเอลีชา

20 และเอลีชาสิ้นชีวิต เขาก็ฝังไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง 21 อยู่มาเมื่อเขากำลังส่งศพคนหนึ่งไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพชายคนนั้นลงไปใต้อุโมงค์ของเอลีชา พอศพชายคนนั้นลงไปก็ต้องกระโดดของเอลีชา เขาก็คืนชีวิตลุกขึ้นยืน 22 ฝ่ายฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส 23 แต่พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงหันมาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสียให้พ้นพระพิภพตรึงบัดนี้ 24 เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ 25 แล้วเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสได้ยึดบรรดาหัวเมืองจากพระหัตถ์เบนฮาดัดบุตรชายฮาซาเอลกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ตีไปได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหาสพระชนกของพระองค์เมื่อทำสงครามกัน โยอาชได้รบชนะพระองค์สามครั้งและได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

กษัตริย์อามาซียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 25:1)

14 ในปีสองแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครองนั้น 2 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโฮอัดดานชาวเยรูซาเล็ม 3 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่โยอาชราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ 4 แต่ว่าปุชเนียสถานสูงนั้นยังมีได้ทรงรื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชเนียสถานสูงเหล่านั้น 5 และอยู่มาเมื่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ที่ย่ำกษัตริย์คือพระราชบิดาของพระองค์เสีย 6 แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเหล่าชาติกรนั้น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า “อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง” 7 พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอโดมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเคลือ และยึดเมืองเส-ลาด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า โยเกรเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

สงครามระหว่างอิสราเอลกับยูดาห์ (2 พศด 25:17-24)

8 และอามาซียาห์ทรงใช้ผู้สื่อข่าวไปหาเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสโอรสของเยชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า “มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากัน” 9 และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ต้นผักนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสิดาบบนภูเขาเลบานอนว่า ‘จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา’ และสัตว์ป่าทุกตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และย่ำต้นผักนามลงเสีย 10 จริงอยู่ ท่านได้โจมตีเอโดม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสง่าราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะโธมท่านจึงเราใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย” 11 แต่อามาซียาห์หากองฟังไม่ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เผชิญหน้ากันที่เบรเซเมซซึ่งเป็นของยูดาห์ 12 และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน 13 และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบรเซเมซ และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และกลายเป็นคนพิการและกลายเป็นคนโง่ ตั้งแต่นั้นมา อิมมอนถึงประตูมูม 14 และพระองค์ทรงรับทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย 15 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุครพล้างของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างไรวินั้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ 16 และเยโฮอาชทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อามาซียาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศด 25:26-28)

17 อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล 18 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 19 และเขาได้ร่วมกับภรรยาต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคีซ แต่เขาใช้คนไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารชีวิตพระองค์เสียที่นั่น 20 และเขานำพระศพบรรจุทุกมา กลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด 21 และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาชารียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ 22 พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

เยโรโบอัมที่สองครอบครองเหนืออิสราเอล

23 ในปีที่ยี่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สี่สิบเจ็ดปี 24 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากรจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป 25 พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืน

มาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮามัทกัย ผู้พยากรณ์ผู้มาจากกัธเฮเฟอร์²⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นขมขื่นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีใครใดช่วยอิสราเอล²⁷ พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาช

เยโรโบอัมที่สองสิ้นพระชนม์ เศคาริยาห์ขึ้นครองแทน

²⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทพลงของพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร และเรื่องซึ่งพระองค์ทรงตีเอาดามัสกัสและฮามัทคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ²⁹ และเยโรโบอัมทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

อาชาริยาห์ (อุสซียาห์) ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 26:1-3)

15 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาชาริยาห์โอรสของอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง² เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดามีพระนามว่าเยโคสิยาห์ชาวเยรูซาเล็ม³ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ⁴ ถึงกระนั้นปุชนียสถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชนียสถานสูงเหล่านั้น⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยรามโอรสของกษัตริย์ควบคุมสำนักพระราชวัง และทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน

อาชาริยาห์สิ้นพระชนม์ โยรามขึ้นครองแทนพระองค์

⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาชาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ⁷ และอาชาริยาห์ทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยรามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์⁸ ในปีที่ยี่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียหกเดือน⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

เศคาริยาห์สิ้นพระชนม์ ชัลลูมขึ้นครองแทนพระองค์

¹⁰ ชัลลูมบุตรชายยาเบซร่วมกันคบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์¹¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดุเล็ด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล¹² เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เยชูวา “บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่” และเป็นไปอย่างนั้นแหละ¹³ ชัลลูมบุตรชายยาเบซได้เริ่มครอบครองในปีที่ยี่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอุสซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสะมาเรียเวลาหนึ่งเดือนเต็ม¹⁴ แล้วเมนาเฮมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทิร์ซซาห์และมายังสะมาเรีย และท่านก็ล้มชัลลูมบุตรชายยาเบซเสียที่ในสะมาเรีย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครองแทนท่าน¹⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชัลลูม และการร่วมกันคิดคบฏที่ท่านได้กระทำ ดุเล็ด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เมนาเฮมครอบครองเหนืออิสราเอล

¹⁶ ในคราวนั้นเมนาเฮมเข้าปล้นทัพพลและบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทิร์ซซาห์ไป เพราะเขามีได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโจมตีเมืองนั้น และท่านได้ฆ่ากองทัพหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน¹⁷ ในปีที่ยี่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายกาดีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสะมาเรียสิบปี¹⁸ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทตลอดรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป¹⁹ ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเฮมได้ถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปูล เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้²⁰ เมนาเฮมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมั่งมีทุกคน เงินคนละห้าสิบบเชล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมีได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

เมนาเฮมสิ้นพระชนม์ เปคาหิยาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

²¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเฮม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ²² และเมนาเฮมก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาหิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

เปคาหิยาห์สิ้นพระชนม์ เปคาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

²³ ในปีที่ยี่ห้าสิบแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสองปี²⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁵ แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดคบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสะมาเรีย ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอาร์โอบและอารีเอห์ และมีคนก็เลอาดห้าสิบ

คนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เปคาห์ครอบครองเหนืออิสราเอล เปคาห์สิ้นพระชนม์

²⁷ ในปีทีห้าสิบสองแห่งรัชกาลอาซาเรียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองยี่สิบปี²⁸ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁹ ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลักปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองฮิโยน อาเบลเบรมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ฮาไซร์ กิเลอาด กาลิสิ แผ่นดินนัฟทาลีทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย³⁰ แล้วโฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยรามโอรสของอุสซียาห์³¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

โยรามครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 26:23)

³² ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยรามโอรสของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง³³ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูซาบุตรสาวของศาโดก³⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อุสซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ³⁵ ถึงกระนั้นปุชเนียสถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชเนียสถานสูงนั้น พระองค์ทรงสร้างประตูของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์³⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยราม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ³⁷ ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงใช้เรซึนกับกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์ให้มาสู้กับยูดาห์³⁸ โยรามได้ทรงสว่างกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหิสิโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทน

อาหิสิครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 28:1)

16 ในปีทีสิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์ อาหิสิโอรสของโยรามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง² อาหิสิมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ³ แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเมืองหน้าประชาชนอิสราเอล⁴ และพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชเนียสถานสูง และในเนินสูง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น

ซีเรียกับอิสราเอลบุกรุกยูดาห์ (2 พศด 28:5-8)

⁵ แล้วเรซึนกับกษัตริย์แห่งซีเรียและเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล้อมอาหิสิไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะยังไม่ได้⁶ คราวนั้นเรซึนกับกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทคัมให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกยิวเสียจากเอลัท และคนซีเรียมาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁷ อาหิสิจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทิกลักปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อข้าพเจ้า”⁸ อาหิสิทรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง และส่งเป็นของกำนัลถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย⁹ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงฟังพระองค์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้ จับประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองคิร์ และทรงประหารเรซึนเสีย¹⁰ เมื่อกษัตริย์อาหิสิเสด็จไปดามัสกัสเพื่อพบกับทิกลักปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตริย์อาหิสิทรงส่งหุ่นแท่นบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง¹¹ และอูริยาห์ปุโรหิตก็ได้สร้างแท่นบูชาที่นั่นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหิสิได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชาที่นั่นก่อนที่กษัตริย์อาหิสิเสด็จจากดามัสกัสมาถึง¹² และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงเห็นแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น¹³ และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญาบูชาของพระองค์ และทรงเทเครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และทรงพรมเลือดเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น¹⁴ และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาของสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชาที่นั่น¹⁵ และกษัตริย์อาหิสิทรงบัญชากับอูริยาห์ปุโรหิตว่า “บนแท่นใหญ่นี้ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้าและธัญญาบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญญาบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และธัญญาบูชาของเขาทั้งหลาย และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย และจงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสัตวบูชา แต่แท่นบูชาของสัมฤทธิ์ให้เป็นเป็นที่ชำระกุศลตามพระเจ้า”¹⁶ อูริยาห์ปุโรหิตได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหิสิ¹⁷ และกษัตริย์อาหิสิทรงตัดแผงแท่นนั้นออก และทรงยกขึ้นออกไปจากแท่นเสีย และพระองค์ทรงเอาขันสาครลงมาเสียจากหัวของสัมฤทธิ์ที่รองอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก่อนหัน¹⁸ และศาลาวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ขึ้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

อาหัสสิ้นพระชนม์ กษัตริย์เฮเซคียาห์ขึ้นครองครองแทน (2 พศด 28:26-27)

¹⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัส ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ²⁰ และอาหัสทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

โฮเซยาครอบครองเหนืออิสราเอล

17 ในปีที่สองแห่งรัชกาลอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ โฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์

อิสราเอล (คือตระกูลภาคเหนือ) ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย

³ แคลมาเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์ และโฮเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ ⁴ แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโฮเซยา เพราะพระองค์ทรงใช้ผู้สื่อข่าวไปยังโสมกษัตริย์แห่งอียิปต์ และไม่ถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียตามซึ่งพระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงขังพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก ⁵ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังสะมาเรีย และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี ⁶ ในปีเก้าแห่งรัชกาลโฮเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดได้เมืองสะมาเรีย และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ฮาลาห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์ แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งชาวมีเดีย ⁷ ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเขาขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และได้เกรงกลัวพระเจ้าอื่น ๆ ⁸ และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา ⁹ และประชาชนอิสราเอลได้กระทำสิ่งที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างลับๆ เขาได้สร้างปูชนียสถานสูงทั่วบ้านทั่วเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่ที่มีหอคอยเหตุ กระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม ¹⁰ เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ตั้งไม้เซียวทุกต้น ¹¹ ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเขาก็กวาดได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ¹² และเขาก็กวาดปรนนิบัติรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า “เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้” ¹³ พระเยโฮวาห์ยังทรงตักเตือนอิสราเอลและยูดาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า “จงหันกลับจากทางชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา” ¹⁴ เขาไม่ฟังแต่ทำให้คอกของตนแข็ง ดังคอกของบรรพบุรุษของเขาได้เป็นมาแล้ว ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ¹⁵ เขากอดกึ่งกฎเกณฑ์ของพระองค์ และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และพระโอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศแก่เขา เขาก็กวาดติดตามสิ่งที่ไร้สาระและกลายเป็นผู้ที่ไร้สาระไป และเขาติดตามประชาชาติที่อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเขามิให้เขากระทำตาม ¹⁶ และเขาก็กวาดได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ และนมัสการบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระบาอัล ¹⁷ และเขาก็กวาดได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้ลุ่มไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น ¹⁹ ยูดาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา ²⁰ และพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธไม่รับเชื่อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล และได้ให้เขาก็กวาดทุกขใจ และทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ²¹ เพราะพระองค์ทรงฉีกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเยโฮวาห์ และกระทำให้เขาก็กวาดอย่างใหญ่หลวง ²² ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ เขาก็กวาดไม่พราจากบาปเหล่านั้นเลย ²³ จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกวาดไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้

คนต่างชาติมาอาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆของอิสราเอล

²⁴ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาจากบาบิโลน คูราห์ อิฟวาร์ ฮามัท เสฟารวาม และบรรจเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขาก็กวาดก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น ²⁵ และตั้งแต่ต้นที่เขาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงใช้สิงโตมาทํามกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขาเสียบ้าง ²⁶ เพราะฉะนั้นมีผู้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า “ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเขาไปให้อยู่ในหัวเมืองสะมาเรียนั้นไม่รู้ลักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิงโตมาทํามกลางเขา และดูเถิด สิงโตนั้นได้ฆ่าเขาเสีย เพราะเขาไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น” ²⁷ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า “จงส่งปุโรหิตสักคนหนึ่งไปที่นั่นจากบรรดาที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น และให้สั่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น” ²⁸ ฉะนั้นปุโรหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่งเขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบธเอลและสั่งสอนเขาก็กวาดทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร ²⁹ แต่ว่าทุกๆประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งชาวสะมาเรียได้สร้างไว้ทุกๆประชาชาติในหัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่ ³⁰ ชาวบาบิโลนสร้างพระสุคคทเมโทท ชาวคูราห์สร้างพระเนอริล ชาวฮามัทสร้างพระอาซิม่า ³¹ และชาวอิฟวาร์สร้างพระนิบหัสและพระการกัท และชาวเสฟารวามเผาลูกของตนในไฟถวายพระอัถรับเมเลคและพระอนันเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเสฟารวาม ³² เขาก็กวาดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย และได้กำหนดประชาชนจากทํามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปูชนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตวบูชาสำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงเหล่านั้น ³³ เขาก็กวาดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนนิบัติพระของเขาเองด้วย

ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้จากออกมาเสียนั้น ³⁴ ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทิ้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเขาทิ้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์ หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล ³⁵ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทิ้งหลายและบัญชาแก่เขาว่า “เจ้าอย่ายำเกรงพระเจ้าอื่น ๆ หรือกราบนมัสการพระอื่น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระอื่น ³⁶ แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจงถวายสัตวบูชาต่อพระองค์ ³⁷ และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงจารึกให้แก่เจ้า เจ้าทิ้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระเจ้าอื่นเลย ³⁸ เจ้าทิ้งหลายอย่าลืมนพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระเจ้าอื่นเลย ³⁹ แต่เจ้าทิ้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้พ้นมือศัตรูทั้งสี่ของเจ้า” ⁴⁰ ถึงอย่างนั้นเขาทิ้งหลายก็มีได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา ⁴¹ ประชาชาติเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเขาด้วย ลูกของเขา ก็เช่นเดียวกัน หลานของเขา ก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขาทำอย่างไร เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

เฮเซคียาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 29:1)

18 อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยาบุดรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์โอรสของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง ² เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบีนูตรสาวของเศคาริยาห์ ³ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

การฟื้นฟูในสมัยของเฮเซคียาห์ (2 พศด 29:3-31:21)

⁴ พระองค์ทรงรื้อปูชนียสถานสูงทิ้งไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทุบของสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่เจ้านั้นจนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกเจ้านั้นว่าเบหุซทาน ⁵ พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แน่ พระองค์มิได้ทรงพรากจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน

เฮเซคียาห์ทรงชนะคนฟีลิสเตีย

⁸ พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม ⁹ และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยาบุดรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เชลมานเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมารบสะมาเรียและล้อมเมืองไว้ ¹⁰ และเมื่อสิ้นสามปีเขาก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาฮาห์ และข้างแม่น้ำฮาลาฮ์แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคนมีเดีย ¹² เพราะว่าเขาทิ้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ และเขาทิ้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม

เซนาเคอริบบุกรุกยูดาห์

¹³ ในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้ ¹⁴ และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงใช้ให้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคิชว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอถอนทัพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น” และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกร้องเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ จากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ¹⁵ และเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง ¹⁶ ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ และจากเสาประตูซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงลอกคำไว้ และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

การรอดอ้างอิงอย่างหยิ่งยโสของเซนาเคอริบ (2 พศด 32:9-19)

¹⁷ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้การทาน รับสาริสและรับซาเคห์ไปพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคิชถึงกรุงเยรูซาเล็มเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเขาขึ้นมาเขาก็มายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานซึกฟอก ¹⁸ และเมื่อเขาเรียกหาคนแล้ว เอลียาคิมบุตรชายอิสคิยาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซนาเคอริบและโยอาห์บุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ก็ออกไปหาพวกเขา ¹⁹ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า “จงทูลเฮเซคียาห์ว่า ‘พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสดังนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร ²⁰ ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) ‘เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ’ หรือ เดียวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา ²¹ ดูเถิด เดียวนี้ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อช่า คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้านั้นยัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา ²² แต่ถ้าท่านทิ้งหลายจะบอกเราว่า ‘เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา’ ก็ปูชนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์รื้อทิ้งเสียแล้ว พลาทกกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ‘ท่านทิ้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชาในเยรูซาเล็มเถิด’ ²³ จะนับบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้ ²⁴ แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่คนคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า ²⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้สถานที่นี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย’”

รับซาเคห์ดูหมิ่นพวกยิว

26 แล้วเอลียาซิมบุตรชายอิสคิยาห์และเชบนาคห์และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า “ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย” 27 แต่รับซาเคห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า “นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขี้และกินเยี่ยวของเขา พร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ” 28 แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า “จงฟังพระวอนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย 29 กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้เฮเซคิยาห์หลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์’ 30 อย่าให้เฮเซคิยาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’” 31 อย่าฟังเฮเซคิยาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า ‘จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากถาดของถาด และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของถาด และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของถาด 32 จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีขนมอบและสวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคิยาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น’” 33 มีพระแห่งประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของถาดให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ 34 พระของเมืองฮามัทและเมืองอารปัดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเศฟารวาม เสนาและอิฟวาคอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ 35 พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของถาดให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ” 36 แต่ประชาชนนิ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า “อย่าตอบเขาเลย” 37 แล้วเอลียาซิมบุตรชายอิสคิยาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาคห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคิยาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

ข่าวสารจากเฮเซคิยาห์ถึงอัสยาห์

19 อยู่มาเมื่อกษัตริย์เฮเซคิยาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 2 และพระองค์ทรงใช้เอลียาซิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาคห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอัสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอส 3 เขาทักทายเรียนท่านว่า “เฮเซคิยาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตีตีและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้คลอด 4 ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะเสด็จบรรดาถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้สั่งมาให้เขียนพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงขนานถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนคนที่เหลืออยู่นี้’” 5 ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคิยาห์มาถึงอัสยาห์ 6 อัสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า “จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบข้าต่อเรา 7 ดูก่อน เราจะบรรจุกิจใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง’”

เซนาเคอริบทำทนายพระเจ้า (2 พศด 32:17)

8 รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียสูริบเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ออกจากลาคีซแล้ว 9 และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องทหะคาคห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า “ดูเถิด เขาได้ยกออกมาสูริบกับพระองค์แล้ว” พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคิยาห์ทูลว่า 10 “เจ้าจงพูดกับเฮเซคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า ‘เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’” 11 ดูก่อน ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับความช่วยเหลือให้พ้นหรือ 12 บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกชาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเกลอัสซาร์ 13 กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอารปัด กษัตริย์ของเมืองเศฟารวาม เสนาและอิฟวาคอยู่ที่ไหน’”

เฮเซคิยาห์ทรงอธิษฐาน (2 พศด 32:20)

14 เฮเซคิยาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคิยาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 15 และเฮเซคิยาห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรูป พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจี้ยพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเยี้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชาติทั้งหลายและแผ่นดินของประชาชาตินั้นร้างเปล่า 18 และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีใช่พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย 19 ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว”

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานโดยทางอัสยาห์

20 แล้วอัสยาห์บุตรชายอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเฮเซคิยาห์ทูลว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว 21 ต่อไปนี้เป็นพระวอนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า ‘ริดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ริดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาใส่เจ้า 22 เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด แล้วเบ็งตางของ

เจ้าอย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด ต่อองค์บารุคห์แห่งอิสราเอลนะซี ²³ เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า “ด้วยกรณ เป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาาร์ที่สูงที่สุดของมันลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของมัน ข้าจะเข้าไปในที่พักในชายแดนของมัน และที่ป่าไม้แห่งคารเมล ²⁴ ข้าขุดบ่อและตักน้ำต่างด้าว ข้าเอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำที่ง สิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโอบตีให้แห้งไป” ²⁵ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้แล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ตีกดาบรศพ์ ณ บัดนี้เราให้เป็นไป แล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง ²⁶ ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญิง ที่กุ่มนา และเหมือนหญิงอ่อน เหมือนหญิงที่บ่นยอดหลังคาเรือน เหมือนชาวเครีมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น ²⁷ แต่เราได้รู้จักการที่ เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการกริ้วกราดของเจ้าต่อเรา ²⁸ เพราะเจ้าได้กริ้วกราดต่อเรา และความจงหองของเจ้าได้ มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาขของเราก่อขของเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น ²⁹ และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลิจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหวนและเกี่ยว และปลูก สวนองุ่นและกินผลของมัน ³⁰ ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศวานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน ³¹ เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะ ออกไปจากยูดาห์ และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาไซออน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้” ³² เพราะฉะ นั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า “ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยังถูกรูไปทีนั้น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือ สร้างเชิงเทินสู้มัน ³³ ท่านมาจากใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ³⁴ เพราะเราจะป้องกัน นครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา” ³⁵ และอยู่มาในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ออกไป และได้ ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด ดูกิน พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น

เซนนาเคอริบกลับบ้านและถูกประหารชีวิต

³⁶ แล้วเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ออกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนั้นะเวห์ ³⁷ และอยู่มาเมื่อท่านนบัสการในนิเวศของพระนิสโรก พระของท่าน อัดรัมเมเลคและซาเรเซอร์โอรสของท่านประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซารัดโดนโอรสของ ท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

เฮเซคียาห์ทรงประชวร แล้วหายเป็นปกติ (2 พศด 32:24)

20 ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประชวรใกล้จะสิ้นพระชนม์ และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระ- องค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘จงจัดการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น’” ² แล้วเฮเซคียาห์ทรง หันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ³ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระ- องค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์ มาอย่างไร” และเฮเซคียาห์ทรงกินแสงอย่างปวดร้าว ⁴ และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลาน พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า ⁵ “จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์เจ้านายแห่งประชาชนของเราว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้า ตรัสดังนี้ว่า ‘เราได้ยินคำอธิ- ษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูกิน เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ และเราจะเพิ่มชีวิต ของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ ดาวิดผู้รับใช้ของเรา’” ⁷ และอิสยาห์บอกว่า “เอาขนมมะเดื่อมาอันหนึ่ง” เขาก็เอามาวางไว้บนพระยอนนั้น พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ ⁸ และเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และว่าข้าพเจ้าจะได้ออกไปยังพระนิเวศของพระ- เยโฮวาห์ในวันที่สาม” ⁹ และอิสยาห์ทูลว่า “ต่อไปนี้เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่พระ- องค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เงาคืบหน้าไปสิบขึ้น หรือย่อนกลับมาสิบขึ้น” ¹⁰ เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เป็นการง่ายที่เงาจะยาวออกไปอีกสิบขึ้น แต่ให้เงาย่อนกลับมาสิบขึ้นต่างหาก” ¹¹ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนำเงาย่อนกลับมาสิบขึ้น ซึ่งเงา นั้นได้เลยไปในนาฬิกาแดดของอาหัส

เฮเซคียาห์สำแดงคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (2 พศด 32:27-31)

¹² คราวนั้น เมโรดาคบาลาดันโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ ทรงได้ยินว่า เฮเซคียาห์ทรงประชวร ¹³ และเฮเซคียาห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเขาชมคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ ให้ชม เงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือใน ราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเฮเซคียาห์มิได้สำแดงแก่เขา ¹⁴ แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูลพระองค์ว่า “คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และยามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน” และเฮเซคียาห์ตรัสว่า “เขาได้มาจากเมืองไกล จากบาบิโลน” ¹⁵ ท่านทูลว่า “เขาเห็น อะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง” และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำ- แดงแก่เขา” ¹⁶ แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า “ขอทรงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ ดูกิน วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นใน วังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁸ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นขันทันในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน” ¹⁹ แล้วเฮเซคิ- ยาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่” เพราะพระองค์ดำริว่า “ก็ดีแล้วมิใช่หรือ ในเมื่อมีความอยู่เย็นเป็น สุขและความจริงในวันเวลาของเรา”

เฮเซคียาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศด 32:32-33)

²⁰ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสร้างสรรและวางระบายนำน้ำเข้ามาใน กรุงอย่างไร มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ²¹ และเฮเซคียาห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระ- องค์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

มนัสเสห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 33:1-9)

21 มนัสเสห์มีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเฮฟซิบาห์² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล³ เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียขึ้นใหม่ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบริวารทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น⁴ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “เราจะบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม”⁵ และพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์⁶ และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ถูถูกข่มขืน การใช้เวทมนตร์ ทรงเจ้าเข้าผี และพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ⁷ ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ คือพระนิเวศที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า “ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์⁸ เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขาอีก ถ้าเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขา และตามราชบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาเขา”⁹ แต่เขาไม่ได้ฟัง และมนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นไปกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก

พระเจ้าทรงเตือนเรื่องความชั่วร้ายของมนัสเสห์

¹⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ¹¹ “เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย ¹² เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์ อย่างที่ผู้ใดซึ่งได้ยินแล้วหูทั้งสองของเขาจะเข้าไป ¹³ และเราจะเอาเข็ญอย่างทั่วกรุงสมาริยาซึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และใช้ลูกตั้งอย่างทั่วราชอาณาจักรอาหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้างขาม ล้างและพลิกคว่ำ ¹⁴ และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และเขาก็ตกหลายจะเป็นเหยื่อ และเป็นของริบของศัตรูทั้งสิ้นของเขา ¹⁵ เพราะเขาได้กระทำการที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ยั่วยุให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้”

มนัสเสห์ ผู้กระทำให้โลหิตตก สิ้นพระชนม์ (2 พศด 33:18-20)

¹⁶ ยิ่งกว่านั้นมนัสเสห์ได้ทรงกระทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเยรูซาเล็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำด้วย โดยประพฤติสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ¹⁸ และมนัสเสห์ทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในพระอุทกยานริมพระราชวังของพระองค์ในสวนของอูสซา และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

อาโมนได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 33:20-23)

¹⁹ อาโมนมีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมซูลาเมทบุตรสาวของอารูสชาวโยกนาห์²⁰ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ ²¹ พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสิ้นซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูปเหล่านั้น ²² พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์

อาโมนสิ้นพระชนม์ โยสิยาห์ได้ครอบครองแทนพระองค์ (2 พศด 33:24-25)

²³ และข้าราชการของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และประหารกษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เสีย ²⁴ แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งโยสิยาห์โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ ²⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ ²⁶ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในสวนของอูสซา และโยสิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

โยสิยาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 34:1)

22 โยสิยาห์มีพระชนมายุแปดพรรษาเมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเจ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยติดาห์บุตรสาวของอาดาياهوชาวโบสคาก² และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสิ้นของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวาหรือซ้ายมือ

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศด 34:8-13)

³ และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายอาซาลิยาห์ บุตรชายเมซูลามราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า ⁴ “จงขึ้นไปหาอิสคิยาห์มหาปุโรหิต เพื่อให้ท่านรวบรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รัก-

ษารณิประตุได้เก็บจากประชาชน⁵ และให้มอบไว้ในมือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เขาจ่ายแก่คนงานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซมพระนิเวศอยู่⁶ คือให้แก่ช่างไม้ และช่างก่อสร้าง และช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้และหินสกัดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ”⁷ แต่ไม่ได้ขอบัญชีจากเขาเรื่องเงินที่จ่ายใ่มือของเขา เพราะเขากะทำด้วยความสัตย์ซื่อ

พวกเขาได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส (2 พศด 34:14-15)

⁸ และอิสคียาห์มหาปุโรหิตพูดกับซาฟานราชเลขาว่า “ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” และอิสคียาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ซาฟานและกานักอาน⁹ และซาฟานราชเลขาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลรายงานต่อกษัตริย์อีกว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เจอเงินที่พบในพระนิเวศออก และได้มอบไว้ในมือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์”¹⁰ แล้วซาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า “อิสคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง” และซาฟานก็อ่านถวายกษัตริย์¹¹ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์¹² และกษัตริย์ทรงบัญชาอิสคียาห์ปุโรหิต และอาหิคัมบุตรชายซาฟาน และอักโบร์บุตรชายมีคายาห์ และซาฟานราชเลขา และอาสาหย่าห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับสั่งว่า¹³ “จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา ให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ได้พบ เพราะว่า พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเรามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย”¹⁴ อิสคียาห์ปุโรหิต และอาหิคัม และอักโบร์ และซาฟาน และอาสาหย่าห์ ได้ไปหาซูลาดาร์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของชัลลูม บุตรชายของทิกวาร์บุตรชายฮารอัสผู้ดูแลตู้เสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเขาก็ตกลงกันได้สนทนากับนาง

คำพยากรณ์ของนางซูลาดาร์ (2 พศด 34:22-28)

¹⁵ และนางตอบพวกเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘จงบอกชายคนที่ใช้พวกเจ้ามาหาเรานั้นว่า’¹⁶ “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ ตามบรรดาถ้อยคำในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น¹⁷ เพราะเขาก็ตกลงได้ก่อกบฏเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้”¹⁸ แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน¹⁹ เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรากล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่า เขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและที่ถูกล่ามโซ่ และเจ้าได้ฉีกเสื้อและร้องไห้ต่อหน้าเรา เราก็ตกลงใจแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”²⁰ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวมเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรวบรวมไปยังอุโมงค์ของเจ้าอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี้”” และเขาก็ตกลงกันได้นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์อีก

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนฟัง (2 พศด 34:29-30)

23 แล้วกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็มได้มาชุมนุมกับพระองค์² และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิ้น และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ และปุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง³ และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญาที่ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น

โยสียานำคนอิสราเอลในการปฏิรูปใหม่ (2 พศด 34:33)

⁴ และกษัตริย์ทรงบัญชาอิสคียาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษาษารณิประตุให้นำเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่ทำขึ้นสำหรับพระบาอัลสำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบวิวารของฟ้าสวรรค์ออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุกแห่งซิดโรน และขนมูลเถ้าของมันไปยังเบธเอล⁵ และพระองค์ทรงกำจัดปฏิมากรปุโรหิต ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนา ให้เผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบาอัลถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบวิวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์⁶ และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลัซารซิดโรน และเผาเสียที่ลัซารซิดโรน และทรงทุบให้เป็นผงคลี และเหวี่ยงผงคลีนั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ⁷ และพระองค์ทรงทำลายเรือนเกะเทย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงกอดำสำหรับเสารูปเคารพ⁸ และพระองค์ทรงให้ปุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์ และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ปุโรหิตได้เผาเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเกบาสถึงเบเออร์เซบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชยาผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง⁹ ถึงอย่างไรก็ดีปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาก็ตกลงกินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพวกพี่น้องของเขาเอง¹⁰ และทรงกระทำให้โทเฟกเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขาบุตรแห่งฮินโนม เพื่อจะไม่ให้มีผู้ใดถวายบุตรหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเสส¹¹ และพระองค์ทรงกำจัดม้าซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างห้องนารันเมเลคข้าราชการสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผากระดูกของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ¹² และแท่นบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหิซ ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงตั้งลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลงไปในลัซารซิดโรน¹³ และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขาพินาซ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอัสโฮเทรสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนไซดอน และสำหรับพระเคโมซสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนโมอับ และสำหรับพระมิลโคมสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนฮามม่อน¹⁴ และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอาระดมมนุษย์มกที่นั่น¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธเอล ปูชนียสถานสูงซึ่งโยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้ ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลทำบาป

ด้วย พระองค์ทรงรื้อแก่นบุชากับปูชนียสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปูชนียสถานสูงนั้น บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย 16 และเมื่อโยสิยาห์ทรงเห็นพระพิภคร์ พระองค์ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝังศพอยู่บนภูเขา และพระองค์ทรงใช้ให้ไปเอากระดูกออกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบนแก่นบุช และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ป่าวร้องไว้ ผู้ซึ่งป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ 17 แล้วพระองค์ตรัสว่า “อนุสาวรีย์ที่เรามองเห็นข้างโน้นคืออะไร” คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า “เป็นอุโมงค์ฝังศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้ป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแก่นบุชที่เบธเอล” 18 และพระองค์ตรัสว่า “ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขา” เขาก็หลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย 19 โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสี่ของปูชนียสถานสูงที่อยู่ในห้วงเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล 20 และพระองค์ทรงประหารปุโรหิตทั้งปวงแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบนแก่นบุช และเผากระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

การถือเทศกาลปัสกา (2 พศต 35:1-19)

21 และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า “จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญา” 22 เพราะว่าเทศกาลปัสกาอย่างนี้มีได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ซึ่งครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์ 23 แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ได้ถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม 24 ยิ่งกว่านั้นอีกโยสิยาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่มด และเทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิสยาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 25 ก่อนพระองค์หามักษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสี่ของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาทีหลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์ 26 ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้ฟุ้งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสี่ของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ 27 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกไว้ ‘นามของเราจะอยู่ที่นั่น’”

กษัตริย์โยสิยาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศต 35:20-27)

28 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 29 ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคกษัตริย์ของอียิปต์เสด็จขึ้นไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสิยาห์เสด็จไปปะทะพระองค์ และเมื่อฟาโรห์เนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด 30 ข้าราชการของพระองค์ก็นำพระศพใส่รถรบไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยโฮอาหัสโฮรสโยสิยาห์เจิมท่านไว้ และตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของท่าน

ฟาโรห์ปลดกษัตริย์เยโฮอาหัสออกจากราชสมบัติ (2 พศต 36:1-2)

31 เยโฮอาหัสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ 32 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ 33 และฟาโรห์เนโคจับพระองค์ขังไว้ที่ริบลาคในแผ่นดินอามัก เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณาการจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

เยโฮยาคิมครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 36:4-5)

34 และฟาโรห์เนโคทรงตั้งเยโฮยาคิมโฮรสโยสิยาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสิยาห์บิดาของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโฮยาคิม แต่ได้พาเยโฮอาหัสไปเสีย และท่านมาถึงอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น 35 และเยโฮยาคิมก็มอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่อมอบเงินตามบัญญัติของฟาโรห์ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค 36 เยโฮยาคิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เศบูดาห์บุตรสาวเปดาياهوชาธูมาห์ 37 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

เยโฮยาคิมรับใช้เนบูคัดเนสซาร์ (2 พศต 36:6-7)

24 ในรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมา และเยโฮยาคิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับภักดิ์ต่อพระองค์ 2 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ 3 แก้วจริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์เพื่อจะให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ 4 และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หลังนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็มเยรูซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย 5 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮยาคิมสิ้นพระชนม์ รัชสมัยของเยโฮยาคิม (2 พศด 36:8-9)

6 เยโฮยาคิมจึงทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์ 7 และกษัตริย์แห่งอียิปต์ก็ได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยึดแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของกษัตริย์อียิปต์ ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส 8 เยโฮยาคิมมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองครอง และพระองค์ทรงครองครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุชทาบุตรสาวของเอลนาร์นชาวเยรูซาเล็ม 9 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ 10 คราวนั้นข้าราชการของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้

เนบูคัดเนสซาร์ส่งชาวเยรูซาเล็มหลายคนไปเป็นเชลย

11 และเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่ 12 และเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แก่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ 13 ได้ขโมยบรรดาทรัพย์สิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สิ้นในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว 14 พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านาย ทั้งปวง และกษัตริย์ทหารทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่จวนที่สุดแห่งแผ่นดิน 15 และพระองค์นำเยโฮยาคิมไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน 16 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือกษัตริย์ทหารทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรง และเหมาะสำหรับกรรรม

เศเดคียาห์ครองครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 36:10-18)

17 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมัถนินยาห์ปีตุลาของเยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียาห์ 18 เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองครอง และพระองค์ทรงครองครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮานูกาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ 19 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ

เศเดคียาห์กบฏต่อบาบิโลน

20 เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์นั้นเหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพิภพพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

การล้อมกรุงเยรูซาเล็ม การนำคนไปเป็นเชลยครั้งสุดท้าย (2 พศด 36:17-20; ยรม 39:8-10)

25 และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาพร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้นไว้ และเขาก็ทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อมไว้รอบ 2 กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์ 3 เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกันดารอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน 4 แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิ้นหนีออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมราชอุทยาน (ทั้งๆที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง) และกษัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่ราบ 5 แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์ และมาทันพระองค์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์ 6 แล้วเขาจึงจับกษัตริย์นำขึ้นมายังกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่รับลาห์ และพวกเขาได้พิพากษาพระองค์ 7 เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อพระพิภพของพระองค์ แล้วทำพระเนตรเศเดคียาห์ให้บอดไป ได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน 8 เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ห้าซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม 9 ท่านได้พาพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และพาพระราชวัง และพาบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านพาบ้านใหญ่ทุกหลังลงหมด 10 และทหารคนเคลเดียทั้งหมดผู้อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง 11 และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนหลบหนีซึ่งหลบหนีไปยังกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดไปเป็นเชลย 12 แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนองุ่นและเป็นคนทำไร่ไถนา 13 และเสากองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับชั้นเสาของสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน 14 เขาขบหม้อ พลั่ว และตะกรุดตัดไม้ตะเคียง และช้อน และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ในงานปรนนิบัติเอาไปเสีย 15 ทั้งถาดรองไฟด้วย กับชาม สิ่งใดที่ทำด้วยทองคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ขนเอาไปเป็นทองคำ และสิ่งใดที่ทำด้วยเงินก็ขนเอาไปเป็นเงิน 16 ส่วนเสาสองต้น ชั้นเสาหนึ่งลูก และเชิงซึ่งซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น กองสัมฤทธิ์ของภาษาทั้งหมดนี้ที่เหลือที่จะขังได้ 17 เสาดันหนึ่งสูงสิบแปดศอก และบัวคว่ำทองสัมฤทธิ์มีบนเสา บัวคว่ำนั้นสูงสามศอก มีตาข่ายกับลูกกับทิมล้อมทองสัมฤทธิ์อยู่บนบัวคว่ำโดยรอบ และเสาดันที่สองก็เหมือนกันพร้อมตาข่าย 18 และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสารัศมีปุโรหิตผู้ใหญ่และเศฟันยาห์ปุโรหิตที่สอง กับผู้รักษาธรณีประตูสามคนไปด้วย 19 และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชการสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ กับที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบในเมืองนั้น และเลขาริการคือผู้บัญชาการกองทัพผู้เกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่งแผ่นดินซึ่งพบในเมือง 20 และเนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระ-

องค์ได้จับคนเหล่านี้ไป พามาถึงกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่รับลาห์²¹ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงพิณเขา และประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่รับลาห์ในแผ่นดินฮามัท ยูดาห์จึงถูกกวาดเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของตน

เกดาลิยาห์ได้รับการตั้งให้เป็นเจ้าเมือง

²² พระองค์ทรงตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบบุตรชายซาฟานให้เป็นเจ้าเมืองเหนือประชาชนผู้เหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้²³ เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชาพลรบ ทั้งตัวเขาทั้งหลายและคนของเขาได้ยืนยันว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาร์หาคืออิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์ และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเสไรอาห์บุตรชายกันหุเมกชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์บุตรชายคนมาอาคาคห์ ทั้งเขาทั้งหลายและคนของเขา²⁴ และเกดาลิยาห์ก็กระทำสัตย์ปฏิญาณแก่เขาและคนของเขาว่า “อย่ากลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคนเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข”²⁵ แต่อยู่มาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์บุตรชายเอสึชามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกดาลิยาห์และพวกยิวกับคนเคลเดียผู้อยู่กับท่านที่มีสปาร์หาคือเสีย²⁶ แล้วประชาชนทั้งปวง ทั้งเล็กและใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคนเคลเดีย²⁷ และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือนจำ²⁸ พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้นั่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์²⁹ เยโฮยาคินจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต³⁰ ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่

1 พงศาวดาร

เราไม่รู้ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ แต่ตามธรรมเนียมของพวกยิว เอสราเป็นผู้เขียน หนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารรวมเป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ของพวกยิว ทั้งสองเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสมัยเดียวกันกับหนังสือ 1 และ 2 ซามูเอลและหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือตั้งแต่ความตายของซาอูล จนถึงเวลาที่อิสราเอลกับยูดาห์เป็นเชลย บางเรื่องที่อยู่ในหนังสือซามูเอลและพงศกษัตริย์ก็อยู่ในทั้งสองเล่มนี้ และบางเรื่องไม่อยู่ บทที่ 1 ถึง 9 ของเล่มนี้ส่วนใหญ่เป็นลำดับวงศ์ อาร์ซบิชอป เจมส์ อาชชูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 41 ปี

ตั้งแต่อาดัมถึงโนอาห์

1 อาดัม เสก เอโนช ² เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด ³ เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค ⁴ โนอาห์ เซม ฮาม ยาเฟท

บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท

⁵ บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ชื่อ โทเมอร์ มาโคก มีเดีย ยาวาน กูบิล เมเชค และทึราส ⁶ บุตรชายทั้งหลายของโทเมอร์ ชื่อ อัชเคนัส รัฟทา และโทการมาห์ ⁷ บุตรชายทั้งหลายของยาวาน ชื่อ เอลีซาร์ ทารซิช คิถิม และโดดานิม

ผู้สืบสายโลหิตของฮาม

⁸ บุตรชายทั้งหลายของฮาม ชื่อ คูช มีสรายิม พูต และคานาอัน ⁹ บุตรชายทั้งหลายของคูช ชื่อ เส-บา ฮาวิลาคห์ สับทา ราอามา และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของราอามา ชื่อ เซบาและเดดาน ¹⁰ คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก ¹¹ มีสรายิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานาอิม เลหะบิม นัฟทาลีม ¹² ปิกรูสิม คัสลูสิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม ¹³ คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อโซดอนและเฮก ¹⁴ และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี ¹⁵ คนฮีโวกต์ คนอาร์คี คนสินี ¹⁶ คนอาร์วัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท

บุตรชายทั้งหลายของเซม

¹⁷ บุตรชายทั้งหลายของเซม ชื่อ เอลาม อัซซุร อาร์ฟักซาด ลูด อาร์ม อูส ซูล เกเรอร์ และเมเชค ¹⁸ อาร์ฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อนูซาร์ และนูซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อนูซาร์ ¹⁹ เอบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน ²⁰ โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่อนูซาร์ อัลโมดัต เซเลฟ ฮาซาร-มาเวก และเยราห์ ²¹ ฮาโดรัม อุซาล และติคลาห์ ²² เอบาล อาบีมาเอล เซบา ²³ โอฟีร์ ฮาวิลาคห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน

ตั้งแต่เซมถึงอับราฮัม

²⁴ เซม อาร์ฟักซาด เซลาค ²⁵ เอบอร์ เปเลก เรอู ²⁶ เสรุก นาโฮร์ เทราห์ ²⁷ อับราม คืออับราฮัม ²⁸ บุตรชายของอับราฮัม ชื่อ อิสอัค และอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของอิซมาเอล

²⁹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเขา บุตรหัวปีของอิซมาเอล คือ เบนายัธ และเคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม ³⁰ มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาดัด เทมา ³¹ เยกูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของนางเคกูราห์

³² บุตรชายทั้งหลายของนางเคกูราห์ภรรยาของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อนูซาร์ โยกซาน เมดาน มีเดีย อิชบาก และชูอาห์ และบุตรชายของโยกซาน ชื่อ เซบาและเดดาน ³³ บุตรชายของมีเดีย ชื่อ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคกูราห์

บุตรชายทั้งหลายของอับราฮัมกับอิสอัค

³⁴ อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่อนูซาร์ บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอซาว และอิสราเอล

บุตรชายทั้งหลายของเอซาว

³⁵ บุตรชายของเอซาว ชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโคราห์ ³⁶ บุตรชายของเอลีฟัส ชื่อ เทมาน โอมาร์ เศฟี ทากาม เคนัส ทิมนา และอามาเลซ ³⁷ บุตรชายของเรอูเอล ชื่อ นาหาค เศ-ราห์ ซัมมาห์ และมิสซาค ³⁸ บุตรชายของเศอีร์ ชื่อ โลทาน โขมาล คิมโอน อานาห์ ดี

ไซน เอเซอร์ และดีซาน ³⁹ บุตรชายของโลกาน ชื่อ โฮรี และโฮมาม และน้องสาวของโลกานชื่อทิมนา ⁴⁰ บุตรชายของไซบาล ชื่อ เอลียัน มา นาสาก เอบาล เซฟี และโอนัม บุตรชายของคิเบโอน ชื่อ อัยยาร์ และอานาร์ ⁴¹ บุตรชายของอานาร์ ชื่อ ดีไซน บุตรชายของดีไซน ชื่อ อัมราม เอชบาน อิสราน และเคราน ⁴² บุตรชายของเอเซอร์ ชื่อ บิลซาน ศาวาน และยาอาคัน บุตรชายของดีไซน ชื่อ อูศ และอารัน

บรรดาศักดิ์ริย์แห่งแผ่นดินเอโดม (ปฐมกษัตริย์ 36:1-43)

⁴³ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์ครอบครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลามบุตรชายเบโธร์ เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาค ⁴⁴ เมื่อเบลามสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราค์ขึ้นครอบครองแทน ⁴⁵ เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน ⁴⁶ เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดีดบุตรชายของเบดัดผู้รบชนะคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิก ⁴⁷ เมื่อฮาดีดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมีสเรคาค์ขึ้นครอบครองแทน ⁴⁸ เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ซาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน ⁴⁹ เมื่อซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน ⁵⁰ เมื่อบาอัลฮานันสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดีดขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอี และเมหเสีของ ท่านมีพระนามว่า เมเทกาเบล ธิดาของมักเรด ธิดาของเมซาห์

เจ้านายทั้งหลายของเอโดม

⁵¹ และฮาดีดก็สิ้นพระชนม์ เจ้านายของเอโดมคือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอาลียาร์ เจ้านายเยเรท ⁵² เจ้านายโอโฮสิบามาค์ เจ้านายเอลาค์ เจ้านายปีโนน ⁵³ เจ้านายเคบัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ ⁵⁴ เจ้านายมักด์เอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม

บุตรชายทั้งหลายของอิสราเอล

2 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบูลุน ² ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด และอาเซอร์

บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์

³ บุตรชายของยูดาห์ชื่อ เอร์ โอนัน และเซ-ลาห์ ทั้งสามคนนี้บุตรสาวของชิวาคานาอันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเอร์บุตรหัวปีของยูดาห์นั้น เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสังหารเขาเสีย ⁴ ทามาร์บุตรสะไภ้ของท่านก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศและเศ-ราห์ ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน ⁵ บุตรชายของเปเรศชื่อเฮสโรน และฮามูล ⁶ บุตรชายของเศ-ราห์คือ คิมรี เอราน เอมาน คาลโคส และดารา ห้าคนด้วยกัน ⁷ บุตรชายของคารมีชื่อ อาคาน ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น ⁸ และบุตรชายของเอรานชื่อ อาซารียาห์ ⁹ บุตรชายของเฮสโรนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยราเมเอล ราม และเคลบัย ¹⁰ รามให้กำเนิดบุตรชื่อ อัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาไซน เจ้านายในบุตรของยูดาห์ ¹¹ นาไซนให้กำเนิดบุตรชื่อสัมา สัมาให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส ¹² โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอด โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

ผู้สืบสายโลหิตของเจสซี

¹³ เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาดับที่สอง ซิเมอากัสาม ¹⁴ นารันเอลที่สี่ รัตดัยที่ห้า ¹⁵ โอเซมที่หก ดาวิดที่เจ็ด ¹⁶ และพี่สาวของเขาชื่อเศรยาห์ และอาบีกายิล บุตรชายของนางเศรยาห์ชื่อนาบีซัย โยอาบและอาสาเอล สามด้วยกัน ¹⁷ อาบีกายิลให้กำเนิดบุตรชื่อนามาสา และบิดาของนามาสาชื่อเยเรอร์คนอิซมาเอล

ผู้สืบสายโลหิตของคาเลบ

¹⁸ คาเลบบุตรชายเฮสโรนให้กำเนิดบุตรกับอาซุบาภรรยาของตน และกับเยรีโอก ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนาง คือ เยเซอร์ โซบับ และอาสโรน ¹⁹ เมื่ออาซุบาสิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอร์ให้แก่ท่าน ²⁰ เฮอร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูร์ และอูร์ให้กำเนิดบุตรชื่อเบซาเอล

ผู้สืบสายโลหิตคนอื่นของเฮสโรนโดยบุตรสาวของมาคีร์

²¹ ภายหลังเฮสโรนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่าน ชื่อ เสกุก ²² และเสกุกให้กำเนิดบุตรชื่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยี่สิบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด ²³ แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเคชูร์กับอาร์บ พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัวเมืองเคนาก กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลอาด ²⁴ ภายหลังเฮสโรนสิ้นชีพในคาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาบียาภรรยาของเฮสโรนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่ออัสซอร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอา

ผู้สืบสายโลหิตของเยราเมเอล

²⁵ บุตรชายทั้งหลายของเยราเมเอลบุตรหัวปีของเฮสโรน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน บุนาห์ โอเรน โอเซม และอาหิยาห์ ²⁶ เยราเมเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อนามาสา นางเป็นมารดาของโอนัม ²⁷ บุตรชายของรามบุตรหัวปีของเยราเมเอลชื่อ มาอิส ยามิน และเอเคอร์ ²⁸ บุตรชายของโอนัมชื่อ ซัมมัยและยาตา บุตรชายของซัมมัยชื่อ นาดับและอาบิซอร์ ²⁹ ภรรยาของอาบิซอร์ชื่อนาบีอาฮิล และนางคลอดอัครบานและโมลิดให้ท่าน ³⁰ บุตรชายของนาดับชื่อ เสเลด และอัปปายิม แต่เสเลดได้สิ้นชีพไม่มีบุตร ³¹ บุตรชายของอัปปายิมชื่อ อิซวี บุตรชายของอิซวีชื่อ เซซัน บุตรของเซซันชื่อ อัครลัย ³² บุตรชายของยาตาน้องชายของซัมมัยชื่อ เยเรอร์ และโยนาธาน และเยเรอร์สิ้นชีพไม่มีบุตร ³³ บุตรชายของโยนาธานชื่อ เปเลธ และคาซา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเยราเมเอล

ผู้สืบสายโลหิตของเซซัน

34 ฝ่ายเซซันไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว แต่เซซันมีทาสชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่งชื่อ ยารธา 35 เซซันจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของ ยารธาทาสของตน และนางก็คลอดบุตรให้เขาชื่อ อัททัย 36 อัททัยให้กำเนิดบุตรชื่อนาธัน และนาธันให้กำเนิดบุตรชื่อคาบาด 37 คาบาดให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟาล และเอฟาลให้กำเนิดบุตรชื่อโอบด 38 โอบดให้กำเนิดบุตรชื่อเยชู เยชูให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ 39 อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลสให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาอาสาห์ 40 เอลาอาสาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อสิสะมัย และสิสะมัยให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม 41 ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิซามา

ผู้สืบสายโลหิตของเยราเมเอลและคาเลบ

42 บุตรชายของคาเลบน้องชายของเยราเมเอลชื่อ เมซาบุตรหับบิของท่าน ผู้เป็นบิดาของคิฟ และบุตรชายของมาเรธาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน 43 บุตรชายของเฮโบรนชื่อ โคราห์ ทับปัวห์ เรเคม และเซมา 44 เซมาให้กำเนิดบุตรชื่อนาอัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคม และเรเคมให้กำเนิดบุตรชื่อซิมมัย 45 บุตรชายของซิมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบเรซูร์ 46 เอฟาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อกาเชส 47 บุตรชายของยาดียชื่อ เรเคม โยรัม เกซาน เปเลก เอฟาห์ และซาอ์ฟ 48 มาอาคาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อเซเบอร์และกัรหะนาห์ 49 นางคลอดบุตรชื่อซาอ์ฟ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ เขาผู้เป็นบิดาของมัดเบนนาห์ และบิดาของกิเบอาด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัคราห์

ตั้งแต่คาเลบบุตรเฮออร์

50 เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบุตรชายของเฮออร์ บุตรหับบิของเอฟราธาห์ ชื่อ โซบาล บิดาของคีรียากเยอาริม 51 สัสมาบิดาของเบเรเลม และฮาเรฟบิดาของเบเรกาเดอร์ 52 โซบาลบิดาของคีรียากเยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครึ่งหนึ่งของคนเมบูโหก 53 และครอบครัวของคีรียากเยอาริม คือครอบครัวอิกโรต ครอบครัวบูโท ครอบครัวซุมัท ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโคราห์ และชาวเอชกาโอล 54 บุตรชายของสัสมาคือ เบเรเลม ชาวเนโทฟาห์ อักโรท วงศ์วานของโยอาบ และครึ่งหนึ่งของคนเมบูโหก ผู้เป็นชาวโคราห์ 55 ทั้งครอบครัวของอาลักษณซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบสคือ ครอบครัวกิราโรต ครอบครัวซีเมอี และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเคนโตผู้มาจากอัมมัท ผู้เป็นบิดาวงศ์วานของเรคาบ

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิด (2 ซมอ 3:2-5; 5:13-16)

3 ต่อไปนี้เป็นอิสราเอลของดาวิดประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโนนอิสราเอลหับปี พระนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอลประสูติ องค์ที่สองคือดาเนียล พระนางอาบิกายิลชาวคารเมลประสูติ 2 องค์ที่สามคืออับซาโลม อิสราเอลของมาอาคาห์ราชธิดาของกัลมัย กษัตริย์ของเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์ อิสราเอลของอัครากัท 3 องค์ที่ห้าคือเซฟาทิยาห์ พระนางอาบิถิลประสูติ องค์ที่หกคืออิกเรอัม เอกลาห์มเหสีของพระองค์ประสูติ 4 ทั้งหกองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 5 ต่อไปนี้เป็นอิสราเอลที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คือ ซิเมอา โซบับ นาธันและซาโลมอน สี่องค์นี้ พระนางบัทชูวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ 6 แล้วก็มีอิชบอร์ เอลิซามา เอลิเฟเลก 7 โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย 8 เอลิซามา เอลิยาดา และเอลิเฟเลก เก้าองค์ด้วยกัน 9 ทั้งสิ้นนี้เป็นอิสราเอลของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสมม และกามาร์เป็นชนิษฐาของอิสราเอล

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดถึงเศเดคิยาห์

10 อิสราเอลของซาโลมอนคือโรโอบอัม อิสราเอลของโรโอบอัมคืออาบิยาห์ อิสราเอลของอาบิยาห์คืออาสา อิสราเอลของอาสาคือเยโฮซาฟัท 11 อิสราเอลของเยโฮซาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหิยาห์ อิสราเอลของอาหิยาห์คือโยอาช 12 อิสราเอลของโยอาชคืออามาซียาห์ อิสราเอลของอามาซียาห์คืออาซาริยาห์ อิสราเอลของอาซาริยาห์คือโยรัม 13 อิสราเอลของโยรัมคืออาหิซ อิสราเอลของอาหิซคือเฮเซคิยาห์ อิสราเอลของเฮเซคิยาห์คือมนัสเสห์ 14 อิสราเอลของมนัสเสห์คืออาโมน อิสราเอลของอาโมนคือโยสิยาห์ 15 อิสราเอลของโยสิยาห์คือโยฮันันอิสราเอลหับปี องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคิยาห์ องค์ที่สี่คือซัลลูม 16 อิสราเอลของเยโฮยาคิมคือเยโคเนียห์ อิสราเอลของเยโคเนียห์คือเศเดคิยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเยโคเนียห์

17 และอิสราเอลของเยโคเนียห์ชื่ออัสสิร์ เซอัลกิเอลอิสราเอลของพระองค์ 18 มัลคีราม เปดาพยาห์ เซนาสซาร์ เยคามิยาห์ โซฮามา เนดาบิยาห์ 19 และบุตรชายของเปดาพยาห์คือ เศรบบาเบลและซีเมอี และบุตรชายของเศรบบาเบลคือ เมซูลาม ฮานันยาห์ และน้องสาวของเขาชื่อเซโลมิท 20 ฮาซูบารห์ โอเฮล เบเรคิยาห์ ฮาสาดียาห์ และยูซับเฮเลด ห้าคนด้วยกัน 21 บุตรชายของฮานันยาห์คือ เป-ลาทิยาห์และเยชยาห์ ลูกหลานของเปโรพยาห์ ลูกหลานของฮารัน ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเซคานิยาห์ 22 บุตรชายของเซคานิยาห์คือ เซโมอาห์ และบุตรชายของเซโมอาห์คือ อัทธัช อิกาล บาริยาห์ เนอาริยาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน 23 บุตรชายของเนอาริยาห์คือ เอลิโอนัย เฮเศคิยาห์ และอัสสิร์ตีสามคนด้วยกัน 24 บุตรชายของเอลิโอนัยคือ โฮตาวิยาห์ เอลิยาซิบ เปโลยาห์ อักซูป โยฮันัน เดโลยาห์ และอานานี เจ็ดคนด้วยกัน

ผู้สืบสายโลหิตของยูดาห์

4 บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮออร์ และโซบาล 2 เรออาห์บุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหาก และยาหากให้กำเนิดบุตรชื่อยาหุมีและลาฮาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวโคราห์ 3 ต่อไปนี้มาจากบิดาของเอตตาม คือยิสเรเอล อิซมา และอิดบาช และน้องสาวของเขาชื่ออัสเซลโพนี 4 และเปบูเอลผู้เป็นบิดาของเกโดร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุซาร์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮออร์ บุตรหับบิของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบเรเลม

ผู้สืบสายโลหิตของอิชูร์

⁵ อิชูร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือ เฮลาห์และนาอาราห์ ⁶ นาอาราห์คลอดอาหุซซาม เอเฟอร์ เทเมนี และฮาฮาซัทาร์ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์ ⁷ บุตรชายของเฮลาห์ คือ เศเรท ยาโคอาร์ และเอกนาน ⁸ อักโซสให้กำเนิดบุตรชื่ออาบูม โศเบบาคห์และบรรดาครอบครัวของอาหุซซามบุตรชายอาหุซซาม

ยาเบสและคำอธิบายของตน

⁹ ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อเขาว่า ยาเบส กล่าวว่า “เพราะเราคลอดเขาด้วยความเจ็บปวด” ¹⁰ ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า “โอ ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงประทานพรแก่ข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจปวดกาย” และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ ¹¹ เศลูฟีชายของซูฮาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมิร์ ผู้เป็นบิดาของเอชโทน ¹² เอชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อเบธราฟา ปาเสอาห์ และเทหินนาห์ ผู้เป็นบิดาของอิธนาหาคช เหล่านี้เป็นคนของเรคาห์ ¹³ บุตรชายของเคนิส คือโอกนีเอล และเสโรอาห์ และบุตรชายของโอกนีเอล คือฮาราก ¹⁴ เมโอโนธให้กำเนิดบุตรชื่อโอฟราห์ และเสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขาเคเศราซิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ ¹⁵ บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อีรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาห์คือเคนิส ¹⁶ บุตรชายของเยฮาลเลเลลคือ ศีฟ ศีฟาคห์ ทิริยา และอาสาเรล ¹⁷ บุตรชายของเอสราห์คือเยเรอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อมีเรียม ซัมมัย และอิซบาคห์ ผู้เป็นบิดาของเอชเทโมอา ¹⁸ และภรรยาของท่านชื่อเยฮูดาห์คลอดเยเรดบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโค และเยคูรีเอลบิดาของคาโนอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิภิกษาริธาของฟาโรห์ผู้ที่เมเรดได้แต่งงานด้วย ¹⁹ บุตรชายภรรยาของท่านชื่อโฮตีเยห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคลีลาคห์ ผู้เป็นคนเกรม และเอชเทโมอาผู้เป็นคนมาอากาคห์ ²⁰ บุตรชายของซิโมนคือ อัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และกิลอีน บุตรชายของอิชอีคือ โศเทท และเบนโซเฮท

ผู้สืบสายโลหิตของเซ-ลาห์

²¹ บุตรชายของเซ-ลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ คือ เอร์ บิดาของเลคาห์ ลากาดาคบิดาของมาเรฮาห์ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานของผู้ทำฟ้านั้นเมื่อละเอียดแห่งวงศ์วานอิชเบอา ²² และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาช และสาราฟผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาฮูบิลเอ-เฮม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล ²³ คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่กับต้นไม้เล็ก ๆ และรั้วต้นไม้ ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับกษัตริย์รับราชการ

ผู้สืบสายโลหิตและหัวเมืองต่างๆของสิเมโอน

²⁴ บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนบูเอล ยามีน ยาริบ เศ-ราห์ และชาอูล ²⁵ บุตรชายของชาอูลคือซัลลุม บุตรชายของซัลลุมคือมิบสัม บุตรชายของมิบสัมคือมิชมา ²⁶ บุตรชายของมิชมาคืออัมมูเอล บุตรชายของอัมมูเอลคือศักเกอร์ บุตรชายของศักเกอร์คือซิเมอี ²⁷ ซิเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของซิเมอีหามีบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอย่างกับคนยูดาห์ ²⁸ เขาทิ้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เซบา โมลาดาค ฮาซารูอาล ²⁹ และที่บิลฮาคห์ เอเชม โทลิด ³⁰ เบรูเอล โฮรมาคห์ ศักลาท ³¹ เบรมารคาโทท ฮาซารู-สิม เบรบีร์ และที่ซาราริม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขาจนถึงดาวิดขึ้นครองครอง ³² และชนบทของเขาก็ตกหลายคือเอตาม อายิน ริมโมน โทเคน และอาซัน หัวเมือง ³³ รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขาซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลไปจนถึงเมืองบาอัล เหล่านี้เป็นภูมิลำเนาของเขา และสำมะโนครัวเชื้อสายของเขา ³⁴ เมโซบับ ยัมเลค โยซาคห์บุตรชายอามาซียาห์ ³⁵ โยเอล เยฮูบุตรชายโยซิมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสิเอล ³⁶ เอลีโอนัน ยาอาโคบาคห์ เยโซฮายาคห์ อาสาหยาคห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เมโนยาห์ ³⁷ ศิชาบุตรชายซิฟ ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดาหยาคห์ ผู้เป็นบุตรชายซิมร์ ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ³⁸ ท่านที่กล่าวชื่อนี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากมาย

คนสิเมโอนชนเคโดร์และคนอามาเลขที่ภูเขาเสอีร์

³⁹ เขาทิ้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา ⁴⁰ เขาทิ้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเขียวและสงบสันติ เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนฮาม ⁴¹ แล้วคนเหล่านี้ซึ่งมีชื่อในสำมะโนครัวได้เข้ามาในสมัยของเฮเซคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ และโจมตีเต็นท์ของเขา และที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา ⁴² ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนสิเมโอนห้าร้อยคนพากันไปที่ภูเขาเสอีร์ มีประมุขชื่อเป-ลาทียาคห์ เนอารียาคห์ เรไฟยาห์และอูลูซซิมบุตรชายทั้งหลายของอิชอี ⁴³ และเขาได้โจมตีคนอามาเลขส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป แล้วเขาทิ้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

ผู้สืบสายโลหิตของรูเบนถึงสมัยการเป็นเชลย

5 บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหัวปีก็จริง แต่เพราะเขาได้กระทำให้นอนของบิดาของเขามีมลทิน สิกิริบุตรหัวปี ² แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิกิริบุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ) ³ บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค ปิลลู เฮสโรนและคารมี ⁴ บุตรชายของโยเอลคือเซโมอาห์ บุตรชายของเซโมอาห์คือโกล บุตรชายของโกลคือซิเมอี ⁵ บุตรชายของซิเมอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอายาห์ บุตรชายของเรอายาห์คือบาอัล ⁶ บุตรชายของบาอัลคือเบ-เอราห์ ผู้ซึ่งทักลักปิลเสฮอร์กษัตริย์เมืองอัสซิริเยได้กวาดไปเป็นเชลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน ⁷ และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ นั่นคือ เจ้าเยอีเอล และเศคารียาห์ ⁸ และเบลบุตรชายอาซาส บุตรชายเซมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาราเออร์ โกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัลเมโอน

คนรูเบนทวีมากขึ้นในทางทิศตะวันออก

9 ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ซึ่งอยู่ปากข้างนี้ของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลื้อยของเขากวีมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด 10 ในรัชกาลของซาอูลเขาก็หลายทำสงครามกับคนอาการผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาก็หลายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาตลอดแถบตะวันออกของกิเลอาด

ผู้สืบสายโลหิตของกาต

11 ลูกหลานของกาตอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาซานไปจนถึงเมืองสาเลคห์ 12 โยเอลเป็นเจ้า ชาฟามเป็นที่สอง ยานัย และชาฟกในบาซาน 13 และวงศ์ญาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมซูลาม เซบา โยริย ยาคาน คีอา และเอเบอร์ เจ็ดคนด้วยกัน 14 คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบิฮาด ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซิชัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบุด 15 อาหิเป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุกี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา 16 และเขาก็หลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าถึงสิ้นของซาโรจนสุดเขต 17 คนเหล่านี้ก็ตั้งขึ้นขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล

คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่งชนชนชาติอื่น

18 คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือดั่งและดาบ และโค้งธนู ชำนาญศึกหีบนี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคนพร้อมที่จะเข้ารับ 19 เขาก็ทำศึกกับคนอาการ เยกูร์ นาฟิซ และโนดบ 20 และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนอาการและพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาตามคำทูลของเขา เพราะเขาก็กว้างใจในพระองค์ 21 เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน 22 เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า และเขาก็กว้างใจในพระองค์ 23 คนตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบาซานถึงเมืองบาอัลเซอร์โมน เสนีร์ และกูเขาเซอร์โมน 24 ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ เอเฟอร์ อิชอี เอสิเอล อัสรีเอล เยเรมีย์ โฮดาวิยาห์ และยาดีเอล เป็นกแก้วทหาร คนมีชื่อเสียง เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา

คนมนัสเสห์หัวรูปเคารส

25 แต่เขาก็กว้างใจละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นชู้กับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาก็กว้างใจ 26 พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปลุกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจิตใจของกิลกิลปีเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่ง และพาเขาก็กว้างใจไปยังฮาลาห์ อาโบร์ ฮาร่า และแม่น้ำเมืองโคซาน จนถึงทุกวันนี้

ผู้สืบสายโลหิตของเลวี

6 บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาก และเมราธ 2 บุตรชายของโคฮากคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล 3 บุตรของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมิเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาถัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์

ผู้สืบสายโลหิตของพวกปุโรหิตถึงสมัยการเป็นเชลย

4 เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาบิฮูวา 5 อาบิฮูวาให้กำเนิดบุตรชื่อบุดคิ บุดคิให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซึ 6 อุสซึให้กำเนิดบุตรชื่อเศ-ราหิยาห์ เศ-ราหิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมราโยท 7 เมราโยทให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิ-กุก 8 อาหิ-กุกให้กำเนิดบุตรชื่อคาโดค คาโดคให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมาอัส 9 อาหิมาอัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยฮานัน 10 และโยฮานันให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ (ท่านนี้แหละที่กำหนัดที่ปุโรหิตอยู่ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม) 11 อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิ-กุก 12 อาหิ-กุกให้กำเนิดบุตรชื่อคาโดค คาโดคให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม 13 ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่อฮิลคิยาห์ ฮิลคิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ 14 อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเสโรอาห์ เสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาดัก 15 และเยโฮชาดักถูกกวาดไปเป็นเชลย เมื่อพระเยโฮวาคได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนซซาร์

แต่ละครบครัวของบุตรชายสามคนของเลวี

16 บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาก และเมราธ 17 ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนี และซิมเอ 18 บุตรชายของโคฮากคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล 19 บุตรชายของเมราธคือ มาห์ลี และบูชึ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา 20 บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหาค บุตรชายของยาหาคคือคิมมาห์ 21 บุตรชายของคิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศ-ราห์ บุตรชายของเศ-ราห์คือเยอาเรธ 22 บุตรชายของโคฮากคือ อัมมีนาถัน บุตรชายของอัมมีนาถันคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คืออัสสิร์ 23 บุตรชายของอัสสิร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คืออาบิยาสาฟ บุตรชายของอาบิยาสาฟคืออัสสิร์ 24 บุตรชายของอัสสิร์คือกาหัก บุตรชายของกาหักคืออูร์เอล บุตรชายของอูร์เอลคืออุสซึยาห์ บุตรชายของอุสซึยาห์คือซาอูล 25 บุตรชายของเอลคานาห์คือ อามาสัย และอาหิโมท 26 สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโคฟัย บุตรชายของโคฟัยคือนาหัก 27 บุตรชายของนาหักคือเอลิอับ บุตรชายของเอลิอับคือเยโรอัม บุตรชายของเยโรอัมคือเอลคานาห์ 28 บุตรชายของซาบือเอลคือ วสันีบุตรหัวปีของเขา และอาบิยาห์ 29 บุตรชายของเมราธคือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือซิมเอ บุตรชายของซิมเอ

อคืออุซซาห์³⁰ บุตรชายของอุซซาห์คือซิมเอี บุตรชายของซิมเอีคืออัททียาห์ บุตรชายของอัททียาห์คืออาสาياهو³¹ เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากที่หีบพันธสัญญามาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว³² เขาทิ้งหลายทำการปรนนิบัติด้วยเพลง ข้างหน้าที่พิภพอาศัยในพลับพลาแห่งขุมขุม จนซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง³³ ต่อไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเขา พวกบุตรชายของคนโคธาคคือ เฮมานนักร้อง ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเชมูเอล³⁴ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์³⁵ ผู้เป็นบุตรชายศูฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาฮา ผู้เป็นบุตรชายอามาฮัย³⁶ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟันยาห์³⁷ ผู้เป็นบุตรชายทาห์ก ผู้เป็นบุตรชายอัสสัร์ ผู้เป็นบุตรชายอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์³⁸ ผู้เป็นบุตรชายอิสซาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคธาค ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล³⁹ กับอาสาฟพี่น้องของเขา ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออาสาฟบุตรชายเบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิมเออา⁴⁰ ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์⁴¹ ผู้เป็นบุตรชายเอเกนี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดาياهو⁴² ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายคิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิมเอี⁴³ ผู้เป็นบุตรชายยาหาค ผู้เป็นบุตรชายเกอร์ซิม ผู้เป็นบุตรชายเลวี⁴⁴ ที่ข้างซ้ายมือมีบุตรชายของเมารี พี่น้องของเขาคือเอธานผู้เป็นบุตรชายคิซ ผู้เป็นบุตรชายอับดี ผู้เป็นบุตรชายมัลลูค⁴⁵ ผู้เป็นบุตรชายอาซาบียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคียาห์⁴⁶ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายบาณี ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์⁴⁷ ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายบูซี ผู้เป็นบุตรชายเมารี ผู้เป็นบุตรชายเลวี⁴⁸ และคนเลวีพี่น้องของเขาได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้สืบสายโลหิตของอาโรน

⁴⁹ แต่อาโรนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่นเครื่องหอม และปฏิบัติงานทั้งสิ้นในที่บริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการลบมลทินบาปของอิสราเอล ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้⁵⁰ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอาโรนคือเอลีอาซาร์ บุตรชายของเอลีอาซาร์คือฟีเนหัส บุตรชายของฟีเนหัสคืออาบียูวา⁵¹ บุตรชายอาบียูวาคือบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออุซซึ บุตรชายของอุซซึคือเศ-ราหียาห์⁵² บุตรชายของเศ-ราหียาห์คือเมรายก บุตรชายของเมรายกคืออามารียาห์ บุตรชายของอามารียาห์คืออาหิภูบ⁵³ บุตรชายของอาหิภูบคือคาโดก บุตรชายของคาโดกคืออาหิมาอัส

บรรดาหัวเมืองของคนเลวี

⁵⁴ ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขาตามค่ายในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรน ครอบครัวคนโคธาค เพราะสลาทกเป็นของเขา⁵⁵ เขาได้รับเมืองเฮโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น⁵⁶ แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์⁵⁷ เขาให้เมืองต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรน คือเมืองเฮโบรนซึ่งเป็นเมืองสี่ชัย เมืองสิบมาห์กับทุ่งหญ้า เมืองยาทัทร์ เมืองเอชเทโมอากับทุ่งหญ้า⁵⁸ ฮีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบิรพร้อมกับทุ่งหญ้า⁵⁹ อาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบรเซเมซพร้อมกับทุ่งหญ้า⁶⁰ และจากดินแดนตระกูลเบนยามินก็มอบเมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโททพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาถูกรวบครว้เป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน⁶¹ ส่วนคนโคธาคที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยสลาทกที่ได้จากครอบครัวของตระกูล จากตระกูลนัสนเศห์ครึ่งหนึ่งมีสิบหัวเมือง⁶² และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสสาการ์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทาลี และจากตระกูลนัสนเศห์ในบาซานให้แก่คนเกอร์ซิมตามครอบครัวของเขา⁶³ และมอบโดยสลาทกสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คนเมารีตามครอบครัวของเขา⁶⁴ ดังนั้นแหละประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี⁶⁵ และคนอิสราเอลได้จับสลาทกให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวชื่อไว้ข้างต้นด้วย⁶⁶ และครอบครัวคนโคธาคที่เหลืออยู่มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม⁶⁷ คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองสี่ชัย คือเมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า⁶⁸ เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบรโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า⁶⁹ เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁰ และมอบเมืองจากตระกูลนัสนเศห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองจาเนอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโคธาคที่เหลืออยู่⁷¹ ดินแดนของนัสนเศห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คนเกอร์ซิมคือ โกลานในเมืองบาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัททาทพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷² และจากตระกูลอิสสาการ์ คือเมืองเคเดซพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเมธาพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷³ และเมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอานเนมพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁴ จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁵ เมืองหุกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโหบพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁶ และจากตระกูลนัฟทาลี คือ เมืองเคเดซในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคีรียาธาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁷ ส่วนคนเมารีที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกาโบรพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁸ และฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาฮาซพร้อมกับทุ่งหญ้า⁷⁹ เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า⁸⁰ และจากตระกูลกาต คือ เมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า⁸¹ เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

บุตรชายของอิสสาการ์

7 บุตรชายของอิสสาการ์ คือโกลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน สี่คนด้วยกัน² บุตรชายของโกลาคือ อุซซึ เรโฝยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบซัม และเชมูเอล หัวหน้าที่ในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือของโกลา เป็นกแล่ลวกหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน³ บุตรชายของอุซซึคือ อิสราหียาห์ และบุตรชายของอิสราหียาคือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซึอาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชั้นหัวหน้า⁴ และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา มีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก⁵ ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาการ์ มีหมื่นด้วยกันเป็นกแล่ลวกหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย

ผู้สืบสายโลหิตของเบนยามิน

6 บุตรชายของเบนยามินคือ เบล่า เบเคอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน 7 บุตรชายของเบลาคือ เอสโบน อูซซี อูซซีเอล เยรีโมท และอิรีหาคันด้วยกัน เป็นหัวหน้าของเรือนบรรพบุรุษ เป็นกแล่ลกอาหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน 8 บุตรชายของเบเคอร์คือ เศมิราห์ โยอาช เอลีเยเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยรีโมท อาบียาห์ อานาโธท และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์ 9 และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นกแล่ลกอาหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน 10 บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน และบุตรชายของบิลฮานคือ เยอูช เบนยามิน เอฮูด เคนอะนาห์ เศราน การซิช และอาหิชาฮาร์ 11 ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นกแล่ลกอาหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมทั้งจะกำศึกสงคราม 12 และซุปีม และซุปีม เป็นบุตรอิสระ และหุซิมบุตรชายอาเฮอร์

บุตรชายของนัฟทาลี

13 บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาซีเอล กุณี เยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลฮาห์

ผู้สืบสายโลหิตของมนัสเสห์

14 บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาบ่อยของท่านคือชาวอารัมกำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาด 15 มาคีร์ก็รับพี่สาวของหุปีมและหุปีมาเป็นภรรยา พี่สาวของเขาชื่อมาอาคาค) และคนที่สองชื่อเศโลเฟหัด และเศโลเฟหัดมีบุตรสาว 16 และมาอาคาคภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเขาชื่อเชเรช และบุตรชายของเขาชื่อ อุลาม และราเคม 17 บุตรชายของอุลามคือเบดาน เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์ 18 และอัมโมเลเคนน้องสาวของเขาคคลอดบุตรชื่ออิชโฮด อาบีเยเซอร์ และมาฮาฮาห์ 19 บุตรชายของเชมิดาห์คือ อาหิยัน เซเคม ลีคซี และอาบียัม

ผู้สืบสายโลหิตของเอฟราอิม

20 บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเธราห์ และบุตรชายของชูเธราห์คือเบเรด บุตรชายของเบเรดคือกาหัท บุตรชายของกาหัทคือเอลอาดัท บุตรชายของเอลอาดัทคือกาหัท 21 บุตรชายของกาหัทคือคาบาด บุตรชายของคาบาดคือชูเธราห์ กับเอเซอร์และเอเลอิด ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา 22 และเอฟราอิมบิดาของเขาไว้ทุกข์โศกเศร้าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาเข้ามาโลมเขา 23 และเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขาว่า เบรียาห์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา 24 (บุตรสาวของท่านชื่อเชเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่างและบน และเมืองอูลเซนเชเอราห์) 25 เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเทลาคห์ บุตรชายของเทลาคห์คือกาหาน 26 บุตรชายของกาหาคคือลาตาน บุตรชายของลาตานคืออัมมีฮูด บุตรชายของอัมมีฮูดคือเอลีซามา 27 บุตรชายของเอลีซามาคือบูน บุตรชายของบูนคือโยชัว

กรรมสิทธิ์ของเอฟราอิม

28 ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขาคือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอารันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง 29 และตามพรมแดนของคนมนัสเสห์ มีเมืองเบธชานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง กาอานาคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟ บุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในที่เหล่านี้

บุตรชายของอาเซอร์

30 บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาค อิซวี เบรียาห์ และเสราห์น้องสาวของเขา 31 บุตรชายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ผู้เป็นบิดาของบิธราวิธ 32 เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลิก โซเมอร์ โธรามและชวาน้องสาวของเขา 33 บุตรชายของยาเฟลิกคือ ปาสิค บิมาฮาล และอิซวาก เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลิก 34 บุตรชายของโซเมอร์คือ อาฮี โรกาห์ เยฮูบฮาห์ และอาร์ม 35 บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเขาคือ โศฟาค อิมนา เซเลช และอามัล 36 บุตรชายของโศฟาคคือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ชูอัล เบรี อิมราห์ 37 เบเซอร์ โฮด ซัมมา ซิลซาค อีธราน และเบโอร่า 38 บุตรชายของเยเธอร์คือ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา 39 บุตรชายของอูลาคคือ อาราค อันนีเอล และรีเซย 40 ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นกแล่ลกอาหารที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายเพื่อกำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

บุตรชายและหัวหน้าตระกูลของเบนยามิน

8 เบนยามินให้กำเนิดเบล่าบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม 2 โนอาห์คนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า 3 และบุตรชายของเบลาคือ อัดดาร์ เก-รา อาบิฮูด 4 อาบิฮูวา นาอามาน อาโหอาห์ 5 เก-รา เซฟุฟาน และหุราม 6 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฮูด เขาทิ้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาฮาท 7 คือนาอามาน อาหิยาห์ และเก-รา เขาทิ้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่อยูซซาค และอาหิฮูด 8 และฮาเซราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดนโมอับ ภายหลังจากที่เขาได้โล่หุซิมและบาอาราภรรยาของเขาไปแล้ว 9 เขาให้กำเนิดบุตรกับโฮดภรรยาของเขาคือ โยบับ คิเบีย เมซา มัลคัม 10 เยอูส สาเคีย และมิมราห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา 11 เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาบิทูป และเอลปาอัล 12 บุตรชายของเอลปาอัลคือ เฮเบอร์ มิซอัม และเซเมด ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง 13 และเบรียาห์ และเซมา เขาทิ้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย 14 และอาหิโย ซาซิก และเยรีโมท 15 เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ 16 มีคา

เอล อิชปาห์ และโยฮาเป็นบุตรชายของเบรียห์¹⁷ เศบาดียาห์ เมซูลาม อิศคี เฮเบอร์¹⁸ อิชเมรีย ยิสลียาห์และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล¹⁹ ยาคิม ศิครี คับดี²⁰ เอลิเยนัย ศิลเลรีย เอลีเอล²¹ อาดาياهو เบโรอาห์ และชิมรากเป็นบุตรชายของชิมเอ²² อิชปาน เอเบอร์ เอลีเอล²³ อับโดน ศิครี ฮานาน²⁴ ฮานันยาห์ เอลาม อันโรธียาห์²⁵ อีฟโดยาห์ และเปบูเอลเป็นบุตรชายของซาซัก²⁶ ซัมเชรีย เซหะรียาห์ อาราลียาห์²⁷ ยาอาเรชียาห์ เอลียาห์ และศิครี เป็นบุตรชายของเยโรธัม²⁸ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม²⁹ และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์³⁰ บุตรชายหัวปีของท่านชื่ออับโดน แล้วก็มี ศูร์ คิช บาอัล นาตบ³¹ เกโดร์ อาไฮย เซเคอร์³² และมีกโลกให้กำเนิดบุตรชื่อซิมเออาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา

ผู้สืบสายโลหิตของซาอูล

³³ เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชูวา อาบีนาตบ และเอชบาอัล³⁴ และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์³⁵ บุตรชายของมีคาห์คือ ปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส³⁶ และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮอัลดาร์ และเยโฮอัลดาร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมก อัสมาเวกและคิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา³⁷ โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา บุตรชายของบิเนอาคือราฟาห์ บุตรชายของราฟาห์คือเอลาซาห์ บุตรชายของเอลาซาห์คืออาเซล³⁸ อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขา อัสริคัม โบเคร อิชมาเอล เซอารียาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเซล³⁹ บุตรชายของเยเชกน็องชายของเขาคือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยซุชคนที่สอง และเอลีเฟลกคนที่สาม⁴⁰ บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป็นกแกลั๊กหาร นักธนู มีลูกหลานมากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

สามะโนครัวเชื้อสายของอิสราเอลและยูดาห์

9 ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนครัวเชื้อสาย และถูกเก็บทะเบียนนี้ก็บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะการละเมิดของเขา² ฝ่ายพวกแรกที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเขาอีกในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล พวกปุโรหิต พวกเลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร³ และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอฟราอิม และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่⁴ คืออูรียเป็นบุตรชายอัมมีฮูด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายบามิ ในพวกบุตรเปเรศ ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์⁵ และจากคนซีไลห์คือ อาสาياهوบุตรหัวปี และบุตรชายของเขา⁶ จากบุตรชายของเศ-ราร์คือ เยอูเอล กับญาติของเขาเป็นหกหรือเก้าสิบคน⁷ จากลูกหลานของเบนยามินคือ สัลลู ผู้เป็นบุตรชายเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮดาวิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์⁸ อิบเนยาห์บุตรชายเยโรธัม เอลาห์บุตรชายอูซซี ผู้เป็นบุตรชายมีคีร์ และเมซูลามบุตรชายเซฟาเทียห์ ผู้เป็นบุตรชายเรอูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบนิยาห์⁹ และญาติของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นเก้าร้อยห้าสิบหกคน ทั้งหมดนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือนบรรพบุรุษของเขา

พวกปุโรหิตใหญ่

¹⁰ จากพวกปุโรหิตมี เยดาياهو เยโฮยาริบ ยาคัน¹¹ และอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิสคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิทาบ เจ้าหน้าที่ปกครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า¹² และอาดาياهو ผู้เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์ และมาอาสีย ผู้เป็นบุตรชายอาติเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลมิก ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์¹³ และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า

คนเลวีอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁴ จากคนเลวีมี เซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซุบ ผู้เป็นบุตรชายอัสริคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ลูกหลานของเมรา¹⁵ กับมัคมัคคาร์ เฮเรช กาลาล และมักรานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศิครี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ¹⁶ และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน และเบเรคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟาห์¹⁷ ผู้เฝ้าประตูคือ ซัลลูม อักซุบ กัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ซัลลูมเป็นหัวหน้า¹⁸ ประจำอยู่จนบัดนี้ที่พระถาวรของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เฝ้าประตูค่ายของคนเลวี¹⁹ ซัลลูมเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชายอาบิยาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ และญาติของเขาคือเรือนบรรพบุรุษของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปรนนิบัติ เป็นผู้เฝ้าธรณีประตูของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้ดูแลค่ายของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้ดูแลทางเข้า²⁰ และฟิเนหัสบุตรชายเอลาซาห์ เป็นผู้ครอบครองเหนือเขาในกาลก่อน พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา²¹ เศคาริยาห์ บุตรชายเมเชเลมียาห์ เป็นผู้เฝ้าทางเข้าประตูพลับพลาแห่งซุมมูม²² ผู้ถูกเลือกเป็นผู้เฝ้าประตูที่ธรณีนี้นมีสองร้อยสิบสองคน เขาขึ้นทะเบียนสามะโนครัวเชื้อสายไว้ในชนบทของเขา ดาวิดและซาบูเอลผู้ทำนายได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่²³ ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแลประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้เฝ้าประตูพระนิเวศแห่งพลับพลา²⁴ ผู้ดูแลประตูอยู่ที่ทั้งสี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้²⁵ และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกๆเจ็ดวัน ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้

หน้าที่สำคัญของคนเลวีบางคน

²⁶ เพราะนายประตูทั้งสี่คน ผู้เป็นพวกเลวีนัน มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่งพระเจ้า²⁷ และเขาพักอาศัยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เฝ้าตอกอยู่กับเขา และเขามีหน้าที่เปิดทุกเช้า²⁸ บางคนเป็นคนดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ เพราะว่า จะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต้องนับทุกครั้ง²⁹ และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลเครื่องใช้ และดูแลเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูแลยอดแป้ง น้ำอุ่น น้ำมัน กายาน และเครื่องเทศ³⁰ และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของปุโรหิตก็เตรียมเครื่องเทศประสม³¹ และมักที่ธียาห์คนเลวีคน

หนึ่ง ผู้เป็นบุตรหัวปีของซัลลุม คนโคราห์ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งที่บึงในภาค³² และญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลนมปึงหน้าพระพิศตร มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต³³ ต่อไปนี้เป็นนักร้อง คือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหารไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น เพราะเขาอยู่เวรทั้งกลางวันและกลางคืน³⁴ คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม

สายตระกูลของซาอูล

³⁵ ในกิเบโอนนั้นเยฮีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาค³⁶ และบุตรชายหัวปีของท่านชื่อ อับโดน แล้วก็มี สุร์คิช อาอัล เนอร์ นาตับ³⁷ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกลอก³⁸ และมิกลอกให้กำเนิดบุตรชื่อซิมอัม และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา³⁹ เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชัว อาบีนาตับ และเอชบาอัล⁴⁰ บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบอาอัล และเมริบอาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์⁴¹ บุตรชายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาหัส⁴² และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อยาราค และยาราคให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมก อัสมาเวก และคิมรี และคิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา⁴³ โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา และบุตรชายของบิเนอาคือเรโฝยาห์ บุตรชายของเรโฝยาห์คือเอลาอาสาร์ บุตรชายของเอลาอาสาร์คืออาเซล⁴⁴ อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขากิ่งหลายคือ อัสรีคัม โบเครอ อิชมาเอล เซอริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอาเซล

ซาอูลพ่ายแพ้และถูกฆ่าเสีย

10 คนฟีลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟีลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา² และคนฟีลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราซโฮรส และคนฟีลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาตับ และมัลคีชัว ราชโอรสของซาอูลเสีย³ การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป และนักรบมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักรบ⁴ แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า “จงชักดาบออก แยกเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาทำลอบหลั่งแก่เรา” แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มกับดาบนั้น⁵ และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มกับดาบของเขาตายด้วย⁶ ดังนั้นซาอูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชโอรสทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน⁷ เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไป และซาอูลกับโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น

คนฟีลิสเตียฉลองการสิ้นพระชนม์ของซาอูล

⁸ อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขาพบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา⁹ เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สื่อสารไปทั่วดินแดนฟีลิสเตียให้นำข้าวดีไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา¹⁰ เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ไว้ในวิหารของพระดาโกน¹¹ แต่เมื่อชาวยาเบซกิเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟีลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล¹² ทหารแห่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้นไปเชิญพระศพของซาอูลและศพโอรสของพระองค์ นำมาที่ยาเบซ และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบซ และได้อดอาหารเจ็ดวัน

ความบาปของซาอูลทำให้พระองค์เสียดาอาณาจักร

¹³ ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ ในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงแสวงหาการนำโดยทรงปรึกษาคนทรงด้วย¹⁴ และมีได้ทรงแสวงหาการนำจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสังหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเยสซี

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (2 ซมอ 5:1-3)

11 แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันที่เมืองเฮโบรนกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์² ในกาลก่อน แม้เมื่อซาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา’”³ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพิศตรพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์โดยซาอูล

กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นเมืองหลวง (2 ซมอ 5:6-12)

⁴ ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเยรูซาเล็ม คือเยบูน ที่นั่นคนเยบูนอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น⁵ ชาวเมืองเยบูนทูลดาวิดว่า “พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้” อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้ ก่อนนครของดาวิด⁶ ดาวิดรับสั่งว่า “ผู้ใดที่โหมตีคนเยบูนได้ก่อน จะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา” และโยอาบบุตรชายของนางเศรุยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า⁷ และดาวิดทรงประทับอยู่ที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด⁸ และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่มีลาโลโดยรอบ และโยอาบก็ซ่อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น⁹ และดาวิดทรงจำเริญยิ่งขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์

รายชื่อพวกวีรบุรุษของดาวิด

¹⁰ ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพวกวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล¹¹ ต่อไปนี้เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยา

ไซเบอิม คนอ๊กโมนี่ เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกของของเขาสู่คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน¹² และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอเลอาซาร์ บุตรชายโดโด คนอาโหอาห์¹³ เขาอยู่กับดาวิดที่ปัสดัมมิม เมื่อคนฟิลิสเตียชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่งมีข้าวบาร์เลย์เต็มไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย¹⁴ แต่พวกเขาหนีอยู่ท่ามกลางที่ถัดแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่¹⁵ สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้นได้ลงไปถึงศิลาหาดาวิดที่ถ้ำอูดุลลิม เมื่อกองทัพของคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม¹⁶ คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เบรเลเฮม¹⁷ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า “โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้”¹⁸ แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟิลิสเตียเข้าไป และตักน้ำมาจากบ่อเบรเลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามาถวายดาวิด แต่ดาวิดหากรดน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแต่พระเยโฮวาห์¹⁹ ตรัสว่า “ขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดื่มโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสี่ยงชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขาเอง เขาได้เอาน้ำนี้มา” เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหากรดน้ำนั้นไม่ ทแกล้วทหารสามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้²⁰ ฝ่ายอาบิซัยน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกของของท่านสู่คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น²¹ ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น²² และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนเก่งกล้าแห่งเมืองซบเซเอล เป็นคนประกอบมหากิจ เขาได้ฆ่าคนดูสิงโตของโมอับเสียสองคน เขาเข้าไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย²³ เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพันทอผ้า แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง²⁴ สิ่งเหล่านี้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทแกล้วทหารสามคนนั้น²⁵ ดูกิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์²⁶ นอกนั้นมีพวกทแกล้วทหารของกองทัพคือ อาสาเอลน้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม²⁷ ซัมโมกชาวเมืองฮาโรด เอลเสคนเปโลน²⁸ อีราบุตรชายอีกเขชชาวเมืองเทโคอา อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรท²⁹ สิบเบคัย คนหุซาร์ อิลัย คนอาโหอาห์³⁰ มาหะริย ชาวเนโทฟาร์ เฮเลด บุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาร์³¹ อีริย บุตรชายริบัยแห่งเมืองกิเบอาของคนเบนยามิน เบไนยาห์ ชาวปิสราโรน³² หุริย ชาวลัธราธาอิช อามิเอล คนอารนาห์³³ อัสมาวะท คนบาฮูรัม เอลียาบา ชาวซาลโบน³⁴ ลุกหลานฮาเซมคนกิมโซ โยนาธาน บุตรชายซาคิชาวฮาร่าห์³⁵ อาหิอัม บุตรชายสาการ์ชาวฮาร่าห์ เอลีฟัล บุตรชายอูระ³⁶ เฮเฟอร์ คนเมเคราโรด อาหิยาห์ คนเปโลน³⁷ เฮสโร ชาวคารเมล นาอารัย บุตรชายเอสบัย³⁸ โยเอล น้องชายนาธัน มีบฮาร์ บุตรชายฮากร์³⁹ เศเลก คนอัมโมน มาหะริย ชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์⁴⁰ อีรา คนอิกโรด กาบเร คนอิกโรด⁴¹ อูริยาห์ คนอิตโกด ศาบาด บุตรชายอัครัย⁴² อาตินา บุตรชายซิชาคคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา⁴³ ฮานัน บุตรชายมาอาคาห์ และโยซาฟัท คนมิทเท⁴⁴ อูสซัยา ชาวอัททาโรท ซามาและเยฮีเอล บุตรชายโฮธามคนอาโรเออร์⁴⁵ เยดียาเอล บุตรชายซิมร์ และโยฮา น้องชายของเขา ซากิโซด⁴⁶ เอลีเอล คนมาหะโเวต์ เยริบัยและโยชาวิยาห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิกมาห์ คนโมอับ⁴⁷ เอลีเอล โอเบด และยาอาซียเอล คนเมซบัย

พวกต่างๆที่ร่วมกับดาวิดที่ศิลา

12 ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาดาวิดที่ศิลา ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุขาดอาวุธ บุตรชายคิช เขาทิ้งหลายเป็นคนในพวกทแกล้วทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ² เขาเป็นนักรบ เขาเหวี่ยงหินด้วยสลิงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามินญาติของซาอูล³ อาหิเยเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาช บุตรชายของเขมาอาห์ชาวเมืองกิเบอา และเยซีเอลกับเปเลก บุตรชายของอัสมาวะท เบราคาห์และเยฮูชาวอานาโรท⁴ อิชบัยยาห์แห่งกิเบโอน ทแกล้วทหารในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเหนือสามสิบคนนั้น เยเรมัย ยาฮาซียเอล โยฮานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์⁵ เอลูชัย เยริโมท เอบัลยาห์ เขมารียาห์ เซฟาเทียห์คนฮารูฟ⁶ เอลคานาห์ อิสซิวาร์ อาซาเรล โยเอเซอร์ ยาไซเบอิม คนโคราห์⁷ และโยเอลาห์ กับ เศบาดียาห์ บุตรชายของเยโรอัมชาวเกโดร์⁸ มีทแกล้วทหารและผู้ชำนาญศึกจากคนภาคนี้เข้าไปหาดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญไล่และยิง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา⁹ เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม¹⁰ มิซมันนาห์ที่สี่ เยเรมัยที่ห้า¹¹ อักกัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด¹² โยฮานันที่แปด เอลซาบาดที่เก้า¹³ เยเรมัยที่สิบ มีคบันนัยที่สิบเอ็ด¹⁴ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของภาค เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน¹⁵ เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งสี่ และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก¹⁶ มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง¹⁷ ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายมาฉันมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อขายข้าพเจ้าให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทรงพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด”¹⁸ แล้วพระวิญญาณได้มาเหนืออามาสิย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชานั้น และเขาทูลว่า “ข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซี สันติภาพ สันติภาพจงมีแก่พระองค์ และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์” แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์¹⁹ คนมนัสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟิลิสเตียเพื่อทำสงครามกับซาอูล แต่พวกเขาหนีไม่ได้ช่วยคนฟิลิสเตีย เพราะผู้ครอบครองของคนฟิลิสเตียได้หารือกันและส่งพระองค์กลับไปเสีย บอกว่า “เราจะหลบหนีไปคืนดีกับซาอูลนายของเขาโดยเอาหัวของเราไปด้วย”²⁰ ขณะที่เมื่อพระองค์ไปยังศิลา คนมนัสเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ อัธนาห์ โยซาบาด เยดียาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีอู และซิลเลริย หัวหน้าบรรดากองพันในคนมนัสเสห์²¹ เขาทิ้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปล้น เพราะเขาทิ้งหลายเป็นทแกล้วทหารทั้งสี่ และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ²² ในสมัยนั้นทุกๆวันมีคนมาเข้าฝ่ายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

กองทัพของตระกูลต่างๆตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์

²³ ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรนเพื่อจะมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้กับพระองค์ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์²⁴ คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม²⁵ จากคนสิเมโอน มี

กแกลวกหารข่านาญศึกเจ็ดพันหนึ่งร้อย²⁶ จากคนเลวีสี่พันหกร้อย²⁷ เยโฮยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากกับท่านสามพันเจ็ดร้อย²⁸ คาโดกแกลวกหารหนุ่ม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชาสี่สองคน²⁹ จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซาอูล³⁰ จากคนเอฟราอิม กแกลวกหารแกลวกล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา³¹ จากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเขาบ่งชื่อไว้ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์³² จากคนอิสสาการ์ มีผู้รู้กาลเทศะ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา³³ จากคนเศบูลุน มีห้าหมื่นคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู่รบ สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือ มิใช่ด้วยสองจิตสองใจ³⁴ จากคนนัฟทาลี ผู้บังคับบัญชาหนึ่งพัน ซึ่งมีคนติดไล่และหลอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน³⁵ จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน³⁶ จากคนอาเซอร์ สี่หมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม³⁷ และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม³⁸ ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมทั้งจะทำศึกได้มายังเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ในทำนองเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์³⁹ เขาทิ้งหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา⁴⁰ ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทิ้งหลายด้วยคือไกลออกไปถึงอิสสาการ์ และเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นแบ่ง ขนมะเดื่อ ซ่อขุ่นแห้ง น้าขุ่น น้ำมัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความชื่นบานในอิสราเอล

เขามอบของขวัญแด่พระเจ้าโดยวิธีที่ไม่ถูกต้อง

13 ดาวิดได้ทรงหารือกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกคน² และดาวิดตรัสกับซุมมูซนอิสราเอลทั้งปวงว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาพี่น้องของเรา ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบุโรหิตและคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทิ้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน³ และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก เพราะเราทั้งหลายมิได้ไต่ถามถึงในสมัยของซาอูล”⁴ ซุมมูซนทั้งสิ้นนั้นก็พากันกล่าวว่า พวกเขาจะกระทำตาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น⁵ เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแตหิรัลแห่งอีิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากศิรียากเยอาริม⁶ ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบาอาลาห์ คือศิรียากเยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม⁷ และเขาทิ้งหลายก็บรรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาดับ และอุสซาร์กับอาหิโยเป็นคนขับเกวียน⁸ และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็รำเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทิ้งหลาย ด้วยเพลง พิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา ฉาบ และแตร

อุสซาร์เสียชีวิต

⁹ และเมื่อเขาทิ้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อุสซาร์ก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะวัวสะดุด¹⁰ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาร์ และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า¹¹ และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลายออกมาเหนืออุสซาร์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาร์ จนถึงทุกวันนี้¹² และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้าในวันนั้น และพระองค์ตรัสว่า “เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้”¹³ ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ที่บ้านโอบเอดเอโดมคนกัท¹⁴ และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครวเรือนของโอบเอดเอโดมที่เรือนของเขาสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครวเรือนของโอบเอดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่

กษัตริย์ดาวิดทรงตั้งกรุงเยรูซาเล็ม

14 อีรามกษัตริย์เมืองโทรสได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้าดาวิด และทรงส่งไม้สนสีดาร์ กิ่งช่างก่อและช่างไม้เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์² และดาวิดทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์³ และดาวิดทรงรับมเสห์เพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก⁴ ต่อไปนี้เป็นชื่อราชบุตรซึ่งพระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โขบับ นารัน ซาโลมอน⁵ อิบฮาร์ เอลีชูวา เอลเปเลก⁶ โนกาห์ เบเฟก ยาเฟีย⁷ เอลีชามา เบเอลยาดา เอลีเฟเลก⁸ เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด ดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทิ้งหลาย⁹ ฝ่ายคนฟีลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเรฟาอิม¹⁰ และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า “ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ” และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า “ขึ้นไปเถอะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า”¹¹ และพระองค์เสด็จไปยังบาอัลปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทิ้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า “พระเจ้าทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าเหมือนดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส่” เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า บาอัลปราซิม¹² เขาทิ้งหลายก็ทิ้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด¹³ และคนฟีลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขานั้นอีก¹⁴ และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า “เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขาจงอ้อมไปและโจมตีเขาที่ตรงข้ามกับหมู่ดินหม่อน¹⁵ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพอยู่ที่ยอดหมู่ดินหม่อนแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะว่าจะพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย”¹⁶ และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ และเขาทิ้งหลายโจมตีกองทัพคนฟีลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์¹⁷ igit ศัพท์ของดาวิดก็คือไปสู้รบดาประเทศทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชนชาติทั้งปวงครั้นคร้ามดาวิด

คนเลวีห้ามหีบแห่งพระเจ้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

15 ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์หลายหลังในนครดาวิด และพระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้² แล้วดาวิดตรัสว่า “นอกจากคนเลวีแล้วไม่ควรที่คนอื่นจะห้ามหีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้ห้ามหีบของพระเจ้า และปรณนิบัติพระองค์เป็นนิตย”³ และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้⁴ และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโรนและคนเลวี⁵ คือจากลูกหลานของโคฮาน ได้ฮูร์เอลเป็นหัว-

หน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน ⁶ จากลูกหลานของเมารีย์ ได้อาสาชายเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน ⁷ จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้โยเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน ⁸ จากลูกหลานของเอลิซาฟาน ได้เซโมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน ⁹ จากลูกหลานของเฮโบรน ได้เอลีเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน ¹⁰ จากลูกหลานของอุสซึเอล ได้อัมมีนาตบเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน ¹¹ แล้วดาวิดทรงเรียกศาโดกและอาบียาธาห์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อูรีเอล อาสาชาย โยเอล เซโมอาห์ เอลีเอล และอัมมีนาตบ ¹² และตรัสกับเขากันหลายว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้ ¹³ เพราะเจ้ามิได้ไปห้ามเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงกลายออกมาเหนือเรา เพราะเรามีได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร” ¹⁴ แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะเชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมา ¹⁵ และคนเลวีได้ห้ามหีบของพระเจ้าบนบ่าด้วยคานหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹⁶ ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาให้เป็นนักร้องเล่นเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน ¹⁷ คนเลวีจึงแต่งตั้งเอมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์ และจากลูกหลานเมารีย์พี่น้องของเขาชื่อ เอรานบุตรชายคูซาชาห์ ¹⁸ และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสองคือ เศคาริยาห์ เบน ยาอาซึเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ เบนโยยาห์ มาอาเสอาห์ มัททริยาห์ เอลีฟิล และมิกเนยาห์ และโอบเอดเอดิม กับเยฮีเอล เป็นคนเฝ้าประตู ¹⁹ นักร้องคือ เอมาน อาสาฟ เอราน เป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์ ²⁰ เศคาริยาห์ อาซึเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ มาอาเสอาห์ และเบนโยยาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมท ²¹ แต่ มัททริยาห์ เอลีฟิล มิกเนยาห์ โอบเอดเอดิม เยฮีเอล และอาซาชาชาห์ เป็นผู้นำด้วยพิณเขาคู่ตามสำเนียงเซมิติก ²² เคนาเนียห์หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยเพลง เพราะเขาเข้าใจดี ²³ เบเรคิยาห์และเอลคานาห์ เป็นนายประตูเฝ้าหีบ ²⁴ เซบานิยาห์ เยโฮซาฟัท เบนเอล อามาสิย เศคาริยาห์ เบนโยยาห์ และเอลีเยเซอร์ปุโรหิตได้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอบเอดเอดิม และเยฮีอาห์เป็นนายประตูเฝ้าหีบด้วย

ดาวิดได้นำหีบพันธสัญญาขึ้นมา

²⁵ ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชากองพัน จึงได้ไปนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นจากเรือนของโอบเอดเอดิมด้วยความเปรมปรีดี ²⁶ อยู่มาเพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ เขากันหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว ²⁷ ดาวิดทรงฉลองพระองค์ผ้าป่าเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้ห้ามหีบ และนักร้อง และเคนาเนียห์ผู้อำนวยเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอาโพดผ้าป่า ²⁸ ดังนั้นแหละคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่

มีคาลมเหสีของกษัตริย์ดาวิดดูหมิ่นพระองค์

²⁹ และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาลราชินีของซาอูลแลดูตามช่องพระแกลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงเต้นรำและทรงรำเรงอยู่ พระนางก็มีใจดูหมิ่นพระองค์

คนอิสราเอลถวายเครื่องบูชาและมิงานเลี้ยงฉลองเพราะได้นำหีบแห่งพระเจ้าเข้ามา

16 และเขากันหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเขากันหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า ² และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์ ³ และทรงแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมองุ่นแห้งคนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง ⁴ และพระองค์ทรงตั้งคนเลวีบางคนให้เป็นผู้ประนินบทเพลงของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ⁵ อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเศคาริยาห์ เยฮีเอล เซมิราโมท เยฮีเอล มัททริยาห์ เอลีอับ เบนโยยาห์ โอบเอดเอดิม และเยฮีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเขาคู่ อาสาฟเป็นคนตีฉาบ ⁶ และเบนโยยาห์กับยาอาซึเอลปุโรหิตจะเป่าแตรเรื่อยไปหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

เพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์

⁷ แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้มีาร้องเพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยอาสาฟและพี่น้องของท่าน ⁸ “จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย ⁹ จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁰ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี ¹¹ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป ¹² จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ¹³ โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ ¹⁴ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก ¹⁵ จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวจนะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ ¹⁶ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค ¹⁷ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ¹⁸ ว่า ‘เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย’ ¹⁹ เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น ²⁰ พวกเราไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรหนึ่งถึงอีกชนชาติหนึ่ง ²¹ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา ²² ว่า ‘อย่าจะต้องบรรดาผู้ที่เราเอมิไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา’ ²³ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน ²⁴ จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย ²⁵ เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง ²⁶ เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ²⁷ เกียรติและความโอ้อ่าตระการมีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความชื่นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์ ²⁸ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จง

ถวายสังฆาราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์²⁹ จงถวายสังฆาราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์³⁰ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสันต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิภพถูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย³¹ จงให้ฟ้าสวรรค์ยืนดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง’³² ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ภูเขาเริงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น³³ แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะร้องเพลงเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก³⁴ โอ จงโมกษายอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์³⁵ และท่านจงกล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่มกษายอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสิ่งใดในการสรรเสริญพระองค์’³⁶ จงถวายสารธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอลแต่ในนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล” แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า “เอเมน” และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์

การตั้งผู้ปรนนิบัติ ผู้เฝ้าประตู ผู้โรหิตและนักเล่นดนตรีสำหรับหีบแห่งพระเจ้า

³⁷ ดาวิดจึงทรงให้อาสาฟและพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นเรื่อยไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ³⁸ ทั้งโอเบดเอโดมและพี่น้องหกสิบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอเบดเอโดมบุตรชายเยรูซอบกับโฮสาห์ให้เป็นคนเฝ้าประตู³⁹ และพระองค์ทรงให้ศาโดกปุโรหิต กับพี่น้องของท่านผู้เป็นปุโรหิต อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปูชนียสถานสูงเมืองกิเบโอน⁴⁰ เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลาเช้าเวลาเย็นเสมอ ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาอิสราเอล⁴¹ เฮมานและเยรูซอบอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกรับเลือก และบ่งชื่อไว้ให้ถวายโมกษาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์⁴² และพร้อมกับเขาเฮมานและเยรูซอบมีแตรและฉาบเพื่อบรรเลงและเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยรูซอบได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู⁴³ และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออวยพรแด่ราชวงศ์ของพระองค์

ดาวิดปรารถนาสร้างพระนิเวศของพระเจ้า (2 ซมอ 7:1-3)

17 อยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า “ดูเถิด เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสิดาห์ แต่พันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายในไม้สน”² และนาธันทูลดาวิดว่า “ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์”³ แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเจ้ามาถึงนาธันว่า “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เรายู่⁴ เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจนกระทั่งวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์นี้ถึงเต็นท์โน้น และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแห่งโน้น⁵ ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราไม่เคยพูดสักคำกับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใด ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเสียดูประชาชนของเราหรือว่า ‘ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสิดาห์ให้แก่เรา’”

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับดาวิด (2 ซมอ 7:4-17)

⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁸ และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก⁹ และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา¹⁰ ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์¹¹ และอยู่มาเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา¹² เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิรันดร์¹³ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า¹⁴ แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิรันดร์ เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิรันดร์”¹⁵ นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

คำอธิษฐานและคำสรรเสริญของดาวิด (2 ซมอ 7:18-29)

¹⁶ แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลจนถึงแค่นี้¹⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า¹⁸ และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำให้สิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักทั่วไป²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หากมีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนกับหูของข้าพระองค์²¹ ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปให้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่งโดยสิ่งที่ใหญ่โตน่าสะพรึงกลัว ในการที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลายให้พินาศประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงไล่มาจากอียิปต์²² และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิรันดร์ และข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย²³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฉะนั้นบัดนี้ขอให้พระวจนะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของข้าพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด²⁴ และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิรันดร์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล’ และวงศของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์²⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระ-

องค์ว่า พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้ประสบความสำเร็จที่องค์พระผู้เป็นเจ้า²⁶ ข้าแต่พระเจ้าโฮวาร์ บัดนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์²⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเจ้าโฮวาร์ เพราะว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงอวยพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์”

ราชอาณาจักรของดาวิดถูกสถาปนาไว้ให้มั่นคง (2 ซมอ 8:1-18)

18 และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคนฟิลิสเตียและทรงปราบปรามเขาเสีย ทรงยึดเมืองกัทและชนบทของเมืองนั้นจากมือคนฟิลิสเตีย² และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย³ ดาวิดทรงโจมตีฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโศบาคด้วยตรงไปยังเมืองฮามัท ขณะเมื่อพระองค์เสด็จไปตั้งอำนาจการปกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส⁴ และดาวิดทรงยึดทรบจากท่านมาหนึ่งพันคน พลม้าเจ็ดพัน และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัดเอ็นโคนขาฮามัทเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พอแก่ทรบหนึ่งร้อยคน⁵ และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบาค ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน⁶ แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ใด พระเยโฮวาร์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น⁷ ดาวิดทรงยึดโล่ทองคำที่ผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม⁸ ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากเมืองทิบหากและจากเมืองคูน หัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ซึ่งซาโลมอนทรงใช้สร้างชั้นสาคทองสัมฤทธิ์และเสา และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์⁹ เมื่อโทกูษัตริย์แห่งเมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบาคแล้ว¹⁰ พระองค์ทรงใช้ฮาโดรัมโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรบกับฮาดัดเอเซอร์และทรงชนะ (เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์ได้สู้รบกับโทกูบ่อยๆ) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วยทองสัมฤทธิ์มาถวาย¹¹ และกษัตริย์ดาวิดถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเจ้าโฮวาร์ พร้อมกับเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน คนฟิลิสเตีย และอามาเลซ¹² และอาบิชัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลือ¹³ และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคุณรับใช้ของดาวิด และพระเจ้าโฮวาร์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด¹⁴ ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น¹⁵ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิหูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ¹⁶ และศาโดกบุตรชายอาหิหูดและอาบิเมเลกบุตรชายอาบิยาธารเป็นปุโรหิต และชาวซาเป็นราชาเลขา¹⁷ และเบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเคเรธีและคนเปเลธ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าที่บัญชาการของกษัตริย์

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (2 ซมอ 10:1-19)

19 และอยู่ต่อมาภายหลังนี้นาหาชกษัตริย์ของคนอัมโมนสิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทน² และดาวิดตรัสว่า “เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหาช เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา” ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังฮานูนในแผ่นดินของคนอัมโมน เพื่อจะเล่าโลมท่าน³ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนว่า “พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว่ำและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ”⁴ ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโคนเขาเสีย และตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป⁵ เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ให้ไปรับเขา เพราะคนเหล่านั้นอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า “จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา”⁶ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขากำลังเป็นที่ยเกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างทรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย จากซีเรียมาคาห์ และจากโศบาค⁷ เขาได้จ้างทรบสามหมื่นสองพันคนและกษัตริย์แห่งเมืองมาคาห์กับกองทัพของท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมนก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย และมาทำสงคราม⁸ เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้น จึงใช้โยอาบ และกองทัพพลแกล้วทหารทั้งสิ้นไป⁹ คนอัมโมนออกมาจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดากษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก¹⁰ เมื่อโยอาบเห็นว่าศึกนั้นขนานอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคิดเอาจากบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย¹¹ ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ในกำมือของอาบิชัยน้องชายของท่าน คนเหล่านั้นก็จัดเข้าสู่กับคนอัมโมน¹² และท่านพูดว่า “ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะช่วยเจ้า¹³ จงมีความกล้าหาญเถิด และให้เราประพฤติตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา และขอพระเจ้าโฮวาร์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด”¹⁴ ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่านได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเขากำลังก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน¹⁵ และเมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบิชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม¹⁶ แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาจึงส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่พักแม่น้ำข้างโน้นออกมา มิใช่พักผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย

ดาวิดทรงนำการสู้รบเอง

¹⁷ และเมื่อมีคนกราบทูลดาวิด พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขากำลังต่อสู้กับพระองค์¹⁸ และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของทรบเจ็ดพันคนและทหารราบสี่หมื่นคน และฆ่าโซฟคผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย¹⁹ และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขาก็ยอมทำสันติภาพกับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

โยอาบกับดาวิดขณะเมืองรับบาค (2 ซมอ 12:26-31)

20 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภคินียกกองทัพออกไปกวาดล้างแผ่นดินของคนอัมโมน และมาล้อมเมืองรับบาคไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบาค และคว่ำเมืองนั้นเสีย ² และดาวิดทรงทอดมงกุฏจากพระเศียรของภคินีของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบว่ามงกุฏนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมาอยู่บนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ข้าวของเป็นอันมาก ³ พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา ตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กขุดและขวาน และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคนอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม

การข่มขืนหญิงยักษแห่งฟิลิสเตีย

⁴ และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟิลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ แล้วสิบเบคัยคนซุซาห์ได้สังหารสิบปิยผู้เป็นลูกหลานของคนยักษเสีย และคนฟิลิสเตียก็ถูกปราบปราม ⁵ และมีสงครามกับคนฟิลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรชายยาฮิธได้ฆ่าลามีน้องชายของโกลิอัทชาวกัทเสีย ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั้นกอดผ้า ⁶ และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีมือข้างหนึ่งมีนิ้วหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคนยักษด้วย ⁷ และเมื่อเขากำกายอิสราเอล โยนรานบุตรชายซิมเอีพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย ⁸ คนเหล่านี้บังเกิดแก่คนยักษในเมืองกัท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

ดาวิดนับจำนวนทหารอิสราเอล (2 ซมอ 24:1-9)

21 ชาตานได้ยืมขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล ² ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพว่า “จงไปนับอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย” ³ แต่โยอาบทูลว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่ภคินีเจ้านายของข้าพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์มิใช่หรือ ไฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับสั่งเช่นนี้ ไฉนพระองค์จึงทรงนำการละเมิดมาสู่อิสราเอล” ⁴ แต่โยอาบขัดรับสั่งของภคินีมิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม ⁵ และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชกดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชกดาบ ⁶ แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระดำรัสของภคินีเป็นที่น่ารังเกียจแก่โยอาบ

ดาวิดทรงเลือกโรครบอาด (2 ซมอ 24:10-17)

⁷ แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล ⁸ และดาวิดทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพระองค์ได้กระทำการนี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลา” ⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกาดผู้ทำนายของดาวิดว่า ¹⁰ “จงไปบอกดาวิดว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า’” ¹¹ กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระเจ้าว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงเลือกเอาตามที่เขาพอใจ ¹² คือ กินดารอาหารสามปี หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้าสามเดือนขณะที่ดาบของศัตรูจะจับเจ้าทัน หรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวันคือโรครบอาดบนแผ่นดิน และกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงพิจารณาดูว่าจะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระเจ้าผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด” ¹³ แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า “เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราดกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราดกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย” ¹⁴ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรครบอาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน ¹⁵ และพระเจ้าทรงใช้กุตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงกอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับกุตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า “พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้” ส่วนกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน ¹⁶ และดาวิดแหวงพระพักตร์ทรงเห็นกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยื่นระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และในมือถือดาบที่ชกออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ผู้ได้สวมผ้ากระสอบแล้ว ก็ชบหน้าลง ¹⁷ และดาวิดทูลพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์มิใช่หรือที่บัญชาให้นับประชาชน ข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำการบาป และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้กระทำการอะไร โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เหนือประชาชนของพระองค์”

พระเจ้าทรงเลือกลานนวดข้าวของโอรัน (อารานาห์) ให้เป็นที่สร้างพระวิหาร (2 ซมอ 24:18-25)

¹⁸ แล้วกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน ¹⁹ ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้ทราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์ ²⁰ ฝ่ายโอรันกำลังนวดข้าวสาโลอยู่ ท่านหันมาเห็นกุตสวรรค์ บุตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย ²¹ เมื่อดาวิดเสด็จมายังโอรัน โอรันมองเห็นดาวิด และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยชบหน้าลงถึงดิน ²² และดาวิดตรัสกับโอรันว่า “จงให้ที่ลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคาเต็ม เพื่อว่าโรครบอาดนั้นจะได้ระงับเสียจากประชาชน” ²³ แล้วโอรันกราบทูลดาวิดว่า “ขอทรงรับไปเถิดพะย่ะค่ะ และขอภคินีเจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด นี่พะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลือนนวดข้าวให้เป็นฟืน แล้วข้าวสาโลเป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด” ²⁴ แต่ภคินีดาวิดตรัสกับโอรันว่า “เรามีได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคาเต็ม เราจะไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งที่เรามีได้เสียค่าเป็นเครื่องเผาบูชา” ²⁵ ดาวิดจึงทรงชำระให้โอรันเป็นทองคำน้ำหนักหกร้อยเชลเพื่อที่นั้น ²⁶ ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บน

แท่นเครื่องเผาบูชา²⁷ แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสี้ย²⁸ ครั้งนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน พระองค์ก็ทรงถวายสัตวบูชาที่นั่น²⁹ เพราะพลับพลาของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา ในเวลานั้นอยู่ในปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน³⁰ แต่ดาวิดจะไปภูเขามารซาเลมซึ่งพระเจ้าทรงตั้งไว้ไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

ดาวิดทรงเตรียมวัดสำหรับการสร้างพระวิหาร

22 แล้วดาวิดตรัสว่า “นี่แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล”² ดาวิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคนสกดหินให้เตรียมหินสกดเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า³ ดาวิดยังทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูของบานประตูรีวและเป็นเหล็กหนัก ทั้งทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้⁴ และไม้สนสีดาร์นับไม่ถ้วน เพราะว่าชาวไซดอน และชาวโทรส ได้นำไม้สนสีดาร์จำนวนมากมายาถวายดาวิด⁵ เพราะดาวิดตรัสว่า “ซาโลมอนบุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศซึ่งจะสร้างถวายพระเยโฮวาห์นั้นต้องหรูหราอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและสง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นบัดนี้เราจึงจะจัดเตรียมไว้” ดาวิดจึงทรงจัดวัตถุเป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

ดาวิดทรงกำชับซาโลมอน

⁶ แล้วพระองค์ทรงเรียกซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกำชับท่านให้สร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล⁷ ดาวิดรับสั่งซาโลมอนว่า “ลูกเอ๋ย เรามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา⁸ แต่พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเราว่า ‘เจ้าได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสงครามใหญ่โต เจ้าอย่าสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตาของเรานบนแผ่นดินโลก⁹ ดูกิด บุตรชายคนหนึ่งจะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความสงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรูทั้งสี่นของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่าซาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา¹⁰ เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเปี่ยมใจของเขา และเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิรันดร์’¹¹ นี่แหละ ลูกของข้าเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราสำเร็จดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า¹² ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสาทให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา¹³ แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกล้าและอย่างถ้อยถอยเลย¹⁴ และดูกิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยความยากเหน้อยอย่างยิ่ง เป็นทองคำหนักหนึ่งแสนตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเหลือที่จะชั่ง เพราะมีมากมายเหลือเกิน เราได้จัดเตรียมตัวไม้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีกก็ได้¹⁵ ยิ่งกว่านั้นเจ้ามีคนทำงานมากมาย คือช่างสกดหิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด¹⁶ ส่วนทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กนั้นก็ยังมีมากมายเหลือที่จะนับได้ ลูกขึ้นทำไปเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า”

ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอน

¹⁷ ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วยว่า¹⁸ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตอยู่กับเจ้ามิใช่หรือ และพระองค์มิได้ประทานการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพราะพระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา และแผ่นดินนั้นก็ราบคาบต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์¹⁹ บัดนี้จงตั้งจิตตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา จงลุกขึ้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อว่าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ก็ดี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็ดี จะได้นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์”

ดาวิดทรงตั้งซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์

23 เมื่อดาวิดทรงชราและหง่อมแล้ว พระองค์ทรงตั้งซาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล² ดาวิดทรงให้ประชุมเจ้านายทั้งสี่นของอิสราเอล และบรรดาปุโรหิตและคนเลวี³ คนเลวี่นั้นอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ให้นับไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน⁴ ดาวิดตรัสว่า “จากพวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหกพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย⁵ สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรรเสริญ”⁶ และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซม โคฮา และเมราธ

ผู้สืบสายโลหิตของเกอร์โซม (กวด 3:25-26)

⁷ จากคนเกอร์โซมคือลาดานและซิเมอี⁸ บุตรชายของลาดานคือ เยอีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศราม และโยเอล สามคน⁹ บุตรชายของซิเมอีคือ เซไลมิก ฮาซีเอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดาน¹⁰ และบุตรชายของซิเมอีคือ ยากา คินา เยอูช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของซิเมอี¹¹ และยากาเป็นหัวหน้า และคิซาร์เป็นที่สอง แต่เยอูชและเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน

ผู้สืบสายโลหิตของโคฮา (กวด 3:27-31)

¹² บุตรชายของโคฮาคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล สี่คน¹³ บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้กำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิรันดร์ เพื่อเขาเครื่องหอมถวายต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ และอวยพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิรันดร์¹⁴ ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี¹⁵ บุตรชายของโมเสสคือ เกอร์โซม กับ เอลีเยเซอร์¹⁶ บุตรชายของเกอร์โซมคือ เซบูเอลผู้เป็นหัวหน้า¹⁷ บุตรชายของเอลีเย

เซอร์คือ เรหับยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลีเยเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรหับยาห์มีมากนัก ¹⁸ บุตรชายของอิสอาห์คือ เซโลมิกผู้เป็นหัวหน้า ¹⁹ บุตรชายของเฮโบรนคือ เฮอร์ยาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามารียาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่ ²⁰ บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสซอห์ที่สอง

ผู้สืบสายโลหิตของเมารีย์ (กตว 3:33-37)

²¹ บุตรชายของเมารีย์คือ มาห์ลีและบูซี บุตรชายของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์และคิช ²² เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิชผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา ²³ บุตรชายของบูซีคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท สามคน

การจัดงานของคนเลวีใหม่

²⁴ คนเหล่านี้เป็นคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ²⁵ เพราะดาวิดตรัสว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประกาศการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขากิ่งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์ ²⁶ และคนเลวีจึงไม่ต้องหาบหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย” ²⁷ เพราะตามพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปถูกนับ ²⁸ แต่หน้าที่ของเขาจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลานและห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ²⁹ และช่วยเกี่ยวกับเรื่องขมปึงหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอดแบ่งสำหรับรัษฎบูชา ขมปึงเนื้อแผ่นของปึงบูชา ของบูชากลุกน้ำมัน และเครื่องตวง เครื่องวัดทุกขนาด ³⁰ และทุกๆเข้าเขาจะต้องยืนเฝ้าประตูและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน ³¹ ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนด ตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันเรื่อยไป ³² ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งขุมนมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

กองเวรของลูกหลานอาโรน

24 กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาตับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ ² แต่นาตับและอาบีฮูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงทำหน้าที่ตำแหน่งปุโรหิต ³ ด้วยความช่วยเหลือของศาโดกบุตรชายเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคบุตรชายอิธามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย ⁴ มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอเลอาซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิธามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอเลอาซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิธามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน ⁵ เขากิ่งหลายจัดแบ่งด้วยสลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของเอเลอาซาร์กับบุตรชายของอิธามาร์ทั้งสองฝ่าย ⁶ และเซโมอาห์บุตรชายนาธันเอลอาลักษณ์ ผู้เป็นพวกเลวี ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และศาโดกปุโรหิต และอาหิเมเลคบุตรชายอาบีฮู และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี เขาจับสลากครอบครัวหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับสลากครอบครัวหนึ่งจากอิธามาร์ ⁷ สลากแรกตกกับเยโฮยาริบ ที่สองตกแก่เยเดยาห์ ⁸ ที่สามแก่ฮาริม ที่สี่แก่เฮโธรม ⁹ ที่ห้าแก่มีลคิยาห์ ที่หกแก่มียามิน ¹⁰ ที่เจ็ดแก่ฮักโซส ที่แปดแก่อาบียาห์ ¹¹ ที่เก้าแก่เยชูอา ที่สิบแก่เชคาบิยาห์ ¹² ที่สิบเอ็ดแก่เอลียาซิบ ที่สิบสองแก่ยาคิม ¹³ ที่สิบสามแก่ฟูปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเชบอบ ¹⁴ ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์ ¹⁵ ที่สิบเจ็ดแก่เฮซึร์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส ¹⁶ ที่สิบเก้าแก่เปราหิยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเชเคล ¹⁷ ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคิน ที่ยี่สิบสองแก่กาบูล ¹⁸ ที่ยี่สิบสามแก่เดโลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาชียาห์ ¹⁹ คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเขาในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขากิ่งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้

ผู้สืบสายโลหิตของโคอาท

²⁰ ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์ ²¹ ฝ่ายเรหับยาห์ คือจากบุตรชายของเรหับยาห์มี อิสซอห์ ผู้เป็นหัวหน้า ²² จากคนอิสฮารีย์มี เซโลมิก จากบุตรชายของเซโลมิกมี ยาหาก ²³ และบุตรชายของเฮโบรนคือ เฮอร์ยาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามารียาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม เยคาเมอัมที่สี่ ²⁴ บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือ ซามิร ²⁵ น้องชายของมีคาห์คือ อิสซอห์ บุตรชายของอิสซอห์คือ เศคาริยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเมารีย์ได้จัดให้

²⁶ บุตรชายของเมารีย์คือ มาห์ลีและบูซี บุตรชายของยาฮาซียาห์คือ เบน ²⁷ ฝ่ายลูกหลานของเมารีย์คือ ของยาฮาซียาห์มี เบน โขฮัม คักเกอร์ และอิบรี ²⁸ ของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย ²⁹ ของคิช บุตรชายของคิชคือ เฮอร์ยาห์ ³⁰ บุตรชายของบูซีคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ³¹ คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษและน้องชายของเขาก็เหมือนกันได้จับสลากด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขาคือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโดก อาหิเมเลค และต่อประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี

พวกนักดนตรีและนักร้องสำหรับพระวิหาร

25 ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ปรนนิบัติได้จัดแยกบางคนไว้สำหรับการปรนนิบัติ คือจากลูกหลานของอาสาฟ และของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำงานตามหน้าที่ของเขา คือ ² จากลูกหลานของอาสาฟคือ คักเกอร์ โยเซฟ เนธาเนียห์ และอาซาเรลาห์ ลูกหลานของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์ ³ จากเยดูธุน คือลูกหลานของเยดูธุนมี เกลดลียาห์ เศรี เยชยาห์ ฮาซาบิยาห์ และมักทิธียาห์ หกคนภายใต้การนำของเยดู

ธนูบิดาของเขา ผู้พิพากษาด้วยพิณเขาคู่ในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์⁴ จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมานมี บุคคิยาห์ มีกธาเนียห์ อัสซีเอล เชบูเอล และเยรีโมก อานาเนียห์ อานานี เอลียาธาห์ กิดดาลกี และโรมิมทีเอเซอร์ โยเซบคาซาร์ มัลโลรี โฮธรี และมาหะซ็อก⁵ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายนกคีรีตามพระวอนของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน⁶ เขาทิ้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธุน และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์⁷ จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเขา ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน

การจับฉลากหน้าที่ของแต่ละคน

⁸ เขาทิ้งหลายจับฉลากหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครุและศิษย์ก็เหมือนกัน⁹ สลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลียาห์ พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเขา สิบสองคน¹⁰ ที่สามตกแก่ศักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹¹ ที่สี่ได้แก่โฮธรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹² ที่ห้าได้แก่เนธาเนียห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹³ ที่หกได้แก่บุคคิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹⁴ ที่เจ็ดได้แก่เยซาเรลาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹⁵ ที่แปดได้แก่เยซาเยห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹⁶ ที่เก้าได้แก่มีกธาเนียห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹⁷ ที่สิบได้แก่ซิมเอี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹⁸ ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซาเรล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน¹⁹ ที่สิบสองได้แก่อาซาบิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁰ ที่สิบสามได้แก่ซูบาเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²¹ ที่สิบสี่ได้แก่มีกธาเนียห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²² ที่สิบห้าได้แก่เยรีโมก พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²³ ที่สิบหกได้แก่อานาเนียห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁴ ที่สิบเจ็ดได้แก่โยเซบคาซาร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁵ ที่สิบแปดได้แก่อานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁶ ที่สิบเก้าได้แก่มัลโลรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁷ ที่ยี่สิบได้แก่เอลียาธาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁸ ที่ยี่สิบเอ็ดได้แก่โฮธรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน²⁹ ที่ยี่สิบสองได้แก่กิดดาลกี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน³⁰ ที่ยี่สิบสามได้แก่มาหะซ็อก พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน³¹ ที่ยี่สิบสี่ได้แก่โรมิมทีเอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน

การจัดกองเวรเฝ้าประตูสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า

26 ฝ่ายกองเวรเฝ้าประตู จากคนโคราห์มี เมเซเลมียาห์บุตรชายโคเร เป็นลูกหลานของอาสาฟ² และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายคือ เศคาริยาห์ บุตรหับปี เยดียาเอล ที่สอง เศบาดียาห์ ที่สาม ยากนึเอล ที่สี่³ เอลาม ที่ห้า เยโฮฮานัน ที่หก เอลีนัน ที่เจ็ด⁴ และโอบเนเดโดมมีบุตรชายคือ เซโมอาห์ บุตรหับปี เยโฮซาบุด ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาการ์ ที่สี่ แธรนเอล ที่ห้า⁵ อัมมีเอล ที่หก อิสสาการ์ ที่เจ็ด เปอูลเลรีย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยการแก่เขา⁶ และแก่เซโมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทิ้งหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ⁷ บุตรชายของเซโมอาห์คือ โอกนึ เรฟาเอล โอบเนด และเอลซาบุด ผู้ซึ่งพี่น้องของเขาเป็นคนมีกำลังคือ เอลีฮู และเสมาคิยาห์⁸ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอบเนเดโดมกับบุตรชายและพี่น้องของเขา เป็นคนสามารถมีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอบเนเดโดมหกสิบสองคน⁹ และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนมีกำลังสิบแปดคน¹⁰ และโฮสาคผู้เป็นลูกหลานของเมธารมีบุตรชายคือ ซิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขาจะไม่เป็นบุตรหับปี บิดาของเขาก็ให้เขาเป็นหัวหน้า)¹¹ ฮิลคิยาห์ ที่สอง เกบาลียาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโฮสาคทั้งสิ้น มีสิบสามคน¹² กองเวรเฝ้าประตูเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การจับฉลากกันเพื่อรู้ว่าใครอยู่ประตูไหน

¹³ และเขาจับฉลากกันตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่เหมือนกัน สำหรับใครอยู่ประตูไหน¹⁴ สลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เซเลมียาห์ เขาจับฉลากให้บุตรชายของเขาคือเศคาริยาห์ด้วย เขาเป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และสลากของเขาออกมาสำหรับด้านเหนือ¹⁵ ของโอบเนเดโดมออกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขาจัดให้บุตรชายของเขาดูแล¹⁶ ส่วนของซูปิมและโฮสาค ออกมาสำหรับด้านตะวันตก ที่ประตูซัลเลเคก ตามถนนที่ขึ้นไป กำหนดยามตามยาม¹⁷ ด้านตะวันออกมีคนเลวีหกคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้วันละสี่คนทุกวัน และสองคู่ที่คลังพัสดุ¹⁸ สำหรับระเบียบทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียบ¹⁹ คนเหล่านี้เป็นเวรเฝ้าประตูจากลูกหลานของโคราห์ และลูกหลานของเมธาร

คนเลวีที่ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า

²⁰ จากคนเลวีนัน อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถวาย²¹ ลูกหลานของลาदानคือ ลูกหลานของคนเกอร์โซน ที่เป็นบุตรชายของลาदान บรรดาหัวหน้าของลาदान คนเกอร์โซนคือ เยฮีเอลี²² บุตรชายของเยฮีเอลีคือ เศรามและโยเอลน้องชายของเขา เป็นผู้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²³ จากคนอัมราม คนอิสซาร์ คนเอโบรน และคนอัสซีเอล²⁴ และเชบูเอล บุตรชายของเกอร์โซน ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่²⁵ พี่น้องของเขาคือ จากเอลีเยเซอร์มี เรห์บยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรห์บยาห์คือ เยซาเยห์ บุตรชายของเยซาเยห์คือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ ศิครี บุตรชายของศิครีคือ เซโลมิก²⁶ เซโลมิกคนนี้และพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังของถวายทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาหัวหน้า และนายพันนายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพได้มอบถวายไว้²⁷ จากของที่รับได้ซึ่งเขาได้ในสงคราม เขาทิ้งหลายมอบถวายเพื่อแก่การซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁸ และทุกสิ่งซึ่งซาบูเอลผู้ทำนายนาย และซาอูลบุตรชายศิษ และอับเนอร์บุตรชายเนออร์ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ถวายไว้ และผู้ใดก็ตามได้ถวายสิ่งใด ของถวายทั้งสิ้นก็อยู่ในความดูแลของเซโลมิกและพี่น้องของเขา

พวกเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัยสำหรับอิสราเอล

²⁹ จากคนอิสราเอล เคนาเนียห์และบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นผู้วินิจฉัย ³⁰ จากคนเฮโบรน ฮาซาบิยาห์และพี่น้องของเขาเป็นคนมีความกล้าหาญ หนึ่งในเจ็ดร้อยคน ได้เป็นผู้ดูแลอิสราเอลทางปากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์ ³¹ จากคนเฮโบรมมี เยริยาห์เป็นหัวหน้าของคนเฮโบรนตามพงศ์พันธุ์ ตามบรรพบุรุษ ในปีทีสี่สิบของรัชกาลดาวิด เขาได้สำรวจและพบคนที่มีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด ³² กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านและพี่น้องของท่าน คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลคนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

กองเวรต่างๆของแต่ละเดือน

27 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพันนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวกับกองเวรที่เข้ามาและออกไป เดือนแล้วเดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งๆมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน ² คือ ยาไซเบอัมบุตรชายคับดีเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ³ เขาเป็นลูกหลานของเปเรศ และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพอันในในเดือนต้น ⁴ โดดัยคนอาโหอาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มีกโลกเป็นผู้บังคับบัญชากองเวรของเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁵ ผู้บังคับบัญชาการกองทัพอันที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบนโยอาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นปุโรหิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁶ เบนโยอาห์นี่คือ ผู้ที่เป็นกบฏในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมิซาบาดบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา ⁷ อาสาเอลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์บุตรชายของเขาดูแลต่อจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁸ ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุกคนอิสราเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ⁹ ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อิราบุตรชายอิกเชซชาวเทโคอา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹⁰ ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลสคนเปโลน เป็นคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹¹ ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบคัยคนซุซาแห่งคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹² ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อามิเยเซอร์ชาวอานาโทคนเบนยามิน ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹³ ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาหะริยชาวเนโทฟาห์จากคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹⁴ ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบนโยอาห์ชาวปารโอนจากคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน ¹⁵ ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลดัยชาวเนโทฟาห์จากคนโอกนีเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน

ประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

¹⁶ เหนือตระกูลต่างๆของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนมี เอลีเยเซอร์บุตรชายศิครีเป็นประมุข สำหรับคนสิเมโอนมี เซฟาทิยาห์บุตรชายมาอาคาค ¹⁷ สำหรับคนเลวีมี ฮาซาบิยาห์บุตรชายเคมุเอล สำหรับคนอาโรนมี ศาโดก ¹⁸ สำหรับคนยูดาห์มี เอลีฮู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสราเอลมี อมร์บุตรชายมีคาเอล ¹⁹ สำหรับคนเศบูลุนมี อิชมัยอาห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยริโอบบุตรชายอัสรีเอล ²⁰ สำหรับคนเอฟราอิมมี โยเซยาบุตรชายอาซาซียาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี โยเอลบุตรชายเปดายาห์ ²¹ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี ยาอาซีเอลบุตรชายอับเนอร์ ²² สำหรับคนดานมี อาซาเรลบุตรชายเยโรธัม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

การนับประชาชนไม่สำเร็จ

²³ ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปี เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า ²⁴ โยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์ได้ตั้งต้นนับ แต่ไม่สำเร็จ เพราะพระพิโรธก็มาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนนั้นก็มิได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

เจ้าหน้าที่ต่างๆในรัชกาลของดาวิด

²⁵ อัสมาทกบุตรชายอาดีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาธานบุตรชายของอุสซียาห์ เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมืองในชนบทและในป่า ²⁶ เอสริบุตรชายเคลูบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง ²⁷ ซิเมออีชาวรามาคูแลสวนองุ่น และคับดีชาวเซฟามคูแลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น ²⁸ บาอัลฮานันชาวเกเดอร์เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาชดูแลคั้งน้ำมัน ²⁹ ซัตริยชาวซาโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในซาโรน ซาฟักบุตรชายอัสสิยูดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย ³⁰ และโอบิลคนอิชมาเอลดูแลอูฐ เยดาเยห์ชาวเมโรโนกดูแลลา ³¹ ยาซัสชาวอาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ดาวิด ³² โยนาธานลูกของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นอาลักษณ์ และเยโฮเอลบุตรชายอัทโมนี่เป็นผู้เลี้ยงดูราชโอรส ³³ อาหิโรเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยคนอารคีเป็นพระสหายของกษัตริย์ ³⁴ เยโฮยาดาบุตรชายเบนโยอาห์และอาบิยาธาร์เป็นผู้ทำงานต่อจากอาหิโรเฟล โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพอันของกษัตริย์

ดาวิดให้คำปรึกษาแก่อิสราเอลและซาโลมอนต่อหน้าประชาชน

28 ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล และผู้บัญชาการกองทัพรับราชการตามเวร นายพันนายร้อย และพนักงานทั้งสิ้นผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทแกล้วทหารและวีรบุรุษทั้งสิ้น ² แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับยืน และตรัสว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่รอง

พระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว³ แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและได้ทำโลหิตให้ตก’⁴ ถึงกระนั้นก็ดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข และในวงศ์วานของยูดาห์ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง⁵ และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้ตั้งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา⁷ เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเพียรแ่แ่อยู่ในการรักษาปฏิบัติตามบัญญัติของเราและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้’⁸ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาศาของคณอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระกรรมของพระเจ้าของเรา จงรักษาและแสวงหาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจ้าจะได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์⁹ ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จักพระเจ้าของบิดาเจ้า และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์¹⁰ บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด”

ดาวิดทรงมอบแผนผังของพระวิหารให้กับซาโลมอน

¹¹ แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ซึ่งแผนผังมุขของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของพระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบน และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณา¹² และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้องระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถวาย¹³ และผังสำหรับเวรปุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และสำหรับบรรดาเครื่องใช้ในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁴ พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง¹⁵ น้ำหนักของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทับ ทั้งเชิงประทับกับตะเกียงนั้น ตามที่จะใช้คันประทับแต่ละคัน¹⁶ น้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์แต่ละโต๊ะ เงินสำหรับโต๊ะเงิน¹⁷ และขอเกี่ยวเนื้อ ขาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ขามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละลูก ขามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละลูก¹⁸ แท่นเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและน้ำหนักของแท่นนั้น ทั้งแผนผังสำหรับกรรบทองคำของเศรุบ ซึ่งกางปีกออกปกหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์¹⁹ ดาวิดตรัสว่า “สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโดยอาศัยลายพระหัตถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น”

ดาวิดทรงเร้าน้ำพระทัยของซาโลมอนในการสร้างพระวิหาร

²⁰ แล้วดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้สำเร็จเถิด อย่ากลัวเลย อย่าขยาด เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ²¹ ดูเถิด มีเวรปุโรหิตและคนเลวี จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ในการนี้ทั้งสิ้นจะมีคนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปรนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะอยู่ในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น”

ดาวิดทรงเร้าใจประชาชน

29 และกษัตริย์ดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งสิ้นว่า “ซาโลมอนบุตรชายของเรา ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ นั้น ยังเป็นคนหนุ่ม และไม่มี ความชำนาญ การงานก็ใหญ่โต เพราะว่ามีงานหนักนั้นมิใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้า² เพราะฉะนั้นเราจึงจัดเตรียมไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เต็มความสามารถของเรา คือทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ และเหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับฝัง พลวง หินลาย เพชรพลอยทุกชนิดและหินอ่อนมากมาย³ ยิ่งกว่านั้นอีกนอกจากสิ่งทั้งปวงที่เราจัดหาไว้สำหรับนิเวศบริสุทธิ์แล้ว เรายังมีทองคำและเงินเป็นสมบัติของเราเอง และเพราะความรักของเราที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เรามอบให้แก่พระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา⁴ ดั่งนี้ ทองคำสามพันตะลันต์ เป็นทองคำเมืองโอเฟอร์ และเงินถลุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อจะบุผนังพระนิเวศ⁵ ทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และเพื่องานทั้งสิ้นที่ข้างจะต้องทำด้วยมือ ใครบ้างเต็มใจที่จะถวายของพร้อมกันถวายตัวแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้”

บรรดาประมุขและประชาชนถวายด้วยความเต็มใจ

⁶ แล้วเจ้านายของบรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพันนายร้อย และพนักงานดูแลราชการก็ถวายด้วยความเต็มใจ⁷ เขาก็ถวายของเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นทองคำห้าพันตะลันต์ และหนึ่งหมื่นดาร์ริค เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์หนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็กหนึ่งแสนตะลันต์⁸ ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในความดูแลของเยฮิเอลคนเกอร์ซอน⁹ แล้วประชาชนก็เปรมปรีดี เพราะเขาถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเขา เพราะเขาถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจแด่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงเปรมปรีดีเป็นอย่างยิ่งด้วย

ดาวิดอธิษฐานและโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์

10 เพราะฉะนั้นดาวิดจึงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง และดาวิดทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย สาธุการแด่พระองค์เป็นนิตย์และเป็นนิตย์ 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ สง่าราศี ชัยชนะ และความโอ้อำตะการเป็นของพระองค์ และบรรดาสิ่งที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเป็นจอมของสิ่งสารพัด 12 ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ฤทธานุภาพและมีฤทธิ์ฤทธิอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงกระทำให้ใหญ่ยิ่งและประทานกำลังแก่คนทั้งมวล 13 ฉะนั้นบัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายโมทนาพระคุณพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ 14 แต่ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใด ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่เป็นของพระองค์แด่พระองค์เท่านั้น 15 เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวต่างแดนต่อพระพักตร์พระองค์ และเป็นคนอาศัยอยู่ชั่วคราว ดังที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้เป็นอย่างนั้นมาแล้ว วันปีของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเงา และไม่มื่ออะไรจริง 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ของมากมายเหล่านี้ทั้งสิ้นซึ่งข้าพระองค์จัดหาเพื่อสร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์เพื่อพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ มาจากพระหัตถ์ของพระองค์ และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น 17 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กราบเน่ว่า พระองค์ทรงทดลองจิตใจ และทรงพอพระทัยในความเที่ยงธรรม ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ถวายทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยความเต็มใจในความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์ชื่นใจที่ได้เห็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้ได้เต็มใจถวายแด่พระองค์ 18 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงรักษาความประสงค์แห่งความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ให้เป็นเช่นนี้เสมอไป และขอทรงตั้งจิตใจของเขาทั้งหลายให้มั่นในพระองค์ 19 ขอพระองค์ทรงโปรดซาโลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ให้มีจิตใจจริงที่จะรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ พระโอวาทของพระองค์ และกฎเกณฑ์ของพระองค์ และให้กระทำทุกอย่างเหล่านี้ และสร้างนิเวศตามซึ่งข้าพระองค์ได้เตรียมไว้แล้วนั้น”

ประชาชนตั้งซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์

20 แล้วดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งปวงว่า “จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” และชุมนุมชนทั้งปวงก็สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และกัมศิระะของเขาก็ตกหลายลงและมีสการพระเยโฮวาห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์ 21 และเขาก็ตกหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันรุ่งขึ้นต่อจากวันนั้น เป็นวัวผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว ลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน และถวายสัตวบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง 22 และเขาก็ตกหลายได้กินดื่มต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันนั้นด้วยความยินดียิ่ง และเขาก็ตกหลายได้ตั้งซาโลมอนโอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นคำรสอง และเขาก็ตกหลายได้เจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเพื่อพระเยโฮวาห์ และศาโดกให้เป็นปุโรหิต 23 แล้วซาโลมอนทรงประทับบนพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชบิดาของพระองค์ และพระองค์ทรงเจริญขึ้น และอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่อฟังพระองค์ 24 บรรดาประชุมาทั้งปวง และกแกลั๊กหารทั้งหลาย ทั้งบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้ปฏิญาณตัวต่อกษัตริย์ซาโลมอน 25 และพระเยโฮวาห์ทรงให้ซาโลมอนมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งปวง และทรงประทานความสง่าผ่าเผยของกษัตริย์แก่พระองค์ อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์ได้รับ

การสรุปรัชกาลและการสิ้นพระชนม์ของดาวิด (1 พกษ 2:11-12)

26 ฝ่ายดาวิดบุตรชายเจสซีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง 27 เวลาที่พระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 28 แล้วพระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อทรงพระชรามาก หง่อมแล้ว ทั้งทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ และซาโลมอนโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ 29 ส่วนพระราชกิจของกษัตริย์ดาวิด ตั้งแต่ต้นจนที่สุด ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย และในหนังสือของนารันผู้พยากรณ์ และในหนังสือของกาดผู้ทำนาย 30 มีเรื่องราวการครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุกรพลิงของพระองค์ และเรื่องราวที่บังเกิดกับพระองค์และกับอิสราเอล และบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่างๆ

2 พงศาวดาร

หนังสือ 2 พงศาวดารนี้พรรณนาการปกครองของกษัตริย์ซาโลมอนและอีก 17 รัชกาล อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 427 ปี เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจนถึงเวลาที่เขาเป็นเชลย

กษัตริย์ซาโลมอนถวายเครื่องบูชาที่กิเบโอน (1 พกษ 3:4)

1 ซาโลมอนโอรสของดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง **2** ซาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้นิอิจัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา **3** และซาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปอยู่ที่ภูเขานิยสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นั่น **4** แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากคีรียาทเยอาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม **5** ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเฮอริได้สร้างไว้ที่นั่นคืออยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และซาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แท่นนั้นเป็นประจำ **6** และซาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นั่นยังแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น

ซาโลมอนทูลขอสติปัญญา (1 พกษ 3:5-15)

7 ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า “เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้า ก็จงขอเถิด” **8** และซาโลมอนทูลพระเจ้าว่า “พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตาที่ยิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน **9** โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างพงศลีแห่งแผ่นดินโลก **10** ขอร้องประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าออกนอกในต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก” **11** พระเจ้าตรัสตอบซาโลมอนว่า “เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอร้องภัยสมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขาเหล่านั้น **12** เราประสากสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดอยู่ก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน” **13** ซาโลมอนจึงเสด็จจากภูเขานิยสถานสูงที่กิเบโอน จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล **14** ซาโลมอนทรงสะสมทรัพย์ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม **15** และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนหีน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา **16** ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา **17** เขาก็หลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเชเชลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

การเตรียมสร้างพระวิหารของพระเจ้า (1 พกษ 5:1-18)

2 ฝ่ายซาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ **2** และซาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเขาทั้งหลาย **3** และซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุรัมกษัตริย์เมืองไทรที่ว่า “ท่านได้กระทำการกิจกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำการแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น **4** ดูก่อน ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขนมบึงหน้าพระพักตร์เมืองนิตย และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตยสำหรับอิสราเอล **5** พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง **6** แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นที่เผาเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น **7** เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและช่างภายในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลักเพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้ **8** ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม้ประดู่จากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบทั่วว่า ข้าราชการของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดูเถิด ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราชการของท่าน **9** เพื่อจัดเตรียมตัวไม้ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด **10** และดูเถิด ส่วนข้าราชการของท่าน คือผู้ที่โค่นตัดไม้ในนั้น ข้าพเจ้าจะให้ข้าวสาลีแล้วสองหมื่นโคระ ข้าวบาร์เลย์สองหมื่นโคระ น้ำมันสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขากันหลาย” **11** แล้วหุรัมกษัตริย์แห่งเมืองไทรทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรง

มิไปถึงซาโลมอนว่า “เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขากิ่งหลาย” ¹² หุรามตรัสอีกว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอรสที่ฉลาดคนหนึ่งแด่ดาวิดก่อนด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ ¹³ บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง ก่อนด้วยความเข้าใจคือหุรามที่ปรึกษาอาวูโส ¹⁴ บุตรชายของหญิงคนงาน บิดาของเขาเป็นชาวเมืองโกระ เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำอุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเราผู้รับใช้ท่าน ¹⁶ และพวกเราจะตัดไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” ¹⁷ แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสำมะโนครัวชนต่างด้าวทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสำมะโนครัวซึ่งดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน ¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และคนสามพันหกร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน

การเริ่มสร้างพระวิหารบนภูเขาโมริยาห์

3 แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแด่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ตรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบุส ² พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์

ขนาดและวัตถุแห่งพระวิหาร (1 พกษ 6:2-7:51)

³ ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามศอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก ⁴ มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์ ⁵ ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น ⁶ พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยฝังเพชรพลอยต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองพาราวยิม ⁷ พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่คานธรณีประตู พนัก ประตู กับสลักรูปเศรฐ์ไว้บนผนัง ⁸ และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์ ⁹ น้ำหนักของตะปูห้าสิบเซเลกทองคำ และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ ¹⁰ ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศรฐ์ไว้สองรูปด้วยไม้บุทองคำ ¹¹ ปีกของเศรฐ์ทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศรฐ์รูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศรฐ์อีกรูปหนึ่ง ¹² และของเศรฐ์อีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศรฐ์อีกรูปหนึ่ง ¹³ ปีกของเศรฐ์เหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศรฐ์ทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง ¹⁴ และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด และปักรูปเศรฐ์ไว้บนนั้น ¹⁵ ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น ¹⁶ พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรงทำทับทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่ ¹⁷ พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาซิน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

เครื่องติดตั้งสำหรับพระวิหาร

4 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก ² แล้วพระองค์ทรงสร้างชั้นสาครหล่อเป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก ³ ภายใต้ชั้นนี้มีรูปวัวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปวัวสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร วัวเหล่านี้เป็นสองแถว หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร ⁴ ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสิ้นอยู่ข้างใน ⁵ ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่างดอกบัว บรรลุได้สามพันบาท ⁶ พระองค์ทรงทำชั้นสิบลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในชั้นสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างในนั้น ⁷ แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน ⁸ พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัวด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำขามทองคำหนึ่งร้อยลูก ⁹ พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตูนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์ ¹⁰ และพระองค์ทรงวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ¹¹ หุรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และขาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ซาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ ¹² คือ เสาสองต้น คิว และบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และตาข่ายสองผืนซึ่งคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา ¹³ และลูกทิมกับสิร้อยลูกสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทิมสองแถว เพื่อคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา ¹⁴ เขาทำแท่นด้วย และทำชั้นไว้บนแท่น ¹⁵ และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่นั้น ¹⁶ หม้อ พลั่ว และขอเกี่ยวเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุรามที่ปรึกษาอาวูโสได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคคกกับเศเรตาร์ ¹⁸ ซาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ ¹⁹ และซาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ ²⁰ คันประทีปและตะเกียงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ ²¹ ดอกไม้ ตะเกียง และตะกรุดตัดไส้ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด ²² ตะกรุดตัดไส้ตะเกียง ขาม ซ้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

การนำหีบแห่งพระเจ้าเข้าไปในพระวิหาร (1 พกษ 8:1-11)

5 บรรดากิจการซึ่งชาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จดังนี้ และชาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า² แล้วชาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน³ และผู้ชายทั้งสี่ของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด⁴ พวกผู้ใหญ่ทั้งสี่ของอิสราเอลมา และคนเลวีก็ยกหีบ⁵ และเขาก็ทั้งหลายก็นำหีบ พลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสี่ซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา⁶ และกษัตริย์ชาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลก็ทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้⁷ แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ในที่ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้อีกเศ⁸ เพราะว่าเศนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศฐฐจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม่คานของหีบ⁹ พวกเขาถึงคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้¹⁰ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาไซเน เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาก็ทั้งหลายออกมาจากอียิปต์¹¹ และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร¹² และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูธุน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าปานสีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิตเป่าแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน)¹³ อยู่มาพวกคนเป่าแตรและพวกนักร้องจะทำได้ยืนเขากำลังหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ว่า “เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด¹⁴ จนปุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

ชาโลมอนทรงกล่าวกับชุมนุมชน (1 พกษ 8:12-21)

6 แล้วชาโลมอนตรัสว่า “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดทึบ² ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์”³ แล้วกษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่⁴ พระองค์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า⁵ ‘ตั้งแต่วันที่เราได้นำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเรามิได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁶ แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁷ ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ‘ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า⁹ อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา¹⁰ บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล¹¹ และข้าพเจ้าได้วางหีบไว้ที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล”

การอธิษฐานที่อุทิศถวายพระวิหาร (1 พกษ 8:22-53)

12 แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก¹³ เพราะชาโลมอนได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์¹⁴ และพระองค์ทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา¹⁵ พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์¹⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น’¹⁷ เพราะฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์¹⁸ แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดูกิจ ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด¹⁹ แต่ขอพระองค์ทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์²⁰ เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมหือเหนือพระนิเวศนี้ถึงกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่าจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้²¹ และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถิตอยู่ในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถิตแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย²² เมื่อชายคนใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขาและถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้²³ ขอ

พระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตบตนศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา ²⁴ ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศนี้ ²⁵ ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา ²⁶ เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะเขาก็กินได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาก็กินได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ ²⁷ ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะทำเป็น และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น ²⁸ ถ้ามีการกั้นดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวบ้าน รากินข้าว หรือตึกแต่นวียบับ หรือตึกแต่นวียคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้นก็ดี ²⁹ ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น กุล ต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ ³⁰ ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงกราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) ³¹ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ³² ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ ³³ ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะกราบว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ ³⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำความผิดต่อผู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์ ³⁵ แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ ³⁶ ถ้าเขาก็กินได้กระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้ ³⁷ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย กุลว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว’ ³⁸ ถ้าเขาก็กินกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ ³⁹ แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ ⁴⁰ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลืมน้อย และขอพระกรรณของพระองค์สดับคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้ ⁴¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้ปุโรหิตของพระองค์สวมความรอด และให้วิสุทธิชนของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์ ⁴² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ในวันไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์”

ไพบ่อย่างอัศจรรย์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ สง่าราศีของพระเจ้า

7 เมื่อซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาเสีย และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ ² ปุโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะว่าสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ³ เมื่อบรรดาชนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและสง่าราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาก็กินได้กราบชนหน้าลงถึงพื้นดิน และได้มีสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า “เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ⁴ แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดั่งนี้แหละกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้ถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า ⁶ บรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทั้งคนเลวีด้วยพร้อมกันเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสารุการด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และปุโรหิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ ⁷ และซาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้น ไม่พอจะเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและไขมัน ⁸ ในครั้งนั้นซาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำอีฟธาต ⁹ และในวันที่แปดเขาก็กินได้มีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาก็กินได้มีงานมอบถวายแก่คนบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเสด็จมาเจ็ดวันแล้ว ¹⁰ เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปเต็นท์ของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ซาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ¹¹ ดั่งนี้แหละซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น

พันธสัญญาของพระเจ้ากับซาโลมอน (1 พกษ 9:1-9)

12 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา 13 ถ้าเราปิดฟ้าสวรรค์มิให้ฝนตก หรือเราบัญชาให้ตึกแต่นมากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา 14 ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย 15 บัดนี้ตาของเราจะลืออยู่ และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขากิ่งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้ 16 เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิเวศ 17 ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา 18 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล’

พระเจ้าทรงเตือนซาโลมอน

19 แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระเหล่านั้น 20 แล้วเราจะถอนรากเขาทิ้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง 21 และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า ‘ไฉนพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้’ 22 แล้วเขากิ่งหลายจะตอบว่า ‘เพราะเขากิ่งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขากิ่งหลาย’”

การขยายราชอาณาจักร กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (1 พกษ 9:10-28)

8 และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์ 2 ซาโลมอนได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งหุ้มนครได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น 3 และซาโลมอนได้เสด็จไปยังอามัทโคบ และยึดเมืองนั้นได้ 4 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองกัทโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสี่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในอามัท 5 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบรโฮโรนบนและเบรโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และด่าน 6 และทรงสร้างเมืองบาอาลักและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับภรรยาของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์ 7 ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์ซีส คนฮิวไตต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล 8 จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเขากิ่งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้ 9 แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขากิ่งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาบรรดาของพระองค์ และพลม้าของพระองค์ 10 และคนต่อไปนี้นี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน 11 ซาโลมอนทรงนำธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาดัยยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า “มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาดัยยังแห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์” 12 แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข 13 ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันที่สะบาโต ในวันที่ขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันที่เทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง 14 ตามพระราชบัญชาของดาดัยยังบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรปุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปรนนิบัติต่อหน้าปุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเฝ้าประตูเป็นเวรเฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาดัยยังของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น 15 และเขากิ่งหลายมิได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาปุโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง 16 บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุ่ลวงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน 17 แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเฮซีโอนเกเบอร์และเมืองเอโลกที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม 18 และหุ้มนครก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขากิ่งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์พร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบลึงตมาจนถึงกษัตริย์ซาโลมอน

พระราชินีแห่งเชบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน (1 พกษ 10:1-13)

9 เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ มากมาย พร้อมด้วยข้าราชการบริวารมากมาย กับอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ 2 และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้ 3 และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง 4 ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว 5 พระนางทูลกษัตริย์ว่า “ข่าวคราวซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง 6 แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไปถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข่าวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน 7 บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้อยู่งานประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข 8 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระ

เยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขากิ่งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนาจความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม”⁹ แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆเหมือนอย่างกษัตริย์แห่งเมืองเซบาสทาร์ แต่กษัตริย์ซาโลมอน¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุรามและข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากไอฟีร์ ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆมา¹¹ แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพินเขาคู และพินใหญ่ให้แก่กษัตริย์ ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์¹² กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชนัดดาแห่งเมืองเซบาสทาร์ตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์ ไม่ว่าพระนางจะเกลียดชังสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สินสมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของซาโลมอน (1 พกษ 10:14-29)

¹³ นำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์¹⁴ นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์ก็ทรงปกครองประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมายังซาโลมอน¹⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทุก โล่อันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเซเชล¹⁶ และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทุก โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามร้อยเซเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน¹⁷ กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งข้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์¹⁸ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น กับที่รองพระบาททำด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างที่วางพระหัตถ์¹⁹ มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่บันไดหกชั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้²⁰ ภาชนะทั้งสี่สำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสี่ของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน²¹ เพราะเรือของกษัตริย์แล่นไปยังการิชชพร้อมกับข้าราชการของหุราม กำปั่นการิชชนำทองคำ เงิน ทองคำ ลิง และนกกยูง มาสามปีต่อครั้ง²² ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา²³ และกษัตริย์ก็ตั้งขึ้นแห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน²⁴ ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี²⁵ และซาโลมอนทรงมีโรงช่างม้าสี่พันช่างสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองรถรบและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม²⁶ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์²⁷ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้เนื้อดีแห่งหุบเขา²⁸ และเขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง

การสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน (1 พกษ 11:41-43)

²⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของนารันผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวซีโลห์ และในนิมิตของอดโดผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ³⁰ ซาโลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี³¹ และซาโลมอนล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

เรโหโบอัมปกครองแทนซาโลมอน ความโง่เขลาของเรโหโบอัม (1 พกษ 12:1-15)

10 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเรโหโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน แล้วเรโหโบอัมก็กลับจากอียิปต์³ เขากิ่งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเรโหโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโหโบอัมว่า⁴ “พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงทำให้แอกของข้าพระองค์ทุกขั้วหนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขั้วหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ก็ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ก็ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์”⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “สิ้นสามวันจงกลับมาหาเราอีก” ประชาชนจึงกลับไปเสีย⁶ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้เฒ่าท่านประจำซาโลมอนราชบิดาของพระองค์ ขณะที่พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า “ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร”⁷ เขากิ่งหลายทูลพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เขา เขากิ่งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์”⁸ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และอยู่ประจำพระองค์⁹ และพระองค์ตรัสกับเขากิ่งหลายว่า “ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเขาจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า ‘ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ก็ทั้งหลายให้เบาลง’”¹⁰ และคนหนุ่มเหล่านั้นก็ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า ‘พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้แอกของข้าพระองค์ก็ทั้งหลายทุกขั้วหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง’ นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขากิ่งหลายอย่างนี้ว่า ‘นี่คือของเราก็หนักกว่าเราแห่งราชบิดาของเรา’¹¹ ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง”

อาณาจักรได้แยกกัน เยโรโบอัมปกครองเหนืออิสราเอล (1 พกษ 12:16-24)

¹² เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า “จงมาหาเราอีกในวันที่สาม”¹³ และกษัตริย์ตรัสตอบเขากิ่งหลายอย่างดุจดั่ง กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย¹⁴ และตรัสกับเขากิ่งหลายตามคำแนะนำของคนหนุ่มว่า “พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น พระราชบิดาของเราตีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะตีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง”¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อ

พระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวอณะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ¹⁶ และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายมิมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเต็นท์ของตนแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด” อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังเต็นท์ของเขาทั้งหลาย ¹⁷ แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์ ¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาโดรมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างทำนถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁹ อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

พระเจ้าทรงเตือนเรโหโบอัมไม่ให้สู้รบกับอิสราเอลสืบตระกูล

11 เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศาคณาญาติและเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม ² แต่พระวอณะของพระเยโฮวาห์มายังเซโอมอาห์คนของพระเจ้าว่า ³ “จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า ⁴ ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา’” เขาก็กษัตริย์เชื่อฟังพระวอณะของพระเยโฮวาห์ และกลับไป ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม

การสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกัน

⁵ และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์ ⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบรเลเฮม เอตาม เทโคอา ⁷ เบริซุร์ โซโค อุดุลัม ⁸ กัท มาเรซาร์ และคีฟ ⁹ อาโดราอิม ลาคิช และอาเซคาร์ ¹⁰ โคราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน ¹¹ พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำอุ่น ¹² และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้ ¹³ และปุโรหิตกับคนเลวีซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัยอยู่

เยโรโบอัมได้จับไล่พวกปุโรหิตกับคนเลวีออก

¹⁴ เพราะคนเลวีจะตั้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้จับไล่เขาก็กษัตริย์ออกจากตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ¹⁵ และพระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมฆพิศาจ และสำหรับรูปปลุกวิ้วซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น ¹⁶ และบรรดาผู้ที่ปิกใจแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาก็กษัตริย์มาจากตระกูลทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตวบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาก็กษัตริย์ ¹⁷ เขาก็กษัตริย์ได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเขาก็กษัตริย์ดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน

ราชวงศ์ของเรโหโบอัม

¹⁸ เรโหโบอัมทรงรับมาหะลักธิดาของเยรีโมทโอรสของดาวิดเป็นมเหสี และอาบิฮาอิลบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี ¹⁹ และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูช เซมาริยาห์ และคาอัม ²⁰ ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคาคีธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อัททัย คีศา และเซโลมิทให้พระองค์ ²¹ เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาคีธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์) ²² และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบิยาห์โอรสของมาอาคาคีเป็นโอรสองค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์ ²³ และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และของเบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสังข์มเหสีมากมาย

เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งพระเจ้า (1 พกษ 14:21-24)

12 ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ตั้งพร้อมรบกับพระองค์ด้วย

ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์บุกรุกกรุงเยรูซาเล็ม (1 พกษ 14:25-28)

² อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม เพราะเขาก็กษัตริย์ได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเยรูซาเล็ม ³ มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้าหกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบเนียน คนสุคิม และคนเอธิโอเปีย ⁴ และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม ⁵ แล้วเซโอมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องซิชัก และกล่าวแก่เขาก็กษัตริย์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซิชัก” ⁶ แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ล้อมตนลงและกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว” ⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขาก็กษัตริย์ถ่อมตัวลง พระวอณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเซโอมอาห์ว่า “เขาก็กษัตริย์ได้ถ่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง และพระพิโรธของเราจะไม่ลดลงเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของซิชัก ⁸ อย่างไรก็ตามเขาก็กษัตริย์ต้องเป็นผู้รับใช้ของซิชัก เพื่อเขาก็กษัตริย์จะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เราและรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก” ⁹ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาไม้ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ขึ้นไปด้วย ¹⁰ และกษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำไม้ทอง-

สัมฤทธิ์ขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง¹¹ และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม¹² และเมื่อพระองค์ทรงล้อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังดีอยู่ในยูดาห์

การสิ้นพระชนม์ของเรโหโบอัม (1 พกษ 14:31)

¹³ กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและทรงครอบครอง เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆ ทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน¹⁴ และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์¹⁵ ส่วนพระราชกิจของเรโหโบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเฮโมอาห์ผู้พยากรณ์ และของอิดโดผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือ มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม¹⁶ และเรโหโบอัมก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบิยาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

อาบิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (1 พกษ 15:1-2)

13 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบิยาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์² พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนม์ของพระองค์มีพระนามว่ามีอายุหรือดิษของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัม³ อาบิยาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็นคนคัดเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน⁴ และอาบิยาห์ทรงลุกยืนอยู่บนภูเขาเศมาราอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า “ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า⁵ มิควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตยแก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ⁶ ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน⁷ และมีคนถ้อยคนอันธพาลบางคนมั่วสุมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว⁸ และบัดนี้ท่านคิดว่าจะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มากและมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ⁹ ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวีออกไป และตั้งปุโรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ¹⁰ แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ก่อกองพระองค์ เรามีปุโรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวีทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย¹¹ เขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขมบึงหน้าพระพิภพตรนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญชาคำขับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ก่อกองพระองค์เสีย¹² และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และปุโรหิตของพระองค์พร้อมกับแตร์ศึกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน โอ ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้”¹³ เยโรโบอัมได้ล่องลุ่มผู้คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดังนั้นกองทัพของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองทัพอยู่ข้างหลังเขา¹⁴ และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเถิด การศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาก็ทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาปุโรหิตก็เป่าแตร¹⁵ แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบิยาห์และยูดาห์¹⁶ คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย¹⁷ อาบิยาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน¹⁸ นี้แหละคนอิสราเอลก็ถูกปราบปรามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา¹⁹ และอาบิยาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบรเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยซานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโฟรนกับชนบทของเมืองนั้น

การสิ้นพระชนม์ของเยโรโบอัม (1 พกษ 14:19-20)

²⁰ เยโรโบอัมมิได้พ้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบิยาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ครอบครัวของอาบิยาห์

²¹ แต่อาบิยาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีเมสสิบัสสื่องค์ ให้กำเนิดโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์²² ราชกิจนอกนั้นของอาบิยาห์ วิธีการและพระดำรัสของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของเฮโมอาห์ผู้พยากรณ์อิดโด

การสิ้นพระชนม์ของอาบิยาห์ อาสาขึ้นครองแทน (1 พกษ 15:7-10)

14 อาบิยาห์จึงล่องลุ่มกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี² และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์³ พระองค์ทรงกำจัดแก่นบูชาพระต่างด้าวและปุชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นเสารูปเคารพเสีย⁴ และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ⁵ พระองค์ทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและแก่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์⁶ พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์⁷ และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า “ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอคอย ประตูเมือง และด่าน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน”

เขาทิ้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น ⁸ และอาสากรดมิกองทัพสรรพด้วยโล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโล่และโค้งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทแกล้วทหาร

การชนะยิ่งใหญ่ของอาสาเหนือเศ-ราห์ (2 พศด 16:8)

⁹ เศ-ราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทิ้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองมาเรซาห์ ¹⁰ และอาสากรดยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทิ้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาร่าห์ที่มาเรซาห์ ¹¹ และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มีกำลังกับผู้ที่ไม่มีความหวัง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ก็ทูลหลาย ขอร้องช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ก็ทูลหลายฟังพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทูลหลายมาต่อสู้กับชนหมู่ใหญ่ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ก็ทูลหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์” ¹² พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยูดาห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป ¹³ อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเก-ราห์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่รบได้มากมายนักหนา ¹⁴ และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราห์ เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบเขาทิ้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่รบได้ในนั้นมาก ¹⁵ และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มีวัว และเอาแกะไปมากมายและอูฐด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

ผู้พยากรณ์อาซาริยาห์เตือนอาสา

15 พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซาริยาห์บุตรชายโอดเดด ² และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวง ของงฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย ³ อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มีการใคร่ครวญ และไม่มีพระราชาบัญญัติ ⁴ แต่เมื่อถึงคราวเขากุญแจล้ามาก เขาค้นมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทิ้งหลายก็พบพระองค์ ⁵ ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการรบกวนอยู่มากมายรบกวนชาวเมืองทั้งหลายนั้น ⁶ เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง ⁷ แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ”

อาสาทำการปฏิรูปและการฟื้นฟูใหม่มาสู่ประเทศ

⁸ เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของโอดเดดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁹ และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอเฟราอิม มนัสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทิ้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ ¹⁰ เขาทิ้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา ¹¹ เขาทิ้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข้าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัวและแกะเจ็ดพันตัว ¹² และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา ¹³ และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง ¹⁴ เขาทิ้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ¹⁵ และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดิ์เพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเขาทิ้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นความปรารถนาของเขา และเขาทิ้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน ¹⁶ แม้ว่ามาอาคาคห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงทอดเสียดจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในเสารูปเคารพ อาสากรณโค่นรูปเคารพของพระนางลง และบาดและเผาเสียที่ลัธารซิดโรน ¹⁷ แต่ยังมีได้กำจัดปูชนียสถานสูงออกเสียจากอิสราเอล อย่างไรก็ดีพระทัยของอาสาที่บริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ¹⁸ และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า ¹⁹ และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

สงครามระหว่างอาสากับบาอาซา (1 พศษ 15:16-22)

16 ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาซาคษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างเมืองราม่าห์ เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไปหรือเข้ามาหาอาสาคษัตริย์ของยูดาห์ ² แล้วอาสากรณเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนฮาดัดคษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า ³ “ขอให้ฉันสัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่าน ดังที่มีอยู่กับพระชนกของข้าพเจ้าและพระชนกของท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไมตรีของ ท่านซึ่งมีกับบาอาซาคษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะยกทัพไปจากข้าพเจ้า” ⁴ และเบนฮาดัดทรงเชื่อฟังกษัตริย์อาสา และส่งผู้บังคับบัญชา กองทัพของพระองค์ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราเอล และเขาทิ้งหลายโจมตีเมืองอียอน ดาน เอเบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของ นัฟทาลี ⁵ และต่อมาเมื่อบาอาซากรณได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองราม่าห์ และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง ⁶ แล้วกษัตริย์อาสากรณนำยูดาห์ทั้งสิ้น และเขาทิ้งหลายชนหินของเมืองราม่าห์และเครื่องไม้ของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซาใช้สร้างอยู่นั้น และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์

พระเจ้าทรงตีเตียนอาสาเรื่องการประนีประนอม

7 ครั้งนั้นอานาบิผู้ทำนายได้มาเฝ้าอาสาภคัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า “เพราะท่านฟังภคัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของภคัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป 8 คนเอริโอเปียและชาวลิบนีไม่เป็นกองทัพหึมา มีกรบและพลม้ามากเหลือหลายหรือ แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน 9 เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม” 10 และอาสาภคัตริย์ก็วิ่งหนีไป และจับเขาจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงเกรี้ยวกราดแก่เขาในเรื่องนี้ และอาสาทรงข่มเหงประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย 11 และดูเถิด พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของภคัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอาสา (1 พงศ 15:23-24)

12 ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็มีได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์ 13 และอาสาทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ 14 เขาทิ้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ในนครดาวิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทิ้งหลายก็ค้อเพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์

เยโฮซาฟัทครอบครองแทนอาสา (1 พงศ 15:24)

17 เยโฮซาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล 2 พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์ และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอเฟราอิม ซึ่งอาสาราชบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้ 3 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮซาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบาอัล 4 แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล 5 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสิ้นทั้งยูดาห์ก็นำเครื่องบรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก

การฟื้นฟูคนใหม่ในสมัยเยโฮซาฟัท

6 พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์ 7 ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคาหาร์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์ 8 และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซโมอาห์ เนธาเนียห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโกบาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลีชามา และเยโฮรัม ผู้เป็นปุโรหิต 9 และเขาทิ้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน

พระเจ้าทรงเสริมกำลังให้เยโฮซาฟัท

10 ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์ และเขาทิ้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮซาฟัท 11 คนฟีลิสเตียบางคนได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮซาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกเขาระเบียบได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์ 12 และเยโฮซาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์ 13 และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นกแฉือกทหารในกรุงเยรูซาเล็ม 14 ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชาของพันมี อัดนาร์ผู้บังคับบัญชา พร้อมกับกแฉือกทหารสามแสนคน 15 ถัดเขาไปคือ เยโฮธานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน 16 และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับกแฉือกทหารสองแสนคน 17 ของเบนยามินคือ เอลียาดากแฉือกทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่ 18 และถัดเขาไปคือ เยโฮซาบาด พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน 19 เหล่านี้เป็นข้าราชการของภคัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่ภคัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์

เยโฮซาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหับ (1 พงศ 22:2)

18 ฝ่ายเยโฮซาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ 2 ครั้นล่องมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอาด 3 อาหับภคัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทภคัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทกิเลอาดหรือ” พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม” 4 และเยโฮซาฟัทตรัสกับภคัตริย์แห่งอิสราเอลว่า “ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน” 5 แล้วภคัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า “ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และเขาทิ้งหลายทูลตอบว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของภคัตริย์” 6 แต่เยโฮซาฟัททูลว่า “ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้” 7 และภคัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮซาฟัทว่า “ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้ายังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคาหาร์บุตรธิมลาห์” และเยโฮซาฟัททูลว่า “ขอภคัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย” 8 แล้วภคัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคน

หนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า “ไปพามีคยาห์บุตรธิมลามารเร็วๆ”⁹ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่¹⁰ และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเขา และพูดว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้วว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะปลักคนซึ่งเรียกไปจนเขากิ่งหลายถูกทำลาย”¹¹ และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า “ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์”

ผู้พยากรณ์มีคยาห์พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของอาหับ (1 พกษ 22:13-28)

¹² และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคยาห์ได้บอกท่านว่า “ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดุจปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี”¹³ แต่มีคยาห์ตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น”¹⁴ และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า “มีคยาห์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป” และท่านทูลตอบพระองค์ว่า “ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขากิ่งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”¹⁵ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า “เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์”¹⁶ และท่านทูลว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด’”¹⁷ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า “ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เราจะไม่มีพยากรณ์ดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก”¹⁸ และมีคยาห์ทูลว่า “ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย¹⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด’ บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น²⁰ แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง’ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า ‘จะทำอย่างไร’²¹ และเขาทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน’ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด’²² เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงสิ้นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์”²³ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคยาห์พูดว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพเจ้าได้อย่างไร”²⁴ และมีคยาห์ตอบว่า “ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า”²⁵ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า “จงจับมีคยาห์ พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และแก่โยอาชราชโอรส”²⁶ และว่า ‘กษัตริย์ตรัสตั้งนั้วว่า เราคนนีจาคูกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ’”²⁷ และมีคยาห์ทูลว่า “ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์” และท่านกล่าวไว้ว่า “บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของงฟังเถิด”

การสงครามที่ราโมทกิเลอาด อาหับถูกฆ่า (1 พกษ 22:29-40)

²⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด²⁹ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า “ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน” และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม³⁰ ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการกรรบของพระองค์ว่า “อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล”³¹ และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการกรรบแลเห็นเยโฮชาฟัท เขากิ่งหลายก็ว่า “เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว” เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮชาฟัททรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขากิ่งหลายออกไปเสียจากพระองค์³² และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการกรรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์³³ แต่มีชายคนหนึ่งโง่ทรนุญชิงดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า “หันกลับเถะ พาเราออกจากกรรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว”³⁴ วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พยุลงพระองค์เองขึ้นไปในกรรบของพระองค์หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรียจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลากลางคืนพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ผู้พยากรณ์เยซุติเตียนเยโฮชาฟัท

19 เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม² แต่เยฮูบุตรชายธานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า “ควรที่พระองค์จะช่วยคนอธรรมและรักผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์³ อย่างไรก็ตามที่พระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า”

เยโฮชาฟัททรงตั้งผู้วินิจฉัยและคนเลวีในแผ่นดิน

⁴ เยโฮชาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และนำเขากิ่งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา⁵ พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสี่ของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง⁶ และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า “จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา⁷ ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีการรับสินบน”⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัททรงตั้งคนเลวี และปุโรหิตบ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแก่พระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดีที่โต้แย้งกัน เขากิ่งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม⁹ และพระองค์ทรงกำชับเขากิ่งหลายว่า “ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน¹⁰ เมื่อมีคนติมาถึงท่านจากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขากิ่งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรระวังตักเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่านและพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด”¹¹ และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านใน

สรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบาดียาห์บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศวานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวีจะเป็นเจ้านายที่ปรนนิบัติท่าน จึงประกอบกิจอย่างแคล้วคล้ำ และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม”

คนโมอับบุกรุกยูดาห์

20 และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามิคนอื่นนอกจากคนอัมโมนนั้นได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮชาฟัท ² มีคนมากุลเยโฮชาฟัทว่า “มีคนหมู่ใหญ่มาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟากทะเลข้างนั้น และดูเถิด เขาทิ้งหลายอยู่ในฮาซา โชนกามาร์ คือเอนกาดี” ³ และเยโฮชาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อุดอาหารทัวยูดาห์ ⁴ และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทิ้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์ ⁵ และเยโฮชาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างหน้าลานใหม่ ⁶ และตรัสกล่าว “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิและอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้ ⁷ พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์เป็นนิตย์ ⁸ และเขาทิ้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งขึ้นในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า ⁹ ‘ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด’ ¹⁰ ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาเซอีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้หลีกไปมิได้ทำลายเสีย ¹¹ ดูเถิด เขาทิ้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร ด้วยมาขับเราออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก ¹² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเขาหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิที่จะต่อสู้คนหมู่หมื่นนี้ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์” ¹³ ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเขา

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าคือยาฮาซียเอลให้คำตอ

¹⁴ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาฮาซียเอลบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบนโยน ผู้เป็นบุตรชายเยอีเอล ผู้เป็นบุตรชายมัทรานียาห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น ¹⁵ และเขาได้พูดว่า “ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของฟิง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า ‘อย่ากลัวเลย และอย่าท้อถอยด้วยคนหมู่หมื่นนี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า ¹⁶ พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ดูเถิด เขาจะขึ้นมาทางขั้วที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล ¹⁷ ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน’ อย่ากลัวเลย อย่าท้อถอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน” ¹⁸ แล้วเยโฮชาฟัทโน้มพระเศียรกับพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์ ¹⁹ และคนเลวี จากลูกหลานคนโคฮาน และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง

พระเจ้าทรงประหารพวกทหารที่บุกรุกอิสราเอล

²⁰ และเขาทิ้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮชาฟัทประทับยืนและตรัสว่า “โอ ยูดาห์ และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล” ²¹ และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่จะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า “จงถวายโมกนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์” ²² และเมื่อเขาทิ้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองชุ้มคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาเซอีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทิ้งหลายจึงแตกพ่ายไป ²³ เพราะว่าคนของอัมโมนและของโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาเซอีร์ ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทิ้งหลายทำลายชาวเซอีร์หมดแล้ว เขาทิ้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน ²⁴ เมื่อยูดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่ใหญ่นั้น และดูเถิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้ ²⁵ เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่รบจากเขาทิ้งหลาย พร้อมกับศพทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนขนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่รบได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน

เยโฮชาฟัทเสด็จกลับไปยังเยรูซาเล็มอย่างมีชัย

²⁶ ในวันที่สี่เขาทิ้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบราคาห์ ด้วยที่นั่นเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบราคาห์ จนถึงทุกวันนี้ ²⁷ แล้วเขาทิ้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮชาฟัททรงนำหน้ากลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาปรมาปรีดิ์เยี่ยศัตรูของเขา ²⁸ เขาทิ้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพินใหญ่ พินเขาคู และแตร ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ²⁹ และความกลัวพระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศทั้งปวง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล ³⁰ แดนดินของเยโฮชาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีกรหฤตพิภพสงบอยู่รอบด้าน ³¹ ดังนี้แหละ เยโฮชาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาชูบาห์ บุตรสาวซัลหี ³² พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสาธาบิธาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

33 อย่างไรก็ดี ปุชนียสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมีได้ปึกใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน 34 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮซาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยซอบูตรชายอาณานิ ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

เยโฮซาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหิซยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลที่ชั่ว (1 พกษ 22:47-49)

35 ต่อมาภายหลัง เยโฮซาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหิซยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำการอย่างชั่วร้ายมาก 36 พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองการซิช และเขาก็ทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์ 37 แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโดดวาทูแห่งเมืองมาเรซาห์ได้พยากรณ์ถึงเยโฮซาฟัทว่า “เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหิซยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ” เรือก็แตกไม่สามารถไปเมืองการซิชได้

เยโฮรัมครอบครองเหนือยูดาห์

21 เยโฮซาฟัทก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ 2 พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮซาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอล เซฟาเทียห์ เหล่านี้ทั้งสี่เป็นโอรสของเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล 3 พระราชบิดาของเขาก็ทั้งหลายประทานเงินทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี 4 เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบครองราชอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย 5 เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี 6 และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหิซยาห์กระทำ เพราะว่าบิดาของอาหิซยาห์เป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ 7 อย่างไรก็ดี พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระเศียรแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์

คนเอโดมได้ก่อการกบฏ (2 พกษ 8:20-22)

8 ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน 9 แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสี่ของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชารถรบไว้ 10 เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครั้นนั้นลิบนาห์ก็ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ 11 ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปุชนียสถานสูงในที่นอกเขาวงกตของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นกัน

ก่อนเอลีซาห์ขึ้นสวรรคตท่านได้เขียนคำพยากรณ์ถึงเยโฮรัม

12 และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลีซาห์ผู้พยากรณ์ว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮซาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดามรรคาของอาสาห์กษัตริย์ของยูดาห์ 13 แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหิซยาห์ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชิวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า 14 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าวของทั้งสี่ของเจ้า 15 และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคลำไส้ของเจ้า จนกว่าลำไส้ของเจ้าจะออกมาเพราะเหตุโรคนั้นวันแล้ววันเล่า’” 16 ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงเร้าให้ความโกรธของคอนฟีลิสเตีย และของคนอาระเบีย ผู้อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม 17 และเขาก็ทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกรุกเข้าไปในนั้น และชนข้าวของทั้งสี่ซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหิซยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์

เยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้

18 ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ลำไส้ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้ 19 ต่อมาเป็นเวลาสิ้นสองปีลำไส้ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมายอย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถวายเกียรติแก่พระองค์อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์ 20 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์

อาหิซยาห์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พกษ 8:24-26)

22 และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหิซยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหมู่หนึ่งมาถึงค่ายกับคนอาระเบียได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาหิซยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง 2 เมื่ออาหิซยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาธาเลียห์หลานหญิงของอมรี 3 พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหิซยาห์ด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์ 4 ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหิซยาห์ได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์

อาหัสยาห์เข้าร่วมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่เมืองราโมทกิเลอาด (2 พกษ 8:28)

⁵ พระองค์ทรงดำเนินตามคำปรึกษาของเขากิ่งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับ อาซาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำทำให้โยรัมบาดเจ็บ ⁶ และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามาห์ เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับอาซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์ เสด็จลงไปเฝ้าเยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ประชวร ⁷ แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหัสยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมโยรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชูบุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย ⁸ และอยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ ผู้มาปรนนิบัติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขากิ่งหลายเสีย ⁹ ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ในสระมาเรีย) และเขาพาพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขากิ่งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขากิ่งหลายกล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮซาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์” และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักรได้

เชื้อพระวงศ์แห่งยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้นเว้นแต่โยอาช (2 พกษ 11:1-3)

¹⁰ เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น ¹¹ แต่พระนางเยโฮซาเบธมารดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮซาเบธมารดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนิษฐาของอาหัสยาห์) ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาเลียห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้ ¹² และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่ทุกปี ฝ่ายพระนางอาธาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

โยอาชเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พกษ 11:4-12)

23 แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำพันธสัญญากับท่าน มีอาซาริยาห์บุตรชายเยโฮรัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮชานัน อาซาริยาห์บุตรชายโอบเอด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดายาห์ และเอลีซาฟัทบุตรชายคีศรี ² และเขากิ่งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคนเลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขากิ่งหลายมายังเยรูซาเล็ม ³ และบรรดาชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดา กล่าวแก่เขากิ่งหลายว่า “ดูเถิด โอรสของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอรสของดาวิด ⁴ ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปุโรหิตและคนเลวี ผู้ออกเฝ้าในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู ⁵ และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวีที่ปรนนิบัติอยู่ เขากิ่งหลายเข้าไปได้ เพราะเขากิ่งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์ ⁷ ให้คนเลวีล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้ถืออาวุธ และผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป” ⁸ คนเลวีและคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งที่ยะโฮยาดาปุโรหิตได้บัญชาไว้ เขากิ่งหลายต่างก็นำคนของเขา มาคือทั้งคนที่ออกเฝ้าในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นก็จะเข้าเฝ้าในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตมิได้ปล่อยกองเฝ้า ⁹ และเยโฮยาดาปุโรหิตได้มอบหอกกับดั่งและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองร้อย ¹⁰ และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร ¹¹ แล้วเขานำโอรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขากิ่งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดาบุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขากิ่งหลายร้องว่า “ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ”

การประหารชีวิตของพระนางอาธาเลียห์ผู้ชั่วร้าย (2 พกษ 11:13-16)

¹² เมื่ออาธาเลียห์ได้ยินเสียงประชาชนวังและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹³ และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแดร์ก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานักร้องพร้อมทั้งเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ พระนางอาธาเลียห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า “กบฏ กบฏ” ¹⁴ แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมาสั่งเขาว่า “จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดก็ตามพระนางไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ” เพราะปุโรหิตกล่าวว่า “อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ¹⁵ เขาก็จับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปที่ทางเข้าประตูนั้น ณ พระราชวังและเขากิ่งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น

เยโฮยาดาตั้งโยอาชเป็นกษัตริย์ (2 พกษ 11:17-20)

¹⁶ เยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เขากิ่งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย และเขาทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้นให้เป็นชิ้นๆ และเขาประหารบัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา ¹⁸ เยโฮยาดาวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของปุโรหิตแห่งคนเลวี ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด ¹⁹ ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป ²⁰ ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ขุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบน

พระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร ²¹ บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรุงก็สงบเงียบหลังจากที่เขาได้ประหารพระนางอาราเลียห์เสียด้วยดาบแล้ว

โยอาช (เยโฮอาช) ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 12:1-3)

24 เมื่อโยอาชได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ศิเบียห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา ² และโยอาชทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาตาปุโรหิต ³ เยโฮยาตาทามหะสิทธิ์ให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโอรสและธิดาหลายองค์

พวกปุโรหิตที่ไม่มีประสิทธิภาพและไม่เอาใจใส่งานของพระเจ้า (2 พกษ 12:4-8)

⁴ ต่อมาภายหลังโยอาชทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁵ พระองค์ทรงประชุมปุโรหิตและคนเลวี และตรัสกับเขากันหลายว่า “จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆไป และจงรีบทำงานนั้น” แต่คนเลวีไม่เร่งรีบ ⁶ แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาตาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า “ไฉนท่านไม่เรียกร้องให้คนเลวีนำเงินส่วนเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชุมนุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลาพระโอวาท” ⁷ เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาราเลียห์หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอิล

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พกษ 12:9-16)

⁸ กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำหีบลูกหนึ่งวางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁹ และมีคำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วนซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามารวบรวมพระเยโฮวาห์ ¹⁰ บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี และนำส่วนของเขากันหลายมาหย่อนลงในหีบจนครบ ¹¹ และต่อมาเมื่อคนเลวีนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเขากันหลายเห็นว่า มีเงินมาก ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เขากันหลายทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า และเก็บเงินได้เป็นอันมาก ¹² กษัตริย์และเยโฮยาตาก็ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเขากันหลายจ้างช่างก่อและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทั้งคนงานช่างเหล็กและช่างทองสัมฤทธิ์ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹³ บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น ¹⁴ และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหน้าพระพักตร์กษัตริย์และเยโฮยาตา และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและช้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเขากันหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาตา

เยโฮยาตาปุโรหิตที่ดีเสียชีวิต

¹⁵ แต่เยโฮยาตาก็ชราลงและหง่อมแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี ¹⁶ เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์ ¹⁷ หลังจากนั้นเยโฮยาตาสิ้นชีวิตแล้ว บรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามารวบรวมคตอกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของเขา ¹⁸ และเขาได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และปรนนิบัติบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพ และพระพิโรธได้ลงมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขา ¹⁹ แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์มาท่ามกลางเขานำเขาให้กลับมาถึงพระเยโฮวาห์ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำเขา แต่เขาไม่ยอมเชื่อฟัง

ประชาชนเอาหินขว้างเศคาริยาห์ปุโรหิตที่ดี

²⁰ แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมทับเศคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาตาปุโรหิต และท่านได้ยืนเหนือประชาชน และกล่าวแก่เขากันหลายว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ‘ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้’ เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน” ²¹ แต่เขากันหลายคิดร้ายต่อท่าน และโดยบัญชาของกษัตริย์เขากันหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ²² ดังนี้แหละกษัตริย์โยอาชจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาตาดิิดาของเศคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขาพูดว่า “ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น” ²³ ต่อมาพอปลายปีกองทัพอของคนซีเรียก็มาต่อสู้อับโยอาช เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่รับได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส ²⁴ แม้ว่ากองทัพคนซีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา เพราะเขากันหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนี้แหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาช

โยอาชสิ้นพระชนม์ (2 พกษ 12:19-21)

²⁵ เมื่อเขากันหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลภิตของบุตรชายเยโฮยาตาปุโรหิต และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขากันหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่เขากันหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์ ²⁶ คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศาบาตบุตรชายนางชิมอัทคนอัมโมน และเยโฮศาบาตบุตรชายนางชิมริกคนโมอับ ²⁷ เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่แก่พระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอามาชียาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

อามาซียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 14:1-2)

25 เมื่ออามาซียาห์เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮอัสดาน ชาวเยรูซาเล็ม ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มีใช้ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม ³ และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์ ⁴ แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตามที่มิบันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ นั่นว่า “อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง”

ยูดาห์บุกรุกเอโดม

⁵ แล้วอามาซียาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์ และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงนับคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามิชายฉกรรจ์สามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่ ⁶ นอกจากนี้พระองค์ทรงจ้างกแล้วทหารจากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ ⁷ แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคนเอเฟราอิมเหล่านี้ทั้งสิ้น ⁸ แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้” ⁹ และอามาซียาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า “แต่เราจะกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น” แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก” ¹⁰ และอามาซียาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอเฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก เขาทิ้งหลายจึงโครธยูดาห์ยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรง ¹¹ แต่อามาซียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลือและโอมตีคนเสอร์หนึ่งหมื่นคน ¹² คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอดหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ ¹³ แต่คนของกองทัพซึ่งอามาซียาห์ทรงปลดให้กลับไป และมิให้เขาไปรบด้วยนั้น เขาตกลงเข้าโอบล้อมเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สมาเรียถึงเบธโฮไรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และริบข้าวของไปเป็นอันมาก ¹⁴ และอยู่มาเมื่ออามาซียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวเสอร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย ¹⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซียาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหา ทูลพระองค์ว่า “ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้” ¹⁶ อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า” ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุด แต่ทูลว่า “ข้าพระองค์ทราบบว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมีได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์”

สงครามระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล (2 พกษ 14:8-14)

¹⁷ แล้วอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้ไปเฝ้าโยอาชโอรสของเยโฮอาหาส โอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า “มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน” ¹⁸ และโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ต้นฝักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาต้นสนสีดาร์บนเลบานอนว่า ‘จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา’ และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่ำต้นฝักหนามลงเสีย ¹⁹ ท่านว่า ‘ดูซิ ข้าพเจ้าได้โอบล้อม’ และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะโดนท่านจึงเร่าไฉตตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน” ²⁰ แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทิ้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทิ้งหลายได้เสาะหาพระแห่งเอโดม ²¹ โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบรเซเมซ ซึ่งเป็นของยูดาห์ ²² และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน ²³ โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาสที่เบรเซเมซ และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงพิงกำแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมถึงประตูมูม ²⁴ และพระองค์ทรงรับทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอบาดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย ²⁵ อามาซียาห์ โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์มอยู่ยี่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอามาซียาห์ (2 พกษ 14:17-20)

²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ ²⁷ นับแต่เวลาเมื่ออามาซียาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทิ้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น ²⁸ และเขาทิ้งหลายนำพระศพใส่หลังนำกลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

อุสซียาห์เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ (2 พกษ 14:21)

26 ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ ² พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโดมและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ ³ เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม ⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดา

ของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ ⁵ และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และตราบไต่ที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

อุสซียาห์รับพระพรทั้งด้านสงครามและพระราชกิจ

⁶ พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพิงกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยิบเบน และกำแพงเมืองอชโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอชโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟีลิสเตีย ⁷ พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟีลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม ⁸ คนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก ⁹ ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูมุมนั้น ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเสี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง ¹⁰ และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทุรกันดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีชาวนาและคนแต่งดินอันอยู่ในเนินเขา และในคารเมล เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม ¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองทัพตามจำนวนที่เยโฮเอลาซเลขาได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่ยกทัพไปทำการควบคุมของฮานันยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์ ¹² จำนวนประชุมนั้นของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกกษัตริย์คือสองพันหกร้อยคน ¹³ ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพลูกธนูสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู ¹⁴ และอุสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงไว้สำหรับกองทัพ ¹⁵ ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไซบ่อนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง

อุสซียาห์ทรงกระทำหน้าที่ของปุโรหิตแล้วถูกลงโทษ

¹⁶ แต่เมื่อพระองค์ทรงเข้มแข็งแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม ¹⁷ แต่อาซาริยาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งแก่กล้า ¹⁸ และเขาก็ทั้งหลายได้ขจัดวางกษัตริย์อุสซียาห์และกุลพระองค์ว่า “ข้าแต่อุสซียาห์ มิใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย” ¹⁹ แล้วอุสซียาห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏต่อหน้าปุโรหิตในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม ²⁰ และอาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตที่ปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฏ และเขาก็ทั้งหลายก็พลัดพระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว ²¹ และกษัตริย์อุสซียาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยธาโมโรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

การสิ้นพระชนม์ของอุสซียาห์ โยธามครอบครองแทนพระองค์ (2 พกษ 15:32)

²² ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายามอส ได้บันทึกไว้ ²³ และอุสซียาห์ก็ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาก็ทั้งหลายว่า “พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน” และโยธามโอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

โยธามทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 15:32-38)

27 เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศาโดก ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติอย่างเลวทราม ³ พระองค์ทรงสร้างประตูของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำอาคารก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล ⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในถิ่นที่อกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้ ⁵ และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม ⁶ โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ⁸ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี ⁹ และโยธามล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาหัสโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

อาหัสครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 16:1)

28 เมื่ออาหัสทรงเริ่มครองราชย์มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ² แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพพลั่วสำหรับพระบาอัล ³ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของอินโนม และทรงเผาโอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ⁴ พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ภูเขายิสราเอลสูง และบนเนินเขาและใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

อาหฺสกับเปคาห์สู้รบกัน (2 พกษ 16:5-6)

5 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมาถึงดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง 6 เพราะว่าเปคาห์บุตรชายเรมาเลียห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาก็กองทัพของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาก็กองทัพ 7 และศิครีกแกล้วทหารของเอเฟราอิมได้สังหารมาอาเสอาห์โอรสของกษัตริย์ และอัสรคัมโอรสดีกรมวังและเอลคานาห์อุปราช 8 คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมาซึ่งสะมาเรีย 9 แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่า โอดเอด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมาซึ่งสะมาเรีย และพูดกับเขาก็กองทัพว่า “ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาก็กองทัพไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ 10 และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะฆ่าประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นกาษชายและกาษหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ 11 บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย” 12 บางคนในหัวหน้านักบวชเอเฟราอิมคือ อาซาริยาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรชายเมซิลเลโมท เยฮิสคิยาห์บุตรชายซัลลุมและอามาสาบุตรชายหัดลัย ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม 13 พูดกับเขาก็กองทัพว่า “เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์ เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าการละเมิดของเราใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว” 14 เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงตั้งเชลยและของที่รับมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง 15 และผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนี้ได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่รับมาให้แก่คนที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็บ่งห้ามให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และขโมยเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นมา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาก็กองทัพก็กลับไปซึ่งสะมาเรีย

คนเอโดมกับคนฟีลิสเตียบุกรุกยูดาห์

16 ครั้งนั้นกษัตริย์อาหฺสทรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ 17 เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง 18 และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบรเซเมซ อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคทกับชนบท ทิมนาทกับชนบท และกัททิมกับชนบท และเขาก็กองทัพอยู่ที่นั่น 19 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ต่ำลงด้วยเหตุอาหฺสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหฺสทรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง 20 ฉะนั้น ก็กลัทธิเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง 21 เพราะอาหฺสทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายถวายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่ 22 ในคราวทุกขภัยนั้น พระองค์ยังละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาหฺสองค์เดียวกันนี้แหละ 23 เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสว่า “เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเขาก็กองทัพ เราจึงจะถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเหลือเรา” แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย 24 และอาหฺสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม 25 พระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

การสิ้นพระชนม์ของอาหฺส เฮเซคิยาห์ครอบครองแทนพระองค์ (2 พกษ 16:19-20)

26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขายังบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล 27 และอาหฺสก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็กองทัพพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามีได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเฮเซคิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

เฮเซคิยาห์ทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 18:1; อสย 36-39)

29 เมื่อเฮเซคิยาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบิยาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์ 2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ 3 ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น 4 พระองค์ทรงนำปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก 5 และตรัสกับเขาว่า “คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์ 6 เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำความชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาก็กองทัพได้ก่อกองทัพ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้ 7 เขาปิดประตูพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล 8 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ย่ำยีตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว 9 เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยเพราะเหตุนี้ 10 บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา 11 บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม” 12 แล้วคนเลวี่ก็ลุกขึ้น คือมาจากบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคฮาน และลูกหลานของเมราริ มีศิษย์บุตรชายอับดี และอาซาริยาห์บุตรชายเยฮาลเลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายคิมมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์ 13 และลูกหลาน

ของเอลีชาฟาน มีซิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์และบัทธาเนียห์ ¹⁴ และลูกหลานของเฮมาน มีเยอีเอลและซิมเอี และลูกหลานของเยดูธุน มีเซโมอาห์และอุสซีเอล ¹⁵ เขาทิ้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวอนของพระเยโฮวาห์ ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์ ¹⁶ ปุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลวก็ขนเอาของนั้นออกไปยังลำธารซิดโรน ¹⁷ เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขามายัง मुखของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ ¹⁸ แล้วเขาเข้าไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลว่า “ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และได้ขมบึ้งหน้าพระพิภตต์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น ¹⁹ เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์อาหัสคัดทิ้งในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์”

เฮเซคียาห์ให้ประชาชนนมัสการพระเจ้าในวิหารอีก

²⁰ แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ²¹ และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชาโถ่บาปสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยูดาห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอาสาฟ คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ²² เขาทิ้งหลายจึงว่าวัวและผู้และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทิ้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา ²³ แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาโถ่บาปนั้นเขานำมาที่กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทิ้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น ²⁴ และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคืนดีกันบนแท่นนั้น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาโถ่บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวง ²⁵ แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวี่ประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีอาบ พินใหญ่ และพินเขาคู๋ ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายของกษัตริย์ และของนารันผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ ²⁶ คนเลวี่ก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตก็เป่าแตร ²⁷ แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแตรกับเครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย ²⁸ ชุมชุมชนทั้งสิ้นก็นมัสการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ²⁹ เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนมัสการ ³⁰ และกษัตริย์เฮเซคียาห์และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวี่ร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย และเขาทิ้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็กัมศีระลงนมัสการ ³¹ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาโถ่บาปมาถวายพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” และชุมชุมชนก็นำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาโถ่บาป และทุกคนที่มีใจสมัครก็นำเครื่องเผาบูชา ³² จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมชุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ³³ และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หรือยตัว และแกะสามพันตัว ³⁴ แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนกลกหนึ่งเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวี่พี่น้องของเขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำระตนนั้นคนเลวี่จริงจริงยิ่งกว่าพวกปุโรหิต ³⁵ นอกจากเครื่องเผาบูชาที่มีจำนวนมากมายแล้วยังไม่มีมันของเครื่องสัตวบูชา และมีเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนี้แหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นคืนมาอีก ³⁶ เฮเซคียาห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนั้นเกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน

การเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา

30 เฮเซคียาห์ทรงรับสั่งไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทิ้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ² เพราะว่ากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมชุมชนทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง ³ ด้วยเขาทิ้งหลายจะถือปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกปุโรหิตยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวน และประชาชนยังมิได้ชุมชุมกันในเยรูซาเล็ม ⁴ และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมชุมชนทั้งปวง ⁵ เขาจึงลงมติให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามีได้ถือเป็นเวลาตามที่ได้กำหนดไว้ ⁶ คนเดินหนังสือจึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า “ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ⁷ ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่ ⁸ และคราวนี้อ่าคอแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน ⁹ เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความเอ็นดูจากผู้ที่จับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพิภตต์ไปจากท่าน” ¹⁰ คนเดินหนังสือจึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา ¹¹ มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ยอมตัวและมายังเยรูซาเล็ม ¹² พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ ¹³ ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก ¹⁴ พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาขนไปทิ้งเสียในลำธารซิดโรน

การถือเทศกาลปัสกาด้วยความยินดี

15 และเขากิ่งหลายได้ฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง ปุโรหิตและคนเลวีก็ต้องรู้สึกละอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 16 เขากิ่งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า ปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขารับมาจากมือของคนเลวีประพรม 17 เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องฆ่าแกะปัสกาแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อจะทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ 18 เพราะว่ามีวชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปัสกาผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเพื่อเขาว่า “ขอพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกๆคน 19 ผู้ปิกใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้” 20 พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน 21 และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวีกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 22 และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีที่ปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

การถือเทศกาลปัสกาอีกเจ็ดวัน

23 แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี 24 เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเจ้านายได้ให้วัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และปุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ 25 ชุมชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาปุโรหิตและคนเลวี และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคนต่างด้าวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรดีกัน 26 จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม 27 แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมาถึงที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

การทำลายรูปเคารพ (2 พกษ 18:4)

31 เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปูชนียสถานสูงลง และพังแท่นทั่วยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขากลายเสียหมดสิ้น แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ถิ่นของเขา

เฮเซคียาห์ทำให้มีการปฏิรูปใหม่

2 เฮเซคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรณนิบัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรณนิบัติ และให้ถวายโมกนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์ 3 ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาครักษาส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ 4 และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาควางที่เป็นของปุโรหิตและของคนเลวี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เข้มแข็งขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ 5 พอพระบัญชาทรงกระจายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาควางเข้ามาอย่างมากมาย มีผลรุ่นแรกของข้าว น้ำองุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไร่นา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย 6 และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของวัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิ่งบริสุทธิ์ที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ 7 ในเดือนที่สามเขาเริ่มกองสุมขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด 8 เมื่อเฮเซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสารุการแด่พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ 9 เฮเซคียาห์ก็ทรงไต่ถามปุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น 10 อาชาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศวานของศาโดกทูลตอบพระองค์ว่า “ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาควางเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้” 11 แล้วเฮเซคียาห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขากิ่งหลายก็จัดไว้ 12 และเขากิ่งหลายนำสิ่งบริจาควางเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานียาห์คนเลวีกับซีเมโอน้องชายเป็นคนรอง 13 เยอีเอล อาชาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาซาก และเบนโยนาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานียาห์ และซีเมโอน้องชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และอาชาริยาห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า 14 โคร บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจาควางที่ส่งมอบไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด 15 เอเดน มีนยามิน เยชูอา เซโมอาห์ อามาริยาห์ เซคานียาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปุโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้เฒ่าเหมือนกันตามกองเวร 16 เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรณนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา 17 การขึ้นทะเบียนปุโรหิตก็กระทำตามวงศวานแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นทะเบียนตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวรของเขาทั้งหลาย 18 และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กๆของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขาตลอดทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขากิ่งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ 19 สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปุโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกปุโรหิต และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้ 20 เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ 21 และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรณนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเริญขึ้น

เซนาเคอริบมาบุกรุกยูดาห์ (2 พกษ 18:13-19:37; อสย 36:1-22)

32 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เซนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมาบุกรุกยูดาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงดำริที่จะยึดไว้² และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม³ พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และทแกล้วทหารของพระองค์ ที่จะอดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาก็ทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์⁴ มีประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา และเขาก็ทั้งหลายอดน้ำพุและปิดสำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พุดว่า “ทำไมจะไม่บรรดาษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบน้ำเป็นอันมากเล่า”⁵ พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างมึนเมา สร้างกำแพงที่ปรักหักพังนั้นทิวใหม่ และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ทรงเสริมกำแพงป้อมมิสโลที่นครดาวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก⁶ และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนักใจเขากันหลายว่า⁷ “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือถอยต่อกษัตริย์อัสซีเรีย และต่อกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขานั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา⁸ ฝ่ายเขามิแต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา” ประชาชนก็วางใจในพระดำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

การสู้รบอย่างหยิ่งยโสของเซนาเคอริบ (2 พกษ 18:17-25)

⁹ ภายหลังเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีชอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า¹⁰ “เซนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายฟังอะไร เจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม¹¹ เฮเซคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือ ในเมื่อเขาบอกเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’¹² เฮเซคียาห์คนนี้แหละมิใช่หรือที่ได้กำจัดปูชนียสถานสูง และแท่นบูชาของพระองค์ และบัญชาแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า ‘เจ้าจงมีสการอยู่หน้าแท่นบูชาแท่นเดียว และเจ้าจงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น’¹³ เจ้าไม่รู้หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำการแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ¹⁴ ในพวกพระทั้งปวงแห่งประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชนของตบให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเจ้าปะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เฮเซคียาสลอลงเจ้าหรือพาเจ้าให้หลงในทันองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตบให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า’”¹⁶ และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวกับกษัตริย์เยโฮวาห์พระเจ้าและเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น

เซนาเคอริบหมิ่นประมาทพระเจ้าของเฮเซคียาห์ (2 พกษ 19:9-13)

¹⁷ และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสกับกษัตริย์พระองค์ว่า “พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตบให้พ้นจากมือของเราจนใด พระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตบให้พ้นจากมือของเราจนนั้น”¹⁸ และเขาก็ทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่นอกกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวาดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น¹⁹ เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์²⁰ แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐานเพราะเรื่องนี้และร้องทูลต่อสวรรค์²¹ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดทแกล้วทหารทั้งปวงและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอันอายขวยพระพิศุทธิ์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ออกมาจากนั้นเวยของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น²² ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเขากันหลายอยู่ทุกด้าน²³ และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่างๆมาถวายเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เฮเซคียาห์ทรงประจวบและทรงกลับฟื้นมาใหม่ (2 พกษ 20:1-11)

²⁴ ครั้นนั้นเฮเซคียาห์ทรงประจวบใกล้จะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบ และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซคียาห์²⁵ แต่เฮเซคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์พองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม²⁶ แต่เฮเซคียาห์ทรงอ่อนน้อมถ่อมพระทัยที่กำเริบนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขากันหลายในรัชกาลเฮเซคียาห์²⁷ เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ ไม้ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด²⁸ ทั้งวางสำหรับข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ²⁹ พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น³⁰ เฮเซคียาห์องค์นี้เองทรงปิดทางน้ำออกตอนบนของน้ำพุศิโยนเสีย แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำเริญในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์³¹ อย่างไรก็ตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึงการมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์³² ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และความดีของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายอามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของเฮเซคียาห์ (2 พกษ 20:20-21)

³³ และเฮเซคียาห์ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มที่บังปวงได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมีนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

มัสเสห์ผู้ชั่วร้ายครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 21:2-9)

33 เมื่อมัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ³ เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงขึ้นไปใหม่ ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแด่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟาสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น ⁴ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์” ⁵ และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟาสวรรค์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอินโนม ก็อฤกษ์ยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ⁷ และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของดาวิดว่า “ในนิเวศนี้ และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์” ⁸ และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส” ⁹ มัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับมัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาก็ทั้งหลายไม่ฟัง

มัสเสห์เป็นเฉลยแล้วกลับคืนมา

¹¹ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู้เขาทั้งหลาย ได้จับมัสเสห์ท่ามกลางพวงหามและจ้องจำด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน ¹² และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และท่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพิภพพระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์ ¹³ พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมัสเสห์ทรงกราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า ¹⁴ ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโยนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววางรอบตำบลโอเฟล และก่อขึ้นให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น ¹⁵ และพระองค์ทรงเอาพระต่างดาวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งออกไปนอกเมือง ¹⁶ และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹⁷ ถึงกระนั้นก็ตีประชาชนที่ยังถวายสัตวบูชาที่ปูชนียสถานสูง แต่ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น ¹⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้กล่าวพระวจนะในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ¹⁹ และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องทีพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงท่อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขาบันทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง ²⁰ มัสเสห์จึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อาโมนครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 21:18-22)

²¹ เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี ²² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น ²³ และพระองค์มิได้ท่อมพระองค์ลงต่อพระพิภพพระเจ้าเยโฮวาห์ อย่างมัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ท่อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองค์นี้ได้ละเมิดยิ่งขึ้น

การสิ้นพระชนม์ของอาโมน (2 พกษ 21:23-26)

²⁴ แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์ ²⁵ แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

โยสิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 22:1-23:30)

34 เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเจ็ดปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย ³ เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระ-

เจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูชนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ⁴ และเขาพังแท่นบูชาพระบาอัลลงต่อพระพิภพของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น⁵ และพระองค์ทรงเผากระดูกของปุโรหิตบนแท่นพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม⁶ และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในตัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปถึงนัฟทาลี ในที่ปรักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ⁷ เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่นบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดาเสารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พกษ 22:3-7)

8 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลียาห์ และมาเสอาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์⁹ เมื่อเขาก็กหลายมาหาอิสคิยาห์มหาปุโรหิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม¹⁰ เขาก็กหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง¹¹ เขาก็กหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประดับและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมพังทลายไป¹² และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาหากและโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมารีย์ และเศคาริยาห์กับเมซุลัมลูกหลานของคนโคซากเป็นผู้ดูแล คนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี¹³ เป็นผู้ดูแลคนหาบหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอาลักษณ์ เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประตู

อิสคิยาห์ได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส (2 พกษ 22:8)

14 ขณะที่เขาก็กหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา อิสคิยาห์ปุโรหิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส¹⁵ และอิสคิยาห์พูดกับซาฟานราชเลขาว่า “ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” และอิสคิยาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้ซาฟาน¹⁶ และซาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า “สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว”¹⁷ เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

การอ่านพระราชบัญญัติได้นำการกลับใจยิ่งใหญ่มา (2 พกษ 22:9-13)

18 แล้วซาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า “อิสคิยาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์ม้วนหนึ่ง” แล้วซาฟานก็อ่านถวายต่อพระพิภพกษัตริย์¹⁹ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์²⁰ และกษัตริย์ทรงบัญชาแก่อิสคิยาห์ อาหิเศบับบุตรชายซาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ซาฟานราชเลขา และอาสาياهوผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า²¹ “จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเปล่งเหนือเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้อธิษฐานขอพระอภัยพิบัตินี้ของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ”

คำพยากรณ์ของนางฮุลดาห์ (2 พกษ 22:14-20)

22 อิสคิยาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังฮุลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลุม บุตรชายทิกวาคห์ บุตรชายหัสราห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น²³ และนางพูดกับเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า²⁴ ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกิจเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพิภพกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น’²⁵ เพราะว่าเขาก็กหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำให้เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเปล่งเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ได้’²⁶ แต่กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ซึ่งเจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น²⁷ เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพิภพพระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย²⁸ ดูกิจเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเราจะรวบรวมเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้’” และเขาก็กหลายนำพระอภัยพิบัตินี้กลับมายังกษัตริย์

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งปวงฟัง (2 พกษ 23:1-2)

29 แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม³⁰ และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

กษัตริย์และประชาชนทำพันธสัญญากับพระเจ้า (2 พกษ 23:3)

31 และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพิภพพระเจ้าที่พระองค์จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้³² แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามินให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็

กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย³³ และโยสียาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทิ้งปวงออกไปเสีย จากดินแดนทั้งสี่ซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มีได้พราภไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดรัชสมัยของพระองค์

การถือเทศกาลปัสกา (2 พกษ 23:21-23)

35 ยิ่งกว่านั้นโยสียาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น² พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์³ และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า “จงวางหีบบริสุทธิ์ไว้ในพระนิเวศ ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหมไปอีก บัดนี้จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์⁴ จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรสของพระองค์⁵ และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี⁶ และฆ่าแกะปัสกาและชำระตนให้บริสุทธิ์ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น”⁷ แล้วโยสียาห์ได้ทรงบริจาคแก่ประชาชนเป็นเครื่องปัสกาบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแพะแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์⁸ และเจ้านายของพระองค์บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี อิศคียาห์ เศคาริยาห์และเยฮีเอล เจ้านายที่ขึ้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องปัสกาบูชา⁹ กับโคนนียาห์ และเซโมอาห์ กับเนธันเอล พวกน้องชายของเขา และฮาซาบิยาห์ และเยฮีเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปัสกาบูชา¹⁰ เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์¹¹ แล้วเขาก็ฆ่าแกะปัสกา แล้วปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรมส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น¹² แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขาก็กระทำกับวัวผู้ท่านองเดียวกัน¹³ และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาด้วยไฟตามกฎ และเขาก็ทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิ์อื่นๆในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว¹⁴ ภายหลังเขาก็ทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตถลกหลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อปุโรหิตถลกหลานของอาโรน¹⁵ บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิด อาสาฟ และเฮมาน กับเยดูธุนผู้ทำนายนของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตู เขาไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา¹⁶ เขาจึงเตรียมการปรนนิบัติทั้งสี่แด่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวกันนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสียาห์¹⁷ และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นี่ได้ถือเทศกาลปัสกาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน¹⁸ ตั้งแต่สมัยของซาบูเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งที่ถือเทศกาลปัสกาอย่างที่โยสียาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม¹⁹ เขาถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสียาห์

การสิ้นพระชนม์ของโยสียาห์ (2 พกษ 23:28-30)

²⁰ หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสียาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู่รบที่คาร์คัสมีชที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสียาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์²¹ แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสียาห์ว่า “กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เราไม่เรื่องอะไรที่เกี่ยวข้องกับท่าน วันนี้เราได้มาต่อสู้ท่านแต่ต่อสู้กับบวงศาคานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอยืนยันการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย”²² ถึงกระนั้นกษัตริย์โยสียาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระดำรัสของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เขารบ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด²³ และนักรบได้ยิงกษัตริย์โยสียาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า “จงพาเราไปเสียเถาะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว”²⁴ ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรอบ และให้พระองค์ประทับในรถรบคันที่สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็มและพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้อาลัยให้โยสียาห์²⁵ เขรมียีกกล่าวคำรำลึกถวายโยสียาห์ด้วย และบรรดานักร้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสียาห์ในคำรำลึกถวายของเขาจนทุกวันนี้ เขทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูกีเกิด มีบันทึกไว้ในหนังสือรำลึกถวาย²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสียาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์²⁷ และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูกีเกิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

เยโฮอาหาสครอบครอง แต่ถูกถอดออกจากราชสมบัติ (2 พกษ 23:30-33)

36 ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยโฮอาหาสโอรสของโยสียาห์ และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม² เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน³ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์⁴ และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้เอลียาคิมพระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่าเยโฮยาคิม แต่เนโคทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐาไปยังอียิปต์⁵ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์⁶ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจงจำพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน⁷ เนบูคัดเนสซาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน

เยโฮยาคินได้ครอบครองเป็นเวลาสามเดือน (2 พกษ 24:6-10)

⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และการอันบำสวดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่นๆซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคินโอรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์ ⁹ เมื่อเยโฮยาคินเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำ ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมกับ เครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งให้เศเดคียาห์ปิตุลาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม

เศเดคียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 24:17-18)

¹¹ เมื่อเศเดคียาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี ¹² พระองค์ทรงกระทำ ความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ ¹³ พระองค์ทรงกบฏเช่นกันต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า พระองค์ ทรงแข็งพระศอกของพระองค์ ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹⁴ ยิ่งกว่านั้นบรรดาปุโรหิตใหญ่และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่งโดยการติดตามบรรดาสิ่งที่บำสวดสะเอียนของประชาชาติ และเขาก็กหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป

คนยูดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลย (2 พกษ 25:1-17)

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์ ¹⁶ แต่เขาก็กหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวอนของพระองค์ และดำผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์พุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก่ไม่ไหว ¹⁷ พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดียมาต่อสู่เขาก็กหลาย ผู้ซึ่งฆ่าชายหนุ่มของเขาด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานบริสุทธิ์ของเขา และไม่มี ความกรุณาแก่ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนชรา พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในมือของเขา ¹⁸ และเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์ สิ่งทั้งหมดนี้พระองค์ทรง นำมายังบาบิโลน ¹⁹ และเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูซาเล็มลง และเอาไฟเผาวังของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ ประเสริฐทั้งปวงในนั้น ²⁰ และบรรดาผู้ที่รอดจากดาบนั้นพระองค์ทรงให้กวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และเขาก็กหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และแก่ราชวงศ์ของพระองค์ จนถึงกาลสถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย ²¹ เพื่อให้สำเร็จตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ขึ้นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบเท่าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ด สิบปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่

²² ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวอนของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรับเร้า จิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า ²³ “ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปเถิด’”

เอเสรา

มีอยู่หกเล่มในพระคัมภีร์เดิมที่เขียนขึ้นหลังจากยูดาห์กลับมาจากการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน คือเอเสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์ อักกัย เศคาริยาห์ และมาลาคีย์

ในปีก่อนค.ศ. 536 กษัตริย์ไซรัสของบาบิโลนสั่งพวกยิวที่มีความประสงค์ให้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ พวกยิวหลายคนได้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอลและสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ โดยผู้นำคือเศรุบบาเบลซึ่งเป็นเจ้าเมืองและเอเสราซึ่งเป็นอาลักษณ์ หลังจากนั้นเนหะมีย์นำอีกพวกหนึ่งกลับไปแล้วสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา และได้ตั้งพวกยิวขึ้นให้เป็นประเทศอีก อาร์ซิมิชอบ เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 80 ปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าใหม่

1 ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรับเรา จิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า ² “ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ ³ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ⁴ และคนใดก็ตามที่เหลืออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม”

ผู้ถูกเนรเทศกลับไปยังเยรูซาเล็ม

⁵ แล้วประมุขของบรรพบุรุษแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ⁶ และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งทุกอย่างตามใจสมัคร ⁷ กษัตริย์ไซรัสก็ทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์ ⁸ ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาในความดูแลของมิกเรดาก สมุหพระคลัง ผู้นับออกให้แก่เซซบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์ ⁹ และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดยี่สิบเก้าเล่ม ¹⁰ ขามทองคำสามสิบ ขามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสี่ร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน ¹¹ ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เซซบัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเชลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

รายการประชาชนที่กลับไปยังเยรูซาเล็ม

2 ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และกลับไปยังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างก็ไปยังเมืองของตน ² เขาทิ้งหลายมากับเศรุบบาเบลคือ เยชูอา เนหะมีย์ เสโรอาห์ เรอเอลายห์ โมเรเดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรอูม และบาอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ ³ คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน ⁴ คนเซฟาทียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน ⁵ คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน ⁶ คนปาหักโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน ⁷ คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ⁸ คนศักกู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน ⁹ คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน ¹⁰ คนบานี หกร้อยสี่สิบสองคน ¹¹ คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน ¹² คนอัสกาต หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน ¹³ คนอาโดนัทิม หกร้อยหกสิบหกคน ¹⁴ คนบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน ¹⁵ คนอาดัน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน ¹⁶ คนอาเทอร์คือของเฮเซคิยาห์ เก้าสิบแปดคน ¹⁷ คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน ¹⁸ คนโยราห์ หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน ¹⁹ คนฮาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน ²⁰ คนกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน ²¹ คนชาวเบรเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน ²² ชาวเนโทฟาร์ ห้าสิบหกคน ²³ ชาวอานาโรท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ²⁴ คนอัสมาวะท สี่สิบสองคน ²⁵ คนชาวศิริยาทอาริม ชาวเคเฟราห์ และชาวเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน ²⁶ คนชาวรามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน ²⁷ ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน ²⁸ ชาวเบรเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน ²⁹ คนชาวเนโบ ห้าสิบสองคน ³⁰ คนชาวมัคบิช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน ³¹ คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ³² คนชาวฮาริม สามร้อยยี่สิบคน ³³ คนชาวโลด ชาวฮาดีด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน ³⁴ คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน ³⁵ คนเสนาอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน

พวกปุโรหิตที่กลับไป

³⁶ บรรดาปุโรหิตคือ คนเยดาเยห์ วงศ์วานเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน ³⁷ คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน ³⁸ คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน ³⁹ คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

พวกคนเลวีที่กลับไป

40 คนเลวีคือ คนเยชูอาและชัดมีเอล ฝ่ายคนโอดาเวียห์ เจ็ดสิบสี่คน 41 พวกนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งในร้อยยี่สิบแปดคน 42 ลูกหลานคนเฝ้าประตูคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทิลโมน คนอิกชูบ คนฮาภิธา และคนโซบัย รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน 43 คนใช้ประจำพระวิหารคือคนคีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอก 44 คนเคโรส คนสืออาฮา คนพาโดน 45 คนเลบานาห์ คนฮากาบารห์ คนอิกชูบ 46 คนฮากาบ คนซัลมัย คนฮานัน 47 คนกิดเดล คนกาฮาร์ คนเรอายาห์ 48 คนเรชิน คนเนโคดา คนกัสซาม 49 คนอุสซาร์ คนปาเสอาห์ คนเบสัย 50 คนอัสนาห์ คนเมอูมิม คนเนฟสิม 51 คนบักบูค คนฮาควา คนฮารฮูร 52 คนบัสลุก คนเมหิดา คนฮารซา 53 คนบารไซส คนสิเสรา คนเทมาห์ 54 คนเนซียาห์ และคนฮาภิฟฟา 55 ลูกหลานข้าราชการของชาโลมอนคือ คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรุตา 56 คนยาอาลาห์ คนดาร์โคน คนกิดเดล 57 คนเซฟาทิยาห์ คนอิกธิล คนโปเครกแห่งซาบาอิม และคนอามี 58 คนใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของข้าราชการของชาโลมอนทั้งสิ้น เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน 59 ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เศรูม อัดดาน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสุจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ 60 คือคนเดโลยาห์ คนโกบิอาห์ และคนเนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน 61 และจากลูกหลานของปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนอิกโซส และคนบารซิลลัย ผู้ได้ภรรยาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น 62 คนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไปในสามะโนครว้เชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต 63 ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมีมเสียก่อน

จำนวนคนที่กลับไปทั้งหมด

64 ชุมบุมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน 65 นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน

ทรัพย์สินของคนกลับไป

66 ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขาสองร้อยสี่สิบห้าตัว 67 อูฐของเขาสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว 68 ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม 69 เขากวายนำกำลังของเขาแก่กองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดาร์ก เงินห้าพันมานา และเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว 70 บรรดาปุโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่ตามเมืองของเขา

เยชูากับเศรูบาเบลตั้งแท่นบูชาขึ้นมา

3 เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม 2 แล้วเยชูาบุตรชายโยชาดักได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกปุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน กับเศรูบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล พร้อมกับญาติของเขา และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนนั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า 3 เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น และเขากวายนำเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น

เทศกาลอยู่เพ็งและเครื่องเผาบูชาต่างๆ

4 และเขาก็กองเทศกาลอยู่เพ็งตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน 5 ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์ 6 เขาเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์ 7 เขาก็หลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหิน และช่างไม้ และมอบอาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนโซดอนและคนโทระ เพื่อให้เขาไปสนสัณฐานมาจากเลบานอนไปถึงทะเลถึงเมืองยัฟฟา ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจากไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

การวางรากฐานของพระวิหาร

8 ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรูบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และเยชูาบุตรชายโยชาดัก ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่ คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวีและคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ 9 และเยชูากับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับชัดมีเอลและบุตรชายของเขา คนของยูดาห์ รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า รวมกับบุตรชายเฮนาดัดพร้อมกับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี 10 และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแตรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ ถวายสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามพระราชกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล 11 และเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ว่า “เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ต่ออิสราเอล” และประชาชนทั้งปวงก็ให้ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่ารากฐานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว 12 แต่ปุโรหิตและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก คือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อน เมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว ได้ร้องไห้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้ให้ร้องด้วยความชื่นบาน 13 ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่าไหนเป็นเสียงให้ร้องด้วยความชื่นบาน และไหนเป็นเสียงประชานร้องไห้ เพราะประชาชนให้ร้องเสียงดังมาก และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าพยายามขัดขวางงานก่อสร้าง

4 เมื่อปฏิปักษ์ของยูดาห์และเบนยามินได้ยินว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ² เขาก็หลายได้เข้ามาหาเศรุบบาเบลและประมุขของบรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า “ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซาร์ฮัดโดนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่” ³ แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และคนอื่นๆที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเขากันหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา” ⁴ แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ก็ถอยและรบกวนพวกเขาในการสร้าง ⁵ และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขาเพื่อมิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา ตลอดจนสมัยของไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ⁶ และในรัชกาลอาหสุเอรัส ต้นรัชกาลของพระองค์ เขาก็หลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม ⁷ และในรัชสมัยของอารทาเซอร์ซีสนั้น บิชลาม มิกเรดาก และกาเบเอล และพวกภาคีที่กบฏของเขาได้เขียนไปทูลอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ฎีกานั้นได้เขียนขึ้นเป็นอักษรอารัมแล้วก็แปลเป็นภาษาอารัม ⁸ เรอูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยอาลักษณ์ได้เขียนหนังสือปรักปรำเยรูซาเล็มถวายกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสดังต่อไปนี้ ⁹ แล้วเรอูมผู้บังคับบัญชา ชิมชัยอาลักษณ์ กับภาคีที่กบฏของท่าน และชาวดีนา คนอาฟอาร์เซคา คนการ์เปลี คนอาฟอาร์ซี คนเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสา คนเดฮาวาร์ และคนเอลาม ¹⁰ และคนประชาติอื่นๆ ผู้ซึ่งโฮสนีปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่ได้ส่งมาให้ตั้งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำข้างนี้เป็นต้น

พวกปฏิปักษ์เขียนจดหมายถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส

11 และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เขาส่งไปถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสว่า “ขอกราบทูล ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น ¹² บัดนี้ขอกษัตริย์ทรงทราบ ว่า พวกยิวซึ่งมาจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้นได้ไปยังเยรูซาเล็ม เขากำลังก่อสร้างเมืองที่มีกำแพงและรั้วขึ้นใหม่ เขากำลังจะทำกำแพงเมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน ¹³ บัดนี้ขอกษัตริย์ทรงทราบ ว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว เขาจะไม่ส่งบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษี และเงินรายได้ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป ¹⁴ เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวังของกษัตริย์ จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงส่งมากราบทูลแก่กษัตริย์ ¹⁵ เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้เป็นเมืองมีกำแพง เป็นกษัตริย์ทรงทราบแก่บรรดากษัตริย์และมณฑลทั้งหลาย และได้มีการปลุกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง ¹⁶ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอกกราบทูลให้กษัตริย์ทรงทราบ ว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีกรรมสิทธิ์ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้”

กฤษฎีกาจากกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส

17 กษัตริย์ทรงส่งพระราชสาส์นตอบไปถึงเรอูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยอาลักษณ์ และภาคีที่กบฏของเขาผู้อาศัยในสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำข้างนี้โน้นว่า “ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด เป็นต้น ¹⁸ บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ให้แปลต่อหน้าเรา ¹⁹ และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าเมืองนี้แต่ก่อนนั้นได้ลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์ และการกบฏ และการปลุกปั่นได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น ²⁰ เคยมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ ซึ่งเขาถวายบรรณาการ ค่าธรรมเนียม และภาษีให้ ²¹ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านี้หยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฤษฎีกา ²² และขอระวังอย่าหย่อนในเรื่องนี้ ถ้าไม่ว่าให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นกษัตริย์ทรงทราบต่อกษัตริย์”

การก่อสร้างได้หยุด

23 แล้วเมื่อได้อ่านสำเนาพระราชสาส์นของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสต่อหน้าเรอูม และชิมชัยอาลักษณ์ และภาคีที่กบฏของท่าน ท่านทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด ²⁴ งานพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุด งานนั้นได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

อัครทูตและเศคาริยาห์หนุนใจประชาชนให้ทำการก่อสร้างต่อไป

5 ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ อัครทูตผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายฮิดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวกเขา ² แล้วเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน ³ ในเวลาเดียวกันนั้นทักเรณีย์ ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเศซาร์โบเซนีย์ และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า “ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนี้จนสำเร็จ” ⁴ เขาทถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า “ผู้ที่กำลังสร้างตึกนี้มันมีชื่อใครบ้าง” ⁵ แต่พระเนตรของพระเจ้าของเขากันหลายอยู่เหนือพวกผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยับยั้งเขากันหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดาร์อิอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา ⁶ สำเนาจดหมายซึ่งทักเรณีย์ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเศซาร์โบเซนีย์ และคณะของท่านคือคนอาฟอาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดาร์อิอัส

พวกศัตรูเขียนถึงกษัตริย์ดาร์อิอัส

7 ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ “กราบทูลกษัตริย์ดาร์อิอัส ขอทรงพระเจริญ ⁸ ขอกษัตริย์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม้ไว้บนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยัน

ขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเขา ⁹ แล้วข้าพระองค์ก็ทั้งหลายได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า ‘ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและทำกำแพงนั้นจนสำเร็จ’ ¹⁰ ข้าพระองค์ก็ทั้งหลายได้ถามชื่อของเขาด้วย เพื่อกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้ ¹¹ และนี่เป็นคำตอบของเขาแก่ข้าพระองค์ ‘เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ ¹² แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดียผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยังบาบิโลน ¹³ ถึงอย่างไรก็ดีในปีต้นแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ ¹⁴ และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซบัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง ¹⁵ และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า “จงรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิมนั้น” ¹⁶ แล้วเซบัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นมานับบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ’ ¹⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีที่ขอทรงให้คืนดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่ และขอกษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตามพวพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้”

ดาริอัสทรงรับรองกฤษฎีกาของไซรัส

6 แล้วกษัตริย์ดาริอัสทรงออกกฤษฎีกาและทรงให้คืนดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิโลน ² และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคเมตาคในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้ ³ “ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า ‘ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขาบำเครื่องสัตวบูชาถวาย ให้ลงรากมั่นคง ให้พระนิเวศสูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก ⁴ ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม่ใหม่ขึ้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง ⁵ และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ทรงนำออกมาจากพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า’ ⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซราโบเซนัย และภาคีของท่าน คือคนอาพาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ห่างเถิด ⁷ จงให้งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเถิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิวและบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในที่เดิมขึ้นใหม่ ⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกกฤษฎีกาเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านี้เต็ม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น ⁹ และสิ่งใดๆที่ท่านต้องการ เช่น วัวหนุ่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เกลือ น้ำมัน หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด ¹⁰ เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสัตวบูชา อันเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อริษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ ¹¹ และเราออกกฤษฎีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ดึงไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บนไม้นั้น และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้ ¹² และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่นทรงคว่ำกษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชนชาติใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อกำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้านิอัสออกกฤษฎีกานี้ ขอให้กระทำกันด้วยความขยันขันแข็ง” ¹³ แล้วกษัตริย์ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซราโบเซนัย และภาคีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็งตามพระดำรัสซึ่งกษัตริย์ดาริอัสได้ทรงบัญชา ¹⁴ และพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวก็ได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไป ตามการพยากรณ์ของอัครทูตพยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด เขาสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฤษฎีกาของไซรัสและดาริอัสและอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

พระวิหารได้สำเร็จและถวายแด่พระเจ้า

¹⁵ และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาริอัส ¹⁶ และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ด้วยความชื่นบาน ¹⁷ ณ การถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัวผู้หนึ่งร้อยตัว แกะผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชาไฟบาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมีแพะผู้สิบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล ¹⁸ และเขาตั้งปุโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเวรของเขา สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

การถือเทศกาลปัสกาอีก

¹⁹ ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา ²⁰ เพราะบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนทุกคน เขาบริสุทธ์หมดด้วยกัน เขาจึงฆ่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกพี่น้องที่เป็นปุโรหิตและสำหรับตัวเขาทั้งหลายเอง ²¹ ประชาชนอิสราเอลผู้ได้กลับมาจากการถูกกวาดไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเขาและแยกตัวออกจากการมลทินของบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับประทาน ²² และเขาได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาชื่นบาน และทรงหันพระทัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเขาเพื่อเสริมกำลังมือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

เอเสรา กับเพื่อนร่วมงานไปเยรูซาเล็ม

7 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอเสราบุตรชายเศโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิยาห์ ² ผู้เป็นบุตรชายซัลลูม ผู้เป็นบุตรชายคาโดก ผู้เป็นบุตรชายอาหิทาบ ³ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมรายอก ⁴ ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราหิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอูลซัส ผู้เป็นบุตรชายบุคัส ⁵ ผู้เป็นบุตรชายอาบิฮูวา ผู้เป็นบุตร

ชายฟีนหัส ผู้เป็นบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนปุโรหิตใหญ่⁶ เอเสราคนนี้ได้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชำนาญในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน⁷ มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาปุโรหิต บรรดาคนเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส⁸ และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์⁹ เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้าท่านมายังเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน¹⁰ เพราะเอเสราได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกระทำตาม และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล

อารทาเซอร์ซีสบัญชาให้เอเสราได้รับความช่วยเหลือ

11 ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสพระราชทานแก่เอเสราปุโรหิตผู้เป็นธรรมาจารย์ ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า¹² “อารทาเซอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอเสราปุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้ยูเยินเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น¹³ บัดนี้เราออกกฎหมายว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือปุโรหิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวีในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้¹⁴ เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไป ให้ถามถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า ซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น¹⁵ และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม¹⁶ พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและปุโรหิตเต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเขา ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม¹⁷ แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงขยันขันแข็งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาบูชา คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านั้นแก่คนบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม¹⁸ ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า¹⁹ และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม²⁰ และสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหา นั้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์²¹ และเรา คือกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกกฎหมายไปยังบรรดานายคลังในมณฑลพวกแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอเสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความขยันขันแข็ง²² ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคเร²³ น้ำองุ่นหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร²³ สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เกลือกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อดินแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์²⁴ เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆของพระนิเวศของพระเจ้านี้²⁵ ส่วนเจ้า เอเสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลพวกแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รู้บรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน²⁶ ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ หรือถึงรับทรัพย์ของเขา หรือถึงจำขังก็ได้”

เอเสราขอพระคุณพระเจ้า

27 สารากรแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงดลพระทัยของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม²⁸ และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์กษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มิเฝ้ากลัวขี้ เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รวบรวมบุคคลขึ้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

รายชื่อเพื่อนร่วมงานของเอเสรา

8 ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และนี่เป็นสำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน ในรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส คือ² จากคนฟีนหัสมี เกอร์โซม จากคนอิธามารมี ดาเนียล จากคนดาวิดมี อัทธัซ³ จากคนเชกานียาห์ จากคนปาโรซมี เศคาริยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียนไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน⁴ จากคนปาหักโมอัมมี เอลีโอนัย บุตรชายเศ-ราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน⁵ จากคนเชกานียาห์มี บุตรชายของยาฮาซเฮล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน⁶ จากคนอาดิบมี เอบเนด บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน⁷ จากคนเอลามมี เยชยาห์ บุตรชายอาราเลียห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน⁸ จากคนเซฟาเทียห์มี เศบาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน⁹ จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยฮีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน¹⁰ จากคนเซโลมมี บุตรชายของโยสิฟิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน¹¹ จากคนเบบัยมี เศคาริยาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน¹² จากคนอัสกาดีมี โยฮานัน บุตรชายอัทธากาตัน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน¹³ จากคนอาโดนิคัมมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลิเฟเลก เยฮีเอลและเซบิยาห์ พร้อมกับพวกเขามีผู้ชายหกสิบคน¹⁴ จากคนบิกรวยมี อูริยและศับบุด พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน

เอเสราต้องการให้มีคนเลวีและคนใช้ประจำพระวิหารไปเพิ่มเติม

15 ข้าพเจ้าได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามายังแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและปุโรหิต ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวีที่นั่นเลย¹⁶ แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลียาเซอร์ อาร์เอล เซโมยาห์ เอลนาธัน ยารับ เอลนาธัน นาทัน เศคาริยาห์ และเมซูลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยารับ และเอลนาธัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ¹⁷ และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโด บุคคลชั้นหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสีเฟีย คือให้บอกท่านอิดโดและพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสีเฟียว่า ขอส่งผู้ปรน-

นิบัตินี้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา ¹⁸ และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา เขาได้นำคนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาหัสึบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ชื่อเชเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน ¹⁹ ทั้งฮาซาบิยาห์และเยซาบิยาห์ ลูกหลานของเมราธกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขา รวมยี่สิบคน ²⁰ และคนใช้ประจำพระวิหาร ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้

การถืออดอาหารที่แม่น้ำอาหะวา

²¹ แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะถูกลบออกจากอันถูกต้องจากพระองค์ สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าพเจ้าของทั้งสิ้นของเรา ²² เพราะข้าพเจ้าจะอายุที่จะถูกลบออกจากการและพลมาจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราผู้ศัตรูตามทางของเรา ในเมื่อเราได้ทราบกษัตริย์แล้วว่า “พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ให้ยังผลดี แต่ทุกธนาภภาพและพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์” ²³ เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา

ทรัพย์สมบัติมอบไว้แก่ปุโรหิตสิบสองคน

²⁴ และข้าพเจ้าได้แยกปุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคนคือ เชเรบิยาห์ ฮาซาบิยาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาที่อยู่กับเขา ²⁵ และข้าพเจ้าได้ขังเงินและทองคำ และเครื่องใช้ กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่นได้ถวายไว้ ²⁶ ข้าพเจ้าได้ขังใส่มือของเขาเป็นเงินหรือทองคำสิบตะลันต์ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์ ²⁷ ขามทองคำยี่สิบลูกมีค่าหนึ่งพันดาร์ริค และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์เนื้อละเอียดสุกใสสองลูกมีค่าเท่ากับทองคำ ²⁸ และข้าพเจ้าบอกเขาว่า “ท่านทั้งหลายบริสุกดิ์ต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้ก็บริสุกดิ์ และเงินกับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ²⁹ จงเฝ้าดูแลไว้จนกว่าท่านซึ่งสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็ม ภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ³⁰ บรรดาปุโรหิตและคนเลวีจึงรับเงินและทองคำที่ได้ขัง และเครื่องใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

เอเสราถึงเยรูซาเล็ม

³¹ และเราก็ต้อออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกข่มขอยอยู่ตามทาง ³² เรามายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน ³³ ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ขังเงิน ทองคำและเครื่องใช้ใส่มือของเมโรโมทปุโรหิต บุตรชายอุริยาห์ และคนที่อยู่กับเขาคือเอลเอซาร์บุตรชายฟีเนหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบาด บุตรชายเยชูอา และโนอัดยาร์บุตรชายมินนุย คนเลวี ³⁴ เขาซึ่งและนับทั้งหมดและบันทึกนำหนักของทุกสิ่งไว้ ³⁵ บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์

พวกเขาขอบพระราชโองการให้แก่ผู้ว่าราชการมณฑล

³⁶ เขาทั้งหลายได้ขอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และท่านเหล่านี้ได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

การสมรสกับชนชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่ผิดพลาด

9 เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า “ประชาชนแห่งอิสราเอล และพวกปุโรหิตกับคนเลวีมีได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเยบูน คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์ ² เพราะเขาได้รับบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุกดิ์ได้ปะปนกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้มือของเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด” ³ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทั้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทิ้งหนวดเครา และนั่งลงตะลึงอยู่ ⁴ แล้วบรรดาคนที่สิ้นสะกำไปด้วยพระวอนของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตะลึงอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น

คำอธิษฐานและการสารภาพของเอเสรา

⁵ ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฉีกขาด และข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงและชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ⁶ และข้าพเจ้าทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ละอายขวยเขินที่จะเงยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ⁷ ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่อันตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ และบรรดาปุโรหิตของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาบ แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุดอย่างทุกวันนี้ ⁸ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา พอพระทัยชั่วครู่หนึ่งสิ้นๆ และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุกดิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ตาของข้าพระองค์ทั้ง-

หลายแจ่มขึ้น และทรงประกาศความฟื้นคืนมาเล็กน้อยจากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย⁹ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรกษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการฟื้นฟูขึ้น เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่ปรักหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประกาศคำเผยแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม¹⁰ และบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะถูกละไรรีก เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์¹¹ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยหมดตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้นด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย¹² เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่านอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีๆแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์’¹³ และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษเพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประกาศการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้¹⁴ สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวดองด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีใครรอดได้เลยหรือ¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูก่อน ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้าพระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้”

คนของพระเจ้าแยกออกจากชาวโลก

10 ขณะที่เอเสราอธิษฐานและทำการสารภาพร้องไห้ถึงตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า มีชุมนุมชนหมู่ใหญ่โตมากทั้งชายหญิงและเด็กจากอิสราเอลประชุมต่อหน้าท่าน เพราะประชาชนได้ร้องไห้อย่างขมขื่น² และเศคานียาห์บุตรชายเยฮีเอล คนเอลามกล่าวแก่เอเสราว่า “พวกเราทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเจ้าของเราเสียแล้ว และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนี้ แต่ถึงจะมีเรื่องอย่างนี้ ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลอยู่³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ให้เรากระทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทิ้งภรรยาและลูกเหล่านี้ซึ่งเกิดมาจากเขาทั้งหลายเสียทั้งสิ้น ตามคำปรึกษาของเจ้านายของข้าพเจ้า และของบรรดาผู้ที่สืบสานกันด้วยพระบัญญัติของพระเจ้าของเราทั้งหลาย และขอให้กระทำตามพระราชบัญญัติเกิด⁴ จนลูกขึ้นเกิด เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน และเราทั้งหลายจะสนับสนุนท่าน ของงเข้มแข็งและกระทำเสียเถิด”⁵ แล้วเอเสราได้ลุกขึ้นให้บรรดาปุโรหิตใหญ่และเลวีและอิสราเอลทั้งปวงกระทำสัตย์ปฏิญาณว่า เขาจะกระทำตามที่ได้พูดแล้ว เขาทั้งหลายจึงกระทำสัตย์ปฏิญาณ⁶ แล้วเอเสราก็ถอยไปจากต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า เข้าไปในห้องของโยฮานันบุตรชายเอเลียชิบ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้วก็มิได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะท่านโศกเศร้าด้วยเรื่องการละเมิดของพวกเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น⁷ และเขากำการป่าวร้องทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม แก่ลูกหลานทั้งสิ้นของพวกเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยว่า ให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม⁸ และถ้าผู้ใดไม่มาภายในสามวัน ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่และพวกเขาผู้ใหญ่ทั้งหลาย จะต้องบริบทรับสมมติของเขาเสียทั้งสิ้น และผู้หนึ่งต้องขาดจากชุมนุมชนของพวกเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย⁹ และชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินได้ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มภายในสามวัน ในเดือนที่เก้า ณ วันที่สิบของเดือนนั้น และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่ที่ถนนหน้าพระนิเวศของพระเจ้า ตัวสั่นสะท้านด้วยเรื่องนี้ และด้วยเรื่องฝนตกหนัก¹⁰ และเอเสราปุโรหิตได้ลุกขึ้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายได้ละเมิดและได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้ทิวการละเมิดของอิสราเอล¹¹ เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงสารภาพต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวท่านออกเสียจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินและจากภรรยาต่างชาติ”¹² แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นได้ตอบด้วยเสียงอันดังว่า “เป็นดังนั้นแหละ เราต้องกระทำตามที่ท่านพูดแล้ว”¹³ แต่มีประชาชนมากและเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก เราอยู่กลางแจ้งไม่ไหวและจะจัดให้เสร็จในวันสองวันก็ไม่ได้ เพราะเราได้ละเมิดในเรื่องนี้มากนัก¹⁴ ขอให้เจ้าหน้าที่ของเราทำการแทนชุมนุมชนทั้งสิ้น และให้บรรดาคนในหัวเมืองของเราที่ได้รับภรรยาต่างชาติมาตามเวลา กำหนด พร้อมกับพวกผู้ใหญ่และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเรา ที่ทรงมีในเรื่องนี้หันไปจากเราทั้งหลาย”¹⁵ โยนาธานบุตรชายอาสาเอล และยาไซอาห์บุตรชายทิกวาร์ เท่านั้นที่คัดค้านเรื่องนี้ และเมซูลามกับซบเบรีย คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง¹⁶ แล้วลูกหลานของพวกเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอเสราปุโรหิต และประมุขของบรรพบุรุษบางคน ตามเรื่องบรรพบุรุษของเขา แต่ละคนที่ระบุชื่อไว้ได้ถูกเลือก ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขานั่งประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้¹⁷ พอถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จบเรื่องที่ชายทั้งปวงได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ¹⁸ ลูกหลานของปุโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากคนเยชูอาบุตรชายโยซาดักและพี่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลิเยเซอร์ ยาริบและเกดาลิยาห์¹⁹ เขาทั้งหลายปฏิญาณตนว่าเขาจะทิ้งภรรยาของเขาเสีย และเพราะเขามีความผิด เขาจึงถวายแกะผู้ตัวหนึ่งจากฝูงแพะแกะเป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการละเมิดของเขา²⁰ จากคนอิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาดียาห์²¹ จากคนฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลิยาห์ เซโมอาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์²² จากคนปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิซมาเอล เบนันเอล โยซาบาด และเอลาสาห์²³ จากพวกคนเลวี มี โยซาบาด ซิเมอี เคลายาห์ (คือเคลิกา) เปราหิยาห์ ยูดาห์และเอลิเยเซอร์²⁴ จากพวกนักร้อง มี เอลิยาชับ จากคนเผ่าประตู่ มี ซัลลูม เทเลม และอูรี²⁵ และจากพวกอิสราเอล คือจากคนปาโรซ มี ราบิยาห์ อิสซียาห์ มัลคิยาห์ มี ยามิน เอลเออาซาร์ มัลคิยาห์ และเมโนยาห์²⁶ จากคนเอลาม คือ มัทธาเนียห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยร์โมก เอลิยาห์²⁷ จากคนศักกู มี เอลีโอนัย เอลิยาชับ มัทธาเนียห์ เยร์โมก ศาบาด และอาซิช²⁸ จากคนเบนัย มี เยโฮฮานัน ฮานันยาห์ คับบัย อักลีย²⁹ จากคนบานี มี เมซูลาม มัลลูค อาดาพยาห์ ยาซุบ เซอัล และเยร์โมก³⁰ จากคนปาห์ทโมอับ มี อัดนา เคลาล เบนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธาเนียห์ เมซาเลม บินนุย และมนัสเสห์³¹ จากคนฮาริม มี เอลิเยเซอร์ อิสซืออาห์ มัลคิยาห์ เซโมอาห์ ซิเมโอน³² เบนยามิน มัลลูค เซมาริยาห์³³ จากคนอาซุม มี มัทเธนัย มัทธิตตาทห์ ศาบาด เอลีเฟเลก เยเรเมีย มนัสเสห์และซิเมอี³⁴ จากคนบานี มี มาอาดัย อัมราม อุเอล³⁵ เบนยาห์ เบดียาห์ เชลลูห์³⁶ วาเนียห์ เมเรโมก เอลิยาชับ³⁷ มัทธาเนียห์ มัทเธนัย ยาอาซ³⁸ บานี บินนุย ซิเมอี³⁹ เซเลมียาห์ นารัน อาดาพยาห์⁴⁰ มัคนาเดบัย ซาซัย ซารัย⁴¹ อาซาเรล เซเลมียาห์ เซมาริยาห์⁴² ซัลลูม อามาริยาห์ และโยเซฟ⁴³ จากคนเนโบ มี เยฮีเอล มัททริยาห์ ศาบาด เศบิยา ยาอดัย โยเอล และ เบนยาห์⁴⁴ บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บางคนมีบุตรเกิดจากภรรยาเหล่านั้นด้วย

เนหะมีย

หนังสือเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของการสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา หลังจากเศรุมบาเบลกับพวกยิวสร้างพระวิหารใหม่เสร็จแล้ว อีกประมาณ 90 ปีต่อมา เนหะมียได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้กลับไปสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ให้ตั้งกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นเมืองหลวง และให้ตั้งอิสราเอลเป็นประเทศอีก ครั้งนี้เนหะมียได้นำพวกยิวอีกพวกหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนคนมากกว่าพวกยิวในสมัยของเอสราให้กลับไปด้วย กำแพงกรุงเยรูซาเล็มนั้นได้ถูกทำลายมากกว่า 100 ปีก่อนเวลานั้น ในตอนที่ยูดาห์ถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลย (2 พศต 36:19) ที่บอกว่ามากกว่า 100 ปีนั้น ก็คือใน 2 พศต 36:21 อิสราเอลอยู่ที่บาบิโลนเป็นเวลา 70 ปีแล้ว แล้วต้องบวกลบรัชการสามสมัย คือ กษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ดาร์ริอุส และกษัตริย์อาหสุเอรัส (อสส 4:5-8) แล้วบวกลบอีก 20 ปีในรัชการของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส (นหม 2:1) เอสราได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ปีก่อนเนหะมีย (ให้เปรียบเอสรา 7:7 กับเนหะมีย 2:1) เนหะมียไปที่กรุงเยรูซาเล็มในปีก่อนค.ศ. 446 อาร์ซมิซอบ เอมส์ อาซซุร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 11 ปี “ระยะเวลาของสองเล่มนี้ คือเอสรา กับเนหะมีย ประมาณหนึ่งศตวรรษ เพราะว่าเรื่องของเอสราเริ่มต้นในปีแรกของกษัตริย์ไซรัส ในปีก่อนค.ศ. 538 และเรื่องของเนหะมียสิ้นสุดลงหลังจากปีที่ 32 ของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส ในปีก่อนค.ศ. 432” (จาก Topical Index and Digest of the Bible, โดยมอนเซอร์)

พี่น้องของเนหะมียรายงานเรื่องความทุกข์ใจในเยรูซาเล็ม

1 ถ้อยคำของเนหะมีย บุตรชายฮาคาเลียห์ ต่อมาในเดือนคิสลิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาปราสาท ² อานาบีนพี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้ไต่ถามถึงพวกยิวที่หนีได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม ³ เขาทักหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า “ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย” ⁴ อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพิภคตรพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา

เนหะมียเสียใจจึงอธิษฐาน

⁵ ข้าพเจ้าทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ⁶ ขอพระองค์ทรงเจียพระกรรมสมบัติ และขอทรงลืมนพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพิภคตรพระองค์ ณ บัดนี้ถึงกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สาราบาบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำให้บาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ⁷ ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ⁸ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวจนะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย ⁹ แต่ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น’ ¹⁰ เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ¹¹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนี้” ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์

กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสทรงอนุญาตให้เนหะมียไปสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม

2 และอยู่มาในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เมื่อน้ำองุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพิภคตรพระองค์ ข้าพเจ้าก็หมยน้ำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพิภคตรพระองค์ ² ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มီးอะไรนอกจากเศร้าใจ” และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก ³ ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิത്യเถิด ไฉนสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์สร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย” ⁴ แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าปรารถนาจะขออะไร” ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ⁵ และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่” ⁶ และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า “เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา” จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ ⁷ และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสาส์นให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์ ⁸ และพระราชสาส์นถึงอาสาฟเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำ

กำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพพระองค์จะได้เข้าอาศัย” กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า ⁹ แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย ¹⁰ แต่เมื่อสันบาลักชาวไฮโรนาอิม และโทบิอาห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งก็มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอล

เนหะมีย์แอบดูกำแพงเมือง

¹¹ ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน ¹² แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องทีพระเจ้าของข้าพเจ้าดลใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าขี้อยู่ ¹³ ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย ¹⁴ แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีทีท่าจะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าขี้อยู่ผ่านไป ¹⁵ แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม ¹⁶ ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้ออกบอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการทำงาน

การหนุนใจของเนหะมีย์ พวกเขาสร้างกำแพงขึ้นได้

¹⁷ แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขากิ่งหลายว่า “ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มปรักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียสิ้น มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก” ¹⁸ แล้วข้าพเจ้าบอกเขถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระวอวะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขากิ่งหลายพูดว่า “ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด” เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น ¹⁹ แต่เมื่อสันบาลักคนไฮโรนาอิม และโทบิอาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกษมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขากิ่งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า “เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังคบฏต่อกษัตริย์หรือ” ²⁰ แล้วข้าพเจ้าตอบเขากิ่งหลายว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม”

ประชาชนช่วยกันสร้างกำแพงเมือง

3 แล้วเอลิยาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขากิ่งหลายได้สร้างประตูแกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู เขากิ่งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ไกลไปจนถึงหอคอยฮานันเอล ² และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคก็ได้สร้าง และถัดเขาไป ตักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง ³ และลูกหลานของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ⁴ ถัดเขาไปเมโรโมบุตรชายอูร์อาห์ ผู้เป็นบุตรชายอักโซสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปเมซูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเชซาเบลได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปซาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม ⁵ และถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย ⁶ และเยโฮยาดบุตรชายปาเสอาห์ และเมซูลามบุตรชายเบไรดาห์ได้ซ่อมแซมประตูเกา เขาวางวงกบและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ⁷ และถัดเขาไป คือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดบชาวเมโรโนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ที่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้ ⁸ ถัดเขาไปคืออัสซีเอลบุตรชายฮารฮาياهوช่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคือฮานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างน้ำหอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขาบูรณะเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง ⁹ ถัดเขาไป คือเรไฟยาห์บุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ¹⁰ ถัดเขาไปคือ เยดาياهوบุตรชายฮารุมฟีได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทธิษบุตรชายฮาซับนียาห์ได้ซ่อมแซม ¹¹ มีลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซุมบุตรชายปาหักโมอับได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเตาอบ ¹² ถัดเขาไปคือ ชัลลุมบุตรชายอัลโลเฮซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา ¹³ ฮานูนและชาวเมืองคาโนอาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู และซ่อมแซมกำแพงระยะพันศอกไกลไปจนถึงประตูกองขยะ ¹⁴ มีลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบธอักเคเรม ได้ซ่อมประตูกองขยะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ¹⁵ ชัลลุมบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้สร้างกำแพงสระซีโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด ¹⁶ ถัดเขาไปเนหะมีย์บุตรชายอัสบุก ผู้ปกครองแขวงเบธซุร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ถึงสระขุดและถึงโรงกแกล้วทหาร ¹⁷ ถัดเขาไปคนเลวีได้ซ่อมแซม คือ เรอูมบุตรชายบานี ถัดเขาไปคือ ฮาซาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมส่วนของเขา ¹⁸ ถัดเขาไปพี่น้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟวิบุตรชายเฮนาตัต ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง ¹⁹ ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง ²⁰ ถัดเขาไปคือ บารุกบุตรชายคัมบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพงจนถึงประตูเรือนของเอลิยาซิมมหาปุโรหิต ²¹ ถัดเขาไปคือ เมโรโมบุตรชายอูร์อาห์ ผู้เป็นบุตรชายอักโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลิยาซิมถึงปลายเรือนของเอลิยาซิม ²² ถัดเขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบได้ซ่อมแซม ²³ ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัสซุม ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาณานิยาห์ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง ²⁴ ถัดเขาไปคือ บินนุยบุตรชายฮานาตัตได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเลี้ยว ²⁵ ปาลาลบุตรชายอูซัยได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดาياهوบุตรชายปาโรซ ²⁶ และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอยยื่นออกไป ²⁷ ถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล ²⁸ บรรดาปุโรหิตได้ซ่อมแซมเหนือประตูน้ำขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน ²⁹ ถัดเขาไป ซาโดกบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซโมอาห์บุตรชายเชคาบิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม ³⁰ ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเชเลมียาห์ และฮานูนบุตรชายคนตีหักของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา ³¹ ถัดเขาไป มีลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่งได้ซ่อมแซมไกลไปจนถึง

เรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมึฟคาด จนถึงห้องชั้นบนที่มุม ³² และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแคะนั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

สันบาลลัทกับโทบิอาห์เยาะเย้ยพวกยิว

4 ต่อมาเมื่อสันบาลลัทได้ยืนยันว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว ² และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพของสะมาเรียว่า “พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำสัตว์บูชาหรือ เขาจะทำให้เสร็จในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้หรือ” ³ โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า “เออ สิ่งที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเขาลงมา”

เนหะมีย์อธิษฐาน

4 “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ถูกดูหมิ่น ขอทรงเห็นการเยาะเย้ยของข้าให้ตกบนศีรษะของข้าเอง และขอทรงมอบข้าไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่ข้าจะไปเป็นเชลยนั้น ⁵ ขออย่าทรงปกปิดความชั่วช้าของข้าไว้ และขออย่าบล้างบาปของข้าทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะข้าทั้งหลายได้ยั่วเข้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง” ⁶ เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสี่ก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน

การวางแผนร้าย เนหะมีย์จึงอธิษฐานต่อ

7 แต่ต่อมาเมื่อสันบาลลัทและโทบิอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัคโคดได้ยืนยันว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาก็โกรธมาก ⁸ และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น ⁹ แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวางยามป้องกันเขากันทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน

บรรดาศัตรูผู้เบียดเบียนพวกยิว

10 แต่ยูดาร์กล่าวว่า “เรี่ยวแรงของคนที่ยืนอยู่ที่กำลังทรุดลง และมีสิ่งปรักหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้” ¹¹ และศัตรูของเรากล่าวว่า “เขาจะไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยับยั้งงานของเขา” ¹² ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขากันหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า “เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง” ¹³ ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพงและในที่สูง ตามครอบครัวของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู ¹⁴ ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า “อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและนำเกรงกลัว และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน” ¹⁵ อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยืนยันว่าเราได้ยืนยันเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของทุกคน ¹⁶ ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหล่นหลังบรรดาดวงศวานยูดาร์ ¹⁷ ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขึ้นของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้ ¹⁸ ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สีข้างขณะที่เขาสั่งงาน ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า ¹⁹ ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ที่ปกป้องกับคนนอกนั้นว่า “การงานที่ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน ²⁰ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปที่พวกเรา พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา” ²¹ เราจึงทำงานกัน พวกเราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามีดวงดาวขึ้น ²² ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า “ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วยคำนึงเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน” ²³ ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ดี ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

คนยิวมั่งมีบางคนเอาพี่น้องที่เป็นหนี้เขามาเป็นทาส

5 มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาอย่างเกรียวกราวกล่าวโทษพี่น้องพวกยิว ² เพราะมีคนหนึ่งที่กล่าวว่า “เรามากคนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้” ³ และมีคนกล่าวว่า “เราต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการณ์ดารอาหาร” ⁴ และคนอื่นๆกล่าวว่า “เราได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา ⁵ เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราเหมือนลูกของเขา แต่ผู้เกิดเรายังให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไถ่เขาเลย เพราะคนอื่นยึดนาและสวนองุ่นของเรา” ⁶ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก ⁷ ข้าพเจ้าตรัสตรงแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน” และข้าพเจ้าก็เรียกขุมทรัพย์มาสู้กับเขา ⁸ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า “เราได้ไถ่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา” คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก ⁹ ข้าพเจ้าจึงว่า “สิ่งที่คุณทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันความเยาะเย้ยของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ” ¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขายืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด ¹¹ ในวันนี้ ขอจงคืนมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และส่วนร้อยละของเงิน ข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขานั้นเสีย” ¹² แล้วเขากันหลายพูดว่า “เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดจากเขาทั้งหลาย เราจะกระทำตามที่ท่านพูด” และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา และให้ปุโรหิตเอาคำปฏิญาณจากเขาทั้งหลายว่า เขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น ¹³ ข้าพเจ้าก็สลัดตักของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า “ตั้งนั้นแหละถ้าคนใดมิได้กระทำตามสัญญานี้ ขอพระเจ้าทรงสลัดเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา ให้เขาถูกสลัดออกไปตัวเปล่า” และขุมขุมขนที่ปกป้องกล่าวว่า “เอเมน” และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

เนหะมีย์รับประทานอาหารของตนเองสิบสองปี

14 “ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่สี่สิบจนปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาล กษัตริย์อาราธาเซอร์ซัส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ 15 ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบียนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำองุ่นไปจากเขา นอกจากเงินวันละสี่สิบบะเชล แม้ข้าพเจ้าหรือท่านก็ได้ใช้จำนวนเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า 16 ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมีได้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าถึงสิ้นก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่นั่น 17 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา 18 สิ่งที่เคยเตรียมไว้ในวันหนึ่งๆมีวัวตัวหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เปิดโคเขากิจจัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกๆสิบวันน้ำองุ่นมากมายหลายถกหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปรณินิบัติที่หนักหนาซหนักขานชาตินี้อยู่แล้ว 19 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเถิด”

เนหะมีย์ไม่ยอมพบกับผู้วิจารณ์

6 อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลลัก โทบิอาห์และเกเซมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยืมว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง) 2 สันบาลลักกับเกเซมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า “ขอเชิญมาพบกันในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโฮโน” แต่เขาก็กังหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า 3 ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า “ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ถ้าไม่ว่าจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมากากาน” 4 แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สี่ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกัน 5 สันบาลลักได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถัดออกมาเปิดมา 6 ในนั้นมีเขียนไว้ว่า “เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกเซมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนี้แหละท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้ 7 และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า ‘มีกษัตริย์ในยูดาห์’ บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหรือด้วยกัน” 8 แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า “สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของท่านเอง” 9 เพราะเขาก็กังหลายต้องการที่จะให้เรตถใจคิดว่า “มือของเขาจะผละจากงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ” 10 ข้าแต่พระเจ้า จะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์ 10 และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเซโมอาห์ บุตรชายเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเฮกาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า “ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราเปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาก็กังหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางคืนเขาจะมาฆ่าท่านเสีย” 11 แต่ข้าพเจ้าว่า “คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป” 12 และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทบิอาห์และสันบาลลักได้จ้างเขา 13 เขาก็กังหลายจ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องปายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า 14 “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทบิอาห์และสันบาลลักตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาได้กระทำ ทั้งโนอัตยาห์หญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆ ซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว”

กำแพงเมืองได้สำเร็จ

15 กำแพงจึงสำเร็จในวันที่สี่สิบห้าเดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน 16 และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสิ้นของเราทั้งหลายได้ยืม และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็เห็นแล้ว เขาก็ก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาก็กังหลายหยิ่งรู้ว่าการนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ 17 ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา 18 เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเซคานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮันันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิยาห์เป็นภรรยาของตน 19 เขาก็กังหลายพูดถึงความดีของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

ฮานานีกับผู้ว่าราชการป้อมเป็นผู้ดูแลเยรูซาเล็ม

7 ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวีไว้ 2 ข้าพเจ้ามอบให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้า และฮานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่นๆ 3 ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า “อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็อยู่ยามตรงข้ามเรือนของเขา” 4 เมื่อนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง

สามะโนคริวเชื้อสายของคนที่ยืนมาจากบาบิโลนครั้งแรก

5 แล้วพระเจ้าทรงดลใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียนสามะโนคริวเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบบัญชีสามะโนคริวเชื้อสายของคนที่ยืนมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า 6 ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ยืนมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเบเนซัดเนซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดไป เขาก็กังหลายกลับมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างกลับยังหัวเมืองของตน 7 เขาก็กังหลายที่กลับมาถึงเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซารียาห์ ราอามียาห์ นาหะมานี โมเรเดคัย นิลชาน มีสเปเรก บิกวัย เนฮูม บานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ 8 คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน 9 คนเซฟาเทียห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน 10 คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน 11 คนปาหัทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน 12 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 13 คนศัทรู แปดร้อยสี่สิบห้าคน 14 คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน 15 คนนิบูนย หกร้อยสี่สิบแปดคน 16 คนบาบิล หกร้อยยี่สิบ

แปดคน ¹⁷ คนอัศภาค สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน ¹⁸ คนอาโดนี่คัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน ¹⁹ คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน ²⁰ คนอาตัน หกร้อยห้าสิบห้าคน ²¹ คนอาเทอร์ของเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน ²² คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน ²³ คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสี่คน ²⁴ คนอาร์พ หนึ่งร้อยสิบสองคน ²⁵ คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน ²⁶ คนชาวเบรเลเฮมและเนโทฟัท หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน ²⁷ คนชาวอานาโรท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ²⁸ คนชาวเบรอัสมาวะท สี่สิบสองคน ²⁹ คนชาวคีรียากเยอาริม เคฟราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน ³⁰ คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเจ็ดคน ³¹ คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน ³² คนชาวเบรเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน ³³ คนชาวเนโบอีกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน ³⁴ คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน ³⁵ คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน ³⁶ คนชาวเยร์โค สามร้อยยี่สิบห้าคน ³⁷ คนชาวไลด ชาวฮาดีด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเจ็ดคน ³⁸ คนชาวเสนาอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาปุโรหิต

³⁹ บรรดาปุโรหิต คนเยดาเยห์ คีอวงคีวานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน ⁴⁰ คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน ⁴¹ คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบเจ็ดคน ⁴² คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนเลวี

⁴³ คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของขัตมีเอล และของคนโฮเดวาร์ เจ็ดสิบสี่คน ⁴⁴ บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ⁴⁵ คนเฟါประตูกือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทิลโมน คนอักบูบ คนฮาทีธา คนโซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนใช้ประจำพระวิหาร

⁴⁶ คนใช้ประจำพระวิหารคือ คนคีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอก ⁴⁷ คนเคโรส คนสือา คนพาโดน ⁴⁸ คนเลบานา คนฮาภาบา คนซัลมัย ⁴⁹ คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์ ⁵⁰ คนเรอายาห์ คนเรซัน คนเนโคดา ⁵¹ คนกัซซาม คนอุสซาร์ คนปาเสอาห์ ⁵² คนเบสัย คนเมอูนิม คนเนพิซซิม ⁵³ คนบักคูค คนฮาคุฟา คนฮารฮูร ⁵⁴ คนบัสลิก คนเมหิดา คนฮารซา ⁵⁵ คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์ ⁵⁶ คนเนซียาห์ คนฮาทิฟา

สำมะโนครัวเชื้อสายลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน

⁵⁷ ลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา ⁵⁸ คนยาอาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล ⁵⁹ คนเซฟาเกียห์ คนอักริล คนโปเคเรทแห่งซาบาอิม คนอาโมน ⁶⁰ คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของซาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน ⁶¹ ต่อไปนี่ เป็นบรรดาคคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลาค์ เทลฮารซา เศรุม อัดโดน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสุจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ ⁶² คือคนเดลาเยห์ คนโทบิอาห์ คนเนโคดา หกร้อยยี่สิบสองคน

ปุโรหิตบางคนพิสุจน์สายวงศ์ตระกูลของเขาไม่ได้

⁶³ จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนอักโซส คนบารซิลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซิลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น ⁶⁴ คนเหล่านี้หาการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต ⁶⁵ ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูร์มและกูมมิมเสียก่อน

จำนวนชุมนุมชนทั้งหมด

⁶⁶ ชุมชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ⁶⁷ นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามิมีภรรยาสองร้อยยี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง

ทรัพย์สมบัติของพวกเขา

⁶⁸ บ้านของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยยี่สิบห้าตัว ⁶⁹ อูฐของเขามีร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบห้าตัว ⁷⁰ ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่ท่าน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาร์ค ซามห้าสิบลูก เสือปุโรหิตห้าร้อยสามสิบห้าตัว ⁷¹ และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดาร์ค เงินสองพันสองร้อยมาเน ⁷² และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาร์ค เงินสองพันมาเน และเสื่อปุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว ⁷³ ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฟါประตูกือ นักร้อง ประชาชนบางคน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลที่ปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

เอสราอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งหลายฟัง

8 ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเขาบอกเอซราธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา ² เอสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด ³ และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้ารุ่งจนถึงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ ⁴ เอซราธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขากำไว้เพื่อการนี้ ข้างๆท่านมีมัททีถียาห์ เซมา อานายาห์ อูร์อาห์ ฮิลคียาห์และมาอาสอาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดาเยห์ มีซาเอล มีลคียาห์ ฮาซุม ฮัซบัตดานาห์ เศคาริยาห์และเมซูลลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน ⁵ และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น ⁶ เอสราสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า “เอเมน เอเมน” พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาก็ตกลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ชบหน้าลงถึงดิน ⁷ อนึ่งเยชูอา บานี เซเร-

บิยาห์ ยามีน อักชูบ ซับเบรียห์ โฮดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลิกา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน เปไลยาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังคงอยู่ในที่ของตน ⁸ และเขาก็ทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น ⁹ และเนหะมีย์ที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสรูปโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า “วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้” เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำของพระราชบัญญัติ ¹⁰ แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า “ไปเถิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของท่านในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน” ¹¹ บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเซบัย กล่าวหาว่า “จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย” ¹² และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดิ์กันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาก็กินใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น ¹³ ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสรธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

การถือเทศกาลอยู่เพิง

¹⁴ และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพิงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด ¹⁵ และเขาควรจะประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า “จงออกไปที่ภูเขา และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ใบอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้” ¹⁶ ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูน้ำ และในถนนที่ประตูเอฟราอิม ¹⁷ และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก เพราะตั้งแต่นั้นสมัยของเยชูอาบุตรชายนูนถึงวันนั้นประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย ¹⁸ และทุกวันที่ท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาก็ถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

การสารภาพ การถืออดอาหารและการกลับใจเสียใหม่

9 ในวันที่สี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ ² และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ³ และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

พวกปุโรหิตและคนเลวีสารภาพบาปของตน

⁴ เยชูอา บานี ซัดมีเอล เซบานิยาห์ บุนนี เซเรบิยาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ⁵ แล้วคนเลวี เยชูอา ซัดมีเอล บานี ฮาซบนิยาห์ เซเรบิยาห์ โฮดียาห์ เซบานิยาห์ และเปราฮิยาห์ กล่าวว่า “จงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นิรันดรกาลจนนิรันดรกาล สารุการแต่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการโมทนาและการสรรเสริญทั้งปวง ⁶ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุด พร้อมกับบริวารทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์ ⁷ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม ⁸ และพระองค์ทรงเห็นว่าน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปอร์สซี คนเยบูส และคนเกอร์กาซให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม ⁹ และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขาทั้งหลายที่ทะเลแดง ¹⁰ และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ผู้ฟาโรห์และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขาก็กินได้ประพฤติดังหยังยโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้ ¹¹ และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลต่อหน้าเขากันหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ข่มเหงเขากันหลายลงในที่ลึกลับกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร ¹² ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป ¹³ พระองค์เสด็จลงมานบภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตัดสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แก่กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา ¹⁴ และพระองค์ทรงให้เขาราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราชบัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁵ พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความหิว และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก่กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขา ¹⁶ แต่เขากันหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประพฤติดังหยังยโส และแข็งคอของเขาเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ ¹⁷ เขากันหลายปฏิเสธมิได้เชื่อฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธซ้ำและทรงอดุมด้วยความเมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขากันหลาย ¹⁸ แม้ว่าเขากันหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า ‘นี่คือพระเจ้าของเรา’ ผู้ทรงนำเขาขึ้นมาจากอียิปต์’ และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง ¹⁹ ด้วยพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ พระองค์ก็มีได้ทรงละทิ้งเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวันมิได้ปราศจากเขาไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มีได้ขาดไป ²⁰ พระองค์ประทานพระวิญญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และมีได้ทรงยับยั้งมานานของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก่กระหายของเขา ²¹ เออ พระองค์ทรงข่มเสียงเขากันหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามีได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวัน และเท้าของเขามิได้บวม ²² และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เขา และทรงป็นให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งสิโหน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเฮชบอน และแผ่นดินของโอกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน

23 พระองค์ทรงทวีสวรรคของเขาย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับ บรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น 24 ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคานาอัน ให้พินาศ และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้น ตามชอบใจเขา 25 และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม และถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ขังน้ำซึ่งสกัดไว้ สวนอู่น สวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิ่มจนอ้วน และปิติยินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์ 26 ถึงกระนั้นก็ดี เขาไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหวี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง 27 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ผู้ซึ่งกระทำให้เขากนทุกขและในเวลาแห่งการกนทุกขของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาชบซ้อนของพระองค์ 28 แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อ พระพิภคพระองค์อีก พระองค์จึงทรงสละเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาค้นมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์ 29 และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงหันเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขายังประพฤติอย่างเย่อหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำให้ผิดต่อคำตัดสินของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้) และได้หันป่าตื้อและคอแข็งเข้าสู่และมิได้เชื่อฟัง 30 พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญานของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เชื่อฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น 31 ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาชบซ้อนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา 32 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้ 33 แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย 34 บรรดากษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา 35 เพราะเขากันหลายมิได้ปรนนิบัติพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามีได้กลับจากการชั่วร้ายของเขา 36 ดูกิจ วัณนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูกิจ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น 37 และผลิตผลอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขากันหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขนัก 38 เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เรากันหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวีและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเขไว้”

รายชื่อของคนที่ประทับตราไว้ที่พันธสัญญา

10 บรรดาผู้ที่ประทับตราของเขไว้คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายอาคาลิยาห์ เศเดคิยาห์ 2 เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์ 3 ปาซเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์ 4 อัทธิ เซบานิยาห์ มัลลुक 5 ฮาริม เมโรโมท โอบาดีห์ 6 ดาเนียล กินเนโรน บารุก 7 เมซูลาม อาบิยาห์ มิยาบิน 8 มาอาซียาห์ บิลกัย เซโมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต 9 และคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินนุยลูกหลานเฮนาดัด ชัดมีเอล 10 และพี่น้องของเขา เซบานิยาห์ โฮดียาห์ เคลีทา เปโลยาห์ ฮานัน 11 มีคา เรโอบ อาซาบิยาห์ 12 ศักเกอร์ เซเรบิยาห์ เซบานิยาห์ 13 โฮดียาห์ บานี เบนินู 14 บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์กโมอับ เอลาม ศักกู บานี 15 บุณี อัสกาต เมบัย 16 อาโดเนียห์ บิกวัย อาดีน 17 อาเทอร์ เฮเซคิยาห์ อัสซูร์ 18 โฮดียาห์ ฮาซุม เมโซ 19 ฮาริฟ อานาโรท เมบัย 20 มัคปีอาช เมซูลาม เฮซึร์ 21 เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดูวา 22 เป-ลาทียาห์ ฮานัน อานายาห์ 23 โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซูป 24 อัลโลเฮช ปิลหา โซเบก 25 เรอูม ฮาซบนาห์ มาอาเสอาห์ 26 อาหิอาห์ ฮานัน ฮานัน 27 มัลลुक ฮาริม บานานาห์ 28 ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวง ผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ 29 ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา ได้เข้าในการสถาปนาและการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ 30 และที่เรากันหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา 31 และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใด ๆ มาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธ์ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง 32 และเรากันหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเซล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา 33 คือให้เป็นราคาขนบปึงหน้าพระพิภค รัษฎัญญาเมืองนิตย เครื่องเผาบูชาเมืองนิตย สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธ์ และเครื่องบูชาไฟบาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอล สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย 34 เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาพินถวาย นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆไป เพื่อเผาบนแก่บูชแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ 35 และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 36 และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา 37 และที่จะนำยอดแป้งเปียกของเรา สิ่งบริจาควงของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมันและน้ำมัน มายังบรรดาปุโรหิต มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรา มาให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา 38 และปุโรหิต ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคงพิสด 39

เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาคมคือ ข้าว น้ำองุ่นใหม่และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

รายชื่อของคนที่ย้ายอยู่ในเยรูซาเล็ม

11 พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ ² และประชาชนได้โมทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม ³ ต่อไปนี้เป็นหัวหน้ามณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน ⁴ บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มี อารายห์บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรศ ⁵ และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายคลโฮเชร์ ผู้เป็นบุตรชายฮาชายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวีโซห์ ⁶ ลูกหลานของเปเรศทั้งสี่ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนเก่งกล้า สี่ร้อยหกสิบแปดคน ⁷ และต่อไปนี้เป็นคนเบนยามิน คือสัสลบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเปดาเยห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลาเยห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชยาห์ ⁸ และถัดเขาไปคือ กับบัย สัลลัย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน ⁹ โยเอลบุตรชายศิครีเป็นผู้ดูแลเขากิ่งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสบูอาห์เป็นที่สอง ¹⁰ จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาเยห์บุตรชายโยยาริบ ยาคิน ¹¹ เสโรอาห์บุตรชายอิสคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายคาโดค ผู้เป็นบุตรชายเมราโยค ผู้เป็นบุตรชายอาหิทาบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า ¹² และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดายาห์บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเปโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเฮอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ ¹³ และพี่น้องของเขา ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน และอามาซัสบุตรชายอาซาเรล ผู้เป็นบุตรชายอัคซัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมก ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ ¹⁴ และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขาคือ คับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง ¹⁵ จากคนเลวีคือ เซโมอาห์บุตรชายหัสซุบ ผู้เป็นบุตรชายอัสริคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนี ¹⁶ และซับบะเรียกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า ¹⁷ และมัถธานีห์บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายคับดี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโมทนาพระคุณในการอธิษฐาน และบัคบุกิยาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายซัมมูวา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน ¹⁸ คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิ์มี สองร้อยแปดสิบสี่คน ¹⁹ คนเฝ้าประตูมี อักซุบ ทัลโมนและพี่น้องของเขา ผู้เฝ้าบรรดาประตูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

คนอิสราเอลนอกนั้นอาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆ

²⁰ คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสี่ของยูดาห์ ทุกคนอยู่ที่ดินมรดกของเขา ²¹ แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และศิหะกับกิชปาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร ²² ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อุสซัยบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัถธานีห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า ²³ เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเขา และมีของปิ่นส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกๆวัน ²⁴ และเปราหิยาห์บุตรชายเมเชซาเบล คนเศ-ราห์ บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโอรุชของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆอันเกี่ยวกับประชาชน ²⁵ ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์บางคนอาศัยอยู่ในศิรียากอราบา และชนบทของเมืองนั้น และในดีโบนกับชนบทของเมืองนั้น และในเยซับเซเอลกับชนบทของเมืองนั้น ²⁶ และในเยชูอาห์กับโมโลดาห์ และเบรเปเลต ²⁷ ในฮาซารูอาล ในเบเออร์เซบาห์กับชนบทของเมืองนั้น ²⁸ ในศิกลาห์ ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น ²⁹ ในเอนริมโมน ในโคราห์ ในยารมูค ³⁰ ศาโนอาห์ อุดุลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไร่นาของเมืองนั้น อาเซคาคับกับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาห์ถึงหุบเขาอินโนม ³¹ ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเขาไปด้วย ที่มีคมาซ ที่อัยยา เบรเอลและชนบทของเมืองนั้น ³² ที่อานาโรท โบน อานานิยาห์ ³³ ฮาโซร์ รามา กิรทากิม ³⁴ ฮาดีด เสโบอิม เมบัลลัท ³⁵ โลด และโอโน หุบเขาของพวกช่างฝีมือ ³⁶ และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน

พวกปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาทับเศรบบาเบล

12 ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาทับเศรบบาเบลบุตรชายเซอัลกิเอล และกับเยชูอาคือ เสโรอาห์ เยเรมีย์ เอสรา ² อามาริยาห์ มัลลुक ฮักรัซ ³ เซคานิยาห์ เรอูม เมเรโมท ⁴ อิดโด กิบนโรน อาบิยาห์ ⁵ มิชามิน มาอาดียาห์ บิลกาห์ ⁶ เซโมอาห์ โยยาริบ เยดาเยห์ ⁷ สัลลู อาโมค อิสคิยาห์ เยดาเยห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา ⁸ คนเลวีคือ เยชูอา บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัถธานีห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกับพี่น้องของเขา ⁹ และบัคบุกิยาห์ กับบุนีพี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ

สำมะโนครัวเชื้อสายของพวกปุโรหิต

¹⁰ และเยชูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิยาซับ เอลิยาซับให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา ¹¹ โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดูดวา ¹² และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาห์ ของคนเยเรมีย์มี ฮานานิยาห์ ¹³ ของคนเอสรามี เมซูลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน ¹⁴ ของคนมัลลुकมี โยนาธาน ของคนเซบานิยาห์มี โยเซฟ ¹⁵ ของคนฮาริมมี อัดนา ของคนเมราโยทมี เฮลคาย ¹⁶ ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกิบนโรนมี เมซูลลาม ¹⁷ ของคนอาบิยาห์มี ศิครี ของคนมิมยามิน ของคนโมอัดยาห์มี ปิลทัย ¹⁸ ของคนบิลกาห์มี ซัมมูวา ของคนเซโมอาห์มี เยโฮฮานัน ¹⁹ และของคนโยยาริบมี มัทเธนัย ของคนเยดาเยห์มี อุสซัย ²⁰ ของคนคัลลัยมี คาลลัย ของคนอาโมคมี เอเบอร์ ²¹ ของคนอิสคิยาห์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดาเยห์มี เนธันเอล

พวกหัวหน้าของคนเลวี

22 ส่วนคนเลวีในสมัยของเอสิยาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดดูวา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของ ดาริอัสคนเปอร์เซีย 23 ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานันบุตรชายเอสิยาซิบ 24 และหัวหน้าของคนเลวีคือ อาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายซัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมกนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป 25 มีทรานิยาห์ บัคบูคิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลาม กัลโมน และอักซิบ เป็นคนเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพิสดุของประตู 26 คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยชูอา ผู้เป็นบุตรชายโยชาดัค และในสมัยของเนหะมีย์ผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมาจารย์

การทำพิธีมอบถวายกำแพงเมือง

27 คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อนำเขามาที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโมกนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ 28 ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโอฟาห์ 29 ทั้งมาจากวงศวานกิลกาล และจากเขตเคบาและอัสมาเวก เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม 30 บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาก็กว้างได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์ 31 แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโมกนาและเดินเป็นกระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขะ 32 และถัดเขาไปมี โยฮานัน และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง 33 กับอาซิริยาห์ เอสรา เมซูลาม 34 ยูดาห์ เบนยามิน เซโมอาห์ และเยเรมีย์ 35 และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีแต่ธคือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีทรานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ 36 กับญาติพี่น้องของเขาคือ เซโมอาห์ อาซาเรล มิลาสิห์ กิลาสัย มาอัย เนธันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอซราธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา 37 ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาก็กว้างเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก 38 อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมกนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไปพร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง 39 และเหนือประตูเอเฟราอิม และทางประตูเก่า และทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูแกะ และเขามาคหยุดอยู่ที่ประตูยาม 40 คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมกนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า 41 กับปุโรหิตที่ถือธคือ เอสิยาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลีโอนัย เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์ 42 และมาอาเสอาห์ เซโมอาห์ เอลเอาซาร์ อูซซี เยโฮฮานัน มีลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และบรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราหิยาห์เป็นหัวหน้าของเขา 43 และเขาก็กว้างได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็กๆก็เปรมปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ได้ยินไปไกล 44 ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพิสดุ ของบริจาศ ผลไม้รุ่นแรก ส่วนสิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมปันส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น 45 และทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้บริสุทธิ์ ตามพระบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ 46 เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟในดึกดำบรรพ์นั้นมีหัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมกนาพระคุณพระเจ้า 47 และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรุมบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่ทั้งนักร้องและคนเฝ้าประตู และเขาได้กินส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กินส่วนของลูกหลานอาโรนไว้ต่างหาก

คนอิสราเอลต้องแยกเสียจากคนต่างด้าว

13 ในวันนั้น เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์ 2 เพราะเขามิได้เอาอาหารและน้ำมาต้อนรับคนอิสราเอล แต่ได้จ้างบาลาอัมให้มาต่อต้านและแข่งเขา แต่พระเจ้าของเราทรงเปลี่ยนคำแข็งเป็นพร 3 และอยู่มาเมื่อประชาชนได้ยินพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกเสียจากคนต่างด้าวทั้งปวง 4 ก่อนหน้านี้ เอสิยาซิบปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้เกี่ยวพันกับโทบิอาห์ 5 ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้โทบิอาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาบูชา กำยาน เครื่องใช้ต่างๆ และสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตูและของบริจาศสำหรับปุโรหิต 6 เมื่อเกิดเรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งบาบิโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเฝ้ากษัตริย์ และอีกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ถูกลากษัตริย์

เนหะมีย์ไปยังเยรูซาเล็มครั้งที่สอง

7 และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอสิยาซิบได้กระทำเพื่อโทบิอาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา 8 ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสิ้นของโทบิอาห์ออกเสียจากห้อง 9 แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาบูชากับกำยานกลับมาไว้ที่นั่นอีก

อิสราเอลนำคนเลวีกลับมายังพระวิหารและจัดเลี้ยงพวกท่าน

10 และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเลวีนั้น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวีและนักร้องผู้ปฏิบัติการทำงาน ต่างก็หนีกลับไปยังไร่นาของตน 11 ข้าพเจ้าจึงต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า “ทำไมจึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย” ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขาอีก 12 และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพิสดุ 13 ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพิสดุคือ เซเลมียาห์ปุโรหิต ศาโดทธรรมาจารย์ และเปดาหย่าห์แห่งคนเลวี และผู้ช่วยของเขาคือ ฮานันบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมีทรานิยาห์ เพราะนับได้ว่าเขาสัตย์ซื่อ และหน้าที่ของเขาคือแจกจ่ายแก่พวกพี่น้อง 14 “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับ

เรื่องนี้ของทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบหลู่การที่ดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น”

บางคนฝ่าฝืนวันสะบาโต

15 ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย่ำน้ำองุ่นในวันสะบาโต และนำฟ่อนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา กิ่งน้ำองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขากำลังกินอาหาร 16 และมีคนชาวไทรอะอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม 17 แล้วข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน 18 บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นให้ตกอยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะนำพระพิโรธยิ่งกว่านั้นมาเหนืออิสราเอลด้วยการกระทำในวันสะบาโตเป็นมลทิน” 19 และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า “ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต 20 แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนหนึ่ง หรือสองหน 21 ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า “ทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน” ตั้งแต่คราวนั้นมาเขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต 22 และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวีให้ชำระตัวเขาและมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์”

การตีเทียบคนที่แต่งงานกับคนต่างชาติ

23 ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัสซิด อัมโมนและโมอับ 24 และเด็กของเขาค้างหนึ่งพูดภาษาอัสซิด เขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก 25 ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแข่งเขา และตีเขาบางคนและดึงผมของเขาออก และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่า “เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง 26 ชาโลมอนภักษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีภักษัตริย์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นภักษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ดี แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป 27 ควรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพฤติดล่เมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ” 28 บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรชายเอสิยาซิมมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลัก ชาวไฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า 29 “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาก็ก่อการเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกปุโรหิต และคนเลวีเป็นมลทิน” 30 ดังนี้แหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากต่างด้าวทุกอย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวีต่างก็ประจำงานของตน 31 ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพื้นถวายตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเถิด”

เอสเธอร์

ในประเทศเปอร์เซีย พวกยิวซึ่งเป็นเชลยที่นั่น เกือบถูกทำลายหมด เรื่องที่สวองามนี้ได้เล่าให้ทราบว่าพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้นได้อย่างไร คือเรื่องเกี่ยวกับนางเอสเธอร์กับโมรเดคัย

เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากเศรุบบาเบลกับพวกเขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และก่อนเอสรา กับเนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้ไปยังแผ่นดินอิสราเอล เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัสและกษัตริย์ดาร์อัสที่ 1 ได้เสียชีวิตไปแล้ว กษัตริย์อาหสุเอรัส บุตรชายของดาร์อัสที่ 1 กำลังปกครองอยู่ กษัตริย์อาหสุเอรัสนี้ บางคนคิดว่าเป็น เซอร์ซัส และบางคนคิดว่าเป็น ดาร์อัส ไฮสทาสพีส กษัตริย์อาหสุเอรัสเป็นผู้กดขี่ที่มีมากในกาม โลเล และโหดร้าย ทหารเรือของท่านซึ่งมีจำนวนมากได้แพ้ทหารเรือของประเทศกรีซซึ่งมีจำนวนน้อยที่เมืองซาลามิส ในปีก่อนค.ศ. 480 เอสราพูดถึงท่านในหนังสือเอสรา 4:6 บุตรชายของอาหสุเอรัส คืออาธารทเซอร์ซัสได้ปกครองต่อจากบิดา พระเจ้าได้พูดถึงอาธารทเซอร์ซัสนี้ในบทสุดท้ายของหนังสือเอสราและในหนังสือเนหะมีย์

พระราชินีวักทีไม่เชื่อฟังกษัตริย์

1 อยู่ในรัชสมัยของอาหสุเอรัส (อาหสุเอรัสผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปีย เหมือนหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ด มณฑลนั้น) ² ในสมัยที่กษัตริย์อาหสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราสาท ³ ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายทัพนายกองทัพบกแห่งเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ⁴ ขณะที่พระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์ ทั้งความโอ้อวดตระการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ⁵ เมื่อวันเหล่านี้ผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย นานเจ็ดวันในลานอุทยานแห่งสำนักพระราชวังของกษัตริย์ ⁶ มีฝ่าม่านฝ้ายสีขาวและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขนแกะสีม่วงคล่องห้วงเงินและเสาคันอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนพพินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ ⁷ เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากชนิด) และเหล้าองุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ ⁸ การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มีการบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำได้ตามใจปรารถนา ⁹ พระราชินีวักทีก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย ¹⁰ ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมหุมาน บิสธา ฮาโรนา บิกธาและอาบักธา เศธาร์ และคารคาส ชั้นที่ทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส ¹¹ ให้ไปเชิญพระราชินีวักทีสวมมงกุฎมาเฝ้ากษัตริย์ เพื่อจะให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสง่าราศีโฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก ¹² แต่พระราชินีวักทีทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับชั้นที่ เมื่อเป็นเช่นนี้กษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระพิโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ ¹³ ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญาผู้ทราบกาลเทศะ (เพราะนี่เป็นวิธีดำเนินการของกษัตริย์ต่อบรรดาผู้ที่เอนจัดในกฎหมายและการพิพากษา ¹⁴ ผู้ที่รองพระองค์คือ คารเซนา เซธาร์ อัธมาธา ทารซิช เมเรส มารเสนา และเมมูคาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซียและมีเดีย ผู้เคยเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณาจักร) ¹⁵ ว่า “ตามกฎหมายจะต้องกระทำอะไรต่อพระราชินีวักที เพราะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งรับสั่งไปกับชั้นที่” ¹⁶ เมมูคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า “พระราชินีวักทีได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส ¹⁷ เพราะสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนั้นจะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขา มองดูสามีของเขาด้วยความประมาท เพราะเขาจะพูดว่า ‘กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระบัญชาให้นำพระราชินีวักทีมาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่พระนางไม่เสด็จมา’ ¹⁸ ในวันนี้ก็เดี๋ยวเจ้านายผู้หญิงแห่งเปอร์เซียและมีเดียซึ่งได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้ ก็จะเล่าให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก ¹⁹ ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้มิพระราชโองการจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซียและคนมีเดีย อย่างที่คินคัมไม่ได้ว่า ‘วักทีจะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสอีกไม่ได้’ และขอกษัตริย์ ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง ²⁰ ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ทรงประกาศกฤษฎีกา ตลอดพระราชอาณาจักรของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยั้งนั้น) สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าสูงหรือต่ำ” ²¹ คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมูคานทูลเสนอ ²² พระองค์ทรงมีพระอักษรไปทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักขระของมณฑลนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าเป็นนายในเรือนของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

เอสเธอร์รับตำแหน่งเป็นพระราชินี

2 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหสุเอรัสสงบลง พระองค์ทรงระลึกถึงวักทีและสิ่งที่พระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง ² ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า “ขอทรงให้หาหญิงพรหมจารีสาวสวยมาถวายกษัตริย์ ³ และขอกษัตริย์ทรงแต่งตั้งเจ้านายที่กุมมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้คนเหล่านี้รวบรวมหญิงสาวพรหมจารีงดงามทั้งหลายมายังฮาเร็มในสุสาปราสาท ให้อยู่ในอารักขาของเฮกัยข้าราชการในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี และขอประทานเครื่องขาระล้างและประเทืองผิวสำหรับหญิงเหล่านั้น ⁴ และขอให้หญิงสาวคนที่กษัตริย์พอพระทัยได้เป็นพระราชินีแทนวักที” ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น ⁵ ยังมียิวคนหนึ่งอยู่ในสุสาปราสาทชื่อโมรเดคัย บุตรชายยาริช ผู้เป็นบุตรชายชิเมอัส ผู้เป็นบุตรชายคิช คนเบนยามิน ⁶ ผู้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มในหมู่เชลยที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคเนียห์กษัตริย์ของยูดาห์ ผู้ซึ่งเบนุด-

เนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนไปนั้น 7 ท่านได้เลี้ยงดูอาดาชาห์คือเอสเธอร์บุตรสาวลูกของท่าน เพราะเธอไม่มีพ่อแม่ สาวคนนี้รูปงามและน่าดู เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมรเดคัยก็รับเธอมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว 8 ต่อมาเมื่อพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ประกาศออกไป และเมื่อเขารวบรวมหญิงสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสาปราสาทให้อยู่ภายใต้อารักขาของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้อารักขาของเฮกัยผู้ดูแลสตรี 9 หญิงนั้นเป็นที่พอใจเขาและเธอก็เป็นที่โปรดปรานแก่เขา เขาจึงรับจัดหาเครื่องประทีองผิว และส่วนของเธอให้เธอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วเจ็ดคนจากราชสำนัก แล้วก็เลื่อนเธอและสาวใช้ของเธอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในฮาเร็ม 10 เอสเธอร์มิได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของเธอ เพราะโมรเดคัยกำชับเธอไม่ให้ใครรู้ 11 ทุกๆวันโมรเดคัยเดินมาหน้าลานของฮาเร็ม เพื่อฟังข่าวเอสเธอร์เป็นอย่างไร และมีอะไรเกิดขึ้นแก่เธอ 12 เมื่อถึงเวลาที่สาวๆทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส หลังจากที่ได้เตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสองเดือนแล้ว (และนี่เป็นเวลาปกติสำหรับประทีองผิว คือขโลมกายหญิงด้วยน้ำมันกำยานหกเดือน และหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประทีองผิวผู้หญิง) 13 เมื่อสาวๆทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เธอจะต้องการเอาอะไรจากฮาเร็มไปยังราชสำนัก ก็เอาไปได้ 14 เธอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเธอก็กลับออกมาในฮาเร็มที่สองในอารักขาของฮาซัทซันกษัตริย์ผู้ดูแลนางห้าม เธอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะพอพระทัยในเธอ และทรงเรียกชื่อเธอให้เข้าเฝ้า 15 บัดนี้เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์ บุตรสาวของอาบิฮายิล ลูกของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ เธอมิได้ขอสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เฮกัยข้าราชการสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น 16 เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชสำนัก ในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนเทศกาลในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์ 17 กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนวซัท 18 แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้งดส่วยแก่มณฑลทั้งปวง และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ 19 เมื่อเขารวบรวมหญิงพรหมจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ 20 ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย เช่นเดียวกับเมื่อเขาเลี้ยงดูพระนางมา

โมรเดคัยช่วยชีวิตของกษัตริย์

21 ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกรานและเทเรซ ชันที่สองคนของกษัตริย์ ผู้เฝ้าธรณีประตู มีความโกรธและหาช่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส 22 เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ทราบทุกกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย 23 เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้แขวนสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

ฮามานวางแผนร้ายที่จะทำลายคนยิวทั้งปวง

3 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้กษัตริย์อาหสุเอรัสทรงเลื่อนยศฮามานบุตรชายฮัมเมดารา คนอาคัก กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ 2 บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อฮามาน เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่โมรเดคัยมิได้กราบหรือแสดงความเคารพ 3 ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า “ทำไมท่านละเมิดพระบัญชาของกษัตริย์” 4 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่านวันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา เขาก็ไปเรียนฮามานเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิว 5 เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ฮามานก็เดือดดาล 6 แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ฮามานจึงหาช่องที่จะทำลายยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส 7 ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนิसानปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปเปอร์ คือสลาก ต่อหน้าฮามานเพื่อหาวัน และเพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์ 8 แล้วฮามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า “มีชนชาติหนึ่งกระจัดอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของเขาผิดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่รักษากฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์ 9 ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอร้องออกกฤษฎีกาให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ใส่มือบรรดาผู้ที่ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์” 10 กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ฮามานบุตรชายฮัมเมดารา คนอาคัก ศัตรูของพวกยิว 11 และกษัตริย์ตรัสกับฮามานว่า “เรามอบเงินนั้นให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี” 12 แล้วทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันที่สิบสามเดือนต้น ให้เขียนกฤษฎีกาตามที่ฮามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักษระของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา เขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยพระธำมรงค์ของกษัตริย์ 13 ให้คนเดินข่าวดจดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิ้นสั่งให้ทำลาย สังหารและทำให้ยิวทั้งปวงพินาศไป ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้ริบเอาข้าวของของเขาไปหมด 14 ให้ออกสำเนาเอกสารนั้นเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพรียงกันในวันนั้น 15 บรรดาคนเดินข่าวก็นำไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฤษฎีกานั้นในสุสาปราสาท กษัตริย์ก็ประทับตมกับฮามาน ส่วนชาวนครสุสาพากันจูงง

พวกยิวถืออดอาหาร

4 เมื่อโมรเดคัยทราบทุกอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โมรเดคัยก็ฉีกเสื้อของตนสวมผ้ากระสอบและใส่ขี้เถ้า และออกไปกลางนคร คร่ำครวญด้วยเสียงดังอย่างขมขื่น 2 ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะไม่มีผู้ใดที่สวมผ้ากระสอบเข้าประตูของกษัตริย์ได้ 3 และในukumณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ไปถึง ก็มีการไว้ทุกข์อย่างใหญ่หลวงท่ามกลางพวกยิว ด้วยการอดอาหารร้องไห้และคร่ำครวญ และคนเป็นอันมากนอนในผ้ากระสอบและมีขี้เถ้า 4 เมื่อสาวใช้และขันทีของพระนางเอสเธอร์มาทูลพระนาง พระราชินีก็

เป็นทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื่อผ้าไปให้แก่โมรเดคัย เพื่อท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ยอมรับผ้านั้น ⁵ แล้วพระนางเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์เรียกฮาดาคันที่คนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปรนนิบัติ พระนางตรัสสั่งให้ไปหาโมรเดคัย เพื่อจะทรงทราบว่า เรื่องอะไร และทำอย่างนั้นทำไม ⁶ ฮาดาคันออกไปหาโมรเดคัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตูของกษัตริย์ ⁷ โมรเดคัยก็เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่เกิดขึ้น และจำนวนเงินถูกต้องที่ฮามานสัญญาถวายแก่พระคลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกยิว ⁸ โมรเดคัยยังได้ให้สำเนาภคฤกษ์ที่เขียนที่ออกในสุสาสั่งให้ทำลายเขาทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ อธิบายเรื่องให้พระนาง และกำชับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูลอ้อนวอนพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง ⁹ ฮาดาคันก็กลับไปทูลพระนางเอสเธอร์ถึงสิ่งที่โมรเดคัยได้บอกไว้ ¹⁰ แล้วพระนางเอสเธอร์ก็บอกฮาดาคันให้ส่งข่าวไปให้โมรเดคัยว่า ¹¹ “ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดามณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ภายในพระลานชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มีความหมายอยู่ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์ยื่นธารพระกรทองคำออกรับคนนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนฉันทกษัตริย์ก็มิได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสัปดาห์แล้ว” ¹² เขาก็หลายก็มาบอกโมรเดคัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ตรัสนั้น ¹³ โมรเดคัยจึงบอกเขาให้กลับไปทูลตอบพระนางเอสเธอร์ว่า “อย่าคิดว่าเธออยู่ในราชสำนักจะรอดพ้นได้ดีกว่าพวกยิวทั้งปวง ¹⁴ เพราะถ้าเธอเจียมอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์วานบิดาของเธอจะพินาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้” ¹⁵ แล้วเอสเธอร์ตรัสบอกเขาให้ไปบอกโมรเดคัยว่า ¹⁶ “ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทาน อย่าดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ” ¹⁷ โมรเดคัยก็ไปกระทำทุกอย่างตามที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งแก่ท่าน

พระราชินีเอสเธอร์กล่าวกรรมถึงกษัตริย์

5 อยู่มาในวันที่สามพระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนในที่ลานชั้นในของพระราชสำนัก ทรงข้ามกับทองพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายในพระราชวัง ทรงข้ามทางเข้าพระราชวัง ² เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ประทับยืนอยู่ในพระลาน พระนางก็เป็นทีโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและยอถวาทพระกร ³ กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า “พระราชินีเอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จะประทานให้แก่พระนางถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา” ⁴ และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์” ⁵ กษัตริย์จึงตรัสว่า “ให้ฮามานรีบมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนางเอสเธอร์ปรารถนา” กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับฮามานซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้ ⁶ ขณะอยู่ที่การเลี้ยงเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์ว่า “คำร้องขอของพระนางว่ากระไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่ากระไร แม้จะถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็สำเร็จ” ⁷ พระนางเอสเธอร์ทูลว่า “คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ ⁸ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์ และเป็นทีพอพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพรุ่งนี้หม่อมฉันจะกระทำตามที่กษัตริย์ตรัสนั้น” ⁹ วันนั้นฮามานก็ออกไปด้วยใจชื่นบานและยินดี แต่เมื่อฮามานเห็นโมรเดคัยที่ประตูของกษัตริย์ ไม่ยี่นขึ้นหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็ถืออดอาหารต่อโมรเดคัย ¹⁰ ถึงอย่างนั้นก็ดี ฮามานก็อดกลืนไว้ กลับไปบ้าน ใช้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเศเรทรรยาของตน ¹¹ ฮามานพรรณนาถึงความโง่โง่งแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่ากษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร ¹² แล้วฮามานเสริมว่า “แม้พระราชินีเอสเธอร์ก็มิได้ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้นนอกจากตัวข้า และพรุ่งนี้พระนางทรงเชิญข้ากับกษัตริย์อีก ¹³ แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ トラบใดที่ข้าเห็นโมรเดคัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์” ¹⁴ เศเรทรรยาของท่านและสหายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า “ขอท่านทะเลแกลงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโมรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปคืนเลี้ยงอย่างร่าเริงกับกษัตริย์” คำแนะนำนี้เป็นทีพอใจฮามาน ท่านจึงสั่งให้ท่านทะเลแกลง

ฮามานต้องยกย่องโมรเดคัย

6 คืนวันนั้นกษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นำหนังสือบันทึกเหตุที่น่าจดจำคือพระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายกษัตริย์ ² พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูลเรื่องบิทรานาและเทเรทรรยาอย่างไร คือเรื่องชั้นที่สองคนของกษัตริย์ผู้เฝ้าธรณีประตู ราชองจะปลงพระชนม์กษัตริย์อาหุเสไร ³ กษัตริย์ตรัสว่า “ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่โมรเดคัยเพราะเรื่องนี้บ้าง” ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์ทูลว่า “ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะยะค่ะ” ⁴ กษัตริย์ตรัสว่า “ใครอยู่ในลานบ้าน” ฝ่ายฮามานพองเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่องเอาโมรเดคัยแขวนเสียที่ทะเลแกลงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน ⁵ ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ฮามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะยะค่ะ” และกษัตริย์ตรัสว่า “ให้ท่านเข้ามา” ⁶ ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า “หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด” และฮามานรำพึงในใจว่า “ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศมากกว่าข้า” ⁷ แล้วฮามานจึงทูลกษัตริย์ว่า “เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น ⁸ ขอนำฉลองพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรง และผ้าซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร ⁹ ขอรทมนอบฉลองพระองค์และนำในมือของเจ้านายผู้ใหญ่อีกที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ขอให้แต่งตั้งคนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ และขอให้ชายนั้นขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไปข้างหน้าเขาว่า ‘ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหละ’” ¹⁰ กษัตริย์จึงตรัสกับฮามานว่า “รีบเข้าเถอะ เอะเสื่อและม้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดคัยคนยิวซึ่งนั่งที่ประตูของกษัตริย์ อย่างเว้นสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย” ¹¹ ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับผ้าและตกแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า “ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหละ” ¹² แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่าน คลุมศีรษะและคร่ำครวญ ¹³ และฮามานเล่าทุกสิ่งทั้งที่ปฏิบัติแก่ท่านให้เศเรทรรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่านและเศเรทรรยาของท่านจึงว่า “ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัยซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะล้มลงต่อ

หน้าเขาแน่”¹⁴ ขณะเมื่อเขากำลังหลายกำลังพูดกับท่านอยู่ ชั้นที่ของกษัตริย์ก็มาถึงรับนำอาฆามาไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

การเลี้ยงของพระราชินีเอสเธอร์

7 กษัตริย์จึงเสด็จกับอาฆามาไปในการเลี้ยงกับพระราชินีเอสเธอร์² ในวันที่สองเมื่ออยู่ที่การเลี้ยงเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า “พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม้ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ”³ พระราชินีเอสเธอร์ทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน⁴ เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ แต่ถ้าพวกเราถูกขายเพียงให้เป็นทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลืนสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเราจะเปรียบกับผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ไม่ได้”⁵ กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า “ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้”⁶ และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า “คู่อริและศัตรูคืออาฆามาคนโหดร้ายผู้นี้แหละ” อาฆามา ก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชินี

อาฆามาถูกแขวนคอให้ตาย

⁷ กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล้าองุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่อาฆามาอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว⁸ เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล้าองุ่น ฝ่ายอาฆามายังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า “เขายังจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ” พอพระวาทะหลุดจากพระโอษฐ์กษัตริย์เขาก็มากลุมหน้าอาฆามา⁹ ฮารโบนาซันก็คนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งอาฆามาเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ซึ่งรายงานช่วยพระชนม์กษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของอาฆามา สูงห้าสิบศอกพะเยาะคะ” กษัตริย์ตรัสว่า “แขวนมันบนนั้นแหละ”¹⁰ เขาก็แขวนอาฆามาบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

พวกยิวรับอนุญาตแก้แค้นศัตรูทั้งหลายของเขา

8 ในวันที่นั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศวานของอาฆามาศัตรูของพวกยิวแก่พระราชินีเอสเธอร์ โมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง² กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากอาฆามา พระราชทานให้โมรเดคัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งโมรเดคัยเป็นใหญ่เหนือวงศวานของอาฆามา³ แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบลงที่พระบาทของพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของอาฆามา คนอาทัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นพ้นไปเสีย⁴ กษัตริย์จึงทรงยื่นธำมรงค์คำแก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์⁵ พระนางทูลว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งอาฆามา คนอาทัก บุตรชายอัมเมดาราได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อกำลายพวกยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสี่ของกษัตริย์⁶ เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไรได้ หม่อมฉันจะทนดูการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไรได้”⁷ กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแก่โมรเดคัยคนยิวว่า “ดูเถิด เรามอบวงศวานของอาฆามาแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว⁸ ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระธำมรงค์ เพราะว่าการกฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระธำมรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้”⁹ แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้นในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิวัน ณ วันที่ยี่สิบสาม และให้เขียนกฤษฎีกาตามที่โมรเดคัยบัญญัติทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว ถึงบรรดาสุมุเทศาคิบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียถึงเอธิโอเปีย ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา และถึงพวกยิวเป็นอักษรและในภาษาของเขา¹⁰ และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระธำมรงค์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข่าวขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี่ล้อ อูฐและม้าอาซาไนยหนุ่ม¹¹ ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย ให้สังหารและให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะมากำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา¹² ในวันที่วันตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์¹³ สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก้แค้นศัตรูของตน¹⁴ คนเดินข่าวซึ่งขี่ล้อกับอูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกานั้นออกในสุสาปราสาท¹⁵ เมื่อโมรเดคัยออกไปพบพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าป่านเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายชาวนครสุสาทักก็ให้ร้องเปรมปรีดี¹⁶ พวกยิวมีความพอใจในความยินดี ชื่นบานและเกียรติ¹⁷ ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

พวกยิวป้องกันตนเองได้

9 ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกา ในวันที่นั้นเองที่ศัตรูของพวกยิวหวังจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา)² พวกยิวก็ชุมนุมกันในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อจะจับพวกที่หาช่องทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้ เพราะความกลัวเขาคือครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง³ บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสุมุเทศาคิบาล และผู้ว่าราชการเมือง และเจ้าหน้าที่ราชการก็ช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมรเดคัยครอบงำเขา⁴ เหตุว่าโมรเดคัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดคัยนั้นมีอำนาจมากยิ่งขึ้นทุกที⁵ พวกยิวจึงโจมตีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟันดาบ สังหาร

และทำลายเขา และทำแก้มผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ ⁶ ในสุสาปราสาทพวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน ⁷ ได้สังหารปารชันดารธา และดาลโฟน และอัสปารา ⁸ และเปราธา และอาดัลยา และอาร์ดธา ⁹ และปารมีชกา และอาร์สัย และอาร์ดัย และโวซารา ¹⁰ คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายอัมเมดธา ศัตรูของพวกยิว แต่เขามีได้ปล้นข้าวของ ¹¹ ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์ ¹² กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า “พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคนในสุสาปราสาท รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลืออยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำทูลขอของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เราจะกระทำตามนั้น” ¹³ พระนางเอสเธอร์ทูลว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฤษฎีกาของวันนี้ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง” ¹⁴ กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฤษฎีกาออกในสุสา และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกแขวน ¹⁵ พวกยิวที่อยู่ในสุสา ชุมนุมกันในวันทีสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา แต่เขามีได้รับข้าวของ ¹⁶ ฝ่ายพวกยิวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป้องกันชีวิต และพันศัตรูของเขา เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามีได้รับข้าวของ ¹⁷ เหตุนี้เกิดขึ้นในวันที่สี่เดือนอาดาร์ และในวันที่สี่เขาหยุดพัก และกระทำวนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี ¹⁸ แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สี่เดือนอาดาร์และวันที่สี่ และหยุดพักในวันที่สี่ห้า ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี ¹⁹ เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง ถือวันที่สี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดีและกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เขาส่งของขวัญไปให้กันและกัน

เทศกาลเปอร์ริมเริ่มต้น

²⁰ และโมรเดคัยบันทึกเรื่องนี้และส่งจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหุเสไรส ทั้งใกล้และไกล ²¹ ชักชวนเขาให้ถือวันที่สี่เดือนอาดาร์ และวันที่สี่ห้าเดือนเดียวกันทุกๆปี ²² เป็นวันที่พวกยิวพ้นจากศัตรูของเขา และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นความยินดี และการคร่ำครวญเป็นวันรื่นเริงให้แก่เขา และให้เขาถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่คนจน ²³ พวกยิวจึงตกลงกระทำตามที่เขาตั้งต้นแล้ว และตามที่โมรเดคัยเขียนไปถึงเขา ²⁴ เพราะฮามานบุตรชายอัมเมดธา คนอาทัก ศัตรูของพวกยิวทั้งปวง ได้บงการร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขา ได้ทอดเปอร์ด คือสลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา ²⁵ แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะแลงแกง ²⁶ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า เปอร์ริมตามคำเปอร์ ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เขา ²⁷ พวกยิวก็กำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา และบรรดาผู้ที่เข้าจารัตยิวจะถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด ²⁸ และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทศกาลเปอร์ริมนี้จะไม่เลิกถือในท่ามกลางพวกยิว หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นลงในเชื้อสายของเขาเลย ²⁹ แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ธิดาของอาบิฮาซิล กับโมรเดคัยคนยิว ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทศกาลเปอร์ริม ³⁰ ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหุเสไรส เป็นคำที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข ³¹ และให้ถือวันเทศกาลเปอร์ริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่โมรเดคัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพวกยิว และตามที่เขาตั้งไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเขา เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา ³² พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลเปอร์ริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

โมรเดคัยได้รับตำแหน่งรองกษัตริย์

10 กษัตริย์อาหุเสไรสมีรับสั่งให้เก็บบรรณาการทั่วราชอาณาจักรและตามเกาะต่างๆแห่งทะเล ² พระราชกิจอันก่อปรด้วยพระราชอำนาจและอานุภาพ กับเรื่องราวละเอียดของยศศักดิ์อันสูงของโมรเดคัย ซึ่งกษัตริย์ทรงเลื่อนท่านขึ้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียหรือ ³ เพราะโมรเดคัยคนยิวมีตำแหน่งรองกษัตริย์อาหุเสไรส และท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกยิว และเป็นที่ชอบพอของมวลชาติพี่น้องของท่าน เพราะท่านแสวงหาความมั่งคั่งให้ชนชาติของท่าน และพูดให้เกิดสันติสุขแก่เชื้อสายทั้งปวงของท่าน

โยบ

หนังสือโยบอาจจะเป็นหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ เพราะว่าหนังสือโยบไม่ได้กล่าวถึงประเทศอิสราเอล แผ่นดินคานาอัน พระราชบัญญัติของโมเสส พกาศาสดาพยากรณ์ พระสัญญาของพระเจ้า วันสะบาโต พิธีสุหนัต และเวลาที่พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลให้ออกจากประเทศอียิปต์ เพราะฉะนั้นเราเชื่อว่าหนังสือโยบถูกเขียนขึ้นก่อนเพ็นเทคอสต์ หนังสือโยบไม่ใช่เรื่องสมมุติแต่เกี่ยวกับคนหนึ่งที่เคยอยู่บนโลกนี้ โยบเป็นคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนที่ดีมากกว่ากับโนอาห์และดาเนียล (อสค 14:14, 20) เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นคนชอบธรรมที่อยู่ในตำบลอุส หนังสือโยบนี้ซึ่งเป็นบทกวีได้อธิบายละเอียดถึงปัญหาของคนชอบธรรม เล่มนี้พรรณนาการที่โยบสอบถามพระเจ้าหลังจากโยบเกิดภัยหลายอย่างในชีวิตของเขา ซึ่งโยบถามพระเจ้าว่า ทำไมคนชอบธรรมจะต้องมีปัญหา คำถามนี้เป็นปัญหาสำหรับมนุษย์เราทุกคน (โยบ 1:8) ระยะเวลาของหนังสือโยบนี้เป็นประมาณ 1 ปีหรืออาจจะน้อยกว่า 1 ปี

หลักความประพฤติ, ครอบครัว, ความมั่งคั่งและทางที่เป็นตามอย่างพระเจ้าของโยบ

1 มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย ² ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน ³ ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก ⁴ บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย ⁵ และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามีด ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า “ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำความป และแช่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา” โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

ซาตานฟ้องว่าโยบรับใช้พระเจ้าเพราะรักความมั่งคั่ง

⁶ อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้านำรายงานตัวต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน” ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น” ⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้ไต่ร่องดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย” ⁹ แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ ¹⁰ พระองค์มิได้ทรงกันรั้วต้นไม้อ้อมตัวเขา และครวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาได้อยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนาจพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน ¹¹ แต่ขอเยี่ยงพระหัตถ์เกิด และแต่ต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาได้อยู่ และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพิภคร์พระองค์” ¹² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขาได้อยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแต่ต้องตัวเขาเท่านั้น” ซาตานจึงออกไปจากพระพิภคร์ของพระเยโฮวาห์

ซาตานรับอนุญาตฆ่าบรรดาบุตรของโยบ และทำลายฝูงสัตว์ของท่าน

¹³ อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำอยู่อยู่ในเรือนของพี่ชายหับปีของเขา ¹⁴ มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า “วัวกำลังโดนอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ ¹⁵ และคนเสบามาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน” ¹⁶ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า “เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาพลาญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน” ¹⁷ ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า “บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำอยู่อยู่ในเรือนของพี่ชายหับปีของเขา ¹⁹ และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังกับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน” ²⁰ แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โคนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ ²¹ ท่านว่า “ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์” ²² ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

ซาตานรับอนุญาตทรมาณตัวโยบเอง

2 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้านำรายงานตัวต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ ซาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ด้วย ² และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน” ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น” ³ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้ไต่ร่องดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ” ⁴ แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า “หนังแกนหนัง คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา ⁵ แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแต่ต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะ

แข่งพระองค์ต่อพระพิภพของพระองค์”⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น”⁷ ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพิภพของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ⁸ และท่านก็เอาหินหม้อแตกขูดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

ภรรยาโยบเยาะเย้ยท่าน

⁹ แล้วภรรยาท่านเรียนว่า “ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแข่งพระเจ้าและตายเสียเถิด”¹⁰ แต่ท่านตอบนางว่า “เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ” ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน

สหายสามคนของโยบ

¹¹ เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัคคนซูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน¹² เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และชดผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์¹³ และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

โยบกล่าวถึงความทุกข์และความหมองมืดของตน

3 ต่อมาโยบอำปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน² และโยบว่า³ “ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพิณาศทั้งคืนที่พูดว่า ‘ตั้งครรภ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว’ นั้นด้วย⁴ ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น⁵ ขอความมืดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทึบแห่งวันนั้นทำให้มันหวาดกลัว⁶ ค็นนั้นนะ ขอให้ความมืดทึบฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้มันเป็นส่วนหนึ่งของเดือนต่อไปเลย⁷ ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบานได้ยินในคืนนั้น⁸ ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคืนนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะเปล่งเสียงร้องคร่ำครวญ⁹ ขอให้ดาวเวลารุ่งสว่างของมันมืด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า¹⁰ เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งครรภ์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า¹¹ ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็สิ้นไป¹² ทำไมหัวเข้าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด¹³ ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเฉยสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่¹⁴ กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง¹⁵ หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน¹⁶ หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แก่งซึ่งซ่อนไว้ อย่างการกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง¹⁷ ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดินซึ่ง และที่นั่นผู้ที่เหนียวอ่อนได้หยุดพัก¹⁸ ที่นั่นผู้ถูกจองจำก็สบายด้วยกัน เขาทิ้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่¹⁹ ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา²⁰ โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจหม่นได้มีชีวิต²¹ ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหามันมากกว่าหารัพยาซึ่งซ่อนอยู่²² ผู้ซึ่งแปรปรนดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ²³ โฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้กันไว้²⁴ เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทอออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย²⁵ เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็ตกแก่ข้า²⁶ ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมานก็มาหา”

เอลีฟัสตอบโยบ

4 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า² “ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้³ ดูเถิด ท่านได้แนะนำคนมามากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง⁴ ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเข้าที่อ่อนเปลี้ยให้มีคน⁵ แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันแต่ต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ⁶ ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติดีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า⁷ ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพิณาศหรือ หรือคนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน⁸ ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่โกลาหลด้วยความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น⁹ เขาพิณาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์¹⁰ เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และพินของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว¹¹ สิงโตแก่พิณาศเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป¹² มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเฉียบๆ หูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น¹³ ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท¹⁴ ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวสัน ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นสะเทือน¹⁵ มีวิญญาณองค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกชัน¹⁶ องค์นั้นนั่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์นั้นไม่ได้ มีสัญญาณอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เหยียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า¹⁷ ‘มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ¹⁸ ดูเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และบุตรสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เข่า¹⁹ ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขาอยู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด²⁰ เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพิณาศไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้ใดสนใจ²¹ สง่าราศีซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา”

เอลีฟัสเตือนโยบต่อไป

5 “เรื่องเรียกเดี๋ยวนีซี มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทริชนผู้ใด² แม้ละ ความโกรธฆ่าคนโง่และความริษยาฆ่าคนเขลา³ ข้าเคยเห็นคนโง่หยิ่งร่าก แต่ทันใดนั้นข้าก็แข่งที่อาศัยของเขา⁴ บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มิผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้⁵ ผลการเกี่ยวของเขาคนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักๆติดตามความมั่งคั่งของเขา⁶ เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากจากอกออกมาจากดิน⁷ แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก

บาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน ⁸ ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า ⁹ ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่ง-
 รั้วได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน ¹⁰ พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา ¹¹ พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง
 และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย ¹² พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขาคงได้ทำไม่สำเร็จ ¹³ พระองค์ทรง
 จับคนที่มิปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน ¹⁴ เขาประสบความสำเร็จในเวลากลางวัน และคล้ำไป
 ในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน ¹⁵ แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากดาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง ¹⁶ คนจนจึงมีความ
 หวัง และความชั่วก็ปิดปากของตน ¹⁷ ดุเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงตีตีตนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์ผู้ทรง
 มหิทธิฤทธิ์ ¹⁸ เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์โยนตี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา ¹⁹ พระองค์จะ
 ทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแต่ต้องท่าน ²⁰ ในคราวกันดารอาหาร พระองค์จะ
 ทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอาวุธของดาบ ²¹ จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการกำ-
 ลายเมื่อมันมาถึง ²² ท่านจะเยาะเย้ยการทำลายและการกันดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าดิ้น ²³ ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่า
 ทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน ²⁴ ท่านจะทราบว่าเป็นที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาป ²⁵ ท่าน
 จะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก ²⁶ ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่
 หง่อม อย่างพ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู ²⁷ ดุเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เรารอออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของตน
 เถิด”

โยบขอความเมตตา

6 แล้วโยบตอบว่า ² “โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราข ³ บัดนี้ก็จะหนักกว่า
 ทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกสิ้นไปหมด ⁴ เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มไปด้วย
 มันท ความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าขยายแนวเข้าใส่ข้า ⁵ ลาป่าร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัวผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ ⁶ จะรับประทานสิ่งที่
 จิตใจไม่ได้เสลือได้หรือ หรือไปขามีสระอะไรบ้าง ⁷ สิ่งซึ่งจิตใจของข้าไม่ยอมแต่จะต้องนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า ⁸ โอ ข้าอยากจะได้
 สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า ⁹ ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขี้ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์
 อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย ¹⁰ นี่จะเป็นการปล่อยโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะ
 ข้ามิได้ปิดพระวอนขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น ¹¹ ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า ¹² กำลัง
 ของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อของสัมฤทธิ์หรือ ¹³ ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ ¹⁴ บุค-
 คคนผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ¹⁵ พี่น้องของข้ากรดยอย่างลำธาร
 อย่างลำธารที่น้ำไหลล้น ¹⁶ ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น ¹⁷ เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของ
 มัน ¹⁸ หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพิณาค ¹⁹ หมู่คนเดินทางของตำบลเกมมอดดู คนเดินทางของ
 เมืองเขมารถอดคอยหมู่คนเหล่านั้น ²⁰ เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละอายใจ ²¹ เพราะบัดนี้ ท่านทั้ง-
 หลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว ²² ข้าพูดว่า ‘ขอของกำนัลข้าหน่อย’ หรือ ‘ขอสินบนจากทรัพย์สิน
 ของท่านให้ข้า’ ²³ หรือว่า ‘ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์’ หรือว่า ‘ขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ’ หรือ ²⁴ สอนข้าซี และข้าจะเจียม ขอ
 ทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน ²⁵ คำซึ่งตรงมีอำนาจมาจริงๆ แต่คำตีเถียงของท่านตีเถียงอะไร ²⁶ ท่านคิดว่าท่านตีเถียงลือคำได้หรือ
 เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม ²⁷ เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบ่อนัดกจับเพื่อนของท่าน ²⁸ ฉะนั้นบัดนี้ ขอ
 มองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามูสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน ²⁹ ขอทีเถอะ ขอหันคิดใหม่ อย่าทำความชั่วซ้ำเลย เออ กลับคิดใหม่
 เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่ ³⁰ มีความชั่วซ้ำสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรศภัยพิบัติหรือ”

โยบอ่อนวอนต่อพระเจ้า

7 “มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจิ้งจอกหรือ ² เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเขา
 และเหมือนอย่างลูกจิ้งจอกผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน ³ เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืน
 แห่งความน่าอึดโรยแก่ข้า ⁴ เมื่อข้านอนลง ข้าว่า ‘เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป’ และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า ⁵ เนื้อ
 ของข้าห่มนอนและก้อนฝุ่น หน้างของข้าแข็งขึ้น แล้วก็น่ารังเกียจ ⁶ วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความ
 หวัง ⁷ โอ ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตามของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย ⁸ ตามของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ไต่ดู
 ข้าพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว ⁹ เมฆจางและหายไปจันใด บุคคลที่ลงไปยังแดน
 คนตายก็มีได้ขึ้นมาจันนั้น ¹⁰ เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขาอีก หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขาอีกเลย ¹¹ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้ง
 ปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระ-
 องค์ ¹² ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์ ¹³ เมื่อข้าพระองค์พูดว่า ‘เตียงของข้าจะเล่าโลม
 ข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า’ ¹⁴ แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิ-
 มิติ ¹⁵ จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์ ¹⁶ ข้าพระองค์เมื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่
 ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์ ¹⁷ มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่า
 เขาสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา ¹⁸ ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ ¹⁹ อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้า
 พระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะคลื่นน้ำลายของตนได้ ²⁰ โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักษ์รักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำ-
 บาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดั่งนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้า
 พระองค์เอง ²¹ ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วซ้ำของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้า
 พระองค์จะนอนลงในพงคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว”

บิลดัดว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด

8 แล้วบิลดัดคนซุฮาร์ตอบว่า ² “ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่ยาวนานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานนัยสักเท่าใด ³ พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ ⁴ ถ้าบุตรของท่านได้กระทำความบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทิ้งหลายเพราะเหตุการละเมิดของเขา ⁵ ถ้าท่านจะหมิ่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ⁶ ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมแน่ละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตั้งขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่ ⁷ ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปปลายๆจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น ⁸ ข้าขอร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง ⁹ (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่ เพราะวันคืนของเรานั้นแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา) ¹⁰ เขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ ¹¹ ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ ¹² ขณะที่เมล็ดยังไม่ได้ตกลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ ¹³ ทางของบรรดาผู้ที่ลืมนะพระเจ้านั้นเป็นอย่างไรนั้นแหละ ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป ¹⁴ ความหวังใจของเขาหักสะบั้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม ¹⁵ เขาพึ่งเรือนของเขา แต่มันทนไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หักงออยู่ไม่ ¹⁶ เขาเชียวสดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา ¹⁷ รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปใต้ออกก่อนหิน ¹⁸ ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั่นจะปฏิเสธเขาว่า ‘ข้าไม่เคยเห็นเจ้า’ ¹⁹ ดูก่อน นี่เป็นความชื่นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน ²⁰ ดูก่อน พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดีรอบคอบ หรือคำจวนผู้กระทำความชั่วร้าย ²¹ พระองค์ก็จะทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้องเสมอ ²² คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะห่มความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่ดีต่อไปอีกเลย”

โยบยอมรับว่าท่านเป็นคนบาป

9 แล้วโยบตอบว่า ² “จริงทีเดียว ข้าทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร ³ ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะโต้แย้งกับพระองค์ ในพันครั้งผู้หนึ่งก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว ⁴ พระองค์ฉลาดอยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยโต้แย้งข้อต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า ⁵ พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีรู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์ ⁶ ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สั่นสะเทือน ⁷ ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงพินิจเก็บบรรดาดวงดาวไว้ ⁸ ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย้ายคลื่นของทะเล ⁹ ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวระเซ่ และหมู่ดาวไกล หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้ ¹⁰ ผู้ทรงกระทำมหกิจเหลือที่จะเข้าใจได้ และการมหิศรย์อย่างนับไม่ถ้วน ¹¹ ดูก่อน พระองค์ทรงผ่านข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่ ¹² ดูก่อน พระองค์ทรงฉวยไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะกู่พระองค์ว่า ‘พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น’ ¹³ ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงหันพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความอหังการต้องกราบอยู่ ¹⁴ แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์ ¹⁵ แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า ¹⁶ ถ้าข้าร้องกู่ต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า ¹⁷ เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทวิบาดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ ¹⁸ พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม ¹⁹ ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ดูก่อน พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้ ²⁰ ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง ²¹ ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวตัวเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า ²² ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า ‘พระองค์ทรงทำลายทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว’ ²³ เมื่อภัยพิบัตินำความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด ²⁴ แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า ²⁵ ‘วันที่หลายของข้าพระองค์เร็วกว่านกวิ่ง มันพันไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร ²⁶ มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ตังถกอินทรีโฉบลงบนเหยื่อ ²⁷ ถ้าข้าพระองค์ว่า ‘ข้าจะลืมนำร้องทุกข์ของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเส้าของข้าเสีย และเบิกบาน’ ²⁸ ข้าพระองค์เกิดลวบบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบว่าจะจะไม่ลืมนำร้องทุกข์ของข้าพระองค์ไร้ผิด ²⁹ ถ้าข้าพระองค์ชั่วข้า ข้าพระองค์ตรากตรำเปล่าๆทำไม ³⁰ ถ้าข้าพระองค์ชำระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง ³¹ พระองค์ยังจะทรงรุมข้าพระองค์ลงไปใต้ออก แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์’ ³² พระองค์มิใช่มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเรามาสู้คดีด้วยกัน ³³ ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้ ³⁴ ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสียที และขออย่าให้ความครั่นคร้ามจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก ³⁵ แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นเช่นนั้น”

โยบสิ้นหวังเพราะเหตุสภาพของตน

10 “จิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยั้งยั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจขมขื่นของข้า ² ข้าจะกู่พระเจ้าว่า ‘ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าจะไฉนพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์’ ³ พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถ์กิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนชั่ว ⁴ พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ ⁵ วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีกของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ ⁶ ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์ ⁷ แม้พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ ⁸ พระหัตถ์ของพระองค์บีบและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์ ⁹ ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดั่งดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดินอีกหรือ ¹⁰ พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำนม และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ ¹¹ พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น ¹² พระองค์ทรงประสาทชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้ ¹³ แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์ ¹⁴ ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วข้าพระองค์ ¹⁵ ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ก็ยังผงกศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ¹⁶ ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหิศรย์สู้ข้า

พระองค์อีก¹⁷ พระองค์ทรงฟื้นฟูพยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์¹⁸ โฉนพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์ โอ ข้าพระองค์อยากตายก่อนตาใดๆได้ เห็นข้าพระองค์¹⁹ เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว²⁰ วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่สำผิง เพื่อข้าพระองค์จะชื่นใจสักหน่อย²¹ ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยักที่ข้าพระองค์ไม่กลับถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช²² แผ่นดินแห่งความมืดก็ดังตัวความมืดทีเดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด”

โศฟาร์ว่าโยบพูดมุสาและเป็นคนหน้าซื่อใจคด

11 แล้วโศฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า² “ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ³ ควรที่คำพูดมุสาของท่านทำให้คนนิ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ⁴ เพราะท่านว่า ‘หลักคำสอนของข้าบรียูร์ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า’⁵ แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน⁶ ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์เอนกอนันต์ จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร่องจากท่าน น้อยกว่าความชั่วช้าของท่านพึงได้รับ⁷ ท่านจะหยิ่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านจะหยิ่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ⁸ มันสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ สึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้⁹ วัตถุก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล¹⁰ ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้¹¹ เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ¹² แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า¹³ ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์¹⁴ ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน¹⁵ แล้วแน่ละ ท่านจะเขยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว¹⁶ เพราะท่านจะล้มความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ ไต่ไหลผ่านพื้นไป¹⁷ แล้วชีวิตของท่านจะสุขใส่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า¹⁸ และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักผ่อนอย่างปลอดภัย¹⁹ ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน²⁰ แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมืดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง”

โยบตอบและว่ากล่าวความถ้อยธรรมของเพื่อนๆ

12 แล้วโยบตอบว่า² “ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน³ แต่ข้าก็มี ความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ⁴ ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ⁵ ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเคียงที่ถูกสบประมาท⁶ เต็นท์ของโจรก็มั่นคง และบุคคลที่ยั่วเย้าพระเจ้าก็มั่นคง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา⁷ แต่ขอลงสัตว์เดียวริจวาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน⁸ หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน⁹ ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น¹⁰ จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง¹¹ ทุกดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ¹² สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ¹³ สติปัญญาและฤทธานุภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ¹⁴ ดูเถิด พระองค์ทรงพังทลายลงและไม่มีการสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีการเปิดได้¹⁵ ดูเถิด พระองค์ทรงยึดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน¹⁶ พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลวงทั้งผู้ลวงเป็นของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงนำที่ปรักปรำตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่¹⁸ พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว¹⁹ พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย²⁰ พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพินิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ²¹ พระองค์ทรงเทความเหยียดหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำผู้ที่แข็งแรงอ่อนกำลัง²² พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลือออกมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมาสู่ความสว่าง²³ พระองค์ทรงกระทำประชชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคลงอีก²⁴ พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำเขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง²⁵ เขาทั้งหลายล้าอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาไซเซออย่างคนเมา”

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

13 “ดูเถิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว² อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน³ แต่ข้าใครจะทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารภจะสูคติของข้ากับพระเจ้า⁴ ส่วนท่าน ท่านจวนเสียด้วยการมุสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้ไม่ได้⁵ โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน⁶ บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า⁷ ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดลวงเพื่อพระองค์หรือ⁸ ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่ายพระเจ้าหรือ⁹ เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะตีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ¹⁰ พระองค์จะทรงตำหนิท่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ¹¹ ความโอ้อวดระการการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำครวญ และความคร่ำครวญต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ¹² ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เถ้า ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน¹³ ขอนิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด¹⁴ ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสียงชีวิตของข้า¹⁵ ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็ยังหวังใจในพระองค์ แต่ข้าจะยืนยันยืนยันทางทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์¹⁶ พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์¹⁷ ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน¹⁸ ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบรียูร์¹⁹ ใครนะจะสูคดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย²⁰ ‘ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์²¹ ขอทรงหวดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความคร่ำครวญต่อพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำครวญ²² ขอพระองค์ทรงเรียกเถิด

แล้วข้าพระองค์จะถูกลดโทษ หรือขอให้ข้าพระองค์ถูกลดโทษ และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์ 23 บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์ 24 ทำไมพระองค์ทรงเมตตาพระพิภพเสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์ 25 พระองค์จะทรงให้ไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามพวงแหวนหรือ 26 เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขื่นต่อผู้ข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่ 27 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ขื่อไว้ และทรงเฝ้าดูทางทั้งสี่ของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์ 28 มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเก่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน”

โยบตอบสหายของตน

14 “มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นานวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ 2 เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาจะไปอย่างไร และไปอยู่ต่อไปอีก 3 และพระองค์ทรงลืมนพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ 4 ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน 5 วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่让他ผ่านไป 6 ฉะนั้น ขอทรงหันพระพิภพไปจากเขา และทรงเลิกเกิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจิ้ง 7 เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง 8 ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในพงคสิดิน 9 แต่พอได้กลับใจของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน 10 แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เอย มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า 11 น้ำขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉับไฉน 12 ฉะนั้นแหละ มนุษย์ก็ขึ้นและไปลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ขึ้น และปลูกเขาก็ไม่ได้ 13 โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะได้ ใครจะให้พระองค์ทรงปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ 14 ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาจะมีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง 15 พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะถูกลดโทษของพระองค์ พระองค์จะทรงอวยพรสวรรค์ของพระองค์ 16 แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ 17 การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ฟืนกตธา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ 18 แต่ภูเขาก็กาลายลงและหุบเขาไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน 19 น้ำเขาเหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆที่งอกขึ้นจากพงคสิดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน 20 พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลับไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย 21 บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาก็หลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยิ่งรู้ไม่ 22 เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตนและจิตใจเขาค่ำครวญ”

เอลีฟัสว่าเขามีความรู้มากกว่าโยบ

15 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 “ควรที่คนมีปัญหาจะตอบด้วยความรู้ลุ่มๆแล้งๆหรือ และบรรจูลมตะวันออกให้เต็มท้อง 3 ควรที่เขาจะได้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ 4 แต่ท่านกำลังขจัดความยำเกรงเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพิภพพระเจ้า 5 เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาสินของคนฉลาดแกมโกง 6 ปากของท่านกล่าวโทษตนเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำตนเอง 7 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเป็นเขาหรือ 8 ท่านได้ฟังความลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ 9 ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า 10 ในพวกเราเป็นคนผมหงอกและคนสูงอายุ แต่ก็ยิ่งกว่าบิดาของท่าน 11 ท่านเห็นคำเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ 12 เหตุใดท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า 13 คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อผู้พระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน 14 มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้ 15 ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธินของพระองค์ ไซ้แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ไฟสวรรค์ก็ไม่สะอาด 16 แล้วมนุษย์ผู้ดื่มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ก็น่าสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 17 ฟังข้า ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว 18 สิ่งที่คุณมีปัญหาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้บังไว้ 19 ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปท่ามกลางเขากิ่งหลาย 20 คนชั่วก้นทุกขัฏขานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้สืบบังคับ 21 เสียงที่นำคร้ามกลัวอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมึนคั่ง 22 เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ 23 เขาพาแสรไปเพื่อหาอาหาร กล่าวไว้ว่า ‘อยู่ที่ไหนนะ’ เขาทราบอยู่ว่าวันแห่งความมืดอยู่แค่เอื้อมมือ 24 ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาครัมกลัว มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึก 25 เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู่พระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 26 เขาวางเข้าใส่พระองค์อย่างตื้อตึงพร้อมกับตั้งป้อมหนา 27 เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา 28 และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง 29 เขาจะไม่มั่งมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าวของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน 30 เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน้าของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย 31 อย่าให้เขาวางใจในความมั่งคั่งลวงตัวเขาเอง เพราะความมั่งคั่งจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา 32 จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกึ่งก้านของเขาจะไม่เขียว 33 เขาจะเป็นประดุจเถาพุ่มที่เขยั่วลูกของดินของมัน และเป็นดังต้นมะกอกเทศที่สลัดกิ่งดอกบานของมัน 34 เพราะว่าที่ขุมขุมของพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย 35 เขาก็หลายตั้งครครความชั่ว และคลอดความร้ายออกมา และท้องของเขาทั้งหลายจะเตรียมการล่อลวง”

โยบบ่นเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า

16 แล้วโยบตอบว่า 2 “ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มานานแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล่าโลมที่กวนใจ 3 คำลุ่มๆแล้งๆจะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ 4 ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายกายกองมาต่อสู้อันทั้งหลายได้ และสิ้นศีรษะของข้าใส่ท่าน 5 ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการ

เคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระจับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย ⁶ ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระจับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด ⁷ แต่นี่แหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเล็กร้างไป ⁸ และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความผ่ายผอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า ⁹ พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเคี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักปรำของข้าถลึงตาสู้อข้า ¹⁰ มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแถมประจานข้า เขาสูมหัวกันปรักปรำข้า ¹¹ พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย ¹² ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้น เอะ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์ ¹³ นักรบของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเปิดโตของข้าและไม่พละมือเลย พระองค์ทรงเทน้ำดีของข้าลงบนดิน ¹⁴ พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์ ¹⁵ ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกปรกด้วยผงคลีดิน ¹⁶ หน้าของข้าแดงด้วยการร่ำไห้ เงามัจจุราขอยู่ที่หลังตาของข้า ¹⁷ แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความอยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์ ¹⁸ โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก ¹⁹ ดูกูเกิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง ²⁰ เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเทน้ำตาออกถวายพระเจ้า ²¹ โอ ขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนวอนเพื่อนมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนวอนเพื่อเพื่อนบ้านของเขา ²² เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ”

โยบอ่อนวอนต่อพระเจ้า

17 “ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว ² แน่ละ คนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การยั่วเย้าของเขา ³ ‘โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้ ⁴ เพราะพระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา’ ⁵ ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืดไป ⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรามะนา ⁷ นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเขา ⁸ คนที่เที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าชื่อใจอด ⁹ คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ ¹⁰ แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มิมีปัญหาสักคนในพวกท่าน ¹¹ วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น ¹² เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด ¹³ ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความมืด ¹⁴ ข้าได้พูดกับความเบื่อหน่ายว่า ‘เจ้าเป็นพ่อของข้า’ และพูดกับหนอนว่า ‘เจ้าเป็นแม่ของข้า และเป็นพี่สาวของข้า’ ¹⁵ แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นใครจะเห็นได้ ¹⁶ ความหวังนั้นจะลงไปที่ดาลประตูแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน”

บิลัดกล่าวถึงความทุกข์ของคนชั่ว

18 แล้วบิลัดคนชูอาห์ตอบว่า ² “ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด ³ ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเราทรมานในสายตาของท่าน ⁴ ท่านผู้ฉีกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกกอดกั๊งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน ⁵ เอะ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก ⁶ ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมืด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมกับเขา ⁷ ก้าวอันแข็งแรงของเขาก็จะสิ้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง ⁸ เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง ⁹ กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา ¹⁰ มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา ¹¹ สิ่งน่าหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และใส่ติดสันเท้าของเขาอยู่ ¹² กำลึงของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความกลัว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา ¹³ มันจะกินความแข็งแรงแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหิวปีแห่งความตายจะกินความแข็งแรงของเขาเสีย ¹⁴ ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังภคิตรีแห่งความน่าหวาดเสียว ¹⁵ สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำมะถันเคลื่อนกลาดอยู่เหนือที่ที่อยู่ของเขา ¹⁶ รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ดิน และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดกั๊ง ¹⁷ การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน ¹⁸ เขาจะถูกผลักไสจากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกใส่ออกไปจากแผ่นดินโลก ¹⁹ เขาจะไม่มียุทธหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่ ²⁰ ผู้ที่มากภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หวาดกลัวด้วย ²¹ แน่ละ ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ”

โยบมั่นคงในความเชื่อ

19 แล้วโยบตอบว่า ² “ท่านทั้งหลายจะทรมานจิตใจข้านานสักเท่าใด ทั้งๆที่ข้าเป็นขึ้นๆด้วยถ้อยคำ ³ ท่านทั้งหลายพูดสับสนประมาทข้า สิบหนแล้ว และทำตัวเป็นคนแปลกหน้าต่อข้านี้ท่านก็ไม้อายเลย ⁴ ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า ⁵ ถ้าท่านทั้งหลายจะพยายเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า ⁶ จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้ ⁷ ดูกูเกิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน ⁸ พระองค์ทรงก่อคำแพ่งกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป ⁹ พระองค์ทรงปลดส่งราศีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า ¹⁰ พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้ ¹¹ พระพิโรธของพระองค์ฟุ้งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรักปรำของพระองค์ ¹² กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทิ้งหลายกองเชิงเกินต่อสู้อข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า ¹³ พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย ¹⁴ ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมข้าเสียแล้ว ¹⁵ คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา ¹⁶ ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า ¹⁷ ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแขยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ่อนวอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง ¹⁸ แม้เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า ¹⁹ สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า ²⁰ กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด ²¹ โอ ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า ²² ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่าง

กับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า ²³ โอ ข้าอยากให้ถ้อยคำของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้อารักขาไว้ในหนังสือ ²⁴ ข้าอยากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิรันดร์ ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว ²⁵ แต่ส่วนข้า ข้ากราบว่า พระผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก ²⁶ และหลังจากตัวหนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า ²⁷ ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะมองเห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนระโหย ²⁸ แต่ท่านทั้งหลายควรว่า 'ทำไมพวกเราชมเชยท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา' ²⁹ จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะกราบว่ามีการพิพากษา"

โทฟาร์คิดว่าความบาปที่โยบซ่อนอยู่จะปรากฏ

20 แล้วโทฟาร์ชาวนาอาเมห์ตอบว่า ² "เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน ³ ข้าได้ฟังคำติเตียนที่สบประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ ⁴ ตั้งแต่เด็กดำบรรพมา ตั้งแต่เมื่อนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า ⁵ เสียงไชโยของคนชั่วนั้นสิ้น และความชื่นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว ⁶ แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ ⁷ เขาจะพินาศเป็นนิรันดร์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า 'เขาอยู่ที่ไหน' ⁸ เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน ⁹ นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาก็จะไม่เห็นเขาอีกเลย ¹⁰ ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขาจะคั้นทรัพย์สมบัติของเขา ¹¹ กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในพงคลีดิน ¹² แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา ¹³ แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่เมื่อไว้ในปากของเขา ¹⁴ อาหารของเขาจะเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเข้าในตัวเขา ¹⁵ เขากลับทรัพย์สมบัติลงไป แต่จะเอาเงินออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา ¹⁶ เขาจะดูดพิษของงูเข้า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา ¹⁷ เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่ ¹⁸ เขาจะกินผลงานของเขา และจะไม่กลับกินเสีย เขาได้ทำไร่นาไร่นาไร่นา เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความชื่นบานในสิ่งนั้นเลย ¹⁹ เพราะเขาได้ขยี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง ²⁰ แม่นอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย ²¹ อาหารของเขาจะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สมบัติของเขา ²² ในขณะที่เขาอ้อมหน้าสำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา ²³ เมื่อกำลังจะเติมท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังจากลงมานเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่ ²⁴ เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก คินธูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ ²⁵ เขาถึงมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันยาววับออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา ²⁶ ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ ²⁷ ฟ้าสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นประทุปร่าเขา ²⁸ ผลกำไรแห่งครัวเรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ²⁹ นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา"

โยบทุกขใจเรื่องความเจริญของคนอธรรม

21 แล้วโยบตอบว่า ² "ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน ³ ขอดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ ⁴ ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมจึงไม่ควรเป็นทุกข์ ⁵ มองดูข้าซี และจงตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน ⁶ เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสิ้นสะก้านก็จับเนื้อของข้า ⁷ ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น ⁸ เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา ⁹ เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่ริ้วรอยของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเขา ¹⁰ วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแก่ง ¹¹ เขาส่งเด็กๆ ออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เต็มรำ ¹² เขายืมเอารำมะนาและพินเขาคู่ และเปรมปรีดีตามเสียงขลุ่ย ¹³ ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาจะไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว ¹⁴ เขาจึงทูลพระเจ้าว่า 'ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน ¹⁵ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราธัญฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร' ¹⁶ ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า ¹⁷ ตะเกียงของคนชั่วดับบ่อยู่เท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ่อยู่เท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ ¹⁸ เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป ¹⁹ พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของข้าไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะกราบ ²⁰ นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มน้ำพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ²¹ เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศาคณาญาติที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคืนเสียแล้ว ²² มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แด่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ ²³ คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น ²⁴ ถึงกายของเขาเต็มไปด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาที่ชุ่มด้วยไขมัน ²⁵ อีกคนหนึ่งตายด้วยไขมันข้น ไม่เคยได้ชิมของดี ²⁶ เขาทิ้งสองนอนลงในพงคลีดินเหมือนกัน และตัวหนอนก็คลุมเขากิ่งสองไว้ ²⁷ ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า ²⁸ เพราะท่านว่า 'วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เต็นท์ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน' ²⁹ ท่านมิได้ถามนักท่องเทียว และท่านไม่ได้รับสักขีพยานของเขาหรือ ³⁰ ว่าคนชั่วได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ ³¹ ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสอนเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ ³² แม้กระนั้นเขาจะถูกห้ามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์ ³³ สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็เขาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน ³⁴ แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา"

เอลีฟัสพองโยบเป็นครั้งที่สาม

22 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า ² "คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แน่ละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก ³ ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นทีพอพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์ ⁴ พระองค์จะทรงตีเตียนท่านเพราะยำเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ ⁵ ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ ⁶ เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่านั้น และริบเสื้อผ้าของคนที่ยากจน ⁷ ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหวังเหนี่ยวนมปึงไว้มิให้คนทีหิว ⁸ คนที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มีหน้ามีตาก็ได้เข้าอาศัย

อยู่ 9 ท่านไล่เมื่อยออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพ้อก็หัก 10 เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันดับพลันก็ท่วมทับท่าน 11 หรือความมืดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้ 12 พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดุดาวที่สูงที่สุดเกิด มันสูงจริงๆ 13 เพราะฉะนั้นท่านว่า ‘พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะลุเมฆมืดกับไปพิพากษาได้หรือ 14 เมฆที่คลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า’ 15 ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น 16 ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม 17 ผู้ทูลพระเจ้าว่า ‘ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย’ และ ‘องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้’ 18 แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า 19 คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ 20 ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย 21 จงปรองดองกับพระเจ้า และอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน 22 ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน 23 ถ้าท่านกลับมาถึงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะถึงความชั่วช้าให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน 24 ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน และทองคำเมืองโอเฟอร์ไว้เหมือนหินในลำธาร 25 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย 26 แล้วท่านจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเหยหน้าของท่านหาพระเจ้า 27 ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน 28 ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน 29 เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า ‘มีการทรงช่วยยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด’ 30 พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน”

โยบอาลัยถึงพระเจ้า

23 แล้วโยบตอบว่า 2 “คำร้องทุกข์ของข้าก็เพิ่มขึ้นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทรมานก็หนักกว่าการร้องครางของข้า 3 โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์ 4 ข้าจะยื่นคตของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรลือข้อดีแด่ให้เต็มปากข้า 5 ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า 6 พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่าปะ พระองค์จะทรงให้คำลึงแก่ข้า 7 ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิത്യ 8 ดูก่อน ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็มิสังเกตเห็นพระองค์ 9 ข้ายังช้ำมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็มิเห็นพระองค์ ข้าขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ 10 ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ 11 แท้ของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์แน่ ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หันไปข้างๆเลย 12 ข้ามิได้พลาไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตราคาพระวจนะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า 13 แต่พระองค์ทรงผันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น 14 เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระดำริของพระองค์ 15 เพราะฉะนั้นข้าจึงสทกสะท้านต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตรึกตรอง ข้าก็ครั้นคร้ามต่อพระองค์ 16 พระเจ้าทรงกระทำให้ใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสทกสะท้าน 17 เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมืดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมืดกับไว้จากหน้าข้า”

โยบบ่นว่าพระเจ้าทรงเป็นเฉยต่อความชั่วร้าย

24 “เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์ 2 มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายึดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง 3 เขาไล่ต้อนลาของคนที่กำพร้าพ้อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน 4 เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด 5 ดูก่อน ดังลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งเลี้ยงให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา 6 เขาทิ้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว 7 เขากำทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว 8 เขาเปียกฝนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง 9 มีผู้ฉวยเด็กกำพร้าพ้อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน 10 เขาทิ้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟ่อนข้าวไปจากคนที่หิว 11 เขากำน้ำมันอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่ป่อยอย่างงุ่น แต่เขาต้องทนความกระหาย 12 คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา 13 เขาอยู่ในพวกที่ทบทวนความสว่าง ที่ไม่คู่เคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น 14 เขาตรกรลุกขึ้นมาแต่เขารู้ เขาฆ่าคนยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย 15 เขาของผู้ล่องประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวไว้ว่า ‘ไม่มีตาใดจะเห็นข้า’ และเขาก็ปลอมหน้าของเขา 16 ในยามมืดเขาขุดเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จักความสว่าง 17 เพราะเขามองจู่จาดเป็นเหมือนเวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยองของเขามัจจุราช 18 เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกสาปในแผ่นดิน เขาไม่เห็นหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา 19 ความแห้งแล้งและความร้อนฉวยเอาน้ำหิมะไปฉับใจ แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำความบาปไปฉับนั้น 20 ครรภ์จะลืมหยา ตัวหนอนจะกินเขาอย่างอโรย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้ 21 เขาเร็ดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย 22 เขาได้ทำลายคนที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมั่นใจเรื่องชีวิตของตน 23 พระเจ้าทรงประกาศความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึ่งอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา 24 เขาทิ้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไป และถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่น ๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว 25 แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามุสา และสำแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ”

บิลัดบอโยบว่ามนุษย์ไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้

25 แล้วบิลัดคนซุอาห์ตอบว่า 2 “พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยาแรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์ เมืองสูงของพระองค์ 3 กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง 4 แล้วมนุษย์จะชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร 5 ดูก่อน ถึงแมื่อดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุขใส และดวงดาวก็ไม่

บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์⁶ มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวตักแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน”

โยบกล่าวซ้ำว่าท่านเชื่อในพระเจ้า

26 แล้วโยบตอบว่า² “ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ³ ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผลจริงหนอ⁴ ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญาณของใครได้ออกมาจากท่าน⁵ ชาวแดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านใต้น้ำและชาวเมืองนั้น⁶ นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพินาศไม่มีผ้าห่ม⁷ พระองค์ทรงคลี่ทางเหนือออกคลุมที่เวียงวัง และแขนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า⁸ พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆกับของพระองค์ และเมฆนั้นก็มิขาดวันไป⁹ พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และเคลือบของพระองค์ออกคลุมมันไว้¹⁰ พระองค์ทรงขีดประมณฑลไว้บนพื้นน้ำ ณ ระหว่างความสว่างและความมืด¹¹ เสาฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงชนาบ¹² พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์¹³ พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพยานาถที่ขด¹⁴ ดูกิ่ง เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจพิสดารของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้”

ความจริงใจของโยบ

27 และโยบได้กล่าวกลอนภาคิตของตนอีกว่า² “พระเจ้าทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำให้ข้าให้ขมขื่น³ เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบไต่ และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบไต่⁴ ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง⁵ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย⁶ ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มั่นไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า⁷ ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม

คนหน้าซื่อใจคดขาดความหวัง

⁸ เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าซื่อใจคด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป⁹ พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา¹⁰ เขาจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ¹¹ ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹² ดูกิ่ง ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงก็เดี๋ยวเล่า¹³ ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้มิบังคัมจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹⁴ ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขา ก็หาไม่พอกัน¹⁵ คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฝ่ายทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ¹⁶ ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างผงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ตั้งดินเหนียว¹⁷ เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน¹⁸ เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง¹⁹ คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาล้มตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว²⁰ ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป²¹ ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุมันก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา²² พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์²³ คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา”

สติปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า

28 “แน่ละ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขากลึง² เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และกลึงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ³ มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเขามัจจุราช⁴ เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน⁵ ฝ่ายแผ่นดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้⁶ ก้อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ⁷ ทางนั้นไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีตาเหยี่ยวตามองเห็น⁸ ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านที่นั่น⁹ คนยื่นมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก¹⁰ เขาขุดสร้างไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง¹¹ เขากินตาน้ำไว้ เพื่อมิให้มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง¹² แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน¹³ มนุษย์ไม่รู้จึกค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ¹⁴ บาดาลพูดว่า ‘ที่ข้าไม่มี’ และทะเลกล่าวว่า ‘ไม่อยู่กับข้า’¹⁵ จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้¹⁶ จะตราคาเป็นทองคำโอฟริก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้¹⁷ จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้¹⁸ อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา¹⁹ บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้²⁰ ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน²¹ เป็นสิ่งที่ซ่อนพันจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ²² แดนพินาศและมัจจุราชกล่าวว่า ‘เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา’²³ พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย²⁴ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์²⁵ ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง²⁶ เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า²⁷ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย²⁸ และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า ‘ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั้นแหละคือพระปัญญา และที่จะหันจากความชั่ว คือความเข้าใจ’”

โยบแก้คำกล่าวหาผิด

29 แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาคิตของท่านอีกว่า² “โอ ข้าอยากจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า³ เมื่อประทับของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์⁴ อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่น

อยู่ เมื่อความลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเศียรของข้า 5 เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า 6 เมื่อเขาล้าง
 อย่างเกาของข้าด้วยนมขันทัน และก้อนหินเทธารน้ำมันออกให้ข้า 7 เมื่อข้าออกมาถึงประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน 8 คนหนุ่มๆ เห็น
 ข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขี้นยืน 9 เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้ 10 เสียของขุนนางก็สงบลง และสิ้นของเขาก็เกาะติดเพ-
 ดานปาก 11 เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า 12 เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องไห้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มี
 ใครอุปถัมภ์เขา 13 พระของคนที่จวนพิณาศก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน 14 ข้าสวมความชอบ-
 ธรรม และมันก็ห่อหุ้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ 15 ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย 16
 ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก 17 ข้าหักขากระดูกของคนชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเขา 18 แล้วข้า
 คิดว่า ‘ข้าจะตายในวังของข้า และข้าจะทวี่วันเวลาของข้าอย่างทราย 19 รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน 20 สง่าราศี
 ของข้าลดชั้นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า’ 21 คนทั้งหลายเจียหูฟังข้าและคอยอยู่ และเจียหูอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า 22
 หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา 23 เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขาอำปากของเขาเหมือนอย่างรอ
 รับน้ำฝนชุกปลายฤดู 24 ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันแฝงไสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง 25 ข้าเลือกทางให้เขา
 และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปลอบโยนคนที่คร่ำครวญ”

ความมั่งมีของโยบกลายเป็นความยากจน

30 “แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้าปะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของ
 ข้า 2 ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว 3 เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวก
 เขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขานี้ไปยงถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า 4 เขาเก็บผักชะครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอาราก
 ต้นไม้จำพวกสนจุนีเปอร์มาเป็นอาหาร 5 เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร) 6 ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่
 ที่ล้าละหนาน ในโพรงดินและซอกหิน 7 เขาร้องอยู่ที่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย 8 เขาเป็นลูกของคนถ้อย เออ เป็นลูกของ
 คนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน 9 และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของเขา 10 เขาทิ้งหลายสะ-
 อิดสะเอียนข้า และเห็นห่างจากข้า เขาไม่รับรองที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า 11 เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทิ้ง-
 หลายก็เหวี่ยงความยิ่งคิดเสียต่อหน้าข้า 12 คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลัดกันเก้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพิณาศไว้
 ต่อสู้ข้า 13 เขาฟังทางเดินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาไว้เลย 14 เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะเลาะเข้ามาอย่างเต็มที เขากลิ่ง
 ตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางชากปรักหักพัง 15 ความสยดสยองต่างๆเข้ามาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความเจริญรุ่ง-
 เรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมฆ 16 บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้ 17 กลางคืนกระดูกข้าจะลุไป และความเจ็บ
 ปวดที่แก่ช้านั้นไม่หยุดพักเลย 18 เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดตัว 19 พระเจ้า
 ทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผงคลีและขี้เถ้า 20 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้า
 พระองค์ย่นขึ้น และพระองค์หาทรงมองไม่ 21 พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์
 ของพระองค์ 22 พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ขี้ลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป 23 ข้าพระองค์ทราบ
 แล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนดของคนเป็นทั้งปวง 24 ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขามาช่วยคนในแดน
 คนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขาจะร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา 25 ข้ามิได้ร้องไห้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขายากเย็นหรือ จิตใจของ
 ข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ 26 แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง 27 จิตใจของข้า
 ร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า 28 ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด ข้าย่นขึ้นในที่ชุ่มนูนชื้น และร้องขอความช่วยเหลือ 29 ข้า
 เป็นพี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว 30 ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้ 31 เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้า
 กลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้”

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

31 “ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร 2 อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และ
 เป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง 3 มิใช่ยกยั้นตราสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอก
 หรือ 4 พระองค์มีทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่าเท้าของข้าต่อกหรือ 5 ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอก-
 ลวง 6 ก็ขอให้เอาข้าชั่งด้วยตราชั่งเที่ยงตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า 7 ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจ
 ของข้าดำเนินตามนัยน์ตาของข้า และถ้าความต่างพร้อมใดๆเกาะติดมือข้า 8 ก็ขอให้ข้าหว่น และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งทั้งออกขึ้นเพื่อข้า
 ถูกถอนรากเอาไป 9 ถ้าใจของข้าถูกล่อชวนไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุ่มอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า 10 แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คน
 อื่น และให้คนอื่นไต่กับนาง 11 เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ 12 เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญ
 ให้ไปถึงแดนพิณาศ และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า 13 ถ้าข้าถูกรื้อเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมาเรื่องทุกข์ต่อข้า
 14 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร 15 พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิ
 ได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์ 16 ถ้าข้าได้ห่มง้วนเหนียวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้
 หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า 17 หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อไม่ได้ร่วมรับประทานอา-
 หารนั้นด้วย 18 (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้นำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า) 19 ถ้าข้าเห็น
 คนหนึ่งคนใดพิณาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย 20 ถ้าบั้นเอวของเขามีได้วยพรแก่ข้า และถ้าเขามีได้อบอุ่นด้วยขน
 แกะของข้า 21 ถ้าข้ายกมือขึ้นแต่ต้องคนกำพร้าพ่อเพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตูเมือง 22 แล้วก็ให้กระดูกไปปลาร้าหลุดจากบ่าของข้า
 และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด 23 เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความไม่เอาดีประการของพระ-
 องค์ ข้าทำอะไรไม่ได้ 24 ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไว้ใจหรือพูดกับทองคำเนื้อตัวว่า ‘ท่านเป็นที่วางใจของข้า’ 25 ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เพราะสมบัติ
 ของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มามาก 26 หรือข้าเฟื่องดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่า 27 และจิตใจ
 ของข้าถูกล่อชวนอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจุ่มมือของข้า 28 นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธ

พระเจ้าเบื้องบน ²⁹ ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพิณาศ หรือสิงโสดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา ³⁰ ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง ³¹ ถ้าคนแห่งเต็นท์ของข้ามิได้กล่าวว่า 'โอ ยังมีใครที่โหดที่กินเนื้อของนายไม่อิ่ม' ³² คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง ³³ ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า ³⁴ เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพบประตูบ้าน ³⁵ โอ ข้าอยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า ข้าอยากได้คำสำนวนพ้องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น ³⁶ ข้าจะใส่บาเบกไปแต่ที่เดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมงกุฏ ³⁷ ข้าจะแจ้งจำนวนฝักข้าวของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างป็นเจ้านาย ³⁸ ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร่องไถในนั้นร้องให้ด้วยกัน ³⁹ ถ้าข้ากินผลิตผลของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต ⁴⁰ ก็ขอให้มันผักหนามงอกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแร้งแทนข้าวบาร์เลย์” จบถ้อยคำของโยบ

เอลีฮูมากล่าวฝ่ายพระเจ้า

32 ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง ² แล้วเอลีฮู บุตรชายบาราเคล คนบูนี ครอบครัวรามก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่ ³ เขาโกรธสามคนของโยบด้วย เพราะเขากิ่งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด ⁴ ฝ่ายเอลีฮูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน ⁵ และเมื่อเอลีฮูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ ⁶ และเอลีฮู บุตรชายบาราเคล คนบูนี กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุล่วง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน ⁷ ข้าพเจ้าว่า ‘ขอให้อย่างน้อย และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา’ ⁸ แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การดลใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ ⁹ ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม ¹⁰ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า ‘ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย’ ¹¹ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเชื่อฟังฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นคว้าจะพูดว่าอะไร ¹² เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้ ¹³ ออย่าเพ้อพูดนะว่า ‘เราได้พบพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงผลึกเขาลงแล้วมิใช่มนุษย์’ ¹⁴ เขามิได้ฟังเสียงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน ¹⁵ เขากิ่งหลายก็ตกตะลึง เขามิได้ตอบอีก เขามิได้ถ้อยคำของพูดสักคำเดียว ¹⁶ และข้าพเจ้าจะไม่ตอบหรือ (เพราะเขากิ่งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก) ¹⁷ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย ¹⁸ เพราะข้าพเจ้ามิถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่’ ¹⁹ ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว ²⁰ ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้รับความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ ²¹ ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอต่อผู้ใด ²² เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า”

เอลีฮูให้เหตุผลกับโยบ

33 “ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสี่ของข้าพเจ้า ² ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อำปาก ลิ้นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด ³ ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ ⁴ พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า ⁵ ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบซี จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถอะ ⁶ ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน ⁷ ดูเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป ⁸ แน่ะ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า ⁹ ‘ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย ¹⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์ ¹¹ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ข้อไข และทรงเฝ้าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสี่’ ¹² ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์ ¹³ ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย ¹⁴ เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่หยิ่งรู้ได้ ¹⁵ ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้ ¹⁷ เพื่อว่าพระองค์จะได้เห็นให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเย่อหยิ่งออกเสียจากมนุษย์ ¹⁸ พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ ¹⁹ มนุษย์ยังถูกทดสอบด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา ²⁰ ชีวิตของเขาจึงได้เบื้ออาหาร และจิตใจจึงได้เบื้ออาหารโอะชะ ²¹ เนื้อของเขากรุดไทรไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา ²² เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา ²³ ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นสาม หนึ่งในพันเพื่อแลกแก้มมนุษย์ว่าจะไร้ออกเพื่อเขา ²⁴ และผู้ส่งข่าวนั้นกรุณาเขา ทูลว่า ‘ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว ²⁵ เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม’ ²⁶ เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม ²⁷ พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า ‘ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า’ ²⁸ พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง ²⁹ ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสี่กับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง ³⁰ เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต ³¹ โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเชยบ และข้าพเจ้าจะพูด ³² ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน ³³ ถ้าหาไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเชยบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน”

เอลีฮูกล่าวถึงเหตุผลต่างๆของโยบ

34 เอลีฮูพูดต่อไปว่า ² “โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเชยหูฟังข้าพเจ้า ³ เพราะหูก็ลองชิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร ⁴ ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าจะไรดี ⁵ เพราะโยบกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย’ ⁶ ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมุสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของข้า-

พเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย ⁷ ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้เต็มความเหี้ยมหยามเหมือนดื่มน้ำ ⁸ ผู้เข้าสังคัมกับคนกระทำความชั่ว และเดินไปกับคนชั่ว ⁹ เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขากจะปิดยีนดีในพระเจ้า' ¹⁰ เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่ว ¹¹ เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา ¹² แน่นอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำความชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม ¹³ ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์ ¹⁴ ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์ ¹⁵ เนื้อหนังทั้งสี่ก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน ¹⁶ ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า ¹⁷ ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะไปครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ ¹⁸ เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่กษัตริย์ว่า 'ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้ธรรม' ¹⁹ ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดยังเป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์ ²⁰ สักครู่เดียวเขาก็ทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั่นและตายไป และผู้มีอำนาจก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์ ²¹ เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นอย่างเท่าเทียมเขาหมด ²² ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำความชั่วจะซ่อนตัวได้ ²³ เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เขาเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา ²⁴ พระองค์ทรงกอบกู้ผู้มีอำนาจเป็นขึ้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน ²⁵ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขาเสียในกลางคืน เขาก็แหลกไป ²⁶ พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น ²⁷ เพราะว่าเขาก็กว้างหับกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือบรรดาของพระองค์แต่อย่างใดเลย ²⁸ เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ ²⁹ เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชนหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน ³⁰ เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน ³¹ เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า 'ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก ³² ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่ว ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก' ³³ การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด ³⁴ จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า ³⁵ โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา ³⁶ ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขาตอบเหมือนอย่างคนชั่ว ³⁷ เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเย้ยอยู่ท่ามกลางเรา และทวีถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า"

เอลีฮูกล่าวถึงความชอบธรรมของพระเจ้า

35 เอลีฮูพูดต่อไปว่า ² "ท่านคิดว่า นียุติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า' ³ ที่ท่านถามว่า 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร' และ 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า' ⁴ ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย ⁵ จงมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน ⁶ ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ ⁷ ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน ⁸ ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์ ⁹ เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ ¹⁰ แต่ไม่มีสักคนพูดว่า 'พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน ¹¹ ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราลาดควานนกในฟ้าอากาศ' ¹² เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเย่อหยิ่งของคนชั่ว ¹³ แน่ละ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น ¹⁴ ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่ ¹⁵ บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย ¹⁶ เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำลมๆแล้งๆ และทวีคำพูดโดยปราศจากความรู้"

พระเจ้าทรงชอบธรรม

36 และเอลีฮูพูดต่อไปด้วยว่า ² "ขอทนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก ³ ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ⁴ เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน ⁵ ดูเถิด พระเจ้าทรงอานุภาพ และมีได้ทรงเหี้ยมหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอานุภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา ⁶ พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน ⁷ พระองค์มิได้ทรงหันพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดากษัตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย และเขาก็อยู่ในที่สูง ⁸ และถ้าเขาถูกจำกัดด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ ⁹ พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขากว้างไกล และการละเมิดของเขากว้างไกลได้กระทำมากเกินไป ¹⁰ พระองค์ทรงเบิกรูของเขาคำให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา ¹¹ ถ้าเขากว้างไกลเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ ¹² แต่ถ้าเขากว้างไกลไม่เชื่อฟัง เขากว้างไกลจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้ ¹³ คนหน้าซื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย ¹⁴ เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ท่ามกลางพวกกะเทย ¹⁵ พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความสำคัญเบิกรูของเขา ¹⁶ เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งที่กว้างไว้ในสำรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันดี ¹⁷ แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว การพิพากษาและความเที่ยงธรรมมาทันจับท่าน ¹⁸ เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไล่อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้ ¹⁹ พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สินสมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือริ้วแรงทั้งสี่หรือ เปล่าเลย ²⁰ อย่าอย่าลี้ภัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในทันใดของเขา ²¹ ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความช่วยเหลือ เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ ²² ดูเถิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า ²³ ผู้ใดเป็นผู้บงการบรรดาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า 'พระองค์ทรงกระทำความชั่วแล้ว' ²⁴ จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น ²⁵ มนุษย์ทั้งปวงเพ่งดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว

มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล ²⁶ ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็คหาหยิ่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ยึดเหนี่ยวไม่ได้ ²⁷ เพราะพระองค์ทรงดึงหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากโอ้น้ำของพระองค์ ²⁸ ซึ่งเมฆก็ตกลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม ²⁹ เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ ³⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล ³¹ เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ ³² พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น ³³ เสียงครืนๆของมັນประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง”

พระราชกิจและสติปัญญาของพระเจ้า

37 “เรื่องนี้จะทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นไหว สกกระสากันขวัญหนีดีฝ่อ ² จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ³ พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ⁴ พระสุรเสียงของพระองค์ทรงกระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผ่พระสุรเสียงอันโอฬารึกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงห่อหุ้มเหนี่ยวฟ้าแลบเมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ⁵ พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้ ⁶ เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า ‘ตกลงบนแผ่นดินซี’ และในกำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน และกับห่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์ ⁸ แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน ⁹ ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ ¹⁰ พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำค้างใหญ่ก็แข็งตัว ¹¹ เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆที่บ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป ¹² มันหันไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้ ¹³ ไม้ว่าจะเป็นเพื่อการทดสอบ หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ¹⁴ โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า ¹⁵ ท่านทราบหรือพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง ¹⁶ ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้ ¹⁷ ตัวท่าน ผู้ที่เสื่อผ้าของตอนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและชื้นเพราะลมทิศใต้ ¹⁸ ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคั่นดอกลอม ¹⁹ จงสอนเราว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้ ²⁰ จะทูลพระองค์ได้ไหมว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำ ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่ ²¹ บัดนี้มนุษย์เพ่งดูฟ้าแลบอันสุขไสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง ²² แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อ่าตระการอย่างน่าคร้ามกลัว ²³ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน ²⁴ เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา”

พระเจ้าทรงตอบโยบ

38 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมูมว่า ² “นี่ใครหนอที่กล้าปรึกษาบิดมมไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้ ³ จงคาดเอาไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา ⁴ เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรา ⁵ ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซี หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น ⁶ รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไรหรือผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน ⁷ ในเมื่อดาวรุ่งเช้าซึ่งสรสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน ⁸ หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมา ดังออกมาจากครรภ์ ⁹ เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน ¹⁰ แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางตาลและประตู ¹¹ และกล่าวว่า ‘เจ้าไปได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ’ ¹² เจ้าได้บังคับบัญชาธาตุนตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อรุโณภพก็รู้จักที่ของมันหรือ ¹³ เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก ¹⁴ โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกราดประกับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า ¹⁵ แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เพื่อขึ้นก็ถูกหักเสีย ¹⁶ เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้วหรือ ¹⁷ เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูเงามัจจุราชแล้วหรือ ¹⁸ เจ้าหยิ่งรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา ¹⁹ ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน ²⁰ เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน ²¹ เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย ²² เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ ²³ ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม ²⁴ ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจ่มจ่ายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันออกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน ²⁵ ใครเขาจะช่องให้กระแสฝนและกำทางให้ฟ้าผ่า ²⁶ ให้นำฝนมาบนแผ่นดินที่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น ²⁷ เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้หน่อของต้นอ่อนงอกขึ้น ²⁸ ฝนมีพ้อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง ²⁹ น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ ³⁰ น้ำถูกซ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว ³¹ เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก้เครื่องผูกหมู่ดาวได้หรือ ³² เจ้านำดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจะเข้และลูกของมันได้ไหม ³³ เจ้ารู้จักของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ ³⁴ เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อนำน้ำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า ³⁵ เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า ‘เราอยู่ที่นี้’ ได้ไหม ³⁶ ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ ³⁷ ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงถ่วงน้ำหนักของท้องฟ้าได้ ³⁸ เมื่อพองคลี่แข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก้อนดินเกาะกันแน่นหรือ ³⁹ เจ้าล่าเหยื่อให้สิ่งใดได้หรือ หรือให้สิ่งใดหนุ่มที่หัวอ้อมได้ไหมละ ⁴⁰ เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง ⁴¹ ใครจัดหาเหยื่อให้เขา เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และระหะหนไปเพราะขาดอาหาร”

พระเจ้าทรงสำแดงให้โยบเห็นสติปัญญาของพระองค์ในสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างไว้

39 “เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาดตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตัวเมียงตกลูกหรือ ² เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตกลูกไหม ³ คือเมื่อมันพุงลงตกลูกของมันแล้วก็ตกลูกอ่อนของมันออกมา ⁴ ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยมีข้าว

กิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาอีก ⁵ ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแก้เชือกผูกลาเปลี่ยว ⁶ ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุ่งกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน ⁷ มันเหยยเสียงอึกทึกของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขีตะโคนบอก ⁸ มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหาหญ้าเขียวทุกอย่าง ⁹ มันยนิคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้ำคินอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ ¹⁰ เจ้าเอาเชือกผูกมันยนิคอนให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ ¹¹ เจ้าจะฟังกมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน ¹² เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ ¹³ เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่คนกยงหรือ และให้ปีกและขนแก่คนกระจอกเทศหรือ ¹⁴ ซึ่งละไข่ของมันไว้กับดินให้มันบอบอ่อนอยู่ในดิน ¹⁵ ลืมไปว่าตีนหนึ่งอาจจะเหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุกจะย่ำมัน ¹⁶ มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว ¹⁷ เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมนสติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ ¹⁸ เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะบ้าและคนขี้ ¹⁹ เจ้าให้พลังแก่บ้าหรือ เจ้าห้ามคอของมันด้วยฟาร้องหรือ ²⁰ เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตึกแดนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว ²¹ มันตะกุกไปในหุบเขา และเดินโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ ²² มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีตา ²³ แล่งธนูกวัดแกว่งกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกขัดกระแทกมัน ²⁴ มันโยยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ ²⁵ เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง 'ฮือเฮ้' มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโคนที่ขับขับบัญชาและเสียงโห่ร้อง ²⁶ เขี่ยวนกเขาไฟไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้ ²⁷ นกอินทรีกระยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง ²⁸ มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะง่อนผาและบนที่เขมแข็ง ²⁹ มันส่ายหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล ³⁰ ลูกอ่อนของมันดูดเลือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ”

โยบถ่อมตัวลง

40 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า ² “คนมักที่จะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถอะ” ³ แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า ⁴ “ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็กระฉิบตา จะดูพระองค์ว่ากระไรได้ ข้าพระองค์เอาเมื่อปิดปาก ⁵ ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป” ⁶ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า ⁷ “จงคาดเอวไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา ⁸ เจ้ายังจะให้เรายู้อยู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิดเพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ ⁹ เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ ¹⁰ จงเอาความโอ้อวดระการและความสง่าผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว ¹¹ เกล็ดความริ้วที่ลื่นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหยิ่ง และทำให้เขาตกต่ำลง ¹² จงดูทุกคนที่เยอหยิ่งและดึงเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขาขึ้นอยู่นั้น ¹³ ซ่อนเขาไว้ในพงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลภบาตา ¹⁴ แล้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้ ¹⁵ ดูเบเฮโมเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว ¹⁶ ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อ ¹⁷ มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสดาร์ เ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน ¹⁸ กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก ¹⁹ มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมาให้ ²⁰ ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุกชนิดเล่น ²¹ มันนอนอยู่ที่ใต้ต้นไม้ที่มีร่มเงา ในเพิงอ้อและในบึง ²² ต้นไม้ที่มีร่มเงาเป็นเงาคลุมมัน ต้นหลิวแห่งธารน้ำล้อมมันไว้ ²³ ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รับหยีไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจนแดนเข้าใส่ปากมัน ²⁴ มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงกึ่งหลายได้”

พระเจ้าทรงแสดงฤทธิ์อำนาจในตัวเลวีอาธาน

41 “เจ้าจะลากลูเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกถักเส้นของมันลงได้ ² เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ ³ มันจะวิ่งจวนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ ⁴ มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นข่าวตลอดไปหรือ ⁵ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาว ๆ ของเจ้าเล่นหรือ ⁶ เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทิ้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ ⁷ เจ้าเอาฉมวกปีกหนึ่งของมัน หรือเอาทวนแทงหัวของมันได้หรือ ⁸ ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก ⁹ ดูเถิด ความหวังของคนนี้อาจสูญมันนั้นก็เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ ¹⁰ ไม่มีใครดูพอที่จะไปยั่วย้ามัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้ ¹¹ ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา ¹² เราจะไม่งดพูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน ¹³ ใครจะกลกล่อกขึ้นนอกของมันออกได้ ใครจะแทงเข้าไปในเนื้อกระดูกสองชั้นของมันได้ ¹⁴ ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ ¹⁵ เกล็ดของมันอยู่อย่างกะบง แบบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราฟีนิก ¹⁶ มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้ ¹⁷ เกล็ดเหล่านั้นต่อซึ่งกันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้ ¹⁸ การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า ¹⁹ คุบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา ²⁰ ควันออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน ²¹ ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน ²² กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน ²³ หลับเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้ ²⁴ หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแก่นหินไม้ ²⁵ เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอนุภาพก็กลัวมัน พอมันแฉ่ง เขาทิ้งหลายก็มิใช่เสียแล้ว ²⁶ ถึงคนใดเอาดาบลงแทงมัน ก็ต่อต้นมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด ²⁷ มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ ²⁸ ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว ²⁹ ไม่กระบอกก็นับเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก ³⁰ เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม ³¹ มันทำให้มัน้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันกา ³² มันละทางแวววาวไว้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรผงอก ³³ บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อู้งกความกลัว ³⁴ มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า”

โยบสารภาพต่อพระเจ้า

42 แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ² “ข้าพระองค์กราบแล้วว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หดหู่ไปไม่ได้เลย ³ ‘นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยไร้ความรู้’ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งทีประหลาดเกินแก่

ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ ⁴ ‘ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา’ ⁵ ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ ⁶ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในพงคัสและขี้เถ้า”

ความมั่งคั่งของโยบกลับมาสู่ท่านอีก

⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า “ความพิโรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด ⁸ เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากระทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด” ⁹ ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัคนซูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ ¹⁰ และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน ¹¹ และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อนได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาก็กินหลายสิ่งแสดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแหวนทองคำวงหนึ่งแก่ท่าน ¹² และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรชีวิตสืบไปของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าเริ่มต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน ¹³ ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย ¹⁴ และท่านเรียกชื่อบุตรคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อบุตรคนที่สอง เคสียห์ และชื่อบุตรคนที่สาม เคเรนหับปุก ¹⁵ และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และมีดาของเขาคือให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ ¹⁶ ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานหลานของท่านสี่ชั่วอายุ ¹⁷ และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมทีเดียว

เพลงสดุดี

หนังสือสดุดีประกอบด้วยบทเพลงและบทกวี 150 บท เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นในลักษณะเป็นเล่มเดี่ยว แล้วหลังจากนั้นคนที่มีความปรารถนาดีได้แบ่งเล่มเหล่านั้นเป็นบท และข้อต่างๆเพื่อจะช่วยให้ใช้เล่มเหล่านั้นอย่างสะดวกขึ้น ถึงแม้ว่าเราเรียกเล่มนี้ว่า “เพลงสดุดีของดาวิด” กษัตริย์ดาวิดไม่ได้เขียนทุกๆบทในหนังสือสดุดีนี้ อาสาฟได้เขียนบทเพลง 12 บท (50; 73-83) เอรานได้เขียนบทเพลงหนึ่งบท (89) โมเสสได้เขียนบทเพลงบทเดียว (90) และบทเพลงบางบทเราไม่รู้ว่าใครเป็นผู้เขียน แต่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนบทเพลงส่วนมาก วิธีแต่งบทกวีของพวกเขาเป็นดังนี้ เขาใช้คำสัมผัส ประโยคคู่ ประโยคซ้ำ และประโยคที่มีความหมายตรงกันข้าม บทเพลงส่วนใหญ่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่บางบทเป็นคำพยากรณ์ มีคำพยากรณ์หลายข้อเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (สดด 2; 22; 69:8-9 ให้เปรียบกับลก 24:25-26) บทเพลงทุกบทมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์ที่เขียนขึ้น พระเจ้าทรงดลใจผู้เขียนและเขาเขียนตามการดลใจนั้น หนังสือสดุดีนี้มั่งคั่งด้วยเรื่องการถวายตัวต่อพระเจ้า การอธิษฐาน การสรรเสริญพระเจ้า การแนะนำ และการช่วยเหลือ คริสเตียนควรท่องจำบทเพลงบางบททั้งหมด และบางข้อจากบทเพลงอื่น ๆ

เล่มที่หนึ่งซึ่งเปรียบกับหนังสือปฐมกาล เกี่ยวกับมนุษย์ ความสุขของคนที่รักพระเจ้า

1 บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็มีความสุข ² แต่ความปิติยินดีของผู้ที่นั่งอยู่ในพระราชบัลลังก์ของพระเยโฮวาห์ เขาไตร่ตรองถึงพระราชบัลลังก์ของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน ³ เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขาก่อกระทำก็จะจำเริญขึ้น

คนอธรรมขาดความสุข

⁴ คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจัดไป ⁵ เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยั่งยืนในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

ราชอาณาจักรของพระบุตร

2 เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ ² บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อสู้อะไรของพระเยโฮวาห์และผู้รับการเฝ้าของพระองค์ กล่าวว่า ³ “ให้เราระเบิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดมึงเหยียนของเขาให้พ้นจากเรา” ⁴ พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเหยียดเหยียนเขาเหล่านั้น ⁵ แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า ⁶ “เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” ⁷ ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว ⁸ จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า ⁹ เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาษาของช่างหม้อ”

ทรงชักชวนกษัตริย์ทั้งหลายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์

¹⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด ¹¹ จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน ¹² จงจบพระบุตรเถิดเถิดเลือกที่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดให้ลุกแต่น้อย ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

เราปลอดภัยเพราะพระเจ้าทรงป้องกัน เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อเสด็จหนีจากอับซาโลมโอรสของพระองค์

3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่ริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้อข้าพระองค์ ² มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า “ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา” เซลาห์ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้ ⁴ ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เซลาห์ ⁵ ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า ⁶ ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน ⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงตบแค้นศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงกอบกู้ของคนอธรรมทั้งปวง ⁸ การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลั่งลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ เซลาห์

ดาวิดอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

4 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอร้องโปรดสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอร้องเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ² โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไร้สาระ และแสวงหาการนุสาอีกนานเท่าใด เซลาห์

จงวางใจในพระเยโฮวาห์

³ จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสดับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์ ⁴ โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เซลาห์ ⁵ จงถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมและวางใจในพระเยโฮวาห์ ⁶ มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า “ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องเปล่งแสงสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย” ⁷ พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ข้าวและน้ำองุ่นมากมาย ⁸ ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

คนอธรรมไม่ได้รับพระเมตตา ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องเป่า เพลงสดุดีของดาวิด

5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องเชิญพระภรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอร้องพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์ ² ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อพระองค์ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาเช้าพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ในเวลาเช้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าคอยดูอยู่ ⁴ ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้พิชิตในทางชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับพระองค์ ⁵ คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วช้าทั้งสิ้น ⁶ พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พุดมุสา พระเยโฮวาห์จะทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกลวง

ดาวิดวางใจว่าพระเจ้าจะทรงนำท่าน

⁷ แต่โดยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสารตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรงพระองค์ ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอร้องนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอร้องโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดินนั้นให้ราบรื่น ⁹ เพราะในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของเขาก็คือความชั่วร้าย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของเขา ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง เหตุการณ์ระเบิดเป็นอันมากนั้นขอร้องขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์ ¹¹ แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดิ์ ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ปราโมทย์อยู่ในพระองค์ ¹² ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

ดาวิดบ่น แต่ได้ชนะพวกศัตรูของท่าน ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสายตามทำนองเซมิติก เพลงสดุดีของดาวิด

6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอยำกรงขนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขอยำกรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องพระกรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อนระโหยโรยแรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องรักษาข้าพระองค์เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกขยักลำบากนัก ³ ทั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุกขยักลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานสักเท่าใด ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นด้วยเถิด โอ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ ⁵ เพราะถ้าในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์แล้ว ในแดนผู้ตายใครเล่าจะโมทนาพระคุณของพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์ ⁷ ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความทุกข์ใจ มันอ่อนเปลี้ยลงเพราะคู่อริที่ปองของข้าพระองค์ ⁸ บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วช้าจงพรวดไปจากข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว ⁹ พระเยโฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า ¹⁰ ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยากนัก ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

ดาวิดอธิษฐานเรื่องการประสังครายของพวกศัตรู ชิกกาโยนของดาวิดซึ่งท่านร้องถวายพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับคำพุดของคูชคนเบนยามิน

7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ข่มเหงทั้งมวล ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ² เกรงว่าเขาจะฉีกจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และฉีกจิตวิญญาณนั้นออกเป็นชิ้นๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วช้าในมือของข้าพระองค์ ⁴ ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป) ⁵ ก็ขอให้ศัตรูข่มเหงจิตวิญญาณข้าพระองค์กับ และให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน และวางเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้ในพงคลี เซลาห์ ⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของพระองค์ ขอร้องขึ้นสู่ความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอร้องตื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว ⁷ ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์ เพราะเห็นแก่ชุมนุมชนนั้นขอร้องกลับไปประทับบนที่สูง ⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์ ⁹ โอ ขอให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจงมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอร้องสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย ¹⁰ การป้องกันข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคน

ใจเที่ยงตรงให้รอด ¹¹ พระเจ้าทรงพิพากษาคคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน ¹² ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงล้มคนดาบของพระองค์ พระองค์ทรงโค้งธนูเตรียมพร้อมไว้ ¹³ พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อสู้ผู้ข่มเหงทั้งหลาย ¹⁴ ดูก่อน คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังต้องการความช่วยเหลือ และคลอดการนุสาออกมา ¹⁵ เขาขุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้ ¹⁶ ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสู่ศีรษะเขา และความการุณของพระเจ้าจะลงมาจากบนบัลลังก์ของเขาเอง ¹⁷ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

พระราชกิจและความรักของพระเจ้าที่ยิ่งสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองคิกทีร์ เพลงสดุดีของดาวิด

8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย ² จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาศัตรูของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแก่แค้น ³ เมื่อข้าพระองค์พิจารณาฟ้าสวรรค์อันเป็นผลงานแห่งนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ ⁴ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา ⁵ เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่เพียงน้อยเดียว และทรงประกาศสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา ⁶ พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา ⁷ คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้น ทั้งสัตว์ป่าด้วย ⁸ ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไม่มาอยู่ตามทะเล ⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

การสรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยการพิพากษาของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองมูรลันเบน เพลงสดุดีของดาวิด

9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ² ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ ³ เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ เขาทิ้งหลายก็เสียดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ⁴ เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประกาศการพิพากษาอันชอบธรรม ⁵ พระองค์ได้ทรงขนานบรรดาประชาชนชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรงลบชื่อของเขาออกเสียเป็นนิมิต ⁶ โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิมิต พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา และที่ระลึกของเขาก็จะอดวายพร้อมกับเขา ⁷ แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิมิต พระองค์ทรงเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา ⁸ พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษามหาชนชาติด้วยความเที่ยงธรรม ⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก ¹⁰ บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่เสาะแสวงหาพระองค์ ¹¹ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ¹² เมื่อพระองค์ทรงไต่สวนเรื่องโลहित พระองค์ทรงจำเขาทิ้งหลายไว้ พระองค์มิได้ทรงลืมน้ำคำร้องทุกข์ของผู้ถ่อมตัวลง ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอร้องทอพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย ¹⁴ เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระนามของพระองค์ในที่ประชุมทั้งหลายแห่งริคธาไซออน ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์ ¹⁵ บรรดาประชาชนชาติได้จมลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดตาข่ายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ ¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่กระทำด้วยมือของเขาเอง อีกรอกัน เซลาร์ ¹⁷ คนชั่วจะต้องถอยไปสู่บรอก คือประชาชนชาติทั้งมวลที่ลืมนับพระเจ้า ¹⁸ เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมนคนขัดสนเสมอไป และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิมิต ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชนชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น ²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องให้เขาย่ำเกรง และให้บรรดาประชาชนชาติกราบว่า เขาทิ้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เซลาร์

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก ² คนข่มเหงคนยากจนอย่างกะนององอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น ³ เพราะคนชั่วอดถึงสิ่งที่ใจเขาอยากได้นั้น และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง ⁴ เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่เย่อหยิ่งใจจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย ⁵ วิธีการของคนชั่วร้ายอาจอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์คืออยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขาพ้นความร้ายใส่บรรดาศัตรูของเขา ⁶ โดยคิดในใจของเขาว่า “ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย” ⁷ การแข่งด่า การล้อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา ⁸ เขานิ่งซุ่มคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และกระทำบาปกรรมคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ ตาของเขาสอดหากคนยากจน ⁹ เขาซุ่มอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซุ่มอยู่เพื่อจับคนยากจน แล้วเขาจูดลากคนยากจนมาด้วยตาข่ายของเขา ¹⁰ เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะจมลงด้วยพวกที่แข็งแรงของเขา ¹¹ เขาคิดในใจว่า “พระเจ้าลืมนแล้ว พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์และจะไม่ทรงเห็นเลย”

การทูลขอให้แก่โยสธานการณ

¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขอร้องทรงลืมนคนที่ถ่อมตัวลง ¹³ โฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า “พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเรา” ¹⁴ พระองค์ทรงเห็น เออ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ ¹⁵ ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่วและคนกระทำชั่ว ขอร้องคืนความช่วยเหลือของเขาออกมาจนหมดสิ้น ¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิมิตนิรันดร์ บรรดาประชาชนชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์ ¹⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์

ทรงสดับความปรารถนาของคนที่ย่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์จะทรงเชี้ยพระกรรมสดับถ้อยคำของเขา ¹⁸ เพื่อประทานความยุติธรรมแก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อบุชชย์บนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขาอีกต่อไป

การทรงเตรียมและความยุติธรรมของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

11 ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า “จงหนีไปที่ภูเขาเหมือนนก ² เพราะดูเถิด คนชั่วโค่งธนูและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม ³ ถ้ารากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้” ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนั่งตาของพระองค์ทอดสอบบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญานของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้ที่ไม่รักความการุณโหดร้าย ⁶ พระองค์จะทรงเทป่วงเร็วต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว สมที่แพดเผาจะเป็นส่วนถ้วยของเขาเหล่านั้น ⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพิภคร์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง

ดาวิดมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองเซมิติก เพลงสดุดีของดาวิด

12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ย่อมทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ² ทุกคนกล่าวคำไร้สาระต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทิ้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่ป้อยอและสองใจ ³ พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่ป้อยอออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเยอหยิ่งนั้นด้วย ⁴ คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า “เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา” ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่ำครวญ เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พ่นความร้ายใส่เขา” ⁶ พระดำรัสของพระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง ⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพวกเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพวกเขาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้ ⁸ คนชั่วก็เพิ่มพูนไปมาอยู่รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วช้าที่สุด

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเรื่องความชุกช้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิത്യหรือ พระองค์จะปิดบังพระพิภคร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด ² ข้าพระองค์จะต้องตริกตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด ศัตรูของข้าพระองค์จะเห็นข้าพระองค์นานเท่าใด

การทูลขอพระคุณ

³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเถิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตาข้าพระองค์ เกลือกกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย ⁴ เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า “เราชนะเขาแล้ว” เกรงว่าคู่อริของข้าพระองค์จะเปรมปรีดี เพราะข้าพระองค์กำลังหวั่นไหว ⁵ แต่ข้าพระองค์วางใจในความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ ⁶ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริสุทธิ์

คนโง่ที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าและมนุษย์ธรรมดา ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

14 คนโง่รำพึงในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า” เขาทิ้งหลายก็เลวทรามลง เขากะทำกิจการที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ² พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า ³ เขาทิ้งหลายก็หลงเจิ่นไปหมด เขาทิ้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ⁴ บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเรอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์ ⁵ เขาทิ้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม ⁶ เจ้าได้คว่ำแผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา ⁷ โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียเถิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเขาเหลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

ดาวิดพรรณนาถึงพลเมืองของศิโยน เพลงสดุดีของดาวิด

15 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ² คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม และพูดความจริงจากใจของตน ³ ผู้ซึ่งไม่ใช้ลิ้นของตนในการนินทาวาร้าย ไม่กระทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน ⁴ ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปดร้าว่าเขาก็ไม่กลับคำ ⁵ เขาเป็นผู้ที่ให้คนอื่นกู้เงินโดยมิได้คิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อผู้รู้ความผิด ผู้ซึ่งกระทำสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิത്യ

ดาวิดขอให้พระเจ้าทรงพิทักษ์ท่าน มีคทามบทหนึ่งของดาวิด

16 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ² โอ จิตวิญญานของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า “พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย” ³ วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปิตินยดีทั้งสิ้นด้วย ⁴ แต่บรรดาผู้ที่รับติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องดื่มบูชาแห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระอื่น

การเป็นขึ้นมาจากความตายไปสู่ชีวิตนิรันดร์

5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกและถ้อยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของข้าพระองค์ไว้ 6 เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่รุ่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี 7 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้าเตือนสอนข้าพเจ้า 8 ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว 9 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 10 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในบรค ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป 11 พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพิภพพระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความพลัดพลอนอยู่เป็นนิตย์

ดาวิดขอพระเจ้าทรงป้องกันท่านจากพวกศัตรู คำอธิษฐานของดาวิด

17 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองสดับความฟ่ายยุติธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขอรองเจี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากริมฝีปากที่ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์ 2 ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากพระพิภพพระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม 3 เมื่อพระองค์ทรงลงจิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมีได้ละเมียด 4 เกี่ยวด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนการุณโหดร้าย 5 ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แบบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด 6 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสดับข้าพระองค์ ขอรองเจี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเถิด 7 โอ ข้าแต่พระเจ้าผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอรองสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์ 8 ขอรองรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตา ขอรองซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์ 9 ให้พ้นจากคนชั่วผู้ล้างผลาญและจากศัตรูผู้คอยเช่นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ 10 เขาปิดใจของเขาไว้เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพูดคำหยิ่งยโส 11 เขาสะกดรอยข้าพระองค์ ด้วยนี้ ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ เขาจับตาข้าพระองค์เพื่อจะเหวี่ยงข้าพระองค์ลงดิน 12 เขาเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งซุ่มดักทำร้ายอยู่ในที่ลับ 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองลุกขึ้นปะทะเขาไว้ และคว้าเขาลงเสีย ขอรองช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์ 14 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จากมนุษย์แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเขาเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขามีลูกหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา 15 ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพิภพของพระองค์ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิมเอบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุพระพรอันมากมาย ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูทั้งหลายของท่าน และจากเงื้อมพระหัตถ์ของซาอูล ท่านกล่าวว่า

18 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์ 2 พระเยโฮวาห์เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นดั่ง เป็นเขาแห่งความรอดของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ 4 ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์ ทำให้ข้าพระองค์กลัว 5 ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราษปะทะข้าพระองค์ 6 ในยามทุกขระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินต่อพระพิภพพระองค์ ไปถึงพระกรรณของพระองค์ 7 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็หวั่นไหวด้วย และสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงครีว 8 ค้อนออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น 9 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืดที่อยู่ที่ใต้พระบาทของพระองค์ 10 พระองค์ทรงเรอบตนหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว 11 พระองค์ทรงกระทำให้ความมืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและจุ่มน้ำเป็นพลับพลาของพระองค์ 12 มีลูกเห็บและถ่านเพลิงแตกออกมากลุมขากความสว่างไสวข้างหน้าพระองค์ 13 พระเยโฮวาห์ทรงคะนองก็ก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงที่สุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บและถ่านเพลิง 14 พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาโคลาหล 15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็เห็นกันทะเลตลอดจนรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อพระองค์ทรงขนานทะเลด้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์ 16 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากมาย 17 พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีอำนาจเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก 18 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า 19 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาซึ่งที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงขึ้นชมยินดีในข้าพเจ้า 20 พระเยโฮวาห์ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า 21 เพราะข้าพเจ้ารักเขาบรรดาบรรดาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย 22 เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้พลั้งพลาดของพระองค์ไปเลย 23 ต่อพระพิภพพระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่ว 24 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์ 25 พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไรต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ 26 พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์บริสุทธ์ต่อผู้ที่บริสุทธ์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง 27 เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น แต่ตาที่หยิ่งยโสสิ้นพระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง 28 พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง 29 พระ-

เจ้าข้า ข้าพระองค์ตะลึงงันโดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้³⁰ สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระบรรดาของพระองค์ดีเลิศทุกประการ พระวอนของพระเยโฮวาห์เป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์³¹ เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรา³² คือพระเจ้าผู้ทรงเอากล้างคาวเดวของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ³³ พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง³⁴ พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้กำสงคราม ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้ศัตรูเหลืกล่าหักได้³⁵ พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น³⁶ พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด³⁷ ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์กิน และไม่หันกลับจนกว่าเขาจะถูกพาลสูญสิ้น³⁸ ข้าพระองค์ได้แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ใต้เท้าของข้าพระองค์³⁹ เพราะพระองค์ทรงเอากล้างคาวเดวข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ⁴⁰ พระองค์ทรงโปรดประทานคอบของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น⁴¹ เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา⁴² ข้าพระองค์จึงทูลเขาเหล่านั้นอย่างผกศัตร์ต่อหน้าม ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน⁴³ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการยื้อแย่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ประณิบิตข้าพระองค์⁴⁴ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง คนต่างด้าวจะได้มาหมอบกราบต่อข้าพระองค์⁴⁵ คนต่างด้าวนี้จะเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น⁴⁶ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง⁴⁷ คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์⁴⁸ ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนทรนโทร้าย⁴⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเกิดทูลพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์⁵⁰ พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั่นคือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิตย์

สิ่งที่ปวงที่พระเจ้าทรงสร้างแล้วประกาศสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

19 ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์² วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน³ วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มี และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า⁴ ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น⁵ ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายฉกรรจ์⁶ ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่ สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้⁷ พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและฟื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนกระทำให้คนรู้มีปัญญา⁸ กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องกระทำจิตใจเปรมปรีดี พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง⁹ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิตย์ คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น¹⁰ น้าปรารถนามากกว่าทองคำ เอย ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากกว่าน้า ยิ่งกว่าน้าผึ้งและรวงผึ้ง¹¹ อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่ติดใจผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านั้นก็ดีกว่าเงินอันใหญ่ยิ่ง

ดาวิดทูลขอพระคุณ

¹² แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่¹³ ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมีอำนาจเหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้ตำหนิและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กาลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

การทูลขอพระพรโดยทางสถานบริสุทธิ์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

20 ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่านในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน² ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน³ ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปราบเครื่องเผาบูชาของท่าน เซลาห์⁴ ขอทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น⁵ เพื่อพวกเราจะได้ให้ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกทรงขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด⁶ บัดนี้ ข้าพเจ้ากราบว่าพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอานุภาพด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์⁷ บ้างก็วางใจในรถรบ บ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา⁸ เขาก็หลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่⁹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้กษัตริย์ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

การขอพระคุณสำหรับชัยชนะ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

21 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะเปิดตาอย่างยิ่งในความรอดของพระองค์² พระองค์ทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่าน และมีดีที่ทรงยับยั้งสิ่งที่ริมฝีปากท่านทูลขอ เซลาห์³ เพราะพระองค์ทรงอำนาจพระดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของท่าน⁴ ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิตย์นิรันดร์⁵ สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความสง่าโอ้อวดประการ⁶ พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิตย์ และทรงกระทำให้ท่านยินดีปรีดาอย่างเหลือล้นด้วยสิพระพิภพของพระองค์⁷ เพราะกษัตริย์

วางใจในพระเยโฮวาห์ และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย ⁸ พระหัตถ์ของพระองค์จะค้นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์ ⁹ เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้เขาเรือ่จืดจางไฟ พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย ¹⁰ พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขาเสียจากแผ่นดินโลก และปราศเชื้อสายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹¹ แม้เขาทั้งหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขาประติมุขเรื่องชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ ¹² ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้เขานี้พ่ายไปเมื่อพระองค์จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาคี่เดียว ¹³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญฤทธานุภาพของพระองค์

ทรงพยากรณ์ถึงคำตรัสของพระเยชูบนกางเขน ถึงหัวหน้านักร้องตามท่านองอาเยเลก ซาหาร์ เพลงสดุดีของดาวิด

22 พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเป็นเดยที่ที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์ ² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ยังรำทูลต่อไปไม่หยุด ³ ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ โอ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล ⁴ บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทิ้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น ⁵ เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาจึงมิได้รับความอับอาย ⁶ ข้าพระองค์เป็นดุษฎีคน มีไข่มุก คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น ⁷ บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบ่นริมฝีปากและสิ้นศีรษะกล่าวว่า ⁸ “เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา” ⁹ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่ ¹⁰ ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา ¹¹ ขอย่างทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มิผู้ใดช่วยได้เลย ¹² เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาซาบล้อมข้าพระองค์ไว้ ¹³ มินอำปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดังสิงโตขณะกัดฉีกและคำรามร้อง ¹⁴ ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสี่ของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์ ¹⁵ กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และสิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากระดูก พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในพงคลีมีจูราช ¹⁶ พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแกงมือแกงเท้าข้าพระองค์ ¹⁷ ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจึงมองและยืมเยาะข้าพระองค์ ¹⁸ เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย โอ ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอร้องเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด ²⁰ ขอร้องช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข ²¹ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของม้านิคอนเหล่านั้นด้วย ²² ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน ²³ ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์ ²⁴ เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระพิศตรจากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ ²⁵ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ ²⁶ คนเสี้ยมเจียมตัวจะได้กินอ้อม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์ ²⁷ ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมามายังพระเยโฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพิศตรพระองค์ ²⁸ เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ ²⁹ เออ คนร้ายวาททั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่พงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพิศตรพระองค์ คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น ³⁰ จะมีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ³¹ พวกเขาจะมาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

เพลงสดุดีของผู้เลื่องแคะ เพลงสดุดีของดาวิด

23 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลื่องดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน ² พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ ³ พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ⁴ แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเขาเมัจูราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธำมรงค์ของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์ ⁵ พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพระองค์ก็สิ้นอยู่ ⁶ แม้ก็เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิรันดร์

กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เพลงสดุดีของดาวิด

24 แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น ² เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทะเลและทรงสถาปนามันไว้เหนือน้ำ ³ ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ ⁴ คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ปลงใจในสิ่งไร้สาระและมิได้ปฏิญาณอย่างหลอกลวง ⁵ เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา ⁶ อย่างนี้แหละเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ ที่เสาะหาพระพิศตรของพระองค์ โอ ยาโคบเอ๋ย เซลาห์ ⁷ โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา ⁸ กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอานุภาพ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอานุภาพในสงคราม ⁹ โอ ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา ¹⁰ กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เซลาห์

ดาวิดทูลขอด้วยความวางใจ เพลงสดุดีของดาวิด

25 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแหว่งในพระองค์ ² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ขี้โยเหนือข้าพระองค์ ³ เออ อย่าให้ผู้ใดในที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอร้องสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ⁵ ขอร้องนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอร้องสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่วันยังค่ำ ⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน

การทูลขอให้ภัยความพิบัติของตน

⁷ ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอร้องนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ ⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป ⁹ พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม ¹⁰ พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาและบรรดาพระโอราของพระองค์ ¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอร้องให้ภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะความชื่อนั้นใหญ่โตนัก ¹² ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เขาคงเลือกได้ ¹³ จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ ¹⁴ ความสลับของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น ¹⁵ ตาของข้าพเจ้าจ้องตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย ¹⁶ ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ชั่วแหว่งและเป็นทุกข์อยู่ ¹⁷ ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป โอ ขอร้องนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์ ¹⁸ ขอร้องพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย ¹⁹ ขอร้องพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด ²⁰ โอ ขอร้องระแวงระวังชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ²¹ ขอให้ความสุจริตและความเที่ยงธรรมสงวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่ ²² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องไต่อาตราเอลออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

ดาวิดฟังพระเจ้าในความสุขริตของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

26 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องตัดสินเข้าข้างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุขริตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นข้าพระองค์จะไม่พลาด ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพิสูจน์ข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เถิด ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เถิด ³ เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อตาข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์ ⁴ ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมีได้สมาคมกับคนมารยา ⁵ ข้าพระองค์เกลียดชมนุมคนที่ทำชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว ⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่รอบแท่นของพระองค์ ⁷ หลางประกาศด้วยเสียงแห่งการโมทนาพระคุณและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ ⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์ และสถานที่ประทับแห่งเกียรติยศของพระองค์ ⁹ ขออย่าทรงกวาดจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด ¹⁰ คือคนซึ่งในมือของเขามีแผนการชั่ว และมือขวาของเขาเต็มด้วยสินบน ¹¹ แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์เดินในความสุขริต ขอร้องไต่ข้าพระองค์และทรงกรุณาต่อข้าพระองค์ ¹² เท้าของข้าพระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ชุมนุมชน

ดาวิดยึดมั่นในความเชื่อโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

27 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร ² เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิปักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า เขาได้สะดุดและล้มลง ³ แม้กองทัพตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่

ดาวิดปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรัก

⁴ ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงามของพระเยโฮวาห์ และเพื่อจะพิงพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์ ⁵ เพราะพระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา ⁶ และบัดนี้ศีรษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการไถ่ร้องในพลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ ⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอร้องกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์ ⁸ พระองค์ตรัสแล้วว่า “จงหาหน้าของเรา” จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์” ⁹ ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือสละข้าพระองค์เสีย ¹⁰ แม้นิดาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น ¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์ ¹² ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิปักษ์ให้เขากำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ และเขา

หายใจออกมาเป็นความการุณ ¹³ ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคคน เป็น ¹⁴ จงรอคอยพระเยโฮวาห์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญ เออ จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

28 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าให้พระกรรมหนวกต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้า พระองค์ทรงเจียบอยู่ที่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย ² ขอรองสดับเสียงวิงวอนของ ข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุด ของพระองค์ ³ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พุดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของตน แต่ การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย ⁴ ขอรองสนองเขาตามการทำงานของเข และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอรองสนองเขาตามงาน น้ำมือของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร ⁵ เพราะเขาไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์จะ ทรงพิงเขาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก

สารุการแด่พระเยโฮวาห์

⁶ สารุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า ⁷ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของ ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ ฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปิติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบท- เพลงของข้าพเจ้า ⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดของผู้รับเจิมของพระองค์

การอธิษฐานเพื่อประชาชน

⁹ ขอรองช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอำนวยพระพรแก่มรดกของพระองค์ ขอรองเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิตย์

ดาวิดขอให้บรรดาเจ้านายถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

29 โอ ข้าแต่ทวยเทพทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เถิด จงถวายสง่าราศีและพระกำลังแด่พระเยโฮวาห์ ² จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่ พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ³ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งสง่าราศีทรงคะนองเสียง คือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย ⁴ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง ⁵ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หึกดินสนสิดาร์ พระเยโฮวาห์ทรงหึกดินสนสิดาร์แห่งเล- บานอน ⁶ พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากระโดดเหมือนลูกวัว เลบานอนและสิริออนเหมือนม้ายูนิคอนนุ่ม ⁷ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แยกเปลวเพลิงออกจากกัน ⁸ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นก้นทูลกระดาน พระเยโฮวาห์ทรงสั่นก้นทูลกระดานแห่งเมืองคาเดช ⁹ พระสุร- เสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กว้างตัวเมียดกลูก และทำให้ป่าดงโหรงเหรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงสง่าราศีของพระ- องค์ ¹⁰ พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นกษัตริย์เป็นนิตย์ ¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของ พระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยท่านพ้นได้ เพลงสดุดีและบทเพลงของดาวิด ณ พิธีถวายพระราชวังของดาวิด

30 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะยกพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ขึ้นมา และมีได้ทรงให้คู่อริของข้า พระองค์เปรมปรีดิ์เพราะข้าพระองค์ ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระ- องค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย ⁴ โอ ท่านวิสุทธชนของพระองค์เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁵ เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปรานของ พระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องไห้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาเวลาเช้า ⁶ ข้าพระองค์พุดในความเจริญรุ่งเรืองของข้า พระองค์ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย” ⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภู- เขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ข้าพระองค์ก็ลำบากใจ ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และ ข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า ⁹ “จะได้ทำไรอะไรจากโลหิตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังปากแดนผู้ตาย พงคสิทธิ์จะสรรเสริญ พระองค์หรือ มันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ” ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ ขอรองเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์” ¹¹ สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์เป็นการเดินรำ พระองค์ทรงแก้ เสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วยความยินดี ¹² เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญ พระองค์และไม่นิ่งเงียบ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาแด่พระองค์เป็นนิตย์

ดาวิดไว้วางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

31 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย ขอรองช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบ- ธรรมของพระองค์ ² ขอรองเจียพระกรรมให้แก่ข้าพระองค์ ขอรองช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเถิด ขอพระองค์ทรงเป็น ศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด ³ พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการ ของข้าพระองค์ ขอรองพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์ ⁴ ขอรองปลดข้าพระองค์ออกจากข่ายที่พวกเขาวางอย่าง ลับๆเพื่อตักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์ ⁵ ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระ- องค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไล่ข้าพระองค์แล้ว ⁶ ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้า พระองค์วางใจในพระเยโฮวาห์ ⁷ ข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์และยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ให้

ของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์⁸ และมีได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ นัยน์ตาของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไปเพราะความระทม ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย¹⁰ เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่อยหรอไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการถอนหายใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไป¹¹ ข้าพระองค์เป็นที่นิทานท่ามกลางบรรดาปฏิกิริยาของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั้นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป¹² เขาลืมข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาษาคนที่แตก¹³ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะเมื่อเขาร่วมกันคิดแผนการต่อสู้อข้าพระองค์ ขณะที่เขาปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์”¹⁵ วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์¹⁶ ขอพระพักตร์พระองค์ทอแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อาย ขอให้เขาเจ็บเสียงไปยังแดนผู้ตาย¹⁸ ขอให้ริมฝีปากที่มุสาเป็นใบ้ ซึ่งพูดกะลั่งอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจองหองและการดูหมิ่น

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

¹⁹ โอ ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์²⁰ พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ในความลับแห่งพระพักตร์พระองค์ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเขาไว้อย่างลับลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท²¹ สารากรแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง²² ด้วยข้าพระองค์กลัวอย่างรีบร้อนว่า “ข้าพระองค์จะถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว” แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอต่อพระองค์²³ โอ ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสี่ของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ซื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำอหังการอย่างเต็มขนาด²⁴ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้อภัยของท่านกล่าวหาญเกิด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

ความเชื่อได้ปกปิดบาปของผู้ที่เชื่อ เพลงสดุดีของดาวิด มัสคิลบทหนึ่ง

32 บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็มีความสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้มัน² บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็มีความสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา³ เมื่อข้าพระองค์นั่งเขียน ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร้องโรยไปโดยการคร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์⁴ พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เซลาห์⁵ ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์” แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เซลาห์⁶ เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมาก น้ำจะไม่มาถึงคนนั้น⁷ พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เซลาห์⁸ เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับตาเจ้าอยู่⁹ อย่ายเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดเหล็กขวางปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็จะเข้ามาหาเจ้า¹⁰ อันความทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์¹¹ ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรมปรีดี บรรดาท่านผู้มิใช่ที่เที่ยงตรงจงให้ร้องเกิด

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

33 โอ ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม² จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย³ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับโห่ร้อง⁴ เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์เที่ยงธรรม และบรรดาพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง⁵ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์⁶ โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น มา กับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์⁷ พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลไว้ด้วยกันเป็นกองใหญ่ และทรงเก็บที่ลึกลงในคลัง⁸ ให้แผ่นดินโลกทั้งสี่แยเกรงพระเยโฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดีสิ่งพรึงพรืดต่อพระองค์⁹ เพราะพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่างๆ ปล่อยให้ประชาชน พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไว้ผล¹¹ คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ¹² ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์¹³ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์¹⁴ จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสี่¹⁵ คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น¹⁶ กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ใดรอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้¹⁷ บ้าคึกจะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของมันก็ช่วยให้รอดไม่ได้¹⁸ ดูเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่แยเกรงพระองค์เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์¹⁹ เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากมือจอร์จ และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาอันดารอาหาร

ความไว้วางใจในพระเจ้า

²⁰ จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเรา ²¹ เออ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ²² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและแนะนำให้คนอื่นทำเช่นกัน เพลงสดุดีของดาวิดเมื่อท่านทำเป็นบ้ำต่อหน้าอาบีเมเลค พระองค์จึงขับไล่ท่านออกไปเสียและท่านก็ไป

34 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป ² จิตใจของข้าพเจ้าจะโอ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนที่เสี้ยมเจียมตัวจะฟังและยินดี ³ โอ เชิญยกพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน ⁴ ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ⁵ เขาทิ้งหลายเพ่งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขาจึงไม่ต้องอาย ⁶ คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา ⁷ กุศสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด ⁸ โอ ขอเชิญชมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข ⁹ โอ ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน ¹⁰ เหล่าสิงโตหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ ¹¹ บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ ¹² มนุษย์คนใดผู้ปราศจากชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี ¹³ จงระวังสิ้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง ¹⁴ จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น ¹⁵ พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์สดับคำอ่อนหวานของเขา ¹⁶ พระพิภพของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อสู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก ¹⁷ เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด ¹⁹ คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้ทั้งหมด ²⁰ พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสีกซ์เดียว ²¹ ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป ²² พระเยโฮวาห์ทรงได้ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

ดาวิดทูลขอความปลอดภัย เพลงสดุดีของดาวิด

35 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพจญผู้ที่พจญข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบผู้ที่รบกวนข้าพระองค์ ² ขอทรงถือโล่และตั้ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ ³ ขอทรงเตรียมหอกและขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า “เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า” ⁴ ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้ภัยและอัปยศ ผู้ที่ประดิษฐ์ความชั่วต่อข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู ⁵ ขอให้เขาเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้กุศสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป ⁶ ขอให้ทางของเขามืดและลื่น และขอให้กุศสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา ⁷ เพราะเขาเอาขยาช้อนดักข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาขุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง ⁸ ขอให้ความพิณสมาถึงเขาอย่างไม่รู้ตัว และขอให้ขยาช้อนที่เขาซ่อนไว้นั้นติดเขาเองและให้เขาติดขยาช้อนของเขา ⁹ แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ สิ่งใดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์ ¹⁰ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่เข้มแข็งเกินกำลังของเขา คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ที่ปล้นเขา” ¹¹ มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่กราบ ¹² เขาสนองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม ¹³ ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ชบหน้าลางที่ออกธัญญา ¹⁴ ข้าพระองค์ประพฤติดังที่เขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คอยคอดและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไว้วางใจให้มารดา ¹⁵ แต่พอข้าพระองค์สะดุ้ง เขาก็ข่มขู่กันอย่างชอบใจ นักเลงหิวไม่รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ด่าว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง ¹⁶ เขาเยาะเย้ยอย่างคนหน้าซื่อใจคดในการเลียงต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์ ¹⁷ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนั่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่สิงโต ¹⁸ แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก ¹⁹ ขออย่าให้คู่อริอย่างไร้เหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หิวโหยให้เรา ²⁰ เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเจียมในแผ่นดิน ²¹ เขาอำปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า “อ้อฮา อ้อฮา เราเห็นกับตาแล้ว”

ดาวิดทูลขอให้พระเจ้าต่อสู้กับพวกศัตรูของท่าน

²² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์ ²³ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เถิด ²⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ ²⁵ อย่าให้เขาทิ้งหลายรำพึงในใจว่า “เอ้อเฮอ เราได้ทำตามใจปรารถนาของเรา” อย่าให้เขากล่าวได้ว่า “เราได้กลืนเขาเสียแล้ว” ²⁶ ขอให้เขาได้ภัยและได้ความยุ่งยากด้วยกัน คือเขาผู้เปรมปรีดีเพราะความลำเค็ญของข้าพระองค์ ให้เขาได้ห่มความอายและความอัปยศ คือผู้ที่เขาอวดตัวสู้ข้าพระองค์ ²⁷ ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์ให้ร้องและยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า “ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงพิชิตยิวตีในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์” ²⁸ แล้วสิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรเสริญพระองค์วันยังค่ำ

สภาพของคนอธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์

36 การละเมิดของคนชั่วลึกลงเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า “ในแวตตาของข้าพเจ้าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า” ² เพราะเขาป้อยตนเองในสายตายของตนจนได้พบว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ³ ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้าและหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติอย่างฉลาดและกระทำความดี ⁴ เขาป้องกันความชั่วร้ายเมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขามีได้เกลียดชังความชั่ว ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ ⁶ ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด ⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ ⁸ เขามีด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เขาเต็มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์ ⁹ เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์

การทูลขอพระพรจากพระเจ้า

¹⁰ โอ ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่รู้จักพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม ¹¹ ขออย่าให้เท้าของคนจองหองมาเหนี่ยวข้าพระองค์ หรือให้มือของคนชั่วจับไล่ข้าพระองค์ไปเสีย ¹² แล้วคนกระทำความชั่วช้าก็ล้มอยู่ที่นั่น เขาถูกผลลบลง ลุกขึ้นอีกไม่ได้

สันติภาพและความดีในอนาคตสำหรับผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

37 อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า ² เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด ³ จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง ⁴ จงปิติยินดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน ⁵ จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำสำเร็จ ⁶ พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ้งอย่างเที่ยงวัน ⁷ จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว ⁸ จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว ⁹ เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ¹⁰ ยังมีอีกหน้อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ¹¹ แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปิติยินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ ¹² คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา ¹³ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา ¹⁴ คนชั่วชักดาบและโค้งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม ¹⁵ ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก ¹⁶ เล็กๆน้อยๆที่คนชอบธรรมมีดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก ¹⁷ เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไร้ตำหนิ และมรดกของเขาจะดำรงอยู่นิรันดร์ ¹⁹ เขาจะไม่ได้ตายในยามชั่วร้าย ในวันกัณดารเขาจะอิมใจ ²⁰ แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสง่าของลูกแกะ เขาจะอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน ²¹ คนชั่วขอฮิมและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแจกจ่าย ²² เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนวยการพระพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย ²³ พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา ²⁴ แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุงเขาไว้ ²⁵ ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเด็ยนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกกอดทิ้ง หรือเชื้อสายของเขาชอกาน ²⁶ เขาแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และเชื้อสายของเขาก็ได้รับพระพร ²⁷ จงพราดเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่นิรันดร์ ²⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่กอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย ²⁹ คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิรันดร์ ³⁰ ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม ³¹ พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และอย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด ³² คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะสังหารเขาเสีย ³³ พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาขึ้นศาล ³⁴ จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย ³⁵ ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่งขึ้น และสูงเด่นอย่างต้นเขี้ยวสดที่อยู่ในท้องถื่นของมัน ³⁶ เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา ³⁷ จงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดูคนที่เที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ ³⁸ แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย ³⁹ ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายากลำบาก ⁴⁰ พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทิ้งหลายวางใจในพระองค์

ดาวิดทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เพื่อการถวายบูชารำลึก

38 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขานบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์ ² เพราะลู่ร่นของพระองค์จมเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนี่ยวข้าพระองค์ ³ เพราะพระพิโรธของพระองค์จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์ ⁴ เพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ที่ท่วมศีรษะ มันหนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์ ⁵ เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์บาดแผลของข้าพระองค์จึงเห็บและเปื่อยเน่า ⁶ ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์คั่งอลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ ⁷ เพราะบั้นเอวของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่ร้ายแรง และไม่มีปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ ⁸ ข้าพระองค์ร่ำร้องและฟกซ้าทีเดียว ข้าพระองค์ครวญครางเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ ⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสี่ของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ ¹⁰ หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนิรันดร์ของข้าพระ-

องค์ก็สูญไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย ¹¹ มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น ¹² และบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พูดเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ ¹³ แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ผู้ไม่อำปากของเขา ¹⁴ พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ ¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์ ¹⁶ เพราะข้าพระองค์ทูลว่า “โปรดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์ คือผู้ที่ไถ่รอดต่อข้าพระองค์เมื่อแก่ข้าพระองค์พลาดไป” ¹⁷ เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ¹⁸ ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์ ¹⁹ บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็ว่องไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น ²⁰ บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี ²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระองค์ ²² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์เถิด

ดาวิดรักษาความคิดของท่านไว้ ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยดูธู เพลงสดุดีของดาวิด

39 ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า トラบเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า” ² ข้าพเจ้าก็เป็นใบ้เงียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น ³ จิตใจข้าพเจ้าร้อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้นไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า ⁴ “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบั้นปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่าเป็นข้าพระองค์อ่อนแอแค่ไหน ⁵ ดูก่อน พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ชั่วชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไรสาระแนทีเดียว เซลาห์ ⁶ มนุษย์ทุกคนดำเนินไปอย่างเงาแท้ทีเดียว เขาก็หลายยู่อยู่เปล่าๆแท้ทีเดียว มนุษย์โดยกองไว้ และไม่ทราบว่าใครจะเก็บไป ⁷ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์ ⁸ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของคนใจ ⁹ ข้าพระองค์เป็นใบ้ ข้าพระองค์ไม่อำปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น

คำอธิษฐานของดาวิด

¹⁰ ขอทรงถอนโทษทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่วงโรยไปด้วยการทรมานจากพระหัตถ์ของพระองค์ ¹¹ เมื่อพระองค์ทรงทดสอบมนุษย์ด้วยการขมขื่นเพราะเรื่องความชั่วช้า พระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างท่วมท้น มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระแนทีเดียว” เซลาห์ ¹² “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเชี่ยพระกรรมแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อน้ำตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์ ¹³ โอ ขอทรงเป็นพระพักตร์จากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่ได้อยู่อีก”

เรื่องความวางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

40 ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอนพระองค์ลงสดับคำร้องทูลของข้าพเจ้า ² พระองค์ทรงดูข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง ³ พระองค์ทรงบรรจเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์ ⁴ คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข ผู้มิได้หันไปหาคนจ้องมองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเจิ่นไปตามความเท็จ ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับ

การเชื่อฟังเป็นเครื่องบูชาที่ดีที่สุด

⁶ เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกหูของข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกรื่อง ⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ ⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิติยินดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์” ⁹ ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมชนใหญ่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดูก่อน ตามที่พระองค์ทรงทราบแล้ว ข้าพระองค์มิได้ยับยั้งริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย ¹⁰ ข้าพระองค์มิได้จำความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่โตนั้น ¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงยึดเหนี่ยวพระกรุณาคุณของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้ความเมตตาและความจริงของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ ¹² เพราะความชั่วได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ถ้อยคำไม่ถ้วน ความชั่วช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฟ่อไป ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพระองค์เถิด ¹⁴ ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้ตายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่วร้ายต่อข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับไปและได้ความอัปยศ ¹⁵ ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าละอายที่เขาได้พูดกับข้าพระองค์ว่า “อ้อฮา อ้อฮา” นั้น ¹⁶ ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า “พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก” ¹⁷ ฝ่ายข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

การเอาใจใส่คนจน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

41 ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก ² พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ ³ เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด

การทูลขอของดาวิด

⁴ ข้าพระองค์ทูลว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงรักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์” ⁵ ศัตรูของข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า “เมื่อไรเขาจะตายนะ และชื่อของเขาจะได้พินาศ” ⁶ ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะที่ใจของเขาเก็บเรื่องความชั่วช้า เมื่อเขาออกไปเขาก็ป่าวร้องไป ⁷ ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์ ⁸ เขาทิ้งหลายกล่าวไว้ว่า “โรคร้ายเข้าไปอยู่ในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขาอนนอนอีก” ⁹ แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์

ดาวิดพึ่งพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือ

¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา ¹¹ โดยข้อนี้ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์ ¹² แต่พระองค์ทรงค้าชูข้าพระองค์ไว้ เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ¹³ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นนิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

เล่มที่สองซึ่งเปรียบกับหนังสืออพยพ เกี่ยวกับประเทศอิสราเอล ดาวิดมีความร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

42 กวางกระเสือกกระสนหาอาหารที่มีน้ำไหลฉ่ำใน โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น ² จิตวิญญาณของข้าพเจ้าคร่ำครวญหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า ³ ข้าพเจ้ากินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่าว่า “พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” ⁴ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็ระบายความในใจออกมาได้ เพราะข้าพเจ้าไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเสียงโห่ร้องยินดีและเสียงเพลงโมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง ⁵ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์ ⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฝ่ออยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเออร์โมนตั้งแต่เนินมิซาร์ ⁷ เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกก็กู่เรียกที่ลึก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว ⁸ กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า ⁹ ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลาของข้าพเจ้าว่า “ไฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย ไฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู” ¹⁰ ประโยชน์ของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า ประดุจดาบภายในบรรดากระดูกของข้าพเจ้า ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าทุกวันว่า “พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” ¹¹ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีกหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

ดาวิดสัญญาว่าจะปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความปีติยินดี

43 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แค้นข้าพระองค์ และต่อสู้อิทธิของข้าพระองค์ต่อประชาชาติที่ไร้ธรรม โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม ² เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ไฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบังคับของศัตรู ³ โอ ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้ข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์ ⁴ แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดยิ่งของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่

พระเจ้าทรงเป็นผู้หนุนใจของดาวิด

⁵ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีกหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

ความโปรดปรานในอดีต ถึงหัวหน้านักร้อง มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

44 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเขา ในสมัยโบราณกาลนั้น ² พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลุกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกข์ใจ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป ³ เพราะเขาทิ้งหลายไม่ได้ แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสิพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทิ้งหลาย ⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ ⁵ ข้าพระองค์ทั้งหลายดันศัตรูออกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนที่ลุกขึ้น

ต่อสู้อำนาจขององค์ด้วยพระนามของพระองค์ ⁶ เพราะข้าพระองค์ไม่วางใจในคັນธนูของข้าพระองค์ และดาบของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้

ความชั่วร้ายต่างๆในปัจจุบัน

⁷ แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตรู และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้ความอาย ⁸ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เซลาห์ ⁹ แต่พระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้รับความอับยศ และมีได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹⁰ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอยกลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ขอร้องไป ¹¹ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจายข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ¹² พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่าตามราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเลย ¹³ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของเพื่อนบ้าน เป็นที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์ ¹⁴ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ เป็นที่สิ้นศรัทธาท่ามกลางชาติทั้งหลาย ¹⁵ ความอับยศสอดส่องอยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความอับอายคลุมหน้าข้าพระองค์ ¹⁶ เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาทเนื่องด้วยศัตรูและผู้แค้น ¹⁷ สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าข้าพระองค์ไม่ลืมพระองค์ หรือถูกริดต่อพันธัญญาของพระองค์ ¹⁸ จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มีได้หันกลับ อย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้พรากจากพระมรรคาของพระองค์ ¹⁹ ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายแหลกกลาญในที่ของมังกร และคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราช ²⁰ ถ้าเราได้ลืมพระนามพระเจ้าของเรา หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น ²¹ พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ ²² เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

ดาวิดทูลขอความช่วยเหลือ

²³ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องตื่นเถิด โฉนพระองค์บรรทมอยู่ ขอร้องตื่นขึ้นเถิด ขอย่างทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียตลอดกาล ²⁴ โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพิศมัยของพระองค์เสีย โฉนพระองค์ทรงลืมการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์ยากและถูกบีบบังคับเสีย ²⁵ เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงพงศลี ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน ²⁶ ลูกขึ้นเถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องไล่ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

ความรุ่งเรืองแห่งอาณาจักรของพระคริสต์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซซานิมี มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์ เพลงแห่งความรัก

45 จิตใจข้าพเจ้าลั่นไหด้วยแนวคิดดี ข้าพเจ้าเล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ลีนของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอาลักษณ์ที่ชำนาญ ² พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังสงบนรมิฬปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรของพระองค์ท่านตลอดกาล ³ โอ ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอร้องขัดดาบไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน ⁴ ขอร้องนำอย่างโอ้อ่าตระการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความจริง ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม ให้พระหัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครั้นคร้ามแก่พระองค์ท่าน ⁵ ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของศัตรูของกษัตริย์ ชนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน ⁶ โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ธาตุพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธาตุพระกรเที่ยงธรรม ⁷ พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน ⁸ บรรดาฉลองพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราชวังข้าง ฉลองพระองค์เหล่านี้กระทำให้พระองค์ท่านยินดี ⁹ ในหมู่สตรีผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบรรดากษัตริย์ พระราชินีประดับทองคำเมืองโอฟีร์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน ¹⁰ โอ รัตนาเจีย จงพิเคราะห์ ฟังและเอียงหูของเธอเอง จงลืมนชชาติของเธอ และลืมนบ้านบิดาของเธอเสีย ¹¹ และกษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของเธอ เนื่องจากพระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลงให้พระองค์ท่านเถิด ¹² ธิดาของเมืองไทรจะเอาของกำนัลมากำนัลเธอ คือ เศรษฐีมั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจากเธอ ¹³ เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของพระนางเธอด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ ¹⁴ เขาจะนำพระนางผู้ทรงเสื่อหลายสีเข้าเฝ้ากษัตริย์ และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อนเจ้าสาวมาถวายพระองค์ ¹⁵ เขาก็จะถูกนำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะเข้าไปในพระราชวัง ¹⁶ บรรดาโอรสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ¹⁷ เราจะกระทำให้พระนามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชูตลอดบรรดาชั่วอายุ ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิจกาล

“พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย” ถึงหัวหน้านักร้อง ของคณะโคราห์ บทเพลงตามทำนองอาลาโมท

46 พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก ² ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล ³ แม้ว่าน้ำทะเลก็ยกขึ้นและฟองฟู แม้ว่าภูเขาสิ้นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เซลาห์ ⁴ มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลองระบายจะกระทำให้พระมหานครของเจ้ายินดี คือพลับพลาริสุกรีขององค์ผู้สูงสุด ⁵ พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พอรุ่งอรุณพระเจ้ายิ่งทรงช่วยเธอไว้ ⁶ บรรดาประชาชาติก็อลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป ⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์ ⁸ มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการร่ำร้องอะไรบ้างในแผ่นดินโลก ⁹ พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันธนูและฟันหอกเสีย พระองค์ทรงเผาธรรณเสียด้วยไฟ ¹⁰ “จงนิ่งเสีย และรู้เถิดว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก” ¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์

คำชักชวนแก่บรรดาประชาชาติ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

47 โอ ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงโห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย ² เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่ารำลึกถึง ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ³ พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา ⁴ พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์ ⁵ พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร ⁶ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด ⁷ เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ ⁸ พระเจ้าทรงครอบครองเหนืออาณาประชาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁹ บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

ภูเขาไซโยนจะเป็นนครขององค์พระผู้เป็นเจ้า บทเพลงและเพลงสดุดีของคณะโคราห์

48 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ ² มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาไซโยน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์ ³ ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่กราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่สักยอันมั่นคง ⁴ เพราะดูเถิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน ⁵ พอท่านทั้งหลายเห็นนครนั้นก็เป็นที่ทักใจประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป ⁶ ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร ⁷ พระองค์ทรงฟาดทำลายกำแพงแห่งการซัดด้วยลมตะวันออก ⁸ เราได้ยืนอย่างไร เราก็ได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ เซลาห์ ⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์ ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์ ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม ¹¹ ขอภูเขาไซโยนจงเปรมปรีดิ์ ขอธิดาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์ ¹² จงเดินรอบศิโยน ไปให้รอบเถิด จงนับหอคอยของศิโยน ¹³ จงสังเกตเชิงเทียนของเธอให้ดี จงพิจารณาปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป ¹⁴ ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิรันดร์ พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

การวางใจในพระเจ้าสำหรับการเป็นขึ้นมาใหม่ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

49 ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง ² ทั้งผู้ใหญ่น้อย ทั้งเศเรฐฐีและคนจนด้วยกัน ³ ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ ⁴ ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณเขาคู่ ⁵ ข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อความชั่วช้าแห่งผู้ข่มเหงล้อมตัวข้าพเจ้า ⁶ คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตัว และอวดอ้างความมั่งคั่งอันอุดมของตน ⁷ แม้แต่เดี๋ยวไปมีคนใดไล่พี่น้องของตนได้ หรือถวายค่าชีวิตของเขาแด่พระเจ้า ⁸ (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย) ⁹ ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิรันดร์และไม่ต้องเห็นความเปื่อยเน่า ¹⁰ เออ เขาเห็นว่า ถึงปราชญ์ก็ยังตาย คนโง่และคนโวดก็ต้องพินาศเหมือนกัน และละทรัพย์ศฤงคารของตนไว้ให้คนอื่น ¹¹ จิตใจเขาคิดว่าวงศวานของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และที่อยู่ของเขาถึงทุกชั่วอายุ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน ¹² มนุษย์จะคงชีพในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ ¹³ วิถีทางของพวกเขาคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเขา เซลาห์ ¹⁴ ดังแกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย มีจรรยาจะเป็นเมษบาลของเขา คนเที่ยงธรรมจะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า และความงามของเขาจะเปื่อยสิ้นไปในแดนผู้ตายซึ่งคือที่อาศัยของเขา ¹⁵ แต่พระเจ้าจะทรงไล่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากกระดูกาณภาพของแดนผู้ตาย เพราะพระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้ เซลาห์ ¹⁶ ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อสง่าราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น ¹⁷ เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย สง่าราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา ¹⁸ แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขานับว่าตัวเขาสุขสบาย และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ ¹⁹ เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก ²⁰ มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลก เพลงสดุดีของอาสาฟ

50 พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก ² พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนนครแห่งความงามหมดจด ³ พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมีได้ทรงเชยบอยู่ เพลิงจะเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือวาทะอันทรงมหิทธิฤทธิ์ ⁴ พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า ⁵ “จงรวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำความผิดสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา” ⁶ ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา เซลาห์

พระเจ้าทรงขอบพระทัยในการเชื่อฟังพระองค์

⁷ “โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเปี่ยมปรีดิ์ปรีดา เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเรา ⁸ เราจะมีได้ ตักเตือนเจ้าเรื่องเครื่องสัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ ⁹ เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า ¹⁰ เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด ¹¹ เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขากันหลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา ¹² ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา ¹³ เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ หรือดื่มเลือดแพะหรือ ¹⁴ จงนำเครื่องการโมกษามาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด ¹⁵ และจงร้องทูลเราในวันทุกข์ยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา” ¹⁶ แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า “เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะอวดกฏเกณฑ์ของ

เรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา ¹⁷ เพราะเจ้าเกลียดคำสิ่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า ¹⁸ เมื่อเจ้าเห็นใจ เจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับคนลวงประเวณี ¹⁹ เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอกลวง ²⁰ เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง ²¹ เจ้าได้กระทำความเลวนี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขนามเจ้า และเราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า ²² เจ้าทิ้งหลายผู้ลืมนพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ หากไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้ ²³ บุคคลที่นำการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชาให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทงของเขาย่างถูกต้อง”

ดาวิดทูลขอภัยและขอคืนดีกับพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อมารินผู้พยากรณ์มาเฝ้าท่าน หลังจากที่ท่านเข้าหา นางบัทเชบาแล้ว

51 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอรทงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ ² ขอรทงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และกรทงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ ³ เพราะข้าพระองค์กรทบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ ⁴ ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะกรทงขอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจำงแจ้งในการพิพากษาของพระองค์ ⁵ ดุเถิด ข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป ⁶ ดุเถิด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะกรทงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกลับของข้าพระองค์ ⁷ ขอรทงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอรทงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ ⁸ ขอรทงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินความชื่นบานและความยินดี เพื่อกรจะถูกซึ่งพระองค์กรทงหักนั้นจะเปรมปรีดี ⁹ ขอรทงเมือนพระพิทกตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และกรทงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพ่นน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ ¹¹ ขอย่ำกรทงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพิทกตร์พระองค์ และขอย่ำกรทงนำพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์ ¹² ขอรทงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเติมพระทัย ¹³ แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคนบาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์ ¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอรทงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลहितเขาทก และลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์ ¹⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอรทงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์ ¹⁶ เพราะพระองค์มิได้กรทงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา ¹⁷ เครื่องบูชาที่พระเจ้ากรทงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้กรทงดูถูก ¹⁸ ขอรทงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอรทงสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม ¹⁹ แล้วพระองค์จะกรทงปัตียินดีในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแก่นบูชาของพระองค์

ดาวิดขอบพระคุณ ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อโดเอกคนเอโดมมาทูลซาอูลว่า “ดาวิดได้มาที่เรือนอาหิเมเลศ”

52 โอ เจ้าผู้มีอิทธิ โฉนเจ้าจึงไฉ่ฉอดในการชั่ว ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ ² ลิ้นของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมิดโกนคม ³ เจ้ารักชั่วมากกว่าดี และการนุสามากกว่าพูดความชอบธรรม เซลาห์ ⁴ เจ้ารักทุกคำที่ทำลาย โอ ลิ้นแห่งการหลอกลวง ⁵ แต่พระเจ้าจะกรทงทำลายเจ้าลงเสียเป็นนิถย พระองค์จะกรทงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะกรทงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เซลาห์ ⁶ คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหวัระเยาะเขา กล่าวว่ำ ⁷ “จงดูบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของเขา เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชั่วร้ายของเขา” ⁸ ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้าเป็นนิจกาล ⁹ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิถย เพราะพระองค์ได้กรทงกระทำเช่นนั้น ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

ความเลวทรามของมนุษย์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมาหะลัก มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

53 คนโง่รำพึงในใจของตนว่ำ “ไม่มีพระเจ้า” เขาทงหลายก็เลวทรามลง และกระทำความชั่วช้าที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ² พระเจ้ากรทงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่ำจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า ³ เขาทงหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทงหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ไม่มีเลย ⁴ บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเรอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า ⁵ เขาทงหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่ม่มีความสยดสยอง เพราะพระเจ้ากรทงกระจายกระดูกของคนที่ตั้งค่ายสู้เจ้า พระองค์กรทงให้เขาทงหลายได้อาย เพราะพระเจ้ากรทงชงเขา ⁶ โอ ขอรทงช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียทีเถิด เมื่อพระเจ้ากรทงให้พวกเขาแล่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปล้อม อิสราเอลจะยินดี

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อพวกเขาวิชาพิฟไปทูลซาอูลว่ำ “ดาวิดซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ”

54 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก่แทนข้าพระองค์ด้วยอานุภาพของพระองค์ ² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรทงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอรทงเขียนพระกรรณสดับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ ³ เพราะคนแปลกหน้าได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับเสาะหาชีวิตของข้าพระองค์ เขามิได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าเขา เซลาห์

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

⁴ ดูก่อน พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผดุงชีวิตของข้าพเจ้าไว้ ⁵ พระองค์จะทรงตอบสนองการร้องต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้าและทรงขจัดเขาเสียด้วยความจริงของพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาตามใจสมัครแก่พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ ⁷ เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และนัยน์ตาของข้าพเจ้ามองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ

ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

55 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเจ้พระกรรมสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขออย่าซ่อนพระองค์เสียจากคำวิงวอนของข้าพระองค์ ² ขอร้องสดับ และขอร้องฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์เศร้าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียงครวญคราง ³ เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าเขาฟ้องว่าข้าพระองค์ได้ทำความชั่วช้า และเขาบ่มความเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความโกรธ ⁴ จิตใจของข้าพระองค์ระทมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์ ⁵ ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์ ⁶ และข้าพระองค์ว่า "โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สงบ ⁷ ดูก่อน ข้าจะได้พเนจรไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซลาค์

ดาวิดขอพระเจ้าทรงทำลายพวกศัตรูของท่าน

⁸ ข้าจะได้หนีไปจากลมฤดูเดือดและพายุ" ⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายุ่งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการโกลาหลที่ในนคร ¹⁰ เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความบาปผิดกับความเศร้าโศกอยู่ภายในนคร ¹¹ ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเธอ การหลอกลวงและการอื้อโงงไม่ปราศไปจากถนนทั้งปวงของเธอ ¹² มีศัตรูผู้เยาะเย้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้นอนได้ มีใช้ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ออกมาได้ ¹³ แต่เป็นท่าน เสมอป่าเสมอไหล่กับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า ¹⁴ เราเคยสนทนากันปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้า ฉันมิตรสนิท ¹⁵ ขอมัจจุราชมหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกเขา ¹⁶ สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด ¹⁷ ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า ¹⁸ พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ¹⁹ พระเจ้าจะทรงสดับและลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เซลาค์ เพราะเขาไม่เปลี่ยน เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า ²⁰ เขายื่นมือออกต่อผู้ที่อยู่อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา ²¹ คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่านัย แต่สงครามอยู่ในใจของเขา ถ้อยคำของเขาอ่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่กว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว ²² จงมอบภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงคำจูนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย ²³ โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขาลงสู่ปากแดนพิณาศ คนที่ทำให้โลหิตตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโยนาเรเลมเรโคคิม มีคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อชาวฟิลิสเตียจับท่านในเมืองกัท

56 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ ² โอ ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวกศัตรูของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์ ³ เมื่อข้าพระองค์กลัวข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ⁴ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวอนะของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหนังอาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ⁵ เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ ความคิดทั้งสี่ของเขาล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์ ⁶ เขาร่วมหัวกัน เขาชุ่มอยู่ เขาเฝ้ารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ชุ่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ⁷ เขาจะหนีให้พ้นเพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระพิโรธ ⁸ พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่อยู่ในบัญชีของพระองค์หรือ พระเจ้าจะ

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

⁹ แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบเช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์ ¹⁰ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวอนะของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวอนะของพระองค์ ¹¹ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ¹² โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้ นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์ ¹³ เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการลุ่มมิใช่หรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

การทูลขอของดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทซิก มีคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อท่านหนีชาวอูทที่ในกัท

57 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอร้องพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป ² ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสี่ให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า ³ พระองค์จะทรงใช้มาจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่อยากกลืนข้าพเจ้าเสีย เซลาค์ พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา ⁴ จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ฟันของเขาทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ่นของเขาคือดาบคม ⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเป็นที่

ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก ⁶ เขาทิ้งหลายวางตาข่ายดักเก้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค้อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกกลงไปเสียเอง เซลาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า

⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มีมั่นคง จิตใจของข้าพระองค์มีมั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ ⁸ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พิลนใหญ่และพิลนเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ ⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ¹⁰ เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ ¹¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

การดำเนินผู้พิพากษาธรรม ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทซิก มีคทามบทหนึ่งของดาวิด

58 โอ ชุมชุมชนเอ๋ย ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ ² เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด ท่านซังความการุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก

ลักษณะของคนชั่ว

³ คนชั่วหลงเจ็บไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมูสา ⁴ เขามีพิษเหมือนพิษงู เหมือนงูพิษหุหนวกที่กัดหูของมັນ ⁵ มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ซึ่งมีมันตบหลัง ⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องหักฟันในปากของมันเสีย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย ⁷ ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ ⁸ ขอให้เขาเหมือนทากที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนการกแก๊งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์ ⁹ ก่อนหม้อของเจ้าจะรู้สีกร้อนจากหนามทั้งเป็น พระองค์จะทรงกวาดหนามเหล่านั้นไปเสียเหมือนลมพายุ และด้วยพระพิโรธของพระองค์ ¹⁰ คนชอบธรรมจะเปรมปรีดี เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา ¹¹ จะมีคนกล่าวว่า “แน่แล้ว มีบำเหน็จให้แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก”

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทซิก มีคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อซาอูลทรงใช้คนให้ไปเฝ้าบ้านของท่าน เพื่อจะฆ่าท่านเสีย

59 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ขอร้องช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ² ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด ³ เพราะเหตุเกิด เขาข่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง ⁴ เขาวิ่งไปเตรียมพร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอร้องกระปรีกระเปร่า ขอร้องมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอร้องตื่นขึ้นลงโทษบรรดาประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เซลาห์ ⁶ เขากลับมากทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร ⁷ ดูเถิด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีดาบที่ริมฝีปากของเขา เพราะเขาคิดว่า “ใครจะฟังเรา” ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง ⁹ เพราะเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ¹⁰ พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ ¹¹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืมนขอให้เขากระหะเหินไปด้วยฤทธาภาพของพระองค์และทำให้เขาล้มลง ¹² เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของเขา ขอให้เขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการมุสาซึ่งเขาเปล่งออกมานั้น ¹³ ขอร้องเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอร้องเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะกราบว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เซลาห์ ¹⁴ ให้เขากลับมากทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร ¹⁵ ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอ้อมก็ขู่คำราม ¹⁶ แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอาณาภาพของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์ ¹⁷ โอ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองชูซานเอดูก มีคทามบทหนึ่งของดาวิดเพื่อสั่งสอน เมื่อท่านขับเคี่ยวกับอารัม-นาหะราอิม และกับอารัมโซบัท และเมื่อเขากลับโยอาบได้ฆ่าชาวเอโดมเสียหนึ่งหมื่นสองพันคนในหุบเขาเกลือ

60 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย โอ ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก ² พระองค์ทรงกระทำให้แก่แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก ขอร้องซ่อมช่องของมັນเพราะมันโยกเยก ³ พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำองุ่นแห่งความประหลาดใจ ⁴ พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เซลาห์ ⁵ ขอร้องช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น ⁶ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า “เราจะปิตินันตี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุดคคออก ⁷ ก็เลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันศีระของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา ⁸ โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมิชยเหนือฟิลิสเตีย” ⁹ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย

แล้วละ ¹¹ ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล ¹² โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

ดาวิดร้องทูลต่อพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

61 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอร้องสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ² ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอร้องนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์ ³ เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู ⁴ ข้าพระองค์จะอยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำบังปีกของพระองค์ เซลาห์ ⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์ และพระองค์ประทานมรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ⁶ พระองค์จะทรงยึดพระชนม์ของกษัตริย์ ให้ปีเดือนของท่านยืนนานไปหลายชั่วอายุ ⁷ ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ โอ ขอร้องแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน ⁸ แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่แต่ละวันนั้น

ดาวิดวางใจในพระเจ้าแต่ผู้เดียว ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยรูซัน เพลงสดุดีของดาวิด

62 แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่าพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ ² พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต ³ พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้เหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยก ⁴ เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วยปากของเขา แต่เขาแข่งอยู่ในใจ เซลาห์ ⁵ จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ ⁶ พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว ⁷ ความช่วยให้รอดและสง่าราศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า ⁸ ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายนใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์ ⁹ คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อซังดูเขาคือลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยิ่งเบาว่าสิ่งไร้สาระ ¹⁰ อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวังเปล่าด้วยการปลิ้นเสถม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่าวางใจในสิ่งนั้น ¹¹ พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยืนอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า ¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสนอมมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

ดาวิดกระหายหาพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารยูดาห์

63 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เมื่อหนิงของข้าพระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ ² เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นฤทธานุภาพและสง่าราศีของพระองค์ ³ เพราะความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ ⁴ เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตราบเท่าชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะชูมือต่อพระนามของพระองค์ ⁵ จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหนักดังหินโซกและโซมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ชื่นบาน ⁶ เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรึกตรองถึงพระองค์ทุกๆยาม ⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงเปรมปรีดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์ ⁸ จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้

ดาวิดมั่นใจว่าพวกศัตรูจะถูกทำลาย

⁹ แต่บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก ¹⁰ เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก ¹¹ แต่กษัตริย์จะทรงเปรมปรีดีในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของพระองค์จะรอดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของคนมุสาจะถูกปิด

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

64 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องสดับเสียงร้องของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอร้องสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความคิดกลลวงศัตรู ² ขอร้องซ่อนข้าพระองค์ไว้จากกรรหารหรืออย่างลับๆของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า ³ ผู้ลี้ภัยของเขาอย่างลับๆ เขาเอาคำชมขึ้นเสียงอย่างลูลู ⁴ ยิ่งออกมาจากที่ชุ่มยังคนปราศจากตำหนิ ยิ่งเขากินที่และอย่างไร้กลัวเกรง ⁵ เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเขาไว้มั่น เขาพูดถึงการวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า "ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้" ⁶ เขาทิ้งหลายคืนหาความชั่วช้า เขาทิ้งหลายคืนหาอย่างขมขื่นมันจนสำเร็จ เพราะความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นลึกลับ ⁷ แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที ⁸ เพราะว่าเขาทำให้ลี้ภัยของเขาเป็นสิ่งที่สะดุดแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป ⁹ แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรึกตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว ¹⁰ คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะรอดอ้างพระองค์

การสรรเสริญพระคุณของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีและบทเพลงของดาวิด

65 โอ ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์ ² โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสดับคำอธิษฐาน เมื่อหนิงทั้งสี่จะมายังพระองค์ ³ ความชั่วช้าทั้งหลายของข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้

ความประเสริฐของพระเจ้าต่อผู้เลือกสรรของพระองค์

4 สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอัมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ 5 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่นำครั้นคร้ำม พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น 6 พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงค้ำพระองศ์ไว้ด้วยอำนาจ 7 ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนิงของทะเล เสียงอึงคะนิงของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย 8 ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลกไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อหมายสำคัญของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เข้าขึ้นและเย็นลงที่ท้องด้วยความชื้นบาน 9 พระองค์ทรงเชื่อมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่งด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้ เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ 10 พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของมือน้อย่างอุดม และให้ขี้ไทรอบลง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน 11 พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพเราะยิ่งยอหยด 12 ฟุ่กญาในถิ่นทุรกันดารก็หยดย้อย เนินเขาคาดเอาด้วยความชื้นบาน 13 ป่าพุ่มห่มตัวด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพร่าวไปด้วยข้าว เขาโห่ร้องด้วยความชื้นบานและร้องเพลง

ดาวิดบอกถึงความประเสริฐอันพิเศษของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง บทเพลงหรือเพลงสดุดี

66 แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงขึ้นบานถวายพระเจ้า 2 จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์ 3 จงทูลพระเจ้าว่า “พระราชาของพระองค์นำครั้นคร้ำมยิ่งนัก ฤทธาานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 4 แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทันทีทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์” เซลาห์ 5 จงมาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชาของพระองค์นำครั้นคร้ำมต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 6 พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้เปรมปรีดีในพระองค์ 7 ผู้ทรงปกครองด้วยอำนาจของพระองค์เป็นนิรันดร์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมักภักษย่องตนเอง เซลาห์ 8 โอ ขนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์ 9 ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และมีได้ทรงยอมให้เท่าเราพลาด 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงล่องใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน 11 พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในค่าย พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์ 12 พระองค์ทรงให้คนขับรถรบกับศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อัมเอบ 13 ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์ 14 ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก 15 ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์ พร้อมกับควินเครื่องสัตวบูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะ เซลาห์ 16 บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง 17 ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และสิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์ 18 ถ้าข้าพเจ้าได้ไม่มีความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ 19 แต่พระเจ้าได้ทรงสดับแน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 20 สาธุการแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

การอธิษฐานและการสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีหรือบทเพลง

67 ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยการแก่ข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้พระพักตร์ฉายสว่างแก่ข้าพระองค์ เซลาห์ 2 เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น 3 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ 4 โอ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื้นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เซลาห์ 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ 6 แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยการแก่เรา 7 พระเจ้าจะทรงอวยพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

การอธิษฐานเมื่อคนอิสราเอลย้ายหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีหรือบทเพลงของดาวิด

68 ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระเจาไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 2 ควินถูกขับไปจันใด ก็ขอทรงไล่เขาไปจันใด ขี้ผึ้งละลายต่อหน้าไฟจันใด ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าจันใด 3 แต่ขอให้ความชอบธรรมขึ้นบาน ให้เขาเดินโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เขาวิ่งโลดด้วยความชื้นบาน 4 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาทนโดยพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์ จงสิงโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 5 พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าพ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาของหญิงม่าย 6 พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอยู่ในครอบครัว พระองค์ทรงปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน แต่คนมักภักษย่องอาศัยในแผ่นดินที่แห้งแล้ง 7 โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกันดาร เซลาห์ 8 แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เผลลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ภูเขาซีไนมีมสันสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล 9 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงส่งฝนอันอุดมลงมา เมื่อมรดกของพระองค์อ่อนระโหย พระองค์ทรงฟื้นขึ้นใหม่ 10 ชุมมุนชนของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความดีของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวจนะ พวกที่นำข้าวนั้นก็เป็พวกใหญ่โต 12 บรรดาภคัตริย์ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่รับมาได้แบ่งกัน 13 ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปีกนกเขาที่บินด้วยเงิน และขนของมันที่บินด้วยทองคำ 14 เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระเจาภคัตริย์ ณ

ที่นั่น มันก็เหมือนหิมะที่ตกลงบนภูเขาศิโอม 15 ภูเขาของพระเจ้าเหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่มียอดสูงก็เหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน 16 ภูเขาที่มียอดสูงเอ๋ย ทำไมมองด้วยความริษยา ณ ที่ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เป็นที่พักของพระองค์ เอย ที่ที่พระเยโฮวาห์จะประทับเป็นนิรันดร์ 17 ธรณของพระเจ้าเอนกอนันต์ คือมีภูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในชีนาเย คือในสถานบริสุทธิ์ 18 พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเขาไปเป็นเชลยอีก และรับของประทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่กบฏด้วย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวกเขา 19 สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงคำชูเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เซลาห์ 20 พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความตายนั้นคืออยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า 21 แต่พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศัตรูของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่ขึ้นดำเนินในทางละเมิดของเขา 22 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากบาซาน เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลี้ภัยของเขา 23 เพื่อเจ้าจะเอาเท้าอบเลือดของคู่อริของเจ้า เพื่อล้นสุนัขของเจ้าจะมีส่วนด้วย” 24 โอ ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว การเสด็จของพระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์ เข้าในสถานบริสุทธิ์ 25 นักร้องนำหน้า นักดนตรีคัทยา ระหว่างนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา 26 ท่านทั้งหลายผู้เป็นน้ำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่ 27 นั่นมีเบนยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาห์ อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งเศบูลุน เจ้านายแห่งนัฟทาลี 28 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องเรียกอนุภาพของพระองค์มา พระเจ้าทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย 29 บรรดากษัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม 30 ขอร้องขนาบหมู่คนที่แกงด้วยหอก ฟูงวักกับลูกวัวแห่งชนชาติทั้งหลาย จนเขาทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปีติยินดีในสงครามได้กระจัดพลัดพรากไป 31 พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรับยื่นมือของเขา ออกทูลพระเจ้า 32 โอ บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เซลาห์ 33 ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ดึกดำบรรพ์ ดูกิด พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ คือพระสุรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์ 34 จงถวายฤทธานุภาพแด่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า 35 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครึ้นครึ้นนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ สาธุการแด่พระเจ้า

ดาวิดร้องทุกข์เรื่องความยากลำบาก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซฮานิม เพลงสดุดีของดาวิด

69 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว 2 ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึกไม่มีที่ ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึกและน้ำท่วมข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอของข้าพระองค์แห้งผาก ตามองข้าพระองค์มัวลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์ 4 บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากยิ่งขึ้นกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้าพระองค์ก็มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็พวกศัตรูของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มิได้ขโมยไป 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่งของข้าพระองค์ ความผิดพลาดที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ขออนุญาตจากพระองค์ 6 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ขอย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับความอายเพราะข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขอย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะหาพระองค์ได้ความอัปยศเพราะข้าพระองค์ 7 ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์ 8 ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์ 9 ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์ และคำพุดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์ 10 เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์ 11 ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นซี่ปากของเขา 12 คนที่นึ่งที่ประตูเมืองก็พุดตำหนิข้าพระองค์ คนขี้เมาแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์

การทูลขอให้พ้นไป

13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอร้องโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์ 14 ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากจมลงในเลน ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์และจากน้ำลึก 15 ขอย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกลับลึกลับข้าพระองค์เสีย หรือปากแดนผู้ตายจับข้าพระองค์ไว้ 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอร้องหันมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์ 17 ขอย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ ขอร้องรับฟังข้าพระองค์ 18 ขอมากลัจิตวิญญาณข้าพระองค์ ทรงไล่จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ ขอร้องปลดปล่อยข้าพระองค์ 19 พระองค์ทรงทราบการที่ข้าพระองค์เยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอายและความอัปยศของข้าพระองค์ บรรดาคู่อริของข้าพระองค์ อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด 20 การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจข้าพระองค์ชอกช้ำ ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่พบ หาผู้เล่าโสม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ 21 เขาให้ดิหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก่กระหาย 22 ขอให้สำรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแล้ว และสิ่งที่ควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก 23 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได่มองไม่เห็น และก้านเข็มนาให้สิ้นสะเทือนเรื่อยไป 24 ขอร้องเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันร้อนยิ่งตามทันเขา 25 ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา 26 เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเขียนเต็นท์ เขาเล้าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว 27 ขอร้องเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความชอบธรรมจากพระองค์ 28 ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้นทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม 29 แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและมีความเศร้าโศก โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง 30 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยโมทนาพระคุณ 31 การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าวัวผู้หรือวัวผู้ทั้งเขาและกบ 32 บรรดาผู้ถ่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านฟื้นขึ้นขึ้น 33 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมีได้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจองจำ 34 ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น 35 เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาห์ขึ้น เขาก็จะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์ 36 เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

การอธิษฐานเรื่องคนธรรมและคนชอบธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด สำหรับการบูชาอันเป็นที่ระลึก

70 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรบเร่มาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรบเร่มาช่วยข้าพระองค์เถิด ² ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความอลวน ขอให้ผู้ปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับไปและได้รับความอภัย ³ ผู้ที่พูดว่า “อ้อฮา อ้อฮา” นั้นขอให้ต้องหันกลับไปเพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา ⁴ ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า “พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก” ⁵ แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรบเร่มาหาข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอยำกรงรอข้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

ดาวิดทูลขอเพื่อตนเองและเรื่องพวกศัตรูของท่าน

71 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ อย่านำข้าพระองค์รับความละอายเลย ² ขอรบเร่ช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอรบเร่เยี่ยงพระกรรมพิงข้าพระองค์ ขอรบเร่ช่วยข้าพระองค์ให้รอด ³ ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอรบเร่ช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนธรรมและคนดูร้าย ⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ ⁶ ข้าพระองค์พึ่งพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ ⁷ ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ ⁸ ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ ⁹ เมื่อวัยชรา ขอยำกรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย ขอยำกรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง ¹⁰ เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ปรึกษากัน ¹¹ และกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงข่มเหงและดูเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น” ¹² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอยำกรงอยู่ใกล้ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอรบเร่มาช่วยข้าพระองค์ ¹³ ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอภัยศพท่วมเขา ¹⁴ แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น ๆ ¹⁵ ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วันยังค่ำ เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์ ¹⁶ ข้าพระองค์จะไปด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น ¹⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ ¹⁸ แม้จะถึงวัยชราและผมหงอกก็ตาม โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอยำกรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอาณาเขตของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิ์เดชของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เกิดมา

การสรรเสริญพระเจ้า

¹⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์ ²⁰ พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความสำเร็จทุกขัยกล่าวมากเป็นอันมากจะทรงร้องข้าพระองค์ขึ้นมาอีก พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาอีกจากที่ลึกของโลก ²¹ พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล่าโลมข้าพระองค์รอบด้าน ²² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่ ²³ ริมฝีปากของข้าพระองค์จะให้ร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ้ไว้ ²⁴ และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะผู้ซึ่งแสวงหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอภัยและอภัย

ดาวิดอธิษฐานเพื่อซาโลมอน เพลงสดุดีเพื่อซาโลมอน

72 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชอาณาจักร ² ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม ³ บรรดาภูเขาจะบังเกิดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม ⁴ ท่านจะสูคติของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะกุมผู้มึนบังคับเป็นขึ้น ๆ ⁵ พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ ⁶ ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนห่าฝนที่รดแผ่นดินโลก ⁷ ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจนไม่มีดวงจันทร์ ⁸ ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ⁹ บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเสียดวงศ ¹⁰ บรรดากษัตริย์แห่งเมืองการิชและของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ บรรดากษัตริย์แห่งเซบาและเส-บาจะนำทองคำมา ¹¹ กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไหว้ท่าน บรรดาประชาชาติจะปรนนิบัติท่าน ¹² เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์ ¹³ ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน ¹⁴ ท่านจะไถ้ชีวิตของเขากจากการหลอกลวงและความรุนแรง และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน ¹⁵ ท่านผู้นั้นจะมีชีวิตยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเซบาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเพื่อท่านเรื่อยไป และจะอวยพรท่านวันยังค่ำ ¹⁶ จะมีข้าวอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดินจะกว้างไกลเหมือนเลบานอน และคนจากนครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา ¹⁷ นามของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ชื่อเสียงของท่านจะยังยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพรกันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร ¹⁸ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แต่พระองค์เดียว ¹⁹ สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิรันดร์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน ²⁰ คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

เล่มที่สามซึ่งเปรียบกับหนังสือเลวีนิติ เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคนชอบธรรมและคนอธรรม เพลงสดุดีของอาสาฟ

73 แท้จริงพระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์² แต่ข้าพเจ้าเล่า เก้าของข้าพเจ้าเกือบสะดุด อย่างเก้าของข้าพเจ้าเกือบพลาดเต็มทีแล้ว³ เพราะข้าพเจ้าริษยาคนโง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว⁴ เพราะเขากิ่งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่⁵ เขากิ่งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่นๆ เขากิ่งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่นๆ⁶ เพราะฉะนั้นความเยือกแข็งจึงเป็นสร้อยคอของเขา ความการุณคฺลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย⁷ ตาของเขาพองด้วยความอ้วนพี เขามิสิ่งของเหลือเพื่อตามใจปรารถนา⁸ เขาเยี้ยและพูดด้วยความมุ่งร้าย เขาไฟสูงขู่ว่าจะบีบบังคับ⁹ เขาอำปากสู่ฟ้าสวรรค์ และสิ้นของเขาก็คนองไปในโลก¹⁰ ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และน้ำแห่งความบริสุทธิ์ถูกบีบให้เขากิ่งหลาย¹¹ และเขากิ่งหลายพูดว่า “พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไรพระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ”¹² ดูกิจิต คนอธรรมเป็นเช่นนี้แหละ เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น¹³ แท้จริง ข้าพเจ้าชำระใจให้สะอาด และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขนาบอยู่ทุกเช้า¹⁵ ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า “ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้” ดูกิจิต ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรกึ่งหลายของพระองค์แล้ว¹⁶ แต่เมื่อข้าพระองค์ไตร่ตรองว่า จะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพระองค์รู้สึกว่าเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อย¹⁷ จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า แล้วข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลายทางของเขากิ่งหลาย¹⁸ จริงละ พระองค์ทรงวางเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงกระทำให้เขาล้มถึงความพินาศ¹⁹ เขาถูกนำไปสู่การรกร้างในครู่เดียวเสียจริงๆ เขาถูกรอบงำด้วยความสยดสยองอย่างสิ้นเชิง²⁰ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนความฝันที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่ พระองค์จะดูหมิ่นภาพของเขา²¹ เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ขมขื่น เมื่อข้าพระองค์เสียวแปลบถึงหัวใจ²² ข้าพระองค์โอดและไม่ได้ยงสา ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์พระองค์²³ ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้²⁴ พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยความปรึษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ²⁵ นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์มิมีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดในโลก²⁶ เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิรันดร์²⁷ เพราะดูกิจิต บุคคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์ดับไป²⁸ แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้เล่าถึงพระราชนิพนธ์ของพระองค์

คำพยากรณ์ไว้ทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพวกอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย มีสคิลบทหนึ่งของอาสาฟ

74 โอ ข้าแต่พระเจ้า ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์กึ่งหลายกึ่งเสียเป็นนิรันดร์ ไฉนความครีวของพระองค์กรุ่นขึ้นต่อแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์² ขอรกรระลึกถึงชุมนุมชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไล่มาแต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่งพระองค์ทรงไล่ไว้ให้เป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ ขอรกรระลึกถึงภูเขาไซอน ซึ่งพระองค์ทรงเคยประทับนั้น³ ขอรกรนำย่างพระบาทของพระองค์มายังชากปรึหักพึงอยู่เนื่องนิรันดร์ คือมายังสิ่งกึ่งปวงที่ถูกศัตรูกระทำอย่างชั่วร้ายในสถานบริสุทธิ์นั้น⁴ พวกคู่อริของพระองค์คำรามอยู่กลางประชุมของพระองค์ เขาตั้งธงของเขาเองไว้เป็นหมายสำคัญ⁵ คนหนึ่งคนใดจะมีชื่อเสียงเหมือนคนยกขวานขึ้นเหนือพุ่มต้นไม้⁶ แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะสลักกึ่งสิ้นเขาก็พังลงมาเสียด้วยขวานและค้อน⁷ เขาเอาไฟเผาสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ เขากำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานที่พระนามของพระองค์ประทับนั้นถึงดิน⁸ เขารำพึงในใจว่า “เราจงทำลายเขากิ่งหลายให้สิ้นเชิง” เขาเผาบรรดาสถานประชุมของพระเจ้าที่ในแผ่นดินหมด⁹ พวกเราไม่เห็นหมายสำคัญกึ่งหลายของเรา ไม่มีผู้พยากรณ์อีกแล้ว ในพวกเราไม่มีใครทราบว่านานเท่าใด¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า คู่อริจะเยี้ยอยู่นานเท่าใด ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิรันดร์หรือ¹¹ ไฉนพระองค์จึงหดพระหัตถ์ของพระองค์เสีย คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอรกรเหยียดพระหัตถ์จากพระกรวงของพระองค์¹² ถึงกระนั้น พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพระองค์ ทรงอยู่แต่ดึกดำบรรพ์ ทรงประกอบกิจความรอดท่ามกลางแผ่นดินโลก¹³ พระองค์ทรงแยกทะเลด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงหักหัวมังกรในน้ำ¹⁴ พระองค์ทรงทุบหัวกึ่งหลายของเลวีอาธานเป็นชิ้นๆ พระองค์ประทานมันให้เป็นอาหารของคนที่ย้ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร¹⁵ พระองค์ทรงแยกเปิดน้ำพุและลำธาร พระองค์ทรงให้แม่น้ำที่ไหลอยู่เสมอแห้งไป¹⁶ วันเป็นของพระองค์ คืนเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสถาปนาความสว่างและดวงอาทิตย์¹⁷ พระองค์ทรงจัดเขตกึ่งสิ้นของแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว¹⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรระลึกข้อนี้ว่า ศัตรูเยี้ยอย่างไร และชนชาติโง่ได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์อย่างไร¹⁹ โอ ขอย่างทรงมอบวิญญาณนกเขาของพระองค์แก่ฝูงชนโหดร้าย ขอย่างทรงลึ้มชุมนุมชนนขาของพระองค์เป็นนิรันดร์²⁰ ขอสุนพระทัยในพันธสัญญา เพราะสถานที่มิดของแผ่นดินเต็มไปด้วยที่อยู่ของความการุณ²¹ โอ ขอย่าให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับได้อาย ขอให้คนจนและคนขัดสนสรรเสริญพระนามของพระองค์²² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอรกรลุกขึ้น สู้คดีของพระองค์ ขอรกรระลึกว่าคนโง่เยี้ยพระองค์อยู่วันยังค่ำ²³ ขอย่างทรงลึ้มเสียงของคู่อริของพระองค์ เสียงอึงคะนิงของคนที่ถูกขืนสู่พระองค์ก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

ผู้พยากรณ์สรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองอาลาทสซิก เพลงสดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ

75 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์กึ่งหลายขอโมทนาพระองค์ ข้าพระองค์กึ่งหลายขอโมทนาพระองค์ เพราะบรรดาพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ประกาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ใกล้

คำสัญญาว่าจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม

² เมื่อสถานประชุมมาอยู่ต่อหน้าเรา เราจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม³ เมื่อแผ่นดินโลกละลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดินโลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาชองมันให้มันอยู่คือเราเอง เกลาห์⁴ เราพูดกับคนโง่เขลาว่า “อย่าประพฤติโง่เขลา” และแก่คนชั่วว่า “อย่ายกเขาขึ้น⁵ อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือพูดจาอย่างคอแข็ง”⁶ เพราะการยกขึ้นนั้นมีได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมีใช่มาจากทิศใต้⁷ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น⁸ เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยลูกหนึ่ง มีน้ำองุ่นเป็นพอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้วยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกกึ่งสิ้นจะดื่มหมดกึ่งตะกอน⁹ แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิรันดร์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ¹⁰ “บรรดาเขาของคนชั่วจะถูกเราตัดออกหมด แต่เขาของผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น”

การประกาศถึงความรุ่งเรืองของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ

76 ในยูดาห์เขารู้จักพระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง ² ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน ³ ที่นั่นพระองค์ทรงหักกลุณูทึงไล่ ดาบ และการยุทธ เซลาห์ ⁴ พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าภูเขาคีมีเหยื่อ ⁵ ด้วยว่าคนใจแข็งถูกริบข้าวของ เขาหลับไป ชายฉกรรจ์ก็ตั้งสิ้นไม่สามารถใช้มือของเขาได้อีกแล้ว ⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงขนานทั้งรถม้าและม้าก็ล่องลับไป ⁷ แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่ารำลึกแล้ว เมื่อพระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้ ⁸ พระองค์ทรงสิ้นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเฉย ⁹ เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เซลาห์ ¹⁰ แน่ละ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้

จงปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความยำเกรง

¹¹ จงปฏิบัติตามต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาควรเกรงกลัว ¹² พระองค์จะทรงตัดดวงจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่ารำลึกแล้วแก่บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

นักแต่งสดุดีผู้ถึงความไม่วางใจ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยดูธู เพลงสดุดีของอาสาฟ

77 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเจี่ยพระกรรณสดับข้าพเจ้า ² ในวินยาลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล่าโลม ³ ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เซลาห์ ⁴ พระองค์ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์ไว้ไม่ให้ปิด ข้าพระองค์ก็ถูกขมกจนพูดไม่ออก ⁵ ข้าพระองค์พิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพระองค์จำปีทีนมานมาแล้วได้ ⁶ ข้าพระองค์ระลึกถึงบทเพลงของข้าพระองค์ในกลางคืน ข้าพระองค์ตรึกตรองกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็เสาะหา ⁷ “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และจะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ ⁸ ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์ หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ ⁹ พระเจ้าทรงลืมนที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความสังเวชเสียหรือ” เซลาห์

การชียชนะ

¹⁰ และข้าพเจ้าว่า “นั่นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด” ¹¹ ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจที่ปกป้องของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อนๆ ¹² ข้าพระองค์จะตรึกตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์ ¹³ โอ ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา ¹⁴ พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ¹⁵ พระองค์ได้ทรงไล่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เซลาห์ ¹⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์ น้ำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลึกก็สิ้นสะท้าน ¹⁷ เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็ค่นองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา ¹⁸ ฟ้าผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟ้าแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สิ้นสะเทือนและหวั่นไหว ¹⁹ พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำมึมหิม่าทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้ ²⁰ พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

คนอิสราเอลจะสอนลูกหลานเรื่องความดีเลิศของพระเจ้า มีสคิลบทหนึ่งของอาสาฟ

78 โอ ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเจี่ยหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า ² ข้าพเจ้าจะอำปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึกลับของโบราณกาล ³ ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา ⁴ เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเขา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานุภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ⁵ เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา ⁶ เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา ⁷ เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า และไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ ⁸ และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชั่วอายุที่ถือดีและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า ⁹ บรรดาคนเอเฟราอิม มีอาวุธพร้อมและถือค้อนธนู ได้หันกลับในวันสงคราม ¹⁰ เขาทิ้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ¹¹ เขาลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา ¹² พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเขา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาโคอัน ¹³ พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง ¹⁴ ในกลางวันพระองค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยิ่งรุ่ง ¹⁵ พระองค์ทรงฝ่าหินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึก ¹⁶ พระองค์ทรงกระทำให้สำราญออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาจากเหมือนแม่น้ำ ¹⁷ แต่เขายังกระทำบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในที่แห่งแล้ง ¹⁸ เขากดลองพระเจ้าอยู่ในใจของเขาโดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก ¹⁹ เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า “พระเจ้าจะทรงเตรียมสำรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ” ²⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงตีหินให้น้ำพุ่งออกมา และสำราญก็ไหลล้น พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ ²¹ เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพล่งขึ้นสู่ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์สูงขึ้นสู่อิสราเอล ²² เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์ ²³ พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์ ²⁴ พระองค์ทรงหลังมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา ²⁵ มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรง

ประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม 26 พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันออกเฉียงพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมใต้ขึ้นมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์ 27 พระองค์ทรงหลังเนื้อให้เขาอย่างผ่องคลี คือนก ดังเม็ดทรายในทะเล 28 พระองค์ทรงให้มันตกลงมากกลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา 29 เขาได้รับประทานอิมดี เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก 30 แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา 31 พระพิโรธของพระเจ้าฟุ้งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคนฉกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำคนที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย 32 ถึงมีเรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามีได้เชื่อถือการมหัศจรรย์ของพระองค์ 33 พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขาหายไปดังสิ่งไร้สาระ และทรงทำให้ปวงเขาหายไปด้วยความยากลำบาก 34 เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาแสวงพระเจ้าด้วยใจร้อนรน 35 เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระผู้ไถ่ของเขา 36 แต่เขาขอพระองค์ด้วยปากของเขา และนุสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา 37 เพราะจิตใจของเขาไม่แน่วแน่ต่อพระองค์ เขาไม่จริงจังต่อพันธสัญญาของพระองค์ 38 ถึงกระนั้นด้วยความสังเวชพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมีได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธของพระองค์บ่อยๆ และมีได้ทรงกวนพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา 39 พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก 40 เขายั่วพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โทมนัสในทะเลทราย 41 แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีกและได้ทำให้องค์บริสุทธ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย 42 เขามีได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคู่อริของเขา 43 เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในโรนาโธอัน 44 พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาดื่มอะไรไม่ได้ 45 พระองค์ทรงส่งฝูงเหลืออบมาท่ามกลางเขา ซึ่งผลาญเขา และกบ ซึ่งทำลายเขา 46 พระองค์ประทานพืชผลของเขาแก่ตึกแดนวัยคลาน และผลงานออกแรงของเขาแก่ตึกแดนวัยบั้น 47 พระองค์ทรงทำลายเขาด้วยลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของเขาด้วยน้ำค้างแข็ง 48 พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขาไว้กับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะของเขาไว้กับฟ้าผ่า 49 พระองค์ทรงปล่อยความกริ้วดุร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา 50 พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริ้วของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเขาไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรครบาด 51 พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในต้นที่ของฮาม 52 แล้วพระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแกะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดารเหมือนฝูงแพะแกะ 53 พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาจึงไม่กลัว แต่ทะเลท่วมศัตรูของเขา 54 และพระองค์ทรงพาเขามาถึงเขตแดนแห่งสถานบริสุทธ์ของพระองค์ ยิ่งภูเขานี้ ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ 55 พระองค์ทรงขับประชาชาติต่าง ๆ ออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชาตินั้นให้เป็นมรดก และทรงตั้งบรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในต้นที่ของเขา 56 แต่เขาก็ยังทดลองและยั่วพระเจ้าองค์สูงสุด มิได้รักเขาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 57 กลับหันไปเสียและประพฤติกุศลอย่างบรรพบุรุษของเขา เขามืดไปเหมือนคนธนูที่ไว้ใจไม่ได้ 58 เพราะเขายั่วพระเจ้าองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปучนียสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้หมิ่นให้พระองค์หวงแหนเขาด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา 59 เมื่อพระเจ้าทรงสดับ พระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก 60 พระองค์ทรงละปล้นพลาในซีโลห์ คือต้นที่ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์ 61 และทรงมอบอุทยานภาพของพระองค์แก่การเป็นชเลย และสง่าราศีของพระองค์แก่มือของคู่อริ 62 พระองค์ทรงมอบประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์ 63 ไฟผลาญหนุ่มๆ ของเขาเสีย และสาวๆ ของเขาก็ไม่ได้แต่งงาน 64 บรรดาปุโรหิตของเขาล้มลงด้วยดาบ และหญิงม่ายของเขาไม่มีการร้องทุกข์ 65 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายฉกรรจ์ให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล่าอู่น 66 และพระองค์ทรงตีปฏิปักษ์ของพระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายุเป็นนิตย์ 67 พระองค์ทรงปฏิเสธผลพลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม 68 แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาศิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก 69 พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูงอย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์ 70 พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ 71 พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอลมรดกของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ 72 ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือซ้ายของ

การร้องทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เพลงสดุดีของอาสาฟ

79 โอ ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่ปรักหักพัง 2 เขาให้ศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธ์ชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน 3 เขาได้เทโลหิตของคนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ 4 เรากลายเป็นที่เหยียดหยันแก่เพื่อนบ้านของเราเป็นที่สบประมาทและเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา 5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวงแหนของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอีกนานเท่าใด 6 ขอร้องเทความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์ 7 เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโคบ และกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่า

การทูลขอพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้น

8 โอ ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสังเวชของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก 9 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องช่วยข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ 10 ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า “พระเจ้าของเขาคือใคร” ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้พระองค์ที่ไหลออกมา 11 ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาชเลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอร้องสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย 12 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องตอบแทนการที่เขาได้เหยียดหยันต่อพระองค์ สักเจ็ดเท่า ณ ทรงออกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ 13 แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชนของพระองค์ ฝูงแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะโมทนาพระคุณพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

การทูลขอให้พระเจ้าทรงโปรดปรานอีก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซซานิมีเอดูก เพลงสดุดีของอาสาฟ

80 โอ ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงเสด็จดูอิสราเอลอย่างเสด็จแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะ ขอร้องเจ้พระภรรยาสดับ พระผู้ประทับระหว่างพวกเครือบ ขอร้องทอแสงออกมา ² ต่อหน้าเอเฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอร้องปลุกพระราชอำนาจของพระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด ³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด ⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด ⁵ พระองค์ได้ทรงเสด็จเขาด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เขาดื่มน้ำตาอย่างเต็มขนาด ⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้างกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์หัวเราะกัน ⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอร้องช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด ⁸ พระองค์ทรงนำเขาออกจากรั้วอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชนออกไปและทรงปลุกเขาออกจากรั้ว ⁹ พระองค์ทรงปราบดินให้ มันก็หยั่งรากลึกและแผ่เต็มแผ่นดิน ¹⁰ ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสัตว์อันดี ¹¹ มันส่งกิ่งไปถึงทะเลและส่งแขนงไปถึงแม่น้ำ ¹² ทำไมพระองค์จึงทรงพึงรู้ต้นไม้มองเสีย บรรดาคนที่สิ้นที่ผ่านไปตามทางจึงเด็ดผลของมัน ¹³ หมูป่าจากดงมาย้ายมันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่กินมันเป็นอาหาร ¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอร้องหันกลับเถิด พระเจ้าข้า ขอร้องมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอร้องสนพระทัยในเขาออกจากรั้ว ¹⁵ คือสวนอันรุ่งเรืองซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลุกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง ¹⁶ มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขาพิณาศด้วยการดำเนินจากสี่พระพิภพของพระองค์ ¹⁷ ขอพระหัตถ์ของพระองค์จงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง ¹⁸ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอร้องสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์ ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอร้องช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพิภพของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

การสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองกิกทิส เพลงสดุดีของอาสาฟ

81 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ ² จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีรำมะนาถึงพิณเขาคู่อันไพเราะ และพิณใหญ่ ³ จงเป่าแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญ วันการเสด็จของเรา ⁴ เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ ⁵ พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ยืมภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก ⁶ ว่า “เราพ่อนำของเขามาจากภาระของเขา มือเขาเป็นอิสระพ้นภาระจาด ⁷ เมื่อทุกขใจเจ้าเรียก เราก็ช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในที่ลับซึ่งฟาริธอง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรีบห์ เซลาห์ ⁸ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะทักท้วงเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา ⁹ จะไม่มีพระแปลกๆท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างต่าง ¹⁰ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ถ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด เราจะป้อนเจ้าให้อิ่ม ¹¹ แต่ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย ¹² เราจึงมอบเขาไว้แก่จิตใจที่ต่อต้านของเขาเอง ให้ดำเนินตามคำปรึกษาของเขาเอง ¹³ โอ ประชาชนของเรา น่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา ¹⁴ แล้วไม่ช้า เราก็จะให้ศัตรูของเขาบ่นอมลง และจะหั่นมือของเรารู้คู่ของเขา ¹⁵ บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์จะหมอบกราบต่อพระองค์ “แต่เวลาของเขาก็กว้างจะยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์” ¹⁶ พระองค์จะทรงเสด็จเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด “เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากหิน”

การทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษา เพลงสดุดีของอาสาฟ

82 พระเจ้าทรงเข้าประทับในชุมนุมชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลายว่า ² “ท่านจะตัดสินอย่างไร ยุติธรรมและแสดงความลำเอียงข้างคนช้วนานเท่าใด เซลาห์ ³ จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและคำพร้าพ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน ⁴ จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว” ⁵ เขาก็กว้างไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ⁶ เราได้กล่าวไว้ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั้นแหละ ⁷ ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด” ⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอร้องลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชนชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

การร้องทุกข์เรื่องความคิดกบฏ บทเพลงหรือเพลงสดุดีของอาสาฟ

83 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอย่างทรงนั่งอยู่ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอย่างทรงเจียบและเฉยอยู่ ² เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ชังพระองค์ได้ยกศีรษะของเขาขึ้น ³ เขาวางแผนการแยบคายสู่ประชาชนของพระองค์ เขาปรึกษากันผู้ผู้ที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่ ⁴ เขาพูดว่า “มาเถิด ให้เราตัดเขาออกจากการเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่ออิสราเอลอีกต่อไป” ⁵ เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขากำพันธสัญญาสู่พระองค์ ⁶ คือ เต็นท์ของเอโดม และคนอิชมาเอล โมอับ และคนฮาการ์ ⁷ เกบาล อัมโมน และอามาเลค พิเลสเตียกับชาวเมืองโกระ ⁸ อัซซิริเยก็สมทบเขาด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลก เซลาห์

การอธิษฐานผู้ศัตรูของอิสราเอล

⁹ ขอร้องทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำกับมีเดียน อย่างที่กระทำกับสิเสราและยาบินที่ลัสธารคิไซน ¹⁰ ผู้ถูกทำลายที่ตำบลเอนโดร์ ผู้กลายเป็นปุ๋ยของที่ดิน ¹¹ ขอร้องทำขุนนางของเขาเหมือนโอเรบและเศอเบ ทำเจ้านายทั้งสิ้นของเขาเหมือนเศบาร์และคาลมุนนา ¹² ผู้ที่กล่าวว่า “ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเถิด” ¹³ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องทำเขาให้เหมือนกงจักรเหมือนแกลบต่อหน้า ¹⁴ อย่างไฟเผาผลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ไหม้ภูเขาสูง ¹⁵ ขอร้องข่มเหงเขาด้วยพายุแรงกล้าของพระองค์ และทรงทำให้เขากลับมามีชีวิตด้วยพายุจัดของพระองค์ ¹⁶ ทรงให้หน้าของเขาเต็มไปด้วยความอาย โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา เพื่อเขาจะได้แสวงหา

พระนามของพระองค์¹⁷ ขอให้เขาอับอาย และกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้เขาอดสูและพินาศไป¹⁸ เพื่อคนทั้งปวงจะกราบว่าพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

ความปรารถนาเข้าไปนมัสการในพระวิหาร ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองภิกทิส เพลงสดุดีของคณะโคราห์

84 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริง ๆ² วิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ใจกายของข้าพระองค์เฝ้าร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์³ แน่นกระจอกก็หาบ้านได้ แล้วและนกนางแอ่นหารังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตกลูกออกจากรัง คือที่แก่นบุชของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์⁴ ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ เซลาห์⁵ ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขาเป็นทางทั้งหลายของพระองค์⁶ ขณะที่เขาผ่านไปตามหว่างเขาบาบา เขากระทำให้เป็นที่น้ำพุ ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำเต็ม⁷ เขาไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้นๆ เขาก็หลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน

การทูลขอให้เข้าไปอยู่ในพระวิหาร

⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอร้องสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอร้องเจี่ยพระกรรม เซลาห์⁹ ขอกอดพระเนตร โอ ข้าแต่พระเจ้าโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอกอดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์¹⁰ เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพระองค์จะเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ดีกว่าอยู่ในเต็นท์ของความชั่วร้าย¹¹ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะทรงป้อนความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมีได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา บุคคลที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

นักแต่งสดุดีทูลขอพระเมตตาตาดังเดิม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

85 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเขาเฉลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี² พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เซลาห์³ พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเค้นหั่นจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอร้องระงับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย⁵ พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ⁶ พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดีในพระองค์⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอร้องความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย

ความมั่นใจในความดีเลิศของพระเจ้า

⁸ ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก้วิสุทธินของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่อีก⁹ แน่ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย¹⁰ ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน¹¹ ความจริงจะงอกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์¹² เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดีๆ และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล¹³ ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาทของพระองค์

ดาวิดฟังพระเมตตาของพระเจ้า คำอธิษฐานของดาวิด

86 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องเจี่ยพระกรรมสดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน² ขอร้องสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์บิสิสุกข์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์³ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ⁴ ขอร้องให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์⁵ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องเจี่ยพระกรรมสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอร้องสดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์⁷ ในวันลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีกิจการใดๆเหมือนพระราชกิจของพระองค์⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงสร้างจะมานมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ และจะเกิดกุนพระนามของพระองค์¹⁰ เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระองค์แต่องค์เดียวทรงเป็นพระเจ้า¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องสอนพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอร้องสำรวมใจของข้าพระองค์ให้ยำเกรงพระนามของพระองค์¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเกิดกุนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์¹³ เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก และพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกที่สุดของนรก¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า คนที่ยังยโสได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมู่คนการุณเสาะหาชีวิตข้าพระองค์ เขามิได้ประณามพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา¹⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าก่อนประณามข้าพระองค์และพระเมตตา ทรงกริ้วข้า และอุดมด้วยความเมตตา และความจริง¹⁶ โอ ขอร้องหันมามตตาข้าพระองค์ ขอร้องคำนึงถึงผู้รับใช้ของพระองค์ และขอร้องช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์¹⁷ ขอร้องหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็น และจะได้อวย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์และทรงเล้าโลมข้าพระองค์

สง่าราศีของอิสราเอลในอนาคต เพลงสดุดีหรือบทเพลงของคณะโคราห์

87 รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขอันบริสุทธิ์² พระเยโฮวาห์ทรงรักประมุขียอนมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ³ โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเธอ เซลาห์⁴ ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราระบุชื่อเราและบาบิโลน ดุสิต ฟิลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปีย เขากล่าวกันว่า “ผู้เกิดที่นั่น”⁵ และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า “ผู้เกิดที่นั่น” เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้⁶ ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดชื่อนามชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า “ผู้เกิดที่นั่น” เซลาห์⁷ นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสี่ของเราอยู่ในเธอ

คำอธิษฐานแห่งความโศกเศร้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของคณะโคราห์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมาหะลัก เลอันโนท มัสคิลบทหนึ่งของเฮมาน คนเอสร่าห์

88 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพิชิตพระองค์ถึงกลางวันและกลางคืน² ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพิชิตพระองค์ ขอทรงเชี่ยพระกรรมสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์³ เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที่ และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนผู้ตาย⁴ เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่ไม่มีกำลัง⁵ เหมือนคนที่เข้างั้วท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก และเขากิ่งหลายถูกพรากเสียจากพระหัตถ์ของพระองค์⁶ พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากแดนผู้ตาย ในแดนที่มืดและลึก⁷ พระพิโรธของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงกับถมข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสี่ของพระองค์ เซลาห์⁸ พระองค์ทรงกับถมผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ออกห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่น่ารังเกียจต่อเขากิ่งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้⁹ นัยน์ตาของข้าพระองค์มิไปเพราะความทุกข์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ขู่มือขึ้นต่อพระองค์¹⁰ พระองค์จะทรงกระทำกรรมพิชิตเพื่อคนตายหรือ ชาวแดนผู้ตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เซลาห์¹¹ เขาจะประกาศความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประกาศความสัตย์สุจริตในแดนพินาศหรือ¹² ในความมืดเขาจะรู้จักกรรมพิชิตของพระองค์หรือ ในแผ่นดินแห่งความหลงลืมเขาจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์¹⁴ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพิชิตเสียจากข้าพระองค์¹⁵ ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย ขณะที่ข้าพระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์มิวิตใจไขว่ไขว่ไป¹⁶ ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย¹⁷ มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังคำอย่างน้ำท่วม มันท่วมข้าพระองค์มิด¹⁸ พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมืด

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพันธสัญญาและความโปรดปรานของพระองค์ มัสคิลบทหนึ่งของเฮราน คนเอสร่าห์

89 ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ² ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า “ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ก็เดี๋ยว”³ “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา⁴ ว่า ‘เราจะสถาปนาเชื้อสายของเราไว้เป็นนิตย์และจะสร้างบัลลังก์ของเราไว้ทุกชั่วอายุ’” เซลาห์⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความสัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย⁶ เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าสวรรค์จะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ได้ ในบรรดาภูเขากลางของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์⁷ คือองค์พระเจ้าผู้เป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงขามพระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงถูกรานูกาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์⁹ พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ¹⁰ พระองค์ทรงกบราหับเป็นชั้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจายศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์¹¹ ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น¹² ทิศเหนือและทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาทาบไธร์กับภูเขาเอธโมนจะสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างขึ้นบาน¹³ พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง¹⁴ ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์¹⁵ ชนชาติที่รู้จักหรือร้องอย่างขึ้นบานก็เป็นสุข โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสีพระพิชิตของพระองค์¹⁶ พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูด้วยความชอบธรรมของพระองค์¹⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขากิ่งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์กิ่งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น¹⁸ เพราะผู้ป้องกันเรากิ่งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล¹⁹ ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์และตรัสว่า “เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน²⁰ เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว²¹ เพื่อว่ามือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา²² ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้²³ เราจะขยี้คู่อริของเขาต่อหน้าเขา และตีผู้ที่เกลียดเขาให้ล้มลง²⁴ ความสัตย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา²⁵ เราจะเอามือของเราวางไว้บนทะเล และมือขวาของเราบนแม่น้ำกิ่งหลาย²⁶ เขาจะร้องต่อเราว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์’²⁷ และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก²⁸ เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา²⁹ เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์ กิ่งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราบเท่ากาลของฟ้าสวรรค์³⁰ ถ้าลูกหลานของเขาถึงราชบัลญญิตของเรา และไม่ดำเนินตามคำตัดสินของเรา³¹ ถ้าเขากิ่งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมีได้รักษาบัญญัติของเรา³² แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขาด้วยการเขี่ยน³³ แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัตย์สุจริตของเรา³⁴ เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกเพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา³⁵ เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่นุสาคต่อ

วิด 36 เชื้อสายของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงจันทรคติต่อหน้าเรา 37 จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิรันดร์ และเหมือนสีกขีพยานอันสัตย์ซื่อในท้องฟ้า” เซลาห์ 38 แต่พระองค์ทรงได้เหวี่ยงออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจมไว้ของพระองค์ 39 พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำมัจจุรกรรมของท่านมลทินโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน 40 พระองค์ได้พังรื้อต้นไม้ของท่านทิ้งสิ้น พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่านประหวั่นพรั่นพรึง 41 คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน ท่านก็เป็นทีนินทาของเพื่อนบ้าน 42 พระองค์ทรงยกย่องมือขวาของคู่อริของท่าน พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูทั้งสิ้นของท่านเปรมปรีดี 43 จริงทีเดียว พระองค์ทรงหันคมดาบของท่าน และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสงคราม 44 พระองค์ได้ทรงกระทำให้สง่าของท่าน เลื่อมสุญญไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน 45 พระองค์ทรงตัดวันวัยหนุ่มของท่านให้สั้น และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เซลาห์

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้าต่ออavid

46 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะซ่อนองค์อยู่ยาวนานเท่าใด เป็นนิรันดร์หรือ พระพิโรธของพระองค์จะไหม้อยู่ยาวนานเท่าใด 47 ขอร้องระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแค่นั้น โฉนพระองค์ทรงเนรมิตสร้างบรรดามนุษย์มาอย่างเปล่าประโยชน์ 48 มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขาจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้พ้นจากมือของแดนผู้ตายได้หรือ เซลาห์ 49 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณต่ออavidโดยความจริงของพระองค์ 50 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องระลึกว่าผู้รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์รับความสปรมากรของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้าพระองค์อย่างไร 51 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นั้นแหละศัตรูของพระองค์ได้เหยียดหยัน นั้นแหละเขาเย้ยรอยเท้าของผู้ที่เจมไว้ของพระองค์ 52 สารุการแต่พระเยโฮวาห์เป็นนิรันดร์ เอเมนและเอเมน

เล่มที่สี่ซึ่งเปรียบกับหนังสือกัณดารวิท เกี่ยวกับอิสราเอลและชนชาตินั้น โมเสสกล่าวถึงพระสัญญาและการทำโทษของพระเจ้า คำอธิษฐานของโมเสส คนของพระเจ้า

90 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ 2 ก่อนที่ภูเขากิ่งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล 3 พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า “บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย จงกลับเถิด” 4 เพราะพินาศในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน 5 พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน้ำท่วม เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ เหมือนหญิงที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า 6 ในเวลาเช้ามันก็บานออกและใหญ่ขึ้น ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป 7 เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริ้วของพระองค์ผลาญเสีย ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระองค์ 8 พระองค์ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบาปต่างๆของข้าพระองค์ไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ 9 วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้งหลายสิ้นไปใต้พระพิโรธของพระองค์ กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียงถอนหายใจ

ความสิ้นแห่งชีวิต

10 กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่งานและความโศกเศร้า ไม่ช้าก็สูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป 11 ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกริ้วของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์ 12 ขอร้องทรงสอนให้นับวันของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจได้สติปัญญา 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องหันมาเถิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าใด ขอร้องมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ 14 โอ ขอร้องให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอิมในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรมปรีดีและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์ 15 ขอร้องให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกขัยากนั้น และให้มากปีเท่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย 16 ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สง่าราศีของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของเขา 17 ขอความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอร้องสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า ขอร้องทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

สภาพอันมีสุขของคนที่รักพระเจ้า

91 ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 2 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า “พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ”

ความปลอดภัยของคนที่รักพระเจ้า

3 เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจากมือของพราวนอกและจากโรคร้ายอย่างร้ายแรงนั้น 4 พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นไฉ่และเป็นดังของท่าน

การยกย่องคนที่รักพระเจ้า

5 ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือกลัวลูลูกรูที่ปลิวไปในกลางวัน 6 หรือโรคร้ายที่ไล่มาในความมืด หรือความพินาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน 7 พันคนจะล้มอยู่ที่ข้างๆท่าน หมันคนที่มือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน 8 ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว 9 เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน 10 ไม่มีกรรร้ายใดจะตกมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน 11 เพราะพระองค์จะรับสิ่งเหล่านี้จากสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวงระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน 12 เขากิ่งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน 13 ท่านจะเหยียบสิงโตและงูพิษ ท่านจะฆ่า

สิงโตหนุ่มและมังกร ¹⁴ เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา ¹⁵ เราจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา ¹⁶ เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

การสรรเสริญความดีเลิศของพระเจ้า เพลงสดุดีหรือบทเพลงสำหรับวันสะบาโต

92 เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ ² ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางวัน ³ เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่ ⁴ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถ์ของพระองค์ ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ ⁶ คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่ดเข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ ⁷ ว่า ถึงแม้คนชั่วจะงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำความชั่วช้ำทั้งปวงเจริญขึ้น เขาก็หลายจะถูกทำลายเป็นนิมิต ⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิมิต ⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์จะพินาศ คนกระทำความชั่วช้ำทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป ¹⁰ แต่พระองค์ทรงเชิดชูเขาของข้าพระองค์อย่างกับเขาม้าโยนคอน ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่ ¹¹ นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ ¹² คนชอบธรรมจะงอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน ¹³ คนที่ถูกปลุกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย ¹⁴ เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขาจะมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่ ¹⁵ เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

93 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว ² พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กระแสน้ำใต้คนอง กระแสน้ำคนองเสียง กระแสน้ำคนองเสียงก็ก้อง ⁴ พระเยโฮวาห์บนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากมาย ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล ⁵ บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์เหมาะแก่พระนิเวศของพระองค์เป็นนิมิต

การขอร้องเรื่องการปกครองอย่างกตัญญูและการขาดความเคารพ

94 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก่แก่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เจ้าแห่งการแก่แก่ ขอร้องสำแดงพระองค์ ² ข้าแต่ผู้พิพากษา โลก ขอร้องลุกขึ้น ให้คนโง่โง่ได้รับผลสนองอันสมกับเขา ³ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คนชั่วจะสิงโลดอยู่นานเท่าใด ⁴ เขาจะพาล่ามและพูดอย่างจงหอนานเท่าใด คนกระทำความชั่วช้ำทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ถูกขยี้ ⁶ เขาสังหารแม่ยายและคนต่างด้าว และกระทำความชั่วช้ำทั้งปวง ⁷ และเขากล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็น พระเจ้าของยาโคบจะไม่หยิ่งรู้” ⁸ คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด ⁹ พระองค์ผู้ทรงปลุกหู พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงป้อนตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ ¹⁰ พระองค์ผู้ทรงตีสอนบรรดาประชาชน พระองค์จะไม่ทรงชนามหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ ¹¹ พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ

พระพรแห่งความกตัญญู

¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงตีสอนนั้นก็เป็นผู้สุข คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์ ¹³ เพื่อจะให้เขาพักจากวันลำบากจนกว่าจะบุด่อไว้ให้คนชั่ว ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสละมรดกของพระองค์ ¹⁵ เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนที่เที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป ¹⁶ ผู้ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความชั่วช้ำแทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้อันคนกระทำความชั่วช้ำแทนข้าพเจ้า ¹⁷ ถ้าพระเยโฮวาห์มิใช่ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสัจ ¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า “เท้าของข้าพเจ้าลาด” โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ยึดข้าพระองค์ไว้ ¹⁹ เมื่อความกังวลในใจของข้าพระองค์มีมาก การเล้าโลมของพระองค์ก็หนุนใจของข้าพระองค์ให้ขึ้นบาน ²⁰ บัลลังก์แห่งความชั่วช้ำจะร่วมมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย ²¹ เขาก็หลายผูกมิตรกันต่อสู้ชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด ²² แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า ²³ พระองค์จะทรงนำความชั่วช้ำของเขาเองมาเหนือเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพราะความชั่วร้ายของเขาเอง ไซ้แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

95 โอ มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้เรากระทำเสียงขึ้นบานถวายศิลาแห่งความรอดของพวกเรา ² ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยโมทนา ให้เรากระทำเสียงขึ้นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี ³ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย ⁴ ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย ⁵ ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดินแห่ง ⁶ โอ มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา ⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันนั้น ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ⁸

อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร⁹ เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน และได้เห็นกิจการของเรา¹⁰ เราจึงเคียดคนชั่วอายุนั้นอยู่เสมอและว่า “เขาเป็นชนชาติที่มีใจมักหลงผิด เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา”¹¹ เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา”

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความยุติธรรมของพระองค์

96 โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสี่ จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์² จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆวัน³ จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย⁴ เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง⁵ เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์⁶ เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์⁷ โอ ตรีศูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์⁸ จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์⁹ โอ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสี่เอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์¹⁰ จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ พืชจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่เหี่ยวไถวเลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม¹¹ จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดี และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น¹² ให้ทุ่งนาเริงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสี่ของป่าไม้จะปล้ำปริ่มยินดี¹³ เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

97 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เกาะเล็กๆมากมายนั้นยินดี² เมฆและความมืดทึบอยู่รอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์³ โพลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และโหม่ปฏิบัติของพระองค์รอบข้างเสี้ย⁴ ฟ้าแลบของพระองค์กระทำให้พืชสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสั่นสะท้าน⁵ ภูเขาละลายอย่างขี้ผึ้งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสี่⁶ ฟ้าสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์⁷ ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพสลักทั้งสี่ได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา ให้พระทั้งสี่กราบลงต่อพระองค์⁸ ศิโยนได้ยืนและยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะคำพิพากษาของพระองค์⁹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสี่ พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง¹⁰ ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาห์ ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว¹¹ ความสว่างแจ้งขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม¹² ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

สิ่งทั้งปวงจงสรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดี

98 โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ ได้นำความมีชัยมา² พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ³ พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสี่ได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา⁴ ชาวโลกทั้งสี่เอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ⁵ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณเขาคู่ คลอด้วยเสียงเพลงสดุดี⁶ ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ คือพระมหากษัตริย์⁷ ให้ทะเลคำรนกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น พืชพวงและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น⁸ ให้กระแสน้ำตบมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปีติยินดีด้วยกัน⁹ เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

การนมัสการในศิโยน

99 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพวกเครูม ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว² พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง³ ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร้ามกลัวของพระองค์ เพราะพระนามนั้นบริสุทธิ์⁴ ฤทธาญาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้นในยาโคบ⁵ จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่แก่นรองพระบาทของพระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์⁶ โมเสสและอาโรนอยู่ในพวกปุโรหิตของพระองค์ ซามูเอลอยู่ในพวกที่ทูลออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น⁷ พระองค์ตรัสกับท่านที่อยู่ในเสาเมฆ ท่านทั้งปวงได้รักเขาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่ท่าน⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สอนการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น⁹ จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

จงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความชื่นบาน เพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

100 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์² จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ ด้วยการร้องเพลง³ จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์องค์ที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์⁴ จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสารการแด่พระนามของพระองค์⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

ดาวิดปฏิญาณว่าจะประพฤติอย่างดีรอบคอบ เพลงสดุดีของดาวิด

101 ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์² ข้าพระองค์จะประพฤติอย่างเฉลียวฉลาดตามบรรดาที่ตรอบคอบ โอ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์³ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่ไม่ซื่อตรง กิจการนั้นจะไม่ติดอยู่กับข้าพระองค์⁴ ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจดีอื่น ข้าพระองค์จะไม่ร่วมรู้คนชั่วร้ายเลย⁵ บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะขจัดเขาออกเสีย คนที่มีตายใสและใจที่จงหองข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย⁶ นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหากคนที่ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ตรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์⁷ ผู้ที่ประพฤติหลอกลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์⁸ ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

การขอร้องอย่างทุกขใจ คำอธิษฐานของผู้ถูกข่มใจ เมื่อเขาอ่อนระอาใจ และระบายความนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

102 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องระดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์² ขอย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกข์ใจของข้าพระองค์ ขอร้องเขี่ยพระกรรมสดับข้าพระองค์ ขอร้องตอบข้าพระองค์โดยเร็วในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์³ เพราะวันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างคว้น และกระดูกของข้าพระองค์ไห้หม้อย่างเตาไฟ⁴ จิตใจของข้าพระองค์ถูกนบและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลิ้มรับประทานอาหารของข้าพระองค์⁵ เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์⁶ ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ดูนกเค้าแมวแห่งทะเลทราย⁷ ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระจะอกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน⁸ ศีตของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้ที่คลั่งใส่ข้าพระองค์ปฏิญาณตัวต่อท่านข้าพระองค์⁹ เพราะข้าพระองค์กินขี้เถ่าต่างอาหาร และเจื่อน้ำตาเข้ากับเครื่องดื่ม¹⁰ เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงขูข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย¹¹ วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า

จงระลึกถึงพระเมตตาทั้งหลายของพระเจ้า

¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิรันดร์ การระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ¹³ พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตา ศิโยน เพราะถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาเธอ เธอ เวลากำหนดมาถึงแล้ว¹⁴ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักชากก้อนหินของเธอหนัก และสงสารพงคลิชของเธอ¹⁵ บรรดาประชาชนชาติจะกลัวพระนามของพระเยโฮวาห์ และบรรดาภคิตรีษย์ของแผ่นดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์¹⁶ เพราะเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างศิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสง่าราศีของพระองค์¹⁷ พระองค์จะสถิตย์ในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา¹⁸ จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์¹⁹ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก²⁰ เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเขลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ²¹ เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม²² ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์²³ พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสั้นเข้า²⁴ ข้าพเจ้าว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้เป็ด้อมดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ”²⁵ เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์²⁶ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป²⁷ แต่พระองค์ยังทรงเป็นอยู่อย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด²⁸ ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขาก็ได้รับการสถาปนาต่อเนื่องพระพักตร์พระองค์

การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์ เพลงสดุดีของดาวิด

103 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสารการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์² โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์³ ผู้ทรงอภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน⁴ ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน⁵ ผู้ทรงให้ปากท่านอิมด้วยของดี วยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกออินทร์⁶ พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ⁷ พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล⁸ พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วข้าและอุดมด้วยความเมตตา⁹ พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิรันดร์¹⁰ พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา¹¹ เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่ทรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น¹² ตะวันออกไกลจากตะวัน

ตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น ¹³ บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น ¹⁴ เพราะพระองค์ทรงทราบโครงการของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี ¹⁵ ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา ¹⁶ เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสีย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก ¹⁷ แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่บัดนี้ถึงกาลถึงบัดนี้ต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานหลาน ¹⁸ ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์ ¹⁹ พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครอบคลุมทุกสิ่งอยู่ ²⁰ ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวอนของพระองค์ ²¹ พลโยธาทั้งสี่นของพระองค์ จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์ ²² พระราชกิจทั้งสี่นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์

การไต่ตรองถึงสง่าราศีของพระเจ้า

104 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉลองพระองค์ ² ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่างดุจฉลองพระองค์ ผู้ทรงขึงฟ้าสวรรค์ออกดังขึงม่าน ³ ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม ⁴ ผู้ทรงบันดาลพายุทิวสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาน และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง ⁵ ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิรันดร์ ⁶ พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา ⁷ เมื่อพระองค์ทรงขนาน น้ำนั้นก็หนีไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป ⁸ น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น ⁹ พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก ¹⁰ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา ¹¹ ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน ¹² ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้ ¹³ พระองค์ทรงรดภูเขามากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อิมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์ ¹⁴ พระองค์ทรงให้หญ้างอกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน ¹⁵ และน้ำอุ่นซึ่งให้ไขมันมนุษย์ยิบดี น้ำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาอสง และขนบปิ้งซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์ ¹⁶ บรรดาต้นไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อิมหน้า คือต้นสนสดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้ ¹⁷ นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาตานั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน ¹⁸ ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเสียงพาดินเป็นของตัวกระเจิงพา ¹⁹ พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน ²⁰ พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม่คลานออกมา ²¹ สิงโตห่มคำรามหาเหยื่อของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า ²² เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน ²³ มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำการกิจของเขาจนเวลาเย็น ²⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสี่นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์ ²⁵ ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่ ²⁶ กำปั่นแล่นไปโน้นแ่นะ และเลวีอาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น ²⁷ บรรดาสิ่งเหล่านี้แหงนหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่มันตามเวลา ²⁸ เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงย่นพระหัตถ์ออก มันก็อิมหน้าด้วยของดี ²⁹ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็ลำบากใจ เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงคลี ³⁰ เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญานของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้น และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่ ³¹ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์ ³² ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก มันก็สืบสะก้าน ผู้ทรงแตะต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา ³³ ข้ามีชีวิตอยู่ตราบใด ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า ³⁴ การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ ³⁵ ขอคนบาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

105 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย ² จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสี่นของพระองค์ ³ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี ⁴ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป ⁵ จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ⁶ โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ ⁷ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก ⁸ พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวอนที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ

พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกบรรพบุรุษแห่งอิสราเอล

⁹ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค ¹⁰ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ ¹¹ ว่า “เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย” ¹² เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น ¹³ พจนโรไปจากประชาชนนี้ถึงประชาชนที่นั่น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง ¹⁴ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา ¹⁵ ว่า “อย่าจะต้องบรรดาผู้ที่เราเจมิไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา” ¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงเรียกการกีดกันดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดินและทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น ¹⁷ พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส ¹⁸ เก้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก ¹⁹ จนกว่าสิ่งที่เขบอกได้บังเกิดขึ้น พระวอนของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา ²⁰ กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ ²¹ กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครอง

กรรมสิทธิ์ที่ทรงปวงของพระองค์²² ให้ผูกมัดเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์²³ แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอาม²⁴ และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา²⁵ พระองค์ทรงหันใจเขาเหล่านั้นให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์²⁶ พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้²⁷ เขาทิ้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทิ้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของอาม²⁸ พระองค์ทรงใช้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทิ้งหลายมิได้กบฏต่อพระวอนะของพระองค์²⁹ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย³⁰ กบแก่กันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม่ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี³¹ พระองค์ตรัส และฝูงเหลือบก็มาและรีนมีไปทั่วในแผ่นดินของเขา³² พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา³³ พระองค์ทรง نابเถาอุ่น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก³⁴ พระองค์ตรัส และตึกแทนวัยบิณก็มา และตึกแทนวัยคลานมานับไม่ถ้วน³⁵ มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น³⁶ พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกห้วยปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา³⁷ แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ³⁸ เมื่อเขาพรากรจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั้นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา³⁹ พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน⁴⁰ ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนกกุ่มมา และให้เขาอิ่มใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์⁴¹ พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง⁴² เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์⁴³ พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้ นั้นด้วยความเบิกบานใจ⁴⁴ และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทิ้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์⁴⁵ เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การกบฏของประชาชนและบรรดาพระเมตตาของพระเจ้า

106 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ ดำรงเป็นนิรันดร์² ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์ อย่างครบถ้วนได้³ บรรดาผู้ที่รักษาความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำความชอบธรรมตลอดเวลา⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ โอ ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์⁵ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรอดได้ร่วมกับมรดกของพระองค์⁶ ทั้งข้าพระองค์ทิ้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทิ้งหลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทิ้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย⁷ บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทิ้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง⁸ ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์⁹ พระองค์ทรงขนานทะเลแดง มันก็แห้งไป และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลี้ภัยอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร¹⁰ พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และไถ่ท่านจากเพื้อมือของศัตรู¹¹ และน้ำท่วมปฏิปักษ์ของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว¹² แล้วท่านเชื่อพระวอนะของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์¹³ แต่ไม่ข้าทูลก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระดำรัสปรึกษาของพระองค์¹⁴ แต่ในถิ่นทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย¹⁵ พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใช้โรคพอมแห่งมาท่ามกลางจิตใจท่าน¹⁶ เมื่อคนในค่ายริษยาโมเสสและอาโรนวิสุทธีชนของพระเยโฮวาห์¹⁷ พื้นแผ่นดินอ้าปากกลืนดาธานและทับคนอะบิริมเสีย¹⁸ ไฟระเบิดในคณะของท่านและเปลวเพลิงผลาญคนชั่วเสีย¹⁹ ท่านได้สร้างลูกวัวในโฮรมและนมัสการรูปเคารพพลั่ว²⁰ ท่านจึงเอาสง่าราศีของพระเจ้าแลกกับรูปของวัวที่กินหญ้า²¹ ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์²² ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของอามและสิ่งนำคร้ามกลัวที่ทะเลแดง²³ เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย ดีแต่โมเสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้ากอดท่านพระองค์ เพื่อหันพระพิโรธของพระองค์เสียจากการทำลาย²⁴ แล้วท่านก็ดูถูกแผ่นดินอันร่มรื่นนั้น ท่านไม่เชื่อพระวอนะของพระองค์²⁵ ท่านบ่นอยู่ในถิ่นที่ของ ท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์²⁶ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่านว่าจะทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร²⁷ และจะกระจายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลางประชาชาติ ทั่วเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย²⁸ แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัลแห่งเมืองเปโลร์ และรับประทานเครื่องสัตวบูชาที่บูชาพระตาย²⁹ ท่านยั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน³⁰ แล้วฟีเนหัสได้ยื่นขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด³¹ ที่เขากำนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิรันดร์³² ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่น้ำแห่งการโต้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหลายด้วย³³ เพราะท่านทำให้จิตใจโมเสสขมขื่น ดังนั้นริมฝีปากของเขาก็จึงพูดถ้อยคำหุนหัน³⁴ ท่านมิได้ทำลายชนชาติทิ้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้³⁵ แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขาทำกัน³⁶ ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขาซึ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน³⁷ ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านกลายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ³⁸ ท่านเทโลหิตผู้ไร้อิสรณ์ออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วยโลหิต³⁹ ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพฤติเยี่ยงโสเภณีในการกระทำของท่าน⁴⁰ แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์⁴¹ พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือประชาชาติต่างๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน⁴² ศัตรูของท่านได้บีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ใต้อำนาจของเขา⁴³ พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลายครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน⁴⁴ ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน⁴⁵ เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์⁴⁶ พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ได้ยึดท่านไปเป็นเชลย⁴⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทิ้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทิ้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทิ้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทิ้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเรeling ในการสรรเสริญพระองค์⁴⁸ จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่บัดนี้จนถึงนิรันดร์กาล และขอประชาชนทิ้งปวงกล่าวว่า “เอเมน” จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

เล่มที่ห้าซึ่งเปรียบกับหนังสือพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับพระเจ้าและพระวอนะของพระองค์ การตกเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

107 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ² ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ้ไว้แล้วกล่าวดังนั้นก็เกิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ้ไว้จากมือของปรปักษ์ ³ และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

การปฏิบัติตามกฎต่างๆของพระเจ้า

⁴ เขาก็พเนจรอยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้ ⁵ หิวโหยและกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา ⁶ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา ⁷ พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้ ⁸ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ⁹ เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาดื่มน้ำ และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขานำใจด้วยของดี ¹⁰ ผู้ที่นั้งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราช ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน ¹¹ เพราะเขากบฏต่อพระวอนะของพระเจ้า และหยามคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด ¹² พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขาทั้งหลายให้ถ่อมลงด้วยงานหนัก เขาล้มลงและไม่มีใครช่วย ¹³ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา ¹⁴ พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช และทรงระเบิดพันธนะของเขาให้ขาดสะบั้น ¹⁵ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹⁶ เพราะพระองค์ทรงฟังประตูของสัมฤทธิ์และทรงตัดซี่งูกรงเหล็กเสีย ¹⁷ เขาเป็นคนโง่เพราะการละเมิดของเขา และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก ¹⁸ จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย ¹⁹ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา ²⁰ พระองค์ทรงใช้พระวอนะของพระองค์ไปปรึกษาเขา และทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งต่างๆที่จะทำลายเขา ²¹ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ²² และให้เขาถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณ และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน ²³ ผู้ที่ลงเรือไปในทะเล ทำอาชีพอยู่บนน้ำกว้างใหญ่ ²⁴ เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่นี่น้ำลึก ²⁵ เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุซึ่งให้คลื่นทะเลกำเริบ ²⁶ คนเหล่านั้นนั้นถูกขัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้า และลงไปสู่ที่ลึก ใจของเขาละลายไปเพราะเหตุความยากลำบาก ²⁷ เขาลาและโศกโศกไปอย่างคนเมาและสิ้นปัญญา ²⁸ แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยนำเขาออกจากความทุกข์ใจของเขา ²⁹ พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลนิ่ง ³⁰ แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเชียว และพระองค์ทรงนำเขามาถึงท่าที่เขาปรารถนา ³¹ โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ³² ให้เขาขอบพระเกียรติพระองค์ในชุมนุมประชาชน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส ³³ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นกุ่มก้นดาด น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก ³⁴ แผ่นดินที่มีผลดกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง ³⁵ พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นกุ่มก้นดาดให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ ³⁶ และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้ ³⁷ เขาหว่านนา และปลูกสวนองุ่นและได้ผลดกมาก ³⁸ โดยพระพรของพระองค์เขาก็กวักผลมากยิ่ง และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลดจำนวนลง ³⁹ เมื่อเขาถูกทำให้น้อยลงและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า ⁴⁰ พระองค์ทรงเทความดูหมิ่นลงบนเจ้านาย ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นกุ่มก้นดาดที่ไม่มีหนทาง ⁴¹ แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขามากอย่างฝูงแพะแกะ ⁴² คนชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าที่บังพวงก็จะปิดปากของมัน ⁴³ ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็จงเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของดาวิด

108 โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์ ² พินใหญ่และพินเขาผู้เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ⁴ เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ

การทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก ⁶ ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น ⁷ พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า “เราจะพิชิตยิวดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคกออก ⁸ ก็เลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอเฟราอิมเป็นที่กั้นศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา ⁹ โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเตีย” ¹⁰ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม ¹¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ ¹² ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล ¹³ โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลาย

ดาวิดบ่นเรื่องพวกศัตรูที่นินทาท่าน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

109 โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย ² เพราะปากของคนชั่วและปากของคนหลอกลวงอำใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พูดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมุสา ³ เขาก็กวักผลลุ่มข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้า

พระองค์อย่างไรเหตุ⁴ เขาเป็นพวกปฏิปักษ์ต่อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น⁵ เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์⁶ ขอร้องตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้เขาตามยืนอยู่ที่มือขวาของเขา⁷ เมื่อพิจารณาภาคี ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำความผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป⁸ ขอให้วันเวลาของเขา น้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา⁹ ขอให้ลูกของเขาทำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย¹⁰ ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา¹¹ ขอให้เจ้าหน้าที่มียึดของทั้งสินที่เขามีอยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป¹² ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกทำพร้าพ่อของเขา¹³ ขอให้กายากของเขาถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมาขอให้ชื่อของเขาถูกขีดฆ่าออกเสีย¹⁴ ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขาถึงแม้เป็นที่จำได้อยู่ต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาบเลือนไป¹⁵ ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่ต่อเบื้องพระพิภพพระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก¹⁶ เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ข่มเหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย¹⁷ เขารักที่จะแข่ง ขอให้คำแข่งตกบนเขา เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรจงห่างไกลจากเขา¹⁸ เขาเอาการแข่งห่มต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้ซึมเข้าไปในกายของเขาอย่างน้ำ ขอให้ซึมเข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน¹⁹ ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ²⁰ ทั้งนี้ขอให้เป็นบำเหน็จจากพระเยโฮวาห์แก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์²¹ โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้น²² เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่ใน²³ ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตึกแตก²⁴ เข่าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ชும்พอมไป²⁵ ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิตืดเย็นของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สิ้นศรัทธา²⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ โอ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์²⁷ เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้²⁸ ให้เขาแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนวยพรพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี²⁹ ขอให้พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอับยศ ขอให้ความอับอายสวมกายเขาอย่างเสื้อคลุม³⁰ ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย³¹ เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขา

พระเยโฮวาห์ทรงประทานให้กษัตริย์มีอำนาจครอบครอง เพลงสดุดีของดาวิด

110 พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า”² พระเยโฮวาห์จะทรงใช้การทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเถิด³ ชนชาติของพระองค์ท่านจะสมัครถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ ในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์จากนครของอูโรไนทีย น้ำค้างแห่งวัยหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน⁴ พระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า “เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค”⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน พระองค์จะทรงกลายบรรดากษัตริย์ในวันที่ทรงพระพิโรธ⁶ พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ชกศพเต็มไปหมด พระองค์จะทรงกลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง⁷ พระองค์ท่านจะทรงตั้งจากลัทธิขางทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงผงกพระเศียรขึ้น

จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์

111 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน² บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ชื่นชมของทุกคนที่พอใจ³ พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย⁴ พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา⁵ พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่ยากจน พระองค์จะทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์เสมอ⁶ พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา⁷ พระหัตถ์กิจของพระองค์นั้นสุจริตและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ก็ไว้ใจได้⁸ สถาปนาอยู่เป็นนิถกาล และประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม⁹ พระองค์ทรงใช้การไถ่ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าคร่ำครวญจริงๆ

จงยำเกรงพระเยโฮวาห์

¹⁰ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย

พระสัญญาต่างๆสำหรับผู้ที่ยากจนพระเยโฮวาห์

112 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด คนที่ยากจนพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ยึดมั่นเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์² เชื้อสายของเขาจะทรงอนุภาพในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพร³ ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย⁴ ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมืดให้คนที่ยากจน เขามีความเมตตา เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม⁵ คนที่ถึงจะแสดงความเมตตาคุณและให้ยืม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม⁶ แน่นนอนเขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย⁷ เขาจะไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเยโฮวาห์⁸ จิตใจของเขาแจ่มแจ้ง เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงค์ต่อศัตรูของเขาสำเร็จ⁹ เขาแจ่มแจ้ง เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ¹⁰ คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วละลายไป ความปรารถนาของคนชั่วนั้นจะสูญเปล่า

จงสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีงามของพระองค์

113 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญเถิด จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ ² สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ ³ ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่สรรเสริญ ⁴ พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์ ⁵ ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง ⁶ ผู้ล้อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ⁷ พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากพงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า ⁸ เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์ ⁹ พระองค์โปรดให้หญิงหมั้นมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่ขึ้นบานมีบุตร จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

จงยำเกรงพระเจ้าเพราะบรรดาพระราชกิจของพระองค์

114 เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ คือวงศวานของยาโคบไปจากชนชาติต่างภาษา ² ยูดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์ ³ ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ ⁴ ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ ⁵ เป็นอะไรนะ โอ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ ⁶ ภูเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ ⁷ แผ่นดินเอ๋ยสั่นเทิ้มเกิด ต่อเบื้องพระพิภพพระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพิภพพระเจ้าของยาโคบ ⁸ ผู้ให้หินเป็นสระน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

จงมั่นใจในพระเจ้า

115 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แค่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แค่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของพระองค์ ² ถ้าไม่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า “บัดนี้พระเจ้าของเขากิ่งหลายอยู่ไหนเล่า” ³ แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ ⁴ รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ ⁵ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ ⁶ มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้ ⁷ มีมือ แต่คลำไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้ ⁸ ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน ⁹ โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขากิ่งหลาย ¹⁰ โอ วงศวานอาโรนเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขากิ่งหลาย ¹¹ ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขากิ่งหลาย ¹² พระเยโฮวาห์ทรงเป็นห้วงเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศวานอิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศวานอาโรน ¹³ พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของท่าน ¹⁵ ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ¹⁶ ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹⁷ คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่สดก็เช่นกัน ¹⁸ แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การประกาศความรักต่อพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยให้พ้น

116 ข้าพเจ้ารักพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า ² เพราะพระองค์ทรงเจียพระกรรมสดับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ³ ความเศร้าโศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนครจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม ⁴ แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้รอด” ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายยกปดด้วยพระเมตตา ⁶ พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด ⁷ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย กลับไปสู่ที่พิภพของเจ้าเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์ ⁸ เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากน้ำตา ช่วยเท้าข้าพระองค์จากการล้ม ⁹ ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพิภพพระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคนเป็น ¹⁰ ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง ¹¹ ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า “คนเรานี้เป็นคนโศกทั้งนั้น” ¹² ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า ¹³ ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ ¹⁴ บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์ ¹⁵ มรณกรรมแห่งวิสุทธิชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ¹⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แท้จริงข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธนะของข้าพระองค์ ¹⁷ ข้าพระองค์จะถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณแด่พระองค์ และจะร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์ ¹⁸ บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแด่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์ ¹⁹ ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์

117 โอ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด ² เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเราอันใหญ่หลวง และความจริงของพระเยโฮวาห์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

การโมทนาขอบพระคุณเพราะความรอดของพระเยโฮวาห์

118 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ ² บัดนี้จึงให้อิสราเอลกล่าวว่า “ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ” ³ บัดนี้จึงให้วงศ์วานอาโรนกล่าวว่า “ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ” ⁴ บัดนี้จึงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์กล่าวว่า “ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ” ⁵ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮวาห์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง ⁶ มีพระเยโฮวาห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า ⁷ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปราศรัยของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ ⁸ การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์ ⁹ การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย ¹⁰ ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ ¹¹ เขาทิ้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ ¹² เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทิ้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟไหม เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ ¹³ เขาได้ผลักข้าพเจ้าอย่างแรงเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยข้าพเจ้า ¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า ¹⁵ เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า “พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก ¹⁶ พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก” ¹⁷ ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงตีสอนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช ¹⁹ ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตูนั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ²⁰ นี่คือประตูของพระเยโฮวาห์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้ ²¹ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์ ²² ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาบวมแอกแล้ว ²³ การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการห้ศรรยประจักษ์แก่เรา ²⁴ นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น ²⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด ²⁶ ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ²⁷ พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา ²⁸ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์ ²⁹ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิത്യ

บรรดาคำอธิษฐาน การสรรเสริญและการประกาศว่าจะเชื่อฟังพระเจ้า อาเลฟ (ก)

119 บรรดาผู้ที่ตรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ² ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ ³ ทั้งผู้ที่ไม่กระทำ ความชั่ว แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์ ⁴ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด ⁵ โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ ⁶ แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ⁷ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจเที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ ⁸ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ โอ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย

เบธ (ข)

⁹ หมู่ๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวงระวังตามพระวอนของพระองค์ ¹⁰ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ โอ ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์ ¹¹ ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ใใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์ ¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สารุการแด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ¹³ ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ¹⁴ ข้าพระองค์ปิติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น ¹⁵ ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์ ¹⁶ ข้าพระองค์จะปิติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวอนของพระองค์

กิเมธ (ค)

¹⁷ ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระวอนของพระองค์ ¹⁸ ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์ ¹⁹ ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย ²⁰ จิตใจของข้าพระองค์เร่าร้อนเพราะปราศรัยคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา ²¹ พระองค์ทรงขนานคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์ ²² ขอทรงนำการตำหนิและการประมาทไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ²³ แม่เจ้านายนั้งปรึกษาฉันต่อสู้อข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์ ²⁴ บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์

ดาเลธ (ง)

²⁵ จิตใจของข้าพระองค์ติดผงคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวอนของพระองค์ ²⁶ ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ²⁷ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ ²⁸ จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระวอนของพระองค์ ²⁹ ขอทรงให้ทางเทียมเท็จไกลจากข้าพระองค์ และขอโปรดประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ³⁰ ข้าพระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์ ³¹ ข้าพระองค์

ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาทของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอย่าให้ข้าพระองค์ขย้านหน้า³² ข้าพระองค์จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงให้จิตใจของข้าพระองค์กว้างขวาง

อี (จ)

³³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองสอนทางกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย³⁴ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชบัญญัตินั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์³⁵ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาแห่งพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยึดมั่นในมรรคานั้น³⁶ ขอรองโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดาพระโอวาทของพระองค์และมีใช้ในทางโลกคำไร³⁷ ขอรองหันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง และขอรองสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมรรคาของพระองค์³⁸ ขอรองยืนยันพระวจนะของพระองค์กับผู้ใช้ของพระองค์ ผู้เกรงกลัวพระองค์³⁹ ขอรองหันการเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นคร้านนั้นไปเสีย เพราะคำตัดสินของพระองค์นั้นดี⁴⁰ ดูก่อน ข้าพระองค์ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์ โดยความชอบธรรมของพระองค์ขอรองสงวนชีวิตของข้าพระองค์

เวา (ฉ)

⁴¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์⁴² แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระวจนะของพระองค์⁴³ ขอย่าทรงนำพระวจนะแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์⁴⁴ ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิจกาล⁴⁵ และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์⁴⁶ ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์บรรดาภคัตริย์และจะไม่ขย้านหน้า⁴⁷ ข้าพระองค์จะปิติยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก⁴⁸ ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์

เซน (ช)

⁴⁹ ขอรองระลึกถึงพระวจนะของพระองค์ที่มีต่อผู้ใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น⁵⁰ นี่คือการเล่าโลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระวจนะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์⁵¹ คนโห้หยังเย้ยหยันข้าพระองค์ยิ่งนัก แต่ข้าพระองค์ไม่หันเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์⁵² ข้าพระองค์ระลึกถึงคำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความเล่าโลมใจ⁵³ ความกลัวอันเร่าร้อนฉวยข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราชบัญญัติของพระองค์⁵⁴ กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น⁵⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึกถึงพระนามของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้⁵⁶ สิ่งนี้ได้ตกมายังข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้

เซธ (ซ)

⁵⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษาพระวจนะของพระองค์⁵⁸ ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอรองกรณาแก่ข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์⁵⁹ ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์หันเท้าของข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโอวาทของพระองค์⁶⁰ ข้าพระองค์เร่งรีบไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์⁶¹ แม้หมู่คนชั่วดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์⁶² พอเที่ยงคืนข้าพระองค์จะลุกขึ้นโมทนาพระคุณพระองค์เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์⁶³ ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้ที่รักษาข้อบังคับของพระองค์⁶⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอรองสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

เทธ (ด)

⁶⁵ พระองค์ได้ทรงกระทำต่อผู้ใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวจนะของพระองค์⁶⁶ ขอรองสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์⁶⁷ ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเจิ่น แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวจนะของพระองค์ไว้⁶⁸ พระองค์ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอรองสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์⁶⁹ คนโห้หยังป้ายความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ⁷⁰ จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือนโซม้น แต่ข้าพระองค์ปิติยินดีในพระราชบัญญัติของพระองค์⁷¹ ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์⁷² สำหรับข้าพระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆ แก่ง

โจด (ด)

⁷³ พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์⁷⁴ บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดี เพราะข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะของพระองค์⁷⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบว่าคุณตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว และทราบว่าคุณความเชื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก⁷⁶ ขอความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล่าโลมข้าพระองค์ ตามพระดำรัสของพระองค์ที่มีแก่ผู้ใช้ของพระองค์⁷⁷ ขอพระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ เพราะพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์⁷⁸ ขอรองให้คนโห้หยังได้รับความอาย เพราะเขาได้คว่ำข้าพระองค์ด้วยความเท็จโดยไม่มีเหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์⁷⁹ ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมาถึงข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์⁸⁰ ขอให้จิตใจข้าพระองค์รู้ตำหนิในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องขย้านหน้า

คาฟ (ด)

81 จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระวอนะของพระองค์ 82 บัญนิตาของข้าพระองค์มีไว้ไปด้วยคอยพระดำรัสของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า “เมื่อไรพระองค์จะทรงเล่าโลมข้าพระองค์” 83 เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเหมือน กุญหนึ่งถูกรวมคว้น แต่ข้าพระองค์ยังไม่มีลิมกฎเกณฑ์ของพระองค์ 84 ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นานเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาบรรดาผู้ข่มเหงข้าพระองค์เมื่อไร 85 คนโง่หงได้ขุดหลุมพรางตักข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติของพระองค์ 86 พระบัญญัติของพระองค์ก็ถึงสิ้นสัจย์ชื่อ เขาช่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอรองช่วยข้าพระองค์ด้วย 87 เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับของพระองค์ 88 ขอรองสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

ลามด (ต)

89 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวอนะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์ 90 ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่ 91 โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ 92 ถ้าพระราชบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นที่ปิติยินดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ 93 ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น 94 ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอรองช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์ 95 คนชั่วข่มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์ 96 ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน

แมม (ถ)

97 โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ 98 โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ 99 ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์ 100 ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ 101 ข้าพระองค์ร้องเฝ้าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง เพื่อรักษาพระวอนะของพระองค์ 102 ข้าพระองค์มิได้เสียดจกคำตัดสินของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์ 103 พระดำรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ชิมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์ 104 ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีชั่วทุกอย่าง

นูน (ท)

105 พระวอนะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์ 106 ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จ ว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ 107 ข้าพระองค์ทุกข์ยากอย่างหนัก โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวอนะของพระองค์ 108 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรองรับคำสักการบูชาด้วยปากของข้าพระองค์ และขอสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 109 ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่ข้าพระองค์ไม่มีพระราชบัญญัติของพระองค์ 110 คนชั่ววางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเจินจากข้อบังคับของพระองค์ 111 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิรันดร์ พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์ 112 ข้าพระองค์โน้มจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นนิรันดร์จนอวสาน

ซาเมค (ธ)

113 ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ 114 พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวอนะของพระองค์ 115 แน่ เจ้าคนทำชั่ว ไปเสียดจกข้า เพื่อข้าจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าของข้า 116 ขอรองประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระดำรัสของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์ 117 ขอรองชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบๆไป 118 พระองค์ทรงเปิดเผยบรรดาคนที่หลงเจินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า อุบายหลอกลวงของเขาคือความเท็จ 119 พระองค์ทรงทิ้งบรรดาคนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทิ้งขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 120 เนื้อหนังข้าพระองค์สิ้นเต็มเพราะเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์กลัวคำตัดสินของพระองค์

เอน (ด)

121 ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขอย่างทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์ 122 ขอรองเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขอย่างทรงให้คนโง่หงบีบบังคับข้าพระองค์ 123 บัญนิตาของข้าพระองค์มีไว้ไปด้วยคอยความรอดของพระองค์ และคอยพระดำรัสชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ 124 ขอรองกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ และขอรองสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 125 ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอรองประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 126 เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชบัญญัติของพระองค์ 127 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี 128 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง ข้าพระองค์เกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง

บี (บ)

129 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักเขาไว้ 130 การคลี่คลายพระวอนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย 131 ข้าพระองค์หอบจนอ้าปาก เพราะข้าพระองค์กระหายพระบัญญัติของพระองค์ 132 ขอร้องหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์ 133 ขอร้องให้ย่างเท้าของข้าพระองค์มั่นคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขอร้องทรงให้ความช่วยเหลือข้าใด ๆ มีอำนาจเหนือข้าพระองค์ 134 ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ 135 ขอร้องกระทำให้พระพิภพของพระองค์ทอแสงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอร้องสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 136 ข้าพระองค์นำตาไหลพรingsเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

ชาติ (ป)

137 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง 138 บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้งสิ้น 139 ความเร่าร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์อยู่ เพราะคู่อริของข้าพระองค์ลืมนพระวอนะของพระองค์ 140 พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น 141 ข้าพระองค์ต่ำต้อยและเป็นที่ถูก แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมนข้อบังคับของพระองค์ 142 ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง 143 ความทุกข์ยากลำบากและความแสนระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์ 144 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิตย์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่

คอฟ (ผ)

145 ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ 146 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 147 ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวอนะของพระองค์ 148 นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยามทุกยาม ในกลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์ 149 ขอร้องฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์ 150 ผู้ติดตามการมุ่งร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์ 151 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง 152 ข้าพระองค์ทราบานแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์

เรช (ฝ)

153 ขอกอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมนพระราชบัญญัติของพระองค์ 154 ขอร้องแก้คดีของข้าพระองค์และขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอร้องสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์ 155 ความรอดนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงหากฎเกณฑ์ของพระองค์ 156 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก ขอร้องสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์ 157 ผู้ข่มเหงและปรปักษ์ของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 158 ข้าพระองค์มองดูคนละเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์ 159 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอร้องสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์ 160 ตั้งแต่แรกพระวอนะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์

ซิน (ง)

161 เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรingsเพราะพระวอนะของพระองค์ 162 ข้าพระองค์เปรมปรีดีเพราะพระดำรัสของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูกริบมาเป็นอันมาก 163 ข้าพระองค์เกลียดและสะอิดสะเอียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ 164 ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ 165 บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชบัญญัติของพระองค์มีสติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้ 166 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์ 167 จิตใจของข้าพระองค์รักบาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่งขึ้น 168 ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพิภพของพระองค์

เทา (จ)

169 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพิภพของพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวอนะของพระองค์ 170 ขอคำวิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพิภพของพระองค์ ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระดำรัสของพระองค์ 171 ริมฝีปากของข้าพระองค์จะประกาศสรรเสริญออกมา ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 172 ลิ่นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม 173 ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์ 174 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์ 175 ขอร้องโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์ และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์ 176 ข้าพระองค์หลงเงินดังแกะที่หายไป ขอร้องเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมนพระราชบัญญัติของพระองค์

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน บทเพลงใช้แห่ขึ้น

120 เมื่อข้าพเจ้าทุกข์ใจ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า ² คือทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากริมฝีปากนุสา จากลิ้นที่หลอกลวง” ³ แน่ ลิ้นหลอกลวงเอ๋ย จะประกาศสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก ⁴ ลูกรูมของนักรบกับท่านไม่จำพวกสนูนิเปอร์ที่ลุกโพลง นะซี ⁵ วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเชค ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคดาร์ ⁶ จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เคลียดสันตนิานจนเกินไปแล้ว ⁷ ข้าพเจ้าชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหนุนสงคราม

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

121 ข้าพเจ้าจะเพยหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน ² ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ³ พระองค์จะไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มไป ⁴ ดูก่อน พระองค์ผู้ทรงอารักขาอิสราเอลจะไม่ทรงหลับหรือนิรา ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวา มือของท่าน ⁶ ดวงอาทิตย์จะไม่โจมตีท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน ⁷ พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภัยอันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน ⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

ดาวิดปีติยินดีเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

122 ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เถิด” ² โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ ³ เขาสร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน ⁴ เป็นที่ที่บรรดาตระกูลต่างๆขึ้นไปคือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์ ไปยังหีบพระโอวาทของอิสราเอล ให้ถวายโมกนาแก่พระนามของพระเยโฮวาห์ ⁵ พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของพระราชาของดาวิด ⁶ จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า “ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเริญ ⁷ ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้ความเจริญอยู่ภายในวังของเธอ” ⁸ เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมีตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า “สันติภาพจงมีอยู่ภายในเธอ” ⁹ เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เธอ

คนที่ตามทางของพระเจ้านั้นใจในพระองค์ บทเพลงใช้แห่ขึ้น

123 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เพยหน้าดูพระองค์ ² ดูก่อน ตาของผู้รับใช้มองดูมือนายของตนฉันใด และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตนฉันใด ตาของข้าพเจ้าก็หลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าก็หลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าก็หลายฉันนั้น ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์ ขอร้องพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์เถิด พระเจ้าข้า เพราะพวกข้าพระองค์เื่อมระอาความหมั่นประมาณ ⁴ จิตใจของข้าพระองค์ก็หลายเื่อมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย คือการหมั่นประมาณของคนเย่อหยิ่ง

พระพรแห่งการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

124 “ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา” เออ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า ² “ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา ³ แล้วเราจะกลืนเราเสียทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเขาฟุ้งขึ้นต่อเรา ⁴ แล้วน้ำก็หลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา ⁵ แล้วน้ำที่กำเริบจะไหลท่วมจิตใจเราไป” ⁶ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อฟันเขาเหล่านั้น ⁷ จิตใจเรารอดไปอย่างนจากกับของพรานนก กับกิ้งกัก และเราได้หนีรอดไป ⁸ ความอุปถัมภ์ของเราอยู่ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

125 บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ² ภูเขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่เวลานี้สืบต่อไปเป็นนิตย์ฉันนั้น ³ เพราะคทาของคนชั่วจะไม่พักอยู่เหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า

คำอธิษฐาน

⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องประกอบการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจของเขา ⁵ แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

ศิโยนฉลองการกลับมาจากการเป็นเชลย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

126 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ศิโยนกลับมาจากการเป็นเชลย เราก็เป็นเหมือนคนที่ฝันไป ² ปากของเราได้หัวเราะเต็มที่ และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเขาได้พูดกันท่ามกลางประชาชนชาติว่า “พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา” ³ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา เรามีความยินดี ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางใต้ ⁵ บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน ⁶ ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน นำพ่อนข้าวของตนมาด้วย

พระพรของพระเจ้าบริสุทธิ์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของซาโลมอน

127 ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหมือนนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า ² เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามีด นอนดิ๊ก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย

บุตรที่ดีเป็นของประทานจากพระเจ้า

³ ดูก่อน บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์ ⁴ บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธัญในมือนักบวช ⁵ ชายใดๆที่มีลูกธัญเต็มแล่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

พระพรสำหรับครอบครัวที่สัตย์ซื่อ บทเพลงใช้แห่ขึ้น

128 ทุกคนที่ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์ ² เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข ³ ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อเมฆอกเทศรอบโต๊ะของท่าน ⁴ ดูก่อน คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรดังนี้แหละ ⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน ⁶ เออ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยอิสราเอลให้รอด บทเพลงใช้แห่ขึ้น

129 “เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา” ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า ² “เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้ ³ คนที่โง่ก็ได้โอบนหลังข้าพเจ้า เขากำรอยโง่ของเขาให้ยาว” ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงขอบรรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจองจำของคนชั่วออก ⁵ ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยนได้ขายหน้าและต้องถอยกลับไป ⁶ ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมันโตขึ้น ⁷ ซึ่งคนเคียวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดฟ่อนไม่เก็บไว้ที่อกของเขา ⁸ ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า “ขอพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บนท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์”

ความหวังในการอธิษฐาน บทเพลงใช้แห่ขึ้น

130 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลึก ² ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความว่า ข้าพระองค์ผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ผู้ใดจะยืนอยู่ได้ ⁴ แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเราจะยำเกรงพระองค์ ⁵ ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวอนของพระองค์ ⁶ จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ⁷ จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์ ⁸ และพระองค์จะทรงไถ้อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

ดาวิดถ่อมใจลงและตักเตือนอิสราเอล บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

131 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้โยโส ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์ ² แต่ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หย่านมมารดาของตนแล้ว จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านมแล้ว ³ จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

คำอธิษฐานเมื่อย้ายหีบพระโอวาก บทเพลงใช้แห่ขึ้น

132 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน ² ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบว่า ³ “แน่นอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้นไปนอนบนที่นอนของตน ⁴ ข้าพระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้หลังตาเคลิ้มไป ⁵ จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ” ⁶ ดูก่อน เราได้ยินเรื่องนี้ในเอเฟราธาห์ เราได้พบสิ่งนี้ในนาของป่าไม้ ⁷ “เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะนมัสการที่รองพระบาทของพระองค์” ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งอนุภาพของพระองค์ ⁹ ขออุปโรหิตของพระองค์สวมความชอบธรรม และให้วิสุทธิชนของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน ¹⁰ เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพิศมิตหนีจากผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ¹¹ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า “เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า ¹² ถ้าบรรดาบุตรของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอวากของเราซึ่งเราจะสอนเขา เหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์” ¹³ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ¹⁴ ตรัสว่า “นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิตย์ เราจะอยู่ที่นี่ เพราะปรารถนาเช่นนั้น ¹⁵ เราจะอำนวยพรอย่างมากมายแก่เสบียงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง ¹⁶ เราจะเอาความรอดห่มอุปโรหิตของเมืองนี้ และวิสุทธิชนของเมืองนี้จะให้ร้องด้วยความชื่นบาน ¹⁷ ณ ที่นั้นเราจะกระทำให้มีเขานิ่งงอกขึ้นมาสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประตูปดองหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของเรา ¹⁸ เราจะเอาความอายห่มศัตรูของท่าน แต่มงกุฎของท่านจะแวววาวอยู่บนท่าน”

ความดีงามเมื่อพี่น้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

133 ดูก่อน พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด ² เหมือนน้ำมันประเสริฐอยู่บนศีรษะไหลอาบลงมาบนหนวดเครา บนหนวดเคราของอาโรน ไหลอาบลงมาบนคอเสื้อของท่าน ³ เหมือนน้ำค้างของภูเขาเฮอริโมน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังคบบัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิรันดร์

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า บทเพลงใช้แห่ขึ้น

134 มาเถิด มาถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน ² จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ ³ ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

135 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์ ² ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ³ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระทำนั้นเปลือยเปลือย ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ⁵ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น ⁶ พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น ⁷ พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สูงสุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่ฝนและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์ ⁸ พระองค์คือผู้ทรงสังหารลูกหมีป่าของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์ ⁹ โอ อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อสู้กับฟาโรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน ¹⁰ พระองค์คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ ¹¹ คือสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบาซัน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคานาอัน ¹² และประทานแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

บรรดาอุปมาอุปไมย:

¹⁵ รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ ¹⁶ รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ ¹⁷ มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น ¹⁸ ผู้ที่ทำการนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน ¹⁹ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ โอ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ ²⁰ โอ วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ ²¹ สารการแด่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

คำตักเตือนให้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์

136 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ² โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ³ โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁴ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่แต่องค์เดียว เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁵ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁶ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁷ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁸ สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ⁹ ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁰ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีอียิปต์ทางบรรดาลูกหมีป่า เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹¹ และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹² ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹³ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดงออกจากกัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁴ และทรงนำอิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁵ แต่ทรงคว้าฟาโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁶ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁷ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁸ และทรงสังหารกษัตริย์พระนามอูซุซ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ¹⁹ มีสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁰ และโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²¹ และประทานแผ่นดินของเขาให้เป็นมรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²² ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²³ คือพระองค์นี่เอง ผู้ทรงระลึกถึงเราในฐานะข้าทาสของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁴ และทรงให้เราให้พ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁵ พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ²⁶ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์

ความมั่นคงของพวกยิวในเมื่อเขาเป็นเชลย

137 ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเรารู้ว่า 2 ในท่ามกลางที่นั่นเราแขวนพิณเขาคู่ของเราไว้ที่ต้นหลิว 3 เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนุกสนาน เขาว่า “จงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง” 4 เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างดาว 5 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเธอก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย 6 ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความชื่นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่งเยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า “จงทำลายเสีย จงทำลายเสีย ลงไปจนถึงรากฐานของมัน” 8 โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุขของมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา 9 ความสุขของมีแก่ผู้ที่เอาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระวอนขอของพระองค์เป็นความจริง เพลงสดุดีของดาวิด

138 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ 2 ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเช็ดพระวอนขอของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์ 3 ในวันที่ข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้นได้ยินพระวอนขอแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ 5 และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง 6 ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโง่หังได้แต่ไกล

ความมั่นใจในพระเจ้า

7 แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ ออกต่อต้านความพิโรธของศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด 8 พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จ พระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถ์กิจของพระองค์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและทูลขอความจริงใจ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

139 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์ 2 เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล 3 พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรงค้นเคยกับทางทั้งสี่ของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูก่อนที่ใจของข้าพระองค์จะคิด พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ที่ข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์ 6 ความรู้ของข้าพระองค์จะเปิดเผยแก่ข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอือมไม่ถึง 7 ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญูญาณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพิศมัยของพระองค์ 8 ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในนรก ดูก่อนที่ใจของข้าพระองค์จะคิดที่นั่น 9 ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไกลโพ้น 10 แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้ 11 ถ้าข้าพระองค์จะว่า “แน่นอนความมืดจะบังข้าไว้และความสว่างจะรอบข้าเป็นกลางคืน” 12 สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มีได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ่มอย่างกลางวัน ความมืดเป็นอย่างไรความสว่าง 13 เพราะพระองค์ทรงเป็นส่วนใหญ่ในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์ 14 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแปลกประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี 15 เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลึกลับ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์มิได้บังไว้จากพระองค์ 16 พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวันที่หลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งไม่เกิดขึ้น อวัยวะทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของพระองค์ 17 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวมกันเข้าก็ไพศาลนักหนา 18 ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังมีอยู่กับพระองค์ 19 โอ ข้าแต่พระเจ้า แน่ใจว่าพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย จงพรวดไปจากข้าพระองค์ 20 เพราะพวกเขากล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมุ้งร้าย และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไรประโยชน์ 21 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ใดที่เกลียดพระองค์หรือ และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเอียนคนเหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ออกหรือ 22 ข้าพระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด และนับเขาเป็นศัตรูของข้าพระองค์ 23 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลงดูข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์ 24 และทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใดๆในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคาอันบริสุทธิ์

ดาวิดทูลขอพระเจ้าทรงช่วยท่านให้พ้น ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

140 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ 2 ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อความเดือดร้อนให้มิสงบขึ้น 3 เขากำลิ้นของเขาให้คมเหมือนสิญลุ และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูพิษ เบลาล 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการพลึกเถาะของข้าพระองค์ 5 คนโง่หังได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่วงไว้กับข้าพระองค์ เบลาล 6 ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าโฮวาห์ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังเสียงทูลวิงวอนของข้าพระ-

องค์ 7 โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอนุบัติตามความปรารถนาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้ายของเขาคืบหน้าไป เกือบกว่าเขาจะยกตัวขึ้น เซลาห์ 9 ฝ่ายศีรษะของคนทีล่อมข้าพระองค์ไว้ นั้น ขอให้ความสละแค้นแห่งริมฝีปากของเขากว้มเขา 10 ขอให้ท่านที่ลุ่มอยู่ตกใส่เขา ขอให้เขา ถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก 11 ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล้าคนการณจนคว่ำเขาได้” 12 ข้าพเจ้า กราบว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกขียาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนขัดสน 13 แน่นอนทีเดียว ที่คน ชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

ดาวิดทูลขอให้เรื่องของท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

141 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอรกรับตอบข้าพระองค์ ขอรกรงเขี่ยพระกรรมสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ 2 ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือ ขึ้นเป็นดังเครื่องสัตวบูชาเวลาเย็น 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์ 4 ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ หรือให้ข้าพระองค์สละวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา 5 ขอให้คนชอบธรรมที่ข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาตีเทียมข้าพระองค์ จะเป็นน้ำ- มันดีเลิศซึ่งจะไม่ให้ศีรษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อสู่ความชั่วของเขากิ่งหลายอยู่ 6 เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขา ถูกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ 7 กระดูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตายจันใด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและผ่าไม้อยู่บนแผ่นดินจันนั้น 8 โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ตาของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระ- องค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม 9 ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงเร็วของผู้กระทำความชั่วช้า 10 ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

ดาวิดได้รับความปลอบโยนเมื่อก่อนอธิษฐาน มีสคิลบทหนึ่งของดาวิด คำอธิษฐานเมื่อก่อนอยู่ในที่

142 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ 2 ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำ- ครวญของข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์ 3 เมื่อจิตใจ ของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงกราบทวงของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเขาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์ 4 ข้าพระองค์ มองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอมรับจักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮ- วาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น 6 ขอรกรฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ตกต่ำมากนัก ขอรกรช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพราะเขาแข็ง- แรงเกินกำลังข้าพระองค์ 7 ขอรกรพาดจิตใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อม ข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์”

การทูลขอความโปรดปรานเมื่อต้องถูกตัดสิน เพลงสดุดีของดาวิด

143 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอรกรงเขี่ยพระกรรมสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอรกรตอบ ข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์ 2 ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะ ไม่มีคนเป็นคนที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ 3 เพราะศัตรูข่มเหงจิตใจข้าพระองค์ มันขยี้ชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระ- ทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว 4 เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายใน ข้าพระองค์ก็อ้างว้าง 5 ข้าพระองค์คร่ำครวญถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถ- กิจของพระองค์ 6 ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เซลาห์ 7 โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรับฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฟ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย 8 ขอรกรโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอรกรสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรดำเนินไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ 9 โอ ข้าแต่พระ- เยโฮวาห์ ขอรกรช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์ 10 ขอรกรสอนให้ข้าพระองค์ทำตาม พระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอรกรนำข้าพระองค์เข้าไปยัง แผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอรกรนำจิตใจ ข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ 12 และขอรกรตัดศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตามความ เมตตาของพระองค์ และขอรกรทำลายบรรดาผู้ที่ทรนจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

ดาวิดทูลขอความเมตตาและสัญญาว่าจะได้สรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

144 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้ทำสงคราม และนิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก 2 ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นโล่ของข้าพระองค์ และเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์วางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ใต้ข้าพระองค์ 3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอา พระทัยใส่เขา หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา 4 มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป 5 โอ ข้า แต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรงไถ่ฟ้าสวรรค์ของพระองค์ และขอเสด็จลงมาแตะต้องภูเขาเพื่อให้มันมีควันขึ้น 6 ขอรกรพองฟ้าผ่าออกมาและกระ- กระจายเขาไป ขอรกรยิงลูกธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา 7 ขอรกรเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอรกรช่วยเหลือข้าพระ- องค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำมากหลาย ให้พ้นจากมือของชนต่างด้าว 8 ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็น มือขวาแห่งความมุสา 9 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วย พิณใหญ่และพิณสิบสาย 10 พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความรอดแก่บรรดาคนชาติผู้ ผู้ทรงช่วยดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบที่นำ

มาซึ่งความเจ็บปวด ¹¹ ขอรองช่วยเหลือข้าพระองค์ และขอรองช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนต่างด้าว ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระ และซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา ¹² เพื่อบรรดาบุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อยังหนุ่มๆอยู่จะเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาด เพื่อบรรดาบุตรสาวของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือนเสาหุ้มมู สลักออกมาตามแบบพระราชวัง ¹³ เพื่อยังวางของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรดาผู้ยกอย่าง เพื่อแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกตั้งพื้นตั้งหมื่นตามถนนของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹⁴ เพื่อวัวตัวผู้ของข้าพระองค์ทั้งหลายมีกำลังใช้แรงงาน เพื่อไม่มีใครพึงเข้ามา ไม่มีออกไป เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพระองค์ทั้งหลาย ¹⁵ ประชาชาติผู้มีพระพรอย่างนี้หลังลงมาถึงก็เป็นสุข ประชาชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีและความเมตตาของพระองค์ บทเพลงสรรเสริญของดาวิด

145 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเยินยอพระองค์ จะถวายสารการแด่พระนามของพระองค์ เป็นนิจกาล ² ข้าพระองค์จะถวายสารการแด่พระองค์ทุกๆวัน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิจกาล ³ พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้ ⁴ คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์ให้คนอีกชั่วอายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงอนุภาพของพระองค์ ⁵ ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ ⁶ มนุษย์จะกล่าวถึงอนุภาพแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ⁷ เขาทิ้งหลายจะโฆษณาว่าเรื่องลือให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์ ⁸ พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเต็มไปด้วยพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและมีความเมตตาอย่างอุดม ⁹ พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสารการแด่พระองค์ ¹¹ เขาทิ้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธาอนุภาพของพระองค์ ¹² เพื่อให้กิจการอันทรงอนุภาพของพระองค์ และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ้งแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹³ ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น ¹⁵ นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา ¹⁶ พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอ้อมตามความปรารถนา ¹⁷ พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง ¹⁹ พระองค์จะทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงสดับเสียงร้องทูลของเขาดังนี้ และจะทรงช่วยเขาให้รอด ²⁰ พระเยโฮวาห์ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย ²¹ ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสารการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิจกาล

นักแต่งสดุดีปฏิญาณว่าจะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิรันดร์

146 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ² ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่ ³ อย่างวางใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา ⁴ เมื่อลมหายใจของเขาพราวไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ ⁵ คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ⁶ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิรันดร์ ⁷ ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ ⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตามอด พระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม ⁹ พระเยโฮวาห์ทรงเผ่าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลีทางของคนชั่ว ¹⁰ พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิรันดร์ โอ ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเธอจะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

ผู้พยากรณ์ตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

147 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะการกระทำนั้นเป็นที่น่ายินดีและการสรรเสริญก็เหมาะสม ² พระเยโฮวาห์ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจายไป ³ พระองค์ทรงรักษาคนที่ซอกซำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา ⁴ พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและทรงฤทธาอนุภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้ ⁶ พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน ⁷ จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเข่า ⁸ ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หญิงอกบนภูเขา ⁹ พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง ¹⁰ ความปิติยินดีของพระองค์มีได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปรีดีของพระองค์มีได้อยู่ที่ขาของมนุษย์ ¹¹ แต่พระเยโฮวาห์ทรงปรดีในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขาอยู่ในความเมตตาของพระองค์ ¹² โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ ศิโยนเอ๋ย จงถวายสารการแด่พระเจ้าของเธอ ¹³ เพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังดาลประตูของเธอ พระองค์ทรงอำนวยพระพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเธอ ¹⁴ พระองค์ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเธอ ทรงให้เธออิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด ¹⁵ พระองค์ทรงใช้พระบัพติศมาของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวณะของพระองค์ไปเร็ว ¹⁶ พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยนบนแกะ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า ¹⁷ พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์ได้ ¹⁸ พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัด และน้ำก็ไหล ¹⁹ พระองค์ทรงสำแดงพระวณะของพระองค์แก่ยาโคบ กฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล ²⁰ พระองค์มีได้ทรงประกอบการเช่นนี้แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

นักแต่งสดุดีตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

148 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง ² กูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ ³ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์ ⁴ ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์ ⁵ ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเบรมิตขึ้นมา ⁶ และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิเวศกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้ ⁷ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลกนะ เจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง ⁸ ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวอนะของพระองค์ ⁹ บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม่สนสิดาร์ทั้งปวง ¹⁰ สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้ ¹¹ บรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก ¹² และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก ¹³ ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ ¹⁴ พระองค์ทรงยกย่องเขาแห่งประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักศิโยน

149 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน ² ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในภคัตริย์ของเขา ³ ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ ด้วยเต็นรำ ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่ ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประดับคนใจถ่อมด้วยความรอด ⁵ ให้วิสุทธิชนสิงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา ⁶ ให้การสรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา ⁷ เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย ⁸ เพื่อเอาตรวนล่ามบรรดาภคัตริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจองจำล่ามบรรดาขุนนางของเขา ⁹ เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ

150 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นที่อันอนุภาพของพระองค์ ² จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการอันอนุภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์ ³ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่ ⁴ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย ⁵ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ ⁶ จงให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

สุภาสิต

หนังสือสุภาสิต เหมือนอย่างทุกเล่มในพระคัมภีร์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เล่มนี้เริ่มขึ้นด้วยคำว่า “สุภาสิตของซาโลมอน” ซึ่งอาจจะหมายความว่าซาโลมอนรวบรวมสุภาสิตหลายข้อ และไม่ได้เขียนขึ้นเองทั้งหมด แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่เขียนสุภาสิตเหล่านี้ ส่วนใหญ่ที่เราเห็นในสุภาสิต 1:1 และ 25:1 และให้เปรียบกับ 1 พกษ 4:29-32 สองบทสุดท้ายถูกเขียนขึ้นโดยผู้อื่น ตามที่กล่าวไว้ในสองบทนั้น “คนของเฮเซคียาห์” ได้รวบรวมสุภาสิตต่างๆในบทที่ 25-29 แต่ยังมีสุภาสิตที่เรียกว่า “สุภาสิตของซาโลมอน” อากูร์เป็นผู้ที่เขียนบทที่ 30 และกษัตริย์เลมูเอลเป็นผู้ที่เขียนบทที่ 31 แต่ข้อ 10-31 ของบทสุดท้ายมีหัวเรื่องที่แตกต่างกันกับข้อ 1-9 ของบทนั้น และผู้เขียนอาจจะตั้งใจให้สองหัวเรื่องนี้อยู่คนละบท

หนังสือสุภาสิตเป็น “อักษรศาสตร์แห่งสติปัญญา” คือเป็นคำแนะนำที่รวบรัด มีคำมาก และได้รับการดลใจจากพระเจ้า ซึ่งสามารถช่วยทุกคนได้ หนังสือสุภาสิตนี้เป็นสุภาสิตตามหลักจรรยาที่ขัดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

อ.มาร์ทีน ลูเตอร์ เรียกหนังสือสุภาสิตว่า “หนังสือแห่งการประพฤติดี” อ.คอลลิดจ์ เรียกเล่มนี้ว่า “คู่มือที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบุรุษ” อ.ดีน แสตันส์เรียกหนังสือนี้ว่า “ปรัชญาแห่งชีวิตประจำวัน” อ.อังกัสได้กล่าวว่า “หนังสือสุภาสิตเป็นหนังสือสำหรับจรรยาประจำวัน เหมือนอย่างหนังสือสุดดีเป็นหนังสือสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า” อ.บริดจิส อธิบายว่า “เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ยกย่องตำแหน่งสูงของเรา และหนังสือสุภาสิตสอนว่าเราควรประพฤติอย่างไรในตำแหน่งนั้น” อ.โอทิงเจอร์ บอกว่า “หนังสือสุภาสิตอธิบายชีวิตของพระเยซูชัดเจนมาก” (จาก Christian Workers Commentary, โดยอ.เจมส์ เกรย์)

คนที่มสติปัญญาจะเกรงกลัวพระเยโฮวาห์

1 สุภาสิตของซาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล ² เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ ³ เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง ⁴ เพื่อให้ความหยิ่งรู้แก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม ⁵ ทั้งปราชญ์จะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด ⁶ เพื่อให้เข้าใจสุภาสิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปริศนาที่สลับซับซ้อนของเขา ⁷ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่งยอมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน ⁸ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า ⁹ เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมาลัยงามสามัคคีระของเจ้า เป็นจี้ห้อยคอของเจ้า ¹⁰ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปล้อชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม ¹¹ ถ้าเขาว่า “มากับพวกเราเถิด ให้เราหมอบคอยเอาเลือดคน ให้เราชุ่มดักคนไร้ผิดเล่นเถิด ¹² ให้เรากลิ่นเขากึ่งเป็นอย่างแดนผู้ตาย และกลิ่นเขากึ่งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน ¹³ เราจะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจุเรือนของเราให้เต็มด้วยของที่รับได้ ¹⁴ จงเข้าส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน” ¹⁵ บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา ¹⁶ เพราะว่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขารับแรงไปทำให้โลหิตตก ¹⁷ เพราะที่จะชิงข้ายไว้ให้นกเห็น ก็ไร้ผล ¹⁸ แต่คนเหล่านี้หมอบคอยโลหิตของตนเอง เขาชุ่มดักชีวิตของเขาเอง ¹⁹ ทางของบรรดาผู้ที่หากำไรด้วยความการุณโหดร้ายคืออย่างนี้แหละ คือมันย่อมคร่ำเอาชีวิตของเจ้าของมันเอง ²⁰ ปัญญาเรื่องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถนน ²¹ เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า ²² “คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปิติยินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่งจะเกลียดความรู้นานเท่าใด ²³ จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญานของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า ²⁴ เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ ²⁵ เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย ²⁶ ฝ่ายเราจะหัวเราะเยาะความหายนะของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวลานมากระกบเจ้า ²⁷ เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมพายุ เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า ²⁸ แล้วเราจะถูกละ แต่เราจะไม่ตอบ เราจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา ²⁹ เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ³⁰ เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น ³¹ เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง ³² เพราะการหันกลับของคนโง่งจะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่งจะทำลายเขา ³³ แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบปราศจากความคิดพรั่นพรั่นในความชั่วร้าย”

พระเจ้าทรงประทานสติปัญญา

2 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า ² กระทำหูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ ³ เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ ⁴ ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ ⁵ นั่นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ⁷ พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นดั่งให้แก่ผู้ที่ดีในในความเที่ยงธรรม ⁸ พระองค์ทรงรักษากระบวนวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชนของพระองค์ไว้ ⁹ แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย ¹⁰ เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่รุ่มร้อนแก่จิตใจของเจ้า ¹¹ ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และความเข้าใจจะระแวดระวังเจ้าไว้ ¹² เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พูดตลปเตลาง ¹³ ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด ¹⁴ ผู้เปรมปรีดีในการกระทำความชั่วร้าย และปี-

ตียินดีในการทดลองแปลงของมนุษย์ 15 ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่คาดเดาทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาทดลองแปลง 16 เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจริงที่พูดจาพาหน้าพาโน 17 ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มาเมื่อยังสาวๆนั้นเสีย และล้มพันธสัญญาแห่งพระเจ้าของตน 18 เพราะเรือนของนางจมลงไปสู่ความมรณา และวิถีของนางไปสู่ชาวเมืองผี 19 ผู้ที่ไปหาทางไม่มีกลับมาสักคนเดียว หรือหาผีผู้ใดหันเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไม่ 20 ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคนดี และรักษาวิถีของคนชอบธรรม 21 เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนดีรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น 22 แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคนละเมียดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลกเสีย

จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์จึงได้สติปัญญา

3 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมนกยูงของเรานะ แต่ให้ใจของเจ้ารักษาบัญญัติของเรา 2 เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า 3 อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า 4 ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์ 5 จงวางใจในพระเยโฮวาห์ ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง 6 จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น 7 อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย 8 การกระทำเช่นนี้จะมีความสุขแก่สละตัวของเจ้า และเป็นโชในกระดูของเจ้า 9 จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า 10 แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่างงุ่นของเจ้าจะล้นด้วยน้ำอย่างงุ่นใหม่ 11 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการทดสอบของพระเยโฮวาห์ หรือเมื่อหน่ยต่อการตักเตือนของพระองค์ 12 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เขาปีติชื่นชม 13 มนุษย์ผู้ประสบปัญญาและผู้ได้รับความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ 14 เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงิน และคำโรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี 15 เธอประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าปรารถนาจะเปรียบกับเธอไม่ได้ 16 ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ 17 ทางของเธอเป็นทางของความรุ่มร้อน และวิถีที่ทั้งสิ้นของเธอคือสันติภาพ 18 เธอเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่แท้เป็นสุข 19 พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจ 20 โดยความรู้ของพระองค์น้ำบาดาลก็ปะทะออกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา 21 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า 22 ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความงดงามประดับคอของเจ้า 23 แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด 24 เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัวเออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น 25 อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันด่วน และอย่าเกรงเมื่อการรกร้างว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง 26 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ 27 อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้ 28 อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า “ไปเถอะ แล้วกลับมาอีก พรุ่งนี้ฉันจะให้” ในเมื่อเจ้ามิให้อยู่แล้ว 29 อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างๆเจ้า 30 อย่าได้แย้งกับผู้ใดอย่างไรเหตุผลในเมื่อเขามีได้ทำอันตรายอย่างไรแก่เจ้า 31 อย่าอิจฉาคนที่การุณ อย่าเลือกทางใดๆของเขาเลย 32 เพราะคนทดลองแปลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม 33 คำสาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ที่อาศัยของคนชอบธรรม 34 แน่นนอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจดี 35 คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้รับความอัปยศเป็นตำแหน่ง

สติปัญญาจากบิดา

4 บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ 2 เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา 3 เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูอ่อนโยนและเป็นที่รักยิ่งในสายตาของแม่เรา 4 บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า “ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษาบัญญัติของเรา และมีชีวิตอยู่ 5 อย่าลืมนะและอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ 6 อย่างทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวดระวังเจ้า 7 ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม่เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ 8 จงตราค่าเธอให้สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้าทอดเธอไว้ เธอจะให้เกียรติเจ้า 9 เธอจะเอามาเลี้ยงยามสวมศีรษะเจ้า เธอจะให้มงกุฎแห่งสง่าราศีแก่เจ้า” 10 โอ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากมาย 11 เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม 12 เมื่อเจ้าเดิน อย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด 13 จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวดระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า 14 อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย 15 จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนนั้น เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป 16 เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาจะไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขาจะไม่หลับ 17 เพราะเขาได้รับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าอย่างงุ่นแห่งความการุณ 18 แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นจนเต็มวัน 19 ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดมิด เขาไม่ทราบว่าเขาสะดุดอะไร 20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา 21 อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า 22 เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่เนื้อหนังของผู้นั้นทั้งสิ้น 23 จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ 24 จงหันไปจากปากที่พูดคาดเดา และให้ริมฝีปากลดเสียงอย่างห่างจากเจ้า 25 ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หูของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า 26 จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสิ้นของเจ้าจะมั่นคง 27 อย่าเหยไปข้างขวาหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

จงระวังผู้หญิงชั่ว

5 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา 2 เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความรู้ 3 เพราะริมฝีปากของหญิงชื่อนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็ลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน 4 แต่ในที่สุด นางขมขึ้นอย่างบอระเพ็ด และคมอย่างดาบสองคม 5 เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย อย่างเท้าของนางติดตามวิถีสู่นรก 6 เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหารู้ไม่ 7 ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพรางจากถ้อยคำ

แห่งปากของเรา 8 จงหลีกเลี่ยงของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง 9 เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนโหดร้าย 10 เกรงว่าแขกแปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าจนอิ่ม และแรงงานของเจ้าตกไปในเรือนของคนต่างด้าว 11 และถึงนั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าครวญคราง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ 12 และเจ้าว่า “ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูหมิ่นการตักเตือน 13 ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียงครูของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า 14 ข้าจวนจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอมร่อ ในหมู่ขุมขุมชนและคนที่ประชุมกันอยู่นั้น” 15 จงดื่มน้ำจากกึ่งเก็บน้ำของเจ้า ดื่มน้ำไหลจากบ่อของเจ้าเอง 16 จงให้น้ำพุของเจ้าไหลกระจายออกไปนอกบ้าน และให้ธารน้ำนั้นไหลไปตามถนน 17 จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมีใช้สำหรับคนแปลกหน้าด้วย 18 จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น 19 จงให้นางเหมือนนางกวางที่น่านรัก เสียงพาทังามสง่า จงให้ถิ่นของภรรยาเจ้าเป็นที่น่าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ 20 บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วทำไม่เล่า และโอบกอดอกของนางสัญญาจะทำไม 21 เพราะว่าทางของคนก็เหมือนหน้าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงใคร่ครวญถึงกึ่งสิ้นของเขา 22 ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะตักเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา 23 เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่งอย่างยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเจิ่นไป

คำเตือนเรื่องการค้าประกัน การเกียจคร้าน ความหยิ่ง การเป็นพยานเท็จและการผิดประเวณี

6 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ประกันเพื่อนของเจ้า ได้ทำสัญญาให้แก่คนแปลกหน้า 2 เจ้าจึงติดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า 3 บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเกิด เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไป รับผิดชอบต่อเพื่อนของเจ้า 4 อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป 5 จงปลีกตัวของเจ้าจากภัย อย่างละมั้งที่ปลีกตัวจากมือของพราน อย่างนงจากมือของคนจับนก 6 คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหาหมัดปี พิเคราะห์ดูทางของมัน และจงฉลาด 7 โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง 8 มันเตรียมอาหารของมันในฤดูแล้ง และสำสมของมันของมันในฤดูเกี่ยว 9 โอ คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ 10 หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพิศนิตหน่อย 11 ความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ 12 คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เกี่ยวไปด้วยปากคดเคี้ยว 13 ตาของเขาก็ขยับ เก้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ชี้ไป 14 ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจตลบตะแลง ห่วนความแตกร้าง 15 เพราะฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน จับพลันนั่นเองเขาจะแตกอย่างซ่อมไม่ได้ 16 หกสิ่งเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เออ มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์ 17 ตายโส ลิ่นมูสา และมีที่ท่าโลहितไร้ผิดให้ตก 18 จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เก้าซึ่งรับวิ่งไปสู่ความร้าย 19 พยานเท็จซึ่งพูดมูสา และคนผู้หว่านความแตกร้างท่ามกลางพวกพี่น้อง 20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาบัญญัติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า 21 มัดมันติดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า 22 เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า 23 เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต 24 เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลื่นพะเน้าพะนอของหญิงสัญจร 25 อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนังตาของนาง 26 เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนใดอาจเหลือแค่ขมมึงก้อนเดียวได้ และหญิงเล่นชั่วล่าชีวิตประเสริฐของชายทีเดียว 27 ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ 28 หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลาง โดยไม่ให้เท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ 29 บุคคลผู้เข้าหากภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีผู้ใดที่แต่ต้องนางแล้วจะไร้ความผิด 30 ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว คนไม่ดูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ 31 แต่ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสิ้นในบ้านของเขา 32 แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง 33 เขาได้รับบาดแผลและความอับยศ และจะล้างความขายหน้าของตนหาได้ไม่ 34 เพราะความริษยากระทำให้คนเกรี้ยวกราด ในวันที่เขาแค้น เขาจะไม่เปลามือ 35 เขาจะไม่รับคำทำขวัญใดๆ ถึงเจ้าจะทวีของกำนัล เขาก็ไม่ยอมสงบ

จงระวังวิถีทางของหญิงชั่ว

7 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับเจ้า 2 จงรักษาบัญญัติของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเรอย่างกับแก้วตาของเจ้า 3 มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า 4 จงพูดกับปัญญาว่า “เธอเป็นพี่สาวของฉัน” และจงเรียกความเข้าใจว่า “ญาติผู้หญิง” 5 เพื่อปัญญานี้จะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัญจรที่พูดจาพะเน้าพะนอ 6 เพราะที่หน้าต่างบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด 7 เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนุ่มคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ 8 ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง 9 ในเวลาโพล้เพล้ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด 10 และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเขาแต่งตัวอย่างหญิงแพศยาหัวใจเล่ห์ 11 (นางจัดจ้านและดีดถึง เก้าของนางไม่อยู่กับบ้าน 12 ประเดี้ยวอยู่ถนน ประเดี้ยวอยู่ตามถนน และนางหมอบคอยอยู่ทุกมุม) 13 นางววยเขาได้และจูบเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มียางอายว่า 14 “ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว 15 ฉันจึงออกมาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว 16 ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินอียิปต์สีต่างๆ 17 ฉันได้อบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย 18 มาเถอะ ให้เรามาอ้อมด้วยความรักจนรุ่งเช้า ให้เรากำตัวของเราให้ปีติยินดีด้วยความรัก 19 เพราะพี่ของฉันไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล 20 เขาเอาเงินไปลงทุนหนึ่ง พอวันเพียงเขาจึงกลับมา” 21 นางหว่านล้อมด้วยวาจาโอ้โฮม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พูดพะเน้าพะนอ 22 เขาก็ติดตามนางไปทันทีอย่างวัวตัวผู้ไปสู่การฆ่า หรืออย่างคนเขลาที่ปรับโทษที่ซื้อ 23 จนลูกธนูปักเข้าไปถึงตับ อย่างนกรนเข้าไปหาบ่วง เขาหากราบไม่ว่านี่มีกำลังชีวิต 24 ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย มัดมันจงฟังเราและจงตั้งใจต่อถ้อยคำจากปากของเรา 25 อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงทางไปในวิถีของนางนั้น 26 เพราะนางได้พินดีลงเสียเป็นอันมาก เออ นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมาก เสียแล้ว 27 เรือนของนางเป็นทางไปสู่รกรก ลงไปถึงห้วงแห่งความตาย

การสรรเสริญสติปัญญา

8 ปัญญามีได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจมิได้เปล่งเสียงของเธอหรือ 2 ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเธอก็ยืนอยู่ 3 ข้างประตู หน้าเมืองที่ทางเข้ามูช เธอก็ร้องเสียงดังว่า 4 “โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์ 5 โอ คนเขลา

จงเข้าใจสติปัญญา คนโง่ทั้งหลาย จงมีใจที่เข้าใจ ⁶ ฟังซี เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา ⁷ เพราะปากของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา ⁸ บรรดาคำปากของเรานั้นชอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำคน ⁹ คำเหล่านั้นสำหรับผู้เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง ¹⁰ จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี ¹¹ เพราะปัญญาดีกว่ากับกิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้ ¹² เราคือปัญญา อยู่ในความหยิ่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด ¹³ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากตลบตะแลง ¹⁴ เรามีคำหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง ¹⁵ โดยเรานี้แหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม ¹⁶ โดยเรานี้แหละเจ้านายและขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก ¹⁷ เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงหาเราอย่างขยันขันแข็งก็พบเรา ¹⁸ ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เออ ทั้งทรัพย์ศฤงคารที่ทนทานและความชอบธรรม ¹⁹ ผลของเราดีกว่าทองคำ แม้ทองคำเนื้อดี และผลได้ของเราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์ ²⁰ เรานำในทางแห่งความชอบธรรม ในวิถีทั้งหลายของความยุติธรรม ²¹ ประสาททรัพย์ศฤงคารแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรดาผู้รักทรัพย์ทั้งหลายของเขาให้เต็ม ²² พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมื่อพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์ ²³ เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่ดิถีดำบรรพมาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก ²⁴ เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนนิมมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย ²⁵ ก่อนการเนรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราก็คือกำเนิดมาแล้ว ²⁶ ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไร่นา หรือก่อนพงศลีแรกของพิภพ ²⁷ เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เราอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร ²⁸ เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระถ้ำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไว้ ²⁹ เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพิภพ ³⁰ เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรียบประดุจอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ ³¹ เปรียบประดุจในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปิติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ³² ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักเราทางของเราที่อยู่สุขสงบ ³³ จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย ³⁴ ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข คือฝ่าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา ³⁵ เพราะผู้ใดที่พบเราก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์ ³⁶ แต่ผู้ที่พลาดขาดเราก็กระทำให้ใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็รักความมรณา”

ความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นของสติปัญญา

9 ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น ² เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ ได้ประสมน้ำองุ่นของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย ³ และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า ⁴ “ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาคืนเข้ามาที่นี่” เธอพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า ⁵ “มาเถะ มารับประทานขนมปังของเรา และดื่มน้ำองุ่นที่เราได้ประสม ⁶ จงถึงความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด” ⁷ ผู้ที่กล่าวคนมักเยาะเย้ยจะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเปื้อน ⁸ อย่าตักเตือนคนมักเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า ⁹ จงให้คำสั่งสอนแก่ปราชญ์และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น ¹⁰ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ ¹¹ เนื่องจากเรา วันคืนของเจ้าจะเพิ่มทวีคูณ และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน ¹² ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง แต่ถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าก็จนแต่ลำพัง ¹³ หญิงโง่นั้นเสียงเอ็ดอึง นางเชื่อและไม่รู้อะไรเลย ¹⁴ เพราะนางนั่งที่ประตูเรือนของนาง และ ณ ที่นั่งสูงในเมือง ¹⁵ นางร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาวา ¹⁶ “ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาคืนเข้ามาที่นี่” นางพูดกับเขาผู้ไร้ความเข้าใจว่า ¹⁷ “น้ำที่ขมขื่นมาหวานดี และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย” ¹⁸ แต่เขาไม่ทราบว่าเขาตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในห้องลึกของนรก

ความเขลาแห่งความชั่วร้ายเปรียบกับสติปัญญาแห่งความชอบธรรม

10 สุภาสิตของซาโลมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้มีคุณดี แต่บุตรชายที่โง่เป็นความโศกของมารดาเขา ² คลังทรัพย์ชั่วร้ายไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย ³ พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงปล่อยให้จิตใจคนชอบธรรมหิว แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่วร้าย ⁴ มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง ⁵ ผู้ที่ล่าสัตว์ไว้ในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่ผู้กลับในฤดูเกี่ยวก็เป็นบุตรชายที่นำความอับอายมา ⁶ พระพรอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ความการุณท่อมปากคนชั่วร้าย ⁷ การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่วร้ายจะเน่าเสีย ⁸ ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่จะลุ่มหลง ⁹ ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมก็ดำเนินอย่างมั่นคงดี แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ชั่วก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น ¹⁰ ผู้ที่ขยับตาก็ก่อความเศร้าโศก แต่คนที่พูดโง่จะลุ่มหลง ¹¹ ปากของคนชอบธรรมเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต แต่ความการุณท่อมปากคนชั่วร้าย ¹² ความเกลียดชังเราให้เกิดความวิวาท แต่ความรักครอบงำบรรดาความพิดบาปเสีย ¹³ ที่ริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา แต่ไม่เรียกว่าเหมาะสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ ¹⁴ ปราชญ์ก็ล่าสมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่ นำความพินาศมาใกล้ ¹⁵ ทรัพย์ศฤงคารของคนมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนคือความพินาศของเขา ¹⁶ ผลงานของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลของคนชั่วร้ายนำไปถึงบาป ¹⁷ เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฏิเสธคำเตือนสติก็หลงเงินไป ¹⁸ เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากนุสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่ ¹⁹ การพูดมากก็จะไม่ขาดความพิดบาป แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด ²⁰ ลิ่นของคนชอบธรรมก็เหมือนเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่วร้ายมีค่าแต่น้อย ²¹ ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคนเป็นอันมาก แต่คนโง่ตายเพราะขาดสติปัญญา ²² พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย ²³ คนโง่กระทำความพิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คนที่มีความเข้าใจก็อดปรดด้วยปัญญา ²⁴ สิ่งใดที่คนชั่วร้ายคิดแล้ว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คนชอบธรรมปรารถนาจะทรงประกาศให้ ²⁵ ลมพายุผ่านไปฉับไฉน คนชั่วก็ไม่มีอีกฉับนั้น แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานที่อยู่เป็นนิรันดร์ ²⁶ อย่างน้ำลุ่มกับพิน และควันกับตาเป็นฉับไฉน คนเสียจครันกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็นฉับนั้น ²⁷ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นยึดชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคนชั่วร้ายนั้นจะสั้นเข้า ²⁸ ความหวังของคนชอบธรรมจะจมลงในความยินดี แต่ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายก็จะสูญเปล่า ²⁹ มรรคาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้เที่ยงธรรม แต่ผู้กระทำความชั่วช้าจะถูกทำลาย ³⁰ ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกกำจัดเลย แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน ³¹ ปากของ

คนชอบธรรมนำปัญญาออกมา แต่ลิ้นของคนตลบตะแลงจะถูกตัดออก³² ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตลบตะแลง

ความจริงเปรียบกับความเท็จ

11 トラฐเทียบเทือนเป็นที่น่าสนใจสะเอียนต่อพระเยโฮวาค แต่ลูกตีมเทียบตรงเป็นความปิตยีนดีของพระองค์² เมื่อความเยอหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนใจถ่อม³ ความซื่อสัตย์ของคนก็เทียบธรรมยอมนำเขา แต่ความคดโกงของคนละเมิดยอมทำลายเขา⁴ ความมั่งคั่งไม่อำนวยกำไรในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความมรณา⁵ ความชอบธรรมของคนก็ไร้ตำหนิยอมรักษาทางของเขาให้ตรง แต่คนชั่วร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเขาเอง⁶ ความชอบธรรมของคนเทียบธรรมยอมช่วยเขาให้พ้น แต่คนละเมิดจะถูกราคะของเขาจับเป็นเชลย⁷ เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาจะพินาศ และความมุ่งหวังของคนธรรมก็สูญเปล่า⁸ คนชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้พ้นความลำบาก และคนชั่วร้ายเข้าไปแทนที่⁹ คนหน้าซื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยเหลือด้วยอาศัยความรู้¹⁰ เมื่อคนชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดี และเมื่อคนชั่วร้ายพินาศก็มีเสียงโห่ร้อง¹¹ โดยพรของคนเทียบธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่ว่ามันคว่ำลงโดยปากของคนชั่วร้าย¹² บุคคลที่ขาดสติปัญญายอมเหยียดเพื่อนบ้านของตน แต่คนที่มีความเข้าใจก็ยังคงอยู่¹³ บุคคลที่เกี่ยวชุปชกก็เผยความลับ แต่บุคคลที่มีใจสัตย์ซื่อยอมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้¹⁴ ที่ไหนที่ไม่มีคำแนะนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษาหม่อมมีความปลอดภัย¹⁵ บุคคลผู้รับประกันคนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่คนที่เกลียดการรับประกันยอมปลอดภัย¹⁶ สตรังามสง่ายอมได้รับเกียรติ และชายที่มีอำนาจใหญ่โตยอมมั่งคั่ง¹⁷ ชายผู้มีความเอ็นดูยอมให้ประโยชน์แก่จิตใจตน แต่ชายที่ชั่วร้ายยอมทำให้ตัวเองเจ็บปวด¹⁸ บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานที่หลอกลวง แต่บุคคลที่ทว่าความชอบธรรมจะได้นำหนักที่แน่นอน¹⁹ ความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิตอันใด บุคคลผู้ติดตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเองอันนั้น²⁰ คนที่มีใจตลบตะแลงเป็นที่น่าสนใจสะเอียนต่อพระเยโฮวาค แต่คนที่เทียบตรงในทางของเขายอมเป็นความปิตยีนดีของพระองค์²¹ ถึงแม้ใครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มีโทษนั้นหาไม่ได้ แต่บรรดาเชื้อสายของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยเหลือ²² สตรังามที่ปราศจากความเฉลียวฉลาด ก็เหมือนห้วงทองคำที่งมูกหมู²³ ความปรารถนาของคนชอบธรรมอยู่ในความดีเท่านั้น ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายอยู่ในความพิโรธ²⁴ บางคนยังจำนายยังมั่งคั่ง บางคนยังยึดสิ่งที่ควรจำนายไว้ยังขัดสนก็มี²⁵ บุคคลที่ใจกว้างขวางยอมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รดน้ำ เขาเองจะรับการรดน้ำ²⁶ ประชาชนจะแข่งบุคคลที่กักข้าว แต่พระพรจะอยู่บนศีรษะของผู้ที่ขยายข้าว²⁷ บุคคลผู้แสวงหาความดี ก็แสวงหาความพอใจ แต่ความชั่วร้ายมาถึงผู้ที่เสาะหามัน²⁸ บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไรไม่เขี้ยว²⁹ บุคคลผู้ทำให้ครวเรือนของเขาลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนโง่จะเป็นคนใช้ของคนที่มีใจฉลาด³⁰ ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ชนะวิญญาณก็มีสติปัญญา³¹ ดูกเถิด แม้นคนชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแผ่นดินโลก คนชั่วร้ายและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

ความชอบธรรมเปรียบกับความชั่วร้าย

12 ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโง่² คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเยโฮวาค แต่คนที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ³ คนจะตั้งอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่รู้จักเคลื่อนย้าย⁴ ทรธชาติเป็นมงกุฎของสามัญ แต่นางผู้ที่นำความอับอายมาก็เหมือนความเปื่อยเน่าในกระดูกสามัญ⁵ ความคิดของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหาหรือของคนชั่วร้ายนั้นหลอกลวง⁶ ถ้อยคำของคนชั่วร้ายหมอบคอยเอาโลหิต แต่ปากของคนเทียบธรรมจะช่วยคนให้รอดพ้น⁷ คนชั่วร้ายคว่ำแล้วและไม่บี้อีก แต่เรือนของคนชอบธรรมยังดำรงอยู่⁸ คนจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเขา แต่คนที่ความตลบตะแลงจะเป็นที่ดูหมิ่น⁹ ผู้ที่ถูกสบประมาทและมีคนรับใช้ ก็ดีกว่าคนที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร¹⁰ คนชอบธรรมยอมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของเขา แต่ความกรุณาของคนชั่วร้ายคือความดุร้าย¹¹ บุคคลที่โภณาของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคนไร้สาระก็ขาดความเข้าใจ¹² คนชั่วร้ายปรารถนาตาข่ายของคนเลว แต่รากของคนชอบธรรมยอมออกผล¹³ คนชั่วร้ายยอมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน แต่คนชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก¹⁴ จากผลแห่งปากของตนคนก็อึ้งใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมาหาเขา¹⁵ ทางของคนโง่นั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนที่ยอมฟังคำแนะนำก็ฉลาด¹⁶ จะรู้ความโกรธของคนโง่ได้ทันที แต่คนที่หยิ่งรู้ยอมปิดบังความอับอาย¹⁷ บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง¹⁸ มีบางคนก็คำพูดพล่อยๆของเขาเหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของประชัญนำการรักษามาให้¹⁹ ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิถย แต่ลิ้นที่พูดมุสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว²⁰ ความหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กะแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน²¹ ไม่มีความชั่วตอกอยู่กับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย²² ริมฝีปากที่พูดมุสาเป็นที่น่าสนใจสะเอียนต่อพระเยโฮวาค แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความปิตยีนดีของพระองค์²³ คนที่หยิ่งรู้ยอมเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคนโง่ป่าวร้องความโง่เขลา²⁴ มือของคนที่ยืนยันแข็งจะครอบครองฝ่ายคนเท็จครั้นจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา²⁵ ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม²⁶ คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้ายชักจูงพวกเขาให้หลง²⁷ คนเท็จครั้นจะไม่ปิ้งเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์สินศฤงคารของคนยืนยันแข็งมีค่า²⁸ ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

บุตรชายที่ฉลาด คือพระพรแห่งความชอบธรรม

13 บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยาะเย้ยไม่ฟังคำชวน² คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมิดจะกินความการุณ³ บุคคลที่ระแวงระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา แต่บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ⁴ วิชาญของคนเท็จครั้นยังอยากอยู่ แต่ไม่ได้อะไรเลย ฝ่ายวิชาญของคนยืนยันจะอันพิ⁵ คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่ารังเกียจและน่าอดสู⁶ ความชอบธรรมระแวงระวังผู้ที่ทางของเขาเทียบธรรม แต่ความชั่วร้ายคว่ำคนบาป⁷ คนที่ทว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ทว่าตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์สินศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่⁸ ค่าใช้ชีวิตของคนคือทรัพย์สินศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่ฟังคำติเตียน⁹ สว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประตูปของคนที่ชั่วร้ายจะถูกดับ¹⁰ เพราะความกะนองตัวเท่านั้นการวิวกจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ¹¹ ทรัพย์สินศฤงคารที่ได้มาโดยโชคกลางจะยอบแยบลง แต่บุคคลที่สามมโดยการงานจะได้

เพิ่มพูนขึ้น ¹² ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บซ้ำ แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต ¹³ บุคคลผู้ดูหมิ่นพระวอนจะถูกล่ามลาย แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ ¹⁴ กฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พ้นจากบ่วงของความมรณา ¹⁵ ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก ¹⁶ บรรดาคนที่หยิ่งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อดความโง่ของตน ¹⁷ ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ทูตที่สัตย์ซื่อ นำการรักษามาให้ ¹⁸ ความยากจนและความอดสูมาถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน แต่บุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ ¹⁹ ความปรารถนาที่สัมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับจิตวิญญาณ แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเสียจากความชั่วร้าย ²⁰ บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกทำลาย ²¹ ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ ²² คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์สินของคารของคนบาปนั้นสำสมไว้ให้คนชอบธรรม ²³ ดินที่คนยากจนไถไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม ²⁴ บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักษาพยายามตีสอนเขากันเวลา ²⁵ คนชอบธรรมรับประทานได้อันพอใจ แต่ท้องของคนชั่วร้ายจะหิว

คนฉลาดเปรียบกับคนเขลา คนมั่งมีเปรียบกับคนยากจน

14 ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่รีอับลงด้วยมือตนเอง ² บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่บุคคลที่คิดเคี้ยวในทางของเขาก็ดูหมิ่นพระองค์ ³ ในปากของคนโง่ไม่มีเรียวแห่งความโอหัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้ ⁴ ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นรางหญ้าสะอาด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว ⁵ พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา ⁶ คนมักเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้ที่ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ ⁷ จงไปให้พ้นหน้าคนโง่ เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา ⁸ ปัญหาของคนหยิ่งรู้คือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นที่หลอกลวง ⁹ คนโง่เขลาเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน ¹⁰ จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความชื่นบานของมัน ¹¹ เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง ¹² มีทางหนึ่งซึ่งคนเรารู้เหมือนลูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา ¹³ แม้ใจของคนก็หัวเราะก็เศร้า และที่สุดของความชื่นบานนั้นคือความโศกสลด ¹⁴ คนที่มีใจหั่นกลับจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา ¹⁵ คนเขลาเชื่อถือว่าทุกอย่าง แต่คนหยิ่งรู้มองดูว่าเขากำลังไปทางไหน ¹⁶ คนมีปัญญาก็เกรงกลัวและหันเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เดือดดาลด้วยความมั่นใจ ¹⁷ คนไม่โง่จับพลันประพฤติกโง่เขลา และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง ¹⁸ คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยิ่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก ¹⁹ คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม ²⁰ คนยากจนนั้นแม่เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย ²¹ บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข ²² คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง ²³ มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นไม่ไปทางความขาดแคลน ²⁴ มงกุฎของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา ²⁵ พยานซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานหลอกลวงจะกล่าวคำมุสา ²⁶ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้คนอยู่อย่างมั่งใจมาก ลูกหลานของเขาจะมีที่สืบทอด ²⁷ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงของความมรณาได้ ²⁸ ในมวลประชาชาติก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ไร้ประชาชนเจ้านายก็ถูกทำลาย ²⁹ บุคคลที่โกรธช้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่ไม่โหริเรือกียกย่องความโง่ ³⁰ ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความริษยากระทำให้กระดูกฟู ³¹ บุคคลผู้บิบบังคับคนยากจน ถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน ³² คนชั่วร้ายก็ถูกไล่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณาของเขา ³³ ปัญหาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว ³⁴ ความชอบธรรมเช็ดซูประชาชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆถูกตำหนิ ³⁵ ข้าราชการที่เฉลียวฉลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพฤติน่าละอาย

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

15 คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำกักขฬะเร้าโทสะ ² ลิ้นของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่เทความโง่ออกมา ³ พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี ⁴ ลิ้นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ้นตลบตะแลงทำน้ำใจให้แตกสลาย ⁵ คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยิ่งรู้ ⁶ ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับคนชั่วร้าย ⁷ ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่ ⁸ เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปิตินดีของพระองค์ ⁹ ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม ¹⁰ ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนับว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่น่ากลัว บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า ¹¹ บรณและแดนพิณาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ¹² คนมักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขาจะไม่ไปหาปราชญ์ ¹³ ใจที่ร้ายแรงกระทำให้สีหน้าแจ่มใส แต่โดยความเศร้าในใจดวงจิตก็แหลกสลายไป ¹⁴ ใจของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร ¹⁵ ทุกๆวันของคนที่ถูกขี้ใจร้าย แต่คนที่มิใช่เร้าเริ่มมีการเลี้ยงต่อเนื่องกัน ¹⁶ มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย ¹⁷ กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัววัวพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย ¹⁸ คนใจร้อนเร้าการวิวาท แต่บุคคลผู้โกรธช้ำก็ระงับการชิงดี ¹⁹ ทางของคนเกียจคร้านเหมือนรั้วต้นไม้หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ ²⁰ บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้นิदानดี แต่คนโง่ดูหมิ่นมารดาของตน ²¹ ความโง่เป็นความชื่นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม ²² ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมากมาย แผนงานนั้นก็สำเร็จ ²³ คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็นความชื่นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลเทศะก็ดีจริงๆ ²⁴ ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นไปสู่เบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากบรณเบื้องล่าง ²⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเย่อหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่ ²⁶ ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย ²⁷ บุคคลผู้ทะลวงหาทำไรก็กระทำลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่ ²⁸ ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเกลี้ยงชั่วร้ายออก ²⁹ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานของคน

ชอบธรรม³⁰ สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดี และข่าวดีกระทำให้กระตือรือร้น³¹ หูที่ฟังคำตักเตือนที่ให้อภัยจะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ³² บุคคลผู้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ³³ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

16 ทั้งแผนงานของจิตใตมนุษย์ และคำตบของลิ้น มาจากพระเยโฮวาห์² ทางทั้งสี่ของมนุษย์ก็สะอาดในสายตาของเขาเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงชังจิตใจ³ จึงมอบงานของเจ้าไว้กับพระเยโฮวาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้⁴ พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย⁵ ทุกคนที่มีความเย่อหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มือประสานมือช่วยกัน เขาจะพันโทษก็หาไม่ได้⁶ ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า และคนหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเยโฮวาห์⁷ เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแด่พระเยโฮวาห์ แม้ศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับเขาได้⁸ มีแต่บ่อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายได้มากด้วยอุบายธรรม⁹ ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงนำอย่างเก่าของเขา¹⁰ คำตัดสินอันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา¹¹ ตราฐและตาซึ่งเที่ยงตรงเป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกตุ้มทั้งสี่ในถ่วงเป็นพระราชกิจของพระองค์¹² การกระทำทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชังต่อกษัตริย์ เพราะว่าบัลลังก์นั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม¹³ ริมฝีปากที่ชอบธรรมเป็นที่ปิติยินดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก¹⁴ พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ปราชญ์จะระงับเสียได้¹⁵ ในความพองใสจากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู¹⁶ ได้ปัญญาดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด ที่จะให้ความเข้าใจก็ดีกว่าเลือกเอาเงิน¹⁷ ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหันออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ระแวดระวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้¹⁸ ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ใส่นำหน้าการล้ม¹⁹ ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของริบมาได้กับคนเย่อหยิ่ง²⁰ บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข²¹ คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้²² ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่งเป็นความโง่เขลา²³ ใจของปราชญ์กระทำให้ปากของเขาสุขุม และเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขา²⁴ ถ้อยคำเข้มแข็งเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามัยแก่กระดูก²⁵ มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา²⁶ คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากระตุ้นเขาไป²⁷ คนอธรรมขุดค้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขาเหมือนอย่างไฟลุก²⁸ คนตลบตะแลงแพร่การวิวาท และผู้กระซิบก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน²⁹ คนการุณล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี³⁰ เขายับยั้งกะแผนงานที่ตลบตะแลง เขาเม้มริมฝีปากของเขา นำความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น³¹ ศรัทธาที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม³² บุคคลผู้โกรธช้ำก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้³³ สลากนั้นเขากอดลงที่ตัก แต่การตัดสินมาจากพระเยโฮวาห์ทั้งสิ้น

คำสั่งสอนเรื่องความดีกับความชั่วร้าย

17 เสบียงครึ่งหนึ่งพร้อมกับความสงบ ดีกว่าเรือนที่มีเครื่องสักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวาท² ทาสที่เฉลียวฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ประพฤติความละอาย และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวกพี่น้อง³ เขามีไว้สำหรับเงิน และเตากลุงมีไว้สำหรับทองคำ และพระเยโฮวาห์ทรงทดลองใจ⁴ ผู้กระทำทำความชั่วฟังริมฝีปากเท็จ และคนนุสาเชี่ยหูแก่ลิ้นเหลวไหล⁵ บุคคลที่เย้ยหยันคนยากจนก็ดูถูกพระผู้สร้างของเขา บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็นจะไม่มีโทษหาไม่ได้⁶ หลานๆเป็นมงกุฎของคนแก่ และสง่าราศีของบุตรคือบิดาของเขา⁷ วาจาสะสรวลไม่เหมาะแก่คนโง่งันใด ริมฝีปากที่นุสายังไม่เหมาะแก่เจ้านายวันนั้น⁸ ของกำนัลก็เป็นเหมือนเพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ ไม่ว่ามันจะหันไปทางไหนก็เจริญรุ่งเรืองทางนั้น⁹ บุคคลผู้ปิดบังการละเมิดก็เสาะหาความรัก แต่คนกล่าวเรื่องนั้นซ้ำซากก็ทำให้เพื่อนสนิทแยกจากกัน¹⁰ คำขานบเข้าไปในคนฉลาดลึกกว่าเขียนคนโง่สักร้อยที¹¹ คนชั่วร้ายก็แสวงแต่การปกฏ ฉะนั้นจะมีผู้สื่อสารร้ายไปสู้เขา¹² ให้นคนไปพบแม่หมี่ที่ถูกถูกขโมยไป ยังดีกว่าไปพบคนโง่งในความโง่งของเขา¹³ ถ้าคนหนึ่งคนใดทำชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พราวจากเรือนของคนนั้น¹⁴ เมื่อเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉะนั้นจงเลิกเสียก่อนเกิดการวิวาท¹⁵ ผู้ที่ช่วยให้คนชั่วร้ายเป็นฝ่ายถูกและผู้ที่เป็นโทษคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์¹⁶ ทำไมคนโง่งจึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความคิด¹⁷ มิตรสหายที่มีความรักอยู่ทุกเวลา และพี่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก¹⁸ คนที่ไม่มีใจเข้าใจก็ให้คำปรึกษา และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อนของตน¹⁹ บุคคลผู้รักการละเมิดก็รักการวิวาท บุคคลผู้ทำประทุเรื่อของเขาให้สูงก็แสวงการทำลาย²⁰ ผู้หนึ่งผู้ใดมีใจตลบตะแลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่สิ้นวิปัสสนาก็ตกอยู่ในความยากลำบาก²¹ บิดาที่มีบุตรโง่งก็มีความโศก และบิดาของคนโง่งไม่มีความชื่นบาน²² ใจร้ายเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมดมานะทำให้กระดูกแห้ง²³ คนชั่วร้ายรับสินบนจากอกเสือเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม²⁴ คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของเขาตรงไปสู่ปัญญา แต่ตาของคนโง่งอยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก²⁵ บุตรชายโง่งเป็นที่โศกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด²⁶ ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโอบเอ้าบเพราะเหตุความเที่ยงตรงก็ผิด²⁷ บุคคลที่ยับยั้งถ้อยคำของเขาเป็นคนมีความรู้ และบุคคลผู้มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ²⁸ ถึงคนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ

คำสั่งสอนเรื่องความชอบธรรม

18 คนที่ปลีกตัวไปจากผู้อื่น จงใจกระทำตามใจตนเอง และค่านคติแห่งสติปัญญาทั้งหลาย² คนโง่งไม่พลัดเพลินในความเข้าใจ แต่พลัดเพลินในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น³ เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมิ่นประมาทก็มาด้วย และความอดสูมากับความไร้เกียรติ⁴ คำปากของคนเราเป็นน้ำลิก น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำชีวะ⁵ ที่จะล่าเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายเพื่อจะบังคับคนชอบธรรม เรื่องความยุติธรรมก็ไม่ดี⁶ ริมฝีปากของคนโง่งนำการวิวาทมา และปากของเขาเชื่อเชียวการโบาย⁷ ปากของคนโง่งเป็นสิ่งทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาที่เป็นบ่วงดักจิตใจตนเอง⁸ ถ้อยคำของผู้กระซิบนั้นทาก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย⁹ แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการทำงานก็เป็นพี่น้องกับคนเจ้าทำลาย¹⁰ พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมเข็มเข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย¹¹ ทรัพย์ศฤงคารของเศรษฐีเป็นเมืองเข็มเข็งของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขา¹² ใจของคนก็จง-

หองก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความตอมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ 13 ถ้าคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่เขาได้ยิน ก็เป็นความโง่และความอับอายของ เขา 14 จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่ซอกซำใครจะทนได้เล่า 15 ใจของคนหยิ่งรู้ยอมหาความรู้ และหูของประชัญแสวง ความรู้ 16 ของก้านัลของผู้หนึ่งผู้ใดยอมเปิดทางให้ผู้นั้น และนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต 17 บุคคลผู้เกลียดคดียของตนก่อนก็ดูเหมือนเป็นฝ่าย ถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาสอบสวนเขา 18 การจับสลากกระทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และตัดสินคู่โต้แย้งที่มีกำลัง 19 การคิดดีกับกับพี่น้อง ที่สวดกันแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข้มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดวลที่ป้อมปราการ 20 ท้องจะอ้อมก็จากผลแห่งปากของ เขา เขาจะหน้าใจเพราะผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน 21 ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของสิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน 22 บุคคลที่พบภรรยาที่พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์ 23 คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอมเสียงห้วนๆ 24 คนที่มี เพื่อนต้องแสร้งทำเป็นเพื่อน แต่ไม่มีตรคนหนึ่งที่ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

19 คนยากจนผู้ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ดีกว่าคนที่มิมฝีปากตลบตะแลงและเป็นคนโง่ 2 แล้วการที่จิตใจคนไม่มีความรู้ก็ไม่ได้ และบุคคลที่เร่งเท่าหนักก็มักพลาดผิด 3 ความโง่ของคนใดนำความพินาศมาถึงเขา และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระเยโฮวาห์ 4 ทรัพย์ศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาร้างไป 5 พยานเท็จจะไม่ได้รับโทษหากมิได้ และบุคคลผู้เปล่งคำมุสาจะ หนีไม่พ้น 6 คนเป็นอันมากเอาอกเอาใจของเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล 7 บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาสักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง 8 บุคคลที่ได้ปัญญาที่รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความเข้าใจไว้ จะพบสิ่งที่ดี 9 พยานเท็จจะไม่รับโทษหากมิได้ และบุคคลที่เปล่งคำมุสาจะพินาศ 10 ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะอยู่แล้ว ที่ท่าสะจะปก- ครองเจ้านายก็ยังไม่เหมาะมากกว่านั้นอีก 11 สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธซ้ำ และที่มองข้ามการละเมิดไปเสียก็เป็นสง่าราศีแก่เขา 12 พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนฝักหญ้า 13 บุตรชายโง่เขลาเป็น ความพินาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยาเหมือนน้ำฝนย่อยหยดไม่หยุด 14 เรือและทรัพย์ศฤงคารเป็นมรดกมาจาก บิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์ 15 ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนขี้เกียจจะต้องหิว 16 บุคคลที่รักษาพระบัญญัติที่รักษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย 17 บุคคลที่เฝ้าดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยิ้ม และพระองค์จะ ทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา 18 จงเตือนบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมอดกำลังใจเพราะเหตุการณ์ร้ายให้ของเขา 19 คนที่ โมโหจนเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้ว ก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก 20 จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต 21 ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้ 22 สิ่งที่น่าปรารถนาใน ตัวมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมุสา 23 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หยุดด้วยความ พอใจ เขาจะไม่มิดนตรายใดมาเยี่ยมกรายเขา 24 คนเกียจคร้านฝังมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอามาสู่ปากของตนอีก 25 จงเตือนคนที่ มักเยาะเย้ย และคนเขลาจะเรียนความหยิ่งรู้เอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้ 26 บุคคลผู้ทำการุณแก่บิดาของเขาและ ขับไล่มารดาของเขาไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ 27 บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้า หลงไปจากคำแห่งความรู้ 28 พยานที่อธรรมก็เยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า 29 การปรับโทษมี พร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเย้ย และการโทษก็สำหรับหลังของคนโง่

คำเตือนสติและคำสั่งสอน

20 เหล่าอุ้งน้ให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราทำให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่เป็นคนฉลาด 2 ความครั้นคร้ำกษัตริย์ก็ เหมือนสิงโตคำราม ผู้ใดยั่วเข้าพระองค์ให้กริ้วก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง 3 ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น 4 คนเกียจคร้านไม่โถนในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย 5 คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโง้งมันออกมาได้ 6 คนเป็นอันมากป่าวร้องความดีของเขาเอง แต่ใครจะหาคนสัตย์ซื่อพบ เล่า 7 คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขามาย่อมได้รับพร 8 กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์พิพาก- ษาย่อมทรงฝึกความชั่วทั้งหลายออกด้วยพระเนตรของพระองค์ 9 ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้า บริสุทธ์พ้นบาปของข้าพเจ้า” 10 ลูกตุ้มฉ้อฉลและเครื่องตวงคดโกง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พอๆกัน 11 แม้เด็กๆก็ แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขากระทำจะบริสุทธ์ และถูกต้องหรือไม่ 12 หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมัน ทั้งสอง 13 อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอ้อม 14 ผู้ซื่อพูดว่า “เลว เลว” แต่ เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงอวด 15 มีทองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ 16 จงยึดเสื้อผ้าของ เขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว 17 อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาจะเต็มไปด้วยกรด 18 แผนงานทั้งสิ้นดำรงอยู่ได้ด้วยการปรึกษาหารือ จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด 19 บุค- คลที่เกี่ยวซบซิบไปก็เผยความลับให้กระจ่าย ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน 20 ถ้าคนหนึ่งคนใดแข่งบิดาหรือมาร- ดาของตน ประทีปของเขาจะดับมิดมิด 21 เริ่มแรกอาจได้รับมรดกแบบซิงสุกก่อนห้าม แต่ที่สุดปลายจะไม่มีพร 22 อย่าพูดว่า “ข้าจะแก้ แค้นความชั่ว” แต่จงรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด 23 ลูกตุ้มฉ้อฉลเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และตราฐู เทียมเท็จก็ไม่ได้ 24 อย่างเท่าของมนุษย์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร 25 ที่คนจะกินของบริสุทธ์ และ มาสอบถามเมื่อปฏิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นบ่วงดักตนเอง 26 กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมฝึกคนชั่วร้าย แล้วทรงขับกงจักรกับเขา 27 จิตวิญญาณ ของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขาทั้งสิ้น 28 ความเมตตาและความจริงสงวนกษัตริย์ไว้ และความเมตตาที่ เชิดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้ 29 สง่าราศีของคนหนุ่มคือกำลังของเขา แต่ความงามของคนแก่คือผมหงอกของเขา 30 ความฟกช้ำดำเขียว ของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโทษก็กระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด

ทางแห่งสันติภาพและความสำเร็จ

21 พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะหันไปไหนๆตามแต่พระองค์ทรงโปรด² ทางของคุณ ทุกทางก็ถูกต้องในสายตาของตนเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงพิณดุจิตใจ³ ที่จะกระทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็เป็นทีโปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา⁴ ตายโส ใจเย่อหยิ่งและการโกลนของคนที่ชั่วร้ายเป็นบาป⁵ แผนงานของคนขยันขันแข็งนั้นสู่ความอุดมแน่นอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็มาสู่ความขัดสนเท่านั้น⁶ การได้คลังทรัพย์มาด้วยสินมุสาก็คือความอนิจจังที่เคลื่อนไปๆมาๆของคนทีเสาะหาความตาย⁷ ความการุณของคนที่ชั่วร้ายจะกวาดเขาไป เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม⁸ ทางของมนุษย์ตลบตะแลงและมีความผิด แต่ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง⁹ อยู่ที่มุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ¹⁰ วิญญาณของคนที่ชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาไม่เป็นที่พอใจในสายตาของเขา¹¹ เมื่อคนมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คนเขลาถวิลลาภขึ้น เมื่อปราศภัยได้รับการสั่งสอน เขาก็ได้ความรู้¹² คนชอบธรรมสังเกตดูเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระเจ้าทรงคว่ำคนชั่วร้ายลง เพราะเหตุความชั่วร้ายของเขา¹³ บุคคลผู้ดูดหูไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ตัวเขาเองจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน¹⁴ ให้ของกำนัลในที่ลับ ย่อมแปรความโกรธ ให้สิ้นบนในอกก็แปรการพิโรธร้าย¹⁵ เมื่อกระทำการตัดสินใจก็เป็นการขึ้นบานแก่คนชอบธรรม แต่คนกระทำความชั่วช้า จะได้รับความพิณาศ¹⁶ ผู้ใดที่หันเหไปจากทางแห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ในที่ประชุมของคนตาย¹⁷ บุคคลที่รักความเพลิดเพลินจะเป็นคนยากจน บุคคลที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง¹⁸ คนชั่วร้ายเป็นค่าไถ่สำหรับคนชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับคนที่เที่ยงธรรม¹⁹ อยู่ในแผ่นดินทุรกันดารดีกว่าอยู่กับหญิงชู้ทะเลาะและจู้จี้ขี้บ่น²⁰ คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมันหมด²¹ บุคคลผู้ตามติดความชอบธรรมและความเอ็นดู จะพบชีวิตและความชอบธรรมกับเกียรติยศ²² ประชาชนเข้าไปในเมืองของคนที่มีกำลัง และพังทลายที่กำบังเข้มแข็งที่เขาไว้วางใจ²³ บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาจิตใจเขาเองให้พ้นความลำบาก²⁴ “คนเย่อหยิ่งและคนมักเยาะเย้ย” เป็นชื่อของคนทีประพฤติตัวด้วยความโกรธเย่อหยิ่งโยโส²⁵ ความปรารถนาของคนเที่ยงครั้นฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขาปฏิเสธไม่ทำงาน²⁶ เขาโลกอย่างทะเลอยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้และไม่หวังเหนียวไว้²⁷ เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้าย เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน เมื่อนำมาด้วยใจที่ชั่วร้ายจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด²⁸ พยานเท็จจะต้องพิณาศ แต่คนที่พูดอย่างซื่อสัตย์นั้นฟังได้²⁹ คนชั่วร้ายทำให้หน้าของตตนด้านไป แต่คนที่เที่ยงธรรมพิเคราะห์เหตุทางของตน³⁰ ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำปรึกษาที่ดี จะเอาชนะพระเยโฮวาห์ไม่ได้³¹ น้ำก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสงคราม แต่ความปลอดภัยเป็นของพระเยโฮวาห์

หลักการฝ่ายศีลธรรม จริยธรรมและจิตวิญญาณ

22 ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และซึ่งเป็นที่โปรดปรานก็ยิ่งกว่ามีเงินหรือทอง² คนมั่งคั่งและยากจนประชุมพร้อมกัน พระเยโฮวาห์ทรงสร้างเขาทั้งสิ้น³ คนหยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ⁴ บำเหน็จของความถ่อมใจและความยำเกรงพระเยโฮวาห์ คือความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต⁵ นามและบ่วงอยู่ในทางของคนตลบตะแลง บุคคลทีระแวงระงังจิตใจตนเองจะอยู่ไกลเสียจากสิ่งเหล่านี้⁶ จงฝึกเด็กในทางทีเขาคควรจะไป และเมื่อเขาวราแล้ว เขาจะไม่พราวจากทางนั้น⁷ คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนขอยืมก็เป็นทาสของคนให้ยืม⁸ บุคคลผู้หว่านความชั่วช้าจะเกี่ยวความหายนะ และไม่ถือแห่งความดูเดื่อดของเขางะลุ่มเหลว⁹ บุคคลทีมีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คนยากจน¹⁰ จงจับคนมักเยาะเย้ยออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป เออ การวิวาทและการดูแคลนจะหยุดลง¹¹ บุคคลทีรักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขามีกรุณาคุณ กษัตริย์จะได้เป็นมิตรของเขา¹² พระเนตรพระเยโฮวาห์เฝ้าอยู่เหนือความรู้ แต่พระองค์ทรงคว่ำถ้อยคำของคนละเมิด¹³ คนเที่ยงครั้นกล่าวว่า “มีสิ่งใดอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่าตามถนน”¹⁴ ปากของหญิงชั่วเป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลงในที่นั้น¹⁵ ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม่เรียวทีตสอนก็ขี้ขม้นให้ห่างไปจากเขา¹⁶ บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนอย่างแน่นอน¹⁷ เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของประชาชน และเอาใจใส่ความรู้ของเรา¹⁸ เพราะถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำและความรู้นั้นไว้ในตัวเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า แล้วทั้งสองจะมั่นคงในริมฝีปากของเจ้า¹⁹ เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์ เราให้แจ้งประจักษ์แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง²⁰ เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งวิเศษนัก ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ²¹ เพื่อให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบทีจริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป²² อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคนยากจน หรือบีบบังคับคนทุกขใจทีประตุมือง²³ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงคว่ำความแทนเขา และริบชีวิตของผู้ทีรับเขา²⁴ อย่าเป็นมิตรกับคนทีมักโกรธ หรือไปกับคนขี้โมโห²⁵ เกรงว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าในบ่วง²⁶ อย่าเป็นพวกทีเป็นผู้ค้าประกัน อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน²⁷ ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำไมจึงควรให้เขาเอาทีนอนไปจากใต้ตัวเจ้าเล่า²⁸ อย่าย้ายหลักเขตแก่แก่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้²⁹ เจ้าเห็นคนทีขยันในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนต่ำต้อย

การตักเตือนเรื่องความทะเลาะ การสมาคมกับคนชั่ว การละเลยต่อการศึกษาบุตร หญิงแพศยาและการดื่มสุรา

23 เมื่อเจ้านั่งลงรับประทานกับผู้ครอบครองบ้านเมือง จงสังเกตให้ตัวอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า² ถ้าเจ้าเป็นคนทะเลาะ เจ้าจงจ่อเม็ดไว้ทีคอของเจ้า³ อย่าปรารถนาของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารทีหลอกลวง⁴ อย่าทำงานเพื่อมีมีมึง จงเลิกฟังสติปัญญาของตนเอง⁵ เจ้าจะฟังตาของเจ้าอยู่ทีของอนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีก แน่นอนทีเดียวมันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี⁶ อย่ากินอาหารของคนทีตระหนี่ อย่าปรารถนาของโอชะของเขา⁷ เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า “จงกินและดื่มเถิด” แต่ใจของเขามิได้อยู่กับเจ้า⁸ เจ้าจะต้องสารอกอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำเข้มข้นของเจ้าเสียเปล่าๆ⁹ อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า¹⁰ อย่าโยกย้ายเสาเขตแก่แก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ¹¹ เพราะพระผู้ไถ่ของเขาเข้มแข็ง พระองค์จะว่าคดีของเขาคือเจ้า¹² จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้¹³ อย่ายับยั้งการตสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย¹⁴ เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก¹⁵ บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเราเองก็ขยันดี¹⁶ เออ วิญญาณของเราจะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งทีถูกต้อง¹⁷ อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ¹⁸ ด้วยว่าจะมีทีสิ้นสุดอย่างแน่นอนทีเดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมีได้ถูก

ตัดออก¹⁹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น²⁰ อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่น หรือท่ามกลางคนทะเลาะที่กินเนื้อ²¹ เพราะคนขีเมาและคนทะเลาะจะมาถึงความยากจน และความง่วงเหงาจะเอาผ้าซีริ้วห่มคนนั้น²² จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่²³ จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ²⁴ บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา²⁵ บิดามารดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอดเจ้าก็จะเปรมปรีดี²⁶ บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเถอะ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา²⁷ เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัจจริงเป็นเหมือนบ่อแคบ²⁸ นางหอมบอคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์²⁹ ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอวย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง³⁰ คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไปแสวงหาเหล่าประสม³¹ อย่างองุ่นเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ³² ณ ที่สุดมันกัดเหมือนงู และมีนวลเอาเหมือนงูพิษ³³ ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่ว และใจของเจ้าจะพูดตลบตะแลง³⁴ เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเลอย่างคนที่นอนอยู่บนเสากลางใบ³⁵ เจ้าจะว่า “เขาตึกข้า แต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึก ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงหาการดื่มอีก”

การตึกเตือนเรื่องการริษยาคนชั่ว

24 อย่าคิดริษยาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับเขา² เพราะว่าใจของเขาคิดประกอบการทำลาย และริมฝีปากของเขาพูดการประทุษร้าย³ เรือนนั้นเขาสร้างกันด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความเข้าใจ⁴ โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วยความมั่งคั่งล้วนประเสริฐและพลัดเพลินทั้งสิ้น⁵ คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก็เพิ่มกำลังขึ้น⁶ เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะเข้าสงครามได้ และด้วยมีที่ปรึกษาหลายๆที่มีความปลอดภัย⁷ สำหรับคนขี้ปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่อำพราง⁸ บุคคลผู้จะแผนงานทำความชั่วเขาเรียกกันว่าคนเจ้าเล่ห์⁹ การคิดในเรื่องที่โง่เขลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์¹⁰ ถ้าเจ้าถือใจในวันแห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก็น้อย¹¹ ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา และไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ตบตีไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด¹² ถ้าเจ้าจะว่า “ดูเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย” พระองค์ผู้ทรงซึ่งใจจะไม่ทรงฟังเสียงเห็นหรือ พระองค์ผู้ทรงฝ่าวิญญานอยู่นอเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากทุกคนตามการกระทำของเขาหรือ¹³ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรับประทานน้ำผึ้งเพราะเป็นของดี และรวงผึ้งซึ่งมีรสหวาน¹⁴ การรู้จักปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญานของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาก็จะมีบำเหน็จ และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดออก¹⁵ โอ คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่าหอมบอคอยเพื่อต่อสู้อภัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา¹⁶ เพราะคนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในอาการร้าย¹⁷ อย่าเปรมปรีดีเมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด¹⁸ เกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริ้วจากเขาเสีย¹⁹ เจ้าอย่ากระวนกระวายเพราะคนชั่ว และอย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย²⁰ เพราะคนชั่วจะไม่มีบำเหน็จ ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย²¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงอย่าเกรงพระเยโฮวาห์และกษัตริย์ อย่าเข้ายุ่งกับคนที่หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น²² เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และผู้ใดจะทราบถึงความพิณาศที่มาจากพระองค์ทั้งสอง²³ ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่ดีเลย²⁴ บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า “เจ้าไร้ความผิด” จะถูกชนชาติทั้งหลายแค้นและประชยาตึงรังเกียจ²⁵ แต่บรรดาผู้ชานับเขาจะมีความยินดี และพรอันดีจะมีอยู่กับเขา²⁶ ทุกคนจะจูบริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูก²⁷ จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา และหลังจากนั้นก็จงสร้างเรือนของเจ้า²⁸ อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า²⁹ อย่างกล่าวว่า “ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า ข้าจะตอบแทนเขาอย่างที่เขาได้กระทำ”³⁰ ราฟาเอลไปที่ไร่นาของคนเกียจคร้าน ช่างสวนองุ่นของคนที่ไม่มีความเข้าใจ³¹ และดูเถิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยตำแย และกำแพงหินของมันก็พังลง³² แล้วเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เรามองดูและได้รับคำสั่งสอน³³ “หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักนิดหน่อย³⁴ แล้วความจนจะมาหาเจ้าอย่างนักท่องเทียว ความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ”

คำตึกเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

25 ต่อไปนี้เป็นสุภาสิตของซาโลมอนด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้² สงราศิของพระเจ้าคือ การซ่อนสิ่งต่างๆไว้ แต่ศักดิ์ศรีของกษัตริย์คือการค้นสิ่งต่างๆให้ปรากฏ³ ฟาสุวรรณสูงชันใด และแผ่นดินโลกลึกชันใด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้กันนั้น⁴ จงไล่ชื่อออกจากริมเสีย แล้วจะมีสวัสดิสำหรับช่างทำขัน⁵ จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ และพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม⁶ อย่าเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ที่ของผู้หลักผู้ใหญ่⁷ เพราะที่จะให้เขาว่า “เชิญขึ้นมาที่นี่” ก็ดีกว่าถูกไล่ลงไปที่ต่ำต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว⁸ อย่าด่วนนำเข้ามาถึงโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้อายแล้ว ในที่สุดเจ้าจะทำอย่างไร⁹ จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เผยความลับของเขา¹⁰ เกรงว่าผู้ที่ไต่ถามจะนำความอายมาสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะมัวหมองอยู่นาน¹¹ ถ้อยคำที่พูดเหมาะๆจะเหมือนผลแอบเปิลทองคำในภาชนะเงิน¹² คนตึกเตือนที่ฉลาดกับหูที่เชื่อฟังก็เหมือนแหวนทองคำหรืออากรณทองคำเนื้อดี¹³ หิมะให้ความเย็นในฤดูเกี่ยวอย่างไร ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อย่อมทำให้จิตวิญญานของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น¹⁴ คนที่อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่ไม่ได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน¹⁵ ความพากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และเส้นที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้¹⁶ เจ้าได้พบน้ำผึ้งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา¹⁷ อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านานๆ เกรงว่าเขาจะเหน็ดเหนื่อยเพราะเจ้า และเกลียดชังเจ้า¹⁸ คนใดที่เป็นพยานเท็จกล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระบองศึก หรือดาบ หรือลูกธนูที่คม¹⁹ การวางใจในคนที่ไม่ซื่อในยามลำบาก ก็เหมือนฟันที่หักเสียหรือเท้าที่หลุดจากข้อต่อ²⁰ บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหมักใจฟัง ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่อากาศหนาว และเหมือนเอาน้ำส้มมาราดบนดินประสิ่ว²¹ ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารเขารับประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม²² เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศีรษะของเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า²³ ลมเหนือไล่ฝนไปเสียชันใด สิบนาทีที่ทรนเค้นก็ไล่ลมที่ส่อเสียดไปเสียชันนั้น²⁴ อยู่ที่มุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ²⁵ ชาวดีจากเมืองไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย²⁶ คนชอบธรรมที่ยอมแพ้แก่คนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพุมีโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก²⁷ ที่จะกินน้ำผึ้งมากก็ไม่ได้ ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติเมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง²⁸ คนที่ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง

ทางทั้งหลายของคนไร้เวลา คนขี้เกียจและคนก่อความยุ่งยาก

26 เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนไร้เช่นเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยว ² คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลย่อมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำลังโฉบไปมาและคนนางแอ่นที่กำลังบิน ³ แล้สำหรับน้ำ บึงเหียนสำหรับลา และไม้เรียวสำหรับหลังคนไร้ ⁴ อย่าตอบคนไร้ตามความโง่งของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า ⁵ จงตอบคนไร้ตามความโง่งของเขา เกรงว่าเขาจะทำตัวฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง ⁶ บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนไร้ก็ตัดเท้าของเขาเองออกและดื่มความเสียหาย ⁷ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนไร้ก็เหมือนขาของคนพิการที่ไม่เท่ากัน ⁸ บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่งก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสลิง ⁹ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่งก็เหมือนหนามเข่าอยู่ในมือคนขี้เมา ¹⁰ พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่งและคนละเมิด ¹¹ คนโง่งที่ทำความโง่งซ้ำแล้วซ้ำอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา ¹² ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่งได้มากกว่าในคนเช่นนั้น ¹³ คนเกียจคร้านพูดว่า “มีสิงโตอยู่ตามหนทาง มีสิงโตอยู่ตามถนน” ¹⁴ ประตูปิดไปมาด้วยบานพับของมันฉันไฉน คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา ¹⁵ คนเกียจคร้านฝังมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเห็นดินเหนียวที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน ¹⁶ คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบได้อย่างหลักแหลม ¹⁷ บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้ายุ่งในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาเองก็เหมือนคนจับหูสุนัข ¹⁸ คนบ้าที่โยนหินไฟ ลูกธนูและความตายออกไป ¹⁹ ก็เหมือนกับคนที่ล่อลวงเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า “ข้าล่อเล่นเท่านั้นเอง” ²⁰ ที่ไหนที่ไม่มีพิน ไพกี ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนซุ่มซบ การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป ²¹ ถ้ามันเป็นเชื้อเพลิง และพินเป็นเชื้อไฟฉันไฉน คนที่มีทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทฉันไฉน ²² ถ้อยคำของผู้กระซิบนิทานก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย ²³ ริมฝีปากที่ร้อนรนกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนขี้เงินอยู่บนภาชนะดิน ²⁴ บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความหลอกลวงไว้ในใจ ²⁵ เมื่อเขาพูดจาไพเราะน่าฟังอย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจ็ดอย่างอยู่ในใจของเขา ²⁶ ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดชังของเขาไว้ด้วยความหลอกลวง ความชั่วร้ายของเขาจะเผยออกต่อหน้าทีประชุมทั้งหมด ²⁷ บุคคลที่ขุดหลุมพราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลิ้งมา มันจะกลับทับเขาเอง ²⁸ ลิ่นที่มุสาเกลียดชังผู้ที่มันทำลาย และปากที่ป้อยอกก็ทำความพินาศ

คำตักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

27 อย่าคุยอวดถึงพรั่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามันจะนำอะไรมาให้บ้าง ² จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ใช้ปากของตัวเอง ให้คนต่างถิ่นสรรเสริญ ไม่ใช่ริมฝีปากของตัวเอง ³ หินก็หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความครีวไครของคนที่หนักยิ่งกว่าทั้งสองอย่างนั้น ⁴ ความพิโรธก็ดุร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้ ⁵ ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ ⁶ บาดแผลที่มีตรกำกับสุจริต แต่การจอบของศัตรูนั้นก็หลอกลวง ⁷ บุคคลที่อ้อมแล้ว รวงผึ้งก็น่าเบื่อ แต่สำหรับผู้ที่หิว ทุกสิ่งที่ขมก็กลับหวาน ⁸ คนที่เจ็บไปจากบ้านของตนก็เหมือนนกที่เจ็บไปจากรังของมัน ⁹ น้ำมึนและน้ำหอมกระทำให้อินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นที่ทำให้ชื่นใจ ¹⁰ อย่ากอดกึ่งมิตรของตัวเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบหายนะ เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล ¹¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฉลาดและกระทำใจของเราให้อินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้ ¹² คนหยิ่งรีบนอนตายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ ¹³ จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว ¹⁴ บุคคลที่ตื่นแต่เช้ามีดีไปอวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่านี่คำสาปแช่ง ¹⁵ ฝนย่อยหยดไม่หยดในวันที่ฝนตกฉันไฉน ผู้หญิงที่ขี้ทะเลาะก็เหมือนฉันไฉนนั้น ¹⁶ ผู้ใดที่จะยับยั้งเธอก็เหมือนยับยั้งลมหรือกอน้ำมันด้วยมือขวา ¹⁷ เหล็กกลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็กลับหน้าตาของเพื่อนให้หลักแหลมขึ้นได้ฉันไฉน ¹⁸ บุคคลที่ดูเล็ดลมระเดื่อจะได้อะไรจากผลของมัน และบุคคลที่ระแวงระวังนายของตนจะได้รับเกียรติ ¹⁹ ในน้ำคนเห็นหน้าคนฉันไฉน จิตใจของคนก็ส่อคนฉันไฉน ²⁰ นรกและแดนพินาศไม่รู้จักอ้อม ตาของคนเราก็มองอ้อมเช่นกัน ²¹ เบ้ามีไว้สำหรับเงิน เตากลุ่มมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน ²² ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่งใส่ครกตำด้วยสากพร้อมกับข้าวสาลี ความโง่งเขลาของเขาก็ยังไม่พราจากเขา ²³ จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงวัวของเจ้า ²⁴ เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ และมงกุฎทนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ ²⁵ หลุมแห่งปรากฏแล้ว และหลุมแห่งใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหญ้าต่างๆที่ภูเขาแล้ว ²⁶ ลูกแกะจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป่าแคน ²⁷ และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพสาวใช้ของเจ้า

บำเหน็จต่างๆของคนชอบธรรม

28 คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กลัวภัยอย่างสิงโต ² เมื่อแผ่นดินละเมิดก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยังยืนนาน ³ คนยากจนที่บิบบังคับคนยากจนก็เหมือนฝนที่ซัดลงมา แต่ไม่ให้อาหาร ⁴ บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งพระราชบัญญัติย่อมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้รักษาพระราชบัญญัติย่อมคอยต่อสู้อัน ⁵ คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด ⁶ คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน ⁷ บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนทะเลาะนำความอับอายมาถึงบิดาเขา ⁸ บุคคลที่เพิ่มทรัพย์สินของเขากับเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรงเอาทรัพย์สินนั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอ็นดูคนยากจน ⁹ ถ้าผู้ใดหันไปเสียจากการฟังพระราชบัญญัติ แม้คำอธิบายของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ¹⁰ บุคคลผู้เป็นคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่วก็จะตกลงในหลุมของเขาเอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี ¹¹ คนมั่งคั่งก็ฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง ¹² เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายทวีอำนาจ คนก็พากันซ่อนตัวเสีย ¹³ บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคลที่สารภาพและถึงความชั่วเสียจะได้ความกรุณา ¹⁴ คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่บุคคลที่กล้าใจตนให้กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น ¹⁵ ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเหนือคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้อัน ¹⁶ ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้ที่บิบบังคับที่ชั่วร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภย่อมยึดปีเดือนของเขาออกไป ¹⁷ คนใดที่กำรรุนแรงเรื่องโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแดน อย่าให้ใครจับเขาเลย ¹⁸ บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มีเล่ห์กะเท่ในทางทั้งหลายของเขาเองจะตกกัน ¹⁹ บุคคลที่โลภโง่งของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนไร้ค่าจะยิ่งจนลง ²⁰ คนที่สัตย์ซื่อจะได้รับพรมากมาย แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มีความหมาย ²¹ ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนใดก็ได้ คนนั้นอาจจะละ-

เม็ดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็เป็นได้²² คนที่เร่งหาทรัพย์ศฤงคารก็มีนัยน์ตาชั่ว และไม่ทราบถึงความขัดสนจะมาถึงเขา²³ บุคคลที่ขานบคนหนึ่งคนใด ก็หลังเขาจะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อยด้วยสิ้นของตัว²⁴ บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า “อย่างนี้ไม่ละเมิด” เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย²⁵ คนใจเย่อหยิ่งเร้าให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น²⁶ บุคคลที่วางใจในจิตใจของตัวเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น²⁷ บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขาเสียจากการนี้จะได้รับการสถาปนาแข่งมาก²⁸ เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

29 บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังไม่เชื่อฟัง ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้² เมื่อคนชอบธรรมทวีอำนาจ ประชาชนก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ³ บุคคลผู้รักปัญญายอมทำให้บิดาของเขาอินดี แต่ผู้ที่คบค้าหญิงแพศยาก็พลาญทรัพย์สิ่งของของเขา⁴ กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ⁵ คนที่ป้อยเพื่อนบ้านของตนยอมกางข่ายไว้ดักเท้าของเขา⁶ คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดี⁷ คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้⁸ คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้านเมืองให้เข้าบ่วง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย⁹ ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาตวาดหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้¹⁰ คนที่กระหายเลือดยอมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงหาชีวิตของเขา¹¹ คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาพุ่งออกมาเต็มที่ แต่ปราชญ์ยอมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง¹² ถ้าผู้ครอบครองเชื่อฟังความเท็จ ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น¹³ คนยากจนและคนหลอกลวงมักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง¹⁴ กษัตริย์ที่พิพากษาคคนยากจนด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิรันดร์¹⁵ ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญหา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน¹⁶ เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล่มจมของเขา¹⁷ จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า¹⁸ ที่ใดๆที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาพระราชบัญญัติจะเป็นสุข¹⁹ สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบ²⁰ เจ้าเห็นคนที่ปากโหว่หรือ ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา²¹ บุคคลที่ทะนุถนอมคนใช้ของตนตั้งแต่เด็กๆ ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน²² คนเจ้าโมโหย่อมเร้าการวิวาท และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น²³ ความเย่อหยิ่งของคนนำเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มิใจถ่อมจะได้รับเกียรติ²⁴ ผู้เข้าส่วนกับขโมยก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยินคำสาปแช่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย²⁵ การกล่าวคนวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย²⁶ คนเป็นอันมากแสวงหาความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้ความยุติธรรมจากพระเยโฮวาห์²⁷ คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนเที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

ถ้อยคำของอาถูร์

30 ถ้อยคำของอาถูร์ บุตรชายยาเคห์ คือคำพยากรณ์ของเขา ชายคนนั้นพูดกับอิธรีเอล กับอิธรีเอลและอุคาลว่า² แท้จริงข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์³ ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์⁴ ใครเล่าได้ขึ้นไปยังสวรรค์หรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหุ้มน้ำไว้ ใครเล่าได้สถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่ากระไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่ากระไร ถ้าท่านบอกได้⁵ พระวอนจะทุกคำของพระเจ้านั้นกับบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นไล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์⁶ อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวอนของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงขานบเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนนุสา⁷ ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธรักที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย⁸ ขอให้มีความรู้สาระและความนุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเสียดข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์⁹ เกรงว่าข้าพระองค์จะอ้อม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า “พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า” หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไรก็ได้¹⁰ อย่ากล่าวหาคนใช้ให้นายของเขาฟัง เกรงว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด¹¹ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่แข่งบิดาของตน และไม่อวยพรแก่มารดาของตน¹² มีคนชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังไม่ได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครกของตน¹³ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่โอ ตาของเขาสูงจริงหนอ และหน้าตาของเขาสูงยิ่ง¹⁴ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่ฟันของเขาเป็นเหมือนดาบ เขี้ยวของเขาเป็นเหมือนมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์¹⁵ ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว มันร้องว่า “ให้ ให้” แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่เคยอ้อม เออ สิ่งสี่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”¹⁶ คือแดนผู้ตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินโลกที่ไม่อ้อมน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”¹⁷ นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดาและดูถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิกออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย¹⁸ มีสามสิ่งที่ประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สิ่งสี่ที่ข้าไม่เข้าใจ¹⁹ คือท่าทีของนกอินทรีในฟ้า ท่าทีของงูบนหิน ท่าทีของเรือในท้องทะเล และท่าทีของชายกับหญิงสาว²⁰ นี่เป็นทางของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเช็ดปาก และนางพูดว่า “ฉันไม่ได้ทำผิด”²¹ แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนอยู่ใต้สามสิ่ง เออ มันทนอยู่ใต้สี่สิ่งไม่ได้²² คือทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอ้อม²³ เมื่อหญิงที่นำเกลียดชังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน²⁴ มีสี่สิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือล้น²⁵ มด เป็นประชาชนที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง²⁶ ตัวกระจงพา เป็นประชาชนที่ไม่มีกำลัง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน²⁷ ตั๊กแตนไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแถว²⁸ แมงมุมนั้น เจ้าเอามือจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง²⁹ มีสามสิ่งที่สง่างามมากในท่าเดิน เออ มีสี่สิ่งที่่างเก๋ของมันเป็นพาเหย³⁰ คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิ่งใดเลย³¹ สุนัขล่าเนื้อแพะผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีใครก่อการกบฏ³² ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกย่องตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด³³ เพราะเมื่อกวนน่านมก็ได้เนยเหลว เมื่อมีบวมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

ถ้อยคำของกษัตริย์เลมุเอล

31 ถ้อยคำของกษัตริย์เลมุเอล คือคำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์² อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งท้องแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณของแม่เอ๋ย³ อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ใดๆ⁴ โอ เลมุเอล-

เอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ ไม่สมควรที่กษัตริย์จะเสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดื่มสุรา⁵ เกรงว่าเขาจะดื่มและหลงลืมตัวบกฏหมาย นั้นเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อคนทุกข์ยากก็ไขว้เขวไป⁶ จงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพินาศ และน้ำองุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น⁷ จงให้เขาดื่ม และลืมความยากจนของเขา เพื่อจะจดจำความระทมทุกข์ของเขาไม่ได้อีกต่อไป⁸ จงอำปากของเจ้าแทนคนไข้ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่⁹ จงอำปากของเจ้า พิพากษาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่

ภรรยาที่ดี

¹⁰ ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่ากับทิมมากนัก ¹¹ จิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดคำไร ¹² เธอจะทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้าย ตลอดชีวิตของเธอ ¹³ เธอแสวงหาขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ ¹⁴ เธอเป็นเหมือนกำปั้นของพ่อค้า เธอนำอาหารของเธอมาจากที่ที่ไกล ¹⁵ เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมีดอยู่และจัดอาหารให้ครัวเรือนของเธอ และจัดส่วนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ ¹⁶ เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลแห่งน้ำมือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น ¹⁷ เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง ¹⁸ เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืนตะเกียงของเธอก็ไม่ดับ ¹⁹ เธอยื่นมือออกจับโน้ และมือของเธอจับเครื่องปั้น ²⁰ เธอหยิบยื่นให้คนยากจน เออ เธอยื่นมือออกช่วยคนขัดสน ²¹ เธอไม่กลัวหิมะมากำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเธอสวมเสื้อสีแดงสด ²² เธอทำผ้าปูสำหรับเธอด้วยสิ่งทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง ²³ สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น ²⁴ เธอทำเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินินไว้ขาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า ²⁵ กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลื้มปิติในอนาคต ²⁶ เธออำปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎเกณฑ์แห่งความกรุณาที่อยู่ลิ้นของเธอ ²⁷ เธอดูแลการทำงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่งความเกียจคร้าน ²⁸ ลูกๆของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ ²⁹ ว่า “สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” ³⁰ เสบ่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญ ³¹ จงให้เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การทำงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

หนังสือปัญญาจารย์

ผู้ที่เขียนเล่มนี้คือกษัตริย์ซาโลมอน (1:1, 12) หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชัก เหตุผลของผู้ที่มีสติปัญญา ซึ่งการบันทึกนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า บางครั้งพระคัมภีร์อ้างคำพูดของซาตานและบางครั้งได้อ้างคำพูดของมนุษย์ พระคัมภีร์ได้อ้างและบันทึกอย่างถูกต้องตามคำพูดนั้น แต่ไม่ได้สนับสนุนให้เราประพฤติตามกิริยาท่าทางและการประพฤติทุกอย่างที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้น ดร. เจมส์ เอ็ม เกรย์ กล่าวว่า “พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้อย่างไร? คำตอบคือว่า ไม่ใช่คำพูดหรือกิจการของมนุษย์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การบันทึกต่างหากที่ได้รับการดลใจนั้น ไม่ใช่คำพูดทุกคำที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่ได้บันทึกคำพูดนั้นไว้อย่างถูกต้อง อย่างนั้นแหละจึงเรียกการบันทึกนั้นว่าพระวจนะของพระเจ้า คือพระเจ้าบันดาลให้เขียนว่า คนหนึ่งมีความรู้สึกอย่างไร หรือเขาพูดอะไร ซึ่งการบันทึกถึงความรู้สึกและคำพูดของเขานั้นเป็นการบันทึกโดยพระเจ้าเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นความหายของการดลใจจากพระเจ้า” (จาก Christian Worker's Commentary, โดย เจมส์ เอ็ม เกรย์, หน้า 233)

เราไม่ควรคิดว่าคำพูดทุกคำของซาโลมอนจะถูกต้องเหมือนที่เราไม่ควรคิดว่าคำพูดของกามาเลียเอลในกิจการ 5:34-39 ถูกต้องหรือคำพูดของหุซัยใน 2 ซามูเอล 17:7-15 ถูกต้อง ถึงแม้ว่าทั้งกามาเลียเอลและหุซัยเป็นผู้ที่มีสติปัญญา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าคำพูดของเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์นั้นเพียงแต่บันทึกคำพูดของเขาไว้อย่างถูกต้อง หนังสือปัญญาจารย์นี้บันทึกการชักเหตุผลของมนุษย์ผู้หนึ่งที่อยู่ใน “ใต้ดวงอาทิตย์” (1:3; 2:11, 22; 4:3, 7; 5:13; 6:1, 12; 8:15; 9:6, 9, 13; 10:5) ในเล่มนี้มี “ถ้อยคำของปัญญาจารย์” คือซาโลมอนได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเห็น ความคิดในใจของท่าน และการสรุปของท่าน คำกล่าวหลายข้อประกอบด้วยสติปัญญาจริง แต่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดโดยพึ่งสติปัญญาและความรู้ของตัวเองและไม่พึ่งการเปิดเผยจากพระเจ้า สามารถกล่าวถูกต้องเสมอ ปัญญาจารย์ 1:1 ประกาศว่าคำเหล่านี้เป็นคำของซาโลมอน ช่วยอ่านเล่มนี้ทั้งหมดโดยนึกถึงสิ่งเหล่านี้ แล้วจะรู้ว่า กิจการดีที่สุดของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ และความดีของมนุษย์ทั้งสิ้นก็นิจจริงถ้าหากว่าเราพึ่งในสิ่งเหล่านั้นและไม่พึ่งในพระเจ้า เราทุกคนต้องให้สติปัญญาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นำชีวิตของเรา และเราต้องให้ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการ

ถ้าไม่มีพระเจ้าแล้ว การงานและปัญญาทั้งสิ้นของมนุษย์ก็เปล่าประโยชน์

- 1** ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม ² ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง ³ ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น

สิ่งสารพัดที่น่าปรารถนาก็ล่วงไป

⁴ ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์ ⁵ ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วรีบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้น ⁶ ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน ⁷ แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก ⁸ สารพัดเหนื่อยกันหมด คนใดๆก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่อึ้งหรือหูก็ฟังไม่เต็ม ⁹ สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ¹⁰ มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูดได้ว่า “ดูซิ สิ่งนี้ใหม่” สิ่งนั้นมีอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย ¹¹ ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง

สติปัญญาและความรู้มากมายนำความเศร้าโศกและความเสียใจมาสู่เรา

¹² ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ และข้าพเจ้าตั้งใจเสาะและแสวงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น ¹⁴ ข้าพเจ้าเคยเห็นการทิ้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ ¹⁵ อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้ ¹⁶ ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้าก็เอนจัดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง” ¹⁷ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบาบอ และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่กินลมกินแล้งด้วย ¹⁸ เพราะในสติปัญญามากๆก็มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเศร้าโศก

การสนุกสนานและความเขลาที่อนิจจัง

- 2** ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า “มาเถอะ มาลองสนุกสนานกันดู เถ้า จงสนุกสนานใจไป” แต่ดูเถิด เรื่องนี้ก็อนิจจังเช่นกัน ² ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า “ข้าๆบอๆ” และกล่าวถึงความสนุกสนานว่า “มีประโยชน์อะไร” ³ ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรภายจึงจะฉีกคักด้วยเหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา

เรือนใหญ่โตและทรัพย์สมบัติก็อิจจัง

4 ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง 5 ข้าพเจ้าทำสวนหย่อนใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น 6 ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระสำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำในสระนั้นรดหญ้าไม้ที่กำลังงอกงาม 7 ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย 8 ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสะสมทรัพย์สมบัติอันควรคู่กับกษัตริย์และควรคู่กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชายหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 9 ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย 10 สิ่งใดๆที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจข้าพเจ้าพบความเพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าจากการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า 11 แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดาสิ่งที่มือข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไป และ ดูเถิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์

การงาน ทรัพย์สมบัติและสติปัญญาก็อิจจัง

12 ข้าพเจ้าจึงหันมาพิเคราะห์สติปัญญา ความขบอบและความเขลา เพราะคนที่มาภายหลังกษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำการที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้ 13 ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาวิเศษกว่าความเขลา เหมือนความสว่างวิเศษกว่าความมืด 14 คนมีสติปัญญามีตาอยู่ในสมอง แต่คนเขลาเดินในความมืด ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่เขาทั้งมวล 15 ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า “เหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลาอันใด ก็จะเกิดกับตัวข้าพเจ้าอันนั้น ถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไมเล่า” ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้ก็อิจจังเหมือนกัน 16 เพราะตลอดไปไม่มีใครระลึกถึงคนมีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็ลืมกันไปหมดแล้ว แล้วคนมีสติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือนคนเขลา 17 ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการงานที่เขากำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความสลดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ 18 เออ ข้าพเจ้าเกลียดการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า 19 แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมาและที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี้ก็อิจจังด้วย 20 ข้าพเจ้าจึงกลับอัดอั้นตันใจนึกถึงเรื่องการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์ 21 ด้วยว่ามีคนที่ทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็จะการนั้นให้เป็นส่วนของคนหนึ่งที่เขาได้ออกแรงทำเพื่อการนั้นไม่ นี้ก็อิจจังด้วยและสามานย์ยิ่ง 22 เพราะว่าเขาได้ละทิ้งการบรรดาการงานและความเคร่งเครียดในใจที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า 23 ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุระของเขาก่อความสลดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นี้ก็อิจจังด้วย 24 สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับทำให้จิตใจของเขายินดีในผลดีแห่งการงานของเขา นี้แหละข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า 25 ด้วยใครจะกินได้ หรือใครจะมีความชื่นบานได้ มากกว่าข้าพเจ้า 26 เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระองค์ประทานความเหน็ดเหนื่อยในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขาจะได้มอบให้แก่ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นี้ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

ความเพลิดเพลินทั้งหลายอยู่ชั่วครา

3 มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์ 2 มีวาระเกิด และวาระตาย มีวาระปลูก และวาระถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง 3 มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อทำลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น 4 มีวาระร้องไห้ และวาระหัวเราะ มีวาระไว้ทุกข์ และวาระเต้นรำ 5 มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระเก็บรวบรวมหิน มีวาระสวมกอด และวาระงดเว้นการสวมกอด 6 มีวาระแสวงหา และวาระทำหาย วาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป 7 มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ วาระนั่งเฉย และวาระพูด 8 มีวาระรัก และวาระเกลียด วาระสงคราม และวาระสันติ 9 คนงานได้ทำไร่อะไรจากการงานของเขา 10 ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น 11 พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งงดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นพระเจ้า ทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดปลาย 12 ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรมปรีดีและกระทำการดีตลอดชีวิต 13 และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่มและเพลิดเพลินในผลดีแห่งบรรดาการงานของเขา 14 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะชกอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์ 15 อะไรๆซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรๆที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงหาอะไรๆที่ล่วงไปนั้น 16 ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภายใต้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วช้าอยู่ด้วย 17 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า “พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนชอบธรรมและคนชั่วร้าย เพราะมีกาลกำหนดไว้สำหรับทุกเรื่อง และสำหรับการทำงานทุกอย่าง” 18 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า “พระเจ้าทรงทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขาเป็นเพียงสัตว์” 19 เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียรฉานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรฉาน เพราะสารพัดก็อิจจัง 20 สารพัดไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากพงศ์คิธิน และสารพัดกลับเป็นพงศ์คิธินอีก 21 ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียรฉานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า 22 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์จะเปรมปรีดีในการงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใครจะนำเขาให้เห็นว่าอะไรจะเป็นมาภายหลังเขา

บรรดาการข่มเหง ความชั่วช้าและการพบอุปสรรคต่างๆก็บังเกิด

4 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเถิด น้ำตาของผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล่าโลมเขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาผู้ใดเล่าโลมเขาไม่² เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนเป็นที่ยังเป็นอยู่³ เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น⁴ แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตรากตรำ และบรรดาฝีมือในการทำงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย⁵ คนโง่งอมือ และกินเนื้อของตนเอง⁶ ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตรากตรำสองกำมือและกินลมกินแล้ง⁷ แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์อีก⁸ คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขากำการทำงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า “ข้าตรากตรำทำงานและตัวข้าอดๆอยากๆเพื่อผู้ใด” นี่ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่องสามัญ⁹ สองคนก็ดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทิ้งสองยอมได้รับผลตอบแทนอย่างดีสำหรับการทำงานของเขา¹⁰ ด้วยว่าถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่ไว้แต่คนนั้นที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพยุงยกเขาให้ลุกขึ้น¹¹ อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า¹² แม้คนหนึ่งสู้คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้¹³ เด็กยากจนและมีสติปัญญาดีกว่ากษัตริย์ชราและโอดเขลาผู้รับคำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว¹⁴ เพราะท่านออกมาจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ ในขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลายเป็นคนจน¹⁵ ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่ใช้ชีวิตเดินทางไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน¹⁶ ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่แปรปรวนในที่นั้นด้วย แน่นนอน นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

ชีวิตก็อนิจจัง

5 เจ้าจงระวังเท่าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ซัดเพื่อจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้วาทณ์กำลังทำชั่ว² อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งๆต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจงพูดน้อยคำ³ ความฝันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้เพราะการพูดมาก⁴ เมื่อเจ้าปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะทำตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตามที่เจ้าปฏิญาณไว้เถิด⁵ ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยิ่งดีกว่าที่เจ้าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม⁶ อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละเป็นความพลั้งเผลอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งน้ำมือของเจ้าเสียเล่า⁷ เพราะว่าเมื่อฝันมากและคำพูดมาก ก็มีอนิจจังต่างๆด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเถิด⁸ ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่ที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาอยู่เหนือพวกเขาทั้งสิ้น⁹ ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับการเสียดูจากไร่นา¹⁰ คนรักเงินยอมไม่มีมัจฉิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอัมกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย¹¹ เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนก็มักมีคับคั่งขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น¹² การหลบของกรรมกรก็พาสุก ไม่ว่าเขาจะได้น้อยหรือได้กินมาก แต่ความอึมทึมของคนมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลบ¹³ ยังมีสิ่งสามัญอันน่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของได้เก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน¹⁴ และทรัพย์สมบัตินั้นสูญเสียไปโดยเรื่องยากลำบากอันชั่วร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา¹⁵ เขาได้คลอดมาจากครรภ์มารดาอันใด เขาจะกลับไปอย่างไรเล่าเช่นเดียวกับที่เขาเป็น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย¹⁶ นี่เป็นสิ่งสามัญอันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไรเขาก็ต้องไปอย่างนั้น เขาจะได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง¹⁷ อนึ่งเขารับประทานอยู่ในความมืดตลอดปีเดือนของเขา เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับความเจ็บไข้¹⁸ ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของคนที่ตนกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน¹⁹ อนึ่งทุกๆคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ได้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในงานของตนได้ นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า²⁰ เขาจะได้ไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

ทรัพย์สมบัติก็อนิจจัง

6 มีสิ่งสามัญอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่มนุษย์² คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาปรารถนาสำหรับตัว จิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้ คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น นี่ก็อนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง³ แม้ว่ามีมนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนปีเดือนของเขาก็มีมากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแต่ถึงเสียยังดีกว่าคนนั้น⁴ เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนั้นมีความสงบสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ที่เสียอีก⁶ เออ แม้ว่าเขาใช้ชีวิตอยู่พันปีหรืออีกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ⁷ บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอัม⁸ ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตของตนอยู่ต่อหน้าคนที่ใช้ชีวิตก็ได้เปรียบอะไร⁹ เห็นแล้วกับนัยน์ตาก็ดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย¹⁰ สิ่งใดซึ่งมืออยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชากว่าตนได้¹¹ ยังมีสิ่งของมากที่ยังอนิจจังมาก แล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า¹² ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระแวงวันเดือนปีทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวๆของคนที่ได้เสียไปจุดตั้งเขาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังคนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

สิ่งเลวร้ายต่างๆที่มนุษย์พบก็ทำให้ไม่สมหวังและไม่สมปรารถนา

7 ชื่อเสียงดีก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด² ไปยังเรือนที่มีการไว้ทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน เพราะนั่นเป็นวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ³ ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใบหน้าก็ทำให้จิตใจดีขึ้นได้⁴ จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลา ย่อมอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน⁵ ฟังคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญาดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา⁶ มีเสียงแตกของเรือหวามอยู่ใต้หม้อฉันทไถ เสียงหัวเราะของคนเขลาก็ฉันทไถ นั่นคือนิมิตด้วย⁷ แก้วจริงการนับบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสิ้นบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป⁸ เมืองปลายแห่งสิ่งใดๆก็ดีกว่าเมืองต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหังการ⁹ อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรงอกของคนเขลา¹⁰ อย่างว่า “อะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากัลบัดนี้” เพราะที่เจ้าไต่ถามนั้นไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา¹¹ สติปัญญาประกอบด้วยมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน¹² เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันทไถ สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันทไถ และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญาย่อมรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น¹³ จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆที่พระองค์ทรงกระทำให้คนอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆให้ตรงได้เล่า¹⁴ ในวันแห่งความเจริญก็จงชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพิณิจพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่คับได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา¹⁵ ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว¹⁶ อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะกระทำตัวให้พินาศเสียเล่า¹⁷ อย่าช่วยมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไปตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า¹⁸ ก็ได้อยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแถมมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่ทรงกล่าวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้¹⁹ สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตสิบคนที่อยู่ในเมือง²⁰ แม่ที่เดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติกว้างแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย²¹ อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใครๆกล่าว ทรงว่าเจ้าจะได้ยินทาสของเจ้าแข่งด่าตัวเจ้า²² ด้วยว่าเจ้าก็แจ้งอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งด่าคนอื่นเหมือนกัน²³ บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ขุดสุดรู้ด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา” แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า²⁴ สิ่งที่อยู่ไกลและลึกล้ำเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้²⁵ ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียนรู้และเสาะแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความขบถ²⁶ ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นบ่วงเร็วและข้าย มือของนางเป็นไซ้ตรวน คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป²⁷ ปัญญาจารย์กล่าวว่ ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอาเรื่องหนึ่งมาประติษฐานติดต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ²⁸ ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพันคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่ง ในจำนวนพันคนก็หาไม่พบ²⁹ ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา

ดูเหมือนว่าคนชั่วเจริญ ขณะเมื่อคนดีล้มเหลว

8 ใครผู้ใดจะเหมือนนักปราชญ์ หรือใครเล่าจะอธิบายอะไรๆก็ได้ สติปัญญาของมนุษย์กระทำใ้ใบหน้าของเขาฟ่องใส และใบหน้าของเขาที่แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป² ข้าพเจ้าแนะนำว่า จงถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า³ อย่ารีบออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ย่อมทรงกระทำอะไรๆตามชอบพระทัยพระองค์⁴ ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะทราบทูลถามพระองค์ได้ว่า “พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น”⁵ ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ประสบความชั่วร้าย และจิตใจของคนที่มีสติปัญญาก็เข้าใจทั้งวาระและคำตัดสิน⁶ ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา⁷ ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด⁸ หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิตวิญญาณได้ไม่ หรือหากมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้⁹ บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา¹⁰ ข้าพเจ้าได้เห็นเขาฝังคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมีคนล้มเขาในเมืองที่คนชั่วร้ายนั้นเองกระทำสิ่งเช่นนั้น นั่นคือนิมิตด้วย¹¹ เพราะการตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้นใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนามุ่งที่จะกระทำความชั่ว¹² แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยังยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ๆว่า ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์¹³ แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นดังเงาที่จะไม่มียึดยาวออกไปได้ เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า¹⁴ ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า นี่คือนิมิตด้วย¹⁵ แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับชื่นชมยินดี ด้วยว่าอาการนี้คลุกคลีไปในการทำงานของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ตนภายใต้ดวงอาทิตย์¹⁶ เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใส่สติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก (ที่เขาดอดหลบอดนอนทำกันตลอดวันตลอดคืน)¹⁷ แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าว่า มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระราชกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์หาได้ไม่ เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังจะค้นหาให้พบไม่ได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

หลักการต่างๆสำหรับการดำเนินชีวิต

9 ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรววจพิจารณาให้สิ้นว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่รู้ไม่ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย² สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี ตกแก่คนสะอาดและคนที่มีมลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา ตกแก่คนดีอย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น ตกแก่คนปฏิบัติญาณอย่างไรก็ตกแก่คนไม่ปฏิบัติญาณอย่าง

นั้น ³ นี้แหละเป็นสิ่งสามัญที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวง เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว และความบ้ำบออยู่ใใจของเขาเมื่อมีชีวิตและต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย ⁴ ส่วนคนใดที่มีสุขอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุขนั้นที่เป็นอยู่ก็ยิ่งดีกว่าสิ่งใดที่ตายแล้ว ⁵ เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครๆก็พากันลืมเขาเสียหมด ⁶ ทั้งความรัก ความซิง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาก็หลายหามีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่ ⁷ ไปเถิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจสำราญ เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว ⁸ จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด ⁹ เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ¹⁰ มือของเจ้าจงทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา ¹¹ ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป แต่วาระและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน ¹² เพราะว่ามนุษย์ไม่รู้วาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายอันใดและนกถูกดักติดอยู่ในบ่วงเร็วอันใด วาระอันร้ายก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกวาระอันร้ายนั้นดักจับติดโดยจับพลันเหมือนกัน ฉะนั้น ¹³ ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้ ¹⁴ ยังมีเมืองเล็กเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน แล้วมีมหากษัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง ¹⁵ แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนี้ช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หาใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนั้นไม่ ¹⁶ แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาก็ดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน และถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตาม ¹⁷ ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ยินในที่สดดีกว่าสิ่งไหนๆของผู้ครอบครองคนเขลา ¹⁸ สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโศปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวย่อมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

ความโง่เขลา ความชั่วร้ายและความล้มเหลวของมนุษย์

10 แผลงวันตายย่อมทำให้ขี้ผึ้งของคนปรุงยาบูดเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาชนิดน้อยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ ² จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของคนเขลาอย่อมอยู่ที่ข้างมือซ้ายของตน ³ แม้เมื่อคนเขลาทำสิ่งดีไปก็ตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา ⁴ ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียงจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้ ⁵ มีสิ่งสามัญที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ ⁶ คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย ⁷ ข้าพเจ้าเห็นกาสนี้บ่าและเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างกา ⁸ ผู้ใดขุดบ่อไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดพิงรั้วต้นไม้ทะลุเข้าไป จูจะขบกัดผู้นั้น ⁹ ผู้ใดสกดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดฝ่าขอนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะขอนไม้ นั้นได้ ¹⁰ ถ้าขวานทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ ¹¹ ถ้าจูบเสียก่อนที่ทำได้มันเชื่อง หมอจูก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว ¹² ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณค่า แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย ¹³ ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มปริปาก ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นการบ้ำบออย่างร้าย ¹⁴ คนเขลาพูดมากซ้ำซาก มนุษย์หาไม่รู้ว่ามีเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป ¹⁵ การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกคนเหน็ดเหนื่อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง ¹⁶ โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี้ยกันสนุกสนานแต่เช้า ¹⁷ โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มิใช่จะดื่มให้มึนเมา ¹⁸ เพราะความขี้เกียจ หลังคาจึงหักพังลง และเพราะมือเกียจร้านเรือนจึงรั่วเฉอะแฉะ ¹⁹ เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และน้ำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง ²⁰ อย่าแข่งด่ากษัตริย์ เออ แม้แต่คิดแข่งด่าในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

คนธรรมดาสามารถได้สิ่งที่ดีที่สุดได้

11 จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้ ² จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเร่ร่อน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามีสิ่งสามัญอย่างใดจะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน ³ ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเททิ้งหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น ⁴ ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว ⁵ เจ้าไม่ทราบทางของวิญญูณว่าไปทางไหน และกระดูกมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรกันใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดฉนั้น ⁶ เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหัดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน ⁷ แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่นับยิตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน ⁸ แต่ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นคืออนิจจัง ⁹ โอ ยาวชน จงเปรมปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้สำราญในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบว่าเนื่องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา ¹⁰ ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า และจงสลัดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอนิจจัง

มาตรฐานที่สมบูรณ์เมื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติปราศจากพระคุณ

12 ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงระลึกถึงพระเจ้าผู้สร้างของเจ้าก่อนที่ยามทุกขร้อนจะมาถึง และปีเดือนใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะกล่าวว่า “ข้าไม่มีความเพลิดเพลินในปีเดือนนั้นเลย” ² ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายจะดับแสง และก่อนที่เมฆกลับมาเมื่อหมดฝนแล้ว ³ ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือนจะตัวสั่น และคนแข็งแรงจะคุดคูไป และหญิงไม่จะเลิกไม้ เพราะจำนวน

ลดน้อยลง และบรรดาผู้ที่เยี่ยมหน้าตาต่างจะมีดมัว ⁴ และประตูคูที่เปิดออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียงไม่อ่อนลง เมื่อมีเสียงนก เขาจะลุกขึ้น และบรรดานักร้องสรรเสริญจะย่อตัวลง ⁵ เออ เขาทิ้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งน่าสยดสยองก็จะอยู่ในหนทาง ต้นอัลมอนด์จะมีดอก และตึกแตงจะเป็นภาระ ความปรารถนาที่จะประลาตไปเสีย เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอันถาวรของเขา ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมาตามถนน ⁶ ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือขามทองคำจะบรลัย หรือเหยือกน้ำจะแตกเสียที่น้ำพุ หรือล้อจะหักเสีย ณ ที่ขังน้ำ ⁷ และพงคลี่จะกลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น ⁸ ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจจัง สารพัดคืออนิจจัง ⁹ ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เออ ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และท่านเรียบเรียงสุภาษิตหลายข้อ ¹⁰ ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู และท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง ¹¹ ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็นประดุดปฏัก และประดุดตะปูซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุมได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมษบาลผู้หนึ่งได้ประทานให้ ¹² และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเถิด ซึ่งจะกำหนังสือมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเนื้อหนัง ¹³ ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ¹⁴ ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว

เพลงซาโลมอน

พอถึงสมัยของเอสรา พวกยิวยอมรับว่าหนังสือเพลงซาโลมอนเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ โจซีฟัสนับว่าเล่มนี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งของเสฟทูกาจินต์ กษัตริย์ซาโลมอนแต่งบทเพลง 1005 บท (1 พกษ 4:32) แต่เพลงเดียวที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและยังอยู่คือ “เพลงของซาโลมอน” ซึ่งอาจจะถูกเขียนขึ้นในช่วงแรกในชีวิตของท่าน พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ที่อ่อนกำลังให้สอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณ ในเล่มนี้กษัตริย์ซาโลมอนเปรียบกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอน (มธ 12:42) เล่มนี้ไม่ได้เป็นประวัติศาสตร์ เรื่องที่บรรยาย หรือเรื่องจริงจากชีวิตของซาโลมอน แต่เป็นเรื่องเปรียบเทียบหลายเรื่อง มีทริว เอ็นรี กล่าวไว้ว่า “เล่มนี้เป็นคำอุปมา ซึ่งทำให้คนที่ไม่รักพระเจ้าเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้ายากขึ้น แต่สำหรับคนที่รักพระเจ้านั้นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าชัดเจนและขึ้นใจ”
 เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงเรื่องความรักและความสามัคคีธรรมของพระเจ้า พระองค์ต้องใช้เรื่องจากชีวิตประจำวันนี้เป็นการเปรียบเทียบ เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว อิสราเอลเปรียบกับเจ้าสาว คือเป็นเจ้าสาวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว (มธ 22:1; 25:1-13; ลก 5:35) อ.เปาโลต้องการให้พวกคริสเตียนเป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ซึ่งถวายแด่พระคริสต์ (2 คร 11:2) ในเล่มนี้เราเห็นพระเจ้าเปรียบกับพระบิดาแห่งความรัก ปุโรหิต ผู้เลี้ยง และกษัตริย์
 จงอ่านหนังสือเพลงซาโลมอนด้วยความอ่อนน้อม ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งกับพระองค์ หนังสือสวด 45 มีตัวอย่างคล้ายกับเล่มนี้

การสนทนาระหว่างเจ้าบ่าวกับเจ้าสาว

1 บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน ² ขอเขาจูบดิฉันด้วยจูบจากปากของเขา เพราะว่าความรักของเธอดีกว่าน้ำอุ่น ³ เพราะน้ำมันเจิมของเธอหอมฟุ้ง นามของเธอจึงหอมเหมือนน้ำมันที่เทออกแล้ว เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ ⁴ ขอพาดิฉันไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้นำดิฉันไปในห้องโถงของพระองค์ เราจะเดินโลดและเปรมปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้ยิ่งกว่าน้ำอุ่น บรรดาคนเที่ยงธรรมรักเธอ ⁵ โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันผิวดำๆ แต่ว่าดำขำ ดังเต็นท์ของพวกเคดาร์ ดังวิสูตรของซาโลมอน ⁶ อย่างมองค่อนขออดดิฉัน เพราะดิฉันผิวดำๆ เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาดิฉัน พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉันได้ขังโกรธดิฉัน เขาทิ้งหลายใช้ดิฉันให้เป็นคนดูแลสวนอุ่น แต่สวนอุ่นของดิฉันเอง ดิฉันไม่ได้ดูแล ⁷ โอ เธอผู้ที่จิตใจดิฉันรัก ขอบอกดิฉันว่า เธอเสียงฟุ้งสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดเลาดีดิฉันจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเพื่อนเธอ ⁸ โอ แม่งามเลิศในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จักเดินไปตามรอยตีนฝูงแพะแกะ แล้วจงเสียงฝูงแพะแกะของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเมษบาลเกิด ⁹ โอ ที่รักของดิฉันเอ๋ย ดิฉันขอเปรียบเธอประหนึ่งอาซาเทียมราชรถของฟาโรห์ ¹⁰ แก้มทั้งสองของเธองามด้วยอาหารประดับเพชรพลอย ลำคอของเธอก็สวยมีสร้อยทองคำ ¹¹ พวกดิฉันจะทำเครื่องประดับทองคำมีลูกปิดเงินประกอบ ¹² ขณะที่เมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่ น้ำมันแพกหอมของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป ¹³ ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบสำหรับดิฉัน ห้อยอยู่ตลอดคืนระหว่างสองกันของดิฉัน ¹⁴ ที่รักของดิฉันนั้น สำหรับดิฉันเธอเป็นเหมือนช่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนอุ่นเอนเคดี ¹⁵ ดูกิ่ง ที่รักของดิฉัน ดูกิ่งสวยงาม ดูกิ่ง เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอดังนกเขา ¹⁶ ดูกิ่ง ที่รักของดิฉัน เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าคะ เธอเป็นคนน่าชมจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด ¹⁷ ชื่อเรื่อนของเราทำด้วยไม้สนสีดาร์ และแปของเรานั้นทำด้วยไม้สนสามใบ

การไตร่ตรองของเจ้าสาว

2 ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งซาโรน เหมือนดอกบัวในหุบเขา ² ดอกบัวท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ ³ ต้นแอมเปิ้ลขึ้นอยู่กลางต้นไม้ป่าอย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆอย่างนั้น ดิฉันได้ตั้งอยู่ใต้ร่มของเขาด้วยความยินดีเป็นอันมาก และผลของเขาดิฉันได้ลิ้มรสหวาน ⁴ เขาได้พาดิฉันให้เข้าไปในเรือนสำหรับงานเลี้ยง และธงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก ⁵ จงชูกำลังของดิฉันด้วยขนมออุ่นแห้ง ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วยผลแอมเปิ้ล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก ⁶ มือซ้ายของเขาซ้อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาสอดกอดดิฉันไว้ ⁷ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะพอใจแล้ว ⁸ แม้เสียงที่รักของดิฉัน ดูกิ่ง เขามาแล้ว กำลังเดินโลดอยู่บนภูเขา กำลังกระโดดอยู่บนเนินเขา ⁹ ที่รักของดิฉันเป็นดุจดั่งละมั่งหรือดุจดั่งกวางหนุ่ม ดูกิ่ง เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขาจะโงกหน้าต่างเข้ามา เขาสอดมองดูทางตาข่าย ¹⁰ ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า “ที่รักของดิฉันเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของดิฉันเอ๋ย จงมาเถิด ¹¹ ดิวว่า ดูกิ่ง ฤดูหนาวล่วงไปแล้ว และฝนก็วายแล้ว ¹² ดอกไม้ต่างๆนานากำลังปรากฏบนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวิหารเครื่องเพลงมาถึงแล้ว และเสียงคูของนกเขาก็ได้ยินอยู่ในแผ่นดินของเรา ¹³ ต้นมะเดื่อกำลังบ่มผลดิบให้สุก และเถาอุ่นมีดอกบานอยู่มันส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของดิฉันเอ๋ย จงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของดิฉันเอ๋ย จงมาเถิด ¹⁴ โอ แม่กเขาของดิฉันเอ๋ย แม่กเขาตัวที่อยู่ในชอกผาในช่องลับแห่งเขาชัน ขอให้ฉันได้ชมรูปโฉมของเธอหน่อยเถอะ ขอให้ฉันได้ยินสำเนียงของเธอหน่อย ดิวว่าน้ำเสียงของเธอก็หวาน และรูปโฉมของเธอก็งามวิไล ¹⁵ จงจับสุนัขจิ้งจอกมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่กำลังลายสวนอุ่น เพราะว่าสวนอุ่นของเรากำลังมีดอกช่อแล้ว” ¹⁶ ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา เขากำลัง

เสียงฝูงสัตว์ของเขาท่ามกลางหมู่ดอกบัว¹⁷ ที่รักของดิฉันจำ จนเวลาเย็น และเขาหมดไปแล้ว ขอเธอเป็นดั่งละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เทือกเขาเบเธอร์เกิด

เจ้าสาวแสวงหาและพบกับเจ้าบ่าว

3 ยามราตรีกาลเมื่อดิฉันนอนอยู่ดิฉันมองหาเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่² “บัดนี้ดิฉันจะลุกขึ้นแล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง ดิฉันจะแสวงหาเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่” ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่³ พวกพลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถามเขาว่า “ท่านเห็นเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ไหม”⁴ พอดิฉันผ่านพลตระเวนพ้นมาห้อยเดียว ดิฉันก็พบเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันจับตัวเขากุมไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนดิฉันพาเขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ⁵ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุกๆ เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจู่ใจแล้ว

การยกย่องเจ้าบ่าวกับเพื่อนๆ

6 ผู้ใดหนอที่กำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารดูประจวบเหมาะวัน หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบและกำยาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอมของพ่อค้า⁷ ดูเกิด เป็นพระวอของซาโลมอน ห้อมล้อมมาด้วยกแก้วกहारหกลีบคน เป็นกแก้วกहारคนอิสราเอล⁸ เขาก็หลายถือดาบและเป็นผู้ชำนาญศึก เขาก็ทุกคนเหน็บดาบไว้ที่ต้นขาของตน เพราะเกรงภัยในราตรีกาล⁹ กษัตริย์ซาโลมอนสร้างพระวอสำหรับพระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน¹⁰ พระองค์ทรงทำเสาพระวอนั้นด้วยเงิน แทนประทับทำด้วยทองคำ และยี่ภู่ลาดด้วยผ้าสีม่วง ข้างในพระวอนั้นบุไว้ด้วยความรัก โดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม¹¹ โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ซาโลมอนเกิด ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกสมรสนั้น ในวันที่เมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

เจ้าบ่าวยกย่องเจ้าสาว

4 ที่รักของดิฉันเอ๋ย ดูเกิด เธอช่างสวยงาม ดูซี เธอสวยงาม ดวงตาของเธอตั้งนกลเขาอยู่ในผ้าคลุม ผมของเธอดูจู่จู่แพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขาภิเษก² ซี่พ่นของเธอตั้งฟูงแกะตัวเมียที่กำลังจะตัดขน เพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมากทุกตัว และหา มีตัวใดเป็นหมันไม่³ ริมฝีปากของเธอแดงดูคล้ายสีครึ่ง และคำพูดของเธอก็งดงาม ขมับของเธอเหมือนผลกับทิมผ้าซีกอยู่ในผ้าคลุม⁴ ลำคอของเธอดูจู่ป้อมของดาวิดที่ได้ก่อสร้างไว้เพื่อเก็บเครื่องอาวุธ มีดั่งพินหนึ่งแขวนไว้ ทั้งหมดเป็นไม้ของกแก้วกहार⁵ ถิ่นทั้งสองของเธอเหมือนลูกละมั่งสองตัวซึ่งเป็นละมั่งฝาแฝดที่กำลังหากินในท่ามกลางหมู่ดอกบัว⁶ จนเวลาเย็นและเขาหมดไปแล้ว ดิฉันจะไปยังภูเขามดยอบและยังเนินเขากำยาน⁷ ที่รักของดิฉันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่มี⁸ จงจากเลบานอนไปกับดิฉันเกิด เจ้าสาวของดิฉันจำ จงจากเลบานอนไปกับดิฉันนะ ให้มองลงจากยอดเขาอามาณา จากยอดเขาเสนิร์ และยอดเขาเฮอโรโมน จากถ้ำราชสีห์ จากเขาเสือดาว⁹ น่องสาวของดิฉันจำ น่องได้ปลิ้นเอาดวงใจของพี่ไปเสียแล้วละ เจ้าสาวของดิฉันเอ๋ย เจ้าได้ปลิ้นเอาดวงใจของดิฉันไปด้วยการขายตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น ด้วยสร้อยคอสายเดี่ยวของเจ้า¹⁰ น่องสาวของดิฉันจะ เจ้าสาวของดิฉันจำ ความรักของเธอช่างหวานเสียนี้กระไร ความรักของเธอช่างหวานกว่าน้ำองุ่น และกลิ่นน้ำมันของเธอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย¹¹ โอ เจ้าสาวของดิฉันจำ ริมฝีปากของเธอเสมือนน้ำผึ้งกำลังจะหยดย้อย น้ำผึ้งและน้ำมันอยู่ที่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดุจกลิ่นมาจากเลบานอน¹² เจ้าสาวของดิฉันเอ๋ย น่องสาวของดิฉันเปรียบประดุจสวนสงวน ดูอุกฤษณที่หวงห้ามไว้ และดูน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้¹³ ผลิตผลของเธอดูจู่สวนต้นกับทิม อีกทั้งผลไม้อื่นโอชาร้อยอย่างอื่นๆ อีกทั้งเทียนขาวและแฟกหอม¹⁴ ต้นแฟกหอมและต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้และอบเชย อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำกำยานคือต้นมดยอบและต้นกฤษณา อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น¹⁵ ตัวเธอประจวบดั่งน้ำพุในอุทยาน ประจวบดั่งน้ำแห่งชีวิต และประจวบสำราญไหลจากเลบานอน

การขอร้องของเจ้าสาว

16 โอ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นขึ้นเกิด ลมใต้เอ๋ย จงพัดมาเกิด จงพัดโชยสวนของดิฉัน เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา และรับประทานผลไม้อันโอชาก็เกิด

คำตอบของเจ้าบ่าว

5 น่องสาวของดิฉันจะ เจ้าสาวของดิฉันจำ ดิฉันเข้ามาในสวนของดิฉันแล้วนะ ดิฉันมาเก็บเอามดยอบของดิฉันพร้อมกับไม้สีเสียดของดิฉันแล้ว ดิฉันรับประทานรวงผึ้งกับน้ำผึ้งของดิฉันแล้ว ดิฉันดื่มน้ำองุ่นกับน้ำมันของดิฉันแล้ว โอ สหายทั้งหลาย จงรับประทานและจงดื่มเกิด โอ ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้อิ่มหน้าเกิด

เจ้าสาวได้ยินคำตอบของเจ้าบ่าวจึงตื่นขึ้น

2 ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า “น่องสาวจำ ที่รักของดิฉันจำ เปิดประตูให้ดิฉันซีจี้ แม่คนเขาของดิฉันจะ แม่คนงามหมดจดของดิฉันจำ เพราะศีรษะของดิฉันก็ถูกน้ำค้างขึ้น และเส้นผมของดิฉันก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล”³ ดิฉันเปลื้องเสื้อของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกอย่างไรดี ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไมจะให้เท้าของดิฉันกลับเปื้อนไปอีกเล่า⁴ ที่รักของดิฉันสอดมือของเขาเข้ามาทางประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเขา⁵ ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดยอบหยุด และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำมดยอบย้อยบนลูกสลักกลอน

เจ้าสาวแสวงหาเจ้าป่า

6 ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด จิตใจดิฉันบ๊วตกระเด็น ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา แต่เขาไม่ได้ขานตอบ 7 พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เขาตีดิฉัน เขาทำให้ดิฉันบาดเจ็บ พลตระเวนรักษา กำแพงเมืองฉกชิงเอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป 8 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิญาณว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน เธอจะรับปากบอกเขาว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก 9 โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันปฏิญาณให้เช่นนั้น

เจ้าสาวยกย่องเจ้าป่า

10 ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน 11 ศีรษะของเขาตั้งกองคำเนื้อดี ผมของเขาหยิกและดำเหมือนนกก 12 ตาของเขาเปรียบเหมือนตานกเขาที่ริมห้วยอบน้ำมัน และจับอยู่ที่ริมกระแสน้ำเต็มฝั่ง 13 แก้มของเขาเหมือนอย่างลานปลูกไม้สีเสียด ส่งกลิ่นหอมหวาน ริมฝีปากของเขาเหมือนดอกบัวหยดน้ำมดยอบ 14 มือของเขาดูจงแหวนทองคำประดับด้วยพลอยเขียว ท้องของเขาดูแสงางข้างและประดับด้วยไพฑูริย์ 15 ขาของเขาดูเส้าหินอ่อนตั้งบนฐานเสียบทองคำเนื้อดี สีหน้าของเขาดูเลบานอนประเสริฐอย่างไม้สนสีดาร์ 16 ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด กวักกิ่งสรรพางค์ของเขาล้วนแต่นำรักนำใคร่ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มจ๋า นี่คือนี่รักของดิฉัน และนี่คือเพื่อนยากของดิฉัน

คำพูดของพวกบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มและเจ้าสาว

6 โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอไปไหนเสีย คู่รักของเธอกลับไปไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพวกเราจะไปสืบหากับเธอ 2 ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปที่ลานปลูกไม้สีเสียด และเพื่อจะไปเลี้ยงฝูงสัตว์ในสวนกับเพื่อจะเก็บดอกบัว 3 ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกบัว

ความงามและความดีของเจ้าสาว

4 โอ ที่รักของดิฉันเอ๋ย แม่ช่างสวยงามประหนึ่งเมืองทีร์ซาห์และงามเย็นตาตั้งเยรูซาเล็ม แม่เป็นสง่าน่าคร้ามเกรงตั้งกองทัพมีธงประจำ 5 ขอบเบื้องเนตรไปจากดิฉันเถอะ เพราะว่าดิฉันแพ้นัยน์ตาของเธอแล้ว ผมของดิฉันดูจืดจางเพราะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขาภิเษก 6 ซี่พินของเธอตั้งพุ่งแคะตัวเมียวเพียงขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหาไม้ตัวใดเป็นหมั้นไม่ 7 ขมับของเธอเหมือนผลกับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม 8 มีมเหสีหกสิบองค์ และนางห้ามแปดสิบคน พวกหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคณนา 9 แม่คนงามของดิฉัน แม่คนงามหมดจดของดิฉัน เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดา เป็นที่รักหัวใจใคร่ของผู้ให้กำเนิด สาวๆ ทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอว่า ผาสุก ทั้งหล้า มเหสีและเหล่านางห้ามก็สรรเสริญเยินยอเธอว่า 10 “แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ตั้งอรุโณทัย แจ่มจรัสดังดวงจันทร์ กระจ่างจ้าดังดวงสุริยัน สง่าน่าเกรงขามตั้งกองทัพมีธงประจำ” 11 ดิฉันลงไปในส่วนผลไม้ เพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าเธอจูงมือดอกตูมออกหรือเปล่า และเพื่อจะดูว่าผลกับทิมมีดอกแล้วหรือยัง 12 เมื่อดิฉันยังไม่ทันรู้ตัว จิตใจของดิฉันได้กระทำให้ดิฉันเหมือนรถม้าแห่งอามินาติบ 13 กลับมาเถอะ กลับมาเถิด โอ แม่ชาวซูเลมจ๋า กลับมาเถิด กลับมาเถอะจ๊ะ เพื่อพวกดิฉันจะได้เธอไว้ชมเชย นี่กระไรนะ เธอทั้งหลายจ่อมองตัวแม่ชาวซูเลม ตั้งกองทัพสองพวก

7 โอ แม่อริดาของจ้าว เก้าสวมรองเก้าผูกของเธอนั้นขนาดนี้กระไร ตะโพกของเธอกลมดิกราวกับเม็ดเพชรที่มือช่างผู้ชำนาญได้เจียรระไนไว้ 2 สะตือของเธอดูจางกลมที่มีได้ขาดเหล่าจูงประสม ท้องของเธอตั้งกองข้าวสาสึที่มีดอกบัวปักไว้ล้อมรอบ 3 ถิ่นทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะมั่งสองตัวซึ่งเป็นมะมั่งผ่าแปด 4 ลำคอของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยงาช้าง เนตรทั้งสองของเธอดูจางระไรในเมืองเฮซโบนที่ริมประตูเมืองบัทริบิม จมูกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมืองดามัสกัส 5 ศีรษะของเธอตั้งยอดภูเขาการเมส ผมของเธอดูดำยลสีม่วง กษัตริย์ก็ตั้งมณฑลเสนต์ด้วยเส้นผมนั้น 6 โอ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างชื่นชม เธอช่างสวยงามต้องตาจริง 7 เธองามระหงดูต้นอินทผลัม และถิ่นทั้งสองของเธอตั้งพวงจูง 8 ดิฉันจึงคิดว่า ดิฉันจะปีนขึ้นต้นอินทผลัมนั้น ดิฉันจะจับพวงเหนียวไว้ ขอให้ถิ่นทั้งสองของเธองามดังพวงจูงเถอะ และขอให้ลมหายใจของเธอหอมดังผลแอปเปิ้ลเถิด 9 และขอให้พาดปากของเธอดูน่าจูงอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของดิฉัน ดื่มน้ำคองจริง ๆ ทำให้ริมฝีปากของคนทีหลับอยู่พูดได้

เจ้าสาวหลงรักเจ้าป่า

10 ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน 11 ที่รักของดิฉันจ๋า มาเถอะจ๊ะ ให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน 12 ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ไปยังสวนจูง ให้เราดูว่าเธอจูงมือดอกตูมออกหรือเปล่า หรือว่ามีดอกบานแล้ว ให้เราดูว่าต้นกับทิมมีดอกหรือยัง ณ ที่นั่นแหละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่เธอ 13 โอ ที่รักของดิฉันจ๋า ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมพุ่งไป แล้วที่ประตูบ้านของพวกดิฉันมีผลไม้ร้อยนานาชนิด มีทั้งผลใหม่และผลเก่าที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

8 โอ ถ้าเธอได้เป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน ผู้ได้ดูตนมาจากอภิมารดาของดิฉันก็จะดี เพราะเมื่อดิฉันพบเธอนอกบ้าน ดิฉันจะได้จูบเธอได้ แล้วคนทั้งหลายจะได้ไม่ดูถูกดูหมิ่นดิฉัน 2 แล้วดิฉันจะได้เดินนำเธอพาเธอให้เข้ามาในเรือนมารดาของดิฉัน ผู้ซึ่งจะสอนดิฉัน ดิฉันจะได้ให้เธอดื่มน้ำจูงใส่เครื่องเทศ และดื่มน้ำกับทิมของดิฉัน 3 แล้วมือซ้ายของเขาจะซ้อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาจะสอดกอดดิฉันไว้ 4 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิญาณว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นต่อสู้ จนกว่าเขาจะจู่ใจแล้ว

เจ้าบ่าวกล่าวถึงความรัก

⁵ แม่คนที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารอิงแอบแนบมากับคู่รัก คือใครที่โหนหนอ ดิฉันได้ปลุกเธอเมื่อเธออยู่ใต้ดินแอบเป็ล ที่นั่นแหละที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ ที่ตรงนั้นแหละผู้ที่คลอดเธอได้ให้กำเนิดเธอ ⁶ จงแนบดิฉันไว้ดูดวงตราแขนงอยู่ที่ใจของเธอ ประดุจดวงตราบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่างความตาย ความริษยาก็ดุเดือดเหมือนแดนคนตาย และประกายแห่งความริษยานั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง ⁷ น้ำมากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้ หรืออุกถรรพ์ทั้งหลายไม่อาจท่วมความรักให้ส้าลิกตายเสียได้ แม้ว่าคนใดจะเอากริพย์สมบัติในเหย้าเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น คนนั้นจะได้รับคามหมีนประมาณจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวกล่าวเรื่องน้องสาวคนหนึ่ง

⁸ เรามีน้องสาวคนหนึ่งและเธอยังไม่มีถิ่น เราจะทำอย่างไรกับน้องสาวของเรา เมื่อถึงวันที่เขามาสู่ขอน้องของเรา ⁹ ถ้าหากน้องสาวนั้นเป็นกำแพง พวกเราก็จะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง และถ้าหากน้องเป็นประตู พวกเราจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดาร์

เจ้าสาวสนทนากับเจ้าบ่าว

¹⁰ ดิฉันเป็นกำแพง ถัดทั้งสองของดิฉันเหมือนดังหอคอย เพราะฉะนั้นในสายตาของเขาดิฉันจึงเป็นดังผู้ที่ได้รับความโปรดปราน ¹¹ ซาโลมอนทรงมีสวนอู่อยู่แปลงหนึ่งที่เมืองบาอัลฮาโมน พระองค์ทรงมอบสวนอู่่นั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเข้า ทุกคนต้องส่งเงินคนละพันแผ่นเป็นค่าผลไม้ ¹² สวนอู่่นของดิฉัน ซึ่งเป็นของดิฉันเอง อยู่ต่อหน้าดิฉัน โอ ข้าแต่ซาโลมอน พันนั้นพระองค์เอาไปเกิด และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอาไปคนละสองร้อยเกิด ¹³ โอ เธอ ผู้ที่อยู่ในสวน พวกเพื่อนๆของเธอคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ ¹⁴ ที่รักของดิฉันจำ รีวๆเข้าเถอะจะ ขอให้เธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาต้นสีเสียดเกิด

หนังสืออิสยาห์

อิสยาห์เป็นบุตรชายของอามอส (1:1; 2:1; 13:1; 20:2; 37:2) พระเจ้า ซึ่งเลือกเขาไว้ก่อนที่เขาเกิด ได้ทำให้เขาเป็น “ลูกศรขัดมัน” (49:2) เขารับใช้พระเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อัสซิริยา โยรัม อาหัส และเฮเซคียาห์

อิสยาห์ได้ประกาศพระคำของพระเจ้า และได้เตือนยูดาห์ว่า พระเจ้าจะทรงทำลายเขาเพราะเหตุความบาปของเขา พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงหนังสืออิสยาห์ประมาณ 20 ครั้ง หนังสืออิสยาห์ยาวกว่า หนังสือพยากรณ์อื่นๆ และมีคำพยากรณ์ถึงพระเยซูสมบุรณ์กว่าเล่มอื่นๆ หนังสืออิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง “ความทุกข์ปรมาณของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมากภายหลัง” (1 ปต 1:11) หนังสืออิสยาห์มีคำสอนเรื่องความรอดและการไถ่บาปมากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิม

การใช้ภาษาในหนังสืออิสยาห์ไพเราะกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ และบางส่วนของเพลง Messiah ของจอร์จ เฟรเดอริก แฮนดล มาจากเล่มนี้โดยตรง

อาจารย์บางคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าอ้างว่าอิสยาห์เขียนบทที่ 1-40 แต่มีอีก 1 หรือ 2 คนที่ได้เขียนบทที่ 41-66 ความคิดนี้ไม่ได้มาจากหนังสืออิสยาห์หรือจากข้อมูลใดๆ แห่งประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงข้อความจากบทที่ 41-66 เป็นเวลา 8 ครั้ง และทุกครั้งได้ใช้คำว่า “ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” “อิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า” หรือ “อิสยาห์กล่าวไว้ว่า” เมื่อพระเยซูคริสต์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้รับรองว่าหนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มเป็นพระคำของพระเจ้า พระเยซูได้อ้างข้อความจากบทที่ 61 ข้อ 1-2 แล้วตรัสว่า อิสยาห์เป็นผู้เขียนไม่ใช่คนหนึ่งในสมัยพวกมัคคาบี หรือหลังสมัยนั้น หลังจากพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกอัครสาวกได้อ้างข้อความต่างๆ จากเล่มนี้เมื่อเขาประกาศ ซึ่งแสดงว่าหนังสืออิสยาห์เป็นพระคำของพระเยซูฮาวาห์ ถ้าผู้ใดจะเชื่อว่าอีก 1 หรือ 2 คนได้ช่วยกันเขียนหนังสืออิสยาห์ เขาจะต้องกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่เชื่อพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะหาวิธีอ้างว่าพระคัมภีร์ไม่เป็นพระวจนะของพระเจ้า” พระเยซูตรัสว่า “โอ คนเขลา และมีใจเงี้ยวในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลก 24:25) คริสเตียนไม่ควรให้เกียรติคนใดที่พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นคนเขลา

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาซซูร์ บอกว่าการรับใช้ของอิสยาห์ได้ใช้เวลา 41 ปี

พระเจ้าทรงลงโทษยูดาห์เพราะเหตุความบาปของพวกเขา

1 นิमितของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอัสซิริยา โยรัม อาหัส และเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ² โอ ฟาสุวรรณค์เอ๋ย จงฟัง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเงี่ยหู เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า “เราได้เสียดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาก็ทั้งหลายได้กบฏต่อเรา ³ วัฏจักรเจ้าของของมิม และลาภวัฏจักรของของนายมิม แต่อิสราเอลไม่รู้จัก ขนชาติของเราไม่พิจารณาเลย” ⁴ เออ ประชาชาติบาปหนา ขนชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื่อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาก็ทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาได้ยัวยองคัมภีร์ของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาก็ทั้งหลายหันหลังให้เสีย ⁵ ยังจะให้เขียนเจ้าตรสโหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศรีระก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น ⁶ ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะไม่มีมีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นมีบับออกหรือฟันไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน ⁷ ประเทศของเจ้าก็รกร้างและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างด้าวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มันก็รกร้างไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างด้าว ⁸ ส่วนธิดาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างเพิงที่ในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แตงกวา เหมือนเมืองที่ถูกล้อม ⁹ ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามิได้เหลือคนไว้ให้เราบ้างเล็กน้อยแล้ว เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์

การขอร้องให้กลับใจเสียใหม่

¹⁰ ดูก่อนท่านผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ดูก่อนท่านประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเงี่ยหูฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอื้อมแกะตัวผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้แล้ว เรามีได้ปีติยินดีในเลือดของวัวหรือลูกแกะหรือแพะผู้ ¹² เมื่อเจ้าเข้ามาเฝ้าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา ¹³ อย่านำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งนำสะอิดสะเอียนต่อเรา วันข้างขึ้น และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราก่อนอีกไม่ได้มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย ¹⁴ ใจของเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกหนักเหนื่อยเสียแล้ว ¹⁵ เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าประอะไปด้วยโลหิต ¹⁶ จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว ¹⁷ จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู่ความเพ้อหญิงมาย” ¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “มาเกิด ให้เราสู่ความกิน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ ¹⁹ ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน ²⁰ แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว” ²¹ เมืองที่สัตย์ซื่อกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้พวกฆาตกรพำนักอยู่ ²² เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว น้ำองุ่นของเจ้าปนน้ำแล้ว ²³ เจ้านายของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและ

วังตามของกำนัล เขามิได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ และคดีของหญิงม่ายก็ไม่มาถึงเขา ²⁴ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า “ดูเถิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง

ในอนาคตอิสราเอลจะกลับไปสู่แผ่นดินของเขาอีก

²⁵ เราจะหันมือของเรามาสู้เจ้าและจะถลุงไล่ขี้แร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำด่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด ²⁶ และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลังเราจะเรียกเจ้าว่า ‘นครแห่งความชอบธรรม นครสัตย์ซื่อ’” ²⁷ ศิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม ²⁸ แต่พวกเขาจะเกิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ ²⁹ เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นโอ๊กที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก ³⁰ เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ ³¹ และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นไผ่ป่าน และผู้ประกอบมันขึ้นจะเป็นเหมือนประกายไฟ และทั้งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ใดดับได้

อาณาจักรอิสราเอลจะสูงศักดิ์อีก

2 ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ² ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา ³ และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์” เพราะพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม ⁴ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงตำหนิชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถ่ และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป ⁵ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์

ต้องให้การลงโทษสำเร็จก่อนรับพระพรได้

⁶ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขาอุดมด้วยหมอดูจากตะวันออกอย่างคนฟิลิเตีย และเขาตีสนิทกับคนต่างชาติ ⁷ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยน้ำ รถมของเขาก็ไม่มีสิ้นสุด ⁸ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา ต่อสิ่งซึ่งนิ้วมือของเขาได้กระทำ ⁹ คนต่ำต้อยจึงกราบลงและคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย ¹⁰ จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในพงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ ¹¹ และทำอันพองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจงหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุนในวันนั้น ¹² เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะสู้สารพัดที่เย่อหยิ่งและสูงส่ง สู้สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง ¹³ สู้ต้นสนสัตว์ร้ายทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และสู้ต้นโอ๊กทั้งสิ้นของบาชาน ¹⁴ สู้ภูเขาสูงทั้งสิ้น และสู้เนินเขาทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น ¹⁵ สู้หอคอยสูงทุกแห่ง และสู้กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง ¹⁶ สู้กำปั่นทั้งสิ้นของการชัช และสู้รูปภาพงดงามทั้งสิ้น ¹⁷ และความพองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจงหองของคนจะตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่เกิดทุน ¹⁸ และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่ ¹⁹ และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสั่นสะท้าน ²⁰ ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนก็ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขากำไว้เพื่อตนเองจะมีสการ ไปยังตัวตุ่นและตัวค่างควา ²¹ เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสั่นสะท้าน ²² จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในอุบายของเขามีลมหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

พระเจ้าทรงพิพากษายูดาห์

3 เพราะดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็มและจากยูดาห์ ซึ่งเครื่องค้ำและเครื่องจุน เครื่องค้ำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องค้ำอันเป็นน้ำทั้งหมด ² พวกคนแก่แล้วและพวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เสียดลลาด และพวกผู้ใหญ่ ³ นายห้าสิบและผู้มียศ ที่ปรึกษาและคนเล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่วาทะโหวหารดี ⁴ และเราจะกระทำให้เด็กๆเป็นเจ้านายของเขา และการจะปกครองเขา ⁵ และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน เด็กๆจะทะเลาะต่อผู้ใหญ่ และคนถ้อยต่อคนผู้มีเกียรติ ⁶ เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขาในเรือนของบิดาของเขา กล่าวหาว่า “เจ้ามีเสื้อคลุมอยู่แล้ว เจ้าจึงเป็นผู้นำของเรา และซากที่อยู่นี้จะอยู่ใต้กำมือของเจ้า” ⁷ ในวันนั้นเขาจะคัดค้านว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้สมาน เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสื้อคลุม ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้” ⁸ เพราะเยรูซาเล็มก็ลุ่มจมน้ำและยูดาห์ก็ลุ่มจมน้ำ เพราะน้ำล้นของเขาและการกระทำของเขาคือต่อสู้พระเยโฮวาห์ กบฏต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ⁹ สิ้นหน้าของเขาเป็นพยานปรักปรำ เขาทั้งหลาย เขาป่าวร้องความผิดของเขาอย่างโลโลม เขามิได้ปิดบังไว้ วัชพืชแก่จิตใจเขา เพราะว่าเขาได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง ¹⁰ จงบอกคนชอบธรรมว่า เขากันหลายจะเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการประทานผลแห่งการกระทำของเขา ¹¹ วัชพืชแก่คนชั่ว ความชั่วจะตกแก่เขา เพราะว่าสิ่งใดที่มีมือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นกัน ¹² ส่วนชนชาติของเรา เด็กๆเป็นผู้บีบบังคับเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้นำของเราทำให้เขาให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเขา ¹³ พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์ ¹⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงเข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ “เจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่งได้กลืนกินส่วนอันเสีย ของที่รับมาจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า ¹⁵ ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้นๆ และได้ดบตีหน้าของคนจนนั้นเจ้าหมายความว่ากระไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงพิพากษาริธาทั้งหลายของศิโยน

16 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า “เพราะริทาทั้งหลายของศิโยนนั้นก็พียง และเดินคอยยึดคอยยาว ตาของเขาขมอยบ้าย เดินกระตุ่งกระตุ่ง ขยับเท้าให้เสียงกรังกรัง 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นที่ชื่นชมที่ศีรษะของบรรดาริดาของศิโยน และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเขาทั้งหลายสิ้นไป 18 ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรงดงามไปเสีย คือกำไลข้อเท้า ปันจูหรือ ตุ้มวงเดือน 19 จี้ กำไลมือ ผ้าแถบ 20 ผ้ามาลา กำไลเท้า ผ้าคาดศีรษะ หีบเครื่องน้าบ ตะกรุดพิสมร 21 แหวนตรา และแหวนจุมุก 22 เสื้องาน และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป่าถือ 23 กระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว 24 ต่อมาแทนน้าบจะมีแต่ความเนา แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผมตัดจะมีแต่ศีรษะล้าน แทนเสื้องามล้ำค่าจะคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้ 25 พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และกแกลักรอาหารของเจ้าจะล้มในสงคราม 26 ประตูกิ่งทั้งหลายของเธอจะคร่ำครวญและโศกเศร้า เธอผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน”

อาณาจักรของพระคริสต์ คือพระอังกูร

4 ในวันนั้นหญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า “เราจะหากินของเรา หาบุงหาห่มของเราเอง ขอเพียงให้เราเรียกเราด้วยชื่อของเธอ ขอจงปลดความอดสูของเราเสีย” 2 ในวันนั้นอังกูรของพระเยโฮวาห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่งอิสราเอล 3 และต่อมาคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและค้างอยู่ในเยรูซาเล็ม เขาจะเรียกว่าบริสุทธิ์คือทุกคนผู้มีชื่อในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม 4 ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโครกของริทาทั้งหลายของศิโยน และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยยานุภาพแห่งการพิพากษาและด้วยยานุภาพของการเผา 5 และพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างเมฆและควันเพื่อกลางวัน และแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของภูเขาศิโยน และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสง่าราศีที่วสัน 6 จะมีพลับพลาทำร่มกลางวันบังแดด และเป็นที่ยักยและที่กำบังพายุและฝน

พระเจ้าทรงทำลายสวนองุ่นที่ไรฟา

5 บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีส่วนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง 2 ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอเฝ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว 3 บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา 4 มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น โฉนมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว 5 บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรื้อต้นไม้มันเสียแล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง 6 เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครคิดแขวงหรือพรวนดินหนามย่อยหนามใหญ่ก็จะจอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน 7 เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศวานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงชื่นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การองเลือด หัวใจความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย

วิบัติหกอย่างแก่คนอิสราเอล

8 วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งเข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมนาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายต้องอยู่ลำพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น 9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า “เป็นความจริงทีเดียว บ้านหลายหลังจะต้องรกร้าง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย 10 เพราะว่าสวนองุ่นยี่สิบห้าไร่จะได้ผลแต่เพียงบักเดียว และเมล็ดพืชหนึ่งโหลเมอร์จะให้ผลแต่เอฟาห์เดียว” 11 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามืด เพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เด้อยู่และอยู่จนตึก จนเหล้าองุ่นทำให้เขาเมาหยาป 12 เขามีพินเขาคู่และพินใหญ่ รำมะบา ปี และเหล้าองุ่น ณ งานเลี้ยงของเขา แต่เขาทั้งหลายมิได้อาใจใส่ในพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์ 13 เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็หิวแ่ และมวลชนของเขาก็แห้งผากไปเพราะความกระหาย 14 เพราะฉะนั้นนรกที่ย้ายที่ของมันออก และจำปากเสียโดยไม่จำกัด และสง่าราศีของเขา และมวลชนของเขา และเสียงอึงคะนองของเขา และผู้สิงโลดอยู่ ก็จะลงไป 15 คนต่ำต้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง และนัยน์ตาของผู้พียงก็ถูกลดต่ำ 16 แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะได้รับการเกิดทูนไว้โดยความยุติธรรม และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์โดยความชอบธรรม 17 แล้วลูกแกะจะเกี่ยวหากินที่นั่นตามลักษณะท่าทางของมัน คนแปลกหน้าจะหากินในที่ปรักหักพังของสัตว์ที่อ้วน 18 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลากลความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ ผู้ลากบาปอย่างกันใช้เชือกโยงเคียว 19 ผู้กล่าวว่า “ให้พระองค์รีบร้อน ให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อเราจะได้เห็น ให้พระประสงค์ขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะได้รู้” 20 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย ผู้ถือเอาว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความหวาน และความหวานเป็นความขม 21 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาดตามสายตาของตนเอง และสุขุมรอบคอบในสายตาของตนเอง 22 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เป็นวีรชนในการตีเหล่าองุ่น และเป็นคนแกลักร้าในการประสมเมรัย 23 ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขาได้รับสินบน และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม 24 ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนตอข้าววันใด และเพลิงเผาผลาญหญ้าแห้งวันใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเปื่อยเน่า และดอกบานของเขาจะฟุ้งไปเหมือนพงคลี่ฉนั้น เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จอมโยธา และได้ดูหมิ่นพระวจนะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล 25 เหตุฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู้เขาและตีเขา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือน และซากศพของเขาทั้งหลายถูกฉีกขาดกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็มีให้เห็นกลับ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่ 26 พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาญานให้แก่ประชาชาติที่ห่างไกล และจะทรงพิวพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และดูเถิด เขาจะมาอย่างรวดเร็วและรีบเร่ง 27 ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มีผู้ใดจะสะดุด ไม่มีผู้ใดจะหลับสนิทหรือนิทร่า ผ้าคาดเอวสักผืนหนึ่งก็จะไม่หลุดลุ่ย สายรัดรองเท้าก็จะไม่ขาดสักสายหนึ่ง 28 ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคันธนูของเขาก็ยังไว้ ศึกบ้ำทั้งหลายของเขาจะเหมือนกับหินเหล็กไฟ และล้อของเขาทั้ง-

หลายเหมือนลมหมุน ²⁹ เสียงคำรามของเขาจะเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตหนุ่ม เขาเหล่านั้นจะคำราม เขาจะคำรนและตะครุบเหยื่อของเขา และเขาจะขนเอาไปเสีย และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อนั้นให้พ้นไปได้ ³⁰ ในวันนั้นเขากิ่งหลายจะคำรนเหนือเหยื่อนั้นเหมือนเสียงคณองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมืดและความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มีดลลง

นิมิตของอิสยาห์

6 ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเกิดกุนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร ² เหนือพระองค์มีเสราพิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป ³ ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า “บริสุกัรฺ บริสุกัรฺ บริสุกัรฺ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสี่เต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์” ⁴ และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สิ้นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด

อิสยาห์รู้สึกสำนึกถึงความบาปของตน

⁵ และข้าพเจ้าว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” ⁶ แล้วตนหนึ่งในเสราพิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคิมคิมมาจากแก่นบุซา ⁷ และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า “ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป” ⁸ และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา” แล้วข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด”

การมอบหมายหน้าที่แก่อิสยาห์

⁹ และพระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ‘ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น’ ¹⁰ จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มีบงก และให้หูทั้งหลายของเขาหนวก และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย” ¹¹ แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด” และพระองค์ตรัสตอบว่า “จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้างไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง ¹² และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น ¹³ และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เหมือนต้นน้ำมันสนหรือต้นโอ๊กซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น” ตอของมันจะเป็นเชื้อสายบริสุกัรฺ

ซีเรียร่วมกับเอฟราอิมไปสู่รบกับเยรูซาเล็ม

7 ต่อมาในรัชกาลของอาหัสโอรสของโยราม โอรสของอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์โอรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขึ้นมาถึงเยรูซาเล็มเพื่อกระทำการสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ ² เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า “ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว” พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สิ้นเหมือนต้นไม้ป่าสั้นอยู่หน้าลม ³ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเขารายชู้บุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก ⁴ และจงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงระวังและสงบใจ อย่ากลัว อย่าให้พระทัยของพระองค์ขลาดด้วยเหตุเศษดินพินที่จวนมอดทั้งสองนี้ เพราะความกริ้วอันร้ายแรงของเรซิน และซีเรีย และโอรสของเรมาลียาห์ ⁵ เพราะว่าซีเรียพร้อมกันกับเอฟราอิมและโอรสของเรมาลียาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวไว้ว่า ⁶ “ให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร้ามกลัว และให้เรากลวงเอาเมืองของเขาเพื่อเราเอง และตั้งบุตรของกาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น” ⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น ⁸ เพราะเศียรของซีเรียคือดามัสกัส และเศียรของดามัสกัสคือเรซิน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว ⁹ และเศียรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเศียรของสะมาเรียคือโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มั่นใจ แน่ละ ก็จะต้องมั่นใจไว้ไม่ได้”

พระสัญญายิ่งใหญ่ว่า อิมมานูเอลจะบังเกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า ¹¹ “จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้” ¹² แต่อาหัสตอบว่า “เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์” ¹³ และท่านกล่าวว่า “โอ ข้าแต่ข้าราชการสำนักของดาวิด ขององฟัง การที่จะให้มนุษย์อ่อนใจนั้นเล็กน้อยอยู่หรือ และท่านยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย ¹⁴ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ¹⁵ ท่านจะรับประทานนมขึ้นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี ¹⁶ เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์

การบุกรุกและความหายนะของยูดาห์ในอนาคต (2 พศด 28:1-20)

¹⁷ พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาเหนือพระองค์ เหนือชนชาติของพระองค์และเหนือวงศ์วานแห่งบิดาของพระองค์ คือวันอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ตั้งแต่วันที่เอฟราอิมได้พรางจากยูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย ¹⁸ ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอียิปต์ และเรียกฝั่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย ¹⁹ และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในซอกหิน และบนต้นหนามกิ่งสั้น และบนพุ่มไม้กิ่งสั้น ²⁰ ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโค่นกิ่งศีรษะและขบที่เท้าเสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากปากแม่น้ำข้างโน้น คือโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และจะผลาญเขารด้วย ²¹ ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเลี้ยงแม่วัวสาวไว้ตัวหนึ่ง และแกะสองตัว ²² และต่อมาเพราะมันให้นมมากมาย เขาจะรับประทานนมขึ้น เพราะว่าทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานนมขึ้นและน้ำผึ้ง ²³ ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีเถาวัลหนึ่งพันเถา มีค่าเงินหนึ่งพันเชเชล ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่ ²⁴ คนจะมากที่

นั้นพร้อมกับคันธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกลายเป็นที่หนามย้อยและหนามใหญ่²⁵ ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยขุดด้วยจอบ การกลัวหนามย้อยและหนามใหญ่จะไม่มาที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัวและที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบย่ำ”

คำพยากรณ์เรื่องการบุกรุกโดยชาวอัสซีเรีย

8 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง ‘มาเฮอร์ซาลาหับัส’”² และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูรีอาห์ปุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรศียาห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า³ และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้งครุฑและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า มาเฮอร์ซาลาหับัส⁴ เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก ‘พ่อ แม่’ ได้ ทรพีสมบัติของดามัสกัสและของที่รับได้จากสะมาเรีย จะถูกขนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย”⁵ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า⁶ “เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งซีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ และปิตินิดต่อเรซินและโอรสของเรมาลียาห์⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูกิจ อองศ์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขากิ่งหลาย ที่มีกำลังและมากหลาย คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสง่าราศีทั้งสิ้นของพระองค์ และน้ำนั้นจะไหลล้นห้วยทั้งสิ้นของมัน และท่วมฝั่งทั้งสิ้นของมัน⁸ และจะกวาดต่อไปเข้าในยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่านไปแม้จนถึงคอ และปีกอันแผ่กว้างของมันจะเติมแผ่นดินของท่านนะ โอ ท่านอิมมานูเอล”⁹ โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ บรรดาประเทศไกลๆทั้งหมด เจ้าเอ๋ยจงเซี่ยหู จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แหลกเป็นชิ้นๆ¹⁰ จงปรึกษากันเถิด แต่ก็ไร้ผล จงพูดกันเถิด แต่ก็ไร้ผลสำเร็จ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับเรา¹¹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมกับพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า¹² “สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมด อย่างกลัวสิ่งที่เขากลัว หรืออย่าครั่นคร้าม¹³ แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาแห่งอิสราเอล เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ์ จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครั่นคร้าม¹⁴ แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจของวงศาคณาญาติของอิสราเอล เป็นกบและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม¹⁵ และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหิ้นนั้น เขากิ่งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป”¹⁶ จงมัดถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงติตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้าเสีย¹⁷ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศาคณาญาติของยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์¹⁸ ดูกิจ ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างๆในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาไซโยน¹⁹ และเมื่อเขากิ่งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า “จงปรึกษากับคนทรงและพ่อมดแม่มดผู้ร้องเสียงจิ้งจอกแจ๊กและเสียงพึมพำ” ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขาหรือ ควรเขาจะไปปรึกษาคนตายเป็นเพื่อนหรือ²⁰ ไปค้นพระราชบัญญัติและถ้อยคำพยาน ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย²¹ เขากิ่งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความหิว และต่อมาเมื่อเขาหิว เขาจะเกรี้ยวกราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา และจะแหงนหน้าขึ้นข้างบน²² และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมืด ความกลุ้มแห่งความแสนระทม และเขาจะถูกผลักใส่เข้าไปในความมืดก็

คำพยากรณ์เรื่องการประสูติของพระเยซูคริสต์

9 แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะจะไม่กลัดกลุ้ม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีมาสู่ความดูหมิ่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจือปวงทรมานอย่างมาก² ชนชาติที่ดำเนินในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเขาเมัจจอร่าสสว่างได้ส่องมาบนเขา³ พระองค์ได้ทรงกวักชวนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์มิได้ทรงเพิ่มความขึ้นบานของเขา เขากิ่งหลายปรารถนาต่อพระพักตร์พระองค์ ตั้งด้วยความขึ้นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ ตั้งคนปรารถนาเมื่อเขาแบ่งของริบมานั้นแก่กัน⁴ เพราะว่าแอกอันเป็นภาระของเขาก็ดี ไม้พลองที่ตีบ่าเขาก็ดี ไม้ตะบองของผู้มีบึงคับเขาก็ดี พระองค์จะทรงหักเสียอย่างในวันของคนมีเดียน⁵ เพราะการรบทั้งสิ้นของนักรบมิเสียงวุ่นวาย และเสื้อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ⁶ ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า “ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาบิดันด์ อองศ์สันติราช”⁷ เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเช็ดหูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำดังนี้

อิสราเอลจะถูกติสอนต่อไป

8 อองศ์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวอนจะไปต่อสุยาโคบ และจะตกอยู่เหนืออิสราเอล⁹ และประชาชนทั้งสิ้นจะรู้เรื่อง คือเอเฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเย่อหยิ่งและด้วยจิตใจองหงอง¹⁰ ว่า “ค้อนอิวพิงลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ต้นมะเดื่อถูกโค่นลง แต่เราจะใส่ต้นสิดาร์เข้าแทนไว้ในที่นั้น”¹¹ พระเยโฮวาห์จึงทรงหนุณปฏิภักษ์ของเรซินมาสู่เขา และทรงกระตุ้นศัตรูของเขาร่วมกัน¹² คือคนซีเรียทางข้างหน้าและคนฟีลิสเตียทางข้างหลัง และเขาจะจำปากออกกลืนอิสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่¹³ เพราะประชาชนมิได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงตั้งเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁴ พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว¹⁵ ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง¹⁶ เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้นำเขาให้หลง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย¹⁷ ฉะนั้นอองศ์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงปรารถนาในคนหนุ่มของเขาไม่ และจะมีได้ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าหรือหญิงกำพร้าของเขา เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนทำ ความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโหดเขลา ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่¹⁸ เพราะความชั่วก็ใหม่เหมือนไฟไหม้ มันจะผลาญทั้งหนามย้อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่ากับ และป่ากับก็จะบ้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ¹⁹ แผ่นดินนั้นก็มีดับไปโดยเหตุพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตพี่น้องของตน²⁰ เขาจะฉวยได้ทางขวา แต่ยังหิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง²¹ มนัสเสห์กินเอเฟรา

อิม เอฟราอิมกินมนัสเสห์ และทั้งคู่อีกก็สู้กับยูดาห์ ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่

10 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียนแต่การบีบคั้นเรื่อยไป ² เพื่อหันคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเขา และเพื่อเขาจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย ³ พวกเขาจะกระทำการอย่างไรในวันแห่งการลงอาญา และในการกวาดล้างซึ่งจะมาจากที่ไกล เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากสงสารศิโยนของเจ้าไว้ที่ไหน ⁴ ปราศจากเราพวกเขาจะคราบลงอยู่กับนักโทษ เขาจะล้มลงในหมู่พวกเขาคนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่

พระเจ้าจะทรงตีสอนประเทศอัสซีเรีย

⁵ โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม้พลองในมือของเขาคือความเกรี้ยวกราดของเรา ⁶ เราจะใช้เขาไปสู้ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู้ชนชาติที่เรากลัว ไปเอาของริบและฉวยเหยื่อและให้เหยียบย่ำลงเหมือนเหยียบเลนในถนน ⁷ แต่เขามีได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่น้อย ⁸ เพราะเขาพูดว่า “ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ ⁹ เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองคาร์เคมิชมิใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์ปิดมิใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ ¹⁰ เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพแกะสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย ¹¹ เราก็จะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคารพของเขาตอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา” ¹² ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาไซอนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะทรงลงทัณฑ์แก่พลแห่งจิตใจของของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และสงสารศิโยนแห่งตายโสของเข ¹³ เพราะเขาว่า “ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รู้เขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ ¹⁴ มือของข้าได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนก และอย่างคนเก็บไขซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นตั้งนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดยับยั้งปีกมาปก หรืออำปากหรือร้องเสียงจิ้งจอกแจ๊ก” ¹⁵ ขวานจะคุ้ยข่มคนที่ใช้มันสกัดนั้น หรือ หรือเลื่อยจะข่นงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นตี หรืออย่างไม้พลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้ ¹⁶ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงให้โรคผอมแห้งมาในหมู่พวกเขาอันพืชของเขา ภายใต้เกียรติของเขจะมีกรรมใหม่ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟไหม้ ¹⁷ ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง และจะเผาและกินหนามใหญ่และหนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว ¹⁸ พระองค์จะทรงผลาญสงสารศิโยนแห่งป่าของเขาและแห่งสวนผลไม้ของเขา ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธองอ่อนเปลี้ยลงไป ¹⁹ ต้นไม้แห่งป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเด็กจะเขียนลงได้

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

²⁰ ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงศวานของยาโคบ จะไม่ฟังผู้ที่ตีเขาอีก แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง ²¹ ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ ²² อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นตั้งเบ็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมา การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้วจะล้นหลามไปด้วยความชอบธรรม ²³ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น ²⁴ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้อยู่ในศิโยน อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเขาขึ้นสู้เจ้าอย่างที่ไม่อียิปต์ ²⁵ เพราะอีกสักหน่อยเท่านั้น แล้วความกริ้วนั้นจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา ²⁶ และพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหยียดแล้มาสู้เขา ดังที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดีย ณ ศิลาโอเรบ และไม้พลองของพระองค์ที่เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างที่ไม่อียิปต์ ²⁷ และต่อมาในวันนั้นการระของเขางจะพรากไปจากป่าของเจ้า และแอกของเขาจะถูกทำลายเสียจากคอกของเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะเหตุการณ์เจม”

กองทัพทั้งหลายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มาสู้รบที่อาร์มาเกดโดน (ฉะ 16:14; 19:11)

²⁸ เขาได้มาถึงอัยยากแล้ว เขาได้ข้ามมิโธรน เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้ที่มีคมมา ²⁹ เขาเหล่านั้นผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบาเป็นที่เขาค้างคืน รามาสสะกสะกัน ก็เบอาห์ของชาวอูลหนีไปแล้ว ³⁰ โอ ธิดาของกิลิมเอ๋ย ส่งเสียงร้องซี ให้เขายืนได้ในไลซาร์เก็ด โอ อานาโรทเอ๋ย นำสงสารจริง ³¹ มิดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเกบิมหนีให้พ้นภัย ³² ในวันนั้นเอง เขาจะยับยั้งอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะสายมือของเขาต่อต้านภูเขาแห่งธิดาของศิโยน เบินเขาของเยรูซาเล็ม ³³ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่ารำคาญ ต้นที่สูงยิ่งจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง ³⁴ พระองค์จะทรงใช้ขวานเหล็กฟันป่าทึบ และเลบานอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

พระเยซูคริสต์ คือพระจักรพรรดิ จะทรงประทับนั่งบนพระที่นั่งของดาวิด

11 จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา ² และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอนุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรง พระเยโฮวาห์ ³ ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน ⁴ แต่ท่านจะพิพากษาคอนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มิใช่ใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน ⁵ ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน

บรรดาสัตว์แห่งโลกนี้จะอยู่เย็นเป็นสุขกับมนุษย์ชาติ

6 สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลู่วัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อื่นจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป 7 แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ 8 และการกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากภูเขา และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนบร้งของภูเขาทาง 9 สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ตั้งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมกันอีกของอิสราเอล

10 ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ 11 อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากซีนาร์ จากอามิก และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล 12 พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาอันนั้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก 13 ความอิจฉาของเอฟราอิมจะพรางไปด้วย และบรรดาคู่ริชของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอฟราอิม 14 แต่เขากิ่งหลายจะโอบล้อมเหนือไหล่เขาของคนฟีลิสเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออูเอโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังเขากิ่งหลาย 15 และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ้นของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโยกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ 16 และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ดังที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

คนอิสราเอลทุกคนจะได้รับความรอด

12 ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม่พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็หันกลับไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์” 2 ดูก่อน พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว 3 เจ้าจะโพงน้ำด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด 4 และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า “จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชนิพนธ์ของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู” 5 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรื่องนี้รู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก 6 ชาวศิโยนเอ๋ย จงให้ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยิ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า

การทำลายกรุงบาบิโลน และปฏิบัติต่อพระคริสต์ในวันแห่งพระเยโฮวาห์

13 การจะเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิสยาห์บุตรชายของามอสได้เห็น 2 จงชูธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงเปล่งเสียงร้องเรียกเขากิ่งหลาย จงโอบมือให้เขาเข้าไปในประตูเมืองของขุนนาง 3 ตัวเราเองได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยืนดีในความสูงส่งของเรา 4 เสียงอึงอลบนภูเขาตั้งเสียงมวลงนมหิมา เสียงอึงคะนิงของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม 5 เขากิ่งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสวรรค์ พระเยโฮวาห์และอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น 6 จงพิลาปร่ำไห้ซี เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว วันนั้นจะมา เป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 7 เพราะฉะนั้น ทุกๆมือก็จะอ่อนเปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป 8 และเขากิ่งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา เขาจะทรมานรายดังหญิงกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากับอย่างตกตะลึง หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ 9 ดูก่อน วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำแผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น 10 เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ก่แสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน 11 เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเยือกเย็นของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความยโสของคนโหดร้าย

สมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งและคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

12 เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมีมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอฟีร์ 13 เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ 14 คนทุกคนจะหันเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ดังละมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้รวมฝูง 15 ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขา ก็จะล้มลงด้วยดาบ 16 เด็กเล็กๆของเขาจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเขา เรือนของเขาจะถูกปล้นและภรรยาของเขาจะถูกขโมย

การทำลายกรุงบาบิโลน

17 ดูก่อน เราจะรบเราให้ชาวมีเดียมาสู่เขา ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ยึดในเรื่องทองคำ 18 คันธนูของเขาจะฟาดชายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เขาจะไม่ปราณีต่อผู้บังเกิดจากครรภ์ นัยน์ตาของเขาจะไม่สงสารเด็ก 19 และบาบิโลน ซึ่งโอ้อำในบรรดาราชอาณาจักร เมืองที่สง่าและเป็นที่ยึดใจของชาวเคลเดีย จะเป็นดังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสีย 20 จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ คนอาระเบียจะไม่กางเต็นท์ของเขากิ่งนั้น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขาอนลงที่นั่น 21 แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น

และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ถือ นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆปีศาจจะเดินร่ำอยู่ที่นั่น ²² หมายความว่าเราจะเฝ้าหอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืดให้ยาวไป

การรวบรวมคนอิสราเอลในอนาคต

14 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างด้าวจะสมทบกับเขา และติดพันอยู่กับวงศ์วานของยาโคบ ² และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา และวงศาวานของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเขาจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยจับบังคับเขา ³ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เขาได้หยุดพักจากความเศร้าโศกของเจ้า และจากความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ ⁴ เจ้าจะยกคำภีร์นี้กล่าวต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า “เออ ผู้จับบังคับก็สงบไปแล้วหนอ เมืองกองคำก็สงบไปด้วย ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้ครอบครอง ⁶ ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการต่ออย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้ไต่ถ้อยยัง

ความสงบสุขทั่วโลก

⁷ โลกทั้งสี่ก็พักและสงบอยู่ เขาก็กังหลายร้องเพลงโพล่งออกมา ⁸ ต้นสนสามใบเปรมปรีดีเพราะเจ้า ต้นสนสิดาห์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า ‘ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้ไต่ถ้อยขึ้นมาต่อสู้อีกแล้ว’

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ถูกทิ้งลงในรก (ฉล 7:8; วว 19:20)

⁹ นรกเบื้องล่างก็ตื่นตื่นเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา ¹⁰ ทุกคนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า ‘เจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นอย่างพวกเราหรือ’ ¹¹ ความโง่ของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า

การล้มลงของพญามารซาตาน

¹² โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย โอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้ว เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำ ¹³ เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาขมมูสมถัน ณ ด่านทิศเหนือ ¹⁴ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ ¹⁵ แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสู่บรค ยิ่งที่ลึกของปากแดน ¹⁶ บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า ‘ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสิ้นสะเทือน ผู้เขย่าราชอาณาจักรทั้งหลาย ¹⁷ ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคำหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา’

การล่มสลายของบาบิโลนกับอาณาจักรของอัสซีเรีย (วว 18:1-24)

¹⁸ กษัตริย์กึ่งสิ้นของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน ¹⁹ แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ้งก่าที่พึงรังเกียจ เหมือนเสื้อผาของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไปยังกองหินของหลุมศพ เหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า ²⁰ เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า ‘ขออย่าให้ใครเอ่ยถึงชื่อของเชื้อสายแห่งผู้กระทำความชั่วอีกเลย ²¹ จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาเถิด เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเขา เกรงว่าเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง’” ²² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “เพราะเราจะลุกขึ้นสู้กับเขา และจะตัดชื่อกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบาบิโลน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ²³ “และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอีกาบ้าน และเป็นสระน้ำ และจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ²⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณว่า “เราจะแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็เกิดขึ้นอย่างนั้น ²⁵ คือว่าเราจะตีคนอัสซีเรียในแผ่นดินของเราให้ย่อยยับไป และบนภูเขาของเราเหยียบย่ำเขาไว้ และแอกของเขานั้นจะพรากไปจากเขาทั้งหลาย และภาระของเขานั้นจากบ่าของเขาทั้งหลาย” ²⁶ นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ²⁷ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะลบล้างเสียได้ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้

การจับบังคับและปัญหาต่างๆที่จะมาสู่อิสราเอล

²⁸ ในปีที่กษัตริย์อาหัสสิ้นพระชนม์ ภาระนี้มีมาว่า ²⁹ “ประเทศฟิลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอย่าเปรมปรีดีไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งตีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูที่บางจะออกมาจากรากเหง้าของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา ³⁰ และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะขำรากเหง้าของเจ้าด้วยการกินอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย ³¹ โอ ประเทศเมืองเอ๋ย พิลิปาร์ให้ซี โอ กรุงเอ๋ย จงร้องไห้ ประเทศฟิลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจงละลายเสีย เพราะคว้นจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแถวของเขาเลย” ³² จะตอบกู่ตของประชาชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาศิโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้วางใจในที่นั้น”

การเกี่ยวข้องกับโมอับ

15 ภาระเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ ² เขาได้ขึ้นไปยังบายิกและดีบอน ไปยังปูชนียสถานสูงเพื่อจะรำไห้ โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา ศิระะทุกศิระจะโล้น และหมวดเคราทุกคนก็ถูกโกนออกเสีย ³ เขาจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะรำไห้เป็นนักร้องที่บนหลัง-

คาเรือนและตามถนน ⁴ เมืองเฮซโบนและเอเลอาเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาจะได้ยินไปถึงเมืองยาฮาซ เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของ โมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา ⁵ จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยัง โศอาร์ เหมือนยังวัวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูอิท เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ ตามถนนสู่เมืองไฮโรนาอิม เขาจะเปล่งเสียงร้อง ถึงการกำล้าย ⁶ เพราะธารน้ำที่นิมริมก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวชอุ่มไม่มีเลย ⁷ เพราะฉะนั้นทรัพย์สิ้นซึ่งเขาเก็บ ได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะขนเอาไปข้ามลำธารต้นหลิว ⁸ เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม เสียงคร่ำครวญไปถึงเบเออร์เอลิม ⁹ เพราะน้ำของเมืองดีโมนจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นเรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนอีก คือให้สิ่งโตสำหรัชาวโมอับที่หนีไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

ธิดาของโมอับมุ่งคอยอาณาจักรของพระคริสต์

16 เจ้าจงส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเส-ลาตามทางถิ่นทุรกันดาร ไปยังภูเขาแห่งธิดาของศิโยน ² เหมือนนกที่กำลังบินหนี อย่างลูกนกที่พลัดรัง ธิดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน ³ “จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความสะดวก จงทำร่มเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย ⁴ โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้กำล้าย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้กำล้ายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว ⁵ พระที่นั่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในเต็นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสงหาความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม”

การทำลายความเย่อหยิ่งของโมอับ

⁶ เราได้ยินถึงความเย่อหยิ่งของโมอับ ว่าเขายังเสียจริงๆ ถึงความจองหองของเขา ความเย่อหยิ่งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโทษของเขจะไม่สำเร็จ ⁷ เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ เจ้าทั้งหลายจะโอดครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองศิรัหะเรเทก เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน ⁸ เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮซโบนอ่อนระทวย ทั้งเถาขององุ่นของสิบบาห์ เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชนได้ตัดกิ่งของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพเนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป ⁹ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องไห้กับคนร้องไห้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยเถาขององุ่นของสิบบาห์ โอ เฮซโบนและเอเลอาเลห์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะรดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงไห้ร้องเนื่องด้วยผลฤดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าพเจ้าที่เกี่ยวข้องของเจ้าได้สงบลงแล้ว ¹⁰ เขาเอาความชื่นบานและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนองุ่น ไม่มีใครไห้ร้อง ตามบ่ออย่างงุ่นไม่มีคนย่ำให้น้ำองุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเห่อย่างงุ่นเงียบเสียแล้ว ¹¹ ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะร่ำไห้เหมือนพิณเขาคู่เพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้าร่ำไห้เพื่อศิรัเฮเรส ¹² และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่ปูชนียสถานสูงนั้น และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล

คำพยากรณ์เรื่องประเทศโมอับ

¹³ นี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต ¹⁴ แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ภายในสามปี ตามปีข้างลูกจ้าง สง่าราศีของโมอับจะถูกเหยียดหยาม แม้มวลชนมหิมาของเขาถึงสิ้นก็ดี และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและกะปลกะปลเสีย”

การะเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส

17 การะเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส ดุเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง ² เมืองต่างๆของอาโรเออร์จะเรีสร้างเป็นนิตย จะเป็นที่สำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลงและไม่มีผู้ใดจะให้มันกลัว ³ ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอฟราอิม และราชอาณาจักรจะสูญหายไปจากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสง่าราศีของคนอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁴ และต่อมาในวันนั้นสง่าราศีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะชুবพอมลง ⁵ และจะเป็นเหมือนเมื่อคนเกี่ยวข้าวเกี่ยวเกี่ยวพืชข้าวที่ตั้งอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อคนหนึ่งเกี่ยวรวงข้าวในที่หุบเขาเรฟาอิม ⁶ จะมีผลองุ่นเหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตัดต้นมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอดสูงที่สุดสองสามลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลสี้ำลูก พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ ⁷ ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาเขาจะเอาใจใส่ในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ⁸ เขาจะไม่มองแก่นบูซา ผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาใจใส่สิ่งที่นิ้วของเขาเองได้กระทำขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพทั้งหลาย ⁹ ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกถอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่บนยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้งเพราะคนอิสราเอล และจะมีการรกร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น ¹⁰ เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และมีได้จดจำศิลาเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลุกต้นอภิมรณ และจะปลุกกิ่งไม้ต่างชาติลง ¹¹ เจ้าจะทำให้มันงอกในวันที่เจ้าปลุกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเก็บเกี่ยวก็จะหนีไป ในวันแห่งความกลัดกลุ้มและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน ¹² วัชพืชแก่ชราชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลก้องกึก และแก่เสียงครืนๆของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำที่มีกำลังมาก ¹³ ชนชาติทั้งหลายครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงขนาบไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนแกลบต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห้งปลิวไปต่อหน้าลมหมุน ¹⁴ ดุเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสยดสยอง ก่อรุ่งเช้า ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่รับของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

ประเทศเอธิโอเปียในสมัยที่อิสราเอลถูกรวบรวมกันอีก

18 วัชพืชแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึ่ม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย ² ซึ่งส่งทูตไปโดยทางทะเล โดยเรือดินกอบบนน้ำ กล่าววว่า “เจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประชาชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกปิดเปลือย ยังชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง” ³ ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญา-

ญาณขึ้นบนภูเขา จมมองดู เมื่อเขาเป่าแตร จงฟัง ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าตั้งแต่วันที่ “เราจะพิฆาตและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร้อนที่กระจำงอยู่บนผิวกาย เหมือนอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของฤดูเกี่ยว” ⁵ เพราะก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลองุ่นเปรี้ยวกำลังสุกอยู่ในช่องของมัน พระองค์จะทรงตัดแขนงออกด้วยขอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย ⁶ และเขากิ่งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยี่ยวจะกินเสียในฤดูร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว ⁷ ในครั้งนั้น เขาจะนำของกำนัลมาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปลอกเปลือก จากชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมีกษณะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาศิโยน

การะเกี่ยวกับอียิปต์

19 การะเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมฆอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ ต่อพระพิฆาตพระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสิ้นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา ² และเราจะกวาดให้คนอียิปต์ต่อสู้อีกกับคนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรอบพี่น้องของตน และทุกคนรอบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชอาณาจักรรบกับราชอาณาจักร ³ และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจวนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปรึกษารูปเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพ่อมดแม่มด ⁴ และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งกระด้าง และกษัตริย์ดูร้ายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁵ และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก ⁶ และแม่น้ำของมันจะเหือดแห้ง และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้นอ้อและกอปรือจะเหี่ยวแห้ง ⁷ กอเขมที่แม่น้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และกิ่งสั้นที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล่ไปเสียและไม่มีอีก ⁸ ชาวประมงจะร้องทุกข์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไว้ทุกข์ และผู้ที่ทอดแหลงในน้ำจะอ่อนระทวย ⁹ คนงานที่หว่านจะอับอาย ทั้งคนที่ถือฝ้ายขาวด้วย ¹⁰ บรรดาผู้ที่ทำเชือกและสร้อยสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น ¹¹ พวกเจ้านายแห่งไทรอันโง่เวลาทีเดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา พวกเจ้าจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไรว่า “ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ” ¹² พวกท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขาบอกท่านและให้เขาทำให้แจ้งชี้ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์ ¹³ เจ้านายแห่งไทรอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟุกหลอกลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็นศิลาบวมเอกของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป ¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงปณตวจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเขากิ่งหลายได้กระทำให้อียิปต์เช่เชื่อนในการกระทำทั้งสิ้นของมัน ตั้งคนเมาไซเซออยู่บนสิ่งที่เขาอาเจียน ¹⁵ ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหวัคก็ดี หางก็ดี หรือกิ่งก้านก็ดี ต้นกกก็ดี ไม่อาจจะทำได้ ¹⁶ ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเกรงกลัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกวัดแกว่งเหนือเขา ¹⁷ และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนคนหนึ่งใดเขาก็กลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ซึ่งทรงประสงค์ต่อเขากิ่งหลาย ¹⁸ ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคานาอัน และปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อทำลาย ¹⁹ ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาสำคัญแด่พระเยโฮวาห์ที่พรมแดน ²⁰ จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขากิ่งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น ²¹ และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขากิ่งหลายจะปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม ²² และพระเยโฮวาห์จะโอบอ้อมอียิปต์ ทรงโอบอ้อมพลาจ ทรงรักษาพลาจ และเขากิ่งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเขา และทรงรักษาเขา ²³ ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมไปกับคนอัสซีเรีย ²⁴ ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น ²⁵ เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงอำนวยพรว่า “อียิปต์ชนชาติของเราจะได้รับพร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา”

อัสซีเรียจะทำลายอียิปต์และเอธิโอเปีย

20 ในปีที่มีการาน (ผู้ซึ่งซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้มานั้น) ได้มาถึงเมืองอชโดดและได้ต่อสู้ยึดเมืองอชโดดนั้นได้ ² ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอสว่า “จงไปแก่ฝ่ากระสอบออกจากนั้นเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า” และท่านก็กระทำตาม เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า ³ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่อียิปต์และแก่เอธิโอเปียอันใด ⁴ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไปเป็นเชลย และจะกวาดคนเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดก้น เป็นที่ละอายแก่อียิปต์ ⁵ แล้วเขากิ่งหลายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา และอียิปต์ความโอ้อวดของเขา ⁶ และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า “ดูเถิด นี่แหละผู้ซึ่งเราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยเหลือให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร”

การะเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารเมื่อกษัตริย์เซนาเคอริบจะบุกรุก

21 การะเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมหมุนในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินอันน่ารำคาญ ² เขาบอกนิมิตที่หิยามาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย โอ เอลามเอ๋ย จงขึ้นไป โอ มีเดียเอ๋ย จงเข้าล้อมซึ่งมันให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว ³ เพราะฉะนั้นมันเอวของข้าพเจ้าจึงเต็มด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดด้วยข้าพเจ้าไว้อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าจวนใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าก็ถอยเพราะสิ่งที่ได้เห็น ⁴ จิตใจของข้าพเจ้าพุ่งขึ้นไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงโพล้เพล้ซึ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสิ้นสะเทือน ⁵ จงเตรียมสำหรับไว้ จงเฝ้าอยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้นชโลมโล้ไว้ด้วยน้ำมัน ⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าตั้งแต่วันที่ “จงไป ตั้ยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น” ⁷ เขาได้เห็นกรบพร้อมกับพลม้าเป็นคู่ๆ รถเทียมมาเป็นคู่ๆ และรถเทียมอูฐเป็นคู่ๆ เขาได้ฟังอย่างพิณพิเคราะห์ อย่างพิณพิเคราะห์ทีเดียว ⁸ แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า “พวกเขามาดุจสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่บนหอคอยตลอดไปในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน ⁹ และ ดูเถิด รถรบพร้อมพลรบกับพลม้าเป็นคู่ๆกำลังมา”

และเขาตอบว่า “บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเขา พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน” ¹⁰ โอ ท่านผู้ถูก
นวดและผู้ถูกฝึกของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น

การเกี่ยวกับดูมาห์

¹¹ การเกี่ยวกับดูมาห์ มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า “คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว” ¹² คนยามตอบว่า “เข้ามา
มาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมาอีก”

การเกี่ยวกับอาระเบีย

¹³ การเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระบวนพ่อค้าของคนเดดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงทึบในอาระเบีย ¹⁴ ชาวแผ่นดินเทมาได้นำน้ำมาให้คนกระ-
หายน เขาเอานมปิงมาต้อนรับคนลี้ภัย ¹⁵ เพราะเขาได้หนีจากดาบ จากดาบที่ชักออก จากธนูที่โค้งอยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกขกรรม
เป็นอย่างมาก ¹⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “สง่าราศีทั้งสิ้นของเคดาร์จะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีข้างลูกจ้าง ¹⁷
และนักธนูที่เหลืออยู่ของกเหลือกหารแห่งชาวเคดาร์จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว”

การเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต

22 การเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคาเรือนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน ² เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยการโห่ร้อง
เมืองที่อึกทึกครึกโครม นครที่เต็มไปด้วยผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ หรือตายในสงคราม ³ ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนี
กันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู ชายฉกรรจ์ของเจ้าทุกคนถูกจับแม้ว่าเขาได้หนีไปไกลแล้ว ⁴ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า “อย่ามองข้าพเจ้า
ให้ข้าพเจ้าหลังน้ำตาอย่างขมขื่น อย่าอุตสาห์เล่าโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า” ⁵ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระยุ่งเหยิงในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังทลายและโห่ร้องให้แก่ภูเขา
⁶ เอลามเหยียบแล่นธนู กับเหล่าธนูพร้อมพลรบและพลม้าและคีร์ก็เผยไล่ ⁷ ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยธนู และพลม้าจะเข้า
ประจำที่ประตูเมือง ⁸ พระองค์ทรงเอาสิ่งปิดบังยูดาห์ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาวุธแห่งเรือนพนา ⁹ ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดา
วิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง ¹⁰ และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็พังเรือนมาเสริมกำแพงเมือง ¹¹ ท่าน
ทำที่ขั้วน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบันดาลเหตุ และมีได้เอาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้
นานมาแล้ว ¹² ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำไห่และคร่ำครวญ ให้มีศีรษะโล้นและให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ ¹³
และ ดูก่อก มีกลิ่นขื่นขมและความยินดี มีการขว้างและฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น “ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย” ¹⁴
¹⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า “แน่ทีเดียวที่จะไม่ลบความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้า จนกว่าเจ้าจะตาย” องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้

การพิพากษาต่อเซบนาห์

¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “ไปเถิด ไปหาผู้รักษาทรัพย์สมบัติคนนี้ คือไปยังเซบนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับ
เขาว่า ¹⁶ เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่นี่ และเจ้ามีใครอยู่ที่นี้ เจ้าจึงสกดอุโมงค์ที่นี่เพื่อตัวเจ้าเอง ดุจดคนสกดอุโมงค์ในที่สูง และสลักที่อยู่สำหรับตนเองใน
ศิลา ¹⁷ ดูก่อก พระเยโฮวาห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปให้เป็นเขลยอย่างแรง พระองค์จะทรงจวดยเจ้าให้แน่น ¹⁸ และมันเจ้า และขว้างเจ้าไป
อย่างลูกบอลยังแผ่นดินกว้างเจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีธรมอันตระการของเจ้า เจ้าผู้เป็นที่ยอดสูงแก่เรือนนายของเจ้า ¹⁹ เราจะผลักเจ้า
ออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า ²⁰ อยู่มาในวันนั้นเราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอลิยาคิม บุตรชายอิ
ลคียาห์ ²¹ เราจะเอาเสื้อยศของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเขาไว้ และจะมอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และ
เขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์วานยูดาห์ ²² และเราจะวางลูกกุญแจของวังดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด
เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด ²³ และเราจะตอกเขาไว้เหมือนตอกหมุดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่นับถือเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา ²⁴ และเขา
ทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเขาซึ่งสง่าราศีทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาชนะเล็ก ๆ ทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้ง-
สิ้น ²⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ที่นั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และการที่อยู่บนนั้นจะถูกขจัด
ออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว”

การเกี่ยวกับเมืองโทรและเมืองไซดอน

23 การเกี่ยวกับเมืองโทร บรรดากำแพงแห่งการซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะว่าเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอด
เรือ เผยให้เขาทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินศิคริม ² ชาวเกาะเอ๋ย จงนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้
ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์ ³ และข้ามน้ำมากหลายรายได้ของเมืองนั้นคือชาวเมืองซีโรร่า เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรร-
ดาประชาชาติ ⁴ โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พุดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพุดว่า “ข้ามิได้ปวดครรภ์ หรือข้ามิได้คลอด
บุตร ข้ามิได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือบำรุงเลี้ยงหญิงพรหมจารี” ⁵ เขาทิ้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอียิปต์อย่างไร เขาจะแสนระทมอยู่ด้วยเรื่อง-
ราวเมืองโทรอย่างนั้น ⁶ จงข้ามไปยังการซิชเถิด ชาวเกาะเอ๋ย จงคร่ำครวญ ⁷ นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่
กาลโบราณ ซึ่งเก่าได้พามันไปตั้งอยู่ไกล ⁸ ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองโทร คือเมืองที่ใหญ่มั่งคั่ง ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่ง
พวกพาณิชย์ของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก ⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลู่ความเย่อหยิ่งของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลู่
เกียรติของผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก ¹⁰ โอ ริดาแห่งการซิชเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย ¹¹
พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดาราชอาณาจักรสิ้นสะเทือน พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยว
กับเรื่องเมืองแห่งพาณิชย์ เพื่อจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของมันเสีย ¹² และพระองค์ตรัสว่า “โอ ริดาพรหมจารีผู้ถูกนับบังคับแห่งไซดอน
เอ๋ย เจ้าจะไม่สิงโลดต่อไปอีก จงลุกขึ้นข้ามไปศิคริมเถิด แม้ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสงบ” ¹³ จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเถิด ชนชาตินี้ยังไม่มี

มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคนที่อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อสร้างเขื่อนของเขาขึ้น พวกเขาก่อวังทั้ง-หลายของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่ปรักหักพัง ¹⁴ บรรดากำแพงแห่งการซิชเอีย จึงคร่ำครวญเถิด เพราะว่าที่กำแพงเขมแข็งของเจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว ¹⁵ ต่อมาในวันนั้น เขาจะล้อมเมืองโคโรเซธิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปีโคโรเซธิบปีก็จะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า ¹⁶ “หญิงแพศยาที่เขาล้อมแล้วเอ๋ย จงหยิบพิณเขาคู่เดินไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไพเราะ ร้องเพลงหลายๆบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้” ¹⁷ ต่อมาเมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองโคโรเซธิบปี และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซู่กับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสี่บนพื้นโลก ¹⁸ สินค้าของมันและสินจ้างของมันจะเป็นของบริสุทธ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บนิ่งไว้ แต่สินค้าของมันจะจำหน่ายอาหารอุดมและเสื้อผ้างามแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

พอสมัยความทุกข์ต่างๆผ่านไปแล้วก็จะเกิดยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

24 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน ² และจะเป็นอย่างนั้นต่อปุโรหิต อย่างเป็นกับประชาชน ต่อนายของเขา อย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้หญิงของเขา อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย อย่างเป็นกับผู้ชาย ต่อผู้ยืม อย่างเป็นกับผู้ให้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างเป็นกับผู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย ³ แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว ⁴ โลกก็ไร้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พืชพริกอ่อนระกวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระกวยไป ⁵ โลกนี้ปราศเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขากิ่งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญานิรันดร์นั้น ⁶ เพราะฉะนั้นคำสาปก็สืบโลก และผู้ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย ⁷ น้ำจืดใหม่ก็ไร้ทุกข์ เถาจืดก็อ่อนระกวย จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ ⁸ เสียงสนุกสนานของรามะนาที่เขยิบ เสียงของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนานของพิณเขาคู่ก็เขยิบ ⁹ เขาจะไม่ดื่มเหล้าจืดพร้อมกับการเล่นเพลงอีก เมรัยก็จะเป็นของขมแก่ผู้ที่ดื่ม ¹⁰ เมืองที่อาจแลแตกหักเสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป ¹¹ มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล้าจืด ความชื่นบานทั้งสี่ก็เยือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หายสูญไป ¹² มีการรกร้างว่างเปล่าทั้งไว้ในเมือง ประตูก็นอกก็ถูกทุบทำลายเสีย ¹³ เพราะจะเป็นเช่นนี้อยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่างเมื่อการเก็บเล็มตามเถาจืดลง ¹⁴ เขากิ่งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะร้องเพลงฉลองความไว้อำนาจการของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้ร้องจากทะเล ¹⁵ เพราะฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลจงถวายแด่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ (สดด 2:5; วว 7:14)

¹⁶ ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกเราได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญ ว่าสง่าราศีจะมีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าก็ฝ่ายพอม ข้าพเจ้าก็ฝ่ายพอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤตอย่างทรยศยิ่ง เอย คนทรยศประพฤตอย่างทรยศยิ่ง” ¹⁷ โอ ชาวแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับก็มาทันเจ้าแล้ว ¹⁸ ต่อมาผู้ใดหนีเมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าหน้าตาของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ¹⁹ โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง ²⁰ โลกก็จะชวนเซไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอยู่บนมัน และมันจะล้มและจะไม่ลุกอีก ²¹ ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบริวารของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดาภคินีของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก

การเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งแรก

²² เขากิ่งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน ตั้งนักโทษในคุกมืด เขากิ่งหลายจะถูกกักขังไว้ในคุก และต่อมาหลายวันเขาจึงจะถูกลงโทษ ²³ แล้วดวงจันทร์จะจืดจาง และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธินจะทรงราชย์บนภูเขาไซโยนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

การมีชัยในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

25 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ แผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้มานานมาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง ² เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่ปรักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย ³ เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวายสง่าราศีแด่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่การุณจะเกรงกลัวพระองค์ ⁴ เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเขมแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเขมแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่การุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง ⁵ เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนจันใด กิ่งของผู้การุณก็จะถูกตัดลงจันนั้น ⁶ บนภูเขาพระเยโฮวาห์จอมโยธินจะทรงจัดการเสียงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเสียงด้วยของอ้วนพี เป็นการเสียงด้วยน้ำจืดที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนพีไขมันในกระดูกเต็ม ด้วยน้ำจืดตกตะกอนที่กรองแล้ว ⁷ และบนภูเขาพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และมันซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ ⁸ พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเข็นน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอาการลบลู่นชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว ⁹ ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า “ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเรา ทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์” ¹⁰ เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะพักอยู่บนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงภายใต้พระองค์ เหมือนเหยียบฟางลงในหลุมมูลสัตว์ ¹¹ และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ตั้งคนว่ายน้ำกางมือว่ายน้ำ และพระองค์จะทรงให้ความเยือกเย็นของเขาต่ำลงพร้อมกับฝ่ามือข่านายของเขา ¹² ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียดลงและเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงพงศลี

เพลงของผู้ที่รอดแล้วในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

26 ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ “เรามีเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ² จงเปิดประตูเมืองเถิด เพื่อประชาชนที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา³ ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์⁴ จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิรันดร์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนิรันดร์⁵ เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลงต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงที่พงคลี⁶ เก้าเหยียบมัน คือเก้าของคนยากจน คืออย่างเก้าของคนขัดสน”⁷ หนทางของคนชอบธรรมก็ราบเรียบ พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำวิถีของคนชอบธรรมราบรื่น⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดอยู่เพราะพระองค์อยู่ ไหว้ที่แห่งคำตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ปราศรัย⁹ จิตใจของข้าพระองค์อยากได้พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เพราะเมื่อคำตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม¹⁰ ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาก็จะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประพฤติดังอยู่ติธรรมในแผ่นดินที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความโอ้อ่าตระกูลของพระเยโฮวาห์¹¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ชูขึ้น เขาก็จะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อัศจรรย์ เพราะเขามีความอิจฉาต่อชนชาติของพระองค์ เอย ไฟแห่งส่วนปฏิปักษ์ของพระองค์จะเผาผลาญเขาเสีย¹² ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำบรรดากิจการของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น¹⁴ เขาทิ้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเย็บเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทิ้งสิ้นเสีย¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ได้ทรงรับสง่าราศี พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกลไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก¹⁶ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกข์ใจเขาได้แสวงหาพระองค์ เขาทิ้งหลายหลังคำอธิษฐานออกมาในเมื่อการทดสอบอยู่เหนือเขากันหลาย¹⁷ ตั้งหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างจับพลัน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระองค์¹⁸ ข้าพระองค์มีครรภ์ ข้าพระองค์บิดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์คลอดลม ข้าพระองค์มิได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่นดินโลก และชาวพิภพมิได้ล้มลง¹⁹ คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขากันหลายจะลุกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ ผู้อาศัยอยู่ในพงคลีเอ๋ย จงตื่นเถิดและร้องเพลง เพราะน้ำค้างของเจ้าเป็นเหมือนน้ำค้างบนผัก และแผ่นดินโลกจะทำให้ชาวแดนคนตายเป็นขึ้น

อิสราเอลพบที่ลี้ภัยในสมัยความทุกข์เวทนามครั้งใหญ่ (ฉะ 12:14)

²⁰ มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในหีบของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป²¹ เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขากันหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลังอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก

อิสราเอลจะถูกรวบรวมกันอีก

27 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแกร่งของพระองค์ต่อเลวีอาธาน ซึ่งเป็นพญานาคที่อกกิด คือเลวีอาธานพญานาคที่ขด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ใตทะเล² ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงเธอว่า “สวนองุ่นแห่งน้ำองุ่นสีแดง³ เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้รักษาดูแลมัน เราจะรดน้ำมันอยู่ทุกขณะ เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามันไว้ถึงกลางวันกลางคืน⁴ เราไม่มีความพิโรธ ใครเล่าจะให้มันหนามย้อยหนามใหญ่ขึ้นมาสู้รบกับเรา เราจะออกรบกับมัน เราจะเผามันเสียด้วยกัน⁵ หรือให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขากำสันตึกาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันตึกาพกับเรา”⁶ พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่ออกมาจากยาโคบยั้งราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม⁷ พระองค์ทรงไยดีเขาอย่างที่เขาไยดีเขาทั้งหลายที่ไยดีเขาหรือ หรือเขาถูกฆ่าอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว⁸ ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็นเชลย พระองค์ทรงต่อสู้แย่งกับเขา พระองค์ ทรงกวาดเขาไปด้วยลมฤดูเตือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันออก⁹ เพราะฉะนั้นจะลบความชั่วช้าของยาโคบอย่างนี้แหละ และนี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบาปของเขา คือเมื่อเขากำสันตึกาพกับคนของเขาให้เป็นเหมือนหินดินสอพองที่ถูกกดเป็นขึ้นๆ จะไม่มีเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้¹⁰ เพราะเมืองหน้าด่านก็จะรกร้าง ที่อาศัยก็ถูกละทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถิ่นทุรกันดาร ลูกวัวจะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่นและกินกิ่งไม้ในที่นั้น¹¹ เมื่อถึงนั้นแห่ง มันก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอามันไปก่อไฟ เพราะนี่เป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาจะไม่สงสารเขา ผู้ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา¹² ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงกวาดเอาข้าวตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงลำธารอียิปต์ โอ ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกเก็บรวบรวมเข้ามาที่ละคนๆ¹³ และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพิณาคอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานับสารพระเยโฮวาห์ บนภูเขาบรูซัทร์ที่เยรูซาเล็ม

เอฟราอิมจะถูกกวาดไปเป็นเชลย (2 พกษ 17:3-18)

28 วิบัติแก่มงกุฏอันโอ้อ่า แก่คนขี่เมาแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขา ในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหล้าองุ่นมีชัย² ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุน้ำที่กำลังไหลท่วม ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์³ มงกุฏอันโอ้อ่า คือคนขี่เมาแห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบอยู่ใต้เท้า⁴ และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเข้าก็กินมันเสียพอถึงมือเขาเท่านั้น⁵ ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี และเป็นมงกุฏแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์⁶ และเป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมแก่เขาผู้หนึ่งพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้หันการสงครามกลับเสียที่ประตูเมือง⁷ เขาเหล่านี้จะมาไปด้วยเหล้าองุ่นเหมือนกัน และไซไซไปด้วยเมรัย บุโรหิตและผู้พยากรณ์ก็ชม-

ชานไปด้วยเมรัย เขาทิ้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล้าองุ่น เขาไซเซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา⁸ เพราะสำหรับทุกสำหรับก็มีอาเจียนและความโสโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด⁹ เขาจะสอนความรู้ให้แก่ใคร เขาจะให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่หย่านมหรือ หรือให้แก่คนเอามาจากกอก¹⁰ เพราะเป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้มืด ที่นั่นหน้อย¹¹ เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว¹² คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า “นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน” ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง¹³ เพราะฉะนั้นพระวอนของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา เป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้มืด ที่นั่นหน้อย เพื่อเขาจะไปและถอยหลัง และจะแตก และจะติดบ่วงและจะถูกจับไป

ความหายนะของเอฟราอิมได้ตึกเตือนยูดาห์

¹⁴ เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายคนมักเยาะเย้ยเอ๋ย จงฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ คือเจ้าผู้ปกครองชนชาตินี้ในเยรูซาเล็ม¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า “เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และเราทำความตกลงไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป จะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้กำบังอยู่ในความมูสา”¹⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอย่างประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้นั้นที่เชื่อจะไม่รับร้อน¹⁷ และเราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกมัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกตั้ง และลูกเห็บจะกวาดเอาความเท็จอันเป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมท้นที่กำบัง”¹⁸ แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของเจ้ากับนรกจะไม่ดำรง เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป เจ้าจะถูกเหยียบย่ำลงด้วยโทษนั้น¹⁹ มันผ่านไปบ่อยเท่าใด มันก็จะเอาตัวเจ้า เพราะมันจะผ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจข่าว ก็จะเกิดแต่ความสยดสยองเท่านั้น²⁰ เพราะที่นอนนั้นสิ้นเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดอยู่บนนั้น และผ้าห่มก็แคบไม่พอคลุมตัว²¹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลุกขึ้นอย่างทันทันกับเขาเปรีชิม พระองค์จะพระพิโรธอย่างที่ไม่หุบเขากิเบอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำงานของพระองค์ งานของพระองค์ก็แปลก²² เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเป็นคนเยาะเย้ย เกลือกว่าพันธะของเจ้าจะเข้มงวดขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ยืมกลยุทธ์กำหนดการทำลายเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นแล้ว จากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา²³ เซียหูลงซี และฟังเสียงข้าพเจ้า สดับซี และฟังคำพูดของข้าพเจ้า²⁴ เขาผู้โง่เง่าเพื่อหว่าน ไถอยู่เสมอหรือ เขาเบียดดินและคราดอยู่เป็นนิตย์หรือ²⁵ เมื่อเขาปราบผิวลงแล้ว เขาไม่หว่านเทียมแดงและยี่หระ เขาไม่ใส่ข้าวสาสึเป็นแถว และข้าวบาร์เลย์ในที่อันเหมาะของมัน และหว่านข้าวไรไว้เป็นคันแดนหรือ²⁶ เพราะพระเจ้าของเขากรองสั่งสอนเขาถูกต้อง พระองค์ได้สอนเขา²⁷ เขาไม่หวดเทียมแดงด้วยเลือนหวดข้าว และเขาไม่เอาล้อเกวียนกลิ้งกับยี่หระ แต่เขาเอาไม้พลองตีเทียมแดงให้หลุดออก และเอาตะบองตียี่หระ²⁸ คนไถบดข้าวที่กำขมปังหรือ เปล่าเลย เขาไม่หวดมันเป็นนิตย์ เมื่อเขาขับล้อเกวียนเทียมม้ากับมันแล้ว เขามิได้บดมันด้วยคนขี้ม้า²⁹ เรื่องนี้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาด้วย พระองค์มหัศจรรย์นักในการปรึกษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

คำตึกเตือนแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม

29 วิบัติแก่อาร์เอล อาร์เอล นครซึ่งดาววิดทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตามรอบของมัน² เรายังจะให้อาร์เอลทุกขใจ จะมีการร้องคร่ำครวญและร้องทุกข์ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอาร์เอลแก่เรา³ และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอรบ และเราจะยกเชิงเทียนขึ้นสู่เจ้า⁴ และเจ้าจะถูกเหยียบย่ำลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลี้ภัยของแผ่นดินโลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในพงคสิ เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพุดของเจ้าจะกระซิบออกมาจากพงคสิ⁵ แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนพงคสิละเอียด และผู้นำกลัวทั้งมวลจะเหมือนแกลบที่ฟุ้งหายไป เออ ชั่วประเดี่ยวดเดียวและในทันทีทันใด⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหยียบเหยียนเจ้าด้วยฟาร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยพายุและพายุแรงกล้า ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ⁷ และมวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอาร์เอล ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขาและทำให้เขาทุกขใจ จะเป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางคืน⁸ อย่างเมื่อคนหิวฝันว่า ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็หิวอยู่ จิตใจเขาไม่อิ่ม หรือเหมือนเมื่อคนกระหายฝันว่า ดูเถิด เขากำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเปลี้ย จิตใจของเขายังแห้งผาก มวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยนก็จะเป็นเช่นนั้น

พิธีการต่างๆทางศาสนาทำให้พระเจ้าพอพระทัยมิได้

⁹ จงร้องร้อและงงงวย จงร้องเรียดและร้องไห้ เขามีนม แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาไซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย¹⁰ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเทวิญญาณแห่งความหลับสนิทลงเหนือเจ้า และปิดตาของเจ้า และพระองค์ทรงคลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านายและพวกผู้ทำนายของเจ้า¹¹ และแก่ท่านทั้งหลาย นิมิตนี้ทั้งสิ้นได้กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา เมื่อคนให้แก่คนหนึ่งท่านอ่านได้ กล่าวไว้ว่า “อ่านนี่ซี” เขาว่า “ข้าอ่านไม่ได้เพราะมีตราประทับ”¹² และเมื่อเขาให้หนังสือแก่คนหนึ่งท่านอ่านไม่ได้ กล่าวไว้ว่า “อ่านนี่ซี” เขาว่า “ข้าไม่รู้หนังสือ”¹³ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา เขายำเกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของมนุษย์ที่สอนกันมา¹⁴ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีกทั้งการประหลาดและอัศจรรย์ สติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนที่เขาใจจะถูกปิดบังไว้”¹⁵ วิบัติแก่ผู้ที่พยายามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกลับจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งการกระทำของเขาอยู่ในความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า “ใครเห็นเรา ใครจำเราได้”¹⁶ แน่นอนความวิปริตของเจ้าจะถือว่าช่างป็นเท่ากับดินเหนียว และสิ่งที่ถูกสร้างจะพุดเรื่องผู้สร้างมันว่า “เขาไม่ได้สร้างข้า” หรือสิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพุดเรื่องผู้ปั้นมันว่า “เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย” อย่างนี้หรือ

อิสราเอลจะได้รับพระพรในอนาคต

¹⁷ ไม่ใช่อีกนิตย์หน้อยเท่านั้นหรือ ที่เลบานอนจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า¹⁸ ในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยิน ถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความคลุมและความมืดของเขา¹⁹ คนใจอ่อนสุภาพจะได้ความชื่นบานสดใสในพระเยโฮวาห์เพิ่มขึ้น และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะสิงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล²⁰ เพราะว่าผู้นำกลัวจะสูญไป และผู้เยาะเย้ยจะถูกผลาญไป และคนทั้งปวงที่เฝ้ารอคอยที่จะกระทำการอันชั่วช้าจะถูกตัดขาด²¹ คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้ตักเขา

ผู้กล่าวคำขานบทที่ประตูเมือง และด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขาคิดค้นคนชอบธรรมเสีย ²² เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงไถ้อับราฮัม ตรัสดังนี้เกี่ยวกับวงศ์วานของยาโคบว่า “ยาโคบจะไม่ต้องอับอายอีก หน้าของเขาจะไม่ชดลงอีกต่อไป ²³ เพราะเมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขา ซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราในหมู่พวกเขา เขาก็หลายจะถือว่านามของเราบริสุทธิ์ เขาก็หลายจะถือว่าองค์บริสุทธิ์ของยาโคบบริสุทธิ์ และจะกลัวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล ²⁴ และบรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายัดใจจะมาถึงความเข้าใจ และบรรดาผู้ที่บ่นพึมพำจะยอมรับรู้หลักคำสอน”

การกระทำสนธิสัญญากับอียิปต์เป็นความบาป

30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิบัติแก่ลูกหลานที่ตื้อตึง ผู้กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเรา ผู้ปกคลุมด้วยเครื่องปกปิด แต่ไม่ใช่ตามน้ำใจเรา เราจะเพิ่มบาปซ้อนบาป ² ผู้ออกเดินลงไปยังอียิปต์ โดยไม่ขอคำปรึกษาจากปากของเรา เพื่อจะเข้มแข็งในการสู้รบกับฟาโรห์ เพื่อจะวางใจในร่มเงาของอียิปต์ ³ เพราะฉะนั้นการสู้รบกับฟาโรห์จะกลับเป็นความอับอายของเจ้า และการวางใจในร่มเงาของอียิปต์จะกลับเป็นที่ยายหน้าของเจ้า ⁴ เพราะแม้ว่าข้าราชการของเขาอยู่ที่ไคอัน และทูตของเขาไปถึงฮานเนส ⁵ ทุกคนได้รับความอับอายโดยชนชาติหนึ่งซึ่งช่วยเขาไม่ได้ ซึ่งมีใต้น้ำความช่วยเหลือหรือประโยชน์มาให้ ได้แก่ความอับอายและความขายหน้า” ⁶ ภาระเรื่องสัตว์ป่าแห่งภาคใต้ เขาก็หลาย บรรดากุศรัพย์สมบัติของเขามันและบรรดากุศรัพย์สินของเขามันโหนกจู่ ไปตลอดแผ่นดินแห่งความยากลำบากแสนระทม ที่ซึ่งสิงโตหนุ่มและสิงโตแก่ จูราย และจุมแมวเขาออกมา ไปยังชนชาติหนึ่งซึ่งจะช่วยเขาไม่ได้ ⁷ เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์นั้นไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้น เราจึงเรียกเขาว่า “ความเข้มแข็งของเขาคือให้หนึ่งเจยเมย” ⁸ บัดนี้ ไปเถอะ เขียนลงไว้บนแผ่นจารึกต่อหน้าเขา และจดไว้ในหนังสือเพื่อในเวลาที่จะมาถึง จะเป็นสักขีพยานเป็นนิตย์ ⁹ เพราะว่าเขาก็คือหลายเป็นชนชาติตื้อตึง เป็นลูกขี้ปด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ ซึ่งกล่าวแก่พวกผู้ทำนายว่า “อย่าเห็นเลย” และแก่ผู้พยากรณ์ว่า “อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มายา ¹¹ ออกจากทางเสีย หันเสียจากวิถี ให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลพ้นหน้าพื้นตาของเราเสีย” ¹² เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “เพราะเจ้าดูหมิ่นถ้อยคำนี้ และวางใจในการบับบังคับและการทุจริต และพึ่งอาศัยสิ่งเหล่านั้น ¹³ เพราะฉะนั้นความชั่วช้านี้จะเป็นแก่เจ้าเหมือนกำแพงสูงแยกออกไปปล่อยออกไปกำลังจะพัง ซึ่งจะพังอย่างปัจจุบันทันด่วนในพริบตาเดียว ¹⁴ พระองค์จะทรงกระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหม้อแตก ซึ่งแตกเป็นชิ้นๆอย่างไม่ปราณี ชิ้นที่แตกนั้นไม่พบชิ้นดีพอที่จะตักไฟออกจากเตา หรือใช้ตักน้ำออกจากบ่อเก็บน้ำ”

คนอิสราเอลต้องกลับใจขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

¹⁵ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “ในการกลับและหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอด กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ” และเจ้าก็ไม่ยอมทำตาม ¹⁶ แต่เจ้าทั้งหลายว่า “อย่าเลย เราจะมีม้าหนีไป” เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ “เราจะมีม้าเร็วจัด” เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด ¹⁷ คนพินหนึ่งจะหนีเพราะคำขู่ขู่ของบุคคลคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนีเพราะคำขู่ขู่ของบุคคลหลายคน จนจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาธงบนยอดภูเขา เหมือนอาณัติสัญญาบนเนิน ¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์จะได้รับพระพร ¹⁹ เพราะประชาชนจะอาศัยในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องไห้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้าร้องทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า ²⁰ และถึงเมืองค้พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่งความยากลำบาก และน้ำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครุฑทั้งหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมุมอีกเลย แต่ตาของเจ้าจะเห็นครุฑของเจ้า ²¹ และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินจอนข้างหลังเจ้าว่า “นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้” ²² แล้วเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักอาบเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่อขุดทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจ่ายมันไปอย่างฝ่าอานามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า “ไปให้พ้น” ²³ และพระองค์จะประทานฝนให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าหว่านลงที่พื้น และประทานข้าวซึ่งเป็นผลิตผลของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่ ²⁴ และวัวกับลาที่ใช้ทำนาก็กินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้ฟัวและล้อมขัด ²⁵ และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำลำธารที่มีน้ำไหลในวันที่มีการประหารอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง ²⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจ็ดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจ็ดวัน ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพันรอยบาดเจ็บแห่งชนชาติของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น ²⁷ ดูกิจ พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกริ้วของพระองค์ ภาระนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว และพระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ ²⁸ พระปัสสาสะของพระองค์เหมือนสำราญท่วมทับ ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร้อนบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีบังเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ขากรรไกรของชนชาติทั้งหลาย ²⁹ เจ้าจะมีบทเพลงอย่างคินที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีโยนตี อย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี่ เพื่อไปยังภูเขของพระเยโฮวาห์ ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล ³⁰ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรฟ้าดลงของพระองค์ ด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ ³¹ คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงโอบล้อมด้วยพระคทาของพระองค์ ³² และจิงหว่าไม้เรียวลงโทษทุกจิงหว่าซึ่งพระเยโฮวาห์โอบล้อมเหนือเขาจะเข้ากับเสียงร่ำมะนาและพิณเขาคู่ พระองค์จะทรงต่อสู้เขาด้วยสงครามพาดฟัน ³³ เพราะโทเฟกก็จัดไว้นานแล้ว เออ เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ เชิงตะกอนก็ลึกลับและกว้าง พร้อมไฟและพินมากมาย คือพระปัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธรรมาภรณ์มาจุดให้ลุก

พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม

31 วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปยังอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึ่งม้า ผู้ที่วางใจในรถรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาก็คือหลายเข้มแข็งนัก แต่มีได้หมายพึ่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์ ² แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเจตนาจะลดและจะนำภัยพิบัติมาให้ พระองค์จะมีได้ทรงเรียกพระวณะของพระองค์คืนมา แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วานผู้กระทำผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า ³ คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช่พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนัง และไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเขาก็คือหลายจะล้มเหลวด้วยกัน ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “ดังสิงโตหรือสิงโตหนุ่มคำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน และเมื่อ

เขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู้มัน มันจะไม่คร่ำครวญต่อเสียงของเขากิ่งหลาย หรือย่อนต่อเสียงอึงคะนึงของเขา ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อกุเขาศิโยนและเพื่อเนินเขาของมัน ⁵ เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้ ⁶ จงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้กบฏอย่างร้าย ⁷ เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมือของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า ⁸ และคนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนต่ำต้อยจะกินเขาเสีย และเขาจะหนีจากดาบและคนหมู่ของเขาจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง ⁹ เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไปเพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวจริงนั้น” พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไผ่ของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

อาณาจักรของพระคริสต์ในอนาคต คือความหวังของอิสราเอล

32 ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม ² และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน เหมือนธารน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลาในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย ³ แล้วตาของคนที่จะเห็นจะมีได้หลับ และหูของคนที่จะได้ยิน ⁴ จิตใจของคนที่จะเข้าใจความรู้ และลิ้นของคนที่จะพูดจะพูดจะวานอย่างกันคว้น ⁵ เขาจะไม่เรียกคนเลวทรามว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ้อยว่าเป็นคนอารี ⁶ เพราะคนเลวทรามจะพูดอย่างเลวทราม และใจของเขาก็ป้องกันความชั่วช้า เพื่อประกอบความหน้าซื่อใจคด เพื่อออกปากพูดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ เพื่อทำจิตใจของคนหิวให้อดอยากและจะไม่ให้คนกระหายได้ดื่ม ⁷ อุบายของคนถ้อยก็ชั่วร้าย เขาคิดขึ้นแต่กิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้นถูกต้อง ⁸ แต่คนใจกว้างก็แนะนำแต่สิ่งที่ประเสริฐ เขาจะดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ประเสริฐ ⁹ หญิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายเอื่อย จงลุกขึ้นเถิด และฟังเสียงของข้าพเจ้า ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังเอื่อย จงเงี่ยหูฟังคำพูดของข้าพเจ้า ¹⁰ อีกสักปีกว่าๆ หญิงที่ไม่ระมัดระวังเอื่อย ท่านจะสะดุ้งตัวสั่น เพราะไร้อรุณก็จะมีไรไฟ ฤดูเก็บผลไม้ก็จะไม่มาถึง ¹¹ หญิงที่อยู่สบายเอื่อย จงตัวสั่นเถิด ท่านผู้ไม่ระมัดระวังเอื่อย จงสะดุ้งตัวสั่นเถิด จงแก้ผ้าปล่อยตัวล่อนจ้อน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ ¹² เขาจะถูกอก ด้วยเรื่องไรนาที่แสนสุข ด้วยเรื่องเถาพุ่มผลดก ¹³ ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งงอกแต่หนามใหญ่และหนามย้อย ด้วยเรื่องบ้านเรือนที่ขึ้นบานในนครที่สนุกสนาน ¹⁴ เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นจะถูกทิ้งร้าง ป้อมปราการและหอคอยจะกลายเป็นกำแพงนิคม เป็นที่ขึ้นบานของลาป่า เป็นลานหญ้าของฝูงแพะแกะ ¹⁵ จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาบนเราจากเบื้องบน และถิ่นทุรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้ก็จะกลายเป็นป่า ¹⁶ แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้ ¹⁷ และผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนิคม ¹⁸ ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักผ่อนสงบ ¹⁹ เมื่อป่าพังทลาย ลูกเห็บจะตกและเมืองจะยุบลงทีเดียว ²⁰ ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วยน้ำที่ถึงปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินตัวและดินลาเที่ยวอยู่อย่างอิสระ

พระสัญญาและคำตักเตือนต่างๆ

33 วิบัติแก่เจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นนครทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยังการประพฤติกทรยศเสีย เขากิ่งหลายจะทรยศต่อเจ้า ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์กิ่งหลาย ข้าพระองค์กิ่งหลายรอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเขากิ่งหลายทุกเช้า เป็นความรอดของข้าพระองค์กิ่งหลายในยามทุกข์ลำบากด้วย ³ เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาท ชนชาติกิ่งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้น บรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป ⁴ ของที่รับได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตึกแตนวัยคานเก็บรวบรวม คนก็กระโดดตะครุบอย่างตึกแตนวัยบินโดดตะครุบ ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เยินยอ เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มศิโยน ⁶ สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเขา ⁷ ดูเถิด ผู้แกล้วกล้าของเขาจะร้องทูลอยู่ภายนอก คณะทูตสันตภาพจะร่ำไห้อย่างขมขื่น ⁸ ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขาคัทพันธสัญญาเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ เขาไม่นับถือคน ⁹ แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อนระทวย เลบานอนอันอับอายและถูกโค่นลง ซาโรนเหมือนถิ่นทุรกันดาร บาซันและคารเมลก็สดผลของเขา ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “บัดนี้เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู ¹¹ เจ้าจะอุมก้องแต่เคลม เจ้าจะคลอแต่ต่อ ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญเจ้า ¹² และชนชาติกิ่งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาไหม้” ¹³ เจ้าผู้อยู่ไกล ฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ใกล้ จงรับรู้เรื่องคำสั่งของเรา ¹⁴ คนบาปในศิโยนก็กลัว ความสะทกสะท้านทำให้คนหน้าซื่อใจคดประหลาดใจ “ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเราจะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิคมได้” ¹⁵ คือเขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการนับบังคับ ผู้สละมือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้อดหูจากการฟังเรื่องเล็ดตกยางออก และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย ¹⁶ เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเขา น้ำของเขาจะมีแน่ ¹⁷ ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยึดออกไกล ¹⁸ จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสยดสยอง “เขาผู้ที่ทำการนับอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่ชังบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับหอคอยอยู่ที่ไหน” ¹⁹ ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดูร้ายอีก ชนชาติที่พูดคลุมเครือซึ่งท่านฟังไม่ออก ที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้ ²⁰ จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่ดี เป็นพลับพลาที่ไม่ต้องขนย้าย หลัคนุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็กลัวไม่รู้จักขาด ²¹ แต่นั้นพระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ้อำตะการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง ที่จะไม่มีเรือกระเซียงใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีเรืองามโอ้อำผ่านไป ²² เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ²³ สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสาให้แน่นไม่ได้ หรือยึดใบให้กางไม่ได้ แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่รับได้เป็นอันมากนั้น แม้คนง่อยก็จะเอาเหยื่อได้ ²⁴ ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าช่วยอยู่” ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับอภัยความชั่วช้าของเขา

วันแห่งพระเยโฮวาห์และพระพิโรธของพระองค์

34 บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และชนชาติกิ่งหลายเอ๋ย ฟังซิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มาจากพิภพ ² เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และดุเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา พระองค์

ทรงสังหารพลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า³ คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลิ่นเหม็นแห่งศพของเขาจะพุ่งไป
 ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา⁴ บริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสิ้นของมันจะ
 ร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาวัลย์ อย่างมธื่อหล่นจากต้นมธื่อ⁵ เพราะว่าดาบของเราจะได้ตีมธื่อในฟ้าสวรรค์ ดุเดือด มันจะลงมา
 เพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เรสาปแช่งแล้ว⁶ พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะครึ่งไปด้วยโซมัน กับเลือดของลูกแกะ
 และแพะ กับโซมันของโตนแกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชายินในเมืองโบธราห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม⁷ บัญญาคอนจะล้มลง
 พร้อมกับเขาด้วย และวัวหนุ่มจะล้มอยู่กับวัวที่ฉกรรจ์ แผ่นดินของเขาจะโซกไปด้วยเลือด และดินจะได้อุดมด้วยโซมัน⁸ เพราะพระเยโฮวาห์
 ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของศิโยน⁹ และลำธารแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของ
 เมืองนี้จะกลายเป็นกำมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุกอยู่¹⁰ ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่ดับ ควันของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็น
 นิตย มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่านไปเมืองนิตย¹¹ แต่คนกระทุ้งและอีกาบ้านจะยึดมันเป็นกรรมสิทธิ์ นกที่ต้อและกาจะอา
 ศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงขึงสายแห่งความยุ่งเหยิงเหนือมัน และปล่อยลูกตั้งแห่งความว่างเปล่า¹² เขาจะเรียกพวกขุนนางมายังราชอาณาจักร
 แต่ไม่มีเลย และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย¹³ นามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน ตำแยและต้นหนามจะงอกขึ้นใน
 ป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่อาศัยของมังกร และเป็นลานของนกเค้าแมว¹⁴ และสัตว์ป่าจะพบกับหมาจิ้งจอก เมฆปีศาจจะร้องหาเพื่อน
 ของมัน เออ ฟ้าจะลงมาจากที่นั่นและหาคีตัวพิช¹⁵ นกอุจจะทำรังและตกฟองที่นั่น และนกโซ่และรวบรวมลูกอ่อนไว้ในเขาของมัน เออ เหยี่ยวปีก
 ดำจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กับของมัน¹⁶ จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีตัวใดที่
 จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนี้ได้บัญชาปากของเราแล้ว และพระวิญญาณของพระองค์ได้รวบรวมไว้¹⁷ พระองค์ทรงจับสลากให้มันแล้ว พระ
 หัตถ์ของพระองค์ได้ป็นส่วนให้ด้วยเชือกมัด มันทั้งหลายจะได้กรรมสิทธิ์เป็นนิตย มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุกชั่วอายุ

อิสราเอลจะกลับไปอยู่ที่ศิโยน

35 ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะเปรมปรีดีและผลิตดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ² มันจะออกดอกอุ
 ดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ้อ่าประการของการเมล
 และซาโรน ที่เหล่านี้จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความโอ้อ่าประการของพระเจ้าของพวกเรา³ จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำ
 หัวเข่าที่อ่อนให้มั่นคง⁴ จงกล่าวกับคนที่มิใจคร้ามกลัวว่า “จงแข็งแรงเถอะ อย่ากลัว ดุเดือด พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการแก้
 แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้รอด ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า”⁵ แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวก
 จะเบิก⁶ แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง และสิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำจะพุ่งขึ้นมาในถิ่นทุรกันดาร และลำธารจะพุ่งขึ้นใน
 ทะเลทราย⁷ ดินที่แตกกระแหงจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหายจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของมังกรที่แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้า
 พร้อมทั้งต้นอ้อและต้นกกงอกขึ้น⁸ และจะมีทางหลวงที่นั่น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทางนั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์ คนไม่สะอาด
 จะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวกเขา แล้วพวกที่เดินทางแม้นคงใจก็จะไม่หลงในนั้น⁹ จะไม่มีสิ่งใดที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบน
 ทางนั้น จะไม่มีที่นั่นไม่พบ แต่ผู้ที่โล้ไว้แล้วจะเดินบนนั้น¹⁰ ผู้ที่รับการโล้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมายั้งศิโยนด้วยร้องเพลง มี
 ความชื่นบานเป็นนิตยบนศีรษะของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาตไปเสีย

เซนาเคอริบบุกฤษฎูดาร์

36 ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้อัรบดินครที่มีป้อมของยูดาห์
 และยึดได้² และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ ไปจากเมืองลาคิชถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ พร้อมกับ
 กองทัพใหญ่ และท่านมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก³ เอลียาคิมบุตรชายอิสคียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้
 บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซนาหาราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฬเจ้ากรมสารบรรณ

รับซาเคห์ผู้เชิญอิสราเอล

⁴ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า “จงทูลเฮเซคียาห์ว่า ‘พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร⁵ ท่านคิดว่า
 (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) ‘เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ’ หรือ เตี่ยนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้ภักฏต่อเรา⁶ ดุเดือด ท่านวาง
 ใจในไม่เท่าอ้อที่เถอะ คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท่านั้นยัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา⁷ แต่ถ้า
 ท่านจะบอกเราว่า ‘เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา’ ก็ปุชนียสถานสูงและแก่นบูชาของพระองค์นั้นมีใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิ้งเสีย
 แล้ว พลาจกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ‘ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแก่นบูชานี้’⁸ ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์
 แห่งอัสซีเรียมายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหากคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้⁹ แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่ชายกองแต่เพียงคนเดียว
 ในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อกรบและเพื่อพลม้า¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้อัรบ
 ดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า ‘จงขึ้นไปต่อสู้อัรบดินนี้และทำลายเสีย’”¹¹ แล้วเอ
 ลียาคิม เซนาหาร และโยอาห์ เรียงรับซาเคห์ว่า “ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเกิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูด
 กับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย”¹² แต่รับซาเคห์ว่า “นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้า
 และแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขี้และกินเหยี่ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ”¹³ แล้วรับซาเคห์ได้ยินเรื่อง
 ตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า “จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย¹⁴ กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘อย่าให้เฮเซค
 ยาคิมลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น¹⁵ อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรง
 ช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’”¹⁶ อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า ‘จง
 ทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้อภัยจากเถาวัลย์ของตน และทุกคนจะกินจากต้นมธื่อของตน และ
 ทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน¹⁷ จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น แผ่นดินที่
 มีขนบปึงและสวนองุ่น¹⁸ จงระวังเถอะเฮเซคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น’ มีพระแห่ง
 บรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ¹⁹ พระของเมืองฮามัทและเมืองอาร

ปิดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟารวามอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ²⁰ พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของคุณให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ”²¹ แต่เขาก็ทั้งหลายนิ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า “อย่าตอบเขาเลย”

เฮเซคียาห์ฟังคำขู่ขี้ขางของรับซาเคห์

²² แล้วเอลียาซิมบุตรชายอิสคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

37 ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปพระนิเวศของพระเยโฮวาห์² และพระองค์ทรงใช้เอลียาซิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอามอส³ เขาก็ทั้งหลายเรียนกันว่า “เฮเซคียาห์ตรัสดังนั้นว่า ‘วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตีเตี้ยและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด’⁴ ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะดับถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาให้เยี้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงขนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้”

อิสยาห์สัญญาว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือยูดาห์

⁵ ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์⁶ อิสยาห์ก็บอกเขากันหลายว่า “จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา’⁷ ดูก่อน เราจะบรรจวจิตใจอย่างหนึ่งใจในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”

เซบนาเคอริบสบประมาทพระเจ้าของเฮเซคียาห์

⁸ รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รบเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่ากษัตริย์ออกจากลาซิชแล้ว⁹ พระองค์ทรงได้ยินเกี่ยวกับที่ระคาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า “เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว” และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า¹⁰ “เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า ‘อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า “เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย”¹¹ ดูก่อน ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ¹² บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์¹³ กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอารปิด กษัตริย์ของเมืองเสฟารวาม เฮนาและอิฟวาคอยู่ที่ไหน”

เฮเซคียาห์อธิษฐาน

¹⁴ เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจดหมายนั้น ออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁵ และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า¹⁶ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรูบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชาอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรทงเจี้ยพระกรรณสดับ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรทงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอรทงสดับบรรดาถ้อยคำของเซบนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มายเยี้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์¹⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำให้ประเทศทั้งสิ้นและแผ่นดินของเขานั้นร้างเปล่า¹⁹ และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีไ้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย²⁰ ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้า พระองค์ทั้งหลาย ขอรทงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกราบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว”

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยยูดาห์ให้พ้นจากเซบนาเคอริบ

²¹ แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนั้นว่า เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเซบนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย²² ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า ‘ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเยี้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศีรษะใส่เจ้า²³ เจ้าเยี้ยและกล่าวหยาบช้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบี่ยงตาของเจ้าอย่างเยื่อหยิ่งต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุกดิ์แห่งอิสราเอลปะซิ²⁴ เจ้าได้เยี้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า “ด้วยกรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิดาห์ที่สูงที่สุดของมโนลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของมโน ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดสิบที่สุดในชายแดนของมโน ที่ป่าไม้แห่งการเมล²⁵ ข้าขุดบ่อและดื่มน้ำ ข้าได้เอาผ้าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโอบตีให้แห้งไป”²⁶ เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ตีกดาบรพพ์ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเราจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง²⁷ ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญิงที่ทุ้งนา และเหมือนหญิงอ่อน เหมือนหญิงที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะจอกจามอย่างนั้น²⁸ แต่เราได้อธิษฐานที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา²⁹ เพราะเจ้าได้เกรี้ยวกราดต่อเรา และความจงหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาชอกของเราเกี่ยวจอกเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น³⁰ และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลิจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่าน และเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน³¹ ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงเวียนของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน³² เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้”³³ เพราะฉะนั้น

พระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า ‘ท่านจะไม่เข้าไปในนครนี้หรือยังถูกรูไปทีนั้น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทียนสู้มัน ³⁴ ท่านมาจากไหน ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ³⁵ เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา” ³⁶ กูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ดุเดือด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น ³⁷ แล้วเซนนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ออกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนั้นแคว ³⁸ ต่อมาขณะเมื่อท่านมีสภการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัดรัม เมเลคและซาเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซารฮัดโดนโอรสของท่านขึ้นครองครองแทนท่าน

เฮเซคียาห์ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรนั้น

38 ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประชวรใกล้จะสิ้นพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น” ² แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ³ ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำการที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร” และเฮเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว ⁴ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า ⁵ “จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดุเดือด เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี ⁶ เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ ⁷ นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้ ⁸ ดุเดือด เราจะกระทำให้เงาที่ดวงอาทิตย์ทอดมาบนนาฬิกาแดดของอาหัสยอนกลับมาสืบขึ้น” ดวงอาทิตย์ก็ได้ย้อนกลับบนนาฬิกาแดดสืบขึ้น ตามขั้นที่ได้ตกไป ⁹ บทประพันธ์ของเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่ได้ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรของพระองค์นั้น มีว่า ¹⁰ ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูแดนคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า ¹¹ ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก ¹² อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเต็นท์ของผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน ¹³ ข้าพเจ้าได้คิดจนรุ่งเช้าว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิ่งโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน ¹⁴ ข้าพเจ้าร้องอย่างคนนางแอ่นหรือคนกรอด ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนกเขา ตาของข้าพเจ้าเหนียวอ่อนด้วยลมของขึ้นข้างบน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์ ¹⁵ แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสงี่ยมตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพเจ้า ¹⁶ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต ¹⁷ ดุเดือด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความขมขื่นมากยิ่งขึ้น แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพิเนาศ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระองค์ ¹⁸ เพราะแดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกย่องพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังปากแดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้ ¹⁹ คนเป็นคนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้ บิดาจะได้สำแดงความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขา ²⁰ พระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้า ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ²¹ ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวว่า “ให้เขาเอานมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และเปะไว้ที่พระยอดเพื่อพระองค์จะฟื้น” ²² เฮเซคียาห์ได้ตรัสด้วยว่า “อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์”

เฮเซคียาห์สำแดงคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (2 พกษ 20:12)

39 คราวนั้น เมโรดคบาลาดัน โอรสของบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ทรงประชวรและทรงหายประชวรแล้ว ² และเฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดีเพราะเขาเหล่านั้น และทรงพาเขาชมคลังทรัพย์ของพระองค์ ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศและน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา ³ แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลพระองค์ว่า “คนเหล่านี้ถูกละไว้บ้าง และเขามาแต่ไหนเข้าเฝ้าพระองค์” เฮเซคียาห์ตรัสว่า “เขาได้มาหาเราจากเมืองไกล จากบาบิโลน” ⁴ ท่านทูลว่า “เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง” และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า “เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำแดงแก่เขา” ⁵ แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า “ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ⁶ ดุเดือด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁷ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนกในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน” ⁸ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่” เพราะพระองค์ดำริว่า “จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา”

จงเล่าโลมชนชาติของพระเจ้า

40 พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า “จงเล่าโลม จงเล่าโลมชนชาติของเรา ² จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็อภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ”

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:3)

³ เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย ⁴ หุบเขาทุกแห่งจะลุกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ ⁵ และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว”

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์ (อสย 40:6—41:29)

⁶ เสียงหนึ่งร้องว่า “ร้องซิ” และเขาว่า “ข้าจะร้องว่าอะไร” บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา ⁷ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแต่ก็เดียว ⁸ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวอนะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ ⁹ โอ ศิโยนเอ๋ย ผู้นำข่าวดี เจ้าจงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำข่าวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเถิด อย่ากลัวเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาห์ว่า “ดูเถิด นี่พระเจ้าของเรา” ¹⁰ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ¹¹ พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะแกะของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระกรวง และทรงค้ำย่นาบรรดาที่มีลูกอ่อนไป ¹² ผู้ใดได้เคยตวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว บรรจพวงกลีบของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขาในตาชั่งและชั่งเนินด้วยตราช ¹³ ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์ ¹⁴ พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ ¹⁵ ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบแกะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย ¹⁶ เลบานอนไม่พอเป็นพื้น และสัตว์ป่าบนนี้ก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁷ ต่อพระพักตร์พระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าความว่างเปล่าและการไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น ¹⁸ ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร ¹⁹ รูปเคารพสลักนั้นหรือ ช่างเขากล่อมไม้ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และหล่อสร้อยเงินให้ ²⁰ เขาผู้ที่ยากจนจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเขาก็เลือกต้นไม้ที่จะไม่พ เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมาตกแต่งให้เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่หวั่นไหว ²¹ ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

พระเจ้าประทับเหนือขอบวงกลมของแผ่นดินโลก

²² คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมณฑลของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตึกดิน ผู้ทรงขึ้นฟ้าสวรรค์เหมือนขึงม่านและกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย ²³ ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล่า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนคนพิการ ²⁴ พอปลูกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหว่านเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามาบนเขา เขาก็จะเหี่ยวแห้งไป และลมพายุก็จะพัดพาเขาไปเหมือนตอข้าว ²⁵ องค์บริสุทธ์ตรัสว่า “เราจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราจะเหมือนเขา” ²⁶ จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอาณานิคมอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว ²⁷ โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า “ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย” ²⁸ ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิรันดร์ คือพระเจ้าผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ ²⁹ พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีความกล้า พระองค์ทรงเพิ่มแรง ³⁰ แม้คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว ³¹ แต่เขาก็กว้างผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์

41 โอ เกะทั้งหลายเอ๋ย จงสงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายฟังกำลังของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้ แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา ² ใครได้เราใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนผงกลีบ และแก่คันธนูของท่านเหมือนตอข้าวที่ถูกพัดไป ³ ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ ⁴ ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนี้เรียกบรรดาชั่วอายุทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอวสาน เราคือผู้เป็น ⁵ เกะทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาก็กว้างใจเข้ามาใกล้ ⁶ ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า “จงกล้าเถิด” ⁷ ช่างไม้ก็หุนใจช่างทอง ผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็หุนใจผู้ที่ตีทั่งว่า “พร้อมแล้วสำหรับการบัดกรี” และเขาก็เอาตะปูตึงไว้เพื่อไม่ให้หวั่นไหว ⁸ แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา ⁹ เจ้าผู้ซึ่งเรายึดไว้จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป” ¹⁰ อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาดใจ เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา ¹¹ ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้ความอายและอดสู เขาจะเป็นความว่างเปล่า คนเหล่านั้นที่ฝันสู่เจ้าจะพินาศไป ¹² เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ท่าสงครามกับเจ้าจะเป็นความว่างเปล่าและเป็นสิ่งไร้ค่า ¹³ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จะยึดมือขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า” ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ไถ่ของเจ้าคือองค์บริสุทธ์แห่งอิสราเอล” ¹⁵ ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นเหมือนนวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เจ้าจะนวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนแกลบ ¹⁶ เจ้าจะชั้ดินและลมจะพัดมันไปเสีย และลมพายุจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอวดอ้างในองค์บริสุทธ์แห่งอิสราเอล ¹⁷ เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำและ

ไม่มี และสิ้นของเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยินเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา ¹⁸ เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำถิ่นกุดกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ ¹⁹ ในถิ่นกุดกันดารเราจะปลูกต้นสนสิดาห์ ต้นกระถิ่นเทศ ต้นน้ำมันเชียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ทั้งต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชะอุ่มตลอดปีด้วยกัน ²⁰ เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บริสุกดิ์แห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้ ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จงนำข้อคดีของเจ้าขึ้นมา” กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า “จงนำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา” ²² ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราราบว่ามิอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจงเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา ²³ จงแจ้งแก่เราว่าต่อไปนี้จะเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เอย จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราได้ขยาดและดูกัน ²⁴ ดูเถิด เจ้าไม่มีคำอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ²⁵ เราได้เร้าผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เขาจะเรียกนามของเรา เขาจะเหยียบผู้ครอบครองเหมือนเหยียบปูนสอ เหมือนช่างหม้อย่ำดินเหนียว ²⁶ ใครแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า “เขาชอบธรรม” เอย ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เอย ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เอย ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเจ้า ²⁷ คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า “ดูเถิด ดูเขาทั้งหลาย” และเราจะส่งผู้นำข่าวดีให้แก่เยรูซาเล็ม ²⁸ แต่เมื่อเราเองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านี้ คือผู้ที่เมื่อเราก็มักได้ให้คำตอบ ²⁹ ดูเถิด พระเหล่านั้นไร้ประโยชน์ทั้งสิ้น บรรดากิจการของมันก็เป็นความว่างเปล่า รูปเคารพหล่อของมันก็เป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ (มธ 12:18-21; พม 2:5-8)

42 จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปิติยินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ ² ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำให้ได้ยินเสียงของท่านตามถนน ³ ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หึก และใส่ตะเคียงที่ถูกรับหรืออยู่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง ⁴ ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแก่จนกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และเกาะกึ่งหลายจะรอคอยพระราชบัญญัติของท่าน ⁵ พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงขึงม่าน ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่บังเกิดจากโลกออกไป ผู้ทรงประกาศนุเคราะห์ใจแก่ประชาชนที่บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า ⁶ “เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพินธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ ⁷ เพื่อเบิกตาคนที่ตามอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ

อิสราเอลจะได้กลับไปอยู่ในแผ่นดินของตน

⁸ เราคือพระเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา สง่าราศีของเรา เรามีได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก ⁹ ดูเถิด สิ่งล่วงแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้ฟังแล้ว” ¹⁰ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก ทั้งผู้ที่ลงไปยังทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้งเกาะกึ่งหลายและชาวถิ่นนั้น ¹¹ จงให้ถิ่นกุดกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เคदारอาศัยอยู่ จงให้ชาวศิลากร้องเพลง ให้เขาให้ร้องมาจากยอดภูเขา ¹² จงให้เขาถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาะกึ่งหลาย

อิสราเอลจะรับโทษ

¹³ พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแก่ลึกลับ พระองค์จะทรงเร้าความหึงหวงของพระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรงร้อง พระองค์จะทรงให้ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อศัตรูของพระองค์ ¹⁴ เราได้นิ่งอยู่มานานแล้ว เราเซียบอยู่และรังแกตนเองไว้ บัดนี้เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะสังหารผลาญและทำลายสิ้นกันก็ ¹⁵ เราจะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพืชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกลายเป็นเกาะ และจะให้สระแห้งไป ¹⁶ เราจะจูงคนตามอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก เราจะนำเขาไปในทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จัก เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่คิดให้ตรง สิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา ¹⁷ เขาทิ้งหลายจะหันกลับ และจะต้องขายหน้าอย่างที่สุด คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพหล่อว่า “ท่านเป็นพระของเรา” ¹⁸ ท่านผู้หูหนวกเอ๋ย ฟังซิ และท่านผู้ตามอดเอ๋ย มองซิ เพื่อท่านจะเห็นได้ ¹⁹ ใครเป็นคนตามอด ก็ผู้รับใช้ของเราเนบิซ หรือใครหูหนวกอย่างกับทูตของเราที่เราใช้ไป ใครตามอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตามอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ²⁰ เจ้าเห็นหลายอย่าง แต่มิได้สังเกต หูของเจ้าเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน ²¹ เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัย ที่จะเชิดชูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ ²² แต่นี้เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ในคอก เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของริบซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า “คืนซิ” ²³ ผู้ใดในพวกเจ้าจะเจียหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต ²⁴ ใครมอบยาโคบให้แก่ผู้รับ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยโฮวาห์หรือ ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอมดำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเขามิได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ ²⁵ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลังความโกรธจัดลงมาบนเขา และหลังอานุภาพของสงคราม ทำให้เขาติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไม่ฆ่าเขา แต่เขามีได้เอาใจใส่

พระสัญญาอันประเสริฐแก่อิสราเอล

43 บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ใส่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา ² เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า ³ เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุกดิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้เอธิโอเปียและเส-บาเพื่อแลกกับเจ้า ⁴ เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า ⁵ อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเชื้อสายของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก ⁶ เราจะพูดกับทิศเหนือว่า ‘ปล่อยเถิด’ และกับทิศใต้ว่า ‘อย่ายึดไว้’ จงนำบรรดาบุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่าธิดาของเรามาจากปลายแผ่นดินโลก ⁷ คือทุกคนที่เขาเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศีของเรา เราได้

ป็นเขา เออ เราได้สร้างเขาไว้”⁸ จงนำประชาชาติทั้งหลายผู้ตบอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หูหนวกแต่เขายังมีหู ออกมา⁹ ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลางเขามีผู้ที่แจ้งอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วให้เราฟังได้ ให้เขากิ่งหลายนำพยานของเขามาพิสูจน์ตัวเขา และให้เขาได้ยืนและกล่าวว่า “จริงแล้ว”¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกป็นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี¹¹ เรา เราคือพระเยโฮวาห์ และนอกจากเราไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด¹² เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พวกเรา เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹³ “เออ ตั้งแต่เดิมเราก็เป็นพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้”¹⁴ พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า “เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และเราจะนำบรรดาขุนนางของเขาลงมา คือพวกเคลเดียในกำป็นที่เขากิ่งหลายเคยให้ร้อง¹⁵ เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า”¹⁶ พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีมานูภาพ¹⁷ ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอาณานิคมออกมา เขากิ่งหลายนอนลงด้วยกันและลุกขึ้นไม่ได้ เขากิ่งหลายสูญไปและดับเสียเหมือนไส้ตะเกียง ตรัสดังนี้ว่า¹⁸ “อย่าจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน¹⁹ ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งใหม่ บัดนี้จะงอกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่แห้งแล้ง²⁰ สัตว์ป่าในทุ่งจะให้เกียรติเรา คือมังกรและนกกะลา แมว เพราะเราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร ให้แม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพื่อให้ น้ำดื่มแก่ชนชาติผู้เลือกสรรของเรา²¹ คือชนชาติที่เราป็นเพื่อเราเอง เพื่อเราจะถวายสรรเสริญเรา²² โอ ยาโคบเอ๋ย ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเห็นดเห็น้อยเราแล้ว²³ เจ้ามิได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา หรือให้เกียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เรามิได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา หรือให้เจ้าเห็นดเห็น้อยด้วยเรื่องกำยาน²⁴ เจ้ามิได้เอาเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเห็นดเห็น้อยด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า²⁵ เรา เราคือพระองค์นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้²⁶ จงฟื้นความให้เราฟัง ให้เรามาโต้ด้วยกัน เจ้าจงให้การมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก²⁷ บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนกิ่งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา²⁸ ฉะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เรามอบยาโคบให้ถูกสาปแช่ง และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหยาบช้า”

พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

44 “โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟังซี”² พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงป็นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยเจ้า ตรัสดังนี้ว่า “โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยชูรูน ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่ากลัวเลย³ เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และล้าราลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า⁴ เขากิ่งหลายจะงอกขึ้นมาท่ามกลางหญ้า เหมือนต้นหลิวข้างลำธารน้ำไหล⁵ ผู้นี้จะว่า ‘ข้าเป็นของพระเยโฮวาห์’ และอีกคนหนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ และอีกคนหนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า ‘ของพระเยโฮวาห์’ และขนานนามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล”⁶ พระเยโฮวาห์ พระบรมมหา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า “เราเป็นผู้ต้นและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้า⁷ ใครเหมือนเราจะป่าวร้องได้ ให้เขาแจ้งให้ทราบ และให้เขาเล่าถึงเรื่องต่อหน้าเราตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณ และให้เขาบอกแก่เขากิ่งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น⁸ อย่ากลัวเลย และอย่าขามเลย เรามิได้เล่าให้เจ้าฟังตั้งแต่เกิดด่าบรรพ์และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยานกิ่งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย”⁹ บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักต่างๆที่ไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น และสิ่งที่เขาปิตินดนั้นก็ไม่มีประโยชน์ เขาเป็นพยานของเขาเอง พยานเหล่านั้นกิ่งไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้องอับอาย¹⁰ ใครเล่าป็นพระหรือลัทธิรูปเคารพสลักซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรเลย¹¹ ดูเถิด เพื่อนกิ่งสิ้นของเขาจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็ป็นแต่มนุษย์ ให้เขาชุมนุมกันกิ่งหมด ให้เขายืนขึ้น เขาจะสยดสยอง เขาจะรับความอับอายด้วยกัน¹² ช่างเหล็กใช้คีมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแขนที่แข็งแรงของเขา เออ เขาคิวและกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้ต็มน้ำเลย และอ่อนเปลี้ย¹³ ช่างไม้ซึ่งเชือกวัด เขาเอาดินสอดขีดไว้ เขาแต่งมันด้วยคม และขีดไว้ด้วยวงเวียน เขาแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคน ตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือน¹⁴ เขาตัดต้นสนสีดาร์ลง เขาเลือกต้นสนจีนและต้นโอ๊ก และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางต้นไม้ในป่า เขาปลูกต้นแอชและฝืนก็เลี้ยงมัน¹⁵ แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้อบอุ่นตัวเขา เออ เขาคือไฟและบึงขมมปึง และเขาเอามาทำพระองค์หนึ่งและนมัสการมันด้วย เออ เขาคือเป็นรูปแกะสลักและกราบรูปนั้น¹⁶ เขาเผาในกองไฟครั้งหนึ่ง บนครั้งหนึ่งเขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอิม และเขาอบอุ่นตัวของเขาด้วย แล้วว่า “อ้าฮา ข้าอุ่นจัง ข้าเห็นไฟแล้ว”¹⁷ และที่เหลือนั้นเขาก้าเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเขา และกราบลงนมัสการรูปนั้น และอธิษฐานต่อรูปนั้นและว่า “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์”¹⁸ เขากิ่งหลายไม่รู้ หรือเขากิ่งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล่าก็ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้¹⁹ ไม่มีใครพิเคราะห์จิตใจของตนเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า “ข้าได้เผามันเสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าก็เอาถ่านมันมาบึงขมมปึง ข้าย่างเนื้อกินแล้ว และควรหรือที่ข้าจะก้าส่วนที่เหลือให้เป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชัง ควรหรือที่ข้าจะกราบลงต่อก่อนไม้ก่อนหนึ่ง”²⁰ เขากิ่งขึ้นใจที่หลอกลวงนำเขาให้เจ็น เขาช่วยจิตใจตัวเองให้พ้นหรือพูดว่า “ไม่มีความรู้ในมือข้างขวาของข้าหรือ” ก็ไม่ได้

พระเยโฮวาห์คือผู้ไถ่ของอิสราเอล

²¹ โอ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ป็นเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า²² เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆกบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว²³ โอ ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ ห้วงลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง ภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ป่าไม้เอ๋ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล²⁴ พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้ป็นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสดังนี้ว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์แต่ลำพัง ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกด้วยตัวเอง²⁵ ผู้กระทำให้กลางของคนมุสาไม่ปลง และกระทำพวกโหรให้บ้าๆบอๆ ผู้คนคนฉลาดให้กลับหลัง และกระทำให้ความรู้ของเขาเขาไป²⁶ ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนงานแห่งกุดของพระองค์ ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคนอาศัยอยู่’ และ

ถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า ‘จะมีคนมาสร้างขึ้น และเราจะยกสิ่งปรักหักพังของมันขึ้น’²⁷ ผู้กล่าวแก่ที่ลี้กว่า ‘จงแห่งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห่ง’

ไซรัส เมษบาลของพระเยโฮวาห์ จะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่

²⁸ ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า ‘เขาเป็นเมษบาลของเรา และเราจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ’ กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ‘จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น’ และถึงพระวิหารว่า ‘จะวางรากฐานของเจ้า’”

45 พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดปล่อยบรรดาคนนั้นเอวของบรรดาคนเหล่านั้น ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมีให้ประตูเมืองปิด ดังนั้น² “เราจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่กดให้เป็นที่ตั้งตรง เราจะพังประตูทองสัมฤทธิ์ให้เป็นชิ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด³ เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และขุมทรัพย์ในที่ลี้ลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า⁴ เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักเรา

พระเจ้าคือความหวังอันเดียวของเรา

⁵ เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอาเจ้า แม้เจ้าไม่รู้จักเรา⁶ เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่วันขึ้น และจากที่วันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก⁷ เราปั้นความสว่างและสร้างความมิด เราทำสันติภาพและสร้างชีวิต เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้น⁸ ฟาสุวรรณเอ๋ย จงไปรยฝนมาจากเบื้องบน และให้ท้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออก เพื่อความรอดจะได้งอกขึ้นมา และยิ่งความชอบธรรมให้พุ่มขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโฮวาห์ได้สร้างมัน”⁹ วัชพืชแก่ผู้ที่ยืนอยู่กับผู้สร้างของเขา จงให้หม้อดินอยู่กับบรรดาช่างปั้นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินเหนียวจะพุดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า “ท่านกำลังทำอะไร” หรือผลงานของท่านจะว่า “ท่านไร้มือ”¹⁰ วัชพืชแก่ผู้ที่พุดกับบิดาว่า “ท่านให้เกิดอะไร” หรือกับผู้หญิงว่า “เธอคลอดอะไร”¹¹ พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขาดังนี้ว่า “เจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดมีมาถึงลูกหลานของเรา และถึงกิจการแห่งมือของเรา เจ้าสั่งเราเซียว¹² เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราซึ่งฟาสุวรรณ และเราบัญชาบริวารทั้งสิ้นของมัน¹³ ด้วยความชอบธรรมเราได้กระทำท่าน และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสิ้นจางหรือเพื่อสิ้นบน” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

ความรอดสำหรับอิสราเอล

¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “พลแรงงานของอียิปต์และสินคำกำไรของเอธิโอเปีย และคนเส-บา คนร่างสูงจะมาหาเจ้าและจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิงวอนเจ้าว่า ‘พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น’”¹⁵ แก่จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์ไว้ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด¹⁶ เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูไปด้วยกัน¹⁷ แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอดด้วยความรอดเนื่องนิศัย เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอดไปเป็นนิศัย¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟาสุวรรณ พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสดังนี้ว่า “เราคือพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก¹⁹ เรามีได้พุดในที่ลี้ลับ ในที่มืดแห่งแผ่นดินโลก เรามีได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า ‘จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง’ เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ให้ความชอบธรรมเราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ²⁰ จงขมขม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทิ้งหลายไม่รู้ความ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้²¹ จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทิ้งหลายปรึกษาหารือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ฟังมานานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา²² มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก²³ เราได้ปฎิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า ‘หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ้นจะต้องปฎิญาณต่อเรา’²⁴ แน่นอนผู้หนึ่งจะพุดว่า ‘ในพระเยโฮวาห์ข้ามีความชอบธรรมและอานุภาพ’ มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่แค้นเคืองต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า²⁵ เชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดีภูมิใจในพระเยโฮวาห์”

ความขี้เขลาแห่งรูปเคารพ

46 “พระเบลลึเลียนลง พระเนโบก็กรุดลง ปฎิมากรของพระนี้อยู่บนสัตว์และวัว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าหามอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระบนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย² มันกรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย³ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเรารู้มาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์⁴ จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก เราได้สร้าง เราจะอยู่ไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น⁵ เจ้าจะเทียบเราและทำเราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน⁶ บรรดาผู้ที่โยกทองคำออกจากใกล้และซังเงินในตาซัง จ้างช่างทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทิ้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย⁷ เขาทิ้งหลายเอารูปนั้นใส่บา เขามามไป เขาตั้งไว้ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ต้อง หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้⁸ จำข้อนี้ไว้และจงเป็นลูกผู้ชายแก่ โอ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ⁹ จงจำสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา¹⁰ ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลยให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าววว่า ‘แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น’¹¹ เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพุดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย¹² เจ้าผู้จิตใจดีตั้ง เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเราสิ¹³ เราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่ศิโยนเพื่ออิสราเอล ส่งาราศีของเรา”

บาบิโลนจะถูกการพิพากษา

47 โอ ธิดาพรมจारीแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงมานั่งในพงคลี โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเราจะคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป³ เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเราจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์⁴ พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล⁵ โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเฉยๆ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเราจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย⁶ เรารู้ว่าต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงความกรุณาต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา⁷ เจ้าว่า “ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิത്യ” เจ้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สนใจ หรือจดจำบ้านปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้⁸ ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเพลิดเพลิน จงฟังเรื่องนี้ คือผู้นั่งอย่างไร้กังวล ผู้คิดในใจของตนว่า “ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นแม่ม่าย หรือรู้จักที่จะพรากจากลูก”⁹ ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพรากจากลูกและความที่เป็นแม่ม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคุณเป็นอันมาก และอาณาภพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า¹⁰ ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมั่นอยู่ในความช่วยเหลือของเจ้า เจ้าว่า “ไม่มีผู้ใดเห็นข้า” สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้าทำให้เจ้าเอนไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า “ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก”¹¹ ฉะนั้นความช่วยเหลือจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามีขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถถอดถอนได้ และความพินาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย¹² จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคุณเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักนักหนาตั้งแต่สาวๆ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ชะรอยเจ้าจะมีชัย¹³ เจ้าเหน็ดเหนื่อยกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลุกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และพุ่งดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในวันขึ้นค้ำว่า จะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า¹⁴ ดูกิจ เขาจะเป็นเหมือนตอข้าว โฟพะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเองให้พ้นจากกำลังของเปลวเพลิงไม่ได้ นี้ไม่ใช่ถ่านที่จะให้ใครอุ่น ไม่ใช่ไฟที่จะให้ใครผิง¹⁵ บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยคนนั้นจะเป็นเช่นนี้แก่เจ้า ผู้ซึ่งคำมากับเจ้าตั้งแต่สาวๆ เขาต่างจะพเนจรไปมาในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

พระสัญญาต่างๆแก่อิสราเอล

48 ฟังข้อนี้ซิ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากน้ำที่หลายของยูดาห์ ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มิใช่ด้วยสัจจะและความชอบธรรม² เพราะเขายานนามของเขาเองตามนครบรูทรี และฟังอาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา³ “สิ่งล่วงแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น⁴ เพราะเรารู้ยิวว่าเจ้าถือด้านและคอยของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์⁵ เราก็จ้างเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็คงได้ทำให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า ‘รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าบัญชามันมา’⁶ เจ้าได้ยิวแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลานี้ไปเราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้⁷ เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนี้เจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า ‘ดูเถิด เรารู้แล้ว’⁸ เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพฤตอย่างทรยศหนัก และรู้ว่า ตั้งแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด⁹ เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะหน่วงเหนี่ยวความกริ้วของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมีได้ตัดเจ้าออกไปเสีย¹⁰ ดูกิจ เราได้ถลุงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ใจ¹¹ เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะว่านามของเราจะถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สง่าราศีของเรา เราจะไม่ให้ใครอื่น¹² ฟังเราซิ โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ทีเดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย¹³ เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน¹⁴ เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและคอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อบาบิโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้อับชาวเคลเดีย¹⁵ เรา นี้เราเองได้พูด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำเรียมในทางของท่าน¹⁶ จงเข้ามาใกล้เรา ฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามีได้พูดในที่ลับ ตั้งแต่มันเกิดมา เราก็คงได้อยู่ที่นั่นแล้ว” และบัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา¹⁷ พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป¹⁸ โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล¹⁹ เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากบั้นเอวของเจ้าเหมือนเม็ดทราย ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา”²⁰ จงไปเสียจากบาบิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศข้อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า “พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว”²¹ เมื่อพระองค์ทรงนำเขากลับมาทางทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ทรงฝ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา²² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”

อิสยาห์เป็นลูกศรขัดมัน; พระเจ้าทรงเรียกท่านตั้งแต่ในครรภ์

49 โอ เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลเอ๋ย จงฟัง พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาข้าพเจ้า² พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรขัดมัน พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้เสียในแล่งของพระองค์³ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า”⁴ แต่ข้าพเจ้าว่า “ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่าๆ ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ อนิจจัง แต่แน่ละ ความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า”⁵ และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า “ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า”⁶ พระองค์ตรัสว่า “ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตระกูลของยาโคบขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่

กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า” ⁷ พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอลและองค์บรุษผู้ ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดังนี้ว่า “กษัตริย์ทั้งหลายจะทอพระเนตรและทรงลุกยืน บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สัตย์ซื่อ องค์บรุษผู้ของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า”

พระสัญญาว่าอิสราเอลจะกลับสู่สภาพดี

⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่านั้น ⁹ เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจองจำว่า ‘ออกไปเถิด’ ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า ‘จงปรากฏตัว’ เขาทิ้งหลายจะเสียชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา ¹⁰ เขาทิ้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขาจะทรงนำเขาไป และจะนำเขาไปตามน้ำพุ ¹¹ เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง ¹² ดุเถิด พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดุเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจากแผ่นดินสเวเน” ¹³ โอ ฟาสุวรรณเอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงสิงโลดเถิด โอ ภูเขาเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล่าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ ¹⁴ แต่ศิโยนกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว” ¹⁵ “ผู้หญิงจะลืมบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า ¹⁶ ดุเถิด เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ ¹⁷ ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่งรีบ ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า ¹⁸ จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เขาทิ้งหลายชุมนุมกัน เขาทิ้งหลายมาหาเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่อยู่ตราบไถ เจ้าจะสวมเขาทิ้งหลายไว้หมดอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์ ¹⁹ เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่รกร้างของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปด้วยเหตุมีชาวเมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล ²⁰ เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสียไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า ‘ที่นี่แคบเกินไปสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้อาศัยอยู่’ ²¹ แล้วเจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า ‘ใครหนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว ถูกกวาดไปเป็นเชลยและย้ายไปโน่นมานี่ แต่ใครหนอซบเลี้ยงคนเหล่านี้ ดุเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน”

ประเทศต่างๆที่บีบบังคับอิสราเอลจะถูกลงโทษ

²² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “ดุเถิด เราจะยกมือของเราไว้กับบรรดาประชาชาติ และยกสัญญาณของเราต่อชนชาติทั้งหลาย และเขาทิ้งหลายจะอุมับรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะใส่บาเบกมา ²³ บรรดา กษัตริย์จะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเสียพงศสิทธิ์แก่ของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ประสบความสำเร็จ” ²⁴ จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเชลยของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ ²⁵ แน่นอนละ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “แม่เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องเอาไป และเหยื่อของผู้นำกลั้วก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด ²⁶ เราจะให้ผู้บีบบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าองุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะกราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อำนาพยาของยาโคบ”

พระเยซูคริสต์จะทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

50 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “หนังสือหย่าของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสียนั้น อยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าหนีของเรากันไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดุเถิด เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป ² คำโมเนะ เมื่อเรามาจึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสั้น ไถไม่ได้หรือ และเราไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดุเถิด เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการขนาบของเรา เรากะทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลายของแม่น้ำนั้นก็เหือดเพราะขาดน้ำ และตายเพราะกระหาย ³ เราห้ามฟาสุวรรณไว้ด้วยความดำมืด และเอาผ้ากระสอบมาคลุม” ⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำขู่ผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเข้าพระองค์ทรงปลุก ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเมิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ยิน ข้าพเจ้าไม่หันกลับ ⁶ ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่โอบตีสักข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ดึงคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หนีหน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด ⁷ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่าจะข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย ⁸ พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ ใครจะสู้คดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืนอยู่ด้วยกัน ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เรามาใกล้ข้าพเจ้า ⁹ ดุเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดุเถิด บรรดาเขาทุกคนจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย ¹⁰ ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีแสงสว่าง จงให้เขาวางใจในพระนามพระเยโฮวาห์ และฟังอาศัยพระเจ้าของเขา ¹¹ ดุเถิด เจ้าทิ้งสิ้นผู้ก่อไฟ ผู้เอาดินไฟคาดตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และด้วยแสงดุ้นไฟซึ่งเจ้าได้ถือ เจ้าจะได้รับอย่างนี้จากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความเศร้าโศก

ความเล่าโลมสำหรับศิโยน

51 “จงฟังเราสิ เขาทิ้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจงมองดูบ่อหินซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา ² จงมองอันราบรื่นบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซาราคผู้คลอดเจ้า เพราะเมื่อมีเขาอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเราอวยพรเขา และกระทำให้เป็นคนมากมาย ³ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเล่าโลมศิโยน พระองค์จะทรงเล่าโลมที่ทิ้งร้างทิ้งสิ้นของเธอ และจะทำถิ่นทุรกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดน และทะเลทรายของเธอเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบความชื่นบานและความยินดีในเธอ ทั้งการโมทนาและเสียงเพลง ⁴ ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเสียงของเรา โอ ชาติของเราเอ๋ย จงเชิญหูกูฟังเรา เพราะราชบัญญัติจะออกไปจากเรา และความยุติธรรมจะออกไปเป็นความสว่างของชนชาติทั้งหลาย ⁵ ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว

และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว แขนของเราจะพิพากษาชนชาติทั้งหลาย เกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา และเขาจะหวังคอยแขนของเรา⁶ จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญสิ้นไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้ายาว และเขากิ่งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย⁷ จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งราชบัญญัติของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหาของเขายาว⁸ เพราะว่าตัวมอดจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้ายาว และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ⁹ โอ ข้าแต่พระกรของพระเยโฮวาห์ จงตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลัง จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือที่ฟืนราหับ และทำให้พญานาคได้รับบาดเจ็บ¹⁰ ท่านไม่ใช่หรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือน้ำของมหาสมุทรใหญ่ด้วย ซึ่งทำที่ลึกของทะเลให้เป็นหนทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถ่ไว้แล้วเดินผ่านไป¹¹ ฉะนั้นผู้ที่ไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาซิโยน ความชื่นบานเป็นนิรันดร์จะอยู่บนศีรษะของเขา เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการไว้ทุกข์จะหายไปเสีย¹² เรา คือเราเอง ผู้เล่าโหมเจ้า เจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกลัวบุตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า¹³ และที่ได้สืบพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตนเสีย ผู้ทรงขึงฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กลัวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวเขาที่จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า¹⁴ ผู้ใดที่เป็นเขลยเร่งรีบเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาจะไม่ขาด¹⁵ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็คะนอง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁶ และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า ‘เจ้าเป็นชนชาติของเรา’¹⁷ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัวเอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด เจ้าผู้ได้ตีมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ้อยแห่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ตีถึงตะกอน ซึ่งถ้อยแห่งความโศก และดูมันออก¹⁸ ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีผู้ใดนำนาง ในบรรดาบุตรชายที่นางซุบเสียงมาก็ไม่มีใครจูงมือนาง¹⁹ สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า ผู้ใดเล่าจะเศร้าโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การล้างผลาญและการทำลาย การกั้นดารอาหารและดาบ เราจะให้ใครไปปลอบประโลมเจ้าดีหนอ²⁰ บุตรชายของเจ้าสลับไปแล้ว เขาอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัวป่าตัวผู้ติดข้าย เขากิ่งหลายโซกโซนด้วยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ และการขนาบของพระเจ้าของเจ้า²¹ ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนมแต่มีไข้ด้วยเหล้าองุ่น จงฟังข้อนี้เถิด²² องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสู้คดีแห่งชนชาติของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด เราได้เอาถ้อยแห่งความโศกมาจากมือของเจ้า แล้วตะกอนในถ้อยแห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องตีอีก²³ แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรนหน้าเจ้า ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า ‘ก้มลง เราจะได้ข้ามไป’ และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป”

กรุงเยรูซาเล็มในสมัยอาณาจักร 1000 ปี

52 โอ ศิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลังของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม กรุงบรึลฤทธิเอ๋ย จงสวมเสื้อผ้างามของเจ้า เพราะผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัด และผู้ไม่สะอาดจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกเลย² โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสลัดตัวจากผงโคลน จงลุกขึ้น และนั่งลง โอ ริดดาแห่งศิโยนที่เป็นเขลยเอ๋ย จงแก้พันธะออกจากคอของเจ้า³ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เจ้าถูกขายเปล่านั้น และเจ้าจะถูกไถ่โดยไม่ใช่เงิน”⁴ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “แต่ก่อนนั้นชนชาติของเราลงไปสู่อียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขาโดยปราศจากสาเหตุ”⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ฉะนั้นบัดนี้เรามีอะไรอยู่ที่นั่น ด้วยว่าชนชาติของเราถูกนำเอาไปเสียเปล่านั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ผู้ครอบครองของเขาทำให้เขาร้อง และเขากล่าวหาขยาบหยามต่อนามของเราทุกวันตลอดไป⁶ เหตุฉนั้นชนชาติของเราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวันนั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี่แหละผู้พูด ดูเถิด คือเราเอง”⁷ เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมา ก็งามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า “พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง”⁸ พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง เขาจะร้องเพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำศิโยนกลับมา⁹ เจ้าคือที่ที่สร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล่าโหมชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงเปลี่ยพระกรอันบรึลฤทธิของพระองค์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ และที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา¹¹ เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเยโฮวาห์ ไปซิ จงไป ออกไปจากที่นั่น อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด จงออกไปจากท่ามกลางเธอ จงชำระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์¹² เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระงับหลังเจ้า¹³ ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นที่เกิดกุน และท่านจะสูงนัก¹⁴ ด้วยคุณเป็นอันมากตะสิ่งเพราะท่านฉันทัด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด¹⁵ ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติเป็นอันมากตกตะสิ่งฉันทัดนั้น บรรดาภคัตริย์ก็จะปิดพระโอษฐ์เพราะท่านนั้น เพราะเขากิ่งหลายจะเห็นสิ่งที่ไม่ได้ใครบอกเขา และเขาจะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

การพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

53 ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด² เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห่ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีงามที่ที่เราจะพึงปรารถนาท่าน³ ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคืนเคຍกับความระทมทุกข์ และดังผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน⁴ แต่ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ⁵ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกข้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลดปล่อยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องพกข้ำนั้นก็ให้เราหายดี⁶ เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน⁷ ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปรปักษ์ เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันเป็นฉันทัด ท่านก็ไม่ปรปักษ์ของท่านเลยฉันทัดนั้น⁸ ท่านถูกนำไปจากคอกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา⁹ และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับคนชั่ว แม้ว่าท่านมิได้กระทำการการุณประการใดเลย และไม่มีอาการหลอกลวงในปาก

ของท่าน¹⁰ แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพักช้าด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน¹¹ ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้อย่างท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย¹² ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเจริญจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณะ และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิด

อิสราเอลเป็นดัง “ภรรยาผู้ถูกละทิ้ง” ได้กลับคืนมา

54 “จงร้องเพลงเถิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย ผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าบุตรของเจ้าอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีมากกว่าบุตรของภรรยาที่ได้แต่งงาน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้² “จงขยายสถานที่แห่งเต็นท์ของเจ้า และให้เขาซึ่งมานของที่อาศัยของเจ้าออก อย่างน่าพอใจ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้า³ เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่ร่ำรวยมีคนอาศัยอยู่⁴ อย่างกลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่างอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมนความอายในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่ต้องจำที่เขาคิดความเป็นมาของเจ้าอีก⁵ เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังภรรยาผู้ถูกละทิ้งและไถ่มนัสใจ เหมือนภรรยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง” พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้⁷ “เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่คนเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง⁸ เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณานิรันดร์ เราจะมีเมตตาต่อเจ้า” พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสดังนี้⁹ “สำหรับเราเรื่องนี้เหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้ปฏิญาณว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยฉันใด เราจึงได้ปฏิญาณว่า เราจะไม่โกรธเจ้า และจะไม่ขมขื่นเจ้าฉันนั้น¹⁰ เพราะภูเขาจะพลาจากไป และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรุณาของเราจะไม่พลาจากไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป” พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้¹¹ “โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ถูกพายุพัดพา และขาดการเล่าโลม ดูกิจการ เราจะวางศิลาของเจ้าไว้ในพลวง และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูริย์¹² เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยโมรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม และชายแดนทั้งสี่ของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา¹³ บุตรทั้งสี่ของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง¹⁴ เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับเพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยองเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า¹⁵ ดูกิจการ พวกเขาจะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มิใช่เพราะมาจากเรา ผู้ใดปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราะเจ้า¹⁶ ดูกิจการ เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเหมาะกับงานของมัน เราได้สร้างผู้ผลาญเพื่อทำลายด้วย¹⁷ ไม่มีอาวุธใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้าจะปรับโทษสิ้นทุกสิ่งที่คุณขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

ความรอดสำหรับมนุษย์ทั้งปวง

55 “โอ เชิญทุกคนที่กระหายจงมาดื่มน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเถิด มาซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า² ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ผลแรงงานซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปีติยินดีในไขมัน³ เอียงหูของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นนอนของเราต่อดาวิด⁴ ดูกิจการ เรากระทำให้ท่านเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง⁵ ดูกิจการ เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้าเหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ⁶ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้⁷ ให้คนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมละความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเขา และยิ่งพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ⁸ เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้⁹ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเรา ก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น¹⁰ เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด¹¹ คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นฉันนั้น¹² เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า และต้นไม้มิทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน¹³ แก่นต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แก่นต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นและแต่พระเยโฮวาห์ มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ ซึ่งจะไม่มีถูกตัดออกเลย”

พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย

56 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเราใกล้จะมา และความชอบธรรมของเราจะเผยออก² ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนี้ และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มั่น ผู้รักษาวันสะบาโตไม่เหยียดหยามวันนั้น และระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ”³ อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตคือพระเยโฮวาห์กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแ่จากชนชาติของพระองค์” และอย่าให้ชนที่พูดว่า “ดูเถิด ข้าเป็นต้นไม้แห้ง”⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เรื่องชนที่ทั้งหลายผู้รักษาวันสะบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งทีพอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้มั่น⁵ ภายในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อนิรันดร์แก่เขาทั้งหลายซึ่งจะไม่ตัดออกเลย⁶ และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตคือพระเยโฮวาห์ ปรนนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระเยโฮวาห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวันสะบาโต และมีได้เหยียดหยาม และยึดพันธสัญญาของเรามันไว้⁷ คนเหล่านี้เราจะนำมายังภูเขาบริสุทธิ์ของเรา และกระทำให้เขาชื่นบานอยู่ในนิเวศอิสรภาพของเรา เครื่องเผาบูชาของเขาและเครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นทีโปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิสรภาพ สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย”⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย

ตรัสว่า “เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขา นอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว”⁹ เจ้าบรรดาสัตว์ป่าทุก มากินซี ทั้งเจ้าบรรดาสัตว์ในป่า¹⁰ ยามของเขาตามอด เขาทิ้งปวงไร้ความรู้ เขาทิ้งปวงเป็นสุนัขใบ้ เขาหาไม่ได้ ได้แต่หลับ ได้แต่นอน รักแต่ดวง¹¹ เออ เขาเป็นสุนัขตะกละ ซึ่งไม่รู้จักอ้ม เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เข้าใจไม่ได้ เขากุ๊กคนกลับไปตามทางเขาเอง ต่างก็หาทำไร้ใส่ตนเอง ไม่เว้นสักคน¹² เขาทิ้งหลายว่า “มาเถิด ให้เราเอาเหล่าอู่น ให้เราเติมเมรัยให้เต็มตัวเรา และพรุ่งนี้ก็จะเหมือนวันนี้ใหญ่โตเกินขนาด”

“ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”

57 คนชอบธรรมพิณาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาถูกเอาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเอาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา² เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็จะพักอยู่บนที่นอนของเขา³ แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่เมด เชื่อสายของคนลวงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี่⁴ เจ้าทั้งหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอ้าปากเหยียดแลบลิ้น หลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื่อสายแห่งความมุสามิใช่หรือ⁵ คือเจ้าผู้รื้อนเร้าด้วยรูปเคารพภายใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาใต้ชอกหิน⁶ ส่วนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลากแห่งลำธาร มัน มันเป็นส่วนของเจ้า เจ้าได้เทเครื่องดื่มบูชาและถวายธัญญาบูชาให้แก่มัน เราจะได้รับการเล่าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านี้หรือ⁷ บนภูเขาสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา⁸ เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประตูและเสาประตู เจ้าจึงเปิดฝักคลุมที่นอนของเจ้า เจ้าขึ้นไปบนนั้น เจ้าทำให้มันกว้าง และเจ้าตกลงกับมันเพื่อเจ้าเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มองดูการเปลือย⁹ เจ้าเดินทางไปหาภักษัตริย์พร้อมกับน้ำมัน และกวีน้ำหอมของเจ้า เจ้าได้ส่งทูตของเจ้าไปไกล แม้ให้ลงโปงจนถึงนรก¹⁰ เจ้าเหน็ดเหนื่อยเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้ามิได้พูดว่า “หมดหวัง” เจ้าประสบชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้ไต่ถามใคร¹¹ เจ้าครั้นคร้ามและกลัวใคร เจ้าจึงได้มูสาวอยู่นั่นเองและไม่นึกถึงเรา และไม่เอาใจใส่เราสักนิด เรามีโต๊ะจับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซีเจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา¹² เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า¹³ เมื่อเจ้าร้องจ๊อกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ช่วยเจ้าให้พ้นซี แต่ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้กุ๊กเขบบริสุทธ์ของเราเป็นมรดก¹⁴ และจะมีเสียงว่า “พูนดิน พูนดินขึ้น และจงเตรียมทาง รื้อถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเรา”¹⁵ องค์ผู้สูงเด่นคือผู้อยู่ในนิรันดร์กาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธ์ ตรัสตั้งนี้ว่า “เราอยู่ในที่ที่สูงและบริสุทธ์ และอยู่กับผู้ที่มีจิตใจสำนึกผิดและถ่อม เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นใจของผู้สำนึกผิด¹⁶ เพราะเราจะไม่ต้องสู้แย้งอยู่เป็นนิตย์ หรือโกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว¹⁷ เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลภของเขา เราตีเขา เราซ่อนตัวและโกรธ แต่เขายังหันกลับเดินตามชอบใจของเขาอยู่¹⁸ เราได้เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขา และสนองเขากับผู้ไว้ทุกข์ให้เขาด้วยการเล่าโลม”¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเขาให้หาย”²⁰ แต่คนช้วนั้นเหมือนทะเลที่กำเริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้อ และน้ำของมันก็กวตมและเลนขึ้นมา²¹ พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า “ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว”

การอดอาหารที่พอพระทัยพระเจ้า

58 “จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้งแก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเขา แก่วงศ์วานของยาโคบเรื่องบาปของเขา² แต่เขายังแสวงหาเราทุกวันและปิตียนดีที่จะรู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรม และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็ขออภัยอันเที่ยงธรรมจากเรา เขาทิ้งหลายก็ปิตียนดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า³ พวกเขาทูลว่า ‘ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้ออดอาหาร และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย’ ดูก่อน ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด⁴ ดูก่อน เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต่อด้วยหมัดชั่วร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง⁵ อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนข่มขู่ การก้มศีรษะของเขาเหมือนอ้อเล็ก และปูฝ่ากระสอบและขี้เถ่ารองใต้เขา อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ⁶ การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธนะของความชั่ว การปลดปล่อยภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน⁷ ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ⁸ แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาอย่างอรุณ และเปลวของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะระงับหลังเจ้า⁹ แล้วเจ้าจะกูล และพระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องกูล และพระองค์จะตรัสว่า ‘เราอยู่ที่นี่’ ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการขี่หน้า และซึ่งการพูดอย่างไร้สาระ¹⁰ ถ้าเจ้ากุมเกชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกข่มขู่ได้อ้อมใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมืด และความมืดคลุมของเจ้าจะเป็นเหมือนเทียนวัน¹¹ และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอ้อมในฤดูแล้ง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรดเหมือนน้ำพุ ที่น้ำของมันไม่ขาด¹² และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า ‘เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คนคองเพื่อจะได้อาศัยอยู่’

การถือวันสะบาโต

¹³ ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่า วันปิตียนดี และเรียกวันบริสุทธ์ของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้าเอง¹⁴ แล้วเจ้าจะได้ความปิตียนดีในพระเยโฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว”

พระเจ้าทรงสามารถ ยินดีและมีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอด

59 ดูก่อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มิได้สั้นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรมติง ซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน² แต่ที่ว่าความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกแยะระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า

พระองค์จึงมิได้ยื่น³ เพราะมือของเจ้ามกลืนด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าพึมพำความอธรรม⁴ ไม่มีผู้ใดฟังอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดขึ้นศาลอย่างสัตย์จริง เขาทิ้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งครมครมความชั่วและคลอเคลียความชั่วช้า⁵ เขาฟักไข่กับทาง เขาทอใยแมงมุม เขาผู้กินไข่นั้นก็ตาย แม้ไข่ลูกใดถูกหุบ จูรัยก็เป็นตัวขึ้นมา⁶ ใยของมันเป็นใช้เป็นเสื้อผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มีนํ้ามาคลุมตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันการุณย์ก็อยู่ในมือของเขา⁷ เก้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา⁸ เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้ถนนของเขาคดโค้ง ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข⁹ เพราะฉะนั้นความยุติธรรมจึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน เราทั้งหลายคอยท่าความสว่างและ ดูเกิดความมืด คอยท่าความสดใส แต่เราดำเนินในความมืดคลุ้ม¹⁰ เรากิ่งหลายคล้าทำแพงเหมือนคนตาบอด เราคล้าหารากกับว่าเราไม่มีลูกตา เราสะดุดในเวลาเที่ยงเหมือนในเวลากลางวัน เราอยู่ในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย¹¹ เราทุกคนครางเหมือนหมี และพิลาปเหมือนนกเขา และมองหากความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หากความรอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา¹² เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ก็หลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็ปรึกรปร้าข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ ส่วนความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก¹³ คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหันไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบิบบังคับและการกบฏ การก่อและการกล่าวคำเท็จจากใจ¹⁴ ความยุติธรรมก็หนีกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้¹⁵ เออ สัจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่ปราศจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเยโฮวาห์ทรงเห็น แล้วไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ก็ไม่มีความยุติธรรม¹⁶ พระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนวอนเพื่อ เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ชูพระองค์ไว้¹⁷ พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นกับกรวง และพระมาลาแห่งความรอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาย และเอาความกระตือรือร้นห่มพระองค์¹⁸ พระองค์จะทรงชำระให้ตามการกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรปักษ์ของพระองค์ และสิ่งสนองแก่ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก่เกาะทั้งหลาย¹⁹ เขายังจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และสง่าราศีของพระองค์จากที่ตะวันออกขึ้น เมื่อศัตรูมาอย่างแม่น้ำเชี่ยว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะยกทรงขึ้นสู่เมฆ

พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน

²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “และพระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หนีจากการละเมิด”²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเขากิ่งหลาย คือวิญญาณของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่ปราศไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกาลนิรันดร์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

สง่าราศีของศิโยนในอนาคต

60 “จงลุกขึ้น ดายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาเหนือเจ้า² เพราะว่า ดูเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดก็บังคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และเขาจะเห็นสง่าราศีของพระองค์เหนือเจ้า³ และบรรดาประชาชาติจะมาถึงความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุขใสแห่งการขึ้นของเจ้า⁴ จงเงยตาของเจ้ามองให้รอบและดู เขาทิ้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขากิ่งหลายมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า⁵ แล้วเจ้าจะเห็นและโศกเศร้าด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะหันมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมาหาเจ้า⁶ มวลอุฐจะมาห้อมล้อมเจ้า อุฐหนุมจากมีเดียนและเอเฟซ บรรดาเหล่านั้นจากเขาจะมา เขาจะนำทองคำและกำยาน และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันน่าสรรเสริญของพระเยโฮวาห์⁷ ฟองแพะและแกะทั้งสิ้นแห่งเคดาร์จะรวมมาหาเจ้า และผู้ของเนบายทจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้นไปบนแท่นบูชาของเราอย่างเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้นิเวศแห่งสง่าราศีของเราได้รับสง่าราศี⁸ เหล่านี้เป็นใครนะที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกเขาไปยังหน้าต่างของมัน⁹ แม่นอนเกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำปั่นแห่งการชัชก่อนเพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล นำเงินและทองคำของเขามาด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับสง่าราศี¹⁰ เหล่าบุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาวจะปรนนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราเขียนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า¹¹ ประตูเมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืนมันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย¹² เพราะว่าเป็นประชาชาติและราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพิณาศ เออ บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง¹³ สง่าราศีแห่งเลบานอนจะมาหาเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชอุ่มตลอดปีด้วยกัน เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งเก้าของเรารุ่งโรจน์¹⁴ บุตรชายของคนเหล่านั้นที่ได้บิบบังคับเจ้าจะมาโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขากิ่งหลายจะเรียกเจ้าว่า ‘เป็นพระนครของพระเยโฮวาห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล’¹⁵ ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็นที่ยเกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเข้ามาเลย เราจะกระทำให้เจ้าโอ้อ่าระการเป็นนิรันดร์ เป็นความชื่นบานทุกชั่วอายุ¹⁶ เจ้าจะได้ดูदन่านมของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดูदनมของบรรดากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อุปถัมภ์ของยาโคบ¹⁷ แทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้ ทองสัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า และความชอบธรรมเป็นนางงานของเจ้า¹⁸ ในแผ่นดินของเจ้าเขาจะไม่ได้ยินถึงความการุณย์อีก ในเขตแดนของเจ้า ถึงการล้างผลาญหรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่า ‘ความรอด’ และประตูเมืองของเจ้าว่า ‘ความสรรเสริญ’¹⁹ ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็นความสุขใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิรันดร์ของเจ้า และพระเจ้าของเราจะเป็นสง่าราศีของเจ้า²⁰ ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่ยั้งแรม เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมดสิ้นไป²¹ ชนชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิรันดร์ นอกที่เรากลุก และผลงานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี²² ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพินันๆ และผู้เฒ่าที่สุดจะเป็นประชาชาติอันมีอนุภาพ เราคือพระเยโฮวาห์ ถึงเวลาเรากิ่งจะเร่ง”

ข่าวประเสริฐเรื่องความรอดในศิโยน

61 “พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่กับข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ก้มใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ ² เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล่าไพบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

³ เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในศิโยน เพื่อประกาศความสวยงามแทนขี้เถ้าให้เขา น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ก้อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้มิแห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี ⁴ เขาทิ้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นใหม่ เขาจะซ่อมห้วยเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า นั้น คือที่ที่รกร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้ว ⁵ คนต่างถิ่นจะยินดีเสียงฟู่แฉะและของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างต่างจะเป็นคนโกลาและคนแต่งเถาของเจ้า ⁶ แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประกาศความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอดในสง่าราศีของเขากันหลาย ⁷ แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสู เขากันหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเขากันหลาย เขาจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความขึ้นบานเป็นนิത്യจะเป็นของเขา ⁸ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์รักความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา เรานำกิจการของเขาด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขา ⁹ เชื้อสายของเขากันหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้ ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพร” ¹⁰ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะสิงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา ¹¹ เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นงอกขึ้นมาฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

62 เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุขใส และความรอดของกรุงนี้อย่างคบเพลิงที่ถูกอยู่ ² บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประกาศ ³ เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเจ้า ⁴ เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า “ถูกทอดทิ้ง” และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า “ซึ่งร้างเปล่า” แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า “เยฟซิมบาห์” และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า “บิวลาห์” เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิชิตยิวในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน ⁵ เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีฉันใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าฉันนั้น และเจ้าบ่าวเปรมปรีดีเพราะเจ้าสาวฉันใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีเพราะเจ้าฉันนั้น ⁶ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืนเขากันหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เขากันหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ ไม่ต้องระงับเสียง ⁷ และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนาและกระทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก ⁸ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และด้วยพระกรอานุกาพของพระองค์ว่า “แน่นอนเราจะไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างต่างจะไม่ดื่มน้ำจืดของเจ้า ซึ่งเจ้าตรากตรำได้มาฉัน ⁹ แต่ผู้ใดที่เกี่ยวเก็บไว้จะได้กินและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา” ¹⁰ จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหมือนชนชาติทั้งหลาย ¹¹ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า “จงกล่าวแก่ธิดาของศิโยนว่า ‘ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์’” ¹² และคนจะเรียกเขากันหลายว่า “ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับโล้วแล้วของพระเยโฮวาห์” และเขาจะเรียกเจ้าว่า “หามาได้ เมืองที่มีได้ถูกทอดทิ้ง”

บ่อย่ำอู่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า (อสย 2:10-22; วว 19:11-21)

63 นี่ใครหนอที่มาจากเมืองเอโดม เสื้อผ้าข้อมสีจากเมืองโบธราห์ พระองค์ผู้ซึ่งโอ้อำในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ “นี่เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอานุภาพที่จะช่วยให้รอด” ² ท่าไม้เครื่องทรงของพระองค์ จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ย่ำบ่อย่ำอู่น ³ “เราได้ย่ำบ่อย่ำอู่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะทำมันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขาจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด ⁴ เพราะวันแก้แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึง ⁵ เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่าไม่มีผู้ช่วยไว้ เพราะฉะนั้นแขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้ ⁶ เราจะย่ำชนชาติทั้งหลายลงด้วยความโกรธของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาถดถอยลงบนแผ่นดินโลก”

พระเจ้าทรงดูแลรักษาอิสราเอล

⁷ ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวาห์ประกาศแก่พวกเรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุวัติให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ ⁸ เพราะพระองค์ตรัสว่า “แน่ทีเดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พุดมุสา” และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁹

พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเขา และกตสรวรรคที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไล่เขาด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน¹⁰ แต่เขาทั้งหลายได้กบฏ และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหันเป็นศัตรูของเขาทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขาทั้งหลายเอง¹¹ แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อน ถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า “พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแพะแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งบรรจพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางเขา¹² ผู้นำเขาทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกน้ำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดร์ให้พระองค์เอง¹³ ผู้ได้นำเขาทั้งหลายข้ามทะเลนั้นเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มีได้เสดุด¹⁴ อย่างสัตว์เลี้ยงไปยงหุบเขาจันใด พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ประทานให้เขาหยุดพักฉนั้น” ฉะนั้นพระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แด่พระองค์เอง¹⁵ ขอกอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงเพ่งดูจากสถานบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือร้นและอาณาภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัยกรุณาและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์อยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ¹⁶ แม่นอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อับราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาว่าข้าพระองค์ได้ไม่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระบรรดาของพระองค์ และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ทรูทูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์¹⁸ ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแค่ประเดี๋ยวหนึ่ง ปฏิกิริยาของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง¹⁹ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เขาไม่ได้เรียกพวกเขาโดยพระนามของพระองค์

พระเจ้าทรงเป็นช่างปั้น เราเป็นดินเหนียว

64 โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้หนอ เพื่อภูเขาจะไหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์² ดังเมื่อไฟที่ทำให้ละลายไหม้อยู่ และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฏิกิริยาของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะสะเทือนต่อพระพักตร์พระองค์³ เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา ภูเขาที่เคลื่อนที่ลงมาต่อพระพักตร์พระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ นอกเหนือพระองค์⁵ พระองค์ทรงพบเขาที่ขึ้นบานและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ดูกิจ พระองค์ทรงกริ้ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁶ ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างใบไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พิศพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม⁷ ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เร้าตนเองให้ยึดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้พาลยาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถ์ทักของพระองค์⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงกริ้วนัก และขอย่าทรงจดจำความชั่วช้าไว้เป็นนิรันดร์ ดูกิจ ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งสิ้นเป็นชนชาติของพระองค์¹⁰ หัวเมืองบริสุทธิ์ของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโยนได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง¹¹ นิเวศอันบริสุทธิ์และงามของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันน่าปรารถนาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นได้ถูกทิ้งร้าง¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ยังจะทรงยับยั้งพระองค์ไว้หรือ พระองค์จะทรงเจียมอยู่และข่มใจพวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

พระเจ้าทรงตอบพวกอิสราเอลที่เหลื่ออยู่

65 “คนเหล่านั้นที่มีได้ขอพบเรา แสงหาเรา คนเหล่านั้นที่มีได้แสงหาเราได้พบเรา เราว่า ‘เราอยู่ที่นี้ เราอยู่ที่นี้’ ต่อประชาชาติที่เขาไม่ได้อาศัยโดยนามของเรา² เรื่อยมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติที่มีกบฏ ผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบายของตนเอง³ ชนชาติที่ยั่วเยาเราให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ⁴ ผู้ซึ่งคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้างคืนในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามิแกงซึ่งทำด้วยเนื้อที่น่าสะอิดสะเอียน⁵ ผู้กล่าวว่า ‘ออกไปห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า’ เหล่านี้เป็นคว้นอยู่ในจมูกของเร เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่วันยังค่ำ⁶ ดูกิจ มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า ‘เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขา⁷ ทั้งความชั่วช้าของเจ้าและความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย’” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เขาได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหยาบช้าต่อเราบนเนิน เราจึงจะตั้งกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา”⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “น้ำจืดใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า ‘อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ในนั้น’ จันใด เราจักกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่ทำลายเขาหมดทีเดียวฉนั้น⁹ เราจะนำเชื้อสายออกมามากมายจากยาโคบ และผู้รับมรดกของเขาทั้งหลายของเรา จากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁰ ชาวโรนจะเป็นลานหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโศกจะเป็นที่ให้อาหารวัว เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสงหาเรา¹¹ แต่เจ้าทั้งหลายจะกอดกัพระเยโฮวาห์ ผู้ลื้มภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโชค และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเคราะห์¹² เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับดาบ และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำชั่วในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิติยินดีด้วย”¹³ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “ดูกิจ ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะหิว ดูกิจ ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดูกิจ ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดิ์ แต่เจ้าจะโศก¹⁴ ดูกิจ ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะโศกยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม¹⁵ เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเรา เพื่อใช้แข่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น¹⁶ ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งความจริง และผู้ใดที่ปฏิญาณในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งความจริง เพราะความลำบากแก่แก่นั้นก็ลื้มเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา

แผ่นดินโลกใหม่และฟ้าสวรรค์ใหม่

17 เพราะ ดูก่อน เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก 18 แต่จงขึ้นบานและเปรมปรีดี เป็นนิตยในสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ดูก่อน เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นที่พักผ่อนและชนชาติของเมืองนั้นให้เป็นความชื่นบาน 19 เราจะเปรมปรีดีด้วยเยรูซาเล็มและชื่นบานด้วยชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง 20 ในนั้นจะไม่มีทารกที่มีชีวิต เพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่แข่ง 21 เราจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เราจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน 22 เราจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เราจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานน้ำมือของเขานาน 23 เขาทิ้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือคลอดบุตรเพื่อความสยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย 24 และต่อมา ก่อนที่เขาจะเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง 25 สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว และพงคลีจะเป็นอาหารของวัว มันทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายทั่วภูเขาศรีสุทธีของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

พระพรแห่งอาณาจักรของพระเจ้า

66 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิเวศซึ่งเราจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน 2 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านี้จึงเป็นขึ้นมา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “แต่คนที่นี่ต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ลุ่มและสำนึกผิดในใจ และตัวสั้นเพราะคำของเรา 3 เขาผู้ขำขิวเราะกับเขาฆ่าคน เขาผู้ถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาราวกับเขาตัดคอสุนัข เขาผู้ถวายเครื่องบูชาราวกับเขาถวายเลือดหมู เขาผู้เผาเครื่องหอมราวกับเขาสาธการรูปเคารพ คนเหล่านี้ต่างก็เลือกทางของเขาเอง และจิตใจของเขาปิตียันดีอยู่ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเขา 4 เขาก็จะเลือกการหลอกลอนมาให้เขาด้วย และนำสิ่งที่เขากลัวมาถึงเขา เพราะเมื่อเราได้เรียก ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเราพูด เขาไม่ฟัง แต่เขาได้กระทำชั่วต่อหน้าต่อตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิตียันดีด้วย” 5 เจ้าผู้ตัวสั้นเพราะพระวจนะของพระองค์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ “พี่น้องของเจ้าผู้ซึ่งเกลียดชังเจ้า และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะเห็นแก่นามของเรา ได้พูดว่า ‘ขอพระเยโฮวาห์ทรงรับเกียรติ’ แต่พระองค์จะได้ปรากฏและเป็นความชื่นบานของเจ้า และเขาเหล่านั้นแหละจะต้องได้รับความอาย 6 เสียงอึงคะนึงจากในเมือง เสียงจากพระวิหาร พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กำลังให้การตอบแทนต่อศัตรูของพระองค์ 7 ก่อนที่นางจะปวดครรภ์ นางก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง 8 ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรภ์ เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของเธอ 9 เราจะนำมาถึงกำหนดคลอด แล้วจะไม่ให้คลอดหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เราผู้เป็นเหตุให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ” พระเจ้าของท่านตรัสดังนี้ 10 จงเปรมปรีดีกับเยรูซาเล็มและยินดีกับเธอ นะบรรดาเจ้าที่รักเธอ จงเปรมปรีดีกับเธอด้วยความชื่นบาน นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ 11 เพื่อเจ้าจะได้ดูและอิมใจด้วยอกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ดื่มให้เคลือบ ด้วยความปิตียันดี จากสง่าราศีอันอุดมของเธอ 12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูก่อน เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และสง่าราศีของบรรดาประชาชาติ เหมือนลำน้ำที่กำลังล้น และเจ้าทั้งหลายจะได้ดู เธอจะอุมเจ้าไว้ที่บั้นเอวของเธอ และเขย่าขี้ผึ้งลงที่เข้าของเธอ 13 ตั้งผู้ที่มารดาของตนเล่าโลม เราจะเล่าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล่าโลมในเยรูซาเล็ม 14 เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ ใจของเจ้าจะเปรมปรีดี กระดูของเจ้าจะกระชุ่มกระชวยอย่างผักหญ้า และเขาจะรู้กันว่าหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความพิโรธต่อศัตรูของพระองค์ 15 เพราะ ดูก่อน พระเยโฮวาห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และรถรบของพระองค์เหมือนลมหมุน เพื่อสนองเขาด้วยความกริ้วของพระองค์อย่างเกรี้ยวกราด และด้วยการขมขานของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง 16 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสงของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น และผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงสังหารเสียจะมีมากมาย 17 คนทั้งหลายที่กระทำตัวให้บริสุทธิ์ และชำระตัวให้บริสุทธิ์ อยู่ข้างหลังต้นไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางสวน ที่กำลังกินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และหนู จะถูกเผาผลาญเสียด้วยกัน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 18 “เพราะเราทราบการงานของเขาและความคิดของเขา และเราจะมารวบรวมบรรดาประชาชาติและภาษาทั้งสิ้น และเขาจะมาเห็นสง่าราศีของเรา 19 และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้รอดพ้นจากพวกเขาขึ้นไปยังบรรดาประชาชาติ ยังการชิช ภูเขาและลูด ผู้โค้งธนู ยังภูบิลและยิวาน ยังเกาะทั้งหลายที่ไกลออกไป ที่เขายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นสง่าราศีของเรา และเขาจะประกาศสง่าราศีของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ 20 และเขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบูชาพระเยโฮวาห์ มาด้วยน้ำ ด้วยธรรบ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยล้อและด้วยอูฐไหนดียว ยังเยรูซาเล็มภูเขาศรีสุทธีของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำธัญญาบูชาใส่ภาชนะสะอาดมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 21 และเราจะเอาเขาบางคนเป็นปุโรหิตและเป็นพวกเลวี” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 22 “เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเราฉันใด” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ “เชื้อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น” 23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “และต่อมาทุกวันขึ้นคำ และทุกวันสะบาโต เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมานับการต่อหน้าเรา 24 และเขาจะออกไปมองดูซากศพของคนที่ได้ละเมิดต่อเรา เพราะว่าหอนของคนเหล่านี้จะไม่ตายไป ไฟของเขาจะไม่ดับ และเขาจะเป็นที่นำสะอิดสะเอียนต่อเนื้อหนังทั้งสิ้น”

เยเรมีย์

หนังสือเสฟทวาจันต์ หนังสือกัลมัด โจซัฟ และการ์กัม ได้กล่าวว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียนเล่มนี้ การรับใช้ของอิสยาห์อยู่ก่อนการรับใช้ของเยเรมีย์เป็นเวลา 60 ปี เยเรมีย์พยากรณ์เป็นเวลา 40 ปีในรัชการของกษัตริย์โยสิยาห์ เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคิน และเศเดคียาห์ เยเรมีย์รับใช้พระเจ้าในสมัยเดียวกันกับผู้พยากรณ์นาอูม ฮะบากุก และเศฟันยาห์

เยเรมีย์ได้เห็นการสิ้นสุดลงของกษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ ได้เห็นการทำลายพระวิหารและกรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นพวกยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน ในสมัยของเยเรมีย์ความบาปเจริญขึ้นและพวกยูดาห์ได้ถูกพระเจ้าพิพากษาอย่างมากมาย ไม่มีเวลาสงบในสมัยเยเรมีย์

เพราะเหตุว่าเยเรมีย์ได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลยและมีความโศกเศร้าถึงเรื่องความบาปของเขา เขาได้ถูกเรียกว่า “ผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้” (The Weeping Prophet) หนังสือเยเรมีย์นี้ได้พรรณนาถึงการประกาศของเยเรมีย์ในตอนที่เขาขอร้องให้ยูดาห์กลับมาหาพระเจ้าก่อนที่เขาจะต้องเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

1 ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของอิสคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโทท ในแผ่นดินของเบนยามิน ² พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสิยาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้ ³ และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า

พระเจ้าทรงแต่งตั้งเยเรมีย์ให้เป็นผู้พยากรณ์ก่อนที่ท่านจะบังเกิด

⁴ แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ⁵ “เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ” ⁶ แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า “อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ดูก่อน ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก” ⁷ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด ⁸ อย่างกลัวหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁹ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์คุกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า ¹⁰ ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนออกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลุก”

ผู้พยากรณ์ได้ประกาศการพิพากษาของพระเจ้า

¹¹ ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้ากราบทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นไม้ตะพดอัลมอนด์อันหนึ่ง” ¹² แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ” ¹³ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้ากราบทูลว่า “ข้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ” ¹⁴ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น ¹⁵ เพราะ ดูก่อน เราจะเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เขากิ่งหลายจะมา และต่างก็จะวางบิลสังข์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งสี่ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งสี่หัวเมืองทั้งสี่ของยูดาห์ ¹⁶ และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มือของตนได้กระทำไว้ ¹⁷ เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั้นให้เขาฟัง อย่าสะดุ้งกลัวเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขากิ่งหลาย ¹⁸ เพราะ ดูก่อน ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้ ¹⁹ เขากิ่งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

คำตรัสจากพระเจ้าถึงยูดาห์ผู้กลับสัตย์

2 ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “จงไปประกาศรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักขณะที่เจ้าเข้าพิธีสมรส เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร ³ อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ” ⁴ โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียจากเรา และไปดำเนินตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า ⁶ เขากิ่งหลายมิได้กล่าวว่ ‘พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ได้พาเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดารในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น’ ⁷ และเราได้พาเขากิ่งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน

และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียน⁸ ปุโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวไว้ว่า ‘พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน’ คนเหล่านั้นที่แกลงพระราชบัญญัติไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลี้ยงแกะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์”

บรรดาความทุกข์ลำบากของอิสราเอลคือผลแห่งความบาป

⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้นเรายังโต้แย้งกับเจ้า เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า ¹⁰ เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเคดาร์และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม ¹¹ มีประชาชนใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้เอาสง่าราศีของเขาแลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด” ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ ฟาสุวรรณทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโดดเดี่ยวอ้างว้างเสียเลย ¹³ เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็น แล้วสกัดหินซึ่งน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถังน้ำแตก ซึ่งชังน้ำไม่ได้ ¹⁴ อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ ¹⁵ สิงโตหนุ่มคำรามเข้าใส่เขา มั่นคำรามเสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่ ¹⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมืองกาปานเหลือได้ถูกกระหม่อมของเจ้าแล้ว ¹⁷ เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิใช่หรือ ¹⁸ บัดนี้เจ้าได้จะอะไรด้วยการลงไปยังอียิปต์ เพื่อต้อนน้ำในแม่น้ำไซโอร์ หรือเจ้าได้จะอะไรด้วยการที่ลงไปยังอัสซีเรีย เพื่อต้อนน้ำในแม่น้ำนั้น ¹⁹ ความโหดร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยำเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ²⁰ “เพราะว่านานมาแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิดพันธนะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้าจะไม่ละเมิด’ เอย เจ้าได้ไม่มัวเพลิดเพลินชื่นบานบนเขาสูงทุกแห่งและได้ต้อนไม้เขียวสดทุกต้น ²¹ แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเกาะขุ่นอย่างดี เป็นพันธนูแก่ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเกาะแปลกไปได้” ²² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำต่าง และใช้สบู่ มาก แต่รอยเปื้อนความชั่วช้าของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา ²³ เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัลไป’ จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาไซ จงสำนึกขีว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอูฐสาวคะนองที่เดินข้ามไปข้ามมา ²⁴ เหมือนลาป่าที่คืนเคยกลับถิ่นทุรกันดาร ได้สุดลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใคร่ของมันได้ บรรดาที่แสวงหา มันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง ²⁵ ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า ‘หมดหวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป’ ²⁶ เมื่อโจรถูกจับมีความละอายฉนั้นใด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายฉนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิตและผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขา ²⁷ ผู้กล่าวแก่สำตันว่า ‘ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า’ และกล่าวแก่ศิลาว่า ‘ท่านคลอดข้าพเจ้ามา’ เพราะเขากันทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะกล่าวว่า ‘ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด’ ²⁸ แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มีลูกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น” ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไม เจ้าได้ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว ³⁰ เราได้โดยตูลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เขากันทั้งหลายก็ไม่ได้ขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย ³¹ โอ คนยูดาห์เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวณะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มีดทับหรือ ทำไมประชาชนของเราจึงกล่าวว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก’ ³² สาวพรหมจารีจะลืมนามของเธอดีหรือ เจ้าสาวจะลืมนามของเธอดีหรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืมนามเรา เป็นเวลาที่วันก็มืดไม่ไหวแล้ว ³³ ทำไมเจ้านาวีทิของเจ้าไปหาความรักอย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย ³⁴ ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดด้วย เรามีได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกลับ แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้ ³⁵ เจ้าก็ยังคงกล่าวว่า ‘เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่’ ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ามิได้กระทำบาป’ ³⁶ ทำไมเจ้าต้องเที่ยวไปๆมาๆอย่างเบาความเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอนะ อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น ³⁷ เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมาเพราะเขาก็ไม่ได้”

3 “เขากันหลายว่า ‘ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอ หรือ แผ่นดินนั้นจะไม่ไสรใคร่มากมายหรือ’ แต่เจ้าได้เล่นชู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจงกลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ² “จงแหงนหน้าขึ้นสู่อิสราเอลที่สูงนั้น และดูซิ ที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้ทิ้งคอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอาระเบียในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโสโครกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของเจ้า ³ เพราะฉะนั้นฝนจึงได้ระงับเสีย และฝนชุกปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอาย ⁴ ตั้งแต่นี้เจ้าจะร้องเรียกเรามีใช่หรือว่า ‘พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้หน้าตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว’ ⁵ พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ’ ดูเถิด เจ้าลั่นวาจาแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วช้าทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้”

พระเจ้าทรงอื้อนออนต่อยูดาห์ผู้กลับสัตย์

⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า “เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุก ลูก และได้ต้อนไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นชู้ที่นั่น ⁷ เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า ‘เจ้าจงกลับมาหาเรา’ แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น ⁸ และเราเห็นว่า เพราะเหตุที่ง่วงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณีนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ไม่กลัว เธอก็กลับไปเล่นชู้ด้วย ⁹ ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบาแก่เธอมาก เธอก็กระทำให้แผ่นดินโสโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับศิลาทุกสำตัน ¹⁰ แม้ว่าจะกระทำให้สิ้นอย่างนี้แล้ว ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่แสรังทำเป็นกลับมา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹¹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาห์ที่ทรยศ ¹² จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสวมกับเจ้า เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์ ¹³ เพียงแต่ยอมรับความชั่วช้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเที่ยวเอาใจพระอื่นที่ได้ต้อนไม้เขียวสดทุกต้น และ

เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองละคอนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน ¹⁵ และเราจะให้ผู้เลื่องแคะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลื่องเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ ¹⁶ และต่อมาเมื่อเจ้าทวิและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เขาทักทายจะไม่กล่าวอีกว่า ‘หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์’ เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย ¹⁷ ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชนจะรวบรวมกันเข้ามาหายังพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขายังดังกระด้างอีกต่อไป ¹⁸ ในสมัยนั้นวงศวานของยูดาห์จะเดินมากับวงศวานของอิสราเอล เขาทักสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือ มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก ¹⁹ แต่เรากล่าวว่า ‘เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเรายังไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่น่าปรารถนาแก่เจ้า เป็นมรดกที่สวยงามที่สุดในบรรดาประชาชน’ และเรากล่าวว่า ‘เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา’”

การสารภาพความผิดบาป

²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย แน่นอนทีเดียวที่กรรยากรยสะกึ่งสามีบของนางฉันทไถ เจ้าก็ไต่กรยศต่อเราฉันทไถ ²¹ เขาได้ยินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ²² “บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับเถิด เราจะรักษาความสัตย์ของเจ้าให้หาย” “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ²³ แท้จริงความหวังว่าจะได้รับความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไร้สาระ แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ²⁴ แต่ว่าสิ่งที่น่าอายนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กจนอยู่นี้ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา ²⁵ ให้เรานอนลงจมในความอายของเรา และให้ความอัปยศคลุมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ และเราหาได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่”

4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล ² และถ้าเจ้าปฏิบัติตามอย่างจริงจัง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า ‘ตราไถที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่’ แล้วบรรดาประชาชนจะให้พรกันใพระนามพระองค์ และเขาทักทายจะอวดพระองค์” ³ เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า “จงทบทวนที่ไกลไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม ⁴ ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสุหนัตถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนิงปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า

พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษยูดาห์

⁵ จงประกาศในยูดาห์และไซโยนในกรุงเยรูซาเล็ม ว่า ‘จงเป่าแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังๆว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม’ ⁶ จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา ⁷ สิงโตตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำแผ่นดินของเจ้าร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย ⁸ ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับมาจากเรา” ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ต่อมาในวันนั้นทั้งกษัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาปุโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอัศจรรย์ใจ” ¹⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้ และกรุงเยรูซาเล็มแน่อนทีเดียวว่า ‘เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข’ แต่ที่จริงดาบได้มาถึงชีวิตของเขาทั้งหลาย” ¹¹ “ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า ‘ลมร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาพัดหรือมาชำระ ¹² กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา’ ¹³ ดูเถิด เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ รถมขของเขางจะเหมือนลมหมุน ม้าทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ ¹⁴ โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้าใจจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด ¹⁵ เพราะว่ามีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และไซโยนความชั่วร้ายจากภูเขาเอเฟราอิม ¹⁶ จงกล่าวแก่บรรดาประชาชนชาติ ดูเถิด จงไซโยนแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ล้อมมาจากแผ่นดินไกล เขาทักหลายโห่ร้องเข้าใส่หัวเมืองยูดาห์ ¹⁷ เขาทักหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนฝูงแกะเผ่าเขา เพราะว่ายูดาห์ได้กบฏต่อเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁸ “วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า นี่แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันเข้มขึ้น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว”

เยเรมีย์คร่ำครวญเรื่องยูดาห์

¹⁹ แสนระทม แสนระทม ข้าก็บิดตัวด้วยความเจ็บปวด โอ พนังดวงใจของข้าเอ๋ย จิตใจของข้าก็วิ้าวุ่น ข้าจะนิ่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม ²⁰ การประกาศเรื่องความหายนะไล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสี่ก็ถูกทิ้งร้าง บรรดาเนินที่ของข้าก็ถูกทำลายในฉับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียว ²¹ ข้าจะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด ²² “เพราะประชาชนของเราโง่เขลา เขาทักหลายไม่รู้จักรเรา เขาทักหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทักหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทักหลายทำความชั่วเก่ง แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี” ²³ ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีดวงสว่าง ²⁴ ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเถิด มันกำลังสิ้นอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา ²⁵ ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว ²⁶ ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด เรือกวสวไร่นาก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสี่ก็ปรักหักพังไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์ ²⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่ร้าง ถึงกระนั้นเรายังมิได้กระทำให้ถึงอวสานเสียทีเดียว ²⁸ เพราะเรื่องนี้โลกจะไร้ทุกข์ และฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ ²⁹ เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักรบ ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ในสุ่มกุ่มพุ่มไม้ และป็นป่าไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย ³⁰ เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตัวสีแดงนั้นเจ้าทำอะไรกัน และที่เจ้าประดับ

ตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วยแแต่มสี เออ เจ้าแต่งตัวให้งามเสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทิ้งหลายจะแสวงหาชีวิตของเจ้า ³¹ เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอดบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอดบุตรหัวปี เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แถบจะขาดใจ เหยียดมือของเธอออกร้องว่า “วิบัติแก่ข้าในบัดนี้ จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุพวกราชมนตรี”

ความบาปของยูดาห์ คือการประพฤติน้ำใจร้าย

5 “จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูทีว่าจะหาคนสักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น ² แม้เขาทิ้งหลายกล่าวว่า ‘ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่’ เขาก็ยังปฏิญาณเท็จอย่างแน่นอน” ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ทรงเขียนตีเขาทิ้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกลำบาก พระองค์ทรงล้างผลาญเขา แต่เขาทิ้งหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้น้ำของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ ⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “แน่นอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนต้อยต่ำ เขาเหล่านี้โง่งม เพราะเขาไม่รู้จักรัชมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา ⁵ ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทิ้งหลาย เพราะเขารู้จักรัชมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา” แต่เขาทิ้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทิ้งหลายได้ระเบิดพันธะเสีย ⁶ เพราะฉะนั้น สิ่งใดจากป่าจะมาสังหารเขา สุนัขป่ายามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเผ่าห้วยเมืองทิ้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง

ความบาปของยูดาห์ คือการล่วงประเวณี

⁷ “เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเสียดูเขาให้อ้อม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา ⁸ เขาทิ้งหลายเหมือนม้าที่กินอ้อมในตอนเช้า ทุกคนก็ร้องหากรรยาของเพื่อนบ้าน” ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ

ความบาปของยูดาห์ คือการขาดความเคารพ

¹⁰ ขึ้นไปตามกำแพงของมันและทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานทีเดียว เอาเชิงเทียนของมันออก เพราะมันไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์ ¹¹ เพราะวงศวานของอิสราเอลและวงศวานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹² เขาทิ้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า “พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็จะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร ¹³ ผู้พยากรณ์ก็จะเป็นแต่ลมๆ พระวจนะไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด” ¹⁴ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า “พระเจ้าทิ้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟันและไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย ¹⁵ ดูเถิด โอ วงศวานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทิ้งหลาย” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติตึกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ ¹⁶ แล่งธนูของเขาเหมือนอุโมงค์เปิด เขาเป็นทกลูกทหารทุกคน ¹⁷ เขาจะกินซึ่งเจ้าเกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกินฝูงแกะฝูงวัวของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาพุ่มและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้าซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ”

ความบาปของยูดาห์ คือความชั่วร้ายจิตวิญญาณและฝ่ายบ้านเมือง

¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็ยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน ¹⁹ และต่อมาเมื่อเจ้าทิ้งหลายจะกล่าวว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทิ้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา’ เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า ‘เจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระต่างดาวในแผ่นดินของเจ้าฉันใด เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติดินต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าฉันนั้น’ ²⁰ จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศวานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า ²¹ โอ ชนชาติที่โง่งมและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้” ²² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตยมิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้ ²³ แต่ชนชาตินี้มีใจตื้อตึงและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย ²⁴ ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ในใจของเขาทิ้งหลายว่า ‘บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมันคือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสัปดาห์ที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา’ ²⁵ ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้าทิ้งหลายก็กินสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า ²⁶ เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาชุ่มคอยเหมือนคนดึกกุ่มอยู่ เขาวางกับไว้ เขาตักคน ²⁷ เรือนของเขาเต็มด้วยความหลอกลวงเหมือนกระเจาดที่มีนกกเติม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมี ²⁸ เขาจึงอ้วนพองตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า เขามิได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อ ด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามิได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน” ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และไม่จึ่งจิตใจเราจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ ³⁰ สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียวดังเกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ ³¹ คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามการชื่อนิวของเขา และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ แต่เจ้าทิ้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง”

การทำลายยูดาห์

6 โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบธอัคเคเรม เพราะเหตุร้ายโผล่ออกมาจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง ² เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง ³ ผู้เสียดูและพร้อมทั้งฝูงแกะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน ⁴ “จงเตรียมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้นให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน” “วิบัติแก่พวกเรา เพราะว่ากลางวันคล้อยเสียแล้ว เวลาของเวลาเย็นก็ยาวออกไป” ⁵ “ลูกขึ้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย” ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “จงโค่นต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทียนไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม

นี้แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายในเธอไม่มีอะไรนอกจากการบีบบังคับ⁷ น้ำพุปล่อยน้ำของมันออกมาจันใด เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอ ออกมาจันนั้น ได้ยินถึงความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ⁸ โอ กรุงเยรูซาเล็ม เอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพราจจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย”⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า “เขากิ่งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างเล็มเถาพุ่ม เหมือนคนเก็บผลพุ่มเอา มือเก็บผลใส่ในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง”¹⁰ ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด หูของเขาตันเสียแล้ว เขาฟัง ไม่ได้ ดูเถิด พระวอนะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง¹¹ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว “เราจะเทออกรดเด็ก ๆ ที่ตามถนน และรดพวกหนุ่ม ๆ ที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยาที่จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย¹² บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเรา ออกต่อผู้ชาวแผ่นดิน” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹³ “เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลกอยากได้กำไร และ ทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต¹⁴ เขากิ่งหลายได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่ ‘สันติภาพ สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย¹⁵ เขาจะอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขากิ่งหลาย เขาจะล้ม กว่าลง” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางที่อยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขากิ่งหลายกล่าวว่า ‘เราจะไม่เดินในนั้น’¹⁷ เราวางยามไว้เหนือเจ้า สิ่งว่า ‘จงฟังเสียงแตร’ แต่เขากิ่งหลายกล่าวว่า ‘เรากิ่งหลายจะไม่ยอมฟัง’¹⁸ เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชนเอ๋ย จงฟัง โอ ที่ประชุมเอ๋ย จง กราบเถิดว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่เขา¹⁹ โอ พืชพุ่มเอ๋ย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดกิ่งหลายของเขา เพราะเขาไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรานั้น เขาปฏิเสธเสีย²⁰ มีกำยานมาถึงเราจากเมืองเซบา มีตะไคร้ส่งมาจาก เมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่ใช่ที่พอใจเรา”²¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะ พิณาศ”²² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุด ของพิภพ²³ เขากิ่งหลายจะจับคนธนูและหอก เขากิ่งหลายดูร้ายและไม่มี ความสงสาร เสียของเขาก็เหมือนเสียงทะเลกำเริบ เขากิ่งหลายขี้ บ้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสงคราม โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย เขากิ่งหลายมาต่อสู่เจ้า”²⁴ พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือ ของเราก็อ่อนลง อย่างช่วยไม่ได้ความแสนระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร²⁵ อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดิน บนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน²⁶ โอ บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และกลิ้ง- เกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนขมขื่นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู่เราในทันที่ทันใด²⁷ “เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะกราบและลงพสุติการณื่กิ่งหลายของเขา²⁸ เขากิ่งหลายมักกบฏอย่างดื้อด้านทั้งสิ้น เทียวินกาเขาไป เขากิ่งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งสิ้น²⁹ เครื่องสูบลมของเขาสูบลมอย่างดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่ได้ถูกถอนออกไป³⁰ จะเรียกเขากิ่งหลายได้ว่า เป็นขี้เงิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว”

การประกาศที่ประตูกำแพงพระวิหาร

7 พระวอนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า² “เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่ นั้นว่า บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะมีสักการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวอนะพระเยโฮวาห์³ พระเยโฮวาห์จอม โยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า จงซ่อมพสุติการณื่และการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้⁴ อย่าไว้วางใจใน คำเท็จเหล่านี้ที่ว่ ‘นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์’⁵ เพราะว่า ถ้าเจ้าซ่อมพสุติ- การณื่และการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขาริงๆ⁶ ถ้าเจ้าไม่บีบบังคับคนต่างด้าว ลูก กำพราพ่อหรือแม่ม่าย และไม่หลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้ากิ่งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง⁷ แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิเวศ⁸ ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย⁹ เจ้าจะ ลักทรัพย์ กระทำฆาตกรรม ล้วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เฝ้าเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้ากิ่งหลายมิได้รู้จักไปหรือ¹⁰ แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า ‘เรากิ่งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำการสิ่งที่น่า สะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น’¹¹ นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ซ่อนสมของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว¹² แต่จงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้ากิ่งหลาย ได้กระทำการสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างไม่มีหยุดยั้ง แต่เจ้ากิ่งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ¹⁴ เหตุฉะนี้เราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่ บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์¹⁵ และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของ เจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น¹⁶ เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิง- วอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า¹⁷ เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำการไรกันในตัวเมืองกิ่งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรู- ซาเล็ม¹⁸ พวกเด็ก ๆ ก็เก็บพื้น พวกพ่อก็ก่อไฟ พวกผู้หญิงก็นวดแป้ง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเขาเทเครื่องดื่มบูชา ถวายแด่พระอื่น ๆ เพื่อย่วยให้เราโกรธ”¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “คือเราที่เขาย่วยหรือ มิใช่ย่วยตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขากิ่ง- หลายดอกหรือ”²⁰ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า “ดูเถิด ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บน มนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้”

ยูดาห์ถูกลงโทษเพราะเขาภักดีต่อพระเจ้า

21 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งแต่วันที่ “จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานเนื้อ 22 เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสิ่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา 23 แต่เราบัญชาเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า ‘จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป่าพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข’ 24 แต่เขาก็กังหันหลังให้เราได้เชื่อฟังหรือเชื่อฟัง แต่เขาก็กังหันหลังตามแผนการของเขาเอง และในความต้อกระด้างตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า 25 ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า 26 ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเชื่อฟัง แต่ได้กระทำให้คอของตนแข็ง เขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก 27 เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า 28 แต่เจ้าจงพูดแก่เขาว่า ‘นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข ความจริงพินาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว 29 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งช่วยอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว’ 30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป 31 และได้สร้างปูชนียสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามีได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา 32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูกิจการในวันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าโทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว 33 และศพของชนชาตินี้จะเปื้อนอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะจับไล่ให้มันไปเสียได้ 34 เราจะกระทำให้เสียงรืนเรงและเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป”

ความบาปและการทรยศของยูดาห์

8 “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระดูกของบรรดากระดูกที่ฝังอยู่ 2 และเขาจะกระจ่ายกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ซึ่งเขาก็กังหันหลังและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน 3 บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ 4 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งแต่วันที่ เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ 5 ถ้าไม่ชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการหลอกลวงไว้มั่น เขาก็กังหันหลังปฏิเสธไม่ยอมกลับ 6 เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาก็กังหันหลังไม่ฟัง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวไว้ว่า ‘ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง’ ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนม้าวิ่งหวั่นก็เข้าไปในสงคราม 7 แม้ว่านกกระสาตราบฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนกกรด ได้รักษาเวลาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์ 8 เจ้าจงพูดได้อย่างไรว่า ‘เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา’ แต่ดูเถิด แน่นนอนเขาทำอย่างไรประโยชน์ คือปากกาของพวกอัครทูตได้ทำอย่างไรประโยชน์ 9 คนมีปัญญาจะได้รับความอาย เขาจะคร่ำครวญและถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดมิในตัวเขาเล่า 10 เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของเขาตกไปเป็นของคนอื่น ให้ไร่นาของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ย่ำแย่ที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา 11 เขาได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวไว้ว่า ‘สันติภาพ สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย 12 เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาจะอายหรือ เปล่าเลย เขาจะไม่อายเสียเลย เขานำแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาก็กังหันหลัง เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งแต่วันที่ 13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เขาจะไม่ผล หรือต้นมะเดื่อไม่มีผล ใบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็ดันรนจากเขา” 14 ถ้าไม่เราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เรานิ่ง และทรงประทานน้ำดีดื่มให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ 15 เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบความสำเร็จ 16 “เสียงคนองแห่งม้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสิ้นก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชาของเขา มันกังกังหันหลังแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง 17 เพราะ ดูเถิด เราจะส่งภูเขามาท่ามกลางเจ้า คือภูเขากันซึ่งจะผูกด้วยมณเฑียรไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งแต่วันที่ 18 เมื่อข้าพเจ้าจะปล่อยอินทรีตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน 19 ฟังสิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล “พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ” “ถ้าไม่เขาย้ำให้เราให้ใคร่ด้วยรูปเคารพสักของเข และด้วยพระต่างตัวของเขา” 20 “ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้งก็สิ้นลงแล้ว และเราก็กังหันหลังไม่รอด” 21 เพราะแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสลดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้มั่น 22 ไม่มีพิณเสนาในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ถ้าไม่อนามีย์แห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

การไม่เชื่อฟังพระเจ้านำการพิพากษามาสู่อูดาห์

9 โอ ถ้าศีรษะของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำพุก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า 2 โอ ถ้าข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ปราศจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นเขาเสีย เพราะเขาก็กังหันหลังเป็นคนล่วงประเวณีทั้งหมด และเป็นหมู่คนที่มักทรยศ 3 “เขาก็กังหันหลังของเขามือเหมือนคนธนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาก็กังหันหลังไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน เพราะเขาก็กังหันหลังจากความชั่วอย่างนี้ไปสู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาก็กังหันหลังไม่รู้จักรา” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งแต่วันที่ 4 “ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะ

ว่าพี่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอกล่อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเที่ยวไปเป็นคนครหาขึ้นมา 5 ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตัว ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนลึนของเขาให้พูดมุสา เขาได้กระทำความชั่วช้านำหน้าเบื้องหน้า 6 เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิบัติจะรู้จักเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 7 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราจะกลวงเขาและกลวงเขา เหตุบุตรสาวประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร 8 ลึนของเขาเป็นลูกกรรมฤตยู มันพูดมารยา เขาพูดอย่างสันตติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่” 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ไม่ควรที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือไม่ควรที่จิตใจเราจะแค้นเคืองประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ 10 เราจะร้องไห้และครวญครางเหตุภูเขานั้น และคร่ำครวญเหตุถ้ำในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลื้อยคลาน ทั้งนกในอากาศและสัตว์ได้หนีไปเสียแล้ว 11 เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมิงกร และเราจะกระทำให้ห้วยของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว” 12 ใครเป็นคนมีปัญหาก็จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุใดแผนดินจึงพังทำลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึงไม่มีใครผ่านไปมา 13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเขากิ่งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือดำเนินตามนั้น 14 แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างดื้อดึง และติดตามพระบาอัลอย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้” 15 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า “ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม 16 เราจะกระจายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขากิ่งหลาย จนเราจะพลาญเขาสิ้น”

การอ่อนวอนให้วางใจในพระเจ้า

17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องไห้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชำนาญมา 18 ให้เขารับส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อน้ำตาจะอาบตาของเรา และหนังตาของเราจะมีน้ำตาพุดออกมา 19 เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า ‘เรากิ่งหลายย่ำยียบเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเราออกไป’” 20 โอ หญิงเอ๋ย จงฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวอนจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน 21 เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าตาของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกเด็กๆ ออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่มๆ ออกเสียจากถนนทั้งหลาย 22 จงพูดว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘ศพมนุษย์จะล้มลงเหมือนมูลสัตว์ ตกตามพื้นทุ่ง เหมือนฟ่อนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีการเก็บ’” 23 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “อย่าให้ผู้มีปัญหาวอดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์วอดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีวอดในความมั่งคั่งของตน 24 แต่ให้ผู้วอดวอดในสิ่งนี้คือในการที่เขาเข้าใจ และรู้จักเราว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 25 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลากำลังมาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสุหนัตพร้อมด้วยผู้ที่ไม่ได้รับพิธีเข้าสุหนัต คือ 26 อียิปต์ ยูดาห์ เอดอม และคนอัมโมน โมอับและบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสุหนัต และบรรดาวงศวานอิสราเอลก็มิได้รับพิธีเข้าสุหนัตทางใจ”

พระเจ้ากับบรรดารูปเคารพ

10 โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวอนซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า 2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “อย่าเรียนรู้อิทธิทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคร่ำครวญเพราะหมายสำคัญของท้องฟ้า ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำครวญนั้น 3 เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มาจากป่าต้นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มือช่างได้กระทำด้วยขวาน 4 เขากิ่งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตอกไม้แน่นด้วยค้อนและตะปู มันก็เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้ 5 มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพูดไม่ได้ คนต้องขมมันไป เพราะมันเดินไม่ได้ อย่างล้มมันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย” 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หากมีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก 7 โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชาติ และในบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ 8 เขากิ่งหลายทั้งโวดและโง่เขลาไว้อันนั้นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ 9 เครื่องเงินทุกชิ้นเขาเอามาจากการขี และเอาทองคำมาจากเมืองอูฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น 10 แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิรันดร์ พงศ์ทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้ 11 เจ้าจงพูดกับเขากิ่งปวงดังนี้ว่า “บรรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้” 12 พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงขึงฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ 13 เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์ 14 มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น 15 มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ 16 พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ 17 โอ เขากิ่งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อมเอ๋ย จงเก็บข้าวของจากพื้นดิน 18 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานี้ และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขารู้สึก” 19 วัมิตแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก แต่ข้าพเจ้าว่า “แท้จริงนี่เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา” 20 เต็มที่ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆ ของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขากิ่งแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก และแขวนม่านของข้าพเจ้าให้ 21 เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โอด และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีใจดำริเยวขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขา ก็จะกระจัดกระจายไป 22 ดูเถิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือมากระทำให้ห้วยเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถ้ำของมิงกร 23 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปก็จะนำฝีเท้าของตนเอง 24 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องโปรดตรัสสอนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริ้วของ

พระองค์ ทรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า²⁵ ขอพระองค์ทรงเทพโรของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาก็กินเผาผลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย และกระทำที่อาศัยของท่านให้รกร้างไป

เยเรมีย์ประกาศเรื่องพันธสัญญาที่ยูดาห์ไม่รักษา

11 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า² “เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้เกิด และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม³ เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเถิด⁴ ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า⁵ เพื่อเราจะกระทำสำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้” แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นดังนั้นเถิด”⁶ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงป่าวร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และประพฤติตาม⁷ เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้นถึงทุกวันนี้ยังไม่หยุดยั้ง กล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา⁸ ถึงกระนั้นเขาก็กินเผาหรือเขี่ยหูฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนี้เราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขาไม่ได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา”⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม¹⁰ เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดตามพระอื่น ๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา¹¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย¹² แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระเจ้าซึ่งเขาก็กินเผาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาสักพักไม่ได้¹³ โอ ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งชั่วร้าย คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล¹⁴ เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาสักพัก¹⁵ ผู้ที่รักษาเรานั้นมีสิทธิ์อะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้ปนไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเรงโลด¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า ‘ต้นมะกอกเทศสดงดงามด้วยผลเป็นอย่างดี’ แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผาไหม้เสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว¹⁷ ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อผู้ตนเอง เพื่อได้ช่วยโยชูวา โดยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงสำแดงการกระทำของเขแก่ข้าพระองค์¹⁹ แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อผู้ฆ่าพระองค์โดยกล่าวว่า “ให้เรากำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย”²⁰ แต่ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์ตักแก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว²¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนตำบลอานาโทท ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า “อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ หรือมิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา”²² เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราจะลงโทษเขากิ่งปวง พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการกินดาร์อาหาร²³ จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนตำบลอานาโทท คือปีแห่งการลงโทษเขา”

คำร้องทุกข์ของเยเรมีย์และคำตอบจากพระเจ้า

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์สู้คดีกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอกูลเสนอมูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์ โฉนทของคนชั่วจึงจำเริญขึ้น โฉนททุกคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข² พระองค์ทรงปลุกเขาทั้งหลาย และเขาก็กินเหยี่ยวรากลง เขาก็กินเหยี่ยวงอกงามขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเขา แต่ไกลจากใจของเขา³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอร้องดูเขาออกมาเหมือนแกะสำหรับกรฆ่า และตั้งเขาก็กินเหยี่ยวต่างหากเพื่อวันฆ่า⁴ แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าใด และพิภพญาติตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาวาว่า “พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรนับสุดปลายของเราทั้งหลาย”⁵ “ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเหน็ดเหนื่อยในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะทำอย่างไรในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน⁶ เพราะว่าแม่น้ำของเจ้าและวงศ์วานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาก็ได้กระทำการทรยศต่อเจ้า เขายังเรียกให้ฝูงชนไล่ตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย⁷ เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้เหวี่ยงมรดกของเราทิ้ง เราได้มอบผู้ที่รักษาของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเธอ⁸ มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิงโตในป่าต่อเรา เขาตะเบ็งเสียงของเขาเข้าใส่เรา เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา⁹ มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกหลายต่าง นกซึ่งอยู่รอบต่อสู้นกนั้นไปเถอะ ไปขุมนมสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น นำมันให้มากินเสีย¹⁰ ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย เขาก็กินเหยี่ยวย่ำส่วนของเราไว้ใต้ฝ่าเท้า เขาก็กินเหยี่ยวได้กระทำส่วนอันพึงใจของเรากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง¹¹ เขาก็กินเหยี่ยวได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อรกร้างส่วนนั้นก็คร่ำครวญต่อเรา แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้¹² ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสงดาบของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ที่จะมีส่วนสันติภาพ¹³ เขาก็กินเหยี่ยวได้หว่านข้าวสาลี และจะเกี่ยวนาม เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาก็กินเหยี่ยวจะละอายด้วยผลการเกี่ยวของเขา ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์”¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา ผู้ที่ได้แตะต้องมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า “ดูเถิด เราจะถอนเขาก็กินเหยี่ยวขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลางเขาก็กินเหยี่ยวขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขาอีก และเราจะ

นำเขากิ่งหลายมาอีก ให้ต่างก็มายังมรดกของตน และยังมีแผ่นดินของตน¹⁶ และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเขากิ่งหลายจะอุตสาหกรรมศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปฏิญาณในนามของเราว่า ‘ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่’ อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา¹⁷ แต่ถ้าเขากิ่งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

ฝ่าป่านาคาเดวที่สกปรกเปรียบได้กับอิสราเอล

13 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า “จงไปซื้อฝ่าป่านาคาเดวมาผืนหนึ่ง คาคาเดวของเจ้าไว้และอย่าจุ่มน้ำ”² ข้าพเจ้าจึงซื้อฝ่าคาคาเดวผืนหนึ่งตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และคาคาเดวของข้าพเจ้าไว้³ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า⁴ “จงเอาฝ่าคาคาเดวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนฝ่านั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง”⁵ ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนฝ่านั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า⁶ ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาฝ่าคาคาเดวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมาเสียจากที่นั่น”⁷ แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และขุดเอาฝ่าคาคาเดวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดุเถิด ฝ่าคาคาเดวนั้นเสียหายหมด จะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้⁸ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า⁹ “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะทำลายความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ¹⁰ คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความต้องการต่างแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนฝ่าคาคาเดวนี้ซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้¹¹ เพราะฝ่าคาคาเดวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์จับในใด เราก็ได้กระทำให้วงศวานทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศวานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราจนสิ้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขากิ่งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียงที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขากิ่งหลายก็ไม่ฟัง

การที่อิสราเอลจะตกเป็นเชลยกำลังใกล้เข้ามา

¹² ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขากิ่งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ‘น้ำจืดจะเต็มใหญ่ทุกหลุม’ และเขากิ่งหลายจะพูดกับเจ้าว่า ‘เราไม่รู้หรือว่าน้ำจืดจะต้องเต็มใหญ่ทุกหลุม’¹³ แล้วเจ้าจงพูดกับเขากิ่งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดุเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์กึ่งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น¹⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขากิ่งหลายให้ชนกันและกัน พวกพ่อก็ชนพวกลูก เราจะไม่สงสาร หรือไม่ไว้ชีวิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา”¹⁵ จงฟังและเงี่ยหูฟัง อ้ายโยไซไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสิ้นพระวาจาแล้ว¹⁶ จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมึนเมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดุดบนภูเขาที่มีแสงไฟเปลว และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามืดจรัส และทรงกระทำให้เป็นความมืดทึบ¹⁷ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ล้นๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากนัก และมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย¹⁸ จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชินีว่า “ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ เพราะว่าอำนาจของพระองค์ คือมงกุฎแห่งสง่าราศีของพระองค์จะหล่นมา”¹⁹ หัวเมืองแห่งภาคใต้ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไปเป็นเชลยหมดทีเดียว²⁰ “จงเจยหน้าของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่งดงามของเจ้านั้นนะ”²¹ เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ²² และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า ‘ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า’ ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เลือดของเจ้าจึงต้องถูกกลืน และสิ้นเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง²³ คนเอธิโอเปียเปลี่ยนวรรณของตนเองได้หรือ หรือเลือดดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อกรกระทำความชั่วจะมากระทำความดีก็ได้²⁴ ฉะนั้นเราจะกระจ่ายเขากิ่งหลายไปเหมือนเกลบที่ถูกลมจากถิ่นทุรกันดาร²⁵ นี่เป็นส่วนของเรา เป็นส่วนที่เราได้ดวงออกให้แก่เจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะเจ้าได้ล้มเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา²⁶ ฉะนั้น เราเองจะกลืนเลือดคูลมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายขายหน้าของเจ้า²⁷ เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นชู้อย่างแก่ระคะของเจ้า และการที่นำสะอิดสะเอียนของเจ้า บนเนินเขากิ่งหลายที่ในทุ่งนาโอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า อิกนานสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้”

ผู้พยากรณ์ประกาศเรื่องความแห้งแล้ง

14 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวด้วยความแห้งแล้งว่า² “ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็แต่งดำหน้าก็มอมอยู่บนแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป³ ขุนนางของเธอส่งพี่น้องของเธอให้ไปตักน้ำ เขากิ่งหลายไปยังที่ขังน้ำเห็นว่าไม่มีน้ำ เขากิ่งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขากิ่งหลายได้อายและขายหน้า เขากิ่งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย⁴ เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนากิ่งหลายก็อับอาย เขากิ่งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย⁵ แม้กว้างตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า⁶ ลาป่ายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกรตาของมันก็มืดมัว เพราะไม่มีหญ้า”⁷ “แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเปิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่งขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์”⁸ โอ ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาในยามลำบาก ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างดาวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแหวะอาศัยค้างเพียงคืนเดียว⁹ ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่จันทน์ หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย”¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า “เขากิ่งหลายรักที่จะพเนจรไปอย่างนี้ เขากิ่งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา”¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย¹² แม้ว่าเขาดูดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะพินาศเขาเสียด้วยดาบด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด”¹³ แล้วข้าพเจ้าพูดว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดุเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่ข้าว่า ‘

ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่นี้”¹⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา เรามีได้ใช้เขาทั้งหลาย และเรามีได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา เขาพยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง¹⁵ ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราไม่ได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า ‘ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้’ พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกพลาญเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร¹⁶ และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทิ้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะเทความชั่วของเขาสนองเขา¹⁷ เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า ‘ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางคืนและกลางวัน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่มาก ถูกต้อนอย่างหนักมาก¹⁸ ถ้าเราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด นั่นโรคอันเนื่องจากการกันดาร เพราะที่ทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตไปคำกันใจในแผ่นดินที่เขาไม่รู้จัก’”¹⁹ พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ โฉนพระองค์ทรงเยียนตีข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียว-ยา แต่ประสบความสยดสยอง²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์²¹ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์²² ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ท้องฟ้าประทานน้ำฝนได้หรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

การพิพากษาของพระเยโฮวาห์ต่อยูดาห์

15 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “แม้ว่าโมเสส และชาโมเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ ไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป² และต่อมาถ้าเขากลับมาหาเราว่า ‘เราจะไม่ไปไหน’ เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ‘คนเหล่านั้นที่กำหนดยุติแก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดยุติแก่ดาบจะไปหาดาบ คนเหล่านั้นที่กำหนดยุติแก่การกันดารอาหารจะไปหาการกันดารอาหาร คนที่กำหนดยุติแก่การเป็นเชลยจะไปหาการเป็นเชลย’”³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกำหนดสิ่งอย่างไรเหนือเขา คือ ดาบสังหาร สุนัขกัดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย⁴ และเราจะกระทำให้เขาถูกทอดทิ้งราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมัสเสห์บุตรเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม⁵ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะสงสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะเวะมากามทุกข์สุขของเจ้า”⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื่องไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อสู้อันเจ้าและทำลายเจ้า เราเอือมต่อการพ้อพินแล้ว⁷ เราจะชดเชยด้วยล้อมขัดข้าวในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดินนั้น เราจะทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมของเขา⁸ เรากระทำให้หญิงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล ณ เวลาที่ถึงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนที่กำหนดยุติทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสยดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉับพลัน⁹ เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

พระสัญญาและการขู่ขู่

10 แม่ม้า วัชพืชแก่จัน ที่แม่คลอดจันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแย่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น จันก็มีได้ให้ยิ้มโดยคิดดอกเบี๋ย หรือจันก็มีให้ยิ้มเขาโดยคิดดอกเบี๋ย แต่เขาทุกคนแย่งจัน¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “พวกที่เหลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะกระทำให้พวกศัตรูกระทำต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจ¹² เหล็กจะหักเหล็กจากที่ค้อนและเหล็กกล้าหรือ¹³ บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คิดค่า เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า¹⁴ เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราท้อไผ่ขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย”

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยียมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก้แค้นผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลืนพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์คนการตีเยียนด้วยเห็นแก่พระองค์¹⁶ เมื่อพบพระวจนะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวจนะของพระองค์เป็นความขื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิตินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองค์ตามพระนามของพระองค์¹⁷ ข้าพระองค์มิได้ตั้งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์มิได้เปรมปรีดี ข้าพระองค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกลัว¹⁸ โฉนความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองค์หรือ หรืออย่างน้ำที่เหือดแห้ง

พระเยโฮวาห์ทรงให้เยเรมีย์มั่นใจในพระองค์

19 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า “ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา²⁰ เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงป้อมกอง-สัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้²¹ “เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไล่เจ้าจากกำมือของคนอำมหิต”

พระเจ้าไม่ให้เยเรมีย์มีครอบครัว

16 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้ ³ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้อภัยคนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า ⁴ เขาทิ้งหลายจะตายด้วยโรคภัย จะไม่มีการไถ่ครอบครัวอาศัยเขาทิ้งหลาย หรือจะไม่มีใครจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทิ้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน ⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเข้าไปในเรือนที่ครวญคร่ำ หรือไปไถ่ครอบครัว หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เอาสันติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณของเรา ⁶ ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาไถ่ครอบครัวอาศัยเขา หรือมากรีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา ⁷ จะไม่มีผู้ใดอีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไว้ทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดื่ม ⁸ เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเสียง ⁹ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรื่นเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตายของเจ้าทิ้งหลายและในวันของเจ้า ¹⁰ ต่อมาเมื่อเจ้าบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเขาทิ้งหลายพูดกับเจ้าว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำความปออะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า’ ¹¹ แล้วเจ้าฟังกล่าวแก่เขาทิ้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา และได้ติดตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาธรรมเนียมของเรามา ¹² และเพราะเจ้าทิ้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความดีอกธ่างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา ¹³ เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเราจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย’ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์มืออยู่เนิ่นใด’ ¹⁵ แต่จะพูดว่า ‘พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์มืออยู่เนิ่นใด’ เพราะเราจะนำเขาทิ้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งชาวประมงมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทิ้งหลาย ภายหลังเราจะให้เขาพาพรานมาเป็นอันมาก พรานจะล่าเขาทิ้งหลายตามภูเขากว้างและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน ¹⁷ เพราะว่า ตาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทิ้งหลายจะซ่อนพันตาเราไม่ได้ ¹⁸ และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทิ้งหลาย” ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายโลก และกล่าวว่า “บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว” ²⁰ มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ” ²¹ “เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธานุภาพของเรา และเขาทิ้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์”

จิตใจอันหลอกลวงของยูดาห์

17 “บาปของยูดาห์นั้นบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงจนที่แก่นบุชาของเขาทิ้งหลาย ² ฝ่ายลูกหลานของเขาก็ระลึกถึงแก่นบุชาและเหล่าเสารูปเคารพของเขาข้างต้นไม้สดทุกต้นบนเนินเขาสูง ³ โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า ⁴ เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเราเจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิรันดร์” ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง ⁶ เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร

⁷ คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์ ⁸ เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยิ่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเคต เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล” ⁹ จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันล่อลวงอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า ¹⁰ “เราคือพระเยโฮวาห์ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา” ¹¹ เหมือนนกกระทากกไข่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวอันใด คนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็ฉนั้น พอลงกลางวัย มันก็พราวจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโอดเขลา ¹² ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทิ้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย ¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรกรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย ขอรกรช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์ ¹⁵ ดูเถิด เขาทิ้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด” ¹⁶ ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเล็กเป็นผู้เสียงแคะที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพิชิตของพระองค์ ¹⁷ ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ครั้นคร้าม พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย ¹⁸ ผู้ใดขมเหงข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขาครั้นคร้าม แต่อย่าให้ข้าพระองค์ครั้นคร้าม ขอรกรนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอรกรทำลายเขาด้วยการทำลายชันช้อน

จงรักขานวันสะบาโต

19 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงไปยืนในประตูนครประชาชน ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม 20 และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ‘ท่านทั้งหลายผู้เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 21 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้ห้ามหรืออะไรในวันสะบาโต หรือนำของขึ้นเข้าทางประตูเยรูซาเล็ม 22 และอย่าห้ามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบาโต หรือกระทำการใดๆ แต่จงรักขานวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้ 23 ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเชื่อฟัง แต่กระทำการของเขาทั้งหลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำสั่งสอน 24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา และไม่ทำกระทำการใดๆ เข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักขานวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำการในวันนั้น 25 แล้วจะมีกษัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ 26 และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบ จากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาหารและกำยาน และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์ 27 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักขานวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับก็ไม่ได้”

การปิ่นภาษาขณะที่เสียแล้วให้เป็นภาษาอะฮักลูกหนึ่ง

18 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า 2 “จงลุกขึ้นไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเราที่นั่น” 3 ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แผ่นดิน 4 และภาษาซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปิ่นใหม่ให้เป็นภาษาอะฮักลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าควรทำ 5 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 6 “โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่ว่าช่างหม้อนี้กระทำไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ 7 ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย 8 และถ้าประชาชาติหนึ่ง ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวกับด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย 9 และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้ 10 และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย 11 เพราะฉะนั้น คราวนี้จงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังก่อสิ่งร้ายไว้สู้เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู้เจ้า ทุกคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย’ 12 แต่เขาก็ก่อสิ่งร้ายว่า ‘เหลวไหล เราจะดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความดีดั้งเดิมซึ่งใจของทุกคน’ 13 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพรหมจารีนั้น ได้กระทำการอันน่าหวาดเสียวนัก 14 คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งทุ่งหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ 15 เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมนานเสีย เขาก็ก่อสิ่งร้ายเหมือนเครื่องหอมบูชาสิ่งไร้สาระ ทำให้เขาได้สะดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเดินตามทางชอยไม่ไปตามถนนหลวง 16 ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดเหยียดอยู่เนื่องนิรันดร์ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสั่นศีรษะของเขา 17 เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปดูถูกพาดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขานั้น” 18 แล้วเขากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราปิ่นภาษาอะฮักลูกหนึ่ง เพราะพระราชาบัญญัติจะไม่พิพากษาไปจากบรรดาปุโรหิต หรือคำปรึกษาอย่าอย่าไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเถิด ให้เราโหมตีเขาด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย” 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอร้องฟังข้าพระองค์ ขอร้องฟังเสียงปรักปักษ์ของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า 20 ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังขุดหลุมไว้ป้องกันชีวิตของข้าพระองค์ ขอร้องระลึกว่าข้าพระองค์ยืนฝ่าพระองค์ถูกลบความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา 21 เพราะฉะนั้น ขอร้องมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกินอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ภรรยาของเขาทั้งหลายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตายให้ผู้นุชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม 22 ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพาดองค์การมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะเขาก็ก่อสิ่งร้ายไว้ต่อกับข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์ 23 แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปิ่นภาษาอะฮักลูกหนึ่งของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขอบอกทรงลบความชั่วร้ายของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกคว่ำลงต่อพระพิภพพระองค์ ขอร้องจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์

บทเรียนจากเหยือกดินที่แตกแล้ว

19 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาวุโสบางคน 2 ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้” 3 เจ้าจงว่า ‘โอ ข้าแต่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอร้องฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าไป 4 เพราะประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้ 5 และได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระบาอัล ซึ่งเรามีได้บัญชาหรือให้ประกาศิต หรือได้บอกในใจของเรา 6 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีการเรียกชื่อว่า โทเฟก หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า 7 และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก 8 และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียด-

หยัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียหยันเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้⁹ และเราจะกระทำให้เขากิ่งหลายกิ่งเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้แสวงหาชีวิตของเขา ได้ข่มใจเขากิ่งหลาย¹⁰ แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนที่ไม่กลับใจนั้น¹¹ และจงกล่าวแก่เขากิ่งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งไว้ว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝังคนไว้ในโกเฟท จนไม่มีที่อื่นให้ฝังอีก¹² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำดังนี้แก่สถานที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโกเฟท¹³ บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวังกิ่งหลายแห่งบรรดาภคินีที่อยูดาร์ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโกเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบาริอาลแห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านกิ่งปวง’¹⁴ แล้วเยเรมีย์ก็มาจากโกเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนกิ่งปวงว่า¹⁵ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูกิจนี้ เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นกิ่งสิ้นเพราะเขากิ่งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา”

เยเรมีย์ถูกจับใส่คุกเพราะเหตุการณ์ประกาศของท่าน

20 ฝ่ายปาซเซอร์ปุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้ยินว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้² ปาซเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คุก ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์³ ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคุก เยเรมีย์พูดกับท่านว่า “พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มิสะบับ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า ดูกิจนี้ เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายกิ่งสิ้นของเจ้า เขากิ่งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์กิ่งสิ้นไว้ในมือของภคินีบาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานกิ่งสิ้นและของมีค่ากิ่งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติกิ่งสิ้นของบรรดาภคินีที่อยูดาร์ไว้ในมือของศัตรูของเขากิ่งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและดูดคร่ำและขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน⁶ ส่วนตัวท่านนะ ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น กิ่งท่านและมิตรสหายกิ่งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา”

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์⁸ เพราะว่าข้าพระองค์พูดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า “ความการุณและการปล้น” เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน⁹ แล้วข้าพระองค์ก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก” แต่พระวจนะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอดไว้ และข้าพระองค์ก็อดไว้ไม่ไหว¹⁰ เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า “ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา” มิตรสหายที่คุ้นเคยกิ่งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล้มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่ “ชะรอยเขาจะถูกหลอกลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการแก้แค้นเขา”¹¹ แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าตั้งนักรบที่นำกลัว เพราะฉะนั้น ผู้ข่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญขึ้น ความอภัยสอดสุดเป็นนิത്യของเขานั้นจะไม่มิวันสิ้น¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขากิ่งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว¹³ จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสนให้พ้นจากมือของผู้กระทำ ความชั่วร้าย¹⁴ ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร¹⁵ ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง คือคนที่เขานำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าว่า “บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว” อันกระทำให้บิดามีความยินดีมาก¹⁶ ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำเสียและมีได้ทรงกลับพระทัย ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง¹⁷ เพราะเขามีได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้โตอยู่เป็นนิത്യ¹⁸ ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับอาย

คำตักเตือนจากเยเรมีย์

21 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อภคินีเศเดคียาห์ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมีลคียาห์ และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า² “ขอจงทูลถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบูกัดเนสซาร์ภคินีบาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้เนบูกัดเนสซาร์ถอยทัพไปจากเรา”³ แล้วเยเรมีย์บอกเขากิ่งสองว่า “ท่านจงทูลแก่เศเดคียาห์ดังนี้ว่า⁴ ‘พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งไว้ว่า ดูกิจนี้ เราจะหันกลับซึ่งยูทโรภคินีอันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับภคินีแห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้⁵ เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความกลัว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น⁶ และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็ตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคียาห์ภคินีที่อยูดาร์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบูกัดเนสซาร์ภคินีแห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขากิ่งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะฟันเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่ส่งสารเขากิ่งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา’⁸ และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า ดูกิจนี้ เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า⁹ คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้ด้วยความร้ายไม่ใช้ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของภคินีแห่งบาบิโลน และท่านจะเผาไหม้เสียด้วยไฟ’

การกล่าวโทษกรุงเยรูซาเล็ม

11 จงกล่าวต่อวงศาคานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า ‘จงฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ 12 โอ วงศาคานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย 13 โอ ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูกิจ เราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า “ใครจะลงมาต่อสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา” 14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น”

คำพยากรณ์ต่อกษัตริย์แห่งยูดาห์

22 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น 2 ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้ 3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้ 4 เพราะถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงๆแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น 5 แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง” 6 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า “เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดารแน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย 7 เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อสู้เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาก็กินจะตัดต้นสนสีดาร์อย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าไปไฟ 8 และประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้’ 9 และเขาก็กินจะตอบว่า ‘เพราะเขาก็กินได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และนมัสการกับปรณิบัติพระอื่น” 10 อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย 11 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละเกี่ยวกับซัลลูม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ “ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก 12 ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่านไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย” 13 “วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความอยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขาปรณิบัติเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา 14 ผู้กล่าวว่า ‘เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฟผาผนังด้วยไม้สนสีดาร์และทาด้วยสีแดงเข้ม’ 15 เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าแข่งไม้สนสีดาร์กับหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมต่อหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อยู่เย็นเป็นสุข 16 เขาพิพากษาคดีของคนจนและคนขัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นารรู้จักเราหรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 17 “แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลก เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติกรณิบัติบีบบังคับและความทารุณ” 18 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า “เขาก็กินจะจะไม่โอดครวญอาลัยเขาว่า ‘อนิจจา พี่ชายเอ๋ย’ หรือ ‘อนิจจา พี่สาวเอ๋ย’ เขาก็กินจะจะไม่โอดครวญอาลัยเขาว่า ‘อนิจจา พระองค์ท่าน’ หรือ ‘อนิจจา ความสง่างามของพระองค์ท่าน’ 19 ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม 20 จงขึ้นไปทีเลบานอน และร้องว่า และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาชาน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว 21 เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เราจะไม่ฟัง’ นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา 22 ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแม่เนื่องด้วยความชู้ทั้งสิ้นของเจ้า 23 โอ ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างวังอยู่ท่ามกลางไม้สนสีดาร์ เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้าอย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร” 24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามิชีวิตอยู่ตราบไต่ แม้ว่าโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย 25 และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเขาถนัดหน้าตาของเขา คือว่าในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย 26 เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น 27 แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาลัยอยากจะกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ได้” 28 โคเนียห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภาษาที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไม่ตัวเขาและเชื้อสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเขาก็กินจะไม่รู้จัก 29 โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวอนะของพระเยโฮวาห์ 30 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “จงเขียนลงว่าชายคนนี้มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก”

คำพยากรณ์ถึงการรวบรวมอิสราเอล

23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “วิบัติต้องมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทำลายและกระจายแกะของลานหญ้าของเรา” 2 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า “เจ้าทั้งหลายได้กระจายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้เอาใจใส่มัน” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า 3 แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น” 4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาก็กินจะจะไม่กลัวอีกเลย หรือครันคร้าม จะไม่ขาดไปเลย” 5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกฤษชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประกาศความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น 6 ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา” 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูกิจ วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเขาก็กินจะกล่าวอีกต่อไปว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่ ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’ 8 แต่จะว่า ‘

พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์มืออยู่ตราบไต่ ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือ และออกมาจากประเทศกึ่งปวง ที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขากิ่งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง”

พระเจ้าทรงพิพากษาผู้พยากรณ์เท็จทั้งหลาย

9 เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ใจของข้าเป็นทุกข้อยู่ภายในข้า และกระดุกทั้งสี่ของข้าก็สั้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหง่าด้วยเหล้าองุ่น เนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวณะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์¹⁰ เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนล่องประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแช่งแผ่นดินนั้นก็วิฤกษ์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขากิ่งหลายก็ซั้งซ้า และอำนาจของเขากิ่งหลายก็ไม่เป็นธรรม¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “กึ่งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็ธรรม ถึงแม้ว่าในนิเวศของเรา เราก็ก็นเห็นความชั่วของเขา¹² เพราะฉะนั้น หนทางของเขากิ่งหลายจะเป็นเหมือนทางสั้นในความมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเรานำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีแห่งการลงโทษเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹³ “เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสะมาเรีย เขาได้พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป¹⁴ แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันน่าหวาดเสียว เขา ล่องประเวณีและดำเนินอยู่ในความมุสา เขากิ่งหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเขา เขาก็คงกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์”¹⁵ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า “ดูเถิด เราจะเสี้ยงเขาด้วยบระเพ็ด และให้น้ำดีหมียาดื่ม เพราะว่าความธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม”¹⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขาก็คงทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์¹⁷ เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย’ และแก่ทุกคนที่ดำเนินตามความดีกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง เขากิ่งหลายกล่าวว่า ‘จะไม่มีเหตุร้ายมาเหนือเจ้า’”¹⁸ เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์เห็นและฟังพระวณะของพระองค์ หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวณะของพระองค์และคอยฟัง¹⁹ ดูเถิด นั้นลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว²⁰ ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ และจนกว่าพระองค์ทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัยของพระองค์ ในวันที่หลังๆ เขากิ่งหลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง²¹ “เรามีได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขากิ่งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขากิ่งหลาย แต่เขากิ่งหลายยังพยากรณ์²² แต่ถ้าเขากิ่งหลายได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้ป่าวร้องถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา และเขากิ่งหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา”²³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ”²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมีได้เห็นเขาได้หรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรามีได้เยี่ยมเต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ”²⁵ เราได้เยี่ยมผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า ‘ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป’²⁶ บานสักเท่าใดก็ตามสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง²⁷ ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำให้ประชาชนของเราลืมนามของเราโดยความฝันของเขากิ่งหลาย ซึ่งเขาล่าสู้กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเขาลืมนามของเราไปติดตามพระบาอัล²⁸ จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเราเล่าถ้อยคำของเราอย่างสุจริต” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี”²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ”³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งมิใช่ถ้อยคำของเราจากกันและกัน”³¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขากล่าวว่า ‘พระเจ้าตรัสว่า’”³² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำมุสาและคำโอ้อวดของเขา เมื่อเรามีได้ใช้เขาหรือสั่งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้อย่างใดเลย” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ³³ “เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือปุโรหิตคนใดถามเจ้าว่า ‘อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์’ เจ้าจงตอบเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เราก็คงโยนเจ้าไปเสีย’³⁴ และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’ เราจะลงโทษผู้นั้นและครัวเรือนของเขา³⁵ เขากิ่งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า ‘พระเยโฮวาห์ตอบว่าอะไร’ หรือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่าอะไร’³⁶ แต่เขากิ่งหลายอย่าเอ่ยว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’ อีกเลย เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ฝันแปรพระวณะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์มืออยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา³⁷ เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่าอะไร’ หรือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่าอะไร’³⁸ แต่ถ้าเขากิ่งหลายพูดว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เพราะเขากิ่งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’ เมื่อเราใช้ไปหาเขากิ่งหลาย เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า ‘ภาระของพระเยโฮวาห์’³⁹ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลืมนามเขากิ่งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา กึ่งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า⁴⁰ และเราจะนำความถูกตำหนิเป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเขากิ่งหลาย ซึ่งจะลืมนามไม่ได้เลย”

กระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ

24 หลังจากเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโคเนียห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ กึ่งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามายังกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์² กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นมีมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้³ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าทูลตอบว่า “เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า”⁴ แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า⁵ “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ยังดีอยู่ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย⁶ เราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขากิ่งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขากิ่งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย⁷ เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขากิ่งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา เพราะเขากิ่งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ”⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำต่อเศเดคียาห์

กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์⁹ เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกเพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำกษัตริย์ เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกสาปแช่ง ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น¹⁰ และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา”

แผ่นดินอิสราเอลจะถูกทิ้งร้างเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

25 พระวจนะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน² ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ว่า³ “ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสียาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลาสี่สิบสามปี พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่⁴ ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง⁵ กล่าวไว้ว่า ‘บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิรันดร์⁶ อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและมีสการพระเหล่านั้น หรือยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า’⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา เพื่อเจ้าจะได้ยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง’⁸ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า ‘เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา’⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของกษัตริย์และเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู้อุแผ่นดินนี้และต่อสู้อุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู้อุบรรดาประชาชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เหยียดหยันและเป็นที่ยกย่องอยู่เมืองนิรันดร์¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงหีบไม้และแสงตะเกียงเสียจากเจ้า¹¹ แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่ยกย่องและที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี’¹² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาติที่นั่น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เมืองนิรันดร์¹³ เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งทีเขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น¹⁴ เพราะว่าจะมีหลายประชาชาติและบรรดาหากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส ทั้งเขาทั้งหลายด้วย และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา”

ถ้อยน้ำองุ่นแห่งพระพิโรธสำหรับบรรดาประชาชาติ

15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า “จงเอาถ้อยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้อยน้ำนั้น¹⁶ เขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่งไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย”¹⁷ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้อยน้ำองุ่นมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหาที่นั้นดื่ม¹⁸ คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เหยียดหยันและเป็นที่ยกย่องอย่างทุกวันนี้¹⁹ ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น²⁰ และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอูส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟิลิสเตีย เมืองอัสเคโลน ภาษา เอโครน และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลืออยู่²¹ เอโดม โมอับและคนอัมโมน²² บรรดากษัตริย์แห่งเมืองโทรส บรรดากษัตริย์เมืองไซดอน และบรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆ ฟากทะเลข้างโน้น²³ เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในนุเมทีไกลที่สุด²⁴ บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร²⁵ บรรดากษัตริย์แห่งคิมรี และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย²⁶ บรรดากษัตริย์แห่งเมืองกิศเหือ ทั้งไกลและใกล้ ทีละเมืองๆ และบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซชก จะดื่มภายหลังกษัตริย์เหล่านี้²⁷ “แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงดื่มให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย’²⁸ และถ้าเขาปฏิเสธไม่รับถ้อยน้ำองุ่นจากมือของเจ้า ดื่ม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่ม²⁹ เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลอยนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลอยนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น’³⁰ เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่ฟ้านักอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่ย่ำองุ่นให้ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น³¹ เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น ส่วนคนชั่วนั้น พระองค์จะทรงพินเสียด้วยดาบ’ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ³² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ‘ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาติที่นั่น และลมพายุใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด³³ และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครรอดขวัญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน”³⁴ ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเถิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถา เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนกษัตริย์นอกรีต³⁵ ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะจะไม่มีทางรอดหนีไป³⁶ จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลานหญ้าของเขาทั้งหลายเสียแล้ว³⁷ และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์³⁸ พระองค์ทรงออกจากที่ขุมตัวของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุความดุเดือดของพระผู้เข้มนวด และเพราะเหตุความกริ้วอันแรงกล้าของพระองค์

ประชาชนผู้เชียวว่าจะฆ่าเยเรมีย์

26 ในต้นรัชกาลของเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวอนจะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ว่า ² “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานับสการในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว ³ บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำ ความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย ⁴ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ก็จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า ⁵ และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไป ถึงเจ้าจะมีได้เชื่อฟัง ⁶ แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก’” ⁷ บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยินเยเรมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁸ และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จบคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกปุโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้นได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า “เจ้าจะต้องตายแน่ ⁹ ทำไมเจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า ‘พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะรกร้าง ปราศจากคนอาศัย’” และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹¹ แล้วบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า “ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว” ¹² เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า “พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมา ¹³ เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่านทั้งหลาย และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน ¹⁴ แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูกฎ ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ ¹⁵ ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ชัดว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ที่คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับพิณชอบ เพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้เข้าหูของท่าน” ¹⁶ แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า “ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา” ¹⁷ และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า ¹⁸ “มีคำชวเมืองโมเรเซกได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกโอบล้อมเหมือนกับไถนา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้’ ¹⁹ เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียหรือท่านได้ยื่นกรงพระเยโฮวาห์และทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากลัวจะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง

ผู้พยากรณ์อูริยาห์ลูกฆ่าเสีย

²⁰ ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ชื่ออูริอาห์ บุตรชายเซไมอาห์ ชาวศิรียาห์เยอาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ ตามบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์ ²¹ และเมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับบรรดาแขกผู้มาเยือน และบรรดาเจ้านายได้ยินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูริอาห์ได้ยินเรื่องนี้ ท่านก็ลี้ภัยหนีรอดไปยังอียิปต์ ²² แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลนารันบุตรชายอัครโบร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์ ²³ และเขาทั้งหลายจับอูริอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวายกษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝังศพของคนสามัญ” ²⁴ แต่มือของอูริอาห์บุตรชายเซไมอาห์อยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบไว้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

บทเรียนจากแอก

27 ในต้นรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวอนจะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ² พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า “จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอของเจ้า ³ และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับ และกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งโทรส และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเฝ้าเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม ⁴ จงฝากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดาเจ้านายของเขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า ⁵ นี่คือเราเอง ผู้ได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้ที่สุดแต่เราเห็นชอบ ⁶ บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา ⁷ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย ⁸ แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา ⁹ เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหรหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักทฤษฎาคมของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก’ ¹⁰ เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะจับไล่ท่านออกไป และท่านจะพิณชอบ ¹¹ แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่นาและให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ”

เยเรมีย์เตือนให้เชื่อฟังกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

¹² ข้าพเจ้าได้ทูลเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า “จงเอาคอของท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจะมีชีวิตอยู่ ¹³ ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วย

โรคระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาเกี่ยวกับประชาชนใด ๆ ซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน ¹⁴ อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก’ เพราะซึ่งเขากิ่งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมุสา ¹⁵ พระเยโฮวาห์ ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ กิ่งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า ¹⁶ และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับปุโรหิตและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า ‘ดูเถิด ไม่ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน’ เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นความเท็จ ¹⁷ อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า ¹⁸ แต่ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน ¹⁹ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา ชั้นสาคร และชาติตั้ง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้ ²⁰ ที่เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคเนียห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน ²¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม ²² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านั้นจะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราใจเฝ้ามัน แล้วเราจึงจะนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้”

คำพยากรณ์เท็จของฮานันยาห์

28 ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ฮานันยาห์บุตรชายของอัสซุร์ ผู้พยากรณ์จาก กิเบอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า ² “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว ³ ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาอยู่ที่นี้ ซึ่งเป็นภาษนะที่เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนริบไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน ⁴ เราจะนำเยโคเนียห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลน กลับมาอยู่ที่นี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละว่า เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน” ⁵ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าประชาชน ทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า “เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่ ⁷ ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน ⁸ บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ ⁹ ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง” ¹⁰ แล้วฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอกของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย ¹¹ และฮานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่างนั้นแหละ เราจะหักแอกของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอกของบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสองปี” แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย ¹² หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอกของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า ¹³ “จงไปบอกฮานันยาห์ว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้’ แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านั้นทั้งสิ้น ให้เขาปรนนิบัติเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเขากิ่งหลายจะปรนนิบัติเขา เพราะเราได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย”

เยเรมีย์พยากรณ์ถึงความตายของฮานันยาห์

¹⁵ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า “ฮานันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ ¹⁶ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันนี้เองเจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้ภกฏต่อพระเยโฮวาห์” ¹⁷ ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

เยเรมีย์เขียนถึงพวกเชลยในบาบิโลน

29 ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน ² (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคเนียห์ และพระราชินี พวกชนที่ บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว) ³ จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาซาคบุตรชายของซาฟานและเกมาเรียห์บุตรชายอิสคียาห์ (ผู้ซึ่งเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บาบิโลนยังเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า ⁴ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า ⁵ จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น ⁶ จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยลง ⁷ แต่จงส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น ⁸ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้ที่อยู่ท่ามกลางหลอกหลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขากิ่งหลายได้ฝันเห็น ⁹ เพราะที่เขพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามิได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁰ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้ ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อความทุกข์ยาก เพื่อจะให้นาคตามตามที่คาดหมายไว้แก่เจ้า ¹² แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า ¹³ เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้า

พบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น ¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน’ ¹⁶ จงทราบที่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า ¹⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะไม่ส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเจ้าทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เจ้าทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมากจนเขารับประทานไม่ได้ ¹⁸ เราจะข่มเหงเจ้าด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำให้เจ้าย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เย้ยหยัน เป็นที่นิมิตท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่ให้เจ้าไปอยู่นั้น ¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเจ้าทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเจ้าอย่างไม่มีหยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ” ²⁰ เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า ²¹ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโคลาเยห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าในนามของเรา ดูก่อน เราจะมอบเจ้าทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะฆ่าเจ้าทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า ²² เหตุเจ้าทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า ‘ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ’ ²³ เพราะเจ้าทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามิได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ²⁴ เจ้าจงบอกเซโมอาห์ชาวเนเฮลามว่า ²⁵ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเศฟันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า ²⁶ ‘พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดาปุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คบคุมคนบำเพ็ญหน้าที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่ค้ำ’ ²⁷ ฉะนั้นบัดนี้ทำไมเจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทลผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า ²⁸ เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า ‘การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น’” ²⁹ เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง ³⁰ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ³¹ “จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเซโมอาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะว่าเซโมอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามิได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ ³² เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะไม่ส่งโทษเซโมอาห์ชาวเนเฮลามและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมิได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขาได้สอนให้ภรรยาต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

พระเจ้าทรงบัญชาให้เยเรมีย์เขียนพระวจนะของพระองค์

30 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ² “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง ³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะดูก่อน วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และเจ้าทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น” ⁴ ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า ⁵ “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั้น ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ ⁶ จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือ หรือไม่เราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป ⁷ อธิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้ ⁸ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแอกจากคอของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธนะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก

ผู้ที่ใหญ่กว่าดาวิดจะครอบครองในอิสราเอล

⁹ แต่เจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายผู้ซึ่งเราตั้งขึ้นเพื่อเขา ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่างกลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่างครั้นคร้าม เพราะดูก่อน เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เจ้าไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะเตือนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ ¹² เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า รอยฟกช้ำของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ฉกรรจ์ ¹³ ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคดีของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มียารักษาเจ้า ¹⁴ คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ล้มเจ้าเสีย เจ้าทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราตีเจ้าอย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น ¹⁵ โฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำการสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า ¹⁶ เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปรปักษ์ของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำให้เขาเป็นเหยื่อ ¹⁷ เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเจ้าทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกคนนอกคอก คือศิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา ¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน เราจะให้เด็กแห่งยาโคบที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่ ¹⁹ จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะกวีเขาขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย ²⁰ ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บิบบังคับเขา เราจะลงโทษ ²¹ ชุมนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้นั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส ²² และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป่าแตรของเจ้า” ²³ ดูก่อน นั้นลมพายุของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมพายุ

กวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบนศีรษะของคนชั่ว²⁴ ความกลัวอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ประสงค์ ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

อิสราเอลจะกลับไปอยู่ที่แผ่นดินของตน

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ในวาระนั้น เราจะเป่าพระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาก็กวาดหลายจะเป็นประชาชนของเรา”² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ชนชาติที่รอดตายจากดาบได้ประสบพระกรุณาคุณในที่ถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก³ พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า ‘เราได้อธิษฐานด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา⁴ เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ โอ อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรามะนาอีก และจะออกไปเดินรำกับผู้ที่สนุกสนานกัน⁵ เจ้าจะปลูกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น’⁶ เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเฝ้ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอเฟราอิมจะร้องเรียกว่า ‘จงลุกขึ้น ให้เราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา’”⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “จงร้องเพลงด้วยความยินดีเพราะยาโคบ และเปล่งเสียงโห่ร้องเพราะพระบารมีของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล’⁸ ดูก่อน เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนตามอด คนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขาจะกลับมาที่นี่เป็นหมู่ใหญ่⁹ เขาจะมาด้วยการร้องไห้ และด้วยการกลุสรวงจนเราจะนำเขา เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอเฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา¹⁰ โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และจงประกาศพระวจนะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า ‘ท่านที่กระจ่ายอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา’¹¹ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแกร่งเกินกว่าเขา¹² เขาก็กวาดหลายจึงจะมีร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน และเขาจะไปอย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และเพราะลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่ไต่คนเข้าน้ำอีกต่อไป¹³ แล้วพวกพรหมจารีจะเปรมปรีดีในการเดินรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความโสโครกของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าโศก¹⁴ เราจะเลี้ยงจิตใจของปุโรหิตด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ได้ยินเสียงในรามมา เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับคำเล่าโลมในเรื่องราวทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว”¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ระงับเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการทำงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ และเขาก็กวาดหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู”¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายังพรมแดนของเขาเอง¹⁸ เราได้ยินเอเฟราอิมคร่ำครวญว่า ‘พระองค์ทรงตีสอนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกตีสอน อย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์’¹⁹ เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็กบฏตีสอนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทิ่มความหยามหน้าหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่”²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เอเฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบใด เขาก็ยังระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมีกรุณาต่อเขาแน่”²¹ จงปีกเสากรุงทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปีกใจให้คิดถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น โอ อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย จงกลับเถิด จงกลับมาถึงหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า²² โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเกลไกลอยู่อีกนานสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย”²³ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “เมื่อเราจะให้การเป็นชเลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขาจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบรูธาเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรเจ้า²⁴ ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวบาบรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น²⁵ เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอาอันอิม และจิตใจที่โสโครกถูกดวงเราจะให้บริสุทธิ์”²⁶ เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า²⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์²⁸ และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงคว่ำเสีย กำลาย และนำเหตุร้ายมาฉุนฉาด เราจะเฝ้าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังกันนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ²⁹ “ในสมัยนั้น เขาจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า ‘บิดารับประจานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน’³⁰ แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประจานองุ่นเปรี้ยว ก็จะเข็ดฟัน”

พันธสัญญาใหม่

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์³² ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจับมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ³³ “แต่ต่อไปจะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังสมัยนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ “เราจะบรรจรรยาบัญญัติของเราไว้ภายในเขาก็กวาดหลาย และเราจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป่าพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา³⁴ และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักพระเยโฮวาห์’ เพราะเขาก็กวาดหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ “เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป”³⁵ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวาดทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้ว่า³⁶ “ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็ต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ³⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ³⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอค้อยฮา

มันเอลไปถึงประตูมูม ³⁹ และเชอควัดจะไปไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโคอาห์ ⁴⁰ หุบเขาแห่งซาคศพและขี้เถ้า ทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลำธารชิดโรนจนถึงมูมประตูม้าไปทางตะวันออก จะเป็นที่บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ถอนรากหรือคว่ำตักไปอีกเป็นนิตย์”

เยเรมีย์ซื้อนาแปลงหนึ่ง

32 พระวอนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์ ² ครั้นนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ ³ เพราะเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คุมขังท่านไว้ ตรัสว่า “ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้ ⁴ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา ⁵ และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ” ⁶ เยเรมีย์กล่าวว่า “พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า ⁷ ดูกูเกิด ฮานันเอลบุตรชายซัลลูม อาชของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า ‘จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรท เพราะว่าสิทธิของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็นของท่าน’ ⁸ แล้วฮานันเอลลูกของอาชของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรทในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่เป็นของท่าน จงซื้อไว้เถิด’ แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ⁹ และข้าพระองค์ก็ซื้อนาที่อานาโรทจากฮานันเอลลูกของอาชของข้าพระองค์ และได้ชั่งเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเช็ดเชเซล ¹⁰ ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ เป็นพยานและเอาตาชั่งชั่งเงิน ¹¹ แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อ ทั้งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่ ¹² และข้าพระองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตายของฮานันเอลลูกของอาชของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ¹³ ข้าพระองค์ก็ทำชับบารุกต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า ¹⁴ ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตราฉบับที่ปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเผื่อจะทนอยู่ได้หลายวัน ¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้’

เยเรมีย์เชื่อว่าอิสราเอลจะกลับมาสู่สภาพเดิม

¹⁶ หลังจากที่ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนริยาห์แล้ว ข้าพระองค์ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ¹⁷ ‘ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูกูเกิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน ¹⁸ ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินัย แต่ทรงตอบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹⁹ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจ พระเนตรของพระองค์เห็นทุกวิถีทางบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา ²⁰ ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษย์ชาติ และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้ ²¹ พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก ²² และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะประทานแก่เขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ²³ และเขาทั้งหลายก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ สิ่งทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาถึงเขาทั้งหลาย ²⁴ ดูกูเกิด เชิงเทียนที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้อ้อมมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้ อยู่กันแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูกูเกิด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น ²⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า “จงเอาเงินซื้อนาและพยานเสีย” แม้ว่าเมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย”

กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายแล้วจะสร้างขึ้นใหม่

²⁶ พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁷ “ดูกูเกิด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกิน หรือ ²⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเอาแน่ ²⁹ ชาวเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขเผาเครื่องถวายพระบาอัลที่บนหลังคา และแท่นเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อยั่วเย้าเราให้กริ้ว ³⁰ เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำการอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำการอะไรเลย นอกจากยั่วเย้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา ³¹ เมืองนี้ได้เร้าความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้สร้างมันขึ้นจนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา ³² เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำการอันยั่วเย้าให้โกรธคือทั้งตัวเขา บรรดาภักษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ³³ เขาทั้งหลายได้เห็นหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา ³⁴ แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีมลทิน ³⁵ เขาทั้งหลายได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามีได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้อยู่ในจิตใจของเรา เขาควรจะทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป ³⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า ‘เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด’

บาด’ 37 ดุเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ด้วยความกลัว ด้วยความพิโรธ และความขี้โกรธของเรา นั้น เราจะนำเขากลับมายังที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย 38 เขากลับมาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา 39 เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา 40 เราจะกระทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเขากลับมาอีกว่า เราจะไม่ขับเขาจากการกระทำความดีแก่เขากลับมา และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขากลับมา เพื่อว่าเขาจะมีใจดีกับเรา 41 เออ เราจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความดีแก่เขา และเราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความมุ่งมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา 42 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่อันเนื่องมาเหนือชนชาตินี้ฉันใด เราจะทำความดีทั้งปวงซึ่งเราได้สัญญาไว้กับเขาฉันนั้น 43 และจะมีการชื้อนากันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่าเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย 44 ที่นั่นจะซื้อกันด้วยเงิน ไบโจนดก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยามิน ในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับมาสู่สภาพเดิม” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย

33 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า 2 “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเพื่อสถาปนาไว้ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสตั้งนี้ว่า 3 จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้ฉันใดแก่เจ้า 4 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดาษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเซิงเกินและดาบ 5 เขากลับมาจะมาพร้อมกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เร้าสร้างด้วยความกลัวและความพิโรธของเรา เพราะได้ซ่อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเขากลับมา 6 ดุเถิด เราจะนำอามัย และการรักษาเขาให้ และเราจะรักษาเขากลับมาให้หลาย และเผยสันติภาพและความจริงอย่างอุดม 7 เราจะให้พวกเขาชดเชยแห่งยูดาห์และพวกเขาชดเชยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเขากลับมาเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมนั้น 8 เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา 9 และกรุงนี้จะมีชื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งปวงซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขากลับมา เขาจะกลัวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งปวงซึ่งเราได้จัดหาให้เมืองนั้น 10 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ใดๆ 11 ที่นั่นจะได้ยินเสียงบันเท็งและเสียงรีนเร็ง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ว่า ‘จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์’ เพราะเราจะให้พวกเขาชดเชยแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 12 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ในสถานที่นี้ซึ่งเป็นที่รกร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งปวงของที่นี่ จะเป็นที่พักอาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งปวงให้แกะของเขาได้ออนลงอีก

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดจะครอบครองอีก

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านใต้มือของผู้ที่นับอีก 14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดุเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ 15 ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อัจฉริยะชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น 16 ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา’ 17 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล 18 และปุโรหิตคนเลวจะไม่ขัดสนบุตรที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องธัญญาบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์” 19 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า 20 “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลาที่กำหนดไม่ได้ 21 แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีอรสที่จะเสวยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อปุโรหิตคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้ 22 บรรดาของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และเม็ดทรายที่ทะเลก็ตวงไม่ได้ฉันใด เราจะทำให้เชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นฉันนั้น” 23 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า 24 “เจ้าไม่ได้พิจารณาออกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว’ ดังนี้แหละ เขากลับมาได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขากลับมาอีกต่อไป 25 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว 26 เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับมาสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา”

เยเรมีย์ตักเตือนเศเดคียาห์

34 พระวอนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเบนูดิเนซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า 2 “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงไปพูดกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดุเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ 3 ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับแน่และถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนตาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน’ 4 โอ ข้าแต่เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ อย่านึกดีใจของทรงสดับพระวอนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ตั้งนี้ว่า ท่านจะ

ไม่ตายด้วยดาบ⁵ ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดาภักษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่านอันใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านอันนั้น และเขาจะคร่ำครวญเพื่อท่านว่า ‘อนิจจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า’ เพราะเราได้ลั่นวาจาไว้แล้ว” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁶ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวอจะเหล่านี้ต่อเศเดคียาห์ภักษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม⁷ ขณะเมื่อกองทัพของภักษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาซิชและเมืองอาซาเคห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงล้อม

กรุงเยรูซาเล็มจะรับโทษเพราะได้บีบบังคับคนจน

⁸ พระวอจะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากภักษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญาฉบับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสราเอลแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้⁹ ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้ยิวพี่น้องของตนเป็นทาส¹⁰ เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำพันธสัญญาได้ยืนยันว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ¹¹ แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก¹² พระวอจะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า¹³ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญาฉบับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า¹⁴ เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่เชื่อฟังเรา¹⁵ บัดนี้เจ้าได้หวนกลับและกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสราเอลทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา¹⁶ แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก¹⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสราเอลต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อดาบ ต่อโรคระบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก¹⁸ และคนที่ละเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาตัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป¹⁹ เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็ดี ชนก็ดี บุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัวนั้น²⁰ เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก²¹ ส่วนเศเดคียาห์ภักษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพแห่งภักษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น²² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเขาจะเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย”

วงศวานเรคาบเป็นแบบอย่างที่ดี

35 พระวอจะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสียาห์ภักษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า² “จงไปหาวงศวานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้ามาในห้องเฉลียงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น”³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงนำเอาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายอาบาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศวานเรคาบทั้งหมด⁴ ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มาในห้องเฉลียงของบุตรชายของอาซันยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิกดาลียาห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเฉลียงของเจ้านาย เหนือห้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุตรชายซัลลูม ผู้ดูแลธรณีประตู⁵ แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายลูกไว้หน้าเหล่าบุตรชายแห่งวงศวานเรคาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า “เชิญดื่มเหล้าองุ่น”⁶ แต่เขาทั้งหลายตอบว่า “เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราบัญชาเราว่า ‘เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์⁷ เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในเต็นท์ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่’⁸ เราทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา⁹ และไม่สร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือมาหรือพืช¹⁰ แต่เราเคยอยู่ในเต็นท์ และได้เชื่อฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตัมบิดาของเราได้บัญชาเราไว้¹¹ แต่ต่อมาเมื่อเนบูคัดเนสซาร์ภักษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า ‘มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย’ ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม”¹² แล้วพระวอจะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์ว่า¹³ “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ¹⁴ คำบัญชาซึ่งโยนาตัมบุตรชายเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นนั้น เขาก็ได้รักษาไว้แล้ว และเขาก็ทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาก็กังหันกลับจากทางชั่วของตน และแก้ไขการกระทำของเขาทั้งหลายเสีย อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า” แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังหรือเชื่อฟังเรา¹⁶ บุตรชายทั้งหลายของโยนาตัมบุตรชายของเรคาบได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขาได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้มิได้เชื่อฟังเรา¹⁷ เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่มาตอบ”¹⁸ แต่เยเรมีย์ได้พูดกับวงศวานเรคาบว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนาตัมบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า¹⁹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า โยนาตัมบุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์”

เยเรมีย์บันทึกคำพยากรณ์ต่างๆของท่าน

36 ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาค กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวอจะต่อไปนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า ² “เจ้าจงเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทิ้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรักปรำอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชนชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสียาคจนถึงวันนี้ ³ ชะรอยวงศวานยูดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา” ⁴ แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุกบุตรชายเนริยาห์ให้บารุกเขียนพระวอจะทิ้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน ⁵ และเยเรมีย์ก็สั่งบารุกว่า “ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวอจะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ได้ยิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขาได้ยินด้วย ⁷ ชะรอยเขาจะถวายคำทูลวิงวอนของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกลัวและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ยิ่งใหญ่หลวงนัก” ⁸ และบารุกบุตรชายเนริยาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวอจะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁹ ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาค กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ¹⁰ แล้วบารุกจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเฉลียงของเกมารียาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขาบุกร ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹¹ เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ได้ยินพระวอจะทิ้งสิ้นของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว ¹² ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเถิด เจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชามาราชเลขา เดไลยาห์บุตรชายเซโมอาห์ เอลนาธันบุตรชายอักโบร์ เกมารียาห์บุตรชายซาฟาน เศเดคียาห์บุตรชายอาณันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น ¹³ และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น ¹⁴ เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยฮูดีบุตรชายเนธาเนียห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูซี ให้ไปพบกับบารุกว่า “จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา” ดังนั้นบารุกบุตรชายเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย ¹⁵ และเขาก็กังหันใจฟังเขาว่า “จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง” บารุกจึงอ่านให้เขาฟัง ¹⁶ ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาก็กังหันใจฟังบารุกว่า “เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์” ¹⁷ แล้วเขาก็กังหันใจถามบารุกว่า “จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทิ้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาหรือ” ¹⁸ บารุกตอบเขาก็กังหันใจว่า “ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทิ้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน” ¹⁹ แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุกว่า “ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าคุณอยู่ที่ไหน” ²⁰ แล้วเขาก็กังหันใจเข้าไปในท้องพระโรงเพื่อฝากกษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์

กษัตริย์เยโฮยาคิมเผาพระวอจะของพระเจ้าเสีย

²¹ กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยฮูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยฮูดีก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้ยืนอยู่ข้างๆกษัตริย์ ²² เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังเหมันต์ และมีโพลูกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์ ²³ ต่อมาเมื่อเยฮูดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอามีดอักษณัตตออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด ²⁴ ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้ยินบรรดาถ้อยคำเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่ ²⁵ แม้ว่าเมื่อเอลนาธันและเดลายาห์และเกมารียาห์ ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่ ²⁶ กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายฮามเมเลค และเศโรอาห์บุตรชายอัสริเอล และเซเลมียาห์บุตรชายอับเดเอล ให้จับบารุกเสมียน และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

พระเจ้าทรงให้เยเรมีย์บันทึกพระวอจะอีกครั้ง

²⁷ หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุกเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวอจะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁸ “จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสีย” ²⁹ และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า “กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษยและสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น” ³⁰ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน ³¹ เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนยูดาห์” ³² แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุกบุตรชายเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

เยเรมีย์ถูกคุมขัง

37 เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสียาค ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้เสวยราชย์แทน โคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม ² แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หาได้ฟังพระวอจะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่ ³ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยฮูคิลบุตรชายเซเลมียาห์ และเซเฟนยาห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ กล่าวว่า “ขออธิบายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเรา” ⁴ ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้าออกออกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมีได้ถูกจำขัง ⁵ กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรู-

ซาเล็มอยู่ได้ยี่สิบวันนั้น เขาก็หลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม⁶ พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า⁷ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า ‘ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของเขา⁸ และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาก็หลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า ‘คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราทีเดียวแน่’ เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว¹⁰ ถึงแม้ว่าเจ้าจะทำให้กองทัพทั้งสี่ของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาก็หลายจะลุกขึ้น ทุกคนในเต็นท์ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ”¹¹ ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด¹² เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น¹³ เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า “ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย”¹⁴ และเยเรมีย์ตอบว่า “ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย” แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมากาพวกเจ้านาย¹⁵ และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาก็หลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลขานูการ เพราะได้ทำให้เป็นคุก¹⁶ เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว¹⁷ กษัตริย์เศเดคียาห์ใช้ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า “มีพระวอนะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ” เยเรมีย์กล่าวว่า “มีพะยะค่ะ” แล้วท่านทูลอีกว่า “พระองค์จะถูกลมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน”¹⁸ เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก¹⁹ ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า ‘กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้’ นั้นอยู่ที่ไหน²⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพิภพของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปเรือนของโยนาธานเลขานูการนั้นเลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น”²¹ กษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ขมบึงแก่ท่านวันละก้อนจากถนนข้างกำแพงขมบึงในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

เยเรมีย์ถูกหย่อนลงไปในคุกใต้ดิน

38 ฝ่ายเซฟาทียาห์บุตรชายบิทราน เกดาลียาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคียาห์ได้ยื่นถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า² “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่”³ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า แน่นอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้”⁴ และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า “ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้มีมือของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาก็หลาย เพราะว่าชายคนนี้มีได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก”⁵ กษัตริย์เศเดคียาห์ตรัสว่า “ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า”⁶ เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไปในคุกใต้ดินของมัลคียาห์บุตรชายฮามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไปในโคลน

เอเบดเมเลคช่วยเยเรมีย์

⁷ เมื่อเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียขึ้นทูลหนึ่งในพระราชวังได้ยี่สิบวันว่า เขาย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน⁸ เอเบดเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า⁹ “ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่ท่านได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ท่านได้ทิ้งท่านลงไปในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขมบึงเหลืออยู่เลย”¹⁰ แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า “จงเอาคนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใต้ดินก่อนเขาตาย”¹¹ เอเบดเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆ และเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคุกใต้ดิน¹² แล้วเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า “ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่าๆ นั้นไว้ไว้ตรัสแสร้งและเชือก” เยเรมีย์กระทำตาม¹³ แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

เศเดคียาห์ทรงขอคำแนะนำจากเยเรมีย์

¹⁴ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ช่องที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า “เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย”¹⁵ เยเรมีย์จึงทูลเศเดคียาห์ว่า “ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน่ใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มีใช่หรือ”¹⁶ แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า “พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญาณของเราทรงพระชนม์อยู่แม้ฉันใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านฉันนั้น”¹⁷ แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคียาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศาวานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้¹⁸ แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกลมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย และเขาก็หลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาก็หลาย”¹⁹ กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า “เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย เกรงว่าเราจะถูกลมอบไว้ในมือของพวกเขาเหล่านั้น และเขาก็หลายจะกระทำความอัปยศแก่เรา”²⁰ เยเรมีย์ทูลว่า “เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะเป็นสุข และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์”²¹ แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี้เป็นพระวอนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์²² ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะถูกนำออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า ‘เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ขนะพระองค์แล้ว พระบาทของพระองค์จมลงในโคลนแล้ว

และเขาก็หนีไปจากพระองค์’²³ เขาจะพาบรรดาสมณะและมเหสีและบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาก็หลาย แต่พระองค์จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขาเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ”²⁴ แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า “อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย”²⁵ แต่ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า ‘จงบอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า’²⁶ ท่านจงบอกเขาทั้งหลายว่า ‘ข้าพเจ้าได้ถูกลอบต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปที่เรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น’”²⁷ และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และชักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาก็หลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน²⁸ และเยเรมีย์ก็ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั้นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

ครั้งสุดท้ายที่ยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

39 ในปีแรกที่แห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้งสี่ของท่านได้มาล้อมกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้² ในปีที่สองแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก³ แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามาหนึ่งที่ประตูกลาง มีเนอร์กัลซาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสคิม รับสาริส เนอร์กัลซาเรเซอร์ รับมิก และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ที่สิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน⁴ ต่อมาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาก็หลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขากันหลาย ไปกันเศเดคียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขากันหลายจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาห์ในแผ่นดินอามัก และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน⁶ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ข่าบบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลริบลาห์ต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสี่ของยูดาห์เสีย⁷ พระองค์ทรงทำนัยน์ตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตรวนท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน⁸ คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย⁹ แล้วเนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับส่วนประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เลือดสด คือคนที่เลือดสดมาหาท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่¹⁰ เนบูซารดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไรนาให้แก่เขา

เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ดูแลรักษาเยเรมีย์

11 เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบูซารดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า¹² “จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้”¹³ ดังนั้น เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูซัสบาน รับสาริส เนอร์กัลซาเรเซอร์ รับมิก และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป¹⁴ คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขากันหลายมอบท่านไว้กับเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน¹⁵ พระวอนของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า¹⁶ “จงไปบอกเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเราที่มีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เขากลัว¹⁸ เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

เยเรมีย์พยากรณ์ท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในยูดาห์

40 พระวอนซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เนบูซารดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามัท ครั้งเมื่อเขาจับท่านตีตรวนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน² ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้³ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่าน⁴ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปไหนก็ได้ตามที่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป”⁵ ขณะที่ท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า “ท่านจงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขากันท่ามกลางประชาชน หรือจะไปไต่ที่ใดที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้” ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงสั่งอุนันบุตรเศบิมและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป⁶ เยเรมีย์ก็ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิคัมที่มีสปาห์ และอาศัยอยู่กับเขากันท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น⁷ เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขากันหลายได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็ก ผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมีได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ให้ท่านนั้น⁸ เขากันหลายก็ไปหาเกดาลิยาห์ที่มีสปาห์ มีอิชมาเอลบุตรชายเนธาเนียห์ โยฮานันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายกันหุเมก บรรดาบุตรชายของเอเฟายาเวเนโทฟาห์ เยซันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาห์ ทั้งตัวเขาและคนของเขา⁹ เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า “อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข”¹⁰ ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มีสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้ำองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น”¹¹ ในทำนองเดียวกัน เมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือ

เขาทิ้งหลาย 12 แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเศดะคิยาห์ที่มีสปาค์ และเขาทิ้งหลายได้เก็บน้ำองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

อิชมาเอลวางแผนร้ายฆ่าเศดะคิยาห์

13 ฝ่ายโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มาหาเศดะคิยาห์ที่มีสปาค์ 14 และกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่า บาบิโลนจะตีเยรูซาเล็มของคัมโมเนนได้ส่งให้อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน” ฝ่ายเศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบไม่เชื่อเขาทิ้งหลาย 15 แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเศดะคิยาห์เป็นการลับที่มีสปาค์ว่า “จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มีใครทราบเรื่อง ท่านจะไม่ให้เขาเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ที่นี่ก็จะพินาศ” 16 แต่เศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบพูดกับโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ว่า “ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิชมาเอลนั้นเป็นความเท็จ”

อิชมาเอลฆ่าเศดะคิยาห์

41 ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลีชามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหาเศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบที่มีสปาค์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มีสปาค์ 2 แล้วอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย 3 อิชมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเศดะคิยาห์ที่มีสปาค์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย 4 ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เศดะคิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่ใครจะรู้เรื่อง 5 มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเคมและเมืองซีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีหนวดเคราโกนเสียและเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาบูชาและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 6 และอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาจากมีสปาค์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิชมาเอลเดินมาพลาจร้องไห้พลาจ และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทิ้งหลายว่า “เชิญเข้ามาหาเศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบเถิด” 7 เมื่อเขาทิ้งหลายเข้ามาในเมือง อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทิ้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ขังน้ำ 8 แต่ในพวกนั้นมีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิชมาเอลว่า “ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุกๆ” ดังนั้น เขาจึงงดไม่ฆ่าเขาทิ้งหลายกับพี่น้องเสีย 9 ที่ขังน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่ฆ่าเขาตายลงไปเพราะเหตุเศดะคิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสาสร้างไว้เพื่อป้องกันบาบิโลนกษัตริย์แห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ก็ใส่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม 10 แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมีสปาค์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มีสปาค์ ผู้ที่เบบูนษาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบ อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน

โยฮันันช่วยพวกเชลยให้รอดพ้น

11 แต่เมื่อโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้กระทำแล้วนั้น 12 เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ เขาทิ้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน 13 และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่อยู่กับเขา เขาทิ้งหลายก็แปรปรกติ 14 ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิชมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมีสปาค์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ 15 แต่อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้หนีรอดจากโยฮันันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน 16 แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ซึ่งเขากลับคืนมาจากอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ซึ่งมาจากมีสปาค์หลังจากที่ได้ฆ่าเศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบแล้วนั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และขันที ผู้ซึ่งโยฮันันนำกลับมาถึงกิเบโอน 17 และเขาทิ้งหลายก็ไปอยู่ที่อาศัยของคิมฮาม ไกล์เบรเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ 18 เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้ฆ่าเศดะคิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย

คนยูดาห์ที่เหลืออยู่ขอคำแนะนำจากเยเรมีย์ แต่ได้ปฏิเสธคำนั้นเสีย

42 บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายโฮชายาห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้ 2 และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า “ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่ที่นี่ถึงสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว) 3 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะทำไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะทำ” 4 เยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทิ้งหลายว่า “ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย” 5 แล้วเขาทิ้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า “ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน 6 ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปหาท่าน เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา” 7 ต่อมาครั้นสิ้นสิบวันแล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ 8 แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหารผู้ซึ่งอยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด 9 และบอกเขาทิ้งหลายว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า 10 ถ้าเขาทิ้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว 11 อย่างลัทธิกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้าลัทธิอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่างลัทธิเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา 12 เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเขาจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง 13 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า ‘เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้’ โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา 14 และ

กล่าวว่า ‘ไม่เอา เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราก็งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น’¹⁵ เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวचนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น¹⁶ แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการกัณดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้าไปยังอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น¹⁷ ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเขา¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราเทความกริ้วของเราและความพิโรธของเราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเทความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าพิศวง เจ้าจะไม่เห็นที่นี้อีก¹⁹ โอ คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า ‘อย่าไปยังอียิปต์’ จงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ข้าพเจ้าได้ตีแคว้นของท่าน²⁰ ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเจิ่นไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ‘ขออธิษฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม’²¹ และในวันที่ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวचนะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน²² เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงทราบเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่”

เยเรมีย์ไปยังอียิปต์พร้อมกับพวกที่เหลืออยู่

43 ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนที่ปวงถึงพระวचนะเหล่านี้ถึงสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวचนะถึงสิ้นนี้กับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว² อาซาริยาห์บุตรชายโฮชายาห์และโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่โหรงได้พูดกับเยเรมีย์ว่า “ท่านพูดมูสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามีได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า ‘อย่าไปยังอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น’³ แต่บารุกบุตรชายเนริยาห์ได้ยุทท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน”⁴ โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์⁵ แต่โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารได้พาคนยูดาห์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ จากบรรดาประชาชนที่เขากลับไล่ให้ไปอยู่นั้น⁶ คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาธิดา และทุกคนซึ่งเบบูนชาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือไว้ให้แก่เกดลียาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาวฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบารุกบุตรชายเนริยาห์⁷ และเขาทั้งหลายได้มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครกาปานเฮส⁸ แล้วพระวचนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครกาปานเฮสว่า⁹ “จงถือก้อนหินใหญ่ๆไว้ จงซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครกาปานเฮสท่ามกลางสายตาศพของคนยูดาห์¹⁰ และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบูคั丹เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะกางพลับพลาหลวงของท่านเหนือหินเหล่านี้¹¹ เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ¹² และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปกคลุมตัวเองด้วยเสื้อคลุม และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ¹³ ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบรเซมเซมซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย”

พระวचนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกยิวในอียิปต์

44 พระวचนะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาอียิวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มีกิลด ที่กาปานเฮส ที่โนฟ และในแผ่นดินปักโรส ว่า² “พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่รกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น³ เพราะความชั่วซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำได้ย่ำแย่เราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เขาทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า⁴ อย่างไรก็ตามเราได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าวว่า ‘โอ อย่ากระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ ซึ่งเราเกลียดชัง’⁵ แต่เขาไม่ฟังหรือเชื่อฟัง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น⁶ เพราะฉะนั้น เราจึงได้เทความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พลุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างไป อย่างทุกวันนี้⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดุนนมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย⁸ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยั่วเราให้โกรธด้วยการที่มีมือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นที่น่าสาปแช่ง และเป็นที่น่าพิศวงท่ามกลางบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินโลก⁹ เจ้าได้ลิ้มความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและเมเสสของเจ้าทั้งหลาย ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ¹⁰ แม้กระทั่งวันนี้แล้วเขาทั้งหลายก็ยังมิได้ถ่อมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎหมายของเรา ซึ่งเราให้มีไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า¹¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้เจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น¹² เราจะเอาชนยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่ที่นั่น และเขาทั้งหลายจะถูกพลาญเสียหมด เขาจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะถูกพลาญด้วยดาบและด้วยการกัณดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกัณดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นคำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าพิศวง¹³ เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหาร และด้วยโรคระบาด¹⁴ จนคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลือกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ได้กลับไป นอกจากผู้หนีพ้นบางคน”¹⁵ แล้วบรรดาผู้ชายผู้ซึ่งว่าภรรยา

ของตัวได้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในปัทโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรมีย์ว่า ¹⁶ “สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน ¹⁷ แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดาภคินีและเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด ¹⁸ ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าเราก็ตัดสนทุกอย่าง และถูกพลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ¹⁹ เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า ที่เราได้ทำขนมถวายเพื่อนมีสารพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น เรากะทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามีของเราหรือ” ²⁰ แล้วเยเรมีย์ได้ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า ²¹ “สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดาภคินีและเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์มิได้ทรงนึกถึงหรือ ²² จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่สาปแช่ง ปราศจากคนอาศัยตั้งทุกวันนี้ ²³ เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ตั้งทุกวันนี้” ²⁴ เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า “บรรดาท่านทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ²⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนยันด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า ‘เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า’ แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน ²⁶ เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของคนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบใด’ ²⁷ ดูเถิด เราคอยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี ชนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะถูกพลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา ²⁸ และบรรดาผู้ที่หนีพื้นดินดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่าการชั่วร้ายของเรายังยืน เป็นคำของเราหรือคำของเขาทั้งหลาย ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้ เพื่อเจ้าจะได้ทราบว่า คำของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่ ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทษัตริย์แห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ดังที่เราได้มอบเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิตของเขา”

พระเจ้าทรงปลอบโยนบารุค

45 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุคบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเรมีย์ ในปีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ² “โอ บารุคเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า ³ เจ้าว่า ‘บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เหน็ดเหนื่อยด้วยการคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสงบเลย’ ⁴ เจ้าจงบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด ⁵ และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป”

คำพยากรณ์เรื่องอียิปต์

46 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องบรรดาประชาชาติ ² เรื่องอียิปต์ เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมืองคารเคมิช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตีแตกใน ปีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ³ “จงเตรียมตั้งและไล่ และประชิดเข้าสงคราม ⁴ จงผูกอานม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้ ⁵ ทำไมเราเห็นเขาทั้งหลายครั้งคร่ำครึและหันหลังกลับ นักรบของเขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่งหนีไป เขาก็กังหันไม่เหลียวกลับ ความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁶ คนเร็วก็หนีไปไม่ได้ นักรบก็หนีไปไม่รอด เขาก็กังหันจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส ⁷ ปีไครนะ โฟล์ขึ้นมาตั้งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันชดขึ้น ⁸ อียิปต์โฟล์ขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันชดขึ้น เขาว่า ‘ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุมโลก ข้าจะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย’ ⁹ ม้าทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไปเถิด รถรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดดาลเข้าเถิด จงให้นักรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนฟุต ผู้ถือโล่ คนลูติม นักถือและโคงธนู ¹⁰ วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอิม และตีไม้โลหิตของเขาจนเต็มคราบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธากำการบูชานในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส ¹¹ โอ ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปก็ไกลเอาด และไปเอาพิมเสน เจ้าได้ใช้ยาเป็นอันมากแล้ว และก็ไร้ผลสำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย ¹² บรรดาประชาชาติได้ยื่นถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะว่านักรบสะดุดกัน เขาก็กังหันได้ล้มลงด้วยกัน” ¹³ พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ว่า ¹⁴ “จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในมิกดล จงป่าวร้องในโนฟและกาปานเฮส จงกล่าวว่า ยินให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า ¹⁵ ทำไมชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปลุกเขาล้มลง ¹⁶ พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุด เออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาก็กังหันพูดว่า ‘ลุกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้มีบังคับ’ ¹⁷ พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า ‘ผู้ถือถือผู้ปล่อยให้อากาศผ่านไป’ ¹⁸ เพราะบรมมหากษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ตราบใด

เขาทาบอรัอยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาอารเมลอยู่ข้างทะเลอันใด จะมีผู้หนึ่งมาฉันนั้น ¹⁹ โอ ธิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และรกร้าง ปราศจากคนอาศัย ²⁰ อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การกำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ ²¹ ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขุนไว้ให้อ้วน เอย ด้วยเขากิ่งหลาย หันกลับและหนีไปด้วยกัน เขากิ่งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขากิ่งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา ²² เธอทำเสียงเหมือนนกกิ้งก่ากำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โค่นต้นไม้ ²³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขากิ่งหลายจะโค่นป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าตึกแทน นับไม่ถ้วน ²⁴ ธิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้อาย เธอจะถูกมอมไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ” ²⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า “ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์ และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน ²⁶ เราจะมอมเขากิ่งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน ²⁷ โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้ามเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัว ²⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นมาถึงซึ่งอวสาน คือประชาชาติที่เราได้จับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสานทีเดียว เราจะติสอนเจ้าตามขนาด เราจะปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด”

คำพยากรณ์เรื่องชาวฟิลิสเตียและเมืองไทร:

47 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิลิสเตียก่อนที่ฟาโรห์โฮมตีเมืองกาซา ² “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแส น้ำท่วม มันจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ ³ เมื่อได้ยินเสียงกบฏตัวแข็งแรงของเขากะทืบ และเสียงรกรมของเขากะทืบมา และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พวกเขาจะมีได้ห็นกลับมามากจากเขากิ่งหลายของตน เพราะมือของเขาอ่อนเปลี้ยเต็มทีแล้ว ⁴ เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะกำลายฟิลิสเตียทั้งสิ้น และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เลื้อยอยู่ออกจากเมืองไทรและเมืองไซดอน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกำลายคนฟิลิสเตีย คือคนที่เลื้อยอยู่ในแถบคัพโธรัน ⁵ เมืองกาซาก็สิ้นเสียง และเมืองอัสเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เลื้อยอยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเข็ดเนื้อเหือดหนังของเจ้าอีกนานเท่าใด ⁶ โอ ดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้าไว้ในฝักเสียดเถิด จงหยุดพักและอยู่นิ่งๆเสียที ⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชัย มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้อัสเคโลนและต่อสู้ชายทะเล”

โมอับจะถูกทำลาย

48 เกี่ยวกับเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า “วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง ศรีธาธาอิมได้ตาย มันถูกยึดแล้ว มีสกาบก็ได้ตายและคร่ำครวญ ² จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป ในเมืองเฮซโบนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า ‘มาเถอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ’ โอ เมืองมัดเมนเอ๋ย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป ³ จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนอิมว่า ‘การร้างเปล่าและการกำลายอย่างใหญ่หลวง’ ⁴ เมืองโมอับถูกกำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องไห้จากพวกเด็กเล็กๆของเธอ ⁵ เพราะเขากิ่งหลายจะขึ้นไปร้องไห้ที่ทางขึ้นเมืองลูฮิก เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียงร้องไห้เพราะการกำลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮโรนอิม ⁶ หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร ⁷ เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และพระเคโมซจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับปุโรหิตและเจ้านายของเขา ⁸ ผู้กำลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกกำลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงสั่งพระวาจาไว้ ⁹ จงให้ปีกแก่โมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้น ¹⁰ ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ซื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กบไม่ให้อายของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นก็ถูกสาป ¹¹ โมอับสบายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจากภาษาขณะนี้ไปภาษาอื่น หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง” ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนิกท้อมให้เขาเพื่อทำให้เขาทำให้อายไป และเทกาบะของเขาให้เกลี้ยง และกบฏของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ ¹³ แล้วโมอับก็จะได้อายเพราะพระเคโมซ อย่างที่ท่วงศ์วานอิสราเอลได้อายเพราะเบเรเอล อันเป็นที่วางใจของเขา ¹⁴ เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า ‘เราเป็นพวกวีรชนและแก่กล้าทหารสำหรับสงคราม’ ¹⁵ เมืองโมอับถูกกำลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้แหละ ¹⁶ กษัตริย์ของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา ¹⁷ บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จงกล่าวว่า ‘ไม่ทราบพระกรอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือคคาอันรุ่งโรจน์นั้น’ ¹⁸ ธิดาผู้อาศัยเมืองดีโบนเอ๋ย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้กำลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะกำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า ¹⁹ โอ ชาวเมืองอาริเออร์เอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า ‘เกิดเรื่องอะไรขึ้น’ ²⁰ โมอับถูกกระทำให้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและร้องรำไรอยู่ จงบอกแถม่น้ำอาริโนนว่า ‘โมอับถูกกำลายเสียแล้ว’ ²¹ การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบ เหนือโฮโลน และยาฮาส และเมฟาอาก ²² และดีโบน และเนโบ และเบเรดิบลาธาอิม ²³ และศรีธาธาอิม และเบเรกามูล และเบเรเมโอน ²⁴ และเคริโอก และโบสราร์ และหัวเมืองทั้งสิ้นของแผ่นดินโมอับ ทั้งไกลและใกล้ ²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป ²⁶ จงทำให้เขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นโมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย ²⁷ อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาก่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพูดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี ²⁸ โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากชอก ²⁹ เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้ยินถึงความมโหฬาร ความจองหงของเข และความเห่อเหิมของเขา และถึงความมกตชนข่มท่านในใจของเขา ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้รับความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเท็จทั้งหลายของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ ³¹ เพราะฉะนั้น เราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะ

ร้องรำไรเพื่อไม่อับทั้งมวล ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิโรเธเส 32 โอ เกาฮันแห่งสิบมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งก้านหลายของเจ้ายื่นข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บงุ่นของเจ้า 33 ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดินของโมอับ เราได้กระทำให้เหล่าองุ่นหยุดไหลจากบ่ออย่างงุ่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงไหร้อง เสียงไหร้องนั้นไม่ใช่เสียงไหร้องเลย 34 เมืองเฮชโบนและเมืองเอเลอาเลห์ได้ร้องรำไห้ เขากิ่งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาฮาสา จากโคธาถึงไฮโรนาอิม ดังวัวตัวเมียอายุสามปี เพราะสายน้ำกิ่งหลายแห่งนิมริมก็จะร้างเปล่าด้วย 35 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอวสานมาสู่ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในปูชนียสถานสูงและเผาเครื่องหอมถวายพระของเขานในโมอับ 36 เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองศิโรเธเส เพราะกรัฟยัมสมบัติที่เขาได้มาก็ได้พินาศ 37 ทุกศิระจะถูกลอบ และทุกนครจะถูกตัด บนมือกิ่งปวงจะมีรอยเลือดเดือด และจะมีฟ้ากระสอบที่ขึ้นเอว 38 บนหลังคาเรือนกิ่งสั้นของโมอับและตามถนนกิ่งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป เพราะเราทุกโมอับเหมือนเราทุกภาษาที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 39 เขากิ่งหลายจะคร่ำครวญว่า ‘โมอับแตกแล้วหนอ โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ’ ดังนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ยและเป็นที่หวาดเสียวแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา” 40 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่โมอับ 41 เกรือกถูกจับไปและที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด จิตใจของบรรดานักรบแห่งโมอับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร 42 โมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ 43 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดัก จะอยู่เหนือเจ้า 44 ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเหนือโมอับ ในปีที่แห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 45 ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเขาเมืองเฮชโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเฮชโบน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโน มันจะทำลายดินแดนของโมอับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความอลเวง 46 โอ โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมชกำลังวอดวายอยู่แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย 47 แต่เรา仍将ให้โมอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ” เท่านั้นเป็นข้อพิพากษาโมอับ

คำพยากรณ์เรื่องคนอัมโมน

49 เกี่ยวกับเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมกษัตริย์ของพวกเขาจึงรับกาตเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะกระทำให้ได้ยินเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบาห์ของคนอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และธิดากิ่งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขาอีก พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 3 โอ เฮชโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาห์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ จงโอดครวญ วิ่งไปวิ่งมาอยู่ท่ามกลางร้วต้นไม้ เพราะกษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับปุโรหิตและเจ้านายของมัน 4 โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย ทำโมเจ้าไอ้อวดบรรดาหุบเขา หุบเขาของเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า ‘ใครจะมาสู้ฉันนะ’ 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนลี้ภัยได้ 6 แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอโดม

7 เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า “สติปัญญาไม่มีในเกมานอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ 8 โอ ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา 9 ถ้าคนเก็บงุ่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งงุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ ถ้าขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอแก่ตัวเขาเท่านั้นหรือ 10 แต่เราได้เปลือยเอชามาให้เปลือยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว 11 จงกึ่งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่ฝ่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด” 12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด ถ้าคนที่ยังไม่สมควรจะดื่มจากถ้วยนั้นยังต้องดื่ม เจ้าจะพ้นโทษไปได้หรือ เจ้าจะพ้นโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดื่ม 13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โมซารห์จะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ตำหนิตติเตียน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองกิ่งสั้นของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนื่อง-นิตย์” 14 ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า “จงรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู้อันเมืองนั้น และลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเถิด 15 เพราะว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์ 16 เพราะความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า โอ เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ยึดยอดภูเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 17 เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโดมจะตกตะลึง และจะเขี่ยหินในภัยพิบัติกิ่งสั้นของมัน 18 อย่างเมื่อเมืองไฮโดม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น 19 ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดนไหลเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเรือไปอย่างจับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะมัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะกนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ 20 เพราะฉะนั้น จงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้ต่อสู้อันเมืองเอโดม และพระประสงค์กิ่งหลายซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อสู้อันเมืองเกมาน แน่ละ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป แน่ละ พระองค์จะทรงกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย 21 แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาดียิ่งถึงทะเลแดง 22 ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่โมซารห์ และจิตใจของนักรบแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

คำพยากรณ์เรื่องเมืองดามัสกัส

23 เกี่ยวด้วยเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮาหมักและเมืองอารปิดได้ขายหน้า เพราะเขากิ่งหลายได้ยืมข้าวร้าย เขาก็กลัวลาน ทะเลก็ถูบนุทราย บินสงบลงไม่ได้ 24 เมืองดามัสกัสก็อ่อนเพลียแล้ว เธอหันหนีและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสนระทมและความเศร้ายัดเธอไว้อย่าง ผู้หญิงกำลังคลอดบุตร 25 เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความชื่นบานนั้นปะ 26 เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆ ของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนกิ่งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 27 และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดีดเสีย

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเคดาร์

28 เกี่ยวด้วยเรื่องคนเคดาร์และราชอาณาจักรฮาไซร์ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย 29 เต็นท์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกริบเสีย ทั้งม่านและภาชนะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า 'ความสยดสยองทุกด้าน' 30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองฮาไซร์เอ๋ย หนีเกิด จงสัจจรไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ดำริแผนงานต่อสู่เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้สู่เจ้า 31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มั่งมี ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดาดประตู อยู่แต่ลำพัง 32 อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่ริบมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศ ลม คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา 33 เมืองฮาไซร์จะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่เป็นนิรันดร์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น"

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอลาม

34 พระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 35 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะทำลายคนของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย 36 และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศ จากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่เอลาม และเราจะกระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาถึง 37 ด้วยว่าเราจะกระทำให้เอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย 38 และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 39 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้เอลามกลับสู่สภาพเดิม"

คำพยากรณ์เรื่องกรุงบาบิโลนและชาวเคลเดีย

50 พระวอนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ว่า 2 "จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและป่าวร้อง จงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อย่าปิดบังไว้เลย และว่า 'บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลคีได้ อาย พระเมโรดาคีถูกกบฏแหกเป็นชิ้นๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกกบฏแหกเป็นชิ้นๆ' 3 เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู่เมืองนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเธอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย 4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกัน มาพลาบร้างให้พลาบ และเขากิ่งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 5 เขากิ่งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้า ตรงไปเมืองนั้น กล่าวไว้ว่า 'มาเถิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเมืองนิรันดร์ซึ่งจะไม่ล้มเลย' 6 ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไป หันเขากิ่งหลายไปเสียบนภูเขา เขากิ่งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาลืมคอกของเขาเสียแล้ว 7 บรรดาผู้ที่พบเข้าก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า 'เราไม่มีความผิด เพราะเขากิ่งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย' 8 จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้นำหน้าฝูง 9 เพราะ ดูกิจ เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่ หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู่บาบิโลน และเขากิ่งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู่กับเธอ ตรงนั้นแหละเธอจะถูกยึด ลูกธนูของเขากิ่งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า 10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอ้อมหน้า 11 โอ บรรดาผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดี แม้ว่าเจ้าสิงโลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้ 12 มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้าจะต้องอับอาย ดูกิจ ที่ร้างกายแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห้งแล้งและทะเลทราย 13 เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลนไปจะตกตะลึง และจะเหยียหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น 14 จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู่บาบิโลนให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โง่คนธนูของยังเธออย่าเสียดาบลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ 15 จงเปล่งเสียงโห่ร้องสู่เธอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล้มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอ ทำกับเธออย่างที่เราได้กระทำมาแล้ว 16 จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้มีบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน 17 อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกเขาได้จับล่าเขาไป ที่แรกกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนั้นเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา 18 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย 19 เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ลานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนการเมสและในบาชาน และเขาจะอ้อมใจบนเนินเขาเอเฟราอิมและในกิเลอาด 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้ 21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธาธาอิม และต่อสู่ชาวเมืองเปโยด จงฆ่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ 22 เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น 23 ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมดได้

ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ ²⁴ โอ บาบิโลนเอ๋ย เราวางบ่วงดักเจ้า และเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้จับผู้กับพระเยโฮวาห์ ²⁵ พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย ²⁶ จงมาต่อสู้กับเรอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดาฉากของเธอ จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอเหลืออยู่เลย ²⁷ จงฆ่าตัวผู้ของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน ²⁸ เสียงของเขากิ่งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ ²⁹ จงเรียกนิกรนумаต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โง่ธนู จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเรอตามการกระทำของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้กระทำแล้ว เพราะเธอจงหลงลงดักกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ³⁰ เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอจะล้มลงตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ³¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า โอ ผู้จงหลงเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า ³² ผู้จงหลงจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหิวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น ³³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขากิ่งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มัน เขากิ่งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป ³⁴ พระผู้ไถ่ของเขากิ่งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้แค้นของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน ³⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือชาวเมืองบาบิโลน และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ ³⁶ ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักรบของเธอ เพื่อเขากิ่งหลายจะครั่นคร้าม ³⁷ ให้ดาบอยู่เหนือม้ากึ่งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาชนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขากิ่งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย ³⁸ ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำกึ่งหลายของเธอ เพื่อ น้ำกึ่งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขากิ่งหลายก็บ่ารูปนั้น ³⁹ เพราะฉะนั้น สัตว์ป่ากึ่งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ ⁴⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงคว่ำเมืองไฮโดมและเมืองโกโมราห์และหิวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น ⁴¹ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก ⁴² เขากิ่งหลายจะจับคนธนูและหอก เขากิ่งหลายดุร้าย และจะไม่มีมีความกรุณา เสียงของเขากิ่งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขากิ่งหลายจะขี่ม้า เรียงรายกันเป็นคนเข้าสู่สงครามกับเจ้านะ โอ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย ⁴³ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยื่นข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสนระทมจับหัวใจเขา เข็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร ⁴⁴ ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเราไปอย่างจับพลัด และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะมัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ ⁴⁵ เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อสู้กับบาบิโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อสู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย แต่ละตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป แต่ละคอกของเขานั้นจะรกร้างไป ⁴⁶ แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ”

พระเจ้าทรงพิพากษากรุงบาบิโลน

51 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราจะปลุกกระแสนแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา ² เราจะส่งผู้ฝังไปยังบาบิโลนและเขากิ่งหลายจะฝังเธอ และเขากิ่งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขากิ่งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก ³ อย่าให้นักธนูโง่คนธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้นได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด ⁴ ดังนั้นเขากิ่งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น ⁵ เพราะว่ามีอิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขากิ่งหลายพระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยความพิชิตบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ⁶ จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง ⁷ บาบิโลนได้เคยเป็นถ้อยของคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมันเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าของมัน เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ่าไป ⁸ บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างจับพลัด จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิมเสนมาให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง ⁹ เขากิ่งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เธอไป ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการศึกษาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า ¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน ¹¹ จงฟันลูกธนู จงหยิมไล่ขึ้นมา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดากษัตริย์คนมีเดย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ ¹² จงปิดกรงขังบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองขุมไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงานและทรงกระทำสำเร็จตามที่พระองค์ทรงสั่งพระวาจาเกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน ¹³ โอ เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายเอ๋ย อวสานของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโลภของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว ¹⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงบัญญัติแก่พระองค์เองว่า แต่ละ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตุ๊กแตน และเขากิ่งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า ¹⁵ พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ ¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์ ¹⁷ มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น ¹⁸ มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ ¹⁹ พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ ²⁰ เจ้าเป็น

ค้อนและยุคโรปรกรณ์ของเรา เราจะทุบบรรดาประชาชาติเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า ²¹ เราจะทุบม้าและคนขี่เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบบรรดารถรบและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า ²² เราจะทุบผู้ชายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนแก่และคนหนุ่มเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า ²³ เราจะทุบผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบขบวนและวัวคู่แอกของเขาเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบเจ้าเมืองและปลัดเมืองเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า ²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะสนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน ²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไฟไหม้ ²⁶ เราจะไม่เอาหินจากเจ้าไปทำศิลาบ่มเอ็ก และไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ²⁷ จงตั้งธงไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับเธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปนี้มาสู้กับเธอ อารารัต มินนี และอัชเคนัซ จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำม้าขึ้นเหมือนบึงคันบระเระระกะ ²⁸ จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดาภคัตริย์แห่งมีเดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัดเมืองทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย ²⁹ แผ่นดินนั้นจะสะท้อนสะท้านและโคกเศร่า เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย ³⁰ นักรบแห่งบาบิโลนหยุดรบแล้ว เขาทิ้งหลายค้างอยู่ในที่กำบังเข็มแข็งของเขา กำบังของเขาทยอยเสียแล้ว เขาทิ้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผาที่อาศัยของเธอแล้ว และดาบประตู่ของเธอก็หัก ³¹ นักรบคนหนึ่งวิ่งไปพบนักรบอีกคนหนึ่ง กูดคนหนึ่งวิ่งไปพบกูดอีกคนหนึ่ง เพื่อทูลภคัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว ³² ท่าลุยข้ามก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระส่ำระสาย ³³ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า บุตรสาวแห่งบาบิโลนก็เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกรักประเดียว เวลาเกี่ยวก็จะมาถึงแล้ว” ³⁴ ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า “แบบุคคิดเนซซาร์ภคัตริย์แห่งบาบิโลนได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขย้ำข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภางนางเปล่า ท่านได้กินข้าพเจ้าตั้งมังกร ท่านได้ถือมือทองด้วยของอ้อร้อยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย ³⁵ ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่เนื้อหนังของข้าพเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน” ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า “ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ชาวประเทศเคลเดีย” ³⁶ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ดูเถิด เราจะแก้คดีของเจ้า และจะทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของเธอล้างให้แห้ง และจะกระทำแหล่งน้ำของเธอให้เหือด ³⁷ และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่นำตกตะลึง และเป็นที่ย่ำเหยียบ ปราศจากคนอาศัย ³⁸ เขาทิ้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทิ้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต ³⁹ ขณะที่เขาทิ้งหลายฟ้าวร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้และกระทำให้เขาทิ้งหลายมินเมา เพื่อเขาทิ้งหลายจะปลาบปลืมยินดี จนเขาทิ้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁴⁰ เราจะนำเขาทิ้งหลายลงมาดูลูกแกะไปยังการฆ่า เหมือนแกะผู้และแพะผู้ ⁴¹ เซชักถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทัวแผ่นดินโลกถูกจับแล้วเล่า บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำตกตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ ⁴² ทะเลขึ้นมาเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้ ⁴³ หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดเข้าไป ⁴⁴ และเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ คำแพงแห่งบาบิโลนจะล้มลง ⁴⁵ ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์เถิด ⁴⁶ อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็มีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทารุณก็มีอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง ⁴⁷ เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งบาบิโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเธอจะต้องได้อาย และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ ⁴⁸ แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน เพราะว่าผู้ทำลายจะมาจากทิศเหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ⁴⁹ บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงจนใด คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บาบิโลนจนใด ⁵⁰ เจ้าทิ้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาบ หันไปเกิด อย่างยืนนิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า ⁵¹ เราได้อาย เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอัปยศคลุมหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าไปในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ⁵² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของเธอ ⁵³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็ยังคงจะมาจากราเหนือเธอ ⁵⁴ มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย ⁵⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ทิ้งร้าง และจะกระทำเสียงที่ใหญ่โตของเธอให้เซียบ เมื่อคลื่นของเธอจะนองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอึกทึกของเขาก็เปล่งออกมา ⁵⁶ เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดานักรบของเธอถูกยึดแล้ว คันธนูของเขาทิ้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่ ⁵⁷ เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับบัญชาของเธอ และนักรบของเธอมินเมา จนเขาทิ้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระบรมมหาราชภคัตริย์ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ ⁵⁸ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า คำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกปราบลงให้เรียบเสมอฟื้นดิน และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไรผล และชนชาติทั้งหลายจะเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น” ⁵⁹ ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เศโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคียาห์ภคัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เศโรอาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก ⁶⁰ เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน ⁶¹ และเยเรมีย์พูดกับเศโรอาห์ว่า “เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่านจะเห็นและท่านจงอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ ⁶² และท่านจงกล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อสู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิตย์’ ⁶³ ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส ⁶⁴ และจงกล่าวว่า ‘บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเหน็ดเหนื่อย’” ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

รัชสมัยของเศเดคียาห์

52 เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเจ็ดพรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครองนครในกรุงเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่าฮาบูทาล เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์ ² และท่านได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น ³ เป็นเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เป็นแน่ สิ่งต่างๆได้เป็นไปดังที่พยากรณ์ไว้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทิ้งหลายออกไปเสียจากพระพิภพของพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

การล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม

⁴ และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เบนูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มและล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบ ⁵ กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเจ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคียาห์ ⁶ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกินอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน ⁷ แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในกลางคืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน (ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง) และเขาทิ้งหลายไปทางที่ราบ ⁸ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคียาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน ⁹ และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาคห์ในแผ่นดินฮามัท และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน ¹⁰ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารบุตรชายทั้งหลายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เสียที่ตำบลริบลาคห์ ¹¹ ท่านทำตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตีตรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน และขังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต

คนยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

¹² เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเบนูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เบนูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรณนิบัติกษัตริย์บาบิโลน ได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ และเขาได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของกรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเผาบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง ¹⁴ และกองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง ¹⁵ และเบนูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุง และผู้ที่หลบหนี ผู้หนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย ¹⁶ แต่เบนูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนอยู่ และเป็นคนทำไร่ไถนา ¹⁷ บรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงและขันสาคทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน ¹⁸ และเขาได้ขนเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพลั่ว ตะกรุดตัดไม้ตะเกียง และขามและช้อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรณนิบัติ ¹⁹ ทั้งอ่าง ถาดรองไฟ และขาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำ อะไรก็ตามด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรก็ตามด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน ²⁰ ส่วนเสาสองเสา และขันสาคหนึ่งลูก กับวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ชั่งกันไม่ไหว ²¹ ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัตถุประสงค์สองศอก และความหนาของมันเป็นที่นิ้ว กลางกลวง ²² บนเสานี้มีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีตาข่ายและลูกกับทิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาคี่สองก็เหมือนกัน ทั้งลูกกับทิมด้วย ²³ ข้างๆมีลูกกับทิมเก้าสิบหกลูก บนตาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกกับทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก ²⁴ และผู้บัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับเสารอห์ปุโรหิตใหญ่ และเศฟันยาห์ปุโรหิตที่สอง และผู้เฝ้าธรณีประตูอีกสามคน ²⁵ และจากกรุงนั้นท่านจับขันทีคนหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขานุการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคนซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น ²⁶ และเบนูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไปถวายกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาคห์ ²⁷ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลริบลาคห์ในแผ่นดินฮามัท ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน ²⁸ ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเบนูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด พวกยิวสามพันยี่สิบสามคน ²⁹ ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลเบนูคัดเนสซาร์ ท่านขนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน ³⁰ ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเบนูคัดเนสซาร์ เบนูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จับยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน

เยโฮยาคินออกจากคุกในบาบิโลน (2 พกษ 25:27-30)

³¹ และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวิลเมไรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์ ท่านได้ยกศีรษะของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้นำท่านออกมาจากคุก ³² พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้นั่งบนที่นั่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน ³³ ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพิภพทุกวันตลอดชีวิต ³⁴ ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการรายวันอยู่เสมอ ตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน

เพลงคร่ำครวญ

ทั้งห้าบทของหนังสือบทเพลงคร่ำครวญเป็นเพลงคร่ำครวญหรือเพลงแห่งความทุกข์ ซึ่งเขียนขึ้นเกี่ยวกับการทำลายประเทศยูดาห์ การที่อิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน และการที่เยเรมีย์ติดคุกอย่างไม่ยุติธรรม ความทุกข์ของเยเรมีย์เป็นความทุกข์ที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า เยเรมีย์รักยูดาห์ เหมือนอย่างบิดารักลูก และภรรยารักสามีของตน บทเพลงคร่ำครวญนี้พูดถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าด้วย (3:22-23)

เพลงคร่ำครวญบทแรก

1 กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างอ้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดังหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป ² กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาล และน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทิ้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ ³ ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ข่มเหงได้ไล่กันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ ⁴ ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกปุโรหิตของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก ⁵ พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต่าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ ⁶ และความโ่อ่าตระการได้พรางไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งป้อแป้หนีไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม ⁷ เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามลำเค็ญก็ได้หวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหาไม่มีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ ⁸ เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอก็จึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็ลบหลู่เธอ เพราะเหตุเขาก็กินความเปลือยเปล่าของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย ⁹ มลทินของเธอก็คร่งอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอก็จึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล้าโลม “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว” ¹⁰ พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์ ¹¹ บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาก็กินเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทังชีวิต “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว” ¹² “ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่มีความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงขว้างข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น ¹³ พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเมืองบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มิขยี้ชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง และอ่อนระอาตลอดทั้งวัน ¹⁴ แอกแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอกนั้นรัดรึงรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าหายไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ ¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะขยี้ชายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ดังเหยียบผลองุ่นลงในบ่อย่ำองุ่น ¹⁶ เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้ปลอบโยนที่ควรจะปลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆ ของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ขยี้ชนะ” ¹⁷ เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย ¹⁸ “พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหมู่ๆ ของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว ¹⁹ ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาก็กินผลของข้าพเจ้า พวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะที่เขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน ²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทอพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู ²¹ เขาก็กินได้ยินว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หากมีผู้ใดปลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาก็กินได้ยินว่า พากันตีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่พระองค์ทรงประกาศไว้ในวันให้มาถึง และเขาก็กินได้ยินว่าเป็นอย่างที่ว่าพระองค์เป็นอยู่” ²² ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะทอนถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเต็มทีแล้ว”

เพลงคร่ำครวญบทที่สอง

2 ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแก่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว ² องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสี่ของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพึงป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป ³ พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโพลงไหม้ไปรอบๆ ⁴ พระองค์ทรงโค้งธนูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่กำป้อมปราการ และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอดได้นั้นเสียในกระโถมของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายนพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขามาหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงกวัดความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์ ⁶ พระองค์ได้ทรงพึงพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ล้มเลื่อนไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปุโรหิต ⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแก่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดชังบริสุทรีของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาก็หลายได้ส่งเสียงอึกทักในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด ⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้นิเวศและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้กรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน ⁹ ประตุมืองศิโยนทั้งสี่ลงสู่พื้นดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักกาลประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่ ¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเขยิบอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาก็หลายเอาพงคลีดินขีดขึ้นบนศีรษะของตน และนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มคอดกไปถึงดิน ¹¹ นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง ¹² ลูกทั้งหลายตามแม่ของข้าพเจ้าว่า “แม่จ๋า ข้าพเจ้าและน้ำองุ่นอยู่ที่ไหน” ขณะเมื่อเขาเป็นลมดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย ¹³ โอ ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มากเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เทียบเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า ¹⁴ ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาคงจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาก็หลายกลับได้เห็นการที่เทียบเทือนเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ ¹⁵ บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาจับมือเยาะเย้ยเจ้า เขาก็หลายได้เย้ยหยันและได้สิ้นศรัทธาใส่ธิดาแห่งกรุงเยรูซาเล็มแล้วว่า “นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า งามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก” ¹⁶ บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกนโพนทะนาเจ้า เขาก็หลายเย้ยหยันและขบขี้เยาะเย้ยฟัน เขาพากันร้องว่า “พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว” ¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้มานานแล้ว พระองค์มิได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูปรารถนารับเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเข่าของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น ¹⁸ จิตใจของเขาก็กว้างร้องกลององค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดุจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย ¹⁹ จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายนความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตรงพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง ²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกประหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ ²¹ คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา ²² พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

เพลงคร่ำครวญบทที่สาม

3 ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียกว่าพระพิโรธของพระองค์ ² พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช่ในความสว่าง ³ แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันร่ำไป ⁴ เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ชูดัดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว ⁵ พระองค์ทรงสร้างรั้วขังข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้ ⁶ พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด ดูคนที่ยายนานแล้ว ⁷ พระองค์ทรงกระทำรั้วตันไม่ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตรวนหนักล้ามข้าพเจ้าไว้ ⁸ ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์มีทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ⁹ พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สกด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าคดเคี้ยวไป ¹⁰ ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดูหมิ่นคอยตระครุบ และตั้งสิงโตแอบซ่อนอยู่ในที่ลับ ¹¹ พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง ¹² พระองค์ทรงโค้งธนูของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู ¹³ พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแสงของพระองค์ ยิ่งเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว ¹⁴ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหวัระเยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ ¹⁵ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคน้ำพิษจนขำ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ามาไปด้วยบอระเพ็ด ¹⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเฉียดก้อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถ้า ¹⁷ พระองค์ทรงทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าล้มความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร ¹⁸ ข้าพเจ้าจึงว่า “กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมด” ¹⁹ ขอ

ทรงจำความทุกข์ใจและความปรารถนาของข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดีหมี²⁰ จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังนึกถึงเนืองๆ และต้องค้อมลงภายในตัวข้าพเจ้า²¹ ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง²² เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด²³ เป็นของใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก²⁴ จิตใจของข้าพเจ้าว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์”²⁵ พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อคนที่ปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงดีต่อจิตวิญญาณที่แสวงหาพระองค์²⁶ เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ²⁷ เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกไปบ่มวัย²⁸ ให้เขานั่งเฉยๆอยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง²⁹ ให้เขาเอาปากจดไว้ในพงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง³⁰ ให้เขาเอียงแอกให้ผู้ที่ตบเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเถิด³¹ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิรันดร์ดอก³² แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์³³ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยขอบพระทัยก็หาไม่ได้³⁴ การเหยียบย่ำบรรดาเขยแแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่าที่คิด³⁵ การตัดสิทธิ์ของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพิทศผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดก็คิด³⁶ การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์ก็คิด องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย³⁷ ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป³⁸ จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่มีมาถึงร้ายและดีหรือ³⁹ มนุษย์เป็นๆจะไปบ่นเอากับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน⁴⁰ ให้พวกเขาทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเขา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เถิด⁴¹ ให้พวกเขากระจัดใจและมือของพวกเขาขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์กล่าวว่า⁴² “พวกข้าพระองค์ได้กรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ⁴³ พระองค์ทรงห่มความกริ้วและข่มเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร⁴⁴ พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้⁴⁵ พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเหื้อและมูลฝอยอยู่ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย⁴⁶ บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อ้าปากตะโกนโพนทนาว่าพวกข้าพระองค์⁴⁷ ความหวาดและกบฏมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ⁴⁸ น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งริดาของชนชาติของข้าพระองค์⁴⁹ น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีความว่างเลย⁵⁰ กว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์⁵¹ นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์⁵² พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุอันได้จับใส่ข้าพระองค์ดังจับโลน⁵³ เขาทิ้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคุกใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์⁵⁴ น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าถูกพลาญแน่แล้ว’⁵⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคุกใต้ดิน⁵⁶ พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า ‘ขออย่าทรงจุกพระกรรมต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์’⁵⁷ พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ย้ำข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ พระองค์ตรัสว่า ‘ไม่ต้องกลัว’⁵⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้าใกล้กับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไล่ชีวิตข้าพระองค์⁵⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาคิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอร้องพิพากษาคดีของข้าพระองค์เถิด⁶⁰ พระองค์ได้ทรงเห็นการแค้นแค้นถึงสิ้นของเขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว⁶¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว⁶² คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รุกรานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้อยู่กับข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ⁶³ ดูเถิด ไม่ว่าเขาจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น⁶⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขาทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา⁶⁵ ขอพระองค์ทรงกระทำให้อาณาจักรของเขาทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา⁶⁶ ขอพระองค์ทรงรังความและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์”

เพลงคร่ำครวญบทที่สี่

4 น้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสลับและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ก็ตั้งอยู่เคลื่อนคลาดตามทุกหัวถนน² บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ³ แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดูด แต่ริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็โหดร้าย ดุจนกระจะออกเทศในถิ่นทุรกันดาร⁴ ลิ่นของการที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขอร้องอาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา⁵ คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี่ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์⁶ เพราะโทษความชั่วช้าของริดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต้องคว่ำทำลายลงในปริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย⁷ พวกนาศิรของเรอบริสุทธีกว่าหิมะ และขาวกว่าน้ำมัน ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดังไฟทฤษฎี⁸ บัดนี้ผิวพรรณของเขาดีกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หน้าของเขาเหี่ยวหุ่มกระดูกและซบรวกกับไม่เสียบ⁹ คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยพอมค่อยตายไป ถูกแกงทะเลเพราะขาดผลจากท้องนา¹⁰ มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตบกิน ลูกที่ถูกตบเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่ริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า¹¹ พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโกโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเทพะพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น¹² กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้¹³ เพราะความพิดาบของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลหิตของคนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง¹⁴ เขาทิ้งหลายเดินเปะปะและตาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา¹⁵ คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า “ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไป ออย่ามาถูกต้องนะ” เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร พลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า “เขาต้องไม่อยู่ที่นี้อีกต่อไป”¹⁶ พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ว่าคุณต่อพวกผู้ใหญ่¹⁷ นัยน์ตาของพวกเขามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้¹⁸ มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายของพวกเราใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเราที่จะจบอยู่ เพราะเบื้องปลายของพวกเรามาถึง¹⁹ พวกที่ข่มเหงเราก็เรียกว่านาคอินทรีในท้องฟ้า เขาทิ้งหลายวิ่งไล่กดพวกเรานกภูเขา เขาทิ้งหลายข่มขอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร²⁰ อมปรานทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั้น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเขากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า “เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน”²¹ โอ ริดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส จงเปรมปรีดีและยินดีเถิด ถิ่นนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป²² โอ ริดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความ

ชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยบาปของเจ้าให้ประจักษ์

เพลงคร่ำครวญบทที่ห้า

5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรทงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอรทงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์² มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว³ พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย⁴ น้ำก็ต้องซื้อเขาดื่ม ฟืนก็ต้องซื้อเขาใช้⁵ ผู้ข่มขืนได้ขี้คอพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักเลย⁶ พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทาน อิ่มหนึ่ง⁷ บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา⁸ กาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้⁹ ข้าพระองค์กึ่งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร¹⁰ ศิวหนังของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนปานเตาอบ เพราะความเดือดร้อนของทุกพิภพ¹¹ เขาทิ้งหลายชิ้นใจพวกผู้หญิงในกรุงศิโยน และข่มใจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์¹² พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่¹³ พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกฟืนหนักลุ่มลุมคลุกคลาน¹⁴ พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดตัดสีตีเป่าแล้ว¹⁵ ความปลาบปล้ำก็ประลาตไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเดินรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการรำไห้¹⁶ มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้¹⁷ เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้เองนัยน์ตาข้าพระองค์จึงมัวไป¹⁸ เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจึงมาเดินพ่นฟ่านอยู่บนนั้น¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ²⁰ เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์ เป็นไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียมานดังนี้²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอรทงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอรทงฟื้นเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน²² เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างสิ้นพัน

เอเสเคียล

คำว่า “ข้าพเจ้าอยู่” และ “ข้าพเจ้าได้เห็น” ในข้อ 1 พิสูจน์ว่า เอเสเคียลเป็นผู้เขียนเล่มนี้ เอเสเคียลเป็นทั้งปุโรหิตและศาสตราจารย์ ในเวลาที่อิสราเอลเป็นเชลย เอเสเคียลอยู่ที่เทลอาบิบริมแม่น้ำเคบาร์ในบาบิโลนในระหว่างพวกเชลย เขาสมรสแล้ว และมีบ้านส่วนตัว ทั้งเอเสเคียลกับดาเนียลถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปีก่อน ค.ศ. 597 พร้อมกับกษัตริย์เยโฮยาคิน (2 พกษ 24:11-16; อสค 1:2) เพราะฉะนั้นเขาพยากรณ์ที่กรุงบาบิโลนเท่านั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับดาเนียลและเยเรมีย์ และเขาทำงานในรัชกาลหลวงของบาบิโลน เอเสเคียลได้เรียนรู้มาจากเยเรมีย์ซึ่งอยู่กับชาวยูดาห์ที่เหลือในคานาอันและประเทศอียิปต์ เอเสเคียลพยากรณ์เกี่ยวกับพวกยูดาห์และพวกอิสราเอล (ภาคเหนือ) ด้วย พระเจ้าเรียกเอเสเคียลว่า “บุตรแห่งมนุษย์” ซึ่งหมายความว่า คำพยากรณ์ของเขาสำหรับเราทุกคน เขาพยากรณ์เกี่ยวกับการที่อิสราเอลจะกลับไปอยู่ในคานาอันอีก เกี่ยวกับเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก 7 ปี การสงครามที่หุบเขาอารามาเกตโดน การกลับใจเสียใหม่ของอิสราเอล และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ดูเหมือนว่าเป้าหมายแห่งการพยากรณ์ของเอเสเคียลคือให้หนุ่ใจพวกยูดาห์ในตอนที่เขาเป็นเชลยในบาบิโลน และให้เขามองล่วงหน้าถึงเวลาที่เขาจะกลับไปอยู่ที่คานาอันอีก

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 21 ปี

นิมิตถึงสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวแห่งสวรรค์

1 อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ในหมู่พวกเชลย ท้องฟ้าเบิกออก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า ² เมื่อวันที่ห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินต้องเป็นเชลย ³ พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเอเสเคียลปุโรหิตบุตรชายบุซในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคบาร์ ณ ที่นั้นพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือท่าน ⁴ ดูก่อน เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมหมุนก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ และมีไฟลุกวาบออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวบวาว ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น ⁵ และจากท่ามกลางไฟนั้นมีร่างดั่งสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสัณฐานเหมือนมนุษย์ ⁶ แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว ⁷ เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว และเป็นประกายอย่างทองสัมฤทธิ์ขัด ⁸ ที่ได้ปีกข้างตัวทั้งสี่ข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้ ⁹ คือปีกของมันต่างก็จดปีกของกันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ไปก็ไม่หันเลย ¹⁰ สัณฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสอดอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าไว้อยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้าคนอินทรีด้วย ¹¹ หน้าของมันเป็นดังนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจดปีกของกันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน ¹² สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อไปก็ไม่หันเลย ¹³ สัณฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหนือมันเหมือนคานคุดเหมือนคอบเพลิงหลายอัน เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นลุกไสและมีแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น ¹⁴ สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่งไปพุ่งมาดังฟ้าแลบแปลบปลาบ ¹⁵ ขณะที่ข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูก่อน วงล้ออันหนึ่งอยู่บนพิภพข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่มีหน้าสี่หน้านั้น ¹⁶ ลักษณะและกรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวบวาวอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสัณฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและกรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ ¹⁷ เมื่อจะไปก็ไปข้างใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อไปก็ไม่หันเลย ¹⁸ ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพรึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยนาเต็มอยู่รอบๆ ¹⁹ เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย ²⁰ วิญญาณจะไปไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั่น และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ ²¹ เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ

นิมิตถึงสง่าราศีของพระเจ้า

²² เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนท้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วพลึกที่น้ำกลว แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ²³ ใต้ท้องฟ้ามีปีกกางออกตรง กางออกไปหากัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก ²⁴ และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านี้ไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากมาย ดังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือนเสียงพลโยธา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง ²⁵ และมีเสียงมาจากท้องฟ้าเหนือศีรษะของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง ²⁶ และเหนือท้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิ่งคล้ายบัลลังก์มีลักษณะเหมือนไฟทูลรัย และบนสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นก็มีลักษณะเหมือนมนุษย์ ²⁷ และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวบวาว เหมือนไฟที่บังไว้อยู่รอบข้าง เหนือสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบัลลังก์ลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และมีความสุขใสที่อยู่รอบท่านผู้นั้น ²⁸ ลักษณะความสุขใสที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับสัณฐานของรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะกรวดทรงแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

เอเสเคียลประกอบด้วยพระวิญญาน

2 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า” ² และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญานได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า

พระเจ้าทรงเรียกเอเสเคียลให้เป็นผู้พยากรณ์

³ และพระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้าไปยังคนอิสราเอล ถึงประชาชนที่มักกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเรา ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้ ⁴ ประชาชนก็หน้าด้านและตื้อตึงด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า’ ⁵ เขาจะฟังหรือปฏฺิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ) เขาก็จะทราบว่ามีผู้พยากรณ์คนหนึ่งในหมู่พวกเขาแล้ว ⁶ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเขา หรืออย่าเกรงคำพูดของเขา ถึงแม้ว่าหนามย้อยหนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงป่อง อย่าเกรงคำพูดของเขาเลย อย่าท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ ⁷ และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เขาฟัง เขาจะฟังหรือปฏฺิเสธไม่ฟังก็ตามเถอะ เพราะเขาเป็นผู้ที่มักกบฏ ⁸ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อย่าเป็นคนมักกบฏอย่างวงศ์วานที่มักกบฏนั้น จงอ้าปากขึ้นและกินสิ่งที่เราให้เจ้า” ⁹ ดุเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมาถึงข้าพเจ้า และดุเถิด ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสือม้วนหนึ่ง ¹⁰ พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทคร่ำครวญ คำไว้ทุกข์และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น

เอเสเคียลจะประกาศพระวจนะของพระเจ้า

3 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจงไปพูดกับวงศ์วานอิสราเอล” ² ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น ³ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรรดูให้เต็มท้องของเจ้า” แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง ⁴ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา ⁵ เพราะเรามีได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศ์วานอิสราเอล ⁶ มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคนเช่นนั้น เขาก็จะฟังเจ้า ⁷ แต่วงศ์วานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตตื้อตึง ⁸ ดุเถิด เราได้กระทำให้หน้าของเจ้าขมขื่นต่อหน้าของเขา และให้หน้าผากของเจ้าขมขื่นต่อหน้าผากของเขา ⁹ เราได้กระทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างกลัวเขาเลย อย่าท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ” ¹⁰ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า ¹¹ ไปเถอะ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า’ ถึงเขาจะฟังหรือปฏฺิเสธไม่ฟังก็ตามเถิด” ¹² พระวิญญานจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระห่มอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า “จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์” ¹³ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกัน และเสียงวงล้อต่างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระห่ม ¹⁴ พระวิญญานก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า ¹⁵ ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เกลอาบิบ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่เขาตั้งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมึนซึมท่ามกลางเขาเจ็ดวัน ¹⁶ ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า

พระเจ้าทรงตั้งเอเสเคียลให้เป็นยามเฝ้าจิตวิญญานแห่งวงศ์วานอิสราเอล

¹⁷ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้าวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา ¹⁸ ถ้าเราจะบอกแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ๆ’ และเจ้าไม่ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชื่อนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกชื่อของเขามาจากมือของเจ้า ¹⁹ แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามีได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้” ²⁰ อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเราวางสิ่งที่สะกดไว้ตรงหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีใครจดจำการกระทำอันชอบธรรมของเขาไว้เลย แต่เราจะเรียกชื่อของเขามาจากมือของเจ้า ²¹ แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำความบาปและเขามีได้กระทำความบาป เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเขารับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้” ²² ณ ที่นั้นพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น” ²³ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดุเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับสง่าราศีซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน

เอเสเคียลประกอบด้วยพระวิญญานอีกครั้ง

²⁴ แต่พระวิญญานได้เสด็จเข้าไปในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า “จงไป ชังตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า” ²⁵ เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดุเถิด เขาจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขาไม่ได้ ²⁶ และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบ้ ไม่สามารถว่ากล่าวเขาได้ เพราะว่าเขาก็งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ ²⁷ แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะทำให้เขาหยาบใบ้ และเจ้าจะกล่าวแก่เขากิ่งหลายว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า’ ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาได้ฟัง และผู้ที่จะปฏฺิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏฺิเสธ เพราะเขากิ่งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ”

หมายสำคัญแห่งการล้อมนครเยรูซาเล็มไว้

4 “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก้อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้นคือนครเยรูซาเล็ม² จงล้อมนครนั้นไว้ และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สูงนครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทะลวงกำแพงไว้รอบนคร³ จงกระทุ้งเหล็กมา และวางกระทุ้งเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้น ให้นครนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจงกระชับการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับวงศ์วานอิสราเอล⁴ แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้าแห่งวงศ์วานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนกับอยู่ที่วัน เจ้าจะแบกความชั่วช้าของนครนั้นเท่านั้นวัน⁵ เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่งความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลนานเท่านั้น⁶ และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของวงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี⁷ และเจ้าต้องตั้งหน้าตรงการล้อมเยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจงพยากรณ์สู่นครนั้น⁸ และ ดุเถิด เราจะเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบการล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า⁹ เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่วฝักยาว และถั่วแดง ข้าวฟ่าง และเทียนแดง มาใส่ในภาชนะลูกเดียวใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงตามกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้¹⁰ และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องขัง เป็นวันละยี่สิบเซเชล เจ้าจงรับประทานตามเวลากำหนด¹¹ และน้ำเจ้าต้องตวงดื่ม คือหนึ่งในหกของอินหนึ่ง เจ้าจงดื่มน้ำตามเวลากำหนด¹² และเจ้าจะต้องรับประทานขนมปังข้าวบาร์เลย์ ใช้ไฟอุจจาระมนุษย์บีบท่ามกลางสายตาของเขาทั้งหลาย”¹³ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเขาย่างมกตินอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่”¹⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้า ดุเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมกตินเลย เพราะตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์ดิฉนแดกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย”¹⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ดุเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนอุจจาระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขนมปังของเจ้า”¹⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดุเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องขังขนมปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการอกสั่นขวัญหาย¹⁷ เพื่อให้ขาดขนมปังและน้ำ ให้ต่างคนต่างอกสั่นขวัญหาย และชুবพอมไปเพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย”

การที่เอเสเคียลตัดผมเปรียบได้กับโทษสามอย่าง

5 “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอามัดผมเส้นหนึ่ง จงเอามัดโคนของข้างตัดผม จงโกนศีรษะและโคนเคราของเจ้า เอาตาข้างสำหรับข้างมา แบ่งผมนั้นออก² เมื่อวันการล้อมครบถ้วนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอามัดพันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจายไป และเราจะชักดาบออกตามไป³ และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาห่อหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า⁴ และเจ้าจงเอาผมเหล่านี้มาอีกข้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหม้เสียในไฟนั้น จากที่นั่นจะมีไฟเข้าไปในวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่คือเยรูซาเล็ม เราตั้งเธอไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเธอ⁶ และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราให้เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรามากยิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าดันทุรังยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และมีไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า⁸ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดุเถิด เรา แม้ว่าเรานี้แหละเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย⁹ และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป¹⁰ เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเขาทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ¹¹ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แม้วันใด แม้ที่เดียวพระเจ้าได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมกตินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี เราจะไม่สงสารด้วย¹² พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกพลาญด้วยการกัณดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะชักดาบออกไล่ตามเขาทั้งหลายไป¹³ เช่นนี้แหละ ความกริ้วของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเขาทั้งหลายจะได้ทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว¹⁴ ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกตำหนิตืดเทียบท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา¹⁵ เจ้าจะเป็นที่เข่าประณามและเหยียดหยัน เป็นคำสั่งสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริ้วและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาเช่นนี้แล้ว¹⁶ เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกัณดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไปทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกัณดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย¹⁷ เราจะส่งการกัณดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู่เจ้า และมันจะรับลูกหลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาดและโศกโศกจะผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาเช่นนี้แล้ว”

ทรงสาปแช่งภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล

6 พระวอนของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขานั้น³ และกล่าวไว้ว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่เนินเขา และห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดุเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของเจ้าเสีย⁴ แทนบูชาทั้งหลายของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหวี่ยงคนที่ถูกฆ่าสังเวชของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า⁵ และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแท่นบูชาของเจ้า⁶ เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหนๆ เมืองของเจ้าจะรกร้างและปูชนียสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหละแทนบูชาของเจ้าจะรกร้าง รูปเคารพ

รพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดลง และการทำงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น ⁷ และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์

บางคนจะรอดจากความตาย

⁸ แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นดาบไป เมื่อเจ้าจะกระจ่ายไปอยู่ในประเทศต่างๆ ⁹ แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้ นั้น จะระลึกถึงเราก่อนท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น เพราะใจของเราแหลกสลายเนื่องด้วยใจแพศยาของเขาซึ่งได้พรากรจากเราไป และเนื่องด้วยตาของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขาได้กระทำในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย ¹⁰ เขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เรามีได้พูดพล่อยๆว่า เราจะกระทำการร้ายนี้แก่เขา”

โรครະบาดในแผ่นดิน

¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “จงตบมือและกระตืบเท้าของเจ้า และกล่าวว่า อนิจจาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นแห่งวงศวานอิสราเอล เหตุว่าเขากิ่งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรครະบาด ¹² ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรครະบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะล้มตายด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะให้ความเกรี้ยวกราดของเรามีเหนือเขาจนกว่าจะมอดลง เช่นนี้แหละ ¹³ และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เมื่อคนที่ถูกฆ่านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของเขารอบแท่นบูชาของเขา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขากิ่งสิ้น ที่ใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น และใต้ต้นไม้ใบดกทุกต้น ไม่ว่าที่ใดๆที่เขาควายกลิ้งที่พึงใจแก่รูปเคารพทั้งสิ้นของเขา ¹⁴ และเราจะยื่นมือของเราออกต่อผู้เขา และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และทิ้งร้างตลอดที่อาศัยกิ่งสิ้นของเขา คือรกร้างมากกว่าถิ่นทุรกันดารที่ไปทางดินลา แล้วเขาจึงจะรู้ว่าเราก็คือพระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงพิพากษาอิสราเอล

⁷ พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ² “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อวสาน ความสิ้นสุดได้มาถึงกิ่งสิ้นของแผ่นดินแล้ว ³ บัดนี้มันปลายก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเราเหนือเจ้าทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า ⁴ บัณฑิตตาของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้าเอง และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติเล่า ดูกิจ วิบัติมาถึงแล้ว ⁶ ความสิ้นสุดมาถึงแล้ว อวสานนั้นมาถึง มันตื่นขึ้นต่อผู้เจ้า ดูกิจ วิบัติมาถึงแล้ว ⁷ โอ ชาวแผ่นดินเอ๋ย เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลามาถึงแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช้เสียงโห่ร้องยินดีกับนภูเขา ⁸ บัดนี้ ไม่ช้าแล้วเราจะเทความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมีต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองเจ้าสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า ⁹ บัณฑิตตาของเราจะไม่เมตตา และเราจะไม่สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ไยติ ¹⁰ ดูกิจ วันนั้น ดูกิจ มาถึงแล้ว เวลาเข้าออกมาแล้ว พลองก็บานแล้ว ความเย่อหยิ่งก็ผลิดอก ¹¹ ความการุณได้เจริญเป็นผลองชั่วร้าย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขาก็ไม่มี สิ่งของของเขาก็ไม่มี ไม่มีใครร้องคร่ำครวญเพื่อพวกเขาเลย ¹² เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นก็ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื้อดีใจ อย่าให้ผู้ขายเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือประชาชนกิ่งสิ้นของเธอ ¹³ เพราะว่าผู้ขายจะไม่ได้กลับไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะว่านิมิตนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนกิ่งสิ้น และจะไม่หันกลับ และเพราะความชั่วช้าของเขา จึงจะไม่มีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ได้ ¹⁴ เขาได้เป่าแตรแล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีใครเข้าสงคราม เพราะว่าพิโรธของเราอยู่เหนือประชาชนกิ่งสิ้นของเธอ ¹⁵ ดาบก็อยู่ข้างนอก โรครະบาดและการกันดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้ที่อยู่ในเมืองการกันดารอาหารและโรครະบาดจะกินเสีย ¹⁶ แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนีไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกเขาแห่งหุบเขา ทุกคนก็ร้องคร่ำครวญเพราะความชั่วช้าของตน ¹⁷ มือกิ่งสิ้นจะอ่อนแอ และเข้าที่งมดจะอ่อนเหมือนน้ำ ¹⁸ เขากิ่งหลายจะคาดเอวไว้ด้วยผ้ากระสอบ และความสิ้นสะก้านจะครอบเขาไว้ ความละอายจะอยู่ที่ใบหน้าของเขาทุกคน และศีรษะของเขาจะล้านหมด ¹⁹ เขาจะโยนเงินของเขาไปในถนน และทองคำของเขาจะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองของเขาไม่อาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้หายใจ หรือบรรจุให้เต็มท้องด้วยเงินทองก็ไม่ได้ เพราะว่านี่เป็นสิ่งที่จะดูดให้เขากำความชั่วช้า ²⁰ เขานำความงดงามแห่งเครื่องประดับของเขา มาแสดงออกถึงความสง่าผ่าเผย และเขาสร้างรูปเคารพด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังของเขาไว้ภายในเครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากเขา ²¹ และเราจะมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของชนต่างด้าวให้เป็นของริบ และแก่คนชั่วในแผ่นดินโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขากิ่งหลายจะกระทำให้เป็นมลทิน ²² เราจะหันหน้าของเราไปเสียจากเขาด้วย แล้วเขาจึงจะกระทำสถานที่ลับของเราให้มัวหมอง โจรจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน ²³ จงทำโชครวน เพราะว่าแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคดที่เปดเปื้อนด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มไปด้วยความการุณ ²⁴ ฉะนั้นเราจะนำประชาชาติที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขา และเราจะให้กสิกรรมของคนที่ยิ่งเข้านั้นสิ้นสุดลง และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นมลทิน ²⁵ เมื่อการทำลายมาถึง เขาจะแสวงหาสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย ²⁶ วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาถึงอีก ข่าวลือจะเกิดตามข่าวลือ เขาจะแสวงหาชีวิตจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพิพากษาไปจากปุโรหิต และคำปรึกษาจะปลาทไปจากพวกผู้ใหญ่ ²⁷ กษัตริย์จะไว้ทุกข์ และเจ้านายจะคลุมกายด้วยความทออาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสิ้นเทา เราจะทำแก่เขาตามทางของเขา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขา และเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์”

เอเสเคียลนิมิตเห็นคนอิสราเอลให้รูปเคารพ

⁸ ต่อมาเมื่อวันทีห้า เดือนที่หก ในปีทีหก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพวกผู้ใหญ่ของพวกยูดาห์นั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงมาบนข้าพเจ้า ณ ที่นั้น ² แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเกิด มีสัญญาณอย่างไฟ เบื้องล่างของส่วนที่มองเห็นเป็นเอนนั้นเป็นไฟ เหนือเอนขึ้นไปเหมือนความสุกปลั่งประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวบวาว ³ ท่านยืนส่วนที่มีสัญญาณเป็นมือนั้นออกมา

จับผมของข้าพเจ้าปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็มในนิมิตของพระเจ้ามายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความหวงแหน ซึ่งกระทำให้บังเกิดความหวงแหน ⁴ ดุเถิด สง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั่น เหมือนอย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบ ⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัดนี้จงเหยหน้าขึ้นไปดูทางทิศเหนือ” ข้าพเจ้าจึงเหยหน้าขึ้นมองไปดูทางทิศเหนือ และดูเถิด ทางทิศเหนือของประตูแท่นบูชาในทางเข้า รูปความหวงแหนนี้อยู่ที่นั่น ⁶ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาทำอะไร คือการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งวงเวียนอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก” ⁷ และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นช่องหนึ่งอยู่ในกำแพง ⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเฝ้าเข้าไปในกำแพง” และเมื่อข้าพเจ้าได้เฝ้าเข้าไปในกำแพงแล้ว ดูเถิด มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง ⁹ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเข้าไปดูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่วร้ายซึ่งเขากระทำกันที่นี่” ¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูเถิด มีภาพสัตว์เลื้อยคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่พึงรังเกียจและรูปเคารพทั้งสิ้นของวงเวียนอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ ¹¹ และมีพวกผู้ใหญ่แห่งวงเวียนอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมียาอาซันยาห์ บุตรชายซาฟานยืนอยู่ในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ต่างก็มีกระถางไฟอยู่ในมือ และควันหนาที่บนเครื่องบูชาที่ขึ้นไปข้างบน ¹² แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหมหรือว่าพวกผู้ใหญ่ของวงเวียนอิสราเอลกระทำอะไรอยู่ในที่นี้ ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตน เพราะเขาก็กินและดื่มว่า ‘พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว’” ¹³ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า “เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำยิ่งกว่านี้อีก” ¹⁴ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเถิด ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนนั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อทามูส ¹⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “โอบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้” ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด ตรงประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ระหว่างมุขและแท่นบูชา มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ หน้าของเขาหันไปทางทิศตะวันออก กำลึงมัสการพระอาทิตย์ตรงทิศตะวันออกนั้น ¹⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “โอบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงเวียนยูดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นี่ เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมายั่วยุให้เราโกรธแล้ว ดูเถิด เขาก็กินและดื่มไม่มาแต่จะมุกของเขา ¹⁸ เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แม้ว่าเขาจะร้องด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา”

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่เบื้องหลังศีตรูของอิสราเอล

9 แล้วพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงดังเข้าหุข้าพเจ้าว่า “เจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานทำโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้ ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลายมาด้วย” ² และ ดูเถิด มีชายหกคนเข้ามาจากทางประตูบน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคนถืออาวุธสำหรับฆ่ามา มีชายคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าป่าน หนีบหีบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเขาก็กินเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ³ สง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจากเศรฐ แล้วซึ่งเป็นที่เคยสถิตไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้ที่นุ่งห่มผ้าป่าน ผู้ที่หนีบหีบเครื่องเขียน ⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า “จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอด คือตลอดท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และรำไห้เพราะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น” ⁵ และพระองค์ตรัสกับคนอื่นๆซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า “จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและฆ่าฟันเสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ปราณี และเจ้าอย่าสงสารเลย ⁶ จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าไปใกล้ผู้ที่มียูดาห์ และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรา” ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น ⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเถิด” เขาก็กินและฆ่าฟันที่ในนคร ⁸ ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่าฟันอยู่นั้นเหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ขมหน้าลงถึงดินร้องว่า “อนิจจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสิ้นในการที่พระองค์ทรงระบายความกริ้วของพระองค์เหนือเยรูซาเล็มหรือ” ⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ความชั่วช้าของวงเวียนอิสราเอลและยูดาห์ใหญ่ยิ่งนัก แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิต และความอยุติธรรมก็เต็มนคร เพราะเขากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก’” ¹⁰ สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤตินั้นเหนือศีรษะของเขากันทั้งหลาย” ¹¹ และดูเถิด ชายคนที่นุ่งห่มผ้าป่านหนีบหีบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า “ข้าพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์ไว้แล้ว”

การไปรยไฟแห่งการแก้แค้นเหมือนนครเยรูซาเล็ม

10 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเถิด ที่ท้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเศรฐ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเศรฐนั้นเหมือนไฟทฤษฎี มีลักษณะคล้ายพระที่นั่ง ² และพระองค์ตรัสกับชายที่นุ่งห่มผ้าป่านว่า “จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อซึ่งอยู่ภายใต้เศรฐ จงเอามือกอบถ่านคุจากท่ามกลางเหล่าเศรฐ นำไปไปรยเหมือนนครนั้น” และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า ³ ฝ่ายเหล่าเศรฐนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไป และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานชั้นใน ⁴ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นจากเศรฐไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระนิเวศนั้นก็มิมีเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความสุขใสแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ ⁵ และเสียงปีกของเหล่าเศรฐนั้นก็ได้ยินไปถึงลานชั้นนอก เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส ⁶ และต่อมาเมื่อพระองค์มีพระบัญชาสั่งชายที่นุ่งห่มผ้าป่านว่า “จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อ และจากกลางเหล่าเศรฐ” ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างๆวงล้อเหล่านั้น ⁷ เศรฐตนหนึ่งได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าเศรฐไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเศรฐ หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นุ่งห่มผ้าป่าน ชายนั้นก็นำไฟออกไป

สิ่งที่มีชีวิตอยู่ (คือเศรฐ) เป็นตัวแทนพระเจ้า

⁸ ปรากฏว่าในเหล่าเศรฐนั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมือนมนุษย์ ⁹ และข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีวงล้ออยู่สี่อันข้างๆเหล่าเศรฐ อยู่ข้างเศรฐตนละหนึ่งวงล้อ ลักษณะของวงล้อนั้นเหมือนแสงพลอยเขียว ¹⁰ ลักษณะสัญญาณวงล้อทั้งสี่นั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ ¹¹ เมื่อวง

ล่อนไป ก็ไปได้อย่างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้าอันหน้ามุ่งหน้าไปทางไหน วงล้ออันอื่นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะไป 12 และทั้งตัว ด้านหลัง มือ ปีก และวงล้อมีขนรอบตัว เต็มอยู่รอบ ทั้งสี่นั้นก็มียวงล้อของตัว 13 วงล้อเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูเขา เรียกว่า “โอ วงล้อกึ่งหันเอ๋ย” 14 มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าครูบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้านกอินทรี 15 และเหล่าครูบก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร 16 เมื่อเหล่าครูบไป วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าครูบกางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าครูบเลย 17 เมื่อเหล่าครูบหยุดนิ่ง เหล่าวงล้อก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าครูบเหาะขึ้น เหล่าวงล้อก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะว่าวิญญานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อ 18 แล้วสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากธรณีประตูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าครูบ 19 เมื่อเหล่าครูบออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือเหล่าครูบเหล่านั้น 20 เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าครูบ 21 ครูบทุกคนมีสี่หน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีส้นฐานเหมือนมือมนุษย์ 22 ส่วนส้นฐานของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร ครูบทุกคนออกตรงไปข้างหน้าของตน

พระเจ้าทรงพระพิโรธพวกเจ้านายที่นุซา

11 พระวิญญานได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก เกิด ที่ทางเข้าประตูมีผู้ชายอยู่สี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรชายอัซซุร์ และเป-ลาทียาห์บุตรชายเบนโยนาห์ เจ้านายแห่งประชาชน 2 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกอุบายทำความบาปผิด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในนครนี้ 3 ผู้กล่าวว่ ‘เวลายังไม่มาใกล้เลย ให้เราปลูกบ้านเกิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่มากและเราเป็นเนื้อ’ 4 โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา จงพยากรณ์เถิด” 5 พระวิญญานของพระเยโฮวาห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงกล่าวเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าคิดดังนั้น และเรารู้สิ่งทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้า 6 เจ้าได้ทวิคนที่เจ้าได้ฆ่าในนครนี้ และทั้งคนที่ถูกฆ่าเต็มตามถนนหนทางไปหมด 7 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้าได้ฆ่าซึ่งเจ้าได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาก็กลายเป็นเนื้อ และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่มาก แต่เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดาบ และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า 9 เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้า 10 เจ้าจะถูกดาบล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล และเจ้าจะได้ทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 11 นครนี้จะไม่ใช้หม้อขนาดใหญ่มากของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล 12 และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า” 13 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เป-ลาทียาห์บุตรชายเบนโยนาห์ก็สิ้นชีวิต แล้วข้าพเจ้าก็ขมหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดเลยก็เดี๋ยวหรือ พระเจ้าข้า”

คนสัตย์ซื่อบางคนจะได้รอดพ้น

14 พระวอนของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 15 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย พี่น้องของเจ้า คือพี่น้องของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิ์ไถ่คืน สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงเห็นห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์’ 16 เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจ่ายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้อยู่’

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับความรอด

17 เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจ่ายไปอยู่นั้น และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า’ 18 และเขาจะมาที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้นออกไปเสียจากที่นั่น 19 และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญานใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจคืนออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้ใจเนื้อแก่เขา 20 เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย 21 แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขาเหนือศีรษะของเขาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

สง่าราศีของพระเจ้าออกจากกลางนครเยรูซาเล็ม เอเสเคียลถูกนำกลับไปยังเมืองเคลเดีย

22 แล้วเหล่าครูบก็กางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น 23 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น 24 ต่อมาพระวิญญานได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญานของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า 25 ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสิ่งต่างๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทราบ

หมายสำคัญถึงเวลาที่ยูดาห์ออกจากเยรูซาเล็ม

12 พระวอนของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศ์วานที่มักกบฏ ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาก็กบฏเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ 3 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย และจงไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่

ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา บางทีเขาอาจจะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศาคณาญาติที่มักคบฏ 4 เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออกมาในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเขลย เจ้าจงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเขา ออกไปอย่างผู้ถูกกวาดไปเป็นเขลย 5 จงเจาะกำแพงท่ามกลางสายตาของเขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น 6 จงยกข้าวของใส่บาของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา แล้วแบกออกไปในเวลามืด เจ้าจงคลุมหน้าเสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเรากระทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศาคณาอิสราเอล” 7 ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชามา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเขลย ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เจาะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเขา 8 ในเวลาเช้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 9 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศาคณาอิสราเอลคือวงศาคณาญาติที่มักคบฏนั้น ได้พูดกับเจ้ามิใช่หรือว่า ‘เจ้าทำอะไร’ 10 จงกล่าวแก่เขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ภาระเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศาคณาอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในนครนั้น’ 11 จงกล่าวไว้ว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ เขาทิ้งหลายจะถูกกระทำอย่างเดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นเขลย’ 12 และเจ้านายคนนั้นผู้ที่อยู่ท่ามกลางเขา จะยกข้าวของขึ้นใส่บาในเวลามืดและออกไป เขาทิ้งหลายจะเจาะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง 13 และเราจะกางข่ายของเราล้อมท่าน และท่านจะติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปในบาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น 14 บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจ่ายเขาไปตามลมทุกทิศานุทิศ รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกไล่ตามเขาไป 15 และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจ่ายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ 16 แต่เราจะละบางคนในพวกเขาไว้จากดาบ จากการกินอาหาร และจากโรคร้าย เพื่อเขาจะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์”

การเป็นเขลยและการร้างเปล่าใกล้เข้ามาแล้ว

17 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า 18 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสั่น และดื่มน้ำด้วยความสะทกสะท้านและด้วยความระมัดระวัง 19 และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้เกี่ยวกับพลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็มและเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง และดื่มน้ำด้วยอกสั่นขวัญหาย เพราะว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น 20 และเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะมีร้าง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์” 21 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 22 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภาสิตซึ่งเจ้าทิ้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า ‘วันนั้นก็ไกลออกไป และไม่มีเหตุการณ์เหลือ’ นั้น เจ้าหมายว่าอะไร 23 เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้สุภาสิตบทนั้นสิ้นสุดเสียที เขาจะไม่ใช้ในสุภาสิตอีกในอิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า ‘วันนั้นก็ใกล้แค่คืบ และไม่มีเหตุการณ์ก็จะสำเร็จ 24 เพราะจะไม่มีการพลอมหรือคำทำนายประจบประแจงในวงศาคณาอิสราเอลอีกเลย 25 แต่เขาคือพระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศาคณาญาติที่มักคบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านี้แหละ เราจะล้นวาจาและจะกระทำตามนั้น’” 26 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 27 “ดูเถิด บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศาคณาอิสราเอลกล่าวว่า ‘นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกลนั้น’ 28 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่จากที่เราล้นออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

บรรดาผู้พยากรณ์เท็จต้องระวังตัว

13 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า ‘จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์’ 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โง่เขลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย 4 โอ อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกท่ามกลางสิ่งปรักหักพัง 5 เจ้าไม่ได้ขึ้นไปถึงที่ซำด และไม่ได้สร้างรื้อดินไม้เพื่อวงศาคณาอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงครามในวันแห่งพระเยโฮวาห์ 6 เขาทิ้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า’ ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาก็ทำคนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา 7 เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสามาใช่หรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสว่า’ ทั้งที่เรามิได้พูดเลย” 8 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมุสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า 9 มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ให้คำทำนายมุสา เขาจะไม่ได้เข้าอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นทะเบียนอยู่ในทะเบียนของวงศาคณาอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบว่าเขาคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า 10 เพราะว่า เออ เพราะว่าเขาทิ้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า ‘สันติภาพ’ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดูเถิด คนอื่นก็ฉาบด้วยปูนขาว 11 จงกล่าวแก่ผู้ที่ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า โอ ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน 12 ดูเถิด เมื่อกำแพงพังลง เขาจะไม่พูดกับท่านหรือว่า ‘ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั้นอยู่ที่ไหนเล่า’ 13 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วยความโกรธของเรา จะมีฝนท่วม ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย 14 และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อกำแพงพัง เขาทิ้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ 15 เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพงและบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว และเราจะพูดกับเจ้าว่า ‘กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย’ 16 คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้น ในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 17 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อสู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนเอง จงพยากรณ์กล่าวโทษเขา 18 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแห่งหญิงที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องแขนเสื้อทั้งสี่ และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกขนาดเพื่อล่าวินญาณ เจ้าจะล่าวินญาณซึ่งเป็นของประชาชนของเรา และจะรักชาววินญาณอื่นๆให้คงชีวิตอยู่เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ 19 เจ้าจะกระทำให้เราล้มหมอนงท่ามกลางประชาชนของเรา ด้วยเห็นแก่ข้าพเจ้าบาร์เลเยเพียงหลายกำมือ และขมมึงเพียงหลายชิ้น เพื่อสังหารคนที่ไม่สมควรจะตาย และไว้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ โดยการนุสาวของเจ้าต่อประชา-

ชนของเราที่ฟังคำมูสนั้น ²⁰ ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราต่อสู้ปลอกไสยศาสตร์ของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ล่าวิญญาณ เพื่อให้เขาบินไป และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย และเราจะปล่อยวิญญาณเหล่านั้นไป คือวิญญาณที่เจ้าล่าว เพื่อให้เขาบินไป ²¹ คำคลุมของเจ้าเราก็จะฉีกเสียด้วย และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ²² เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมูสา ทั้งที่เราไม่ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้ทำให้มือของคนชั่วแข็งแรงขึ้น เพื่อมิให้เขากลับจากทางชั่วของเขา โดยสัญญาว่าเขาจะได้ชีวิตรอด ²³ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้เห็นเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงตักเตือนพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล

14 พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า ² และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ³ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะกดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา ควรที่เราจะยอมตัวให้เขากามเราหรือ ⁴ เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า คนใดในวงศวานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะกดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขาและยังมาหาผู้พยากรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น ⁵ เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศวานอิสราเอล ผู้เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา ⁶ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศวานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงกลับใจและหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และจงหันหน้าของเจ้าเสียจากบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า ⁷ เพราะว่าคนใดในวงศวานอิสราเอล หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา และวางสิ่งที่สะกดให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา แล้วยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอกถามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง ⁸ และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้คนนั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำสาปแช่ง และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ⁹ และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เขา และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอล ประชาชนของเรา ¹⁰ เขาก็หลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ขอกถามจะเหมือนกัน ¹¹ เพื่อว่าวงศวานอิสราเอลจะไม่หลงเงินไปจากเราอีก หรือไม่กระทำตัวให้มกลืนด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก แต่เขาก็กหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็พระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้”

นครเยรูซาเล็มจะไม่รอดพ้น

¹² และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ¹³ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยประพฤิตละเมิดอย่างน่าเศร้าใจ เราก็จะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ¹⁴ ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ ¹⁵ ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น ¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็กหลายจะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย ¹⁷ หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า ‘ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด’ เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาก็กหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ ¹⁹ หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น และเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ²⁰ ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาก็กหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเหลือชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยดีด้วยความชอบธรรมของเขา ²¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเรามาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม คือดาบ การกันดารอาหาร สัตว์ร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น ²² ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวก็กหลายของเขาออกมา ดูเถิด เมื่อเขาก็กหลายออกมาหาเจ้า เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะเขาใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเหนือนครนั้น ²³ คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าเขาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำก็กหลายของเขาแล้ว และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ²⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

เยรูซาเล็มถูกทำลายเหมือนดินอุ้งที่ถูกไฟเผาเสีย

15 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ต้นเถาอุ้งนวิเศษกว่าต้นไม้อื่น และวิเศษกว่าไม้ก็กหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่าหรือ ³ เขาเอาไม้ต้นเถาอุ้งนไปทำอะไรบ้างหรือ คนเอาไปทำของสำหรับแขวนภาชนะอันใดหรือ ⁴ ดูเถิด เขาใช้เป็นฟันไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายก็กทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน จะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือ ⁵ ดูเถิด เมื่อมันยังตั้งอยู่ก็มิได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยังมีประโยชน์น้อยลง จะใช้ทำอะไรได้บ้างเล่า ⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ต้นเถาอุ้งนซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่า เราถึงให้มันเป็นฟันไฟเสียฉันใด เราจะถึงชาวเยรูซาเล็มฉันใด ⁷ เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง ไฟอีกอันหนึ่งก็ยังคงเผาผลาญเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา เจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำแผ่นดินนั้นรกร้างไป เพราะเขาได้ประพฤิตละเมิด”

เยรูซาเล็มเหมือนหญิงแพศยา คือไม่สัตย์ซื่อ

16 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเธอเอง ³ และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสอย่างนี้แก่เยรูซาเล็มว่า ตั้งแต่เดิมและกำเนิดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคนคานาอัน พ่อของ

เจ้าเป็นคนอาโมไรต์ และแม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์⁴ พุดถึงกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้นเขามิได้ตัดสายสะดือ และเขาก็มิได้ใช้น้ำล้างชำระเจ้า มิได้เอาเกลือ มิได้เอาผ้าพันเจ้าไว้⁵ ไม่มีตาสักดวงหนึ่งสงสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้งในพื้นทุ่ง เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ⁶ และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าเดินกระเด๋ๆอยู่ในกองโลหิตของเจ้า เราก็ดูเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า 'จงมีชีวิตอยู่' เออ เราก็ดูเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า 'จงมีชีวิตอยู่'⁷ เราได้กระทำให้เจ้าวิเศษเหมือนอย่างพืชในท้องนา เจ้าก็เติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว ถิ่นของเจ้าก็ก่อรูปขึ้นมา และชนของเจ้าก็งอก ทั้งๆที่เจ้าเคยเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน⁸ และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่งและมองดูเจ้า ดูเถิด เจ้ามีอายุร่ำรวยแล้ว เราก็บินยบายเยื่อคลุมเจ้าและปกคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เราก็มิปฏิญาณและกระทำให้พันธสัญญากับเจ้า และเจ้าก็เป็นของเรา⁹ และเราก็เอาเจ้าอาบน้ำ ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้าด้วยน้ำมัน¹⁰ เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปิก และเอารองเท้านั่งของตัวเบดเจอร์สวมให้เจ้า เราพันเจ้าไว้ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม¹¹ เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องอาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า¹² เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้าผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฏงามไว้บนศีรษะของเจ้า¹³ เราก็มัดเจ้าด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้าก็เป็นผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าไหมและผ้าปิก เจ้ากินยอแด่ปัง น้ำผึ้งและน้ำมัน เจ้างามเลิศทีเดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นชั้นจ้าว¹⁴ ชื่อเสียงของเจ้าก็ลือไปท่ามกลางประชาชาติเพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้นก็สมบุรุษทีเดียว เนื่องจากความสง่างามที่เราได้ทรมานให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ¹⁵ แต่เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้เล่นชู้เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่มีผู้ใดจะผ่านมา เจ้าก็ให้หลงระเริงไปด้วยการเล่นชู้ของเจ้า¹⁶ เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปูชนียสถานสูงประดับอย่างหรูหรา แล้วก็เล่นชู้อยู่บนนั้น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไปก็ไม่มีเหมือน¹⁷ เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเรากับเงินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้าก็เล่นชู้อยู่กับรูปเหล่านั้น¹⁸ เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไหมรูปเหล่านั้นไว้ และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเราไว้ข้างหน้ามัน¹⁹ อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอแด่ปัง น้ำมันและน้ำผึ้ง เจ้าก็เอามาวางข้างหน้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ²⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้าก็ได้ถวายบูชาแก่มันเพื่อให้นมแพะถวาย การเล่นชู้ของเจ้าเป็นสิ่งเล็กน้อยอยู่หรือ²¹ เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเรากวายนั่นโดยให้ลุยไฟ²² และในการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นชู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และมีหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า²³ ต่อมาภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วัช วัช แต่เจ้า)²⁴ เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว²⁵ หวังถนนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำลามก ถ้าเท้าของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านไปมาไม่ใคร่ และกวีการเล่นชู้ของเจ้า²⁶ เจ้าได้เล่นชู้กับคนฮีบปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มักมากของเจ้า กวีการเล่นชู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรารู้²⁷ ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเราออกต่อสูเจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เขากระทำให้เรารู้²⁸ ดูเถิด เจ้ายังเล่นชู้กับคนอัสซีเรียด้วย เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักอ้อม เออ เจ้าเล่นชู้กับเขาทั้งหลาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ²⁹ เจ้ายังกวีการเล่นชู้ของเจ้าในแผ่นดินคานาอันกับคนเคลเดีย ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ³⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรครักเสียจริงๆในเมื่อเจ้ากระทำให้สิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาไพร่ๆ³¹ คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่หวังถนนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนนทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง³² เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูซิ ยอมรับรองแขกแปลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี³³ ผู้ชายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนชักให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นชู้ของเจ้า³⁴ ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นชู้ของเจ้า ไม่มีใครมาวิ่งวอนให้เล่นชู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน³⁵ เหตุฉะนี้ โอแพศยาเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์³⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้าก็เทออกเสียแล้ว และการเปลือยเปล่าของเจ้าก็เผยออก โดยการเล่นชู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดารูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน³⁷ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าพลัดพลินด้วย ทุกคนที่เจ้ารักและทุกคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อสูเจ้าจากทุกด้านและจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขาจะได้เห็นความเปลือยเปล่าทั้งสิ้นของเจ้า³⁸ และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เขาพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอาโลหิตแห่งความกริ้วและความหวงแค้นมาเหนือเจ้า³⁹ และจะมอบเจ้าไว้ในมือชู้ของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปล่อยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน⁴⁰ เขาทิ้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อสูเจ้า และเขาจะขว้างเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเขา⁴¹ และเขาจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เราจะกระทำให้เจ้าหยุดเล่นชู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป⁴² เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความหวงแค้นจะพราวจากเจ้าไป เราจะสงบและไม่กริ้วอีกเลย⁴³ เพราะว่าเจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เรากลัดกลุ้มด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้าแล้วเจ้าจะมีได้ประพฤติกว้างเข้ามาสู่การอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรือ⁴⁴ ดูเถิด ทุกคนที่ใช้สุภาภิตจะใช้สุภาภิตต่อไปนี้ในเรื่องเจ้า คือ 'แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น'⁴⁵ เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดสามีและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดชังสามีและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์ พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์⁴⁶ และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือโสโดมกับลูกสาวของเธอ⁴⁷ ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเขา หรือกระทำให้ตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา แต่เพราะว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็گرامกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า⁴⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่แม้ฉันใด โสโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเจ้าก็มิได้กระทำให้เจ้าและลูกสาวของเจ้าได้กระทำ⁴⁹ ดูเถิด นี่แหละเป็นความชั่วช้าของโสโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอและลูกสาวของเธอมีความจองหอง มีอาหารเหลือรับประทานและมีความสบายเกิน ไม่ชูกำลังมือคนยากจนและคนขัดสน⁵⁰ เขายังยโสและกระทำให้หน้าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเราจึงเอาเขาออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี⁵¹ สะมาเรียมิได้ทำบาปถึงครั้งของเจ้า แต่เจ้าได้กวีการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำนั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม⁵² เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้องสาวของเจ้า จงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำนั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงลงนสนเกล้าไปด้วย และจงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม⁵³ เมื่อเราจะให้เขากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโสโดมและ

บุตรสาวและสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว เราก็จะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางเขาด้วย ⁵⁴ เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่งที่เจ้ากระทำแล้วทิ้งสิ้นให้เป็นการปลอบใจแก่เขา ⁵⁵ เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้า ไซโดมกับบุตรสาวของเธอ จะได้กลับสู่สภาวะเดิมของตน และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับสู่สภาวะเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังภาวะเดิมของเจ้า ⁵⁶ ในสมัยที่เจ้าเยอหยิ่งอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงไซโดมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ ⁵⁷ คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรียและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ คือบุตรสาวของฟิลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า ⁵⁸ เจ้าต้องรับโทษความชั่วช้าลามกของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁵⁹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา ⁶⁰ ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญานิรันดร์ไว้กับเจ้า ⁶¹ แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับทั้งพี่และน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำไว้กับเจ้า ⁶² เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ⁶³ เพื่อเจ้าจะจำได้และสันทัด และเพราะความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก เมื่อเราลบมลทินบาปทุกสิ่งซึ่งเจ้าได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้”

คำอุปมาเรื่องนกอินทรีสองตัว

17 พระวอณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล ³ ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มีนกอินทรีมีมาตัวหนึ่ง ปีกใหญ่และขนปีกก็ยาว มีขนมากมายหลายสี มายังเลบานอนและจิกยอดต้นสนสินธุ์ ⁴ มันจิกยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบไปยังแผ่นดินพามีซัย และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย ⁵ แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลุกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไว้ข้างน้ำมากหลาย ตั้งไว้อย่างกับกิ่งต้นหลิว ⁶ เมล็ดก็งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาถ่งเนื้อเตี้ย แผ่นแขนงไพศาล แขนงกิ่งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังต้นอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ใต้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา แตกแขนงสาขาและออกใบ ⁷ แต่มีนกอินทรีตัวมีมาอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเถิด ถ่งเนื้อเถานั้นซ่อนรากมาหาคอนอินทรีตัวนี้ และแตกแขนงตรงมาที่มัน เพื่อให้มันรดน้ำให้จากร่องที่ปลุกอยู่นั้น ⁸ นกได้ย้ายมันไปปลุกไว้ในที่ดินดีใกล้น้ำมากหลาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นเถาถ่งเนื้อที่มีเกียรติ ⁹ เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั้นจะเจริญขึ้นได้หรือไม่ มันจะไม่กลอนรากมันขึ้นและเกิดผลเพื่อให้เถาเหี่ยวแห้งเสียหรือ เถานั้นก็จะเหี่ยวแห้งไปตรงใบอ่อนที่งอกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจอันยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมาก เพื่อถอนเถาออกจากรากของมัน ¹⁰ ดูเถิด เมื่อมันย้ายไปปลุก เถานั้นก็งอกงามดีหรือ เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถุกมันเข้า มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปหรือ มันจะเหี่ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้นมิใช่หรือ”

การกบฏของเศเดคียานำการทำลายมาสู่อิสราเอล

¹¹ พระวอณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ¹² “บัดนี้จงกล่าวแก่วงศ์วานที่มีกบฏนี้ว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม และกวาดเอากษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพามายังกษัตริย์ที่กรุงบาบิโลน ¹³ และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและทำพันธสัญญากับท่านผู้นั้นให้เขาปฏิญาณตัว คนสำคัญๆของแผ่นดิน พระองค์ได้กวาดถอนเอาไป ¹⁴ เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยั่งยืนอยู่ได้ ¹⁵ แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ม้าและกองทัพใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือผู้ที่กระทำเช่นนี้จะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญายังจะรอดพ้นได้อีกหรือ ¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบิโลน ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือกษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ และท่านได้ดูหมิ่นคำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์ ¹⁷ ฟาโรห์ประกอบด้วยกองทัพอันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้นั้น ในการสงคราม ในเมื่อเขาก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะจัดคนเป็นอันมากเสีย ¹⁸ เพราะเหตุท่านดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา และดูเถิด เพราะท่านปฏิญาณตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้ ¹⁹ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่เขาดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่เขาหักเสีย เราจะตอบสนองให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้นั้น ²⁰ เราจะกางข่ายของเรากลุมเขา และเขาจะติดกับของเรา และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน และพิจารณาพิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา ²¹ และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพทั้งสิ้นของเขานั้นจะล้มลงด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระเจายไปตามลมทุกทิศทุกทิศ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว” ²² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนสินธุ์และปลุกไว้ เราจะหักกิ่งอ่อนของมันออกเสีย และเราเองจะปลุกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิ่งและบังเกิดผล และเป็นต้นสนสินธุ์ที่มีเกียรติ และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ใต้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ริมกิ่งของมัน ²⁴ และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดขึ้น เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น”

คำปรึกษาทั้งดีและชั่วแก่พวกเขา

18 พระวอณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² “เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสุภาพต่อนี้อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า ‘บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็ขีดฟัน’ ³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สุภาพนี้อีกในอิสราเอล ⁴ ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราฉันใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราฉันใด ชีวิตใดทำบาปก็ตาย ⁵ แต่ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม ⁶ ถ้าคนนั้นมีได้รับประทานที่บนภูเขาหรือเอยหน้าขึ้นบนสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้กรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เขาจะมีมลทินประจำเดือน ⁷ มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้อาหารของเขาแก่ผู้ที่หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย ⁸ มิได้ให้เขายืมเพื่อหาดอกเบี้ย หรือมิได้รับเงินเพิ่มหม้อมือไว้ ได้ถอนมือจากความชั่วช้า กระทำความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน ⁹ ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเรา เพื่อประพฤติอย่างถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขาจะมีชีวิตดำรงอยู่แน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹⁰ ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจร ผู้กระทำให้โลหิตตก ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้ซึ่งเดียว

แก่พี่น้อง 11 ผู้มิได้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมกลิน 12 กอดขี้คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แหงนตาขึ้นนมีสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน 13 ให้ยืมด้วยหาดอกเบี้ย และหาเงินเพิ่ม เขาควรมีชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตายแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง 14 แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนี้มีบุตรชายผู้แลเห็นบาปทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตริกรตรอง และได้กระทำตาม 15 มิได้รับประทานบนภูเขา หรือยกหน้าขึ้นนมีสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมกลิน 16 มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกรื่องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด แต่ให้อาหารแก่ผู้หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย 17 หดมือไว้มิได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม กระทำตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดาเขา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน 18 ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพี่น้องของตน กระทำความไม่ดีในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา 19 แต่เจ้ายังกล่าวว่า ‘ทำไบบุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดาตน’ เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน 20 ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัว และคนชั่วจะรับความชั่วของตน 21 แต่ถ้าคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย 22 บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขามีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป 23 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ 24 แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัว และกระทำความชั่วช้า และกระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้นั้นสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้อีกเลย เขาจะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป 25 แต่เจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถะ วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม 26 เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า และตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ 27 และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้ 28 เพราะเขาได้ตริกรตรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย 29 แต่วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเรานี้ไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม 30 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสะอิดให้เจ้าพิพาศ 31 จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า 32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่”

บทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล

19 ฝ่ายเจ้าจงเปล่งเสียงร้องบทร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล 2 กล่าวว่า “มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิงโต เรนอนอนอยู่ท่ามกลางสิงโตทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิงโตหนุ่ม 3 เธอเลี้ยงดูลูกสิงโตตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิงโตหนุ่ม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน 4 ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหลุมพรางของเขา เขาจึงมันมาด้วยโซ่มายังแผ่นดินอียิปต์ 5 เมื่อแม่สิงโตเห็นว่าเธอคอยนานแล้ว และความหวังของเธอสูญไป เธอก็เอาลูกมาอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิงโตหนุ่ม 6 มันไปๆมาๆท่ามกลางสิงโตและกลายเป็นสิงโตหนุ่ม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน 7 มันรู้จักบรรดาพระราชาซึ่งที่ร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน 8 แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแคว้นแคว้นถึงปวง เขาก็หลายทางช่วยออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขากันหลาย 9 เขาล่ามโซ่ของมันไว้ในกรง และนำมันมายังคฤหาสน์บาบิโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล 10 มารดาของเจ้าเหมือนเถาวัลย์ที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เอามาปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลดกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์ 11 เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ครอบครอง ความสูงของเธอขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ 12 แต่ว่าเธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหี่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย 13 คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารน้ำ 14 ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่ นั้น เผลาผลแขนงอื่นและผลเสียหมด จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีธารพระกรสำหรับผู้ครอบครอง นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และใช้เป็นบทเพลงคร่ำครวญ”

พระเจ้าทรงถูกต้องเมื่อทรงยุติธรรม

20 อยู่มาวันที่สิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า 2 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 3 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามากันนี้จะมาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา 4 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา 5 และจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่นั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งวงศ์วานยาโคบ โดยสาแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 6 ในวันที่นั้น เราปฏิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราหาให้เขาทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย 7 และเรากล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจงทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยนิตาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตเพลินอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำให้ตัวของเจ้าให้มกลินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 8 แต่เขาก็งหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา เขาก็งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยนิตาของเขาผลิตเพลินอยู่นั้นทุกคน ทั้งเขาก็มิได้ละ-

ทั้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนมอดลง ⁹ แต่เราก็กระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่ เราจึงได้สำแดงตัวของเรากำกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก ในการที่เรานำคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ¹⁰ ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร ¹¹ เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสำแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ ¹² ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้เสนาโตของเรากล่าวแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาก็หลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธ์ ¹³ แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามีไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันเสนาโตของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย ¹⁴ แต่เราก็กระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา ¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย ¹⁶ เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันเสนาโตของเรามัวหมอง เพราะว่าจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา ¹⁷ ถึงกระนั้นก็ดี นัยน์ตาของเราก็มองปราณีเขา และเรามีได้ทำลายเขา หรือกระทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น ¹⁸ แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา ¹⁹ เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม ²⁰ และนับถือบรรดาเสนาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า ²¹ แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็กบฏต่อเรา เขาก็หลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น เขาได้กระทำให้บรรดาวันเสนาโตของเรามัวหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสีย ²² แต่เราได้ห่มมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา ²³ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ ²⁴ เพราะว่าเขามีได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้วันเสนาโตทั้งหลายของเรามัวหมอง และนัยน์ตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา ²⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้ ²⁶ และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรห้วยให้ลุ่มไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขารับว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ²⁷ เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเรื่องนี้ บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้ห่มประมาทเราอีก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา ²⁸ เพราะว่าเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขานั้นแล้ว เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ณ ที่ใด หรือเห็นต้นไม้ใบดกที่โชน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขากวายนกที่พึงใจ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น ²⁹ เราได้ถามเขาว่า ปุชนิสถานสูงซึ่งเขาเข้าไปนั่นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่นั่นว่า บามาค์ สืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ ³⁰ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ากระทำตัวให้มลทินไปอย่างบรรพบุรุษของเจ้า และเล่นซู้กับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาหรือ ³¹ เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายให้ลุ่มไฟ เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุกวันนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะให้เจ้ามาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ให้เจ้ามาถามเราฉันนั้น ³² อะไรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า 'ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือนครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป คือให้เราปรนนิบัติไม้และศิลา'

หลังจากยุคเจ็ดปีอิสราเอลจะได้รับการชำระล้าง

³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เกลงมา ³⁴ เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เกลงมา ³⁵ และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษาแก่เจ้าหน้าต่อหน้า ³⁶ เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น ³⁷ เราจะให้เจ้าลอดไปได้คณา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา ³⁸ เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ³⁹ เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา แต่ชื่ออันบริสุทธ์ของเรานั้นเจ้าอย่ากระทำให้มลทินอีกด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของเจ้า ⁴⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยว่าบนภูเขาบริสุทธ์ของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล บรรดาวงศ์วานทั้งหมดของอิสราเอลจะปรนนิบัติเราในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั้น ณ ที่นั่นเราจะเรียกของถวายของเจ้า และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธ์ทั้งสิ้นของเจ้า ⁴¹ เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกลิ่นที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย ⁴² และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล อันเป็นประเทศซึ่งเราปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า ⁴³ ณ ที่นั่นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน และในสายตาของเจ้าเองเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น ⁴⁴ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

คำอุปมาเรื่องถิ่นใต้

45 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 46 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนากล่าวโทษพวกถิ่นใต้ จงพยากรณ์ต่อแดนป่าไม้ที่ในถิ่นใต้ 47 จงกล่าวแก่ป่าไม้แห่งถิ่นใต้ว่า จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะก่อไฟไว้ในบ้านเจ้า มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในบ้านเจ้าเสีย จะดับเปลวเพลิงอันลุกโพลงนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก 48 เนื้อหนังทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้” 49 แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เขาทิ้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ”

ดาบของพระเยโฮวาห์

21 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่เยรูซาเล็ม และเทศนากล่าวโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์กล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล 3 และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะชกดาบของเราออกจากฝัก และเราจะขจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย 4 ดังนั้นจงดูเถิดว่าเราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝักไปต่อสู่เนื้อหนังทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ 5 เพื่อเนื้อหนังทั้งสิ้นจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้ชกดาบของเราออกจากฝักแล้ว และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก 6 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเขาทิ้งหลาย 7 และเมื่อเขาทิ้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ทำไมเจ้าถอนหายใจ’ เจ้าจงกล่าวว่า ‘เพราะเรื่องข่าวนั้น เมื่อข่าวนั้นมาถึงหัวใจดวงจะละลายและมือทั้งสิ้นจะอ่อนเปลี้ยไป และบรรดาจิตวิญญาณจะแน่นิ่งไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี้ยตั้งนี้’ ดูเถิด ข่าวนั้นมาถึงและจะสำเร็จ’ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

พระเจ้าทรงลับดาบของพระองค์ให้คม

8 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 9 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาลับให้คม และขัดมันด้วย 10 ลับให้คมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะให้ขว้าง เราจะทำสำเร็จหรือ ดาบนั้นได้ประมาทไม่เรียบร้อยแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง 11 เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและขัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า 12 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเถิด เพราะเป็นเรื่องต่อสู่กับประชาชนของเรา และต่อสู่กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผวาเพราะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจึงตีที่โคนขาของเจ้าเถิด 13 เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่นไม่เรียบร้อยนั้น ก็จะไม่มียก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ 14 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เถิด จงตบมือและปล่อยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว 15 เพื่อว่าใจของเขาจะละลาย และเพื่อซอกปรักหักพังของเขาจะทวีคูณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบนั้นไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เขาขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า 16 รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน 17 เราจะตบมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว”

จะไม่มียกษัตริย์ในอิสราเอลจนกว่าพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมา

18 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 19 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงขีดทางไว้สองทางให้ดาบแห่งกษัตริย์บาบิโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปหากรุง 20 ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับมาร์แห่งคนอัมโมน และมายังยูดาในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง 21 เพราะว่ากษัตริย์บาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาคำทำนาย ท่านเขย่าลูกธนู และปรึกษาเทราฟิม ท่านมองดูที่ตบ 22 ในมือข้างขวา ท่านมีสากเยรูซาเล็ม เพื่อตีเครื่องทะเลง เพื่อจะให้เข้าปากในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโกน เพื่อวางเครื่องทะเลงกำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อม 23 และจะเป็นเหมือนคำทำนายเท็จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเขา คือคนเหล่านั้นที่ใส่สัตย์ปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า เพื่อเขาทิ้งหลายจะถูกจับเอาไป 24 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าให้ระลึกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยออก จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ 25 และเจ้า ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย 26 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ให้ยกย่องคนที่ต่ำขึ้น และให้กดคนที่สูงลง 27 เราจะกระทำให้เป็นที่พักพิง พังทลาย พังทลาย และจะไม่มียกจนกว่าผู้มีสิทธิ์อันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้นั้น 28 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนอัมโมน และเกี่ยวกับเรื่องนำตำหนิของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่งดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก เขาขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เขาให้มันตีโลหิตเพราะมันขว้าง 29 ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตเท็จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายนุสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย 30 เราจะให้ดาบกลับเข้าฝักอีกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า 31 เราจะเทศน์ครวญของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเขลา ผู้มีฝีมือในการทำลาย 32 เจ้าจะเป็นพื้นไว้ใส่ไฟ โลหิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว”

บรรดาความบาปของอิสราเอล

22 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจงสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเธอ 3 เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเองเพื่อให้เวลากำหนดของตนมาถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ตัวมกลินไป 4 เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้ากระทำให้ตกนั้น และมกลินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้ และเจ้าได้นำให้เวลาของเจ้าเข้ามาใกล้ เวลากำหนดแห่งปีของเจ้า

มาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นทีประนามกันแก่ประชาชาติ และเป็นที่ย่ำเหยียบแก่ประเทศทั้งหลาย ⁵ ผู้ที่อยู่ใกล้และที่อยู่ไกล เจ้าจะเหยียบย่ำเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มไปด้วยความโกลาหล ⁶ ดูกิจิต เจ้านายแห่งอิสราเอล ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็นำไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา ⁷ บิดามารดาถูกเหยียดหยามอยู่ในเจ้า คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า ⁸ เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะบาโตทั้งหลายของเรา ⁹ ในเจ้ามีคนกล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทานบนภูเขา มีคนกระทำอูจาดลามกท่ามกลางเจ้า ¹⁰ ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา ในเจ้ามีคนที่กระทำหยามเกียรติผู้หญิงที่ยังมีมลทินเพราะมีประจำเดือน ¹¹ คนหนึ่งกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะใภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลามก และอีกคนหนึ่งในพวกเจ้ากระทำความหยามเกียรติน้องสาวของเขาเอง คือลูกสาวของบิดาของตน ¹² ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อกระทำให้โลหิตตก เจ้าเอาดอกไม้และเอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการบีบบังคับ และเจ้าได้ล้มเราเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹³ ดูกิจิต เพราะฉะนั้นเราได้ฟาดมือของเราลงบนผลกำไรธรรมที่เจ้าได้และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย ¹⁴ ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมีขของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอาเรื่องกับเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว และเราจะกระทำ ¹⁵ เราจะให้เจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติ และกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย ¹⁶ เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชาชาติ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์”

อิสราเอลเป็นขี้โลหะ (ความโสโครก) ในเตาหลอม

¹⁷ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ¹⁸ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราจงควานอิสราเอลกลายเป็นขี้โลหะ เขาทิ้งสิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นขี้โลหะเงินไปหมด ¹⁹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดูกิจิต เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม ²⁰ อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟเผาให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย ²¹ เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพ่นเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น ²² เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น และเจ้าจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ได้เทความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า”

บรรดาปุโรหิต เจ้านาย ผู้พยากรณ์และประชาชนได้กระทำบาปแล้ว

²³ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²⁴ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือ ฝนมิได้ชะในวันพิโรธ ²⁵ มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิงโตคำรามอีกเหยื่ออยู่ เขาทิ้งหลายกินชีวิตมนุษย์ เขาริบทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป เขาได้กระทำให้เกิดหญิงม่ายมีขึ้นมากมายท่ามกลางแผ่นดินนั้น ²⁶ ปุโรหิตของเขาได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามิได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขามิได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด เขาได้ซ่อนนัยน์ตาของเขาไว้จากวันสะบาโตของเรา ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลู่ท่ามกลางเขาทิ้งหลาย ²⁷ เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเหยื่อ ทำให้โลหิตตก ทำลายชีวิตเพื่อจะเอากำไรที่อัสติย ²⁸ และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็ฉาบด้วยปูนขาว ให้เขาเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้’ ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย ²⁹ ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบบังคับและกระทำโจรกรรม เออ เขามิบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบบังคับคนต่างด้าวอย่างอยู่ติธรรม ³⁰ และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างริ้วต้นไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมีได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว ³¹ ฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงพิโรธของเรา เราได้ตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

คำอุปมาเรื่องพี่สาวน้องสาวสองคน

23 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคน เป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน ³ เธอเล่นชู้ในอียิปต์ เธอเล่นชู้ตั้งแต่สาว ๆ ณ ที่นั้นถิ่นของเธอถูกเคล้าคลึง และออกพรหมจารีของเธอก็ถูกจับต้อง ⁴ คนพี่ชื่อโฮโฮลาห์และโฮโฮลีบาคห์เป็นชื่อน้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องชื่อนั้น โฮโฮลาห์คือสะมาเรีย และโฮโฮลีบาคห์คือเยรูซาเล็ม ⁵ โฮโฮลาห์เล่นชู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอลุ่มหลงพวกคนรักของเธอ คืออัสซิริเยเพื่อนบ้านของเธอ ⁶ ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา พลม้าขี่ม้า ⁷ เธอเล่นชู้กับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัสซิริเยทุกคน และเธอก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอลุ่มหลงนั้น ⁸ เธอมิได้เลิกการเล่นชู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่นั้น เธอก็เข้าอนกับเธอ และจับต้องออกพรหมจารีของเธอ และเทราคะของเขาคือเธอ ⁹ เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ คือในมือคนอัสซิริเยซึ่งเธอลุ่มหลงนั้น ¹⁰ ผู้เหล่านี้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว ¹¹ เมื่อโฮโฮลีบาคห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทราบเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการลุ่มหลง และในการเล่นชู้ซึ่งทราบเสียยิ่งกว่าพี่สาว ¹² เธอลุ่มหลงอัสซิริเยเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่งเกราะเต็ม พลม้าขี่ม้า ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา ¹³ และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน ¹⁴ แต่เธอยังเล่นชู้ยิ่งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนผนัง เป็นรูปคนเคลเดียเขียนด้วยสีแดงเข้ม ¹⁵ มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะ ชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวบาบิโลน ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาคือเคลเดีย ¹⁶ เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็ลุ่มหลงเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย ¹⁷ ชาวบาบิโลนก็มาหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยราคาของเขา หลังจากที่เธอโสโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อหน่าย ¹⁸ เมื่อเธอได้ทำการเล่นชู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ จิตใจเราก็มือหนายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายพี่สาวของเธอ ¹⁹ ถึงกระนั้นเธอยังกวีการเล่นชู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวนะลึงถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นชู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ²⁰ เธอลุ่มหลงชู้ของเธอที่นั่น ลำเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า ²¹ ดังนั้นแหละ เจ้าก็อาศัยในราคาเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า และเคล้าคลึงหัวนมสาวของเจ้า” ²² เพราะฉะนั้น โฮ โฮโฮลีบาคห์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “ดูกิจิต เราจะเร้าคนรักที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่ายแล้วนั้นให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน ²³ มีคน

บาบิโลน และคนเคลเดียทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และโคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย เป็นคนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้ง-
 สิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง ทุกคนขี้น้ำ 24 เขาจะมาต่อสู่เจ้า มีรถรบ เกรียนและล้อเลื่อน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตน
 ต่อสู่เจ้าทุกด้าน ด้วยดั่งและโล่ และหมวกเหล็ก และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาก็ทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษา
 ของเขาทั้งหลาย 25 และเราจะมุ่งความรื้อถอนของเราต่อสู่เจ้า และเราจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้า
 ออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ 26 เขาจะถอด
 เอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย 27 เราจะให้ราคะและการเล่นชู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สูญสิ้นลง
 เพื่อเจ้าจะมีได้เพียงหน้าขึ้นดูคนอียิปต์ และระลึกถึงเขาอีกต่อไป 28 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือ
 ของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเบื่อน่าย 29 และเขาก็ทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะรับเอาบรรดา
 ผลแห่งการทำงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า ราคะและการเล่นชู้ของเจ้า 30
 เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นชู้ตามประสาชาติ และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้มัวหมองไปด้วยรูปเคารพของเขาทั้งหลาย 31
 เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมอบถ้วยของเธอใส่มือเจ้า 32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เจ้าจะต้องดื่มจาก
 ถ้วยของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถ้วยนั้นจุ่มมาก 33 เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความ
 เศร้าโศกเสียใจ ด้วยถ้วยแห่งความน่าสะพรึงกลัวและการรกร้างว่างเปล่า ถ้วยแห่งสะมาเรียพี่สาวของเจ้า 34 เจ้าจะดื่มและดื่มจนเกลี้ยง เจ้า
 จะแกะเศษถ้วยและฉีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 35 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า
 พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เพราะเจ้าลืมเราและเหวี่ยงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นเจ้าจงรับโทษราคะและการเล่นชู้ของเจ้าเถิด” 36 พระเย-
 โฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาโอโฮลาห์และโอโฮสิบาห์หรือ จงประกาศให้เขากราบถึงการกระทำ
 อันน่าสะอิดสะเอียนของเขา 37 เพราะว่าเธอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเธอ เธอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพ
 ของเธอ และเธอยังถวายบุตรชายซึ่งเธอบังเกิดให้แก่เรานั้นให้ลุยไฟเพื่อเผาผลาญเขาเสีย 38 ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำเช่นนี้แก่เรา คือเธอ
 ได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลู่วันสะบาโตของเรา 39 คือขณะที่เธอฆ่าลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูป
 เคารพ ในวันนั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำสถานนั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด เธอกระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา 40 ยิ่งกว่า
 นั้นอีก เธอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเธอใช้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด เขาก็มา เธอก็ชำระตัวของเธอ เธออาบน้ำของเธอ และแต่ง
 กายของเธอด้วยเครื่องประดับ เพื่อคนเหล่านั้น 41 เธอตั้งอยู่บนตั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและ
 น้ำมันของเรา 42 เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่รอบพร้อมทั้งคนสามัญ เขานำคนเสบามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเขาเอากำไล
 มือสวมที่มือของผู้หญิง และสวมมงกุฏงามๆบนศีรษะของเธอทั้งสอง 43 เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่ล่วงประเวณีโดยการล่วงประเวณีว่า เธอยัง
 เล่นชู้กับเธอหรือ และเธอยังเล่นชู้กับเขาหรือ 44 เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเธอ อย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสเภณี ดังนั้นเขาก็เข้า
 หาโอโฮลาห์กับโอโฮสิบาห์ซึ่งเป็นหญิงมีราคะ 45 แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี และด้วย
 คำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้กระทำโลหิตตก เพราะเธอเป็นหญิงล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเธอ 46 เพราะองค์พระผู้-
 เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า จงนำกองทัพบาสูกับเธอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเธอไว้แก่ความครั่นคร้ามและการถูกริบ 47 และกองทัพบาสู
 ขวางเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของเธอเสียด้วยไฟ 48 ดังนี้แหละ เราจะให้ราคะใน
 แผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียก็ เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความตกเตือนและไม่ประพฤติราคะอย่างที่เจ้าได้กระทำแล้วนั้น 49 ส่วนราคะของเจ้านั้น
 เจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบูชารูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า”

คำอุปมาเรื่องหมอน้ำที่ต้มอยู่

24 เมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันนี้ที่
 เดียว กษัตริย์บาบิโลนล้อมเยรูซาเล็มในวันนี้เอง 3 และจงกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์วานที่มักกบฏ และพูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า
 พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า จงตั้งหม้อไว้ ตั้งไว้ซี เกณฑ์ใส่หม้อด้วย 4 ใส่ขึ้นเนื้อเข้าไป เอาขึ้นเนื้อดีๆ คือเนื้อโคขนานและเนื้อสันขาหน้า เลือกรกระดูกดีมา
 ใส่ให้เต็ม 5 จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ใช้กระดูกเหล่านั้นเป็นพืนไว้ใต้หม้อ จงต้มให้ดี เพื่อเคี้ยวกระดูกที่อยู่ในหม้อด้วย 6 เพราะฉะนั้น องค์
 พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า วัตถุประสงค์ที่ข่มโลหิต วัตถุประสงค์ที่ข่มสันนิษฐานในและซึ่งสันนิษฐานมิได้หลุดออกมา จงเอาเนื้อออกทีละชิ้นๆ
 อย่างจับสากเลย 7 เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เกล็ดดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้ 8 เราได้วาง
 โลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเรารู้ความพิโรธ และทำการแก้แค้น 9 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
 ตรัสดังนั้นว่า วัตถุประสงค์ที่ข่มโลหิต เราจะกระทำให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย 10 จงสูมพินเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้อร่อย
 และปล่อยกระดูกให้ไหม้ 11 และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้กองสุมฤทธิ์นั้นร้อนและไหม้ ให้ความโลโครกละลายเสียในหม้อ ให้สันนิษฐานของมัน
 ไหม้ไฟ 12 เธอกระทำตัวของเธอเหน้อยด้วยการบูชาต่างๆ สันนิษฐานของเธอก็ไม่หลุดออกไปจากเธอ สันนิษฐานจะต้องอยู่ในไฟ 13 ราคะของ
 เจ้าโลโครก เพราะว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้าจะไม่ถูกชำระจากความโลโครกของเจ้าอีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความเกรี้ยว-
 กราดของเราออกเหนือเจ้าจนหมด 14 เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่
 สงวนไว้ และเราจะไม่เปลี่ยนใจ เขาจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

กรรยาของเอเสเคียลเสียชีวิต

15 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 16 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอตาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหาร
 เสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก 17 จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จงโศกเศร้าของ
 เจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของมนุษย์” 18 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับประชาชนตอนเช้า และกรรยา
 ของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ว่าข้าพเจ้ารับพระบัญชา 19 ประชาชนก็ถามข้าพเจ้าว่า “ท่านจะไม่บอกเราทั้ง-
 หลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนี้” 20 แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับเขาว่า “พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
 21 จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเราอันเป็นความล้ำเลิศในอ้า-
 มานของเจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่จิตวิญญาณของเจ้าห้วงใย บุตรชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วย

ดาบ²² และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เรากระทำ เจ้าจะไม่ปิดริมฝีปาก หรือรับประทานอาหารของมนุษย์²³ ผ้าโพกจะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะกรุดลงเพราะความชั่วช้าของเจ้า และจะโอดครวญแก่กันและกัน²⁴ เอเสเคียลจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนั้นเขาได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้มาถึง เจ้าจะได้ทราบว่า เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า²⁵ และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอากำบังเข็มแข็งของเขาทั้งหลายออกไป อันเป็นความร่ำเรงและเป็นสง่าราศีของเขา สิ่งที่พอลตาของเขาทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเขาปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเขา²⁶ ในวันที่นั้น ผู้หนักภัยจะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง²⁷ ในวันที่นั้น ปากของเจ้าจะหายไม่ต่อหน้าผู้หนักภัย และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นใช้อีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเจ้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์”

การพิพากษาลงโทษคนอัมโมน

25 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา ³ จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวอนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าว ‘อ้าฮา’ เหมือนสถานบริสุทธิ์ของเราเมื่อนั้นถูกมลทิน และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศวานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย ⁴ เพราะฉะนั้น ดูกิจ เราจะมีอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เราจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เขากันหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า ⁵ เราจะกระทำให้เมืองรับบาคเป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ตบมือและกระแทกเท้าและปิดด้วยใจคิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล ⁷ เพราะฉะนั้น ดูกิจ เราได้ยื่นมือของเราออกต่อผู้เจ้า และจะมีอบเจ้าไว้แก่ประชาชนทั้งหลายให้เป็นของริบ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนโมอับ

⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า ‘ดูกิจ วงศวานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นๆทั้งสิ้น’ ⁹ เพราะฉะนั้น ดูกิจ เราจะเปิดไหล่โมอับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขาจากด้านนั้น สง่าราศีของประเทศนั้น คือเมืองเบรเยชิโมท เมืองบอาลเมโอน และเมืองคีริยาธาอิม ¹⁰ เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ ¹¹ และเราจะพิพากษาลงโทษคนโมอับ แล้วเจ้าทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนเอโดม

¹² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแค้นเคืองต่อวงศวานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วหนักหนาในการที่แค้นเคืองเขา ¹³ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้างตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ ¹⁴ และเราจะวางการแค้นเคืองของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแค้นเคืองของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

การพิพากษาลงโทษคนฟิลิสเตีย

¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าคนฟิลิสเตียได้กระทำอย่างแค้นเคือง และทำการแค้นเคืองด้วยใจคิดร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแต่หลัง ¹⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟิลิสเตีย และเราจะตัดคนเคเรธออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย ¹⁷ เราจะกระทำการแค้นเคืองใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการตีเตียนอย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้วางการแค้นเคืองของเราไว้เหนือเขา”

การพิพากษาลงโทษที่จะมาสู่เมืองโทร

26 อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองโทรได้พุดเคี้ยวพินกับเยรูซาเล็มว่า ‘อ้าฮา ประตูกว้างของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น’ ³ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูกิจ โอ เมืองโทรเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้เจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา ⁴ เขากันหลายจะทำลายกำแพงเมืองโทร และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้ถ้ำอยู่บนยอดของศิลา ⁵ เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ ⁶ และพวกธิดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขากันหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ⁷ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะนำเนบูกาดเนซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองโทรจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย ⁸ ท่านจะฆ่าธิดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยดังต่อสู้กับเจ้า ⁹ ท่านจะตั้งเครื่องทะเลงต่อสู้กับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวานของท่านฟันหอคอยของเจ้าลง ¹⁰ ม้าของท่านมากมายจนฝุ่นม้าตลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสั่นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและล้อเลื่อนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมืองเมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว ¹¹ ท่านจะฆ่าที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกับม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน ¹² ทรัพย์สมบัติของเจ้าเขากันหลายจะเอาเป็นของริบ และสินค่าของเจ้าเขาจะเอามาเป็นของปล้น เขาจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพึงใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ ¹³ เสียงเพลงของเจ้านั้นเราก็จะให้หยุด และเสียงพิณเขาคู่ของเจ้าจะไม่ได้ยินอีก ¹⁴ เราจะกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็น-

เจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่เมืองไทระว่า เกาะต่างๆจะได้สิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาดเจ็บริ่องครวญคราง เมื่อการเข่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ 16 แล้วเจ้านายทั้งสี่ที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปกอกอกเสีย และจะเอาความสิ้นกลัวมาเป็นเครื่องทรง จะประทับอยู่บนพื้นดินและสิ้นอยู่ทุกขณะและหวาดกลัวเพราะเจ้า 17 ท่านเหล่านี้จะเปล่งเสียงบกร่ำครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า 'ผู้มีพลเมืองเป็นชาวทะเลเสีย เจ้าถูกทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองแข็งกล้าอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้า ว่าถึงคนที่นี่แล้วเจ้าให้เขากลับ 18 บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสิ้นสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง โอ บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็จะกลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย' 19 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเรานำทะเลลึกมาท่วมเจ้า และน้ำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้ 20 แล้วเรานำเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนคนตายไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งสง่าราศีในแผ่นดินของคนเป็น 21 เราจะทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั่นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า เขาจะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไปเป็นนิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

บทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ (ฉ 18:1-24)

27 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 "เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบกร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ 3 และจงกล่าวแก่เมืองไทระ โอ ผู้อยู่ที่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ เมืองไทระเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า 'ข้านี้มีความงดงามพร้อมสรรพ' 4 พรหมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความงดงามของเจ้าพร้อมสรรพ 5 กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขากำด้วยไม้สนสามใบมาจากเสนีร์ เขาเอาไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า 6 เขาไม่โอ้อวดแห่งเมืองมาซานมาทำเป็นกระเชียงของเจ้า หมู่คนอาเซอร์ทำแทนฝั่งด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคิทธิม 7 ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าป่านปีกเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอธิยาห์ 8 ชาวเมืองไซดอนและเมืองอาร์วัตเป็นฝักระเชียงของเจ้า โอ ไทระ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า เขาเป็นต้นหนของเจ้า 9 ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิ้นพร้อมทะเลสาบก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า 10 ชาวเปอร์เซีย และลูด และฟูด ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เขาก็กินหลายเป็นทหารของเจ้า เขาแขวนโล่และหวมกเหล็กในเจ้า เขาก่อทำให้เจ้ามีสง่า 11 ชาวอาร์วัตพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวคามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เขาแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขาก่อทำให้ความงามของเจ้าพร้อมสรรพ 12 การชัชไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพย์มากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 13 เมืองยวาน กูบิลและเมเชค ค้าขายกับเจ้า เขาแลกเปลี่ยนคนและทาสของสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า 14 วงศ์วานโทการมาห์เอานำ ม้าศึกและล่อมาแลกกับสินค้าของเจ้า 15 ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า 16 เมืองซีเรียไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรดก ผ้าสีม่วง ผ้าปีก ป่านเนื้อละเอียด หินประการังและโมรามมาแลกกับสินค้าของเจ้า 17 ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าวสาลีเมืองมินิกและเมืองปานาง น้ำผึ้ง น้ำมัน พิมเสน มาแลกกับสินค้าของเจ้า 18 ตามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพย์มากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล้าองุ่นเฮลโบน และขนแกะขาว 19 ดานและยวานมาแลกกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร ตะไคร้ มาแลกกับสินค้าของเจ้า 20 เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องเสื้อผ้าอันมีค่าสำหรับเหล่ากรร 21 เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าขายประจำในเรื่องลูกแกะ แกะผู้ แพะ เขาไปมาค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้ 22 พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองรามามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาเครื่องเทศชนิดดีทั้งสิ้นและเพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกสินค้ากับเจ้า 23 เมืองฮاران คานเนห์และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบา อัสซุร และคิลมาดก็ค้าขายกับเจ้า 24 เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างพิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปีก และพรหมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วยด้ายพัน 25 กำปั่นทั้งหลายของเมืองการชัชบรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล 26 ฝักระเชียงของเจ้านำเจ้าออกไปที่ทะเลลึก ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางในท้องทะเล 27 ทรัพย์สินของเจ้า ของขายของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของเจ้า ช่างไม้ประจำของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของเจ้า นักกรบทั้งสิ้นของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับพรรคพวกทั้งสิ้นของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า จะจมลงในท้องทะเลในวันล่มจมของเจ้า 28 แผ่นดินจะสิ้นสะเทือนเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของต้นหนของเจ้า 29 บรรดาผู้ที่ถือกระเชียง พวกลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเขา มายืนอยู่บนฝั่ง 30 และจะพิลาปรั้าให้เพราะเจ้า และจะร้องไห้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองขี้เถ้า 31 เขาจะโณนพมเพราะเจ้าและเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ เขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอันขมขื่นกับไว้ทุกข์หนัก 32 ในการพิลาปรั้าให้นั้น เขาจะเปล่งเสียงบกร่ำครวญเพื่อเจ้าและได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า 'มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลายเหมือนเมืองไทระ ในท่ามกลางทะเล 33 เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลก็กระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ เจ้าได้กระทำให้บรรดากษัตริย์แห่งโลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า 34 ในเมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในห้วงน้ำลึก สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้าจะได้จมลงพร้อมกับเจ้า 35 พวกชาวเกาะต่างๆทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า กษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก สัพพะพิภคตรองพระองค์ก็ดูวิตกังวล 36 พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเย้ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์"

การตีเทียบเจ้าเมืองไทระ

28 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทระว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะใจของเจ้าพองขึ้นและเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าเป็นพระเจ้า ข้านั่งอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในท้องทะเล' แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์มิใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า 3 ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้ 4 เจ้าหาทรัพย์สมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า และได้รวบรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า 5 ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้กวักทรัพย์สมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็พองขึ้นในทรัพย์สมบัติของเจ้า 6 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า 7 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เรานำคนต่างด้าวมาสู่เจ้า เป็นชนชาติที่การุณในบรรดาประชาชาติ เขาก็กินหลายจะชกตาบออกต่อสู่กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้ความฉลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมล-

กิน ⁸ เขาทิ้งหลายจะตันเจ้าลงไปทีในปากแดนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในท้องทะเล ⁹ เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า ‘ข้าเป็นพระเจ้า’ ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคนทีฆ่าเจ้า ¹⁰ เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสู่หนัตตาย โดยมือของคนต่างดาว เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส” ¹¹ พระวณะของพระเยโฮว้ามายังข้าพเจ้าว่า ¹² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบกร่ำครวญเพื่อกษัตริย์เมืองโทร และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ ¹³ เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่าง เป็นเลื้อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชื่อชาญแห่งร่ามะนาและบึ้งของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา ¹⁴ เจ้าเป็นครูผู้พิทักษ์ที่เต็มตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง ¹⁵ เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า ¹⁶ ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการคำของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการการุณ เจ้ากระทำบาป ดังนั้น โอ ครูผู้พิทักษ์เอ๋ย เรา จะขับเจ้าออกไปจากภูเขาแห่งพระเจ้าดูสิ่งมกลิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง ¹⁷ จิตใจของเจ้าพองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะเหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะตีแผ่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะเพลินอยู่ที่เจ้า ¹⁸ เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการคำอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า เราจะกระทำให้เจ้าเป็นเล้าก่านไปบนแผ่นดินโลกท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่ ¹⁹ บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครั้นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์”

การพิพากษาลงโทษเมืองไซดอน

²⁰ พระวณะของพระเยโฮว้ามายังข้าพเจ้าอีกว่า ²¹ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสู่ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น ²² และกล่าววว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะสำแดงสง่าราศีของเราท่ามกลางเจ้า และเขากันหลายจะทราบวว่าเราคือพระเยโฮว้า เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเมืองนั้น ²³ เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเขากันหลายจะทราบวว่าเราคือพระเยโฮว้า ²⁴ และส่วนวงศวานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหมนามย่อยที่ทิ่มแทง หรือมีหมนามใหญ่มายอกอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น แล้วเขาจะทราบวว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระเจ้าจะทรงรวบรวมวงศวานอิสราเอล

²⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศวานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขากันหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ²⁶ และเขากันหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เขาจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งปวงที่อยู่รอบเขา ผู้ได้กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขากันหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขากันหลายจะทราบวว่า เราคือพระเยโฮว้าพระเจ้าของเขาทั้งหลาย”

ทรงสัญญาว่าจะพิพากษาลงโทษอียิปต์

29 เมื่อวันที่สิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระวณะของพระเยโฮว้ามายังข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษกษัตริย์และอียิปต์ทั้งสิ้น ³ พุดไปเถิดและกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพยานาคมหึมา นอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า ‘แม่น้ำของข้าก็เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวของข้าเอง’ ⁴ เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรโครของเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า ⁵ เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ ⁶ แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบวว่า เราคือพระเยโฮว้า เพราะเจ้าเป็นไม้เท้าอ้อของวงศวานอิสราเอล ⁷ เมื่อเขาเอามือจับเจ้า เจ้าก็หัก และบาดบ่าของเขากุทุกคน และเมื่อเขาพิงเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้นิ้วของเขากุทุกคนสั้นหมด ⁸ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย ⁹ แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขากันหลายจะทราบวว่า เราคือพระเยโฮว้า เพราะเขาได้กล่าวว่า ‘แม่น้ำเป็นของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา’ ¹⁰ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะต่อสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งสิเอเนไกลไปจนถึงพรมแดนเอธิโอเปีย ¹¹ จะไม่มีแทมมนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีตีนสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี ¹² และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของมันจะรกร้างอยู่สี่สิบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ ¹³ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อสิ้นสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น ¹⁴ และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปึกโรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขากันหลายจะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่นั้น ¹⁵ จะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราจะทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กจนไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้ ¹⁶ และจะไม่เป็นที่วางใจของวงศวานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งฟาโรห์นี้ แล้วเขาจะทราบวว่าเราคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า” ¹⁷ ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวณะของพระเยโฮว้ามายังข้าพเจ้าว่า ¹⁸ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เนบูกัดเนซซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมืองโทรอย่างหนัก จนศีรษะทุกศีรษะล้าน และบ่าทุกบ่าก็ถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากโทรอันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น ¹⁹ เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไป

และรับข้าวของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน ²⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทิ้งหลายได้กระทำเพื่อเรา ²¹ ในวันนี้เราจะกระทำให้มีเขางอกขึ้นมาที่ทิวขวานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอ้าปากพูดท่ามกลางเขาทิ้งหลาย แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์”

วันแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงลงโทษอียิปต์

30 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพิลาปราไรเถิดว่า ‘อนิจจาหนอนวันนั้น’ ³ เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ ⁴ ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอธิโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาจะเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง ⁵ เอธิโอเปีย และพุด และซูด และคนที่ปะปนกันทั้งปวง และลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในสันนิบาตจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วยดาบ ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มจม และอาณาจักรอันผยองของมันจะลงมา และจากหอคอยแห่งสิเอเน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ⁷ และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า ⁸ และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็กลายเป็นแล้ว ⁹ และในวันนั้นทูตจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเอธิโอเปียที่เดินเล่ออยู่นั้นครั่นคร้าม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเถิด วันนั้นมาถึงจริงๆ ¹⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ¹¹ ตัวท่านพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่การุณที่สุดในการรุกรานประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะชักดาบออกต่อสู้อียิปต์ กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า ¹² และเราจะกระทำให้น้ำที่หลายแห่งไปเราจะขायแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคบซัว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งวาจาแล้ว ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรที่อยู่ในเมืองโนฟสิ้นสุดลง และจะไม่มีชีวิตจากแผ่นดินอียิปต์อีก ดังนั้นเราจะใส่ความยำเกรงไว้ในแผ่นดินอียิปต์ ¹⁴ เราจะกระทำให้ปิกลีธเป็นที่ยึด และจะวางเพลิงในไซออน และจะกระทำการพิพากษาเมืองโน ¹⁵ เราจะเทความเดือดดาลของเราลงบนเมืองสินซึ่งเป็นขุมกำลังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชนออกเสียจากเมืองโน ¹⁶ และเราจะวางเพลิงในอียิปต์ เมืองสินจะอยู่ในหมันตฤกษณ์ เมืองโนจะแตกและเมืองโนจะมีปรีภยในเวลากลางวัน ¹⁷ ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและเมืองพิเบเสกจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย ¹⁸ ที่เมืองกาปานเขลกลางวันจะมืดเมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ และอาณาจักรอันผยองของมันจะสิ้นสุดลง จะมีเขมมาคลุมเมืองนั้นไว้และเหล่าธิดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย ¹⁹ เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ดังนี้แหละ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์”

พระเจ้าทรงช่วยบาบิโลนและสู้กับอียิปต์

²⁰ ต่อมาเมื่อวันที่เจ็ด เดือนที่หนึ่ง ในปีทีสิบเอ็ด พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²¹ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์หัก และดูเถิด ไม่มีผู้ใดพันแขนให้ ไม่มีผู้ใดเอาผ้ามาพันแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เขมแข็งที่จะถือดาบได้อีก ²² เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หักแล้วนั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา ²³ เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ ²⁴ และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เราจะหักแขนของฟาโรห์ และเขาจะคร่ำครวญต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย ²⁵ เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทิ้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านจะยืนมั่นออกต่อสู้แผ่นดินอียิปต์ ²⁶ และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์”

คำพยากรณ์กล่าวโทษฟาโรห์ เปรียบเสมือนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต

31 และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่สาม ในปีทีสิบเอ็ด พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่หมู่บิชกรของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด ³ ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไม้สนสีดาร์ในเลบานอน มีกิ่งงามและมีใบร่มและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ ⁴ สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้นไหลรอบที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็กๆ จากแม่น้ำลึกแยกออกไปทั่วต้นไม้ทั้งสิ้นในทุ่งนั้น ⁵ ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย กิ่งไม้ก็แตกใหญ่และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก ⁶ นกในอากาศทั้งสิ้นได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้นตกลูกออกมาอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน ⁷ มันกิ่งงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพราะรากของมันหยั่งลึกลงไปยังน้ำอุดม ⁸ ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ชอบมันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นเกาลัดก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ต้นใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน ⁹ เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า ¹⁰ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่ามันสูงและชูยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และจิตใจของมันก็เยอหยิ่งเพราะความสูงของมัน ¹¹ เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่งที่ทรงอำนาจในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ใส่มันออกเพราะความชั่วร้ายของมัน ¹² คนต่างด้าว คือชนชาติที่นำกลัวในบรรดาประชาชาติ ได้โค่นมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้ ¹³ นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งปรักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทุ่งทั้งปวงจะอยู่บนก้านของมัน ¹⁴ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่งอกขึ้นสูงนัก หรือชูยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูดน้ำขึ้นสูงอย่างนั้นได้ เพราะว่ามันทิ้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาล ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับผู้ที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย ¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่มันลงไปยังแดนคนตาย เราก่อทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกขให้มัน และยับยั้งแม่-

น้ำของมันไว้ และน้ำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาทั้งสิ้นจะสลบเพราะมัน ¹⁶ เรากระทำให้ ประชาชาติสิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปบนรกรพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน และต้นไม้ทั้งสิ้นในเอเดน ต้นไม้ที่คัดเลือกแล้วและต้นไม้ที่ดีที่สุดของเลบานอน ต้นไม้ทุกต้นที่ต้นน้ำจะได้รับความเล้าโลมที่ในโลกบาดาล ¹⁷ ประชาชาติเหล่านี้จะลงไปยังรกร กับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เออ คือบรรดาผู้ที่เป็นเหมือนแขนของเขา ที่อยู่ใต้ร่มของเขากำกลางประชาชาติ ¹⁸ ดังนั้น เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่องสง่าราศีและความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน เจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้แห่งเอเดนไปยังโลกบาดาล เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือฟาโรห์และบรรดาหมู่มิตรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ตรัสดังนี้”

บทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์

32 ต่อมาเมื่อวันหนึ่ง เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียง บทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังดังนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ แต่ท่านเป็นเหมือนปลาพาฟในทะเลทั้งหลาย ท่านแผ่นออกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป ³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกางข่ายของเรากลุมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาเหล่านี้จะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเรา ⁴ และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะฟัดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นกทั้งสิ้นในอากาศมาจับอยู่บนท่าน และเราจะให้สัตว์ทั่วทั้งโลกได้อิ่มหนำด้วยตัวท่าน ⁵ เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี้ยไว้บนภูเขา และถมขุมเขาด้วยศพของท่าน ⁶ เราจะให้แผ่นดินถึงแมงเข่าชุ่มโชกด้วยเลือดกำลังไหลของท่าน และหัวจะเต็มไปด้วยท่าน ⁷ เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง ⁸ แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสวรรค์นั้นเราจะกระทำให้มีมืดอยู่เหนือท่าน และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ⁹ เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะกระทำให้จิตใจของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก ¹⁰ เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย เราจะกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากแลแต่สิ่งที่ท่าน และกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราะท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น เขาก็คงจะตัวสั่นทุกขณะจิตทั่วกันเพราะห้วงชีวิตของตนเอง ¹¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน ¹² เราจะทำให้หมู่มิตรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคนก็ล้วนเป็นที่การุณที่สุดไบบรรดาประชาชาติ เขาจะนำความทะเยอทะยานของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมู่มิตรทั้งสิ้นของมันจะพินาศ ¹³ เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสิ้น จากข้างน้ำมากหลายและไม่มีการบูชายัญใดกระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีก กับสัตว์ก็จะไม่กระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีกเช่นกัน ¹⁴ แล้วเราจะทำให้น้ำของเขาทั้งหลายลึก และกระทำให้น้ำทั้งหลายของเขาไหลไปเหมือนน้ำมันไหล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹⁵ เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดมสมบูรณ์ เมื่อเราฟาดฟันคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น แล้วเขาก็คงจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ¹⁶ นี่เป็นบทคร่ำครวญที่ร้องคร่ำครวญ เหล่าริดาแห่งประชาชาติจะร้องบ่นนั้น เขาจะร้องเรื่องอียิปต์และหมู่มิตรของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

บทคร่ำครวญเรื่องหมู่มิตรอียิปต์

¹⁷ ต่อมาเมื่อวันทีสิบห้า เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ¹⁸ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพิลาปรา้ให้ เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาลงไป ทั้งตัวเขาและเหล่าริดาแห่งประชาชาติที่เฝ้าไปยังโลกบาดาล ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ยังปากแดนคนตายแล้ว ¹⁹ ในเรื่องความงาม ท่านงามล้ำกว่าผู้ใด ๆ หรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด ²⁰ เขาก็คงจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมู่มิตรทั้งสิ้นของเขา ²¹ เหล่าชายฉกรรจ์ไบบรรดาผู้ที่เกลี้ยกล่าจะพูดเรื่องของเขากับผู้ช่วยของเขาจากกลางนครว่า ‘เขาได้ลงมาแล้ว เขาอนอยู่ คือคนที่มิได้เข้าสู่หนัด ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ’ ²² อัสซุรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะ มีหลุมศพอยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ ²³ ที่ฝังศพของคนเหล่านี้อยู่ที่แดนมรณะส่วนที่ไกลที่สุด และคณะของเธอก็อยู่รอบหลุมฝังศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า ล้มลงด้วยดาบ เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น ²⁴ เอลามก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่มิตรทั้งสิ้นก็อยู่รอบหลุมศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ ผู้ลงไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย ²⁵ เขาได้ทำทำให้เรอนอนในหมู่พวกผู้ที่ถูกฆ่าพร้อมกับหมู่มิตรทั้งสิ้นของเธอ มีหลุมศพอยู่รอบตัว เป็นผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะว่าเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เขามีที่อยู่ในหมู่พวกผู้ที่ถูกฆ่า ²⁶ เมเชกกับภูบิลก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่มิตรทั้งสิ้นของเธอ หลุมศพของเธอทั้งสองอยู่รอบเขา เป็นผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น ²⁷ เขาก็คงจะไม่ได้นอนอยู่กับผู้เกลี้ยกล่าในจำพวกที่มิได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้มลง ลงไปยังรกรพร้อมกับยุคโรปกรณ์ของเขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ใต้ศีรษะของเขา และความชั่วช้าก็อยู่บนกระดูกของเขา เพราะว่าเขาให้ผู้เกลี้ยกล่าครั่นคร้ามอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น ²⁸ ดังนั้นท่านจะต้องถูกหักในหมู่พวกผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด และนอนอยู่กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ²⁹ เอโดมก็อยู่ที่นั่น คือบรรดากษัตริย์และบรรดาเจ้านายทั้งหลายของเธอ แม้ว่าเขาก็คงมีอำนาจ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เขาจะนอนอยู่กับผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย ³⁰ เจ้านายจากทิศเหนือก็อยู่ที่นั่นอยู่กับหมด คนไซดอนทั้งหมด ผู้ที่ลงไปด้วยความอายพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่า เพราะเหตุความครั่นคร้ามทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำขึ้นด้วยกำลังของเขา เขาอนอยู่ที่นั่นไม่เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ และทนรับความอับอายขายหน้ากับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย ³¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเขาเหล่านั้นแล้ว ท่านก็จะเบาใจในเรื่องหมู่มิตรทั้งสิ้นของท่าน ฟาโรห์และหมู่มิตรทั้งสิ้นของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ ³² เพราะเราได้ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ไม่เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งฟาโรห์และหมู่มิตรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

หน้าที่ของยามเฝ้าจิตวิญญาณ คือจงตักเตือนคนชั่ว

33 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม ³ และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเฝ้าแต่

และตักเตือนประชาชน ⁴ เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั่นเอง ⁵ คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั่นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงตักเตือนแล้วเขาจะได้ช่วยชีวิตของตนเองให้รอดพ้น ⁶ แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดาบก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของยาม ⁷ จะนี้แหละ เจ้า โอ บุตรแห่งมนูญเอ๋ย เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงให้คำตักเตือนของเราแก่ประชาชน ⁸ ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็มิได้กล่าวคำตักเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา คนชื่อนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า ⁹ แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว ¹⁰ เจ้า โอ บุตรแห่งมนูญเอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล พวกเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า ‘การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเราอยู่เหนือเรา เราก็ค่อยๆอดตายไปเพราะสิ่งเหล่านี้ เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร’ ¹¹ จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันกลับจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ยอมตายทำไม ¹² เจ้า บุตรแห่งมนูญเอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด ส่วนความชั่วของคนชื่อนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำบาป ¹³ แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขาจะไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้าซึ่งเขาได้กระทำไว้ ¹⁴ อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่’ ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา มากระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม ¹⁵ ถ้าคนชั่วได้คืนของประกัน ขโมยอะไรของเขามาก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต ไม่กระทำความชั่วช้าเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ เขาไม่ต้องตาย ¹⁶ บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนำมากล่าวโทษเขา เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ ¹⁷ แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม ¹⁸ เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้านั้น ¹⁹ แต่ถ้าคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนั้น ²⁰ เจ้ายังกล่าวว่า ‘วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน” ²¹ และอยู่มา เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า “เมืองนั้นแตกเสียแล้ว” ²² ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเปิดปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นใบ้ต่อไป ²³ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²⁴ “บุตรแห่งมนูญเอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้างเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า ‘อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยังมีกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน คงต้องปรานีแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา’ ²⁵ เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ารับปรานีเนื้อพร้อมเลือด เจ้าเงยหน้าขึ้นมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำให้โลหิตตก แล้วเจ้ายังจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้อีกหรือ ²⁶ เจ้ายืนอยู่ด้วยดาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน แล้วเจ้าจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ ²⁷ จงกล่าวเช่นนี้แก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด บรรดาคนที่อยู่ในที่ร้างเปล่าจะต้องล้มลงด้วยดาบ และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง เราจะมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด ²⁸ และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด และความหยิ่งผยองในอาณาเขตของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน ²⁹ แล้วเขาจะทราบว่าเป็นองค์พระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น” ³⁰ เจ้า บุตรแห่งมนูญเอ๋ย ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า ‘มาเถิด มาฟังเสียงพระวจนะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์’

ประชาชนประพฤตอย่างคนหน้าซื่อใจคด

³¹ และเข้ามาหาเจ้าอย่างที่ชาวตลาดมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมากด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา ³² และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขา มีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีเก่ง เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม ³³ และเมื่อการเช่นนี้เป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา) เขาก็งหลายจะทราบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา”

คำตักเตือนสำหรับพวกผู้พยากรณ์ที่รักเงิน

34 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² “บุตรแห่งมนูญเอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะย่อมเลี้ยงแกะมิใช่หรือ ³ เจ้ารับปรานีไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ้วนๆ แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่ ⁴ ตั๊กที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตั๊กที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตั๊กที่กระดุกหักเจ้าก็มิได้พันผ้า ตั๊กที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็มิได้ไปตามกลับมา ตั๊กที่หายไปเจ้าก็มิได้เสาะหา และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการข่มขี้เบียดเบียน ⁵ ดังนั้นมันจึงกระจัดกระจายไปหมด เพราะว่าไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง ⁶ แกะของเราก็กินตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เอม แกะของเราก็กินกระจายไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเกี่ยวข้อง ไม่มีใครเสาะหามัน ⁷ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ และแกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเพราะผู้เลี้ยงแกะของเราไม่เกี่ยวข้องหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเองและไม่ได้เลี้ยงแกะของเรา ⁹ เพราะฉะนั้น โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร่องเอาแกะของเราจากมือของเขา และให้เขายับยั้งการเลี้ยงแกะของเขา ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเขา เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเขา

อาณาจักรของดาวิดจะตั้งขึ้นเหนืออิสราเอลในอนาคต

11 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะของเรา และจะเกี่ยวหามัน 12 ตั้งผู้เลี้ยงแกะที่เกี่ยวข้องเกี่ยวหามัน ในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราจะเกี่ยวหามันและจะช่วยเหลือเขาให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ 13 เราจะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะเลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้ห้วยทั้งหลายและในท้องถื่นทุกแห่งที่มีคนอาศัยในประเทศนั้น 14 เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้าอย่างดี และคอกของเขาจะอยู่บนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั้น เขาจะนอนลงในคอกที่ดี และเขาจะหากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล 15 ตัวเราเองจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขานอนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 16 เราจะเกี่ยวหามันที่หาย และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย แต่ตัวที่อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเขาด้วยความยุติธรรม 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ เจ้าทั้งหลายผู้เป็นฝูงแพะแกะของเราเอ๋ย ดาวิด เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแพะผู้ 18 ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดี นั้นยังไม่พออีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเท้าเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และดื่มน้ำจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไม่พอหรือ จึงเอาเท้าของเจ้าควนน้ำที่เหลืออยู่ให้ชุ่ม 19 แกะของเราจะต้องกินสิ่งที่เท้าของเจ้าย่ำ และดื่มสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้ชุ่มหรือ 20 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิด เรา คือเราเอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม 21 เพราะเจ้าเอาสีข้างและบ่าดินและผลึกแกะตัวอ่อนเพลียด้วยเขาของเจ้า เจ้าทำให้เขากระจัดกระจายไปต่างถิ่น 22 เราจึงจะช่วยฝูงแพะแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ 23 และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา 24 และเราคือพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ ได้ลืบล้างแล้ว 25 เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้ 26 และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆเนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นห่าฝนแห่งพระพร 27 ต้นไม้ในที่ทุ่งจะบังเกิดผล และพืชจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขาจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราหักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่หักเขาให้เป็นทาส 28 เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าดิ้นก็จะไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ 29 และเราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แกเขา เพื่อเขาจะไม่ถูกพาลด้วยความคิดในแผ่นดินนั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ 30 และเขาจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และเขาคือวงศ์วานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 31 เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ”

ภูเขาเสอีร์จะเป็นที่สร้างเปลา

35 พระวอนของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่ภูเขาเสอีร์ และพยากรณ์ต่อมัน 3 และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิด โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะเหยียดมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ารกร้างที่สุด 4 เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่รกร้าง และเจ้าจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ 5 เพราะเจ้าพยายามอยู่เป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา ในเวลาที่ความชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง 6 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไล่ตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้นโลหิตจึงจะไล่ตามเจ้าไป 7 ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาเสอีร์รกร้างที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมาและผู้ที่กลับเข้าไปเสียจากมัน 8 ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งสิ้นของเจ้า 9 เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่รกร้างอยู่เมืองนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ 10 เพราะเจ้ากล่าวว่า ‘ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์’ ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น 11 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริ้วและความอิจฉาของเจ้า ซึ่งเจ้าสำแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจึงจะสำแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก 12 และเจ้าจะกราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และกราบว่าเราได้ยินคำห่มันประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ‘มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง มันถูกมอบไว้ให้เราเผาพลาญเสีย’ 13 ด้วยปากของเจ้า เจ้าแบ่งตัวเจ้าต่อสูเรา และว่าเราอีกมากมาย เราได้ยินแล้ว 14 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นชื่นชมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป 15 เจ้าได้ชื่นชมยินดีต่อมรดกแห่งวงศ์วานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่รกร้างฉันใด เราจะกระทำแก่เจ้าฉันนั้น โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย รวมทั้งเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่รกร้าง แล้วเขาก็คงหลายจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์”

ภูเขาก็งหลายแห่งอิสราเอลจะกลับคืนให้เป็นดังเดิม

36 “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อภูเขาก็งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวอนของพระเยโฮวาห์ 2 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะศัตรูกล่าวขบถถึงเจ้าว่า ‘อ้าฮา แม้แต่ที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว’ 3 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเขากระทำให้เจ้ารกร้าง และกลืนเจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลืออยู่นั้น และริมฝีปากของพวกเขาพูดก็เอาเรื่องของเจ้าไปนิทาน เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน 4 ภูเขาก็งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาและเนินเขา แม่น้ำและหุบเขา ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นที่ยึดหยันแก่ประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆนั้น 5 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยความหวังเห็นอย่างเด็ดดาลของเรา เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลืออยู่ และแก่เอโดมทั้งสิ้นผู้ที่มอบแผ่นดินของเราให้แก่ตนเองให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความร่าเริงอย่างเต็มใจ และใจประมาทหมั่นอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้ไล่คนแผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย 6 เพราะฉะนั้นจงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดิน

อิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา แก่ห้วยและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราพูดด้วยความหวังและความพิโรธของเรา เพราะเจ้าได้ทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ ⁷ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่า ประชาชาติที่อยู่รอบเจ้านั้นจะทนรับความอับอายขายหน้า ⁸ โอ ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม่ช้าเขาจะได้อีกกลับมา ⁹ เพราะ ดูกูเกิด เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกโอบและถูกหว่าน ¹⁰ และเราจะกวักคนให้แก่เจ้า คือบรรดาวงศาวานอิสราเอลทั้งหมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ ¹¹ เราจะกวักทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมีลูกดก และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน และจะเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ¹² เออ เราจะให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูกของเขาไปอีก ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะคนกล่าวแก่เจ้าว่า 'เจ้ากินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชาติของเจ้าไป' ¹⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอาลูกของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไปอีกเลย ¹⁵ เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำประมาทหมิ่นของประชาชาติต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีกเลย และไม่ต้องกระทำให้ประชาชาติของเจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

อิสราเอลที่กระจัดกระจายไปแล้วจะกลับคืนมาและรับความรอด

¹⁶ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ¹⁷ “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อวงศาวานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน เขาจะทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำของเขา ความประพฤติของเขาที่มีต่อหน้าเราก็คือเหมือนมลทินอันเกิดจากกระดูก ¹⁸ เพราะฉะนั้นเราจึงระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขาด้วยเรื่องโลหิตซึ่งเขาได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน ¹⁹ เราจึงให้เขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกระจัดกระจายไปตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเขาตามวิถีและการกระทำของเขา ²⁰ แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขาจะมากที่ไหนก็ตาม เขาได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งคนกล่าวขบถถึงเขาว่า ‘คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์’ ²¹ แต่เรายังสงสารนามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งวงศาวานอิสราเอลได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาคงไปอยู่นั้น ²² เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศาวานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศาวานอิสราเอลเอ๋ย เราคำสั่งจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น ²³ และเราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของเราบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางเขา และประชาชาติจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย ²⁴ เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และจะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง ²⁵ เราจะเอาน้ำสะอาดพรมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า ²⁶ เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหिनออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า ²⁷ และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำสั่งสอนของเราและกระทำตาม ²⁸ เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า ²⁹ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกขานนาม และจะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้เจ้าเกิดการกัณดารอาหารเลย ³⁰ เราจะกระทำให้ผลของดินไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะการกัณดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย ³¹ แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้าเอง เพราะความชั่วช้าของเจ้าและเพราะการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า ³² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย โอ วงศาวานอิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเกิด ³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่เราชำระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่ ³⁴ แผ่นดินที่รกร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่รกร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ผ่านไปมา ³⁵ และเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า ‘แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างกลายเป็นอย่างสวนเอเดน หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างและปรักหักพัง เด็ยวันนี้ก็มีกำแพงล้อมรอบและมีคนอาศัย’ ³⁶ แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบว่าเป็น พระเยโฮวาห์ ได้สร้างที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้ล้นวาจาไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น ³⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้วงศาวานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ ³⁸ ฝูงแพะแกะอันบริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของเธอเป็นอย่างไร เมืองที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์”

หว่างเขามีกกระดูกแห้ง

37 พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และวางข้าพเจ้าไว้ที่กลางหว่างเขา มีกระดูกเต็มไปหมด ² พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูกูเกิด มีกระดูกที่หว่างเขานั้นมากมายเหลือเกิน และดูกูเกิด เป็นกระดูกแห้งทีเดียว ³ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม” และข้าพเจ้าทูลตอบว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว” ⁴ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงพยากรณ์ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า โอ กระดูกแห้งเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูกูเกิด เราจะกระทำให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต ⁶ เราจะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้าและจะกระทำให้นเนื้อมีมาบนเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์” ⁷ ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูกูเกิด เป็นเสียงกรุกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน ⁸ และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูกูเกิด ก็เห็นมีเอ็นบนมัน และเนื้อก็มาที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น ⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงพยากรณ์แก่ลมหายใจไป บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมที่สูมาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้เพื่อให้เขามีชีวิต” ¹⁰ ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ

ชนชาติอิสราเอลจะมีชีวิตอีก

11 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือวงศาวานอิสราเอลทั้งสิ้น ดูกิจ เขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราสิ้นไป เราได้ถูกตัดส่วนของเรานอกเสีย’ 12 เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล 13 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมศพของเจ้า 14 และเราจะบรรจวิญญาณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้สิ้นวจาแล้ว และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ”

ยูดาห์กับอิสราเอลจะรวมกันอีก

15 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 16 “เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า ‘สำหรับยูดาห์ และสำหรับชนอิสราเอลที่สังคัมกับยูดาห์’ จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า ‘สำหรับโยเซฟ ไม้ของเอฟราอิม และวงศาวานอิสราเอลทั้งสิ้นที่สังคัมกับโยเซฟ’ 17 เอาไม้ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียวในมือของเจ้า 18 และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่า ไม้นี้หมายความว่าอะไร’ 19 จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่สังคัมกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา 20 และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา 21 แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง 22 และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขากทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป 23 เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา หรือด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาที่อาศัยซึ่งเขากระทำมาป็นั้น และจะชำระเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา 24 ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขากทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขากทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม 25 เขากทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิตย์ 26 เราจะกระทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขากว้างขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์ 27 พลับพลาของเราจะอยู่กับเขา เรายังจะเป็นพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นประชาชนของเรา 28 แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสุกฤษฎีพิเศษชาติ ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์”

โกลและมาโกลจะมาสู้รบกับอิสราเอล

38 พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่โกลแห่งแผ่นดินมาโกล เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและกูบัล และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา 3 จงกล่าวไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ โอ โกลเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและกูบัล 4 เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรโกรของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สวมเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีดิ่งและโล่ ถือดาบทุกคน 5 เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และพุกตออยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก 6 โกลเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศาวานโกลการมาห์จากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า 7 เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจงเป็นยามเฝ้าเขากทั้งหลาย 8 เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัว ในปีหลังๆเจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติที่อยู่บนภูเขาอิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ทิ้งร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วทั้งสิ้น 9 เจ้าจะรุกออกไป มาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า 10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในเวลา นั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว 11 และจะกล่าวไว้ว่า ‘เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สงบซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาบ ไม่มีประตู’ 12 เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะหันมือของเจ้ากลับมาซึ่งที่รกร้างซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่ และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติที่ได้สัตว์ใช้งานและข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น 13 เซบาและเดดานและบรรดาพ่อค้าแห่งการชัช และสิงโตหุ้มงาช้างทั้งหลายในเมืองนั้น จะกล่าวแก่เจ้าว่า ‘ท่านมาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ ท่านข่มขุมกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะขโมยเงินและทองไป ขนเอาสัตว์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ’ 14 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวกับโกลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่นั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ 15 เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนขี่ม้าเป็นกองทัพมหึมา เป็นกองทัพทรงกำลังยิ่งนัก 16 เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหลังนั้น เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับแผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โอ โกลเอ๋ย ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา

พระเจ้าจะทรงชนะโกล

17 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นผู้ขึ้นหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พูดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอลผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา 18 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมาในเวลา นั้นเมื่อโกลจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา 19 เพราะเราขอประกาศด้วยความหวังแค้นและด้วยความพิโรธตั้งเพลิงพลุ่งของเราไว้ ในวันที่นั้นจะมีการสิ้นสะเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล 20 ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่

คลานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสี่ที่อยู่บนพื้นพิภพจะสิ้นสะเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และหน้าผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่พื้น 21 เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายของเราเรียกตามมาต่อสู่กับโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพี่น้องของเขา 22 เราจะพิพากษาลงโทษเขาด้วยโรคราบาดและโลหิตตก เราจะให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเชี่ยว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟกำมะถันตกใส่เขาและกองทัพของเขาและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา 23 ดังนั้นเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและชำระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์”

สุสานของมาโกจะอยู่ทั่วแผ่นดินอิสราเอล

39 “เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโลก และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูก่อน โธ โทกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและภูบิล 2 เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้เขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล 3 แล้วเราจะตีคัมภีร์ให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า 4 เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสี่ของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว 6 เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโก และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไร้กังวลตามเกาะต่างๆ และเขาทั้งหลายจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ 7 และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ยอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเราหมองหมิ่นอีกต่อไป และประชาชาติจะกราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูก่อน มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้ 9 แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป และจะเอาไฟสุ่มเครื่องอาวุธเผาเสียคือไร่และดั่ง คันธนูและลูกธนู หอกยาวและหอกชัด และเขาจะเอาไฟสุ่มเป็นเวลาเจ็ดปี 10 เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นต้องเอาฟันมาจากทุ่งนาหรือตัดฟันมาจากป่า เพราะเขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 11 ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โลกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนเดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของคนเดินผ่านไปมา เพราะว่าโลกและหมู่นิกรทั้งสี่ของท่าจะถูกฝังไว้ที่นั่น เราจะเรียกกันว่า หุบเขาอาโมนโลก 12 วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด 13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสำแดงสง่าราศีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติเพราะการฝังศพนั้น 14 เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำให้แผ่นดินให้สะอาด เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว 15 เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เขาจะเอาเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาอาโมนโลก 16 หัวเมืองหนึ่งชื่อ อาโมนาร์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดดังนี้แหละ 17 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า ‘จงชุมนุมและมาเถิด รวมกันมาจากทุกด้านมายังการเลี้ยงสัตว์การบูชายัญ ซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า เป็นการเลี้ยงสัตว์การบูชายัญใหญ่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต 18 เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แกล้วกล้า และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้ ของลูกแกะ และของแพะกับของวัวผู้ทั้งสี่นี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งเมืองบาซัน 19 และเจ้าจะรับประทานไขมันจันเจ้านาย และดื่มโลหิตจันเจ้านาย การเลี้ยงสัตว์การบูชายัญซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า 20 และเจ้าจะอิมหมันที่สำหรับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขี่บี่ ทั้งเนื้อของผู้แกล้วกล้า และของนักรบทุกชนิด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 21 และเราจะตั้งสง่าราศีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสี่จะเห็นการพิพากษาลงโทษของเรา ซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย 22 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะกราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 23 และประชาชาติทั้งหลายจะกราบว่า วงศ์วานอิสราเอลได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน 24 เราได้กระทำต่อความโสโครกและการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

25 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะหวังเห็นนามบริสุทธิ์ของเรา 26 เมื่อเขาทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหวาดกลัว เขาทั้งหลายจะทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดซึ่งเขาทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา 27 เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก 28 แล้วเขาจะกราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้ว ก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะปล่อยให้สักคนหนึ่งในพวกเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย 29 และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราเจริญญาณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

ทูตสวรรค์ที่ถือไม้วัด

40 เมื่อปีที่สี่สิบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ในต้นปีเมื่อวันที่สิบของเดือน ในปีสี่สิบห้าหลังจากที่เขานะกรุงนั้น ในวันนั้นทีเดียว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงนำข้าพเจ้ามา 2 ในนิมิตแห่งพระเจ้าพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางข้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง 3 เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา ณ ที่นั้น ดูก่อน มีชายคนหนึ่ง ปรากฏการณ์ของเขาคลายก่องสัมฤทธิ์ มีเชือกป่านเส้นหนึ่งและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู 4 และชายผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมองดูด้วยตาเองเถิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งทั้งสี่ที่เราจะสำแดงให้แก่เจ้า เพราะว่าที่นำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งทั้งสี่ที่เจ้าเห็นนั้น จงประกาศแก่วงศ์วานอิสราเอล”

การวัดพระวิหารแห่งอนาคต

5 และดูเถิด มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคืบ ดังนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงได้หนึ่งไม้วัด 6 แล้วท่านเข้าไปตามหอประตูซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้นไปตามบันได และวัดธรณีหอประตูได้สี่ท่อนหนึ่งไม้วัดและอีกธรณีหนึ่งได้สี่ท่อนหนึ่งไม้วัด 7 และห้องยามยาวหนึ่งไม้วัด และกว้างหนึ่งไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านั้นยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด 8 แล้วท่านก็วัดมุขของหอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด 9 และท่านก็วัดมุขของหอประตูได้แปดศอก และเสามุขนั้นสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายข้างใน 10 แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องทั้งสามมีขนาดเดียวกัน และเสาที่อยู่ทั้งสองข้างก็มีขนาดเดียวกัน 11 แล้วท่านจึงวัดความกว้างช่องเปิดของทางเข้าหอประตูได้สี่ศอก และความยาวของหอประตูสี่สามศอก 12 หน้าห้องยามนั้นมีเครื่องกั้นด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก 13 แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่งไปยังหลังคาของห้องยามอีกห้องหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่งไปยังอีกทางเข้าหนึ่ง 14 และท่านทำเสาทั้งหลายได้หกสิบศอก และรอบหอประตูมีลานไปถึงเสา 15 วัดจากข้างหน้าหอประตูตรงทางเข้าไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตูได้ห้าสิบศอก 16 ตามหอประตูนั้นมีหน้าต่างรอบ ค่อยๆแคบเข้าไปข้างในทั้งในเสาและในห้องยามและมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบข้างในเหมือนกัน ที่เสามีต้นอินทผลัม 17 แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอกและดูเถิด มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าเข้าหาพื้นหิน 18 และพื้นหินนั้นมีอยู่ตามด้านข้างทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี้เป็นพื้นหินตอนล่าง 19 แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูข้างล่างไปยังหน้าลานข้างในด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อยู่ทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ 20 ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน 21 ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาและมุขมีขนาดเดียวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก 22 หน้าต่าง มุข ต้นอินทผลัมของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน 23 ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก 24 และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเถิด มีหอประตูทางทิศใต้หนึ่งหอประตู ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น 25 มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 26 มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น 27 และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก 28 แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่น 29 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 30 มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก 31 มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสา และบันไดนี้มีแปดขั้น 32 แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประตูขนาดเดียวกับหอประตูอื่น 33 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 34 มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น 35 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับหอประตูอื่น 36 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 37 มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น 38 มีห้องๆหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา 39 และที่มุมของหอประตูมีโต๊ะด้านละสองโต๊ะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไก่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 40 และทางด้านนอก ทางที่เขายืนไปถึงทางเข้าหอประตูเหนือมีโต๊ะสองโต๊ะ อีกด้านหนึ่งของมุมของหอประตูมีโต๊ะสองโต๊ะ 41 มีโต๊ะอยู่ข้างนี้สี่โต๊ะ และมีโต๊ะอยู่ข้างนั้นข้างๆหอประตูสี่โต๊ะ เป็นแปดโต๊ะด้วยกัน ซึ่งเขาใช้เป็นที่ฆ่าเครื่องสัตวบูชา 42 มีโต๊ะสี่โต๊ะทำด้วยหินศักดิ์สำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเขาใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา 43 มีตะขอยาวคืบหนึ่งติดอยู่ข้างในโดยรอบ บนโต๊ะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา

ห้องสำหรับพวกนักร้องและปุโรหิต

44 ข้างนอกหอประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ 45 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลพระนิเวศ 46 และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นบุตรชายของคาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์” 47 และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส และแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

มุขของพระวิหาร

48 แล้วท่านนำข้าพเจ้ามาที่มุขของพระนิเวศและวัดเสาของมุขได้ห้าศอกทั้งสองด้าน และหอประตูก็กว้างด้านละสามศอก 49 มุขนั้นยาวยี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และท่านนำข้าพเจ้าทางบันไดไปถึงที่นั่น และมีเสาอยู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

คำบรรยายถึงพระวิหาร

41 ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับความกว้างของพลับพลา 2 และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้าด้านละห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหารได้สี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก 3 แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาของทางเข้าได้สองศอก ทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก 4 และท่านก็วัดความยาวของห้องได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พื้นพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด” 5 แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน 6 ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยิกบ่าอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ ใช้เป็นที่หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงอาศัยกำแพงพระนิเวศ 7 ห้องระเบียงนั้นยิ่งสูงขึ้นไปก็ยิ่งกว้างออกตามส่วนขยายของหยิกบ่าจากห้องหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบ ที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนำขึ้นข้างบน ดังนี้แหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้อง

ต่ำที่สุดถึงห้องบนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง ⁸ ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานของห้องระเบียบวงได้หนึ่งไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก ⁹ ผนังด้านนอกของห้องระเบียบหน้าห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียบที่อยู่ข้างในนั้น ¹⁰ ระหว่างห้องระเบียบแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน ¹¹ และประตูของห้องระเบียบนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนยกพื้นที่ยี่สิบศอก หันไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ว่างนั้นคือห้าศอกโดยรอบ ¹² ติกที่หันหน้ามายังสนามของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผนังของติกหน้าห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก ¹³ แล้วท่านก็วัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและติกพร้อมกับผนังยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁴ ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศก็ของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก ¹⁵ แล้วท่านก็วัดความยาวของติกซึ่งหันหน้าไปสู่นามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข ¹⁶ ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู ไม้โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนี้ก็คลุมไว้ ¹⁷ จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด ¹⁸ พระนิเวศนั้นมีรูปครูบและรูปต้นอินทผลัม และรูปต้นอินทผลัมอยู่ระหว่างครูบทุกรูป ครูบทุกตนมีสองหน้า ¹⁹ หน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของผู้หญิงตรงต้นอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด ²⁰ จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปครูบและรูปต้นอินทผลัมเกาะอยู่ที่ผนังพระวิหาร ²¹ ฝ่ายเสาประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยมข้างหน้าสถานบริสุทธิ์ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง ²² แทนบูชาทำด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุม ความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์” ²³ พระวิหารและสถานบริสุทธิ์มีประตูคู่แห่งละคู่ ²⁴ ประตูเหล่านั้นมีสองบาน คือบานเหวี่ยงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน ²⁵ และบนประตูของพระวิหาร มีครูบและต้นอินทผลัมเกาะไว้ เช่นเดียวกับที่เกาะไว้บนผนัง มีพลับพลาไม้อยู่ที่หน้ามุขข้างนอก ²⁶ มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียบพระนิเวศและพลับพลา

ห้องต่างๆของพระวิหาร

42 แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับติกทางด้านทิศเหนือ ² ความยาวของติกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือนั้นเป็นหนึ่งในร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก ³ ติดต่อกับส่วนยี่สิบศอก ซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นหินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียบซ้อนระเบียบสามชั้น ⁴ และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ ⁵ ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียบเหล่านี้สูงกว่าระเบียบห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในติกนั้น ⁶ เพราะว่าเป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสารองรับเหมือนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงรับเข้าไปกว่าพื้นมากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง ⁷ และมีผนังข้างนอกขนานกับห้อง ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก ⁸ เพราะห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านี้ที่ตรงข้ามกับพระวิหารยาวหนึ่งร้อยศอก ⁹ ใต้ห้องเหล่านี้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก ¹⁰ ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรงข้ามกับติกมีห้องหลายห้อง ¹¹ ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน มีทางออก แพนผังและประตูอย่างเดียวกัน ¹² ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออกที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง ¹³ แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตผู้เข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับภาระของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาหาร เครื่องบูชาไฟบาป เครื่องบูชาไฟการละเมิดเพราะว่าที่นั่นบริสุทธิ์ ¹⁴ เมื่อปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลดเครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่ว่างไว้ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน” ¹⁵ เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ ¹⁶ ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ ¹⁷ แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ ¹⁸ แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ¹⁹ แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันตกแล้ววัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด ²⁰ ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่สามัญ

พระวิหารเติมด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

43 ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก ² และ ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากหลาย และพิภพก็รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์ ³ และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ขบหน้าของข้าพเจ้าลงถึงดิน ⁴ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก ⁵ พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นใน และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เติมพระนิเวศ ⁶ ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระนิเวศ

ราชบัลลังก์ของพระเยซูคริสตในพระวิหาร

⁷ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่ว่างเท้าของเราอยู่ที่นี้ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิรันดร์ และวงศวานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขากิ่งหลายเองหรือกษัตริย์ของเขากิ่งหลาย ด้วยการเลินซู่ของเขากิ่งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเขากิ่งหลายในปุชนิยสถานสูง ⁸ โดยการวางธรณีประตูของเขากิ่งหลายไว้ข้างธรณีประตูทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตูของเขากิ่งหลายไว้ข้างเสาประตูทั้งหลายของเรา มีเพียงผนังกันไว้ระหว่างเรากับเขากิ่งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขาซึ่งเขากิ่งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงเผาผลาญเขาเสียด้วยความกริ้วของเรา ⁹ บัดนี้ให้เขากิ่งหลายที่นั่งกึ่งหลายของเขาและศพของกษัตริย์กึ่งหลายของเขาให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเขากิ่งหลายเป็นนิรันดร์ ¹⁰ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบรรยายแก่วงศวานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเขาจะมิได้ละอายในเรื่องความชั่วช้าของเขา และให้เขากิ่งหลายวัดแบบแผน ¹¹ และถ้าเขาละอายในสิ่งกึ่งหลายที่เขากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผน-

ผนังทางออกทางเข้า และลักษณะทั้งสี่ของพระนิเวศนั้น และจงให้เขากลับถึงกฎเกณฑ์ ลักษณะและกฎทั้งสี่ของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเขา เพื่อเขาจะได้รักษาลักษณะและกฎเกณฑ์ทั้งสี่ของพระนิเวศ และกระทำตาม 12 ต่อไปนี้เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดุเกิด นี้เป็นกฎของพระนิเวศ

การวัดแท่นบูชา

13 ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นศอก ศอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งคืบ ตอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคืบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้ 14 จากตอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็กไปถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก 15 และเตาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเตาแท่นมีเชิงงอนยื่นขึ้นสี่เชิง 16 เตาแท่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก 17 ชั้นข้างเตาก็สี่เหลี่ยมจตุรัสเหมือนกัน ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกมรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่งโดยรอบ บนโดแท่นบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก” 18 และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี้เป็นกฎของแท่นบูชาในวันที่สร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และเพื่อจะพรมด้วยเลือด

จงถวายเครื่องบูชาอีก

19 ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแก่ปุโรหิตคนเลวี่เชื้อสายศาโดก ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อปรนนิบัติเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 20 เจ้าจงเอาเลือดวัวนั้นบ้างใส่ไว้ที่เชิงงอนทั้งสี่ของแท่น และมุมทั้งสี่ของชั้นข้างเตา และที่ยกมโดยรอบ ทำดังนี้แหละท่านจะได้ชำระแท่นและทำการลบมลทินของแท่นนั้นไว้ 21 ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และปุโรหิตจะเผาไหม้เสียในที่ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นที่ของพระนิเวศภายนอกสถานบริสุทธิ์ 22 และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพวกปุโรหิตจะชำระแท่นบูชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้ 23 เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง 24 ท่านจงนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือพรมลงบนนั้น และจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 25 ท่านจงเตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตจะเตรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงด้วย 26 เขาก็หลายจะต้องทำการลบมลทินแท่นบูชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้ 27 และเมื่อเขากระทำครบตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปุโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาของแท่นและเครื่องสันติบูชาของแท่นที่บนแท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

ประตูตะวันออกเฉพาะเจ้านายองค์นั้น

44 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและไม่ให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้ 3 เวพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของหอประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน”

พระนิเวศเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

4 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหมือนมาที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเกิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน 5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสี่ของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสี่ของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องทางเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ไว้ 6 แล้วจงบอกแก่วงศวานที่มีกบฏ คือวงศวานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย ขอให้การที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่ของเจ้าสิ้นสุดเสียทีเถิด 7 คือการที่เจ้าพาคณะต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หน้ตทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หน้ตทางเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเรามืดมอด เมื่อเจ้าถวายอาหารของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่ของเจ้า 8 และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง

พวกปุโรหิตของพระวิหารในอนาคต

9 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า อย่าให้คนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หน้ตทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หน้ตทางเนื้อหนัง คือชนต่างด้าวทั้งสี่ที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา 10 แต่คนเลวี่ผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา หลงไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน 11 เขาก็หลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ และปฏิบัติอยู่ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาให้ประชาชน และเขาจะต้องคอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เขากันหลาย 12 เพราะเขากันหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่นำรูปเคารพของเขา จึงทำให้วงศวานอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขากันหลายว่า เขากันหลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา 13 อย่าให้เขากันหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่งปุโรหิต หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเรานี้ที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความอับอายขายหน้า และการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น 14 แต่ถึงกระนั้นเราจะกำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ ให้กระทำบริการทั้งสี่และกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพระนิเวศนั้นทั้งสี่ 15 แต่ปุโรหิตคนเลวี่ บรรดาบุตรชายของศาโดก ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เขาเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด 16 เขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษาคำคำขับของเรา 17 ต่อมาเมื่อเขาเข้าประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน อย่าให้เขามีสิ่งใดที่ทำด้วยขนแกะเลยขณะเมื่อเขากำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน และอยู่ข้างใน 18 ให้เขาสวมมาลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเอน อย่าให้เขาคาดตัวด้วยสิ่งใดที่ให้มีหญิง

19 และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน ให้เขาเปลื้องเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้นออกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่าเขาจะนำความบริสุทธ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขา 20 อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้ผมยาว ให้เขาเพียงแต่ขลิบผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น 21 เมื่อปุโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะดื่มเหล้าจุ่นไม่ได้ 22 อย่าให้ปุโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกร้างแล้ว แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอล หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นหญิงม่ายของปุโรหิต 23 เขาก็หลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธ์และของสามัญ และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมกนกับของสะอาดได้ 24 ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาตามคำตัดสินของเรา ในบรรดางานเทศกาลตามกำหนดของเรานั้นเขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา และเขาจะต้องรักษาวันสะบาโตทั้งหลายของเราให้บริสุทธ์ 25 อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมกนด้วยเข้าไปใกล้ผู้ตาย เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะต้องกระทำตัวให้เป็นมกนได้ 26 หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน 27 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธ์ คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเสียก่อน 28 นั้นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเขาจะไม่ต้องให้เขากิจกรรมสักไรในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 29 ให้เขารับประทานเครื่องธัญญาหาร เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย 30 และผลไม้ดีที่สุดในสวนไม้อื่นแรกทุกชนิดและของถวายทุกชนิดจากเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเป็ยกผลแรกของเจ้าให้แก่ปุโรหิต เพื่อว่าพระพรจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า 31 ปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใด ๆ ไม่ว่าจะป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกฉีกกัดตาย”

บริเวณที่ตั้งไว้เฉพาะพระเจ้าและพระวิหาร

45 “เมื่อเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ให้เป็นตำบลบริสุทธ์ ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นตำบลบริสุทธ์ตลอดบริเวณนั้น 2 ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจตุรัสแปลงหนึ่งยาวห้าร้อยกว้างห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธ์ ให้มีบริเวณว่างไว้โดยรอบอีกห้าสิบศอก 3 ในตำบลบริสุทธ์นั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธ์ และของตำบลบริสุทธ์ที่สุด 4 ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่บริสุทธ์ ให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธ์ และเข้าใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูกบ้านเรือนของเขาและเป็นที่บริสุทธ์สำหรับสถานบริสุทธ์ 5 อีกส่วนหนึ่งซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอกนั้นเป็นที่ของคนเลวี ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบห้อง 6 ใกล้ๆกับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด

ที่ดินสำหรับเจ้านาย

7 แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธ์และส่วนของเมืองนั้น ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านายเคียงข้างกับตำบลบริสุทธ์ และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออกมีส่วนยาวเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยึดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน 8 ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของเราจะไม่บีบบังคับประชาชนของเราอีก แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้วงศ์วานอิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ๋ย พอเสียก็เกิด จงถึงการารุณและการบิบบันเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จงเลิกการขบไล่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเสีย 10 เจ้าจงมีตาซึ่งเที่ยงตรง เอเฟราห์เที่ยงตรงและบัทกัที่เที่ยงตรง 11 เอเฟราห์และบัทกัให้เป็นขนาดเดียวกัน บัทกัหนึ่งจุกหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ และเอเฟราห์ก็จุกหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ ให้โฮเมอร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน 12 เซเพลหนึ่งมีสี่สิบเก-ราห์ มาเนของเจ้าก็ให้มีสี่สิบเซเพล ยี่สิบห้าเซเพลและสิบห้าเซเพล 13 ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถวายที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย คือข้าวสาลี โฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกเอเฟราห์ ข้าวบาร์เลย์โฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอเฟราห์ 14 และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัท น้ำมันโคระหนึ่งถวายหนึ่งในสิบของบัท โคระก็เหมือนโฮเมอร์จุกสิบบัท เพราะสิบบัทเท่ากับโฮเมอร์ 15 แกะฝูงสองร้อยตัวก็ให้ถวายตัวหนึ่ง จากฝูงเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี่แหละเป็นของถวายสำหรับธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา และสันติบูชาเพื่อทำการสมมกนให้เขาทั้งหลาย 16 ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินนี้มอบของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล 17 ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร เครื่องดื่มบูชา งานเทศกาลทั้งหลายในวันขึ้นค่ำและสะบาโต ในงานเทศกาลที่กำหนดไว้ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เขาจัดเครื่องบูชาไถ่บาป ธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการลบบาปให้แก่วงศ์วานอิสราเอล 18 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และเจ้าจงชำระสถานบริสุทธ์เสีย 19 ให้ปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปมาบ้างและจงประพรมที่เสาประตูพระนิเวศ ที่ขั้วสี่มุมของแท่นบูชา และบนเสาประตูของลานชั้นใน 20 ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำบาปด้วยความพลั้งเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการ เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการสมมกนพระนิเวศ 21 ในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อตลอดเทศกาลเจ็ดวัน 22 ในวันที่นั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 23 และในเจ็ดวันที่มีเทศกาลเลี้ยงให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกวัน ตลอดเจ็ดวันนั้น และจัดหาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 24 และให้เจ้านายจัดหาธัญญาหารเอเฟราห์หนึ่งคู่กับวัวผู้หนึ่ง และเอเฟราห์หนึ่งคู่กับแกะผู้หนึ่ง และน้ำมันหนึ่งอินต่อเป็งทุกเอเฟราห์ 25 ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลเลี้ยงถึงเจ็ดวัน ให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร และเครื่องน้ำมัน”

เจ้านายกับประชาชนนมีสการพร้อมกัน

46 “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ประตูลานชั้นในที่หันหน้าไปทิศตะวันออกนั้นให้ปิดอยู่ในวันทำงานหกวัน แต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันขึ้นค่ำนั้นก็ให้เปิด 2 ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามาจากข้างนอกทางมุขของหอประตู และจะมายืนอยู่ที่เสาประตู และพวกปุโรหิตจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาของท่าน และท่านจะนมัสการอยู่ที่ธรณีประตู แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าปิดประตูนั้นจน

กว่าจะถึงเวลาเย็น³ เช่นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะมีสการต่อพระพิภคตรพระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประตูนั้น ในวันสะบาโตและในวันขึ้นค่ำ⁴ เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้น คือลูกแกะปราศจากตำหนิหกตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง⁵ และธัญญาบูชาที่คู่กับแกะผู้หนึ่งคือแป้งเอฟาห์หนึ่ง และธัญญาบูชาที่คู่กับลูกแกะนั้นก็สดแก่แต่ที่ท่านจะสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันฮินหนึ่งต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์⁶ ในวันขึ้นค่ำท่านจะถวายวัวหุ้มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ⁷ ส่วนธัญญาบูชาที่ท่านจะจัดแป้งหนึ่งเอฟาห์คู่กับวัวผู้ตัวหนึ่ง และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้ตัวหนึ่ง และคู่กับลูกแกะ ท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับน้ำมันฮินหนึ่งต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์⁸ เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอประตูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น⁹ เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพิภคตรพระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมีสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ และผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับทางประตูตามที่เขาเข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า¹⁰ เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย¹¹ ธัญญาบูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวหุ้มตัวหนึ่ง และคู่กับแกะผู้เอฟาห์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะก็ตามแต่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันฮินหนึ่งต่อแป้งเอฟาห์หนึ่ง¹² เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร จะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูเสีย¹³ เจ้าจะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกๆเช้า¹⁴ และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญาบูชาคู่กันทุกๆเช้าหนึ่งในหกของเอฟาห์ และน้ำมันหนึ่งในสามของฮิน เพื่อคลุกแป้งให้ชุ่มให้เป็นธัญญาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นระเบียบเบื้องต้น¹⁵ ดังนี้แหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญาบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกๆเช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเบื้องต้น¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดก¹⁷ แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปัสกาแล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้¹⁸ ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไล่ประชาชนออกไปจากทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน”¹⁹ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู มายังห้องบริสุทธีแถวเหนือ ซึ่งเป็นของปุโรหิต ดุเล็ดมีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ทั้งสองข้างทางทิศตะวันตก

สถานที่สำหรับการดื่มและปิ้งเครื่องบูชาต่างๆ

²⁰ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะต้องดื่มเครื่องบูชาโล่การละเมิดและเครื่องบูชาโล่บาป และเป็นที่ยืนที่จะบึงธัญญาบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน”²¹ แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุมทั้งสี่ของลานนั้น และดุเล็ด ที่มุมลานทุกมุมก็มีลานอยู่ลานหนึ่ง²² คือที่มุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็กๆยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน²³ ภายในรอบลานทั้งสี่นั้นมีสิ่งที่ก่อด้วยปูนเป็นแนว มีเตาอยู่ที่ก้นของสิ่งที่ก่อนั้นโดยรอบ²⁴ แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการดื่ม ซึ่งผู้ประณินับถืออยู่ที่พระนิเวศจะดื่มเครื่องสัตวบูชาของประชาชน”

แม่น้ำที่ไหลออกจากพระนิเวศของพระเจ้า (ศคย 14:8-9; วว 22:1-2)

47 ภายหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาที่ประตูพระนิเวศ และดุเล็ด มีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่าง ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแท่นบูชา² แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประตูชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดุเล็ด น้ำนั้นออกมาทางด้านขวา³ ชายผู้หนึ่งได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกวัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป และน้ำลึกเพียงตาตุ่ม⁴ แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปและน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป น้ำนั้นลึกเพียงเอว⁵ ภายหลังท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้ เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายน้ำได้ เป็นแม่น้ำที่ลุยข้ามไม่ได้⁶ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ” แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับมาตามฝั่งแม่น้ำ⁷ ขณะที่ข้าพเจ้ากลับ ดุเล็ดข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก⁸ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “น้ำนี้ไหลตรงไปทางทิศตะวันออก และไหลลงไปถึงทะเลทราย แล้วลงไปถึงทะเล และเมื่อน้ำไหลออกมานั้นไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็กลับจืดดี⁹ ต่อมาแม่น้ำนั้นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมาจะมีชีวิตได้ และที่นั้นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำนี้ไปถึงที่นั่นน้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิต¹⁰ ต่อมาชาวประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเคติถึงเอนเอกลาอิม จะเป็นที่ยืนสำหรับตากอวน ปลาในที่นั้นจะมีหลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ ก็จะมีมากมาย¹¹ แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ¹² ตามฝั่งทั้งสองฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะน้ำสำหรับต้นไม้ที่ไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้มันใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา”

เขตแดนของแผ่นดิน (ปฐก 15:18-21)

¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า “นี่เป็นเขตแดนซึ่งเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับเป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอลทั้งสิบสองตระกูล โยเซฟจะได้สองส่วน¹⁴ และเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆกัน เราปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮกไลน และต่อไปถึงเมืองเศดัด¹⁶ เมืองฮามัท เมืองเบโรธาห์ เมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาเซอร์อัททิโคน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองเฮราธาน¹⁷ ดังนั้น เขตแดนจะยื่นจากทะเลถึงเมืองฮาซาเรโนน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทางทิศเหนือมีพรมแดนของเมืองฮามัท นี่เป็นแดนด้านเหนือ¹⁸ ทางด้านตะวันออก เขตแดนจะยื่นจากเมืองเฮราธานและดามัสกัส ระหว่างทะเลอาดกับแผ่นดินอิสราเอลเรื่อยไปตามแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก ท่านทั้งหลายจงวัด นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันออก¹⁹ ทางด้านใต้เขตแดนจะยื่นจากทามาร

จนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตด้านใต้ ²⁰ ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตรงข้ามทางเข้าเมืองฮามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก ²¹ ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล ²² ต่อมาเจ้าทั้งหลายจงแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลายโดยการจับสลาก และสำหรับคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า เขาก็ทั้งหลายจะมีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย ²³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ต่อมาคนต่างด้าวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใดก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาก่อน”

การแบ่งที่ดินให้แก่แต่ละตระกูล (ยชว 13:1—19:51)

48 “ต่อไปนี้เป็นชื่อของตระกูลต่างๆตั้งต้นที่พรมแดนด้านเหนือจากทะเลไปตามทางเฮกโลน ถึงทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงฮาเซอโรโน ซึ่งอยู่ทางพรมแดนด้านเหนือของดามัสกัส ติดเมืองฮามัท และยื่นจากด้านตะวันตกออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนดาน ² ประชิดกับเขตแดนของดานจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอาเซอร์ ³ ประชิดกับเขตแดนของอาเซอร์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนนัฟทาลี ⁴ ประชิดกับเขตแดนของนัฟทาลีจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนมันเสห์ ⁵ ประชิดกับเขตแดนของมันเสห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเอฟราอิม ⁶ ประชิดกับเขตแดนเอฟราอิมจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนรูเบน ⁷ ประชิดกับเขตแดนรูเบนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนยูดาห์ ⁸ ประชิดกับเขตแดนยูดาห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกไว้ต่างหาก กว้างสองหมื่นห้าพันศอก และยาวเท่ากับส่วนของคนตระกูลหนึ่ง จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นที่มีสถานบริสุทธิ์อยู่กลาง ⁹ ส่วนซึ่งเจ้าทั้งหลายจะแยกไว้เพื่อพระเยโฮวาห์นั้นให้มีด้านยาวสองหมื่นห้าพันศอก และด้านกว้างหนึ่งหมื่น

ส่วนแบ่งสำหรับพวกปุโรหิตกับคนเลวี

¹⁰ นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์ คือปุโรหิตจะได้ส่วนแบ่งวัดจากทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก มีสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กลาง ¹¹ ส่วนนี้ให้เป็นส่วนของปุโรหิตที่ชำระไว้ให้บริสุทธิ์ บุตรชายของศาโดก ผู้ได้รักษาคำสั่งของเรา ผู้ที่มีได้หลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลง ดังที่คนเลวีได้หลงไปนั้น ¹² และให้ที่ดินนี้ตกแก่เขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งจากส่วนถวายของแผ่นดิน เป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ประชิดกับเขตแดนของคนเลวี ¹³ เคียงข้างกับเขตแดนของปุโรหิตนั้นให้คนเลวีมีส่วนแบ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ส่วนยาวทั้งสี่จะเป็นสองหมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งหมื่น ¹⁴ อย่าให้เขาขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เขาเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินนี้ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ¹⁵ ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น ให้เป็นที่สามัญของเมืองคือใช้เป็นที่อยู่อาศัย และเป็นชานเมือง ให้ตัวนครอยู่ท่ามกลางนั้น ¹⁶ ต่อไปนี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้านเหนือสี่พันห้าร้อยศอก ด้านใต้สี่พันห้าร้อยศอก ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย และด้านตะวันตกสี่พันห้าร้อย ¹⁷ นครนั้นจะต้องมีท่งหญ้า ทิศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ทิศใต้สองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันตกสองร้อยห้าสิบ ¹⁸ ด้านยาวส่วนที่เหลืออยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์นั้น ทิศตะวันออกยาวหนึ่งหมื่นศอก และทิศตะวันตกยาวหนึ่งหมื่น และให้อยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์ พืชผลที่ได้ในส่วนนี้ให้เป็นอาหารของคนงานในนครนั้น ¹⁹ คนงานของนครนั้นซึ่งมาจากอิสราเอลทุกตระกูลให้เขาเป็นคนโกลที่แปลงนี้ ²⁰ ส่วนเต็มซึ่งเจ้าจะต้องแบ่งแยกไว้นั้นให้เป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส ด้านละสองหมื่นห้าพันศอก นั่นคือส่วนบริสุทธิ์รวมกับส่วนของตัวนคร

ส่วนแบ่งสำหรับเจ้านาย

²¹ ส่วนที่เหลืออยู่ทั้งสองข้างของส่วนบริสุทธิ์และส่วนของตัวนคร ให้ตกเป็นของเจ้านาย ยื่นจากส่วนบริสุทธิ์ซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรมแดนตะวันออก และทางด้านตะวันตกจากสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรมแดนตะวันตก ส่วนนี้ให้ตกเป็นของเจ้านาย จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ และสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศนั้นอยู่ท่ามกลาง ²² นอกจากนี้ที่ตกเป็นของคนเลวีและส่วนของนครนั้น ซึ่งอยู่กลางส่วนอันตกเป็นของเจ้านาย ระหว่างเขตแดนยูดาห์และเขตแดนเบนยามิน ให้เป็นส่วนของเจ้านายทั้งหมด ²³ ตระกูลคนที่เหลืออยู่นั้น จากด้านตะวันออกไปด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเบนยามิน ²⁴ ประชิดกับเขตแดนของเบนยามินจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนสิเมโอน ²⁵ ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอิสสาการ์ ²⁶ ประชิดกับเขตแดนของอิสสาการ์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเศบูลุน ²⁷ ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนกาต ²⁸ ประชิดกับเขตแดนของกาตทางทิศใต้เขตแดนนั้นจะยื่นจากเมืองกามาร ถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ ²⁹ นี่เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆของอิสราเอลโดยการจับสลาก นี่เป็นส่วนต่างๆของเขากันหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

นครและประตูต่างๆ (วอ 21:10-17)

³⁰ ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก ³¹ ประตูนครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี ³² ทางด้านตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยามิน ประตูของดาน ³³ ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสสาการ์ ประตูของเศบูลุน ³⁴ ทางด้านตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของกาต ประตูของอาเซอร์ ประตูของนัฟทาลี ³⁵ วัดรอบนครนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นี้ไปนครนี้จะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น”

ดาเนียล

เมื่อดาเนียลยังเป็นหนุ่ม เขาถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลยพร้อมกับพวกยิว ในรัชสมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ดาเนียลเกิดอยู่ในเชื้อวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ มีรูปร่างดี และมีความรู้ลึกถึง เพราะฉะนั้นชาวบาบิโลนให้เขาเรียนภาษาของเขาและเตรียมเขาไว้เพื่อทำงานในรัฐบาลของบาบิโลน เขาได้ทำงานในรัฐบาลและเขียนเล่มนี้ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ เนโบเนดัส เบลซัสซาร์ ไชริสและดาร์ธัส แห่งประเทศบาบิโลน และประเทศมีเดียเปอร์เซีย

เล่มนี้บันทึกชีวิตของดาเนียลในราชวังแห่งบาบิโลน และราชกิจต่างๆของกษัตริย์เหล่านี้ เพราะเหตุว่าพวก “นักศึกษา” หลายคนไม่ยอมรับว่าคำพยากรณ์ของดาเนียลได้สำเร็จแล้ว (คือคำพยากรณ์นี้ได้รับการใส่ใจจากพระเจ้า) พวกนักศึกษานี้จึงอ้างว่าคนอื่นมาแต่งคำพยากรณ์นี้หลังจากเรื่องที่พยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ความคิดนี้เป็นการเดาสดอย่างโง่เขลาของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า หนังสือดาเนียลวางพื้นฐานแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ตีซึ่งได้อธิบายต่อในหนังสือวิวรณ์ ดาเนียลชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเขา พระเจ้าจึงประทานความรู้และสติปัญญาให้แก่เขา เขาตีความหมายของความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เลยได้รับตำแหน่งสูงในรัชอาณาจักรนั้น พระเจ้ากำลังเตรียมดาเนียลไว้เพื่อจะรับใช้พระเจ้าในเป้าหมายอย่างสูง ส่วนสุดท้ายของเล่มนี้พยากรณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายการเมือง คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ การสร้างกรุงเยรูซาเล็มและการวิหารขึ้นมาใหม่ และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์ อาร์ชบิชอป เจมส์ อาซซอร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 73 ปี

ดาเนียลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน

1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้ ² และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินซีเรียมายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน ³ แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเปนิสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่านให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย ⁴ พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย ⁵ กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาเข้ารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ⁶ ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ⁷ และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าชดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบเนเนโท

ความตั้งใจของดาเนียล

⁸ แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันทีให้ยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน ⁹ และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าขันทีชอบและเวกนาดาเนียล ¹⁰ และหัวหน้าขันทีจึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า “ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซัดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศีรษะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์” ¹¹ แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่เมซาคผู้หัวหน้าขันทีกำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซารียาห์ ว่า ¹² “ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสัปดาห์ ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและนำมาให้เราดื่ม ¹³ แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเมื่อถึงหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด” ¹⁴ เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สัปดาห์ ¹⁵ เมื่อครบสัปดาห์แล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดกกว่า และเนื้อหนังก็อ่อนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ ¹⁶ ดังนั้นเมซาคจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะดื่มขึ้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา ¹⁷ ฝ่ายอนุชนทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ ¹⁸ พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าขันทีจึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ ¹⁹ และกษัตริย์ก็ทรงสัพภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอลและอาซารียาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ²⁰ ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกใคร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สืบเท่า ²¹ และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไชริส

พระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

2 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ ² แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกใคร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาก็พากันเข้า

มาเฝ้ากษัตริย์³ และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร”⁴ แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูล กษัตริย์เป็นภาษาอารมีว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอรทงพระเจริญเป็นนิตย ขอรทงเล่าพระสุบิให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก่พระสุบิ”⁵ กษัตริย์ทงตอบคนเคลเดียว่า “เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั้นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ”⁶ แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา”⁷ เขาทงหลายทราบทูลคำรับสองว่า “ขอกษัตริย์เล่าพระสุบิแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก่พระสุบิ พระเจ้าข้า”⁸ กษัตริย์ทงตอบว่า “เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว”⁹ แต่ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทงหลายทกลางที่จะพูดเท็จและพูดเท็จต่อหน้าเรา ฉะนั้นจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก่ความฝันให้เราได้”¹⁰ คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตรกษัตริย์ว่า “ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้นไม่มีกษัตริย์เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากใคร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย”¹¹ สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มิผู้ใดจะสำแดงแต่กษัตริย์ได้้นอกจากพระ ผู้ซึ่งมิได้อยู่กับมนุษย์”¹² เพราะเรื่องนี้กษัตริย์จึงทงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลนเสีย¹³ เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย

พรรคพวกของดาเนียลอธิษฐานขอสติปัญญา

¹⁴ แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ต้อออกไปเกี่ยวกับนักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแยบคายและปรีชาสามารถ¹⁵ ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า “โดนพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า” แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ¹⁶ แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก่พระสุบิแก่กษัตริย์¹⁷ แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้อาบันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง¹⁸ และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกสนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน

พระเจ้าทงสำแดงให้ดาเนียลทราบความหมายของพระสุบิ

¹⁹ ในนิมิตกลางคืนทงเผยความลึกสนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสารุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์²⁰ ดาเนียลกล่าววว่า “สารุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตยสืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์”²¹ พระองค์ทงเปลี่ยนวาระและฤทธานุ พระองค์ทงถอดกษัตริย์และทงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ²² พระองค์ทงเผยสิ่งที่ลึกซึ้งและลึกลับ พระองค์ทงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์²³ โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์”²⁴ แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอกว่าดังนี้ “ขออย่าฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก่กษัตริย์”²⁵ แล้วอารีโอกก็รับนำตัวดาเนียลเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทงรู้คำแก่พระสุบิได้”²⁶ กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ซึ่งชื่อวว่าเบลเชซซาร์ว่า “เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือ”²⁷ ดาเนียลทราบทูลต่อพระพักตรกษัตริย์ว่า “ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือใคร หรือหมอดูฤทธานุภาพสำแดงความลึกสนี้ซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้”²⁸ แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทงเผยความลึกสนี้ทงหลาย และพระองค์ทงให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบิของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า²⁹ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทงเผยความลึกสนี้ก็ทงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา³⁰ ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทงเผยความลึกสนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทงหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทงรู้คำแก่พระสุบิ และเพื่อพระองค์จะทงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์

ปฏิมากรในพระสุบิของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

³¹ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทงอดพระเนตร และดูเกิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงสยิ่งนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตรพระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว³² เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์³³ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน³⁴ ขณะที่เมื่อพระองค์ทงอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ³⁵ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก้อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ³⁶ นี่เป็นพระสุบิ พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอรทงทูลคำแก่พระสุบิต่อพระพักตรกษัตริย์

กรุงบาบิโลนของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ คืออาณาจักรโลกแห่งแรก

³⁷ โอ ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทงหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิเดชและสง่าราศี³⁸ และได้ทงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่าน ซึ่งบุตรทงหลายของมนุษย์ สัตวในทุ่งนาและนกในอากาศ ไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทงทองคำนั้นคือพระองค์เอง

อาณาจักรโลกแห่งที่สองและสาม คือมีเดียเปอร์เซียและกรีก

³⁹ ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

อาณาจักรโลกแห่งที่สี่ คือโรม

40 และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแกร่งดั่งเหล็ก เพราะเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหักและทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดั่งเหล็กซึ่งทุบให้แหลก 41 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเก้าและนิ้วเก้า เก้าเป็นดินช่างหม้อบ้างเหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่ความแข็งแกร่งของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว 42 และนิ้วเก้าเป็นเหล็กปนดินฉุนใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแกร่งบ้างเปราะบางฉุนนั้น 43 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปกกันด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้ได้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน

หลังจากอาณาจักรโรมคืนมาใหม่แล้ว อาณาจักรของพระคริสต์จะตั้งขึ้น

44 และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิรันดร์ 45 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขาไม้ใช้ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดินเงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน”

กษัตริย์พระราชทานยศชั้นสูงให้แก่ดาเนียล

46 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล 47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระเจ้าทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลับนี้ได้” 48 ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่มากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสี่แห่งบาบิโลน 49 ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ชดรัก เมซาคและเอเบเดนเนโกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

ปฏิมากรรูปใหญ่ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

3 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน 2 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น 3 แล้วอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาก็ทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น 4 และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า “โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า 5 เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู่ พินสี่สาย พินใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ 6 ผู้ใดที่ไม่ได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่” 7 เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู่ พินสี่สาย พินใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

คนยิวสามคนไม่ยอมกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ

8 เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย 9 เขาก็ทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ 10 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฎหมายแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู่ พินสี่สาย พินใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ 11 และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ 12 มียิวบางคนที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดราชการในเมืองบาบิโลน คือชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามีได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือมีสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้” 13 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกเข้ามา แล้วเขาก็ให้นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ 14 เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า “โอ ชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือมีสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้ 15 บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู่ พินสี่สาย พินใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้” 16 ชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้ 17 ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติสามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์ 18 แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือมีสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น”

คนยิวที่สัตย์ซื่ออยู่ในเตาไฟอย่างปลอดภัย

19 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพิศมัยของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชดรัก เมซาค และเอเบเดนเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า 20 และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชดรัก เมซาค และเอเบเดนเน-

โก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่²¹ แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่²² ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ข้ามที่โยนชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก²³ และชายทั้งสามนี้ คือชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมัตอยู่²⁴ ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยจับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า “เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ” เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ จริ่งพระเจ้าข้า”²⁵ พระองค์ตรัสตอบว่า “ดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาก็ดูเหมือนไม่เป็นอันตราย รูปร่างของคนที่นี่คล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า”

เนบูคัดเนสซาร์ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

²⁶ แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า “ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่” แล้วชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ²⁷ ฝ่ายอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ พวกที่ศีรษะของเขาก็ดูไม่ไหม้ เสื้อก็ไม่ได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาก็ดูเหมือนไม่มี²⁸ เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า “สาธุการแด่พระเจ้าของชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง²⁹ เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมีดีมีร้ายต่อพระเจ้าของชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก จะถูกหั้นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้”³⁰ แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

เนบูคัดเนสซาร์กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า

4 เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ² เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา³ หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์คือประดัยฤทธาานุภาพปานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

เนบูคัดเนสซาร์ทรงนิมิตเห็นต้นไม้ใหญ่

⁴ ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นพาสึกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา⁵ เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ⁶ เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา⁷ พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูทุกยามก็เข้ามาเฝ้า เราก็ดูความฝันแก่เขา แต่เขาก็ดูเหมือนแก้ฝันให้เราไม่ได้⁸ ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ เราก็ดูความฝันให้เขาฟังว่า⁹ “โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่าคุณญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มี ความสำคัญใดๆที่จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา¹⁰ นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก¹¹ ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ¹² ใบกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้มีอาหารให้แก่สัตว์ทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน¹³ ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์¹⁴ ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า ‘จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระเจาไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน¹⁵ แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหลือและทงสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน¹⁶ ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ¹⁷ คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาทะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบที่ท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ดีที่สุดในข้อนี้’¹⁸ ความฝันนี้ตัวเราก็คือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน”

อาณาจักรของเนบูคัดเนสซาร์จะถูกตัดออก

¹⁹ แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ก็จงงันอยู่ชั่วโมงหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า “เบลเทซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย” เบลเทซซาร์ทูลตอบว่า “เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิบัติของพระองค์²⁰ ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น²¹ ใบของมันกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้มีอาหารให้แก่สัตว์ทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง²² โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงที่สุดปลายพิภพ²³ และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า ‘จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีเปลือกเหลือและทงสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ’²⁴ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์²⁵ ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบ ว่า ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา²⁶ และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ขึ้นไว้ก็หมาย

ความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง 27 โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำตามความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพื่อว่าความพาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้”

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถูกพิพากษาเพราะเหตุความเย่อหยิ่ง

28 สิ่งเหล่านี้ทั้งสี่ได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ 29 พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน 30 และกษัตริย์ตรัสว่า “นี่เป็นมหาบาปโหล่นมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศาคณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา” 31 เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรากไปเสียจากเจ้าแล้ว 32 และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารภ” 33 ในทันใดนั้นเองพระวาทะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเศียรอกยกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระขนาก็เหมือนเล็บนก 34 เมื่อสิ้นสดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็แหงหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็นึกถึงการแต่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ 35 สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า “พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด” 36 ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเรากลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศีกลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของเรา องค์มนตรีและข้าราชการของเราจะกลับมาสวมหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก 37 บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

การเลี้ยงใหญ่ของเบลชัสซาร์

5 กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น 2 เมื่อเบลชัสซาร์ทรงลิ้มรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามจะได้ใช้สิ่งเหล่านี้ 3 เขาทิ้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น 4 เขาทิ้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน

พระเจ้าทรงเขียนที่ผนังของพระราชวัง

5 ในทันใดนั้น นิ้วมือคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันทันประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น 6 แล้วสี่พระพิภพของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระตำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุก็กระแทกกัน 7 กษัตริย์รับสั่งเสียงดังให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูถูกข่มยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า “ผู้ใดที่อ่านข้อความนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา” 8 แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทิ้งหลายอ่านข้อความ หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่ 9 แล้วกษัตริย์เบลชัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพิภพของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สิ้นแท้ 10 ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในท้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดร์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพิภพของพระองค์เปลี่ยนไป 11 ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูถูกข่มยาม 12 เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประธานนามว่า เบลเชซซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาจะแปลความหมายถวายพระองค์” 13 เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า “ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ 14 เราได้ยินว่าท่านมีวิญญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว 15 บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้ท่านอ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้ 16 แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหามาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร”

ดาเนียลกราบทูลพระวาทะของพระเจ้าถวายกษัตริย์

17 แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพิภพกษัตริย์ว่า “ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อความถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ 18 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประธานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์ 19 และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประธานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สับสนและเกรงขามต่อพระพิภพพระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดที่ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ที่ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดที่ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต้อลงพระองค์ก็ทรงกระทำ 20 แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาพองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระ-

ต่างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความห่อเหิม พระเจ้าทรงทอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงรับสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย ²¹ พระเจ้าทรงขับไล่เบนบูคดเนซซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปื่อยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์รู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารภมาให้ปกครอง ²² โอ ข้าแต่เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็มีได้ก่อนพระทัย ²³ แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ และทรงให้นำภานะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภานะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลบล้างนามของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์ ²⁴ จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้ ²⁵ ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารซิน ²⁶ ต่อไปนี้เป็นคำไข่อธิษฐานนั้น เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด ²⁷ เทเคล พระองค์ได้ถูกขังในตราขุ ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่ ²⁸ เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย ²⁹ แล้วเบลซัสซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร ³⁰ ในคืนวันนั้นเอง เบลซัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร ³¹ และดาริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

ตำแหน่งของดาเนียล

6 ดาริอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร ² และทรงตั้งอภิศูมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิศูมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่ออภิศูมนตรีจะได้ทรงขาดประโยชน์ ³ แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิชื่อเสียงกว่าอภิศูมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญาณเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด ⁴ อภิศูมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย ⁵ คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า “เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องเกี่ยวกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา” ⁶ แล้วอภิศูมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “ข้าแต่กษัตริย์ดาริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ⁷ บรรดาอภิศูมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

พระราชกฤษฎีกาห้ามอธิษฐานต่อพระเจ้า

⁸ โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่” ⁹ เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาริอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

ดาเนียลอธิษฐานต่อพระเจ้าวันละสามครั้ง

¹⁰ เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน ¹¹ แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ¹² แล้วเขาก็ตกหลายก็เข้าไปใกล้กรูทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ในสามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย” กษัตริย์ตรัสตอบว่า “เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่” ¹³ แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า “ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ เขาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง” ¹⁴ เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโทมนัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก ¹⁵ แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบทั่วว่า กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้”

ดาเนียลถูกทิ้งในถ้ำสิงโต

¹⁶ แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า “พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น” ¹⁷ แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป

กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย ทรงบัญชาให้นำดาเนียลออกมาจากถ้ำ

¹⁸ แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นำเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทมไม่หลับ ¹⁹ พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต ²⁰ เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงใกล้ถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมนัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า “โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ” ²¹ แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า “โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ²² พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากถ้ำสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไร้ความผิด

ต่อพระพิภคร์พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำความผิดประการใดต่อพระพิภคร์พระองค์ด้วย” 23 ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัย เป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน 24 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้คนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้กัดเขาอยู่เสียแล้ว และห้กระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

ดาโรัสยภคร์ของพระเจ้าของดาเนียล

25 แล้วกษัตริย์ดาโรัสทรงมีพระราชสาธไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสี่ว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ 26 เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายสันสะกั้นและยำเกรงต่อพระพิภคร์พระเจ้าของดาเนียลในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด 27 พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากฤทธิ์ของสิงโต” 28 ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาโรัส และในรัชสมัยของไซรัสมุขมนตรี

อาณาจักรโลกทั้งสี่ซึ่งได้ออกมาจากทะเลแห่งนบูนะ

7 ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลซซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและมีนิมิตเกิดขึ้นในศีรษะของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น 2 ดาเนียลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเกิด am ทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่นั้น 3 และสัตว์มหัศจรรย์ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวก็ต่างกัน 4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของนบูนะให้แก่มัน 5 และดูเกิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นสัตว์ที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า ‘จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก’ 6 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเกิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอำนาจ 7 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด สัตว์ที่สี่มีร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กหมีมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระแทกสิ่งที่เหลือมันเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา 8 ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเกิด มีอีกเขาหนึ่งเล็ก ๆ ออกขึ้นมาจากกลางเขาเหล่านั้น เขาพุ่งแรกสามเขาได้ถูกถอนออกไปต่อหน้ามัน และดูเกิด ในเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต 9 ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเศียรที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก 10 ธาตุไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพิภคร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาที่นั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น 11 ข้าพเจ้าก็จึงดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจึงดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ 12 ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอำนาจของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังอยู่ต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง 13 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรนบูนะมาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพิภคร์พระองค์ 14 ราชอำนาจ ส่งราชกิจ ราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

นิมิตของสัตว์ทั้งสี่

15 ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศีรษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ 16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และไต่ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้ 17 สัตว์มหัศจรรย์ทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ 18 แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์ คือเป็นนิรันดร์นิรันดร์ 19 แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระแทกสิ่งที่เหลือมันเสีย 20 และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาจากเขาพุ่งแรกสามเขาที่เหลือไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดเรื่องใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน 21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ 22 จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง 23 ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า ‘เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสี่ และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ 24 ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชอาณาจักรนี้จะมิมีกษัตริย์สืบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ 25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของคัมภีร์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดหาระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาจาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ 26 แต่ผู้พิพากษาก็จะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาทำลายและทำลายเสียให้สิ้นสุด 27 และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสี่ จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมนุมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสี่จะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน’ 28 เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ”

นิมิตของดาเนียลเรื่องแกะผู้ตัวหนึ่งกับแพะผู้ตัวหนึ่ง

8 ในปีสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น 2 และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสานปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย 3 ข้าพเจ้าเฝ้าหน้าขึ้นเห็น และดูเกิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทิ้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาก็

สูงนั้นงอกมาทีหลัง ⁴ ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้หนึ่งขวิดไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น ⁵ เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดุเกิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก เหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสี่มา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง ⁶ มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขา ซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน ⁷ ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้ ⁸ แล้วแพะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขาออกขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ ⁹ และมีเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น ¹⁰ มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย ¹¹ มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง ¹² และเพราะเหตุการณ์ละเมิด เขาได้รับมอบบรวารไว้สู่กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น ¹³ แล้วข้าพเจ้าได้ยิวสิทธินผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสิทธินอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสิทธินผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า “นิมิตที่เกี่ยวกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการร้าวางเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบรวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า” ¹⁴ ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ”

คำแก่นิมิตของดาเนียล

¹⁵ และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดุเกิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า ¹⁶ และข้าพเจ้าได้ยิวสิทธินของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า “กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด” ¹⁷ ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจชบหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน” ¹⁸ เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแตะต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น ¹⁹ ท่านกล่าวว่า “ดุเกิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน ²⁰ เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ²¹ และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก ²² ส่วนเขาคี่หัก และมีอีกสี่เขาออกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชนชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น ²³ และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น ²⁴ อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ ²⁵ ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย มิใช่ด้วยมือเลย ²⁶ นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านี้เป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถาะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า” ²⁷ และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งงงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

คำพยากรณ์ของดาเนียลเรื่องการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

9 ในปีต้นรัชกาลดาร์ริอัส โอรสกษัตริย์อากุสเธเรส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย ² ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าไปถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการร้าวางของกรุงเยรูซาเล็ม

ดาเนียลอธิษฐานและสารภาพบาปของคนอิสราเอล

³ แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถา ⁴ ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและที่น่าสะพรึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ⁵ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์ ⁶ ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษ และประชาชนทั้งสี่แห่งแผ่นดิน ⁷ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความขายน่าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ ⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความขายน่าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ⁹ พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์ ¹⁰ และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ ¹¹ เออ อิสราเอลทั้งปวงได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเกลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ¹² พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม ¹³ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมีได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจาก

ความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์ ¹⁴ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ¹⁵ แล้วบัดนี้ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว ¹⁶ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบารุคห์ของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสี่ที่อยู่รอบข้าพระองค์ ¹⁷ ฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอร้องสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอร้องให้พระพิศมัยของพระองค์ส่องแสงเหนือสถานบารุคห์ของพระองค์ซึ่งรกร้างนั้น เพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอร้องเจี่ยพระกรรมสดับฟัง ขอร้องสืบพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพิศมัยของพระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ¹⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องให้อภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องใส่พระทัยและทรงกระทำ ขอยืนยันข้าเลยพระเจ้าข้า เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะท่านครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์”

เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติอิสราเอล

²⁰ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพิศมัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบารุคห์แห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น ²¹ เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า และตบข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ²² ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน ²³ ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชาท่านนั้นและพิจารณาในนิมิตนั้น ²⁴ มีเจ็ดสิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบารุคห์ของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบารุคห์ที่สุด ²⁵ เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชาท่านนั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก ²⁶ หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบารุคห์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้ ²⁷ ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุนี้ความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มีมรดกเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกทดลองเหนือผู้ที่สร้างเปล่านี้”

ดาเนียลเห็นนิมิตที่ฝันแม่น้ำใหญ่

10 ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสมหาราชแห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น ² ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกขอยู่สามสัปดาห์ ³ ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำจืดก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ขโมยน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์ ⁴ เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส ⁵ ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง ดูเกิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าปาน มีทองคำเนื้อดีเมืองอุฟาสคาดเอวไว้ ⁶ ร่างกายของท่านตั้งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคบเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลง ⁷ และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย ⁸ แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกไสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพบบนดิน ¹⁰ และดูเกิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายืนตัวด้วยฝ่ามือและเท้า ¹¹ ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนยัน เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน” ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่ ¹² แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงต่อพระพิศมัยพระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน ¹³ เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเกิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า ¹⁴ บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก” ¹⁵ เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็ขึ้นไป ¹⁶ และดูเกิด มีท่านผู้หนึ่งสืบลักษณะคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า “โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนี้ความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ¹⁷ ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว” ¹⁸ ท่านผู้มรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังใจข้าพเจ้า ¹⁹ ท่านกล่าวว่า “โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด” เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า “ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังใจข้าพเจ้าแล้ว” ²⁰ แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้อุปราชผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเกิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา ²¹ แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้อุปราชเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน”

ตั้งแต่สมัยของดาโรัสถึงสมัยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

11 “ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาโรัส คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์² และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์สินร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก³ แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง⁴ และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับกายาของ ท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้⁵ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรมหา⁶ ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั้งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในเวลานั้น⁷ จะมีกษัตริย์จากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ⁸ ท่านจะขนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้พิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี⁹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง¹⁰ แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแค้นแค้นและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน¹¹ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน¹² และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้¹³ เพราะว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย¹⁴ ในเวลานั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้มีมติสำเร็จ แต่พวกเขาจะล้มเหลว¹⁵ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเซ็กกัน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังไม่สู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้¹⁶ แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกล่าโดยมือของท่าน¹⁷ ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกธิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนวยการของ ท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน¹⁸ แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หัวตัวไม่พบอีกต่อไป²⁰ แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะสั่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่ควินเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

อันทโอส อีพิฟาเนียสจะทำให้พระวิหารมกลินไป

²¹ จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ²² กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย²³ ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่อลวงอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ²⁴ เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่กวอดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์สินที่ปล้นมา ของที่รับมาได้ และทรัพย์สินสมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่ข้างเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น²⁵ และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมหึมายกไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหาอำนาจ แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีกรรปองร้ายเขา²⁶ ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาจะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก²⁷ ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพุดมุสาวร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ได้ไม่ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด²⁸ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง²⁹ พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับมาที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป³⁰ เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับใจไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาพร้อมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ตั้งพันธสัญญาบริสุทธิ์³¹ และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมกลิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาก็หลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งจะทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น³² เขาจะใช้ความสอพลอล่อลวงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน³³ และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเซลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา³⁴ เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ³⁵ คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาดจนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

³⁶ และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อสู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ³⁷ เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง³⁸ แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า³⁹ เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขานับถือและพอกพูนสง่าราศีไว้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขา

ปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน⁴⁰ พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ทำนองอย่างลมพายุ พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือรบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป⁴¹ เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน⁴² เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพันไปไม่ได้⁴³ เขาจะปกครองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบนีและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย⁴⁴ แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง⁴⁵ และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบรึสการ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย”

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่

12 “ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

² และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในพงศลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์³ และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตยนิรันดร์

ดาเนียลจงปิดถ้อยคำเหล่านี้จนถึงวาระสุดท้าย

⁴ แต่ตัวเจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านี้ไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น”⁵ แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น⁶ และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า “ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้”⁷ ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยืนท่าน ปฎิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชาติบรึสการ์สิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไปด้วย⁸ ข้าพเจ้าได้ยืนแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร”⁹ พระองค์ตรัสว่า “ดาเนียลเอ๋ย ไปเถาะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้ก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย¹⁰ คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกยกสูง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ¹¹ และตั้งแต่วเวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน¹² ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น¹³ แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น”

โฮเซยา

โฮเซยาอยู่ก่อนสมัยที่อิสราเอลหรือยูดาห์เป็นเชลย เขาอยู่ในสมัยเดียวกันกับอาโมส อิชยาห์ และมีคาห์แห่งยูดาห์ เยเรมีย์เป็นผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้แห่งยูดาห์ (อาณาจักรใต้) ฉะนั้น โฮเซยาเป็นผู้พยากรณ์แห่งการพิพากษาในอิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ฉะนั้น ฉะนั้นเขาพยากรณ์ก่อนสมัยของเยเรมีย์ เอเสเคียล และดาเนียล หนังสือโฮเซยาอยู่หลังหนังสือของทั้งสามคนนี้เพราะว่าโฮเซยาเป็นที่เราเรียกว่าผู้พยากรณ์น้อย เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับ 2 พกษ และ 2 พศด โฮเซยาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับที่อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ถูกนำไปเป็นเชลยครั้งแรก (2 พกษ 14-17, โดยเฉพาะ 17:4-6)

เล่มนี้มีคำว่ากล่าวตักเตือนเรื่องความบาปของชาวอิสราเอลพร้อมด้วยคำพยากรณ์ถึงการกลับมารวบรวมของชนชาติของพระเจ้า อารัมบิชอบ เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่ากิจการต่างๆที่กล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ได้ใช้เวลาประมาณ 60 ปี

- 1** พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงโฮเซยา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอุสซียาห์ โยธาม อาหิสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์อิสราเอล

ภรรยาที่เป็นหญิงเจ้าชู้

2 เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรกนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโฮเซยาว่า “ไปซี ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย” **3** ฉะนั้นท่านจึงไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวดิบลาอิมมาเป็นภรรยา และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง **4** และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า “จงเรียกชื่อนางว่า ยิสเรเอล เพราะว่าอีกไม่ช้าเราจะลงโทษวงศาวานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลหิตของยิสเรเอล เราจะให้ราชอาณาจักรของวงศาวานอิสราเอลสิ้นสุดลงเสีย” **5** ต่อมาในวันนั้นเราจะหักธนูของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล”

โลธุะมาห์ เปรียบได้กับอิสราเอลที่พระเจ้าไม่ทรงเมตตา

6 ต่อมานางก็ตั้งครรภ์ขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า “จงตั้งชื่อบุตรสาวนั้นว่า โลธุะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาทางวงศาวานอิสราเอลอีกต่อไป แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง” **7** แต่เราจะเมตตาทางวงศาวานยูดาห์ และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เราจะช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยค้อนธนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเหล่าม้า หรือด้วยเหล่าพลม้า”

โลอัมมี หมายความว่าอิสราเอลมิใช่ประชาชนของพระเจ้า

8 เมื่อนางให้โลธุะมาห์หย่านมแล้ว นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง **9** และพระเจ้าตรัสว่า “จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา และเราก็มิใช่พระเจ้าของเจ้า”

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับพระพร

10 แต่จำนวนประชาชนอิสราเอลจะมากมายเหมือนเม็ดทรายในทะเล ซึ่งจะตวงหรือนับไม่ถ้วน และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา” ก็จงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” **11** และวงศาวานยูดาห์กับวงศาวานอิสราเอลจะรวมเข้าด้วยกัน และเขาก็กินกันจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้นไปจากแผ่นดินนั้น เพราะวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

อิสราเอลเปรียบกับภรรยาที่เล่นชู้และถูกทิ้งเสีย

2 “จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า ‘อัมมี’ จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า ‘รุหะมาห์’ **2** จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะว่านางมิใช่ภรรยาของเรา และเราไม่ใช่สามีของนาง ฉะนั้นให้เรอถึงการเล่นชู้เสียจากสายตาของเธอ และถึงการล่วงประเวณีเสียจากระหว่างกันของนาง **3** เกรงว่าเราจะต้องเปลื้องผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันที่นางเกิดมา กระทำให้นางเหมือนสิ้นทรวงกันดาร และกระทำให้นางเหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย **4** เราจะไม่มีคำสั่งสอนต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขาก็กินกันเป็นลูกของการเล่นชู้ **5** เพราะว่ามารดาของเขาเล่นชู้ เธอผู้ที่ทำให้กำเนิดเขาก็กินกันได้ประพฤติกว้างอับอาย เพราะว่านางกล่าวว่า ‘ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน เขาให้ขนแกะและป่านแก่ฉัน ทั้งน้ำมันและของดี’ **6** เพราะเหตุนี้ ดูก่อน เราจะเอาหนามให้สะท้านของนางไว้ เราจะสร้างกำแพงกันนางไว้เพื่อมิให้นางหากทางของนางพบ **7** นางจะไปตามบรรดาคนรักของนาง แต่ก็ติดตามไม่ทัน นางจะเที่ยวเสาะหาเขาก็กินกัน แต่นางก็ยังไม่พบเขา แล้วนางจะว่า ‘ฉันจะไปหาผัวคนแรกของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่าเดี๋ยวนี้’ **8** แต่นางหากทราบไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำอุน และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง ซึ่งเขาใช้สำหรับพระบาอัล **9** เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคั้นตามกำหนดฤดูกาล และเรียกน้ำอุนคั้นตามฤดู และเราจะเรียกขนแกะและป่านของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปกปิดกาย เปลือยเปล่าของนางนั้นคืนเสีย **10** คราวนี้เราจะเผยความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง และไม่มีใครช่วยให้นางพ้นมือ

เราได้ 11 เราจะให้บรรดาความร้ายแรงของนางสิ้นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ วันสะบาโตและบรรดาเทศกาลตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง 12 เราจะให้เถาขุ่นและต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า 'นี่แหละเป็นสินจ้างของฉันทนคนรักของฉันทนให้ฉันทน' เราจะทำให้กลายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย 13 เราจะทำโทษนางเนื่องในวันเทศกาลเลี้ยงพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่องหอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของนางด้วยแหวนและเพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป และลืมเราเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

อิสราเอลจะกลับคืนมา

14 ดูก่อน เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและปลอบใจนาง 15 เราจะให้นางมีส่วนขุ่นที่นั่น กระทำให้หุบเขาอาโครเป็นประตูแห่งความหวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสมัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ 16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า 'สามีของฉันทน' เจ้าจะไม่เรียกเราว่า 'พระบาอัลของฉันทน' อีกต่อไป 17 เพราะว่าเราจะเอาชื่อพระบาอัลออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่อนี้อีกต่อไป 18 ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะทำลายคันธู ดาบและสงครามเสียจากแผ่นดิน และเราจะกระทำให้เขานอนลงอย่างปลอดภัย 19 เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา 20 เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเยโฮวาห์" 21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้นเราจะฟัง คือเราจะฟังฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ 22 และพิภพจะฟังข้าว น้ำองุ่นและน้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะฟังยิสเรเอล 23 เราจะหว่านเขาไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตาบางผู้ที่มีได้รับความเมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่มีได้เป็นประชาชนของเราว่า 'เจ้าเป็นประชาชนของเรา' และเขาจะกล่าวว่า 'พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์'"

ความรักของพระเจ้าจะทรงช่วยอิสราเอลที่กำลังทำบาปอยู่ให้กลับคืนมา

3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปอีกครึ่งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของชูและเป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรงรักวงศวานอิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขาจะหลงไหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบกับขนมลูกขุ่นแห่ง" 2 ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชลกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง 3 ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า "เธอต้องรอฉันทนให้หลายวันหน่อย อย่าเล่นชู้อีก อย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉันทนก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย" 4 เพราะว่าวงศวานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือรูปพระ 5 ภายหลังวงศวานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงหาวิถีกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในเวลาต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

ความบาปทั้งหลายของอิสราเอล

4 วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า 2 มีแต่การปฏิญาณ การมุสา การข่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดช้อนเลือด 3 เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาในทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด 4 แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความหรืออย่าให้ผู้ใดฟ้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับปุโรหิต 5 ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า

อิสราเอลปฏิเสธไม่รับความรู้

6 ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็นิเสธเจ้าไม่ให้เป็นปุโรหิตของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เราก็นิเสธวงศวานของเจ้าเสียด้วย 7 เขาก็มืดมนขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นเราจะให้สังหาราชของเขากลายเป็นความอับอาย 8 เขาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอ้อมด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น 9 ปุโรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วยวิธีการของเขา เราจะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา 10 เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอ้อมหน้า เขาจะเล่นชู้ แต่ไม่เกิดผลดอก เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์ 11 การเล่นชู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเขาจิตใจไปเสีย

เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ

12 ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วยไม้ และไม้ตัวก็แจ้งแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ขมขื่นชู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นชู้ 13 เขากลายสัตวบูชาอยู่ที่ยอดภูเขาและทำสักการบูชาเขาอยู่ที่เนินเขา ใต้ต้นโอ๊ก ต้นไค้และต้นเอลม์ เพราะว่าร่มไม้เหล่านี้เย็นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นชู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี 14 เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นชู้ เราก็นิเสธโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็นิเสธทัณฑ์ เพราะผู้ชายเองก็หลงไปกับหญิงแพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจจะมาถึงความพิบาศ 15 อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นชู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลาทหรือขึ้นไปยังเบธาเวน และอย่าปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด" 16 เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาวที่เสื่อมลง บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเขาดุจเลี้ยงแกะในทุกที่กว้าง 17 เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปลอญเขาแต่ลำพัง 18 เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี้ยว เขาก็ปลอญตัวไปเล่นชู้เสมอ ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้ 19 ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตวบูชาทั้งหลายของเขา

อิสราเอลไม่กลับใจ

5 โอ ปุโรหิตทั้งหลาย จงฟังข้อนี้ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชวงศ์กษัตริย์ จงเงี่ยหูฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอยู่ที่เมืองมิสปาห์ และเป็นชายกางอยู่ที่เมืองกาโบร์ 2 พวกกบฏได้ฆ่าฟันให้ลี้ก แม้ว่าเราได้เตือนเขาเหล่านี้ทั้งหมด 3 เรารู้จักเอเฟราอิม และอิสราเอลก็มีได้ปิดบังไว้จากเรา โอ เอเฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นซู้ อิสราเอลก็เป็นมลทิน 4 การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขา กลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นซู้ในตัวเขา เขาจึงไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ 5 ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว อิสราเอลและเอเฟราอิมจึงจะสะดุดเพราะความชั่วช้าของตน ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย 6 เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ ด้วยนำเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไป แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว 7 เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกรีต บัดนี้วันขึ้นค่ำจะผลาญเขาเสียพร้อมกับไร่นาของเขา 8 จงเป่าแตรกองเหล็องขนาดเล็กที่ในกิเบอาห์ จงเป่าแตรที่ในรามาห์ จงร้องตะโกนที่เบธาเวน โอ เบนยามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า 9 ในวันแห่งการห้ามปรามนั้นเอเฟราอิมจะรกร้าง เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆของอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน 10 เจ้านายของยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต ดังนั้นเราจะเทพระพิโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอย่างเทน้ำ 11 เอเฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาได้ตั้งจิตตั้งใจติดตามบัญญัตินั้น 12 เพราะฉะนั้นเราจะเป่าแตรเหมือนตัวมอดต่อเอเฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งฟุ้งต่อวงศ์วานยูดาห์ 13 เมื่อเอเฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน เอเฟราอิมก็ไปหาคนอัสซีเรีย และส่งคนไปหากษัตริย์เยเรบ แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้ 14 เพราะเราจะเป่าแตรเหมือนสิ่งโหดต่อเอเฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งโหดนุ่มต่อวงศ์วานของยูดาห์ เราคือเราแน่ เราจะฉีกแล้วก็ไปเสีย เราจะลากเขาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้ 15 เราจะกลับมายังสถานที่ของเรานี้จนกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขาและแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขารับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง

บางคนในอนาคตจะแสวงหาพระเจ้า

6 “มาเถิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงฉีก และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโอบยตี และจะทรงพันบาดแผลให้แก่เรา 2 อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ 3 แล้วเราก็จะรู้ถ้าเราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูยามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างหาฝ่าผนดังฝนชุกปลายฤดูกับดินฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน”

ความรักของพระเจ้าที่อยู่ถาวร

4 โอ เอเฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่ 5 ฉะนั้น เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง 6 เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา 7 แต่พวกเขาตั้งมนุษย์ได้ละเมิดพันธสัญญา ที่นั่นเขาทรงศดต่อเรา 8 กิลอาดเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และเประเปื่อนไปด้วยโลหิต 9 อย่างกองโจรชุมคอยดักคนฉันทใด พวกปุโรหิตก็ชุมคอยฉันทนั้น เขายินยอมกระทำความชั่วตามทาง เขาทำการลามก 10 เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นซู้ของเอเฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน 11 โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยฤดูเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิมจากการเป็นเชลย

คำพยากรณ์เรื่องการทำลายอิสราเอล

7 เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้าของเอเฟราอิมก็เผยออก ทั้งการกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริตขโมยก็ลักเข้ามาข้างใน และกองโจรก็ปล้นอยู่ข้างนอก 2 แต่เขามิได้พิจารณาในใจว่า เราจดจำการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้ บัดนี้การกระทำของเขาห้อมล้อมเขาไว้แล้ว การเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา 3 เขากระทำให้กษัตริย์ขึ้นชมยิบดีด้วยความชั่วร้ายของเขา กระทำให้เจ้านายพอใจด้วยการมุสาของเขา 4 เขาเป็นคนลวงประเวณีทุกคน เขาเป็นเตาอบที่ร้อนซึ่งข้างทำขนมหยุดเร่งให้ร้อนแล้ว ตั้งแต่เขาจะต้องนวดแป้ง จนแป้งจะฟูขึ้น 5 ในวันฉลองกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยขวดเหล้าจุ่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกพร้อมกับคนขี้เยาะเย้ย 6 ใจของเขาก็ร้อนด้วยการช่มดักทำร้ายเหมือนเตาอบ ตลอดคืนข้างทำขนมของเขาก็หลับอยู่ พอถึงรุ่งเช้าก็ฟูลุออกมาอย่างกับเปลวเพลิง 7 ทุกคนก็ร้อนอย่างกับเตาอบ และเขม็อบผู้ครอบครองทั้งหลายของเขา กษัตริย์ทั้งสิ้นของเขาก็ล้มลง แต่ไม่มีใครท่ามกลางพวกเขาที่ร้องถึงเรา 8 เอเฟราอิมเอาตัวเข้าปนกับชนชาติทั้งหลาย เอเฟราอิมเป็นชนมบิงที่มีได้พลิกกลับ 9 คนต่างด้าวก็กินแรงของเขา และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็หงอกประปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว 10 ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว เขาก็ยังไม่กลับไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เขามีเรื่องทั้งหมดเช่นนี้ เขาก็มิได้แสวงหาพระองค์ 11 เอเฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาโง่เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอียิปต์ วิ่งไปหาอัสซีเรีย 12 เมื่อเขาไป เราจะกางข่ายของเราออกคลุมเขา เราจะดึงเขาลงมาเหมือนดักนกในอากาศ เราจะลงโทษเขาตามที่ช่มนุมนได้ยิบแล้ว 13 วัชพืชแก่เขา เพราะเขาได้หลงเจินไปจากเรา ความพินาศจะมีแก่เขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว เขาก็ยังพุดมุสาเรื่องเรา 14 เขามิได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขาเมื่อเขาครั้งครวญอยู่บนที่นอนของเขา เขาช่มนุมนกันเพื่อขอข้าวและขอน้ำจุ่น และเขากบฏต่อเรา 15 แม้ว่าเราได้ฝึกและเพิ่มกำลังแขนให้เขา เขาก็ยังคิดทำร้ายต่อเรา 16 เขากลับไป แต่ไม่กลับไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขาเป็นคณธนูที่หลอกลวง เจ้านายของเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะลื่นที่โกไสยของเขา เรื่องนี้จะเป็เรื่องที่ทำให้เขาเย้ยหยันกันในแผ่นดินอียิปต์

รูปลูกวัวทองคำของเยโรโบอัมนำการพิพากษามาสู่อิสราเอล

8 จงจรดแตรไว้ที่ปากของเจ้า เพราะว่าเขาจะมาดังกอินทรีเหนือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา 2 อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักพระองค์” 3 อิสราเอล

ได้ทอดทิ้งสิ่งที่ดีเสียแล้ว ศัตรูจะไล่ติดตามเขา 4 เขาทิ้งหลายได้แต่ตั้งกษัตริย์ แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทิ้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเขา เพื่อพวกเขาจะถูกตัดขาดออกเสีย 5 โอ สะมาเรียเอ๋ย รูปลุกวิวของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกลัวของเราพุ่งขึ้นต่อเขา อีกนานสักเท่าใดหนอเขาจึงจะบริสุทธิ์กันได้ 6 เพราะรูปเหล่านั้นได้มาจากอิสราเอล ช่างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลุกวิวของสะมาเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ 7 เพราะว่าเขาคว่านลม เขาจึงต้องเกี่ยวลมหมุน ต้นข้าวไม่ม้วนจะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างดาวก็เอาไปกิน 8 อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เดียวนี้อยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภานะไร้ความพึงพอใจ 9 เขาทิ้งหลายขึ้นไปหาอัสซีเรียดังลาป่าที่ท่องเที่ยวอยู่ล่าฟิง เอฟราอิมได้จ้างคนรักมา 10 เออ แม้ว่าเขาจ้างประชาชาติอื่นมา ไม่ช้าเราจะต้องเขาให้รวมกัน เขาจะเป็นกุกษ์เล็กน้อยเรื่องภาระของกษัตริย์จอมเจ้านาย 11 เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อบาป แท่นบูชาเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา 12 ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมื่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแปลก 13 ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เขากวายนเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยโฮวาห์มิได้พอพระทัยในตัวเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และจะทรงลงโทษเขาเพราะบาปของเขา เขาจะกลับไปยังอียิปต์ 14 เพราะอิสราเอลได้ล้มพระผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่ง และยูดาห์ก็ทวีจำนวนเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเขา และไฟจะเผาผลาญปราสาทของเมืองเหล่านี้เสีย

อิสราเอลจะมีมดลูกที่แก่งบุตรและห้วงมที่เหี่ยวแห้ง

9 โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีไป อย่าเปรมปรีดีอย่างชนชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นชู้นอกใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรักค่าสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรดालานนวดข้าว 2 แต่ลานนวดข้าวและบ่อย่ำองุ่นจะไม่พอเลี้ยงเขา และน้ำองุ่นใหม่ก็จะขาดไป 3 เขาทิ้งหลายจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ที่ในอัสซีเรีย 4 เขาจะไม่ทำพิธีเทน้ำองุ่นถวายพระเยโฮวาห์ เขาจะไม่กระทำให้พระองค์พอพระทัย เครื่องสัตวบูชาของเขาจะเป็นเหมือนขมบึงสำหรับไว้กุกษ์แก่เขา ผู้ใดรับประทานก็จะมีมลทิน เพราะว่าขมบึงสำหรับจิตวิญญาณของเขาจะไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 5 เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวาห์ 6 เพราะ ดูเถิด เขาคว่านลมแล้วเพราะเหตุความพิณาศ อียิปต์จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฟังเขา ต้นตำแยจะยึดสิ่งประเสริฐที่ทำด้วยเงินของเขาไว้เสีย ต้นหนามจะงอกขึ้นในเต็นท์ของเขา 7 วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะทดแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขลาไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็บ้าไปเนื่องด้วยความชั่วช้าใหญ่ยิ่งของเจ้า และความเกลียดชังยิ่งใหญ่ของเจ้า 8 ยามแห่งเอฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกับของพรานตักนกออยู่ตามทางของเขาทั่วไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเขา 9 เขาเลื่อมทรมลึกลงไปในความช่วยเหลืออย่างมากมาย ดังสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จึงจะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา พระองค์จะทรงลงโทษเขาเพราะบาปของเขา 10 เราพบอิสราเอลเหมือนพบผลองุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เราพบบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลมะเดื่อรุ่นแรกที่ต้นมะเดื่อเมื่อออกในฤดูแรก แต่เขาไปหาพระบาอัลเปอร์ และถวายตัวของเขาไว้แต่สิ่งอันน่าอดสูนั้น และกลายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น 11 สำหรับเอฟราอิม สง่าราศีของเขาจะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอด ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรภ์ 12 ถึงแม้ว่าเขาจะเลี้ยงลูกไว้ได้จนโต เราก็จะพรากเขาไปเสียจนไม่เหลือสักคนเดียว เออ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรากจากเขาไป 13 เอฟราอิมนั้น ดังที่เราเห็นเมืองโทรส ก็ปลุกไว้ในสถานที่ที่ถูกใจ แต่เอฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้ชาติกร 14 โอ พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แก่งบุตรและห้วงมที่เหี่ยวแห้งแก่เขาทิ้งหลาย 15 ความชั่วของเขาทุกอย่างอยู่ในกิลกาล เราได้เกลียดชังเขา ณ ที่นั้น เราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขา เราจะไม่รักเขาอีกเลย เจ้านายทั้งสิ้นของเขาก็ล้วนแต่คนกบฏ 16 เอฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว รากของเขาก็เหี่ยวแห้งไป เขาทิ้งหลายจะไม่มีผลอีก เออ แม้ว่าเขาจะเกิดลูกหลาน เขาก็จะฆ่าผู้บังเกิดจากครรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเขาเสีย 17 พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหวี่ยงเขาทิ้งไป เพราะเขาทิ้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนปนแฉงอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

การลงโทษอิสราเอล

10 อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เป่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศของเขาเพื่อองุ่นขึ้นเขาก็ยิ่งให้เสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเจริญขึ้น 2 จิตใจของเขาเทียมเท็จ บัดนี้เขาจึงต้องทนรับโทษของความผิด พระองค์จะทรงพังแท่นบูชาของเขาและทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย 3 คราวนี้เขาจะพูดเป็นแน่ว่า “เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่มียาเกรงพระเยโฮวาห์ หากเรามีกษัตริย์ ท่านจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง” 4 เขาพูดพล่อยๆ เขากำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณลมๆแล้งๆ การพิพากษาจึงงอกงามขึ้นมาเหมือนดีหมีอยู่ในร่องรอยโลหิตในทุ่งนา 5 ชาวสะมาเรียจะหวาดกลัวเพราะเหตุลุกวิวที่เบราเวน คนที่นั่นจะไว้กุกษ์เพราะรูปนั้น และปฏิมากรปุโรหิตของที่นั่นซึ่งเคยชื่นชมยินดีกับรูปนั้นก็จะพิลาปราให้ เพราะเหตุสง่าราศีที่หมดไปจากรูปนั้น 6 เออ รูปเคารพนั้นเองก็ต้องถูกนำไปยังอัสซีเรีย เป็นบรรณาการแก่กษัตริย์เยเรียม เอฟราอิมจะได้รับความอับยศ และอิสราเอลจะรู้สึกอับอายขายหน้าเหตุแผนการของเขา 7 สำหรับสะมาเรีย กษัตริย์ของเขาจะมลายไปเหมือนฟองที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ 8 ปุชนิยสถานสูงของเมืองอาเวน อันเป็นบาปของอิสราเอล จะต้องถูกทำลาย ต้นไม้ที่ไม่มีหนามและผักที่มีหนามจะงอกขึ้นบนแท่นบูชาของเขา เขาจะร้องบอกกับกุกษ์เขาว่า “จงปกคลุมเราไว้” และร้องบอกเนินเขาว่า “จงลึ้มกับเราเถิด” 9 โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้กระทำบาปตั้งแต่สมัยกิเบอาห์ เขายังหยัดอยู่อย่างนั้น สงครามในกิเบอาห์ไม่มาทันลูกหลานแห่งความชั่วช้า 10 เราประสงค์จะลงโทษพวกเขา ชนชาติทั้งหลายจะประชุมกันสู้เขา เมื่อเขามัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแถวของเขา 11 เอฟราอิมเป็นวัวสาวที่ได้รับการสอน มันชอบนวดข้าว เราจึงหวงคองงามของมันไว้ แต่เราจะเอาเอฟราอิมเข้าเทียมแอก ยูดาห์ก็ต้องไถ ยาโคบต้องคราดสำหรับตนเอง 12 จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความเมตตา เจ้าจงไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ จนกระทั่งพระองค์จะเสด็จมาโปรดความชอบธรรมลให้แก่เจ้า 13 เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วมาแล้ว เจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความชั่วช้า เจ้าได้รับประทานผลของการมูสา ด้วยเหตุว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้าและในจำนวนพรสมของเจ้า 14 เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกทำลายอย่างกับกษัตริย์ซัลมันทำลายเมืองเบธราเนลในวันสงคราม พวกแม่ลูกฟาดลงอย่างยับเยินพร้อมกับลูกของนาง 15 เมืองเบธเอลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหละเพราะความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

ความรักของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลผู้ไม่มีบิดา

11 ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็อธิรักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์² พวกเขาจึงเรียกเขามากเท่าใด เขายังออกไปห่างจากพวกเขาเท่าใด เขากวายเป็นวัวตัวผู้แก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพสลักอยู่เรื่อยไป³ แต่เรานี้แหละสอนเอฟราอิมให้เดิน เราอุ้มเขากิ่งหลายไว้ แต่เขากลับใจไม่ว่า เราเป็นผู้รักษาเขาให้หาย⁴ เราอุ้มเขาด้วยสายแห่งมุนษยธรรมและด้วยปลอกแห่งความรัก เราเป็นผู้ถอดแอกที่ขากรรไกรของเขาออก และเราก็มล่งเสียงเขา⁵ เขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ แต่อัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของเขา เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมกลับมา⁶ ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเขา ทำลายกิ่งกิ่งหลายของเขาเสียและกลืนกินเขาเสีย เพราะแผนการของเขา⁷ ประชาชนของเขาโน้มไปในทางเห็นห่างจากเรา ถึงแม้พวกเขาเรียกเขากิ่งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์⁸ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัทมาห์ได้อย่างไร เราระงับเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบยิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความเอ็นดูของเราก็คุกรุ่นขึ้น⁹ เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เรารู้จัก เราจะกลับไปทำลายเอฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเขา เราจะไม่เข้าไปในเมือง¹⁰ เขากิ่งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาทดังราชสีห์ เออ พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท และบุตรกิ่งหลายของพระองค์จะตัวสั้นสะท้านมาจากทิศตะวันตก¹¹ เขาจะตัวสั้นสะท้านมาเหมือนนิกจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย เราจะให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹² เอฟราอิมได้กลิ่นล้อมเราไว้ด้วยความมูสา และวงศวานอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์หลวง แต่ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซื่ออยู่กับพวกวิสุทธีชน

พระเจ้าทรงประสงค์ให้อิสราเอลกลับมาหาพระองค์

12 เอฟราอิมเสียงตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเขากวีความมูสาและการรกร้าง เขากำพันธสัญญากับอัสซีเรียและชนเอาน้ำมันไปให้อียิปต์² พระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเขา และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเขา³ ในครรภ์ของมารดาเขายึดสันเท้าพี่ชายของเขา และโดยกำลังของเขาเอง เขาก็มีอำนาจกับพระเจ้า⁴ เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัย เขาร้องไห้และวิงวอนต่อพระองค์ เขาพบพระองค์ที่เบรเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเรานั้น⁵ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา⁶ “เหตุฉะนั้นเจ้าจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มั่น และรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ”⁷ เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามีตราขี้ฉ้อ เขารักที่จะมึบมึนคับ⁸ เอฟราอิมได้กล่าวว่า “แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนมั่งมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เขาจะไม่พบความชั่วช้านี้ว่าเป็นความบาปได้”⁹ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในเต็นท์อีก ดังในสมัยที่มีเทศกาลเสียงตามกำหนด¹⁰ เราได้พูดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยการรับใช้ของผู้พยากรณ์¹¹ มีความชั่วช้านี้ในกิเลอาดหรือแน่นอนเขากิ่งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอาวัวผู้ถวายบูชาในกิเลอาด เออ แทนบูชาของเขาที่จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา¹² ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา ท่านเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้ภรรยา¹³ พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง¹⁴ เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างขมขื่น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนองเขาด้วยความอภัยซึ่งเขาให้ตกลับพระองค์

พระเจ้าทรงลงโทษอิสราเอล

13 เมื่อเอฟราอิมพูดด้วยตัวสั้น เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย² เดียวนี้เขายังกำบาปมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้น กิ่งนั้น เขากล่าวว่า “สำหรับคนที่ถวายสัตวบูชาแต่สิ่งเหล่านี้ จงให้เขาจูบรูปปลุกวัว”³ เพราะฉะนั้นเขาจึงเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า เหมือนแกลบที่ลมพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม⁴ เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เขากิ่งหลายไม่รู้จักรบพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา⁵ เรานี้แหละที่คุ้นเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ⁶ เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขาก็อึดหน้า และจิตใจของเขาก็พยองขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงล้มเราเสีย⁷ ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะซุ่มคอยอยู่ตามทางอย่างเสือดาว⁸ เราจะตะครุบเขาอย่างกับแม่หมี่ที่ถูกพรากลูก เราจะฉีกอกของเขาและจะกินเขาเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าทุ่งจะฉีกเขา

อิสราเอลได้กลับใจเสียใหม่

⁹ โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้¹⁰ เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองกิ่งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเขาเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า “ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า”¹¹ เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย¹² ความชั่วช้านี้ของเอฟราอิมก็ห่อไว้ บาปของเขาก็เก็บสะสมไว้¹³ การเจ็บท้องเตือนให้เขาคลดกมาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอออกมา¹⁴ เราจะไล่เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไล่เขาให้พ้นความตาย โอ มัจจุราชเอ๋ย เราจะเป็นภัยพิบัติที่กิ่งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพินาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกบดบังไว้พันสายตาของเรา¹⁵ แม้ว่าเขาจะจงกงามขึ้นท่ามกลางพี่น้อง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และตาน้ำของเขาจะแห้งไป และน้ำพุของเขา ก็จะแห้งผาก ลมนี้จะรับของมีค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขา¹⁶ สะมาเรียจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ เขากิ่งหลายจะล้มลงด้วยดาบ การกบฏของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์จะถูกผ่าท้อง

การสารภาพและการกลับใจนำพระพรมา

14 โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เจ้าสะดุดก็เพราะความชั่วช้าของเรา ² จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮวาห์ จงทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย ³ อัสซูร์จะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่ขี่ม้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า ‘พระของเราทั้งหลาย’ แต่สิ่งที่มือของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะว่าในพระองค์ลูกกำพร้าพ้อพบพระกรุณาคุณ” ⁴ เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ของเขา เราจะรักเขาทั้งหลายด้วยเต็มใจ เพราะว่าความกริ้วของเราหันไปจากเขาแล้ว ⁵ เราจะเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว เขาจะหยั่งรากเหมือนเลบานอน ⁶ กิ่งก้านของเขาจะขยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน ⁷ เขาทั้งหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขา ก็จะกลับมา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเถาพุ่ม และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำอุ่นแห่งเลบานอน ⁸ เอฟราอิมจะกล่าวว่า “เราต้องเกี่ยวขี้อะไรกับรูปเคารพต่อไป” เราเองได้ยื่นเขาและคอยดูเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเขาก็ได้มาจากเรา ⁹ ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดที่ช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่าพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้ แต่ผู้ทรยศก็สะดุดอยู่ในทางนี้

โยเอล

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ โยเอล

เกี่ยวกับโยเอลเองเรารู้เพียงแต่ว่าเขาเป็นบุตรของเปรุเอล และเขาพยากรณ์ในยุดาห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. 800 เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับเอลีชา ซึ่งเป็นก่อนสมัยที่อิสราเอลเป็นเชลย และอาจจะเป็นในสมัยเดียวกันกับกษัตริย์โยอาซ เพราะเหตุว่าหนังสือ เล่มนี้ไม่ได้ออกชื่อของกษัตริย์ ไม่ว่าจะเป็นภาคเหนือหรือภาคใต้ก็ตาม เขาอาจจะเขียนเล่มนี้ขึ้นในประเทศยูดาห์ในตอนที่ยะโฮธาห์ (ผู้เป็นปุโรหิต) ครอบครองแทนโยอาซ ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ (2 พศด 24:1)

เขาเขียนถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งตึกแตกพร้อมกับฝนแล้ง และได้เปรียบเทียบเรื่องนี้กับการพิพากษาใน “วันแห่งพระเยโฮวาห์” เขาเขียนถึงการบุกรุกแห่งอิสราเอล การฟื้นฟูในวันฟื้นเทคนเตต จนถึงช่วง “วันสุดท้าย” แห่งพระคัมภีร์ใหม่ (2:28-31; กจ 2:14-21) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปรุเอล ว่าดังนี้ว่า ² ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ขอบอกฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินกึ่งสิ้น ขอบอกเจียคูฟัง สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ ³ ขอบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง

ภัยพิบัติแห่งการสาปแช่งในยูดาห์

⁴ สิ่งใดที่ตึกแตกวันยิวเดินกินเหลือ ตึกแตกวันยิวกินกินเสีย สิ่งใดที่ตึกแตกวันยิวกระโดดกินกินเหลือ ตึกแตกวันยิวกระโดดกินกินเหลือ ตึกแตกวันยิวคลานกินกินเสีย ⁵ เจ้าพวกขี้เมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องไห้เถิด นึกดื่มเหล้าจุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเถิด เพราะว่าน้ำจุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว ⁶ เพราะว่าประชาชาติหนึ่งได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขามีกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พันของมันเหมือนพันสิงโต เขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ⁷ มันได้ทำลายเถาของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย กิ่งก้านก็ดูยาวโพลน ⁸ จงโอดครวญอย่างหญิงพรหมจารีซึ่งคาดเอวด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกขให้สามีของเธอที่ได้เมื่อวัยสาว ⁹ รัญญูบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตผู้ปรนนิบัติของพระเยโฮวาห์ก็โสโคร ¹⁰ นากีร้าง พื้นดินก็โสโคร เพราะข้าวถูกทำลายเสีย น้ำจุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป ¹¹ โอ ชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเถิด โอ ผู้แต่งเถาจุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะผลของนากีถูกทำลายไปหมด ¹² เถาจุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็แห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอปเปิล ต้นไม้ในนาทั้งหลายก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ¹³ ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงคาดเอวและโอดครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติที่แทนบูชา จงคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบนอนค้ำคินสักคืนหนึ่ง เพราะว่ารัญญูบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน ¹⁴ จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินกึ่งสิ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์

ปัญหาต่างๆประกาศถึงความยากลำบากในอนาคตและวันแห่งพระเยโฮวาห์

¹⁵ อนิจจาหนอนวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ¹⁶ อาหารถูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของเราแล้ว เออ ความปิติและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ ¹⁷ เมล็ดพืชก็เนาอยู่ในดิน วาจก็รกร้าง ยุงก็หักพังลง เพราะว่าข้าวเหี่ยวแห้งไปเสียแล้ว ¹⁸ สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ผู่วัวก็จูงง เพราะว่าไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน ผู่งแกะก็อ่อนระอาไป ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้ในทุ่งนาเสียหมดแล้ว ²⁰ ถึงแม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่าน้ำในห้วยแห้งไป และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

คำพยากรณ์เรื่องกองทัพของชนชาติทั้งหลาย

2 จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเปล่งเสียงปลุกบนภูเขาบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินกึ่งสิ้นตื่นตัว เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว ² เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ ดุจแสงสว่างยามเช้าที่แผ่ปกคลุมไปที่ภูเขาทั้งหลาย ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่ง ตั้งแต่สมัยโบราณก็มิเคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่บัดนี้ไปก็จะมีอีกตลอดปีทั้งหลายชั่วอายุ ³ ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟไหม้อยู่ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้ามันทั้งหลาย พอให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้นมันเลย ⁴ ร่างของมันทั้งหลายเหมือนร่างของพวกม้า มันจะวิ่งเหมือนกับม้าสงคราม ⁵ เหมือนอย่างเสียงกรอบ มันจะแผ่นดินอยู่บนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟที่ไหม้ต่อข้าว เหมือนกองทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนเข้าสงคราม ⁶ เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหน้ามันก็จะกระสับกระส่าย ไบน้ำทุกคนก็จะชืดเซียว ⁷ มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปืนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตัว มันจะไม่แตกแถวออกไป ⁸ มันทั้งหลายจะไม่รวมกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุยดาบ มันก็มิได้รับบาดเจ็บ ⁹ มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปีนเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่าง เหมือนกับโจร ¹⁰ แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้ามัน ฟ้าสวรรค์จะสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอันแสง

กองทัพของพระเจ้าจะทำลายศัตรู

11 พระเยโฮวาห์จะทรงส่งพระสุรเสียงต่อนำกองทัพของพระองค์ เพราะค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระองค์นั้นมีเดชาบุภาพมาก เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้

คนอิสราเอลส่วนหนึ่งกลับใจเสียใหม่

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมาหาเราเสียเถิดด้วยความเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครวญ 13 จงฉีกใจของเจ้า มิใช่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า” จงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงอุปถัมภ์ด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ 14 ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรงอภัยพระพิโรธ คือให้มีรัษฎัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านแล้ว 15 จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ 16 จงรวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวบรวมเด็กๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าป่าออกจากเรือนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของตน 17 ให้ปุโรหิตคือผู้ประนินับตพระเยโฮวาห์คร่ำครวญอยู่ระหว่างเฉลียงและแท่นบูชา ให้ทูลว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเวทนาประชาชนของพระองค์ ขออย่าทรงกระทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่ประนามกัน เพื่อให้ประชาชนชาติครอบครองเหนือพวกเขา ควรหรือที่เขาคงกล่าวท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า ‘พระเจ้าของเขาคือใคร’”

พระเจ้าสัญญาว่าจะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้น

18 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงหวงแค้นแผ่นดินของพระองค์ และทรงสงสารประชาชนของพระองค์ 19 พระเยโฮวาห์จะทรงตอบประชาชนของพระองค์ว่า “ดูเถิด เราจะส่งข้าว น้ำองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้อิ่มหนำสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขาประนามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก 20 แต่เราจะถอนกองทัพทางทิศเหนือไปให้ห่างไกลจากเจ้า และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของมันจะหันไปทางทะเลด้านตะวันออก และกองหลังของมันจะหันไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็นคุ้งของมันจะลอยขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเป่าของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่หลายอย่าง 21 โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและเปรมปรีดิ์เถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำการใหญ่โตมาก 22 เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเถาพุ่มออกผลอย่างบริบูรณ์ 23 บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงประทานฝนต้นฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทพลงมาให้เจ้า คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูในเดือนแรก 24 ลานนวดข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำองุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ 25 เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตึกแต่นวัยบินได้กินเสีย ที่ตึกแต่นวัยกระโดด ตึกแต่นวัยคลาน และตึกแต่นวัยเดินได้กิน คือกองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้านั้น 26 เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำและสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะต้องขายหน้าอีก 27 เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก ประชาชนของเราจะต้องขายหน้าอีก

ในวาระสุดท้ายพระเจ้าจะทรงเทพวิญญาณของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งปวง

28 ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต 29 ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพวิญญาณของเรามาเหนือกระดูกทั้งคนใช้ชายหญิง 30 เราจะสำแดงลางมหัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและเสาคัน 31 ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและน่าสยดสยองแห่งพระเยโฮวาห์จะมาถึง 32 และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์จะรอดพ้น เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย”

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

3 “เพราะ ดูเถิด ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เมื่อเราให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิม

พระเจ้าจะทรงลงโทษบรรดาประชาชาติที่บีบบังคับอิสราเอล

2 เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท และเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเขาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา เพราะว่าเขาได้กระจ่ายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา 3 และได้จับสลากเอาประชาชนของเรา และให้เด็กผู้ชายเป็นข้าของหญิงโสเภณี และขายเด็กผู้หญิงไปซื้อเหล้าองุ่น และดื่ม 4 โอ ไทรและไซดอน และประเทศฟีลิสเตียทุกแคว้นเอ๋ย เจ้าจะเอาอะไรกับเรา เจ้าจะแก้แค้นเราหรือ ถ้าเจ้าสนองเราอยู่ เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าเหนือศีรษะของเจ้าอย่างฉับพลันและอย่างรวดเร็ว 5 เพราะเจ้าได้เอาเงินของเราและทองคำของเราไป และเอาทรัพย์สมบัติทั้งคั้งของเราไปยังบรรดาวิหารของเจ้า 6 เจ้าได้ขายประชาชนยูดาห์และเยรูซาเล็มให้แก่พวกกรีก ถอนเขาไปไกลจากแดนเมืองของเขา 7 ดูเถิด เราจะกระตุ้นเขาจากสถานที่ซึ่งเขาขายเขาไปนั้น เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าบนศีรษะของเจ้าเอง 8 เราจะขายบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าไว้ในมือของคนยูดาห์ และเขาก็กินเขาไปยังคนเสบา แก่ประชาชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์สิ้นพระวาจาแล้ว” 9 จงประกาศข้อความต่อไปนี้ให้นานาประชาชาติทราบ ว่า จงเตรียมทำการรบ จงปลุกใจชายฉกรรจ์ทั้งหลาย ให้พลรบทั้งสิ้นเข้ามาใกล้ ให้เขาขึ้นมาเถิด 10 จงตีฆาตกลอนาของเจ้าให้เป็นดาบ และตีขอสัดของเจ้าให้เป็นขวาน ให้คนอ่อนแอพูดว่า “ฉันเป็นนักรบ” 11 บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงรวมกันอยู่ล้อมรอบ จงรีบมาเถิด จงเรียกประชุมกันที่นั่น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงนำนักรบของพระองค์ลงมา 12 ให้บรรดาประชาชาติ

ตื่นตัวและขึ้นมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่นเราจะนั่งพิพากษาบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบ¹³ จงเอาเคียวเกี่ยวเถิด เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว เข้าไปซี ย่ำเลย เพราะบ่อย่ำบ่อน้ำกำลังเต็ม บ่อเก็บน้ำจืดล้นแล้ว เพราะว่าความช่วยเหลือของเขาทั้งหลายมากมายนัก¹⁴ มวลชนมวลชนในหุบเขาแห่งการตัดสิน เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้วในหุบเขาแห่งการตัดสิน¹⁵ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะดับแสง¹⁶ พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนากจากศิโยน ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม และฟ้าสวรรค์กับพิภพก็จะหวั่นไหว แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความหวังแห่งประชาชนของพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนอิสราเอล

การกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอล

¹⁷ “ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ประทับในศิโยน ภูเขาบริสุทธิ์ของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองบริสุทธิ์ จะไม่มีคนต่างด้าวผ่านเมืองนั้นไปอีกเลย¹⁸ และอยู่มาในวันนั้นจะมีน้ำจืดใหม่หยดจากภูเขา และมีน้ำนมไหลมาจากเนินเขา และห้วยทั้งสิ้นของยูดาห์จะมีน้ำไหล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และรดหุบเขาซีกิม¹⁹ อียิปต์จะกลายเป็นที่รกร้าง และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติยูดาห์ เพราะว่าเขาระทำให้โลหิตที่ปราศจากความผิดตกในแผ่นดินของเขา²⁰ แต่ยูดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิรันดร์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อาศัยอยู่ทุกชั่วอายุ²¹ เราจะชำระเลือดของเขาซึ่งยังมีได้รับการชำระ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตในศิโยน”

อาโมส

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ “อาโมสผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา” (1:1) อาโมส (ปีก่อน ค.ศ. 776-763) พยากรณ์และเขียนก่อนผู้พยากรณ์โยเอลในอาณาจักรเหนือในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 เขาอยู่สมัยเดียวกันกับโฮเซยา และอาจจะอยู่สมัยเดียวกันกับอิสยาห์ (1:1) เขาพยากรณ์ว่าประเทศซีเรีย โทรส อัมโมน โมอับกับอิสราเอลจะถูกพิพากษาลงโทษ เขาพยากรณ์ว่าภัยพิบัติจะมาในสมัย “วันแห่งพระเยโฮวาห์” แล้วหลังจากนั้นจะตั้งอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

การพิพากษาประเทศต่างๆจะเกิดในทันทีและในอนาคต

1 ถ้อยคำของอาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาซ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี ² ท่านกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิริหนากจากศิโยน และจะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโศกเศร้า และยอดภูเขาการเมลก็จะเหี่ยวไป” ³ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของดามัสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาก็หลายได้นวดกิลอาดด้วยเลี่ยนเหล็กสำหรับนวดข้าว ⁴ แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของฮาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนฮาดัดเสีย ⁵ เราจะหักดาสดาประตุมืองดามัสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่ราบอาเวน และผู้คนที่ถือคทาจากทิวเขาของเอเดน และประชาชนซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองคิร” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของภาษาสามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขากวาดประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม ⁷ แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองภาษา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย ⁸ เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากอิชโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอิชเคโลน เราจะหันมือของเราต่ออูเอโครน ชาวฟิลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของเมืองโทระ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ได้ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ ¹⁰ แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองโทระ ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย” ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ไล่ตามน้องของเขาด้วยดาบ และสลัดความสงสารทิ้งเสียสิ้น ความโกรธของเขาจับก่อนอยู่ตลอดเวลา และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์ ¹² แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเกมาน ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสราห์” ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของคนอัมโมน สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองกิเลอาด เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน ¹⁴ แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบามห์ และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายุอันแรงกล้าในวันที่มีลมหมุน ¹⁵ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

2 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของเมืองโมอับ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน ² แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครีโอกเสีย และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอแหลม ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร ³ เราจะตัดผู้วิญญูออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้วิญญู” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

การพิพากษาต่อโมอับ ยูดาห์และอิสราเอล

⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาปฏิเสธรื้อไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการมุสาของเขาได้พาให้เขาหลงเจิ่นไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว ⁵ แต่ เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย” ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า “เพราะเหตุการณ์ระเบิดของอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงิน และขายคนขัดสนเอารองเท้าคู่เดียว ⁷ ซึ่งกระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของคนจน และปลักคนที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขาเข้าหาหญิงคนเดียวกัน เพื่อลบลูนามบริสุทธิ์ของเรา ⁸ ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่น อยู่บนเสื่อผ้าที่เขาขีดมาเป็นประกัน และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทิ้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ ⁹ เรายังได้ล้างผลาญคนอาโมไรต์ตรงหน้าเขา ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนสิดาร์ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับต้นโอ๊ก เขากำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย ¹⁰ เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้้นำเจ้าถึงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์ ¹¹ เราได้ตั้งบุตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาศีร์ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นความจริงดังนี้หรือ” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ¹² “แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า ‘เจ้าอย่าพยากรณ์เลย’ ¹³ ดูเถิด เจ้ากดเราลง เหมือนเกวียนที่เต็มไปด้วยพ่อนข้าวกดยัดลง ¹⁴ ฉะนั้นการหนีจะปราศไปจากผู้มีฝีเท้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามารถเสริมกำลังของเขา คนที่มีกำลังมากจะช่วยชีวิตของตนก็ไม่ได้ ¹⁵ ผู้ที่ถือคันธนูจะไม่ยืนยงอยู่ได้ ผู้มีฝีเท้าเร็วก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้ หรือผู้ที่ขี่ม้าก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน ¹⁶ และผู้ที่มีใจกล้าหาญท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างเปลือยเปล่าในวันนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

ความยากลำบากสำหรับทุกตระกูลของอิสราเอล

3 โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเรานำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า ² “ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เรารู้จัก ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า ³ สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือ นอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน ⁴ สิงโตจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิงโตหนุมจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย มันจะร้องออกมาจากถ้ำของมันหรือ ⁵ ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ นกจะลงมาติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ กับจะลั่นขึ้นจากดินได้หรือ ⁶ เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ จะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง ⁷ แก้วร้ององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมีได้ทรงกระทำอะไรเลย โดยมิได้เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์คือผู้พยากรณ์ ⁸ สิงโตแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ” ⁹ จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อิชโดด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า “จงประชุมกันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย และพินิจดูความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น” ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่สำสมความรุนแรงและการโจรกรรมไว้ในปราสาททั้งหลายของเขา” ¹¹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนั้นว่า “จะมีปฏิปักษ์ผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขาจะบั่นทอนขุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น” ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า “ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเขาขายสองขาหรือหูซึ่งหนึ่งมาจากปากสิงโตได้จับได้ คนอิสราเอลผู้หนึ่งที่มุมหนึ่งของเตี้ยในสะมาเรีย และบนที่นอนในดามัสกัสจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ดังนี้” ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า “ฟังซิ และเป็นพยานกล่าวโทษวงศวานของยาโคบเถิด ¹⁴ ว่าในวันที่เรากำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเขา เราจะกำโทษแก่คนบูชากันทั้งหลายของเมืองเบรเอลด้วย ซึ่งงอนที่แก่คนบูชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน ¹⁵ เราจะโจมตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่แก่คนบูชาเท็จของเมืองเบรเอล

4 “แม้ว่าทั้งหลายแห่งเมืองบาซาเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสะมาเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน และขี้คนขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า ‘เอามาซิคะ เราจะได้อิ่มกัน’ ² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงปฏิเสธคุณงามไว้ด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเถิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาขอเกี่ยวเจ้าไป จนถึงคนที่สุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด ³ และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม้วันทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรซข้างหน้าต และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁴ “จงมาที่เบรเอล มาทำการละเมิดมาที่กิลกาลสิ มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำสับซักรหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี ⁵ จงเผาบูชาโมกนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยไขมันธรม จงโฆษณา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้” องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงให้อิสราเอลระลึกถึงการลงโทษในอดีต

⁶ “ทั่วไปทุกเมือง เราให้ฝนของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁷ “เราได้ยับยั้งฝนไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง อีกเมืองหนึ่งไม่ให้ฝน นาแห่งหนึ่งมีฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เกี่ยวแห้ง ⁸ ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็ตื่นตื่นไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จักอิ่ม เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁹ “เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าวมันและขี้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า พร้อมต้นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิตผล ตึกแตกก็มากิน เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁰ “เราให้โรครอบาตอย่างที่เกิดในอียิปต์ มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาบ้ำทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความน่าหมิ่นที่ค่ายของเจ้าคลุ้งเข้าจุมูกเจ้า เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹¹ “เราคว่ำเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าคว่ำเมืองไลโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดินพินที่เขาคีบออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹² “โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า” ¹³ เพราะดูเถิด พระองค์ผู้ป็นภูเขาและสร้างลม และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนินบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

การคร่ำครวญเรื่องวงศวานอิสราเอล

5 โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำนี้ ซึ่งเรากล่ำครวญถึงเจ้าว่า ² “พรหมจารีอิสราเอลล้มลงแล้ว และเธอจะไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพยุงเธอขึ้นอีก” ³ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า “เมืองที่มีคนออกไปพันหนึ่งจะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศวานของอิสราเอล” ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศวานอิสราเอลดังนั้นว่า “จงแสวงหาเรา และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ ⁵ แต่อย่าแสวงหาเบรเอล และอย่าเข้าไปในกิลกาล หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา เพราะว่ากิลกาลจะต้องตกไปเป็นชเลยเป็นแน่ และเบรเอลก็จะสูญไป” ⁶ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงพลุ่งออกมาอย่างไฟในวงศวานโยเซฟ โฟจะเผาพลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบรเอลได้ ⁷ เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้ชอบอย่างบอระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน ⁸ จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวโต และเป็นผู้ทรงกลับเงามัจจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาและไปรยน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ⁹ ผู้ทรงกระทำให้ผู้ที่ถูกปล้นแวบเข้าสู่ผู้แข็งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ ¹⁰ เขากันหลายเคลียดผู้ที่กล่าวเตือนที่ประตูเมือง และเขากันหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม ¹¹ เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาส่วยข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสกด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่รุ่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้อิ่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น ¹² เพราะเรารู้ว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ข่มใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง ¹³ เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญาจะนิ่งเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย ¹⁴ จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำรงชีวิต

อยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น ¹⁵ จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่ออวงค์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น

วันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

¹⁶ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า “ตามถนนทุกสายจะมีการร่ำไห้ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า ‘อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย’ เขาจะร้องเรียกชื่อนาห์โบกี และให้ผู้ชายนำเพลงโศกโศกโศก ¹⁷ ในสวนองุ่นทั้งสี่จะมีการร่ำไห้ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁸ วับริแต่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่าง ¹⁹ อย่างกับคนหนีสิงโตไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าฝาผนังและงูก็กัดเอา ²⁰ วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีแสงสว่าง

พระเจ้าทรงดูหมิ่นวันเทศกาลที่ไร้ความชอบธรรม

²¹ “เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ยอมกลับในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย ²² แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อันพ้องของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู ²³ จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ²⁴ แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างสำราญที่ไหลอยู่เป็นนิตย์ ²⁵ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ ²⁶ เจ้าทิ้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเสสและพระซ็อน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเอง ²⁷ เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป” พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ

การลงโทษชนชาติอิสราเอล

6 “วับริแต่ผู้ที่เอกเขนอยู่ในศิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติขึ้นเอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลมาหานั้นนะ ² จงไปยังเมืองกาลเนห์ และดูเอาเถาะ จากที่นั่นก็ไปยังฮามัทเมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟิลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านี้หรือ หรืออาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาเขตเมืองของเจ้าหรือ ³ เจ้าผู้ที่ยากพลัดวันสนองความร้ายให้เนิ่นไป แต่กลับนำเอาบัลลังก์แห่งความการุณให้เข้ามาใกล้ ⁴ วับริแต่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอกวัว ⁵ และร้องเพลงไร้สาระประสานเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีขึ้นใหม่ ⁶ ผู้ใช้ขามใส่น้ำองุ่นดื่ม และโซลมัตด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ ⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้เขาจะต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย และเสียงอึงคะนึงของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป” ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า “เราสะอิดสะเอียนความล้ำเลิศของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย” ⁹ ต่อมาถ้าในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สิบคน เขาจะต้องตายหมด ¹⁰ และเมื่อลงของผู้ใด คือผู้ที่เผาเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือนนั้นว่า “ยังมีใครอยู่กับเจ้าหรือ” เขาจะตอบว่า “ไม่มี” และเขาจะกล่าวว่ “จิจิ อย่าให้เรากลับพระนามของพระเยโฮวาห์” ¹¹ เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กก็จะแตกเป็นจุล ¹² มีจระเข้บนศิลา หรือ มีคนหนึ่งคนใดใช้วัวไถที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้ขมอย่างดีหมี และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้ขมอย่างบอระเพ็ด ¹³ เจ้าทั้งหลายผู้แปรปรวนอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า “เราได้ยึดเขาสัตว์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรามีใช่หรือ” ¹⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อสูเจ้า และเขาจะบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทถึงแม่น้ำแห่งถิ่นทุรกันดาร”

พระเจ้าทรงบรรเทาการทำโทษ แล้วลงโทษต่อไป

7 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตึกแตน เมื่อพืชชุ่มหลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นพืชชุ่มหลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว ² และต่อมาเมื่อตึกแตนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอร้องให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กน้อย” ³ เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “จะไม่เป็นไปอย่างนี้” ⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย ⁵ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอร้องให้อภัยทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กน้อย” ⁶ เกี่ยวด้วยเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย” ⁷ พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยใช้สายตึง มีสายตึงอยู่ในพระหัตถ์ ⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร” และข้าพเจ้าทูลว่า “สายตึงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า” แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด เราจะเอาสายตึงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเขาไปอีก ⁹ สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสราเอลจะรกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสู่วงศ์วานโยโรโบอัมด้วยดาบ”

อามาซียาสั่งให้อาโมสออกจากเมืองเบรเอล

¹⁰ แล้วอามาซียาส์ปุโรหิตแห่งเบรเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า “อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขากินแผ่นดิน ¹¹ เพราะอาโมสได้กล่าวดังนี้ว่า ‘เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเขา’” ¹² และอามาซียาส์พูดกับอาโมสว่า “โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนีไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ ไปรับประทานอา-

หารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเกิด ¹³ ออย่ามาพยากรณ์ที่เบรเอลอีกเลย เพราะว่านี่เป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์”

อาโมสตอบผู้ที่กล่าวหาท่าน

¹⁴ อาโมสจึงตอบอามาซียาห์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลไม้ ¹⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามฝูงแพะแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ไปซิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา’ ¹⁶ ฉะนั้นบัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า ‘อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศัควาบอิสอัค’ ¹⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า ‘กรรยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีในเมือง บุตรชายหญิงของท่านจะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะขึงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของท่านเป็นแน่”

ผลไม้ฤดูร้อนที่เปื่อยเน่า

8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูกูเกิด มีกระเจาดผลไม้ฤดูร้อนกระเจาดหนึ่ง ² และพระองค์ตรัสว่า “อาโมส เจ้าเห็นอะไร” และข้าพเจ้ากล่าว “ผลไม้ฤดูร้อนกระเจาดหนึ่ง พระเจ้าข้า” แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย” ³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงร่ำไห้ จะมีศพมากมายทุกแห่งทั้งไว้เจียบๆ”

พระเจ้าทรงคำนวณบาปทั้งหลายของอิสราเอล

⁴ โอ ท่านผู้เหยียบย่ำคนขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้ ⁵ โดยกล่าวว่า “เมื่อไรหนอวันขึ้นคำจะหมดไป เราจะได้ขายข้าวของเรา เมื่อไรหนอวันสะบาโตจะพ้นไป เราจะได้อาข้าวสาธิตออกขาย เราจะได้กระทำเอฟาห์ให้ย่อมลง และกระทำเชลให้โตขึ้น และหลอกคำด้วยตาชั่งชั่ง ⁶ เพื่อเราจะได้อื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่ง เออ และขายกากข้าวสาธิต” ⁷ โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณว่า “แน่นอนทีเดียว เราจะไม่มีสิมการกระทำของเขาสักอย่างเดียวเป็นนิยติ ⁸ แผ่นดินจะไม่หวั่นไหว เพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ ถูกขัดไปขัดมาและยวบลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์มิใช่หรือ” ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาที่ยังวันกระทำให้โลกมืดไปในกลางวันเสกๆ ¹⁰ เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทั่วไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น” ¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า “ดูกูเกิด วันเวลาที่มาถึง เมื่อเราจะส่งทุกภิกษัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหาร หรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹² เขาทั้งหลายจะท่องเกี่ยวกับทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระเยโฮวาห์ แต่เขาจะไม่พบ ¹³ ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆ และคนหนุ่มจะสลบไสลเพราะความกระหาย ¹⁴ บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสะมาเรีย และกล่าวว่า ‘โอ ดานเอ๋ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด’ และว่า ‘พระบรรดาของเบเออร์เซบามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด’ เขาเหล่านี้จะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย”

อิสราเอลจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก (พบ 28:63-68)

9 ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า “จงตีที่หัวเสาเพื่อให้ธรณีประตูหวั่นไหว และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆเหมือนศีรษะของประชาชนทั้งหมด คนที่ยังเหลืออยู่เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว ² แม้ว่าเขาจะขุดไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะขึ้นไปฟ้าสวรรค์ เราจะนำเขาลงมาจากที่นั่น ³ แม้ว่าเขาจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาคาร์เมล เราจะหาเขาที่นั่นแล้วจับเขามา แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่ก้นทะเลให้พันตาเรา เราจะบัญชาขงูที่นั่น และมันจะกัดเขา ⁴ แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย เราจะบัญชาดาบที่นั่น และดาบจะฆ่าเขาเสีย เราจะจ้องมองดูเขาอยู่เป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี” ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา พระองค์ผู้ทรงแตะต้องแผ่นดิน และแผ่นดินก็ละลายไป และบรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไว้ทุกข์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ และยวบลงอีกเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์ ⁶ ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์ และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาแล้วรดน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์ ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “โอ คนอิสราเอลเอ๋ย แก่เราเจ้าไม่เป็นเหมือนคนเอธิโอเปียดอกหรือ เรามีได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์หรือ และพาคนฟิลิสเตียมาจากคิฟโธร์ และพาคนซีเรียมาจากคีร์หรือ ⁸ ดูกูเกิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชอาณาจักรอันบาปหนา และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศัควาบยาโคบให้สิ้นเสียทีเดียว” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁹ “เพราะว่า ดูกูเกิด เราจะบัญชาและจะสั่งวงศัควาบอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสันตะเกรง แต่ไม่มีเม็ดใดสักเม็ดเดียวที่ตกลงถึงดิน ¹⁰ คนบาปทั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือผู้ที่กล่าวว่า ‘ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา’

ราชาธิปไตยของดาวัดจะฟื้นดังเดิม

¹¹ ในวันนั้น เราจะยกพลับพลาของดาวัดซึ่งพังลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ่อมช่องชำรุดต่างๆเสีย และจะยกที่ปรักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล ¹² เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา” พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ

ทั้งแผ่นดินอิสราเอลและคนอิสราเอลจะได้รับพระพรในอาณาจักร **1000** ปี

¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่ไถจะกับคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ำพลองุ่นจะกับคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสี่จะละลายไป ¹⁴ เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม เราจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เราจะปลูกสวนองุ่นและต้อนน้ำองุ่นของสวนนั้น เราจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน ¹⁵ เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย” พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่ตรัสดังนี้แหละ

โอบาดีห์

เราไม่รู้ว่าโอบาดีห์เป็นผู้ใด หรือว่าเขาพยากรณ์ที่ไหนหรือเมื่อไร เราไม่รู้ว่าบิดาของเขาชื่ออะไร ชื่อ โอบาดีห์ หมายความว่า “ผู้คุ้มครอง” หรือ “ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์” เขาอาจจะเป็นโอบาดีห์ที่กล่าวถึงใน 1 พกษ 18:3; 1 พศด 9:16; 8:38; 27:19 เขาอาจจะอยู่ที่ประเทศยูดาห์ (1:11)

เล่มนี้มีคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาต่อประเทศเอโดม (1:6, 8, 19, 21) เป้าหมายของเล่มนี้คือเพื่อแสดงว่าเอโดมจะต้องถูกพิพากษา เพราะเหตุเขาข่มเหงชาวกรุงเยรูซาเล็ม นี่อาจจะเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับ 2 พกษ 8 และ 2 พศด 21 (ประมาณปีก่อน ค.ศ. 800) หนังสือเยเรมีย์ 49:7-22 มีคำพยากรณ์เช่นกันต่อเอโดม

ความหายนะจะมาถึงเอโดม

1 นิมิตของโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องเอโดมดังนี้ว่า เราได้ยื่นข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ กูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่า “จงลุกขึ้นเถิด ให้เราลุกไปทำสงครามกับเมืองเอโดม” ² ดูเถิด เราได้กระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นอย่างมาก ³ ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ที่อาศัยของเจ้าอยู่สูง เจ้ารำพึงอยู่ในใจว่า “ผู้ใดจะให้เราลงมายังพื้นดิน” ⁴ แม้ว่าเจ้าเห็นขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้ว่ารังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁵ ถ้าขโมยเข้ามาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นเข้ามาในเวลากลางคืน (เจ้าจะถูกทำลายสักเท่าใด) เขาจะไม่ขโมยเพียงพอกแก่ตัวของเขาเท่านั้นหรือ ถ้าคนเก็บของเข้ามาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งของตกค้างไว้บ้างหรือ ⁶ ขีวของของเอชเชอราได้ถูกรื้อคั้นสักเท่าใดหนอ ทรัพย์สมบัติซึ่งซ่อนไว้ก็ถูกค้นไปหมด ⁷ พันธมิตรทั้งสิ้นของเจ้าได้ขับเจ้าไปทิ้งพรมแดน สหมิตรของเจ้าได้ล่อลวงเจ้า เขากลับสู้ชนะเจ้าเสียแล้ว มีตรรก์กินขีวเหมือนกับเจ้าก็วางกับดักเจ้า เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจอะไรเสียเลย ⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเราจะไม่ทำลายคนฉลาดให้สิ้นไปจากเอโดม และทำลายความเข้าใจเสียจากภูเขาเอชเชอราหรือ ⁹ โอ เกมานเอ๋ย ชายผู้มีกำลังทั้งหลายของเจ้าจะชยาด จนในที่สุดทุกคนที่มาจากภูเขาเอชเชอราจะถูกตัดขาดเสียด้วยการสังหาร

ความบาปของเอโดมต่ออิสราเอล

10 เหตุเพราะความรุนแรงที่กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้าไว้ เจ้าจะต้องถูกตัดขาดออกไปเป็นนิรันดร์ ¹¹ ในวันที่เจ้ายื่นเป็นปฏิปักษ์ ในวันที่คนต่างด้าวนำกำลังของเขาไปเป็นเชลย และคนต่างชาติเข้ามาทางประตูเมือง เขาจับสลากเอากรุงเยรูซาเล็มกัน เจ้าก็เหมือนคนเหล่านั้นคนหนึ่ง ¹² เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ด้วยความพอใจในวันที่น้องชายของเจ้ารับเคราะห์ในวันนั้น เจ้าไม่ควรเปรมปรีดีเย้ยประชาชนยูดาห์ในวันที่เขากิ่งหลายถูกทำลาย เจ้าไม่ควรจะโอ้อวดในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก ¹³ เจ้าไม่ควรเข้าประตูเมืองแห่งประชาชนของเราในวันแห่งหายนะของเขา เออ เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ในเรื่องภัยพิบัติของเขาในวันแห่งหายนะของเขา เจ้าไม่ควรจะเข้ารับทรัพย์สินของเขาไปในวันแห่งหายนะของเขา ¹⁴ เจ้าไม่ควรจะยืนสกดทางแยก เพื่อจะกำจัดพวกที่หลบหนีของเขา เจ้าไม่ควรจะมอบพวกที่เหลืออยู่ให้แก่ศัตรูของเขาในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก

การรื้อทำลายเอโดม เปรียบได้กับวันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

15 เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้ประชาชนที่ทั้งสิ้นเข้ามาแล้ว เจ้ากระทำแก่เขาอย่างไร ก็จะมีผู้มากระทำแก่เจ้าอย่างนั้น การตอบแทนของเจ้าจะกลับมามากจนศีรษะของเจ้าเอง ¹⁶ เจ้าตั้งอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของเราฉันใด ประชาชาติที่ทั้งสิ้นก็จะตั้งไม่หยุดฉันนั้น เออ เขาจะตั้งแล้วก็โอนเอนไป เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่เคยเกิดมา

ในยุค 1000 ปี อิสราเอลจะได้แผ่นดินของเอโดมเป็นกรรมสิทธิ์

17 แต่จะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยน และที่นั่นจะบริสุทธิ์ และวงศวานของยาโคบจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ¹⁸ วงศวานของยาโคบจะเป็นไฟ วงศวานของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และวงศวานของเอชเชอราจะเป็นตอขีว ไฟและเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย วงศวานของเอชเชอราจะไม่มีใครรอดได้เลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ล้นพระวาจาแล้ว ¹⁹ คนเหล่านั้นที่อยู่ในภาคใต้จะได้ภูเขาเอชเชอราเป็นกรรมสิทธิ์ คนเหล่านั้นที่อยู่ในที่ราบจะได้แผ่นดินฟิลิสเตีย เขาจะได้แผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรียเป็นกรรมสิทธิ์ และเบนยามินจะได้กิเลอาดเป็นกรรมสิทธิ์ ²⁰ พลโยธาของอิสราเอลที่เป็นเชลยจะได้ที่ซึ่งเป็นของคนคานาอันไกลไปจนถึงศาเฟทเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนพวกเชลยชาวเยรูซาเล็มที่อยู่ในเศฟาราดจะได้หัวเมืองในภาคใต้เป็นกรรมสิทธิ์ ²¹ พวกผู้ช่วยให้พ้นจะขึ้นไปที่ภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขาเอชเชอรา และราชอาณาจักรนั้นจะตกเป็นของพระเยโฮวาห์

โยนาห์

โยนาห์เกิดที่เมืองกัทเทเฟอร์แคว้นกาลิลี ทรูกลเศบูลุน ในอาณาจักรเหนือ เขารับใช้ในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 (2 พกษ 14:23-25) โยนาห์เป็นบุตรอามิทัย (1:1; 2 พกษ 14:23-25)

หนังสือโยนาห์ได้รับการดูถูกจากผู้สงสัยและคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้ามากกว่าเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ แต่เล่มนี้ได้รับการพิสูจน์ว่า เป็นความจริงมากกว่าเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์เดิม และประวัติศาสตร์รับรองว่าโยนาห์คนนี้มีจริง พระเยซูได้อ้างถึงเรื่องของโยนาห์ว่าเป็นความจริงในเมื่อพระองค์ทรงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับการถูกฝังไว้ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์เอง (มธ 12:39-41) เพราะเหตุว่าพระเยซูได้เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริง คนใดๆที่ปฏิเสธเรื่องนี้ก็เป็นคนชั่ว พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์นี้ทรงสามารถช่วยโยนาห์ให้พ้นจากปลาวาฬ และทรงสามารถช่วยพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายได้เช่นกัน

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์

- 1** พระวอนของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทัยว่า ² “จงลุกขึ้นไปยังนิเนเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนี้ เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว”

โยนาห์ได้กบฏและขึ้นเรือหนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่

³ แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองการชิจจากพระพิภพพระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองการชิจ ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองการชิจให้พ้นจากพระพิภพพระเยโฮวาห์ ⁴ แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนนำกำปั่นกำปั่นจะอับปาง ⁵ แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาโยนสินค้าในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท ⁶ นายเรือจึงมาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “โอ เจ้าคนขี้เข่าเอ๋ย อย่างไรก็ตามนี้ ลุกขึ้นซิ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ” ⁷ เขาก็พากันชักชวนกันว่า “มาเถอะ ให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบว่า ใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา” ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์ ⁸ เขาก็พูดกับท่านว่า “จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหาถิ่นทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน” ⁹ และท่านจึงตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้าย่าเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห่ง” ¹⁰ คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า “ท่านกระทำการอะไรเช่นนี้หนอ” เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพิภพพระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น ¹¹ เขาก็พากันจึงกล่าวแก่ท่านว่า “เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา” เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

ปลาหมึกมาตัวหนึ่งได้กลืนโยนาห์เข้าไป

¹² ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง” ¹³ ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็ช่วยกันตรึงเชือกอย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นตามเขาไว้ ¹⁴ เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย” ¹⁵ เขาก็จับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง ¹⁶ คนเหล่านั้นก็ย่ำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาก็พากันก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้ ¹⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลาวันสามวันสามคืน

โยนาห์อธิษฐานและได้รอดพ้นไป

2 แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น ² ว่า “ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์ ³ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว ⁴ ข้าพระองค์จึงทูลว่า ‘ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเฝ้าหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก’ ⁵ น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่ ⁶ ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับดาลประตูปิดกั้นข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเปื่อยเน่า ⁷ เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ ข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁸ บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย ⁹ แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโมกษานาพระคุณ ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์” ¹⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไว้บนแผ่นดินแห้ง

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์อีก โยนาห์ประกาศและคนนินะเวห์กลับใจ

3 แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า ² “จงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า” ³ ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนินะเวห์ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนินะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากทีเดียว ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน ⁴ โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า “อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกคว่ำ” ⁵ ฝ่ายประชาชนนครนินะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อุดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด ⁶ กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนินะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า ⁷ พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนินะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า “คนหรือสัตว์ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ ⁸ ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการการุณซึ่งมือเขากระทำ ⁹ ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อที่เราจะมีได้พินาศ” ¹⁰ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขา

โยนาห์โกรธ

4 เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ ² ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มีใช้หรือ นี่แหละเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทาร์ซิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่”

พระเจ้าทรงสอนและว่ากล่าวโยนาห์

⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีอยู่หรือ” ⁵ แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ที่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น ⁶ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก ⁷ แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป ⁸ ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันตกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า “ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่” ⁹ แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า “ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นดีอยู่แล้วหรือ” ท่านทูลว่า “ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า” ¹⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวดุดกัน ¹¹ ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนินะเวห์นครใหญ่ นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลื้อยเป็นอันมากด้วย”

มีคาห์

มีคาห์เป็นชาวเมืองโมเรเซทแห่งประเทศยูดาห์ (1:14) เราไม่ทราบเกี่ยวกับครอบครัวหรือประวัติของเขา แต่เราทราบว่าเขาเป็นชาวเมืองโมเรเซท (1:1; ยรม 26:18) ตามข้อที่ 1 เราเห็นว่ามีคาห์อยู่สมัยเดียวกับอิสยาห์ (อสย 1:1) และเขาพยากรณ์ในรัชสมัยกษัตริย์โยราม อาหัส และเฮเซคียาห์ ใน 4:1-8 มีคาห์ได้พยากรณ์ถึงการรวบรวมและความรอดของอิสราเอลและถึงอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซูด้วย คำอันไพเราะมาก เขาได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลย การบุกกรุกแห่งกรุงเยรูซาเล็ม การบังเกิดของพระเยซูที่หมู่บ้านเบธเลเฮม (5:2) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู ในมธ 10:35-36 พระเยซูได้อ้างข้อความจากหนังสือมีคาห์ หนังสือเล่มนี้มีอยู่ 3 ภาค แล้วแต่ละภาคได้เริ่มต้นด้วยคำว่า “จงฟัง”

พระเจ้าทรงมีเรื่องกล่าวโทษแก่สะมาเรียและยูดาห์

1 พระวอนของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมีคาห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยราม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม ² ประชาชนทั้งหลายเอ๋ย ทุกคนจงฟัง โอ พิกพเอ๋ย และสารพัดที่อยู่ในัน จงฟัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ³ เพราะ ดุเถิด พระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมา ทรงเหยียบย่ำที่สูงของพิกพ ⁴ เขาจะละลายไปภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกฝ่าเหมือนขี้ผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่เทลงมาตามขั้น ⁵ เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สะมาเรียมิใช่หรือ ปูนีย์สถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ ⁶ เหตุฉะนั้น เราจะกระทำสะมาเรียให้เป็นกองสิ่งปรักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง ⁷ รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ คำจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำรูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยคำจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นคำจ้างของหญิงแพศยา ⁸ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงร่ำไห้และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปไหนๆ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่ำไห้ดุจดั่งมึงกร และเสียงครวญครางดุจนกเค้าแมว ⁹ เพราะว้ารอยแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเรา คือถึงเยรูซาเล็ม ¹⁰ อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าร้องไห้ไปเลย จงเกลือกกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่นในวงศ์วานอัฟราห์ ¹¹ ชาวเมืองซาฟร์เอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม่ได้ออกมาในเมื่อเบรเอเชลร่ำไห้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า ¹² เพราะว่าชาวมาโรทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม ¹³ โอ ชาวเมืองลาซิชเอ๋ย จงเทยม้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า ¹⁴ เพราะฉะนั้นเจ้าจะต้องมอมของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซท-กัท บรรดาเรือนของอัครบิดรจะเป็นสิ่งอสังขัตแก่บรรดากษัตริย์อิสราเอล ¹⁵ โอ ชาวเมืองมาเรซาเอ๋ย เราจะนำผู้รับมรดกมาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลัมซึ่งเป็นสง่าราศีของอิสราเอล ¹⁶ จงกลืนผมและโคนหนวดโคนเคราเสีย เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ลูกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขากิ่งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเชลย

ความโลภและพวกผู้พยากรณ์เทือนำความหายนะมาสู่ยูดาห์

2 วิบัติแก่ผู้ที่เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเข้าก็ออกไปกระทำ เพราะว่าการนั้นอยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำได้ ² เขาโลกที่ดินแล้วก็ใช้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลกบ้านเรือนและที่รับไปเสีย เขามีบั้งคับคนและบ้านเรือนของเขา และมีคนกับมรดกของเขา ³ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า ดุเถิด เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบคอบของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างผึ่งผายไปไม่ได้ เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ ⁴ ในวันนั้น จะมีคนเล่าคำอุปมาต่อสู่เจ้า และจะร่ำไห้ด้วยการโอดครวญอย่างขมขื่นว่า “พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า พระองค์ทรงถอนไปจากข้าเสียแล้วหนอ พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา” ⁵ ดังนั้น เจ้าจะไม่มีใครจับสลากแบ่งที่ดินกันในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์ ⁶ เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า “อย่าพยากรณ์เลย” เขาจะไม่พยากรณ์แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย ⁷ โอ พวกที่มีชื่อว่า วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้วหรือ สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์ หรือ ถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลดีแก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมหรือ ⁸ ในตอนหลังๆนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้อย่างกับเป็นศัตรู เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านไปโดยไว้วางใจ ด้วยไม่นึกฝันว่าจะมีสงคราม ⁹ เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย เจ้าได้เอาสง่าราศีของเราไปเสียจากเด็กๆของเขาเป็นนิത്യ ¹⁰ จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี้ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งจะทำลายเจ้า ด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม ¹¹ หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนิสัยหลอกลวงและมุสาวา “เราจะพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล่านี้และเมธีย์” เขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ

พระเจ้าจะทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

¹² โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแม่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแพะแกะที่อยู่ในเมืองโบธราห์ เหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก เขาจะทำเสียงดังเพราะเหตุมีคนมากมาย ¹³ ผู้ที่ทะลวงออกได้จะขึ้นไปก่อนเขากิ่งหลาย เขากิ่ง-

หลายจะทะลวงออกไปและผ่านออกประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

ยูดาห์จะถูกนำไปเป็นเชลย เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

3 และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ ² ท่านทั้งหลายผู้เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่ฉีกหน้จากประชาชนของเรา และฉีกหนีออกจากกระดูกของเขาทั้งหลาย ³ ผู้ที่กินเนื้อชนชาติของเรา และกลกหน้จากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเขา และสืบเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไร่ไถ่หม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่ ⁴ แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา คราวนั้นพระองค์จะทรงซ่อนพระพิภพจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กัดด้วยฟันและร้องว่า “จงเป็นสุขเถิด” ผู้ที่ไม่ยื่นอะไรใส่ปากของเขา แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา ⁶ เพราะฉะนั้น จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต และความมืดก็จะมีบังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนาย สำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมืดอยู่เหนือเขา ⁷ ผู้ทำนายจะอับอาย พวกโหรจะขายหน้า เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า ⁸ แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิเดช คือด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และทั้งความยุติธรรมกับกำลังที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง ⁹ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศวานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศวานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ซึ่งความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปรวนไป ¹⁰ ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า ¹¹ ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสิ้นความด้วยเห็นแก่สินบน ปุโรหิตของเธอสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามีใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างใดเกิดขึ้นแก่เราได้” ¹² ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านี้เอง ศิโยนจะต้องถูกโกลเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีต้นไม้

อาณาจักร 1000 ปีในอนาคต

4 ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหมือนบรรดาเนินเขา ชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา ² และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า “มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอบสวนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์” เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม ³ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นพาลโกลนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป ⁴ แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ที่ตู้ม่อจุ่นและได้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะอวยพรโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว ⁵ ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราดำเนินในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบๆไป ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนซาฟิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้อภัยให้ ⁷ คนที่ซาฟิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยนตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกาลปาวสาน ⁸ โอ หอคอยที่ฝ่าฝูงสัตว์เอ๋ย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแรงสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน อำนาจครอบครองดั้งเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะต้องถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลนก่อนกลับมายังแผ่นดินของตน

⁹ เออ ทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร ¹⁰ โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงมิดตัวและโอดครวญไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั่น พระเยโฮวาห์จะทรงไล่เจ้า ณ ที่นั่นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า ¹¹ บัดนี้ ประชาชาติมากหลายได้ชุมนุมต่อสู่เจ้า กล่าววว่า “จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตาของเราเพ่งดูศิโยน” ¹² แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา ดังรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว ¹³ โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำให้เขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก และคืบเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบสมบัติของเขาทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น

คำพยากรณ์เรื่องการบังเกิดของพระเยซูที่เบธเลเฮม

5 โอ บุตรสาวแห่งกองทัพบกหารเอ๋ย บัดนี้เจ้าจงรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เขาจะเอาไม้ตีแค้นของผู้ปกครองอิสราเอล ² เบธเลเฮม เอฟราธาเอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จักปกครองในอิสราเอล ดั้งเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล ³ ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล

ยุคอาณาจักร 1000 ปี

⁴ และพระองค์จะทรงยืนมั่น ทรงเสด็จด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดท้ายปลายพิภพ ⁵ พระองค์ผู้นี้จะเป็นสันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยียบย่ำในปราสาททั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา

6 เขาทิ้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียยกเข้ามาในแผ่นดินของเรา และเหยียบย่ำภายในเขตแดนของเรา 7 แล้วคนยาโคบที่เหลือจะอยู่ที่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนน้ำค้างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนน้ำค้างที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 8 และคนยาโคบที่เหลือจะอยู่ที่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ดังสิงโตอยู่ที่ท่ามกลางสัตว์เดียรัจฉานในป่า ดังสิงโตหนุ่มอยู่ที่ท่ามกลางฝูงแพะแกะ ซึ่งเมื่อมันผ่านไป มันก็เหยียบย่ำลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พ้นได้ 9 มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคู่อริของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป 10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้นเราจะขจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายรถรบของเจ้า 11 และเราจะขจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น 12 เราจะขจัดวิทยาาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหม้อผีอีกต่อไป 13 เราจะขจัดรูปเคารพสลักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมิได้กราบไหว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป 14 เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย 15 เราจะแก้แค้นเพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีใครได้ขียนเลย

พระเจ้าทรงมีคดีกับอิสราเอล

6 จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แกลงคดียของเจ้าต่อหน้าภูเขากิ่งหลาย จงให้นับเขาฟังเสียงของเจ้า 2 โอ ภูเขากิ่งหลาย ทั้งรากฐานที่ทนทานของพิภพเอ๋ย จงฟังคดีของพระเยโฮวาห์เกิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล 3 “โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเปลี้ยในกรณีใด จงตอบมา 4 ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และไต่เข้ามาจากเรณูทาส และเราใช้ให้โมเสส อาโรน และมีเรียม นำหน้าเจ้าไป 5 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาคคนชัตรีย์โมอับคิดอุบายประการใด และบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ได้ตอบเขาอย่างไรจากชัทธิมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเยโฮวาห์” 6 “ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ 7 พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันๆ ตัว และธารน้ำนมหลายหมื่นสายหรือ ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรห้วยปีชาระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า” 8 โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า 9 พระสุรเสียงพระเยโฮวาห์ประกาศแก่นครนั้น คนที่มีสติปัญญาจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังคคา และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เกิด 10 ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องตวงที่พร่องไปซึ่งนำสะเจียนนั้นอยู่อีกหรือ 11 เราจะถือพวกที่มีตาขังที่ชั่วร้าย และมีถุงเต็มด้วยลูกตุ้มขี้โกงว่า ไม่มีความผิดได้หรือ 12 บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พุดนุสา และสิ้นของเขาก็ล่อลวงอยู่ในปากของเขา 13 เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บป่วยด้วยการเขี่ยนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้ารกร้างไปเพราะเหตุบาปของเจ้า 14 เจ้าจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอิ่ม และส่วนภายในของเจ้าก็จะมีแต่ความหิว เจ้าจะเจ็บไว้ แต่ก็ไม่สังสม อะไรที่เจ้าสังสม เราก็จะให้แก่ดาบ 15 เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะย่ำบิบบมะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ขโมยตัวเองด้วยน้ำมัน เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่น 16 เพราะได้มีการถือรักษากฎเกณฑ์ของอมรี และบรรดากิจการแห่งวงศวานของอาหับ และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวกนี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เหยียดหยัน ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูว่ากล่าวจากชนชาติของเขา

7 วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่พบว่าเขาเก็บผลในฤดูร้อนหมดแล้ว และเต็มผลจากเขาองุ่นหมดแล้ว ไม่มีพวงองุ่นรับประทาน จิตใจข้าพเจ้าปรารถนาผลสุกแรก 2 คนดีสูญหายไปจากโลก จะหาคนซื้อตรงท่ามกลางมนุษย์สักคนก็ไม่มี ต่างก็ข่มขอยจะเอาโลहितกัน ต่างก็เอาตาข่ายดักพี่น้องของตน 3 มีอึ่งสองของเขาคอยจ้องแต่สิ่งที่ชั่ว เพื่อจะกระทำด้วยความขยัน เจ้านายและผู้พิพากษาขอสินบน และคนใหญ่คนโตก็เอ๋ยถึงความปรารถนาชั่วแห่งจิตใจของเขา ต่างก็สานสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน 4 คนที่ดีที่สุดของเขาก็เหมือนหนามย้อย คนที่ซื้อตรงที่สุดของเขาก็คมกว่ารีวต้นไม้หนาม วันแห่งยามรักษาการณ์ของเจ้า และวันที่จะลงโทษเจ้า มาถึงแล้ว บัดนี้ ความยุ่งเหยิงของเขาก็อยู่ใกล้เต็มที 5 อย่างวางใจในสหาย อย่างมั่นใจในคนนำทาง จงเฝ้าประตูปากของเจ้าอย่าเผยอะไรแก่เธอที่อยู่ในอ้อมอกของเจ้า 6 เพราะว่าลูกชายดูหมิ่นพ่อ และลูกสาวลุกขึ้นต่อสู้อแม่ของเธอ ลูกสะเท่ต่อสู้แม่สามี ศัตรูของใครๆ ก็คือคนที่อยู่ร่วมเรือนของเขาเอง

มีคาห์กล่าวถึงคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในวาระสุดท้าย

7 เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า 8 โอ ศัตรูของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีเย้ยข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า 9 ข้าพเจ้าจะทนต่อพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะทนจนกว่าพระองค์จะทรงแก้คดีของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์ 10 แล้วเธอซึ่งเป็นศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทับถมเธอที่กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” ตาของข้าพเจ้าจะเพ่งดูเธอให้สาแก่ใจ คราวนี้เธอจะถูกย่ำลงเหมือนเลนที่ในถนน 11 วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของเจ้า ในวันที่คำบัญชาจะถูกปลดเปลื้องไป 12 ในวันที่เขาจะมาหาเจ้าคือมาจากอัสซีเรียและจากเมืองที่มีป้อมปราการ จากระหว่างป้อมปราการกับแม่น้ำ จากระหว่างทะเลนี้กับทะเลโน้น และจากระหว่างภูเขานี้กับภูเขาโน้น 13 ถึงกระนั้นแผ่นดินก็จะรกร้างเพราะคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของเขา 14 ขอร้องเสียงดูประชาชนของพระองค์ด้วยคทาของพระองค์ คือฝูงประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยโดดเดี่ยวอยู่ในป่า ในท่ามกลางการเมล ขอร้องให้เขาหากินอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างในโบราณกาล 15 ดังในสมัยเมื่อเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะสำแดงสิ่งมหัศจรรย์แก่เขา 16 ประชาชาติทั้งหลายจะแลเห็นและอับอายด้วยอาณูภาพทั้งสิ้นของเขาทั้งหลาย เขาก็กินจะเอามือปิดปากไว้และหูของเขาจะหนวกไป 17 เขาก็กินจะเสียดวงคลีเหมือนอย่างงู เขาจะเคลื่อนตัวออกจากรูของเขาดูจนอนบนแผ่นดินโลก เขาจะตระหนกตกใจพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เนื่องด้วยเจ้า เขาก็กินจะกลัว 18 ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ทรงยกโทษความชั่วช้า และทรงให้อภัยการละเมิดแก่คนที่เหลืออยู่นั้นเป็นมรดกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงถือพระพิโรธเนื่องนิรันดร์ เพราะว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในความเมตตา 19 พระองค์จะทรงหันกลับมาอีก พระองค์จะทรงเมตตาเราทั้ง-

หลาย พระองค์จะทรงเหยียบความชั่วช้าของเราไว้ พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเขาลงไปในที่ลึกของทะเล²⁰ พระองค์จะทรงสำแดงความจริงให้ประชาชาติแก่ยาโคบ และความเมตตาต่ออับราฮัม ดั่งที่พระองค์ทรงปฎิญาณต่อบรรพบุรุษของเราตั้งแต่สมัยโบราณกาล

นาฮูม

ผู้พยากรณ์นี้มีชื่อว่า “นาฮูมชาวเมืองเอลโซซ” (1:1) ดูเหมือนว่าเขามาจากแคว้นกาลิลี เราคิดว่าเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นกาลิลีได้ปกปักษ์รักษาชื่อของนาฮูมไว้ คือเมืองกับเรนาอุม ซึ่งชื่อเมืองนี้หมายความว่า “หมู่บ้านของนาฮูม” (ภาษาฮีบรูเรียกว่า คาฟาร์ นาฮูม) หัวเรื่องของหนังสือเล่มนี้คือการพยากรณ์ถึงการทำลายกรุงนินะเวห์ ผู้พยากรณ์นี้ได้เขียนไว้ในปีก่อน ค.ศ. 713 ประมาณ 70 ปีหลังจากการประกาศของโยนาห์ซึ่งได้นำชาวนินะเวห์ให้มีการฟื้นฟูใหญ่ แต่หลังจากสมัยของโยนาห์ ชาวเมืองนี้ได้กลับไปทำความบาปและไหว้รูปเคารพอีก เพราะฉะนั้นอีกประมาณ 100 ปีหลังจากสมัยของนาฮูม เมืองนี้จะต้องถูกทำลาย คำพยากรณ์นี้ได้สำเร็จเมื่อกษัตริย์นาโบโพลัสซาร์และโซฮาซาร์ริสได้ทำลายกรุงนินะเวห์ประมาณปีก่อน ค.ศ. 600 คำพยากรณ์ของนาฮูมเป็นบทกวีที่ไพเราะมาก หัวเรื่องก็คือ “การเกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์” คือการทำลายของเมืองและอาณาจักรนี้เพราะเหตุชาวอิสราเอลได้ข่มเหงพวกอิสราเอล

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงลงโทษคนบาป

1 การเกี่ยวข้องกับนครนินะเวห์ หนังสือเรื่องนี้มีมีตของนาฮูมชาวเมืองเอลโซซ ² พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงทรงแทนและทรงแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ปัจเจกของพระองค์ ³ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วข้า ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงงดโทษคนชั่วเลย พระมรรคาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมหมุนและพายุ และเมฆเป็นพงคลีแห่งพระบาทของพระองค์ ⁴ พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป ภูเขาและเนินเขาจะสั่นไหว และดอกไม้อ่อนก็เหี่ยวไป ⁵ ต่อเบื้องพระพิศมัยพระองค์ ภูเขาที่สั่นสะเทือนและเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินก็เรีกร้างต่อเบื้องพระพิศมัยพระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย ⁶ ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะทนต่อความร้อนแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ พระพิโรธของพระองค์พุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลาที่ถูกเหวี่ยงลง ⁷ พระเยโฮวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจในพระองค์ ⁸ แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมกัน และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป ⁹ เจ้าคิดอุบายอันใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่างเด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่โผล่ขึ้นเป็นคำรบสอง ¹⁰ แม้ว่าเขาก็กังหลายเหมือนหนามไม้ให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และเมตามขนาดที่เขาตี เขาจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอซางที่แห้งผาก ¹¹ เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบายชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์ และแนะนำความชั่ว ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า “แม้พวกนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมายด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขาผ่านไป แม้ที่เราให้เจ้าทุกข์ใจบ้าง แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกข์ใจอีกต่อไป ¹³ บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจองจำของเจ้าให้สลายไป” ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า “เขาจะไม่หวนชื่อของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะขจัดรูปเคารพที่สลักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนึก”

พระพรสำหรับยูดาห์ในอนาคต

¹⁵ ดูเถิด เก้าของผู้นำชาวตีมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษาประเพณีการเลื่องตามกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฏิญาณของเจ้าเถิด เพราะว่าคนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

นครนินะเวห์จะถูกทำลายด้วยสงคราม

2 ผู้ที่ฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆได้ขึ้นมาต่อสู้กับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเฝ้าทางไว้ จงคาดเอวไว้ จงรวมกำลังไว้ให้หมด ² เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความโง่เขลาและการของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม อย่างกับความโง่เขลาและการของอิสราเอล เพราะว่าพวกปล้นได้ปล้นเอาไป และได้ทำลายกึ่งกำนของเขาให้พินาศ ³ โล้ของทหารหาญนั้นสีแดง และทหารของเขาก็แต่งกายสีแดงเข้ม ในวันเตรียมพร้อมรบก็จะมีเสียงดังคบเพลิง และไม่สนสามใบก็จะสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ⁴ รถม้าออกไปตามถนน มันรีบไปรีบมาที่ลานเมือง ส่องแสงราวกับคบเพลิง และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ ⁵ นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดุดเมื่อเขาเดินไป เขาจะรีบตรงไปที่กำแพงเมือง มีเพิงกันอาวุธตั้งขึ้น ⁶ ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระราชวังก็จะมลายไป ⁷ อัสซาปจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำไป บรรดาสาวใช้จะนำหน้านางไปด้วยเสียงนุกนาค ตีอกชกใจของตน ⁸ แต่ตั้งแต่เดิมมาแล้วนินะเวห์ก็เหมือนสระน้ำ แม้กระนั้นพวกเขาจะหนีออกมา เขาก็กังหลายจะร้องว่า “หยุด หยุด” แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ ⁹ ปล้นเอาเงินซี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้สิ้นสุด มีของมีค่าทุกอย่างเป็นทรัพย์มั่งคั่ง ¹⁰ เรีกร้าง ความเรีกร้าง และความพินาศ จิตใจก็จะสลายไปและหัวเข่าก็สั่น มันเอวก็ปวดราวไปหมด ใบหน้าทุกคนซีดเซียว ¹¹ ที่อาศัยของสิงโตอยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยงอาหารของสิงโตหนุ่ม ที่ที่สิงโตคือสิงโตแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้มันกลัวได้ ¹² สิงโตนั้นได้ฉีกอาหารที่ลูกของมันพอกิน และได้คาบคอเหยื่อมาให้เหล่าเมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่ฉีกแล้วเต็มวัง ¹³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้อเจ้า เราจะเผาทรบของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารสิงโตหนุ่มของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

นครนินะเวห์จะถูกลงโทษสมกับการกระทำของเธอ

3 วิบัติแก่เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต เต็มด้วยการนุสาและการโจรกรรม เขี้ยวจะไม่จากไปเลย ² เสียงขบของแล้ และเสียงกระหึ่มของล้อ ม้าควบ และรถรบหือไป ³ พลม้าเข้าประจัญบานดาบแหวววและหอกวาววับ คนถูกฆ่าเป็นกำยกอง ชากศพกองพะเนิน ร่างคนตายไม่รู้จักจบสิ้น เขาจะสะดุดร่างนั้น ⁴ ทั้งนี้เพราะการแพศยาอย่างมากนับไม่ถ้วนของหญิงแพศยานั้นผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมวิทยาคนนางได้ขายประชาชาติเสียด้วยการแพศยาของนาง และขายบรรดาครอบครัวมนุษย์ด้วยวิทยาคนของนาง ⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า และจะยกกระโปรังของเจ้าคลุมหน้าเจ้า เราจะให้บรรดาประชาชาติมองดูความเปลือยเปล่าของเจ้า และให้ราชอาณาจักรทั้งหลายมองดูความอับอายของเจ้า ⁶ เราจะโยนของโสโครกที่น่าสะอิดสะเอียนใส่เจ้า และกระทำให้เจ้าน่าขยะเขยง และจะปล่อยให้เจ้าถูกประจาน ⁷ ต่อมาทุกคนที่แลเห็นเจ้าจะหดหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า “นินะเวห์เป็นเมืองร้างเสียแล้ว ใครเล่าจะสงสารเธอ” จะไปหาใครที่ไหนมาเล่า-โลมเธอได้เล่า ⁸ เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหรือ ซึ่งมีน้ำรอบนคร มีทะเลเป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นกำแพงเมือง ⁹ เอรือโอเปียเป็นกำลังของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัดเสียด้วย พุดและลิบนี้เป็นผู้ช่วยเมืองนั้น ¹⁰ ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยังคงกวาดไป เธอตกไปเป็นเชลย ลูกเล็กเด็กแดงของเธอก็ถูกเหวี่ยงลงแหลกเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกสาย เขาจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนใหญ่คนโตทั้งสิ้นของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่ ¹¹ เจ้าจะมีเมมาไปด้วย เจ้าจะถูกซ่อนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราะเหตุศัตรู ¹² ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลมะเดื่อสุกรุ่นแรก ถ้าถูกเขย่า ก็จะร่วงลงไปในปากของผู้กิน ¹³ ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าก็เหมือนผู้หญิง ประตูเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้ไหม้ดาปประตูของเจ้าหมดแล้ว ¹⁴ เจ้าจงชักน้ำขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมป้อมปราการของเจ้า จงลงไปในบ่อดินเหนียว ย่าปูนสอให้เข้ากันดี และเสริมให้เตาเผาอิฐแข็งแกร่งขึ้น ¹⁵ ไฟก็จะคลอกเจ้าที่นั่น ดาบก็จะฟันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตึกแทนวัยกระโดด จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากอย่างตึกแทนวัยกระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตึกแทนวัยบิน ¹⁶ เจ้าเพิ่มพวกพ่อค้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า ตึกแทนวัยกระโดดนั้นลอกคราบแล้วก็บินไปเสีย ¹⁷ เจ้านายของเจ้าก็เหมือนตึกแทนวัยบิน พวกสัสดีของเจ้าก็เหมือนฝูงตึกแทนเกาะอยู่ที่ริ้วต้นไม้ในวันอากาศเย็น พอดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็บินไปหมด ไม่มีใครทราบว่ามันไปที่ไหน ¹⁸ โอ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้ากลับเสียแล้ว ขุนนางของเจ้าจะอาศัยในพงคลี ชนิดของเจ้ากระจัดกระจายอยู่บนภูเขา ไม่มีผู้ใดรวบรวมเอามาได้ ¹⁹ แผลฟกช้ำของเจ้าไม่มีบรรเทา บาดแผลของเจ้าก็สาหัส ทุกคนผู้ได้ยืนข้างของเจ้า เขาก็ตบมือเยาะเจ้า มีใครเล่าที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายเนื่องนิตยของเจ้า

อาบาทุก

เราไม่รู้มากเกี่ยวกับผู้พยากรณ์อาบาทุก เราไม่รู้ว่าเขาเกิดที่ไหน มาจากตระกูลอะไร หรือพยากรณ์ปีไหน ชื่อของเขายู่ในเล่มนี้สองครั้ง (1:1; 3:1) ดูเหมือนว่าเขาพยากรณ์ก่อนที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้บุกรุกกรุงเยรูซาเล็มในปีก่อน ค.ศ. 605 เล่มนี้ ส่วนมากเป็นการกล่าวต่อชนชาติยูดาห์ แต่บทสุดท้ายเป็นการอธิษฐานและเพลงสดุดีที่สวยงามมาก

ภาระของอาบาทุกเรื่องความบาปของอิสราเอล

1 ภาระที่อาบาทุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกขานนสัปดาห์ และพระองค์จะมีได้ทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความการุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอด ³ โฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความการุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น ⁴ ดังนั้นพระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็มิได้ปรากฏเสียเลย เพราะท่านชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาส ⁵ จงมองทั่วประชาชาติต่างๆและดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ ⁶ เพราะดูเถิด เรากำลังเร้าคนเคลเดีย ประชาชาติที่ขมขื่นและร้อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีไซของตน ⁷ เขาเป็นที่น่ากรั่นคร่ำและสยดสยอง ความยุติธรรมและความโอ้อ่าของเขาจะออกมาจากพวกเขาเอง ⁸ มันทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น พลม้าของเขาจะรุดหน้าเรือไปอย่างผยอง เออ พลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็วนัก ⁹ เขาทิ้งหลายจะพากันมาเพื่อความการุณ หน้าเขาทิ้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก เขาจะรวบรวมเขลงไว้มากมายเหมือนทราย ¹⁰ เขาจะดูหมิ่นบรรดากษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย ¹¹ แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด เขาจะให้อำนาจของเขาให้แก่พระของเขา

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะไม่ลงโทษความบาปหรือ

¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่นิรันดร์ดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก่การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก่การติสอน ¹³ พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ โฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเจียบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย ¹⁴ เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่งเลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า ¹⁵ เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวบคนมาด้วยอวนของเขา เขาจึงแปรปรกติและเรึงไถด ¹⁶ เพราะฉะนั้น เขาจึงถวายสัตวบูชาแก่แหของเขา และเผาเครื่องหอมให้แก่อวนของเขา เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขาจึงดำรงชีพอยู่อย่างฟุ่มเฟือย อาหารของเขาก็สมบูรณ์ ¹⁷ แล้วเขาจะเททิ้งแหของเขา และฆ่าประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิตย์หรือ

พระเจ้าทรงตอบอาบาทุก

2 ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิ ² และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า “จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนที่วังอ่านได้คล่อง ³ เพราะว่ามีนิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มสา ถ้าดูเข้าไป ก็คงคอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก ⁴ ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ทุกคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ ⁵ ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล้าองุ่น เขาจึงเป็นคนจ้องหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างนรก อย่างมัจจุราชไม่เคยรู้จักอิม เขากอบโกยประชาชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน” ⁶ ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยกสุภาษิตกล่าวเยาะเย้ยว่า “วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีไซของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว ⁷ ลูกหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้ใดที่กระทำให้เจ้าตัวสั่นจะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบบ้างละ ⁸ เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหลืออยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และเพราะการการุณต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น ⁹ วิบัติแก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย ¹⁰ ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอันอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว ¹¹ เพราะว่าศิลาจะตะโกนออกมาจากผนัง และซอกก็จะตบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ในเรือน ¹² วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางรากนครไว้ด้วยความชั่วช้า ¹³ ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำงานเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อแก่การไร้สาระ มิได้เป็นเช่นนี้เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาดอกหรือ ¹⁴ เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล ¹⁵ วิบัติแก่ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะฟังดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน ¹⁶ เจ้าจะอิมไปด้วยความอันอาย ไม่ใช่อิมด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเองซิ แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หนัด ถ้วยซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้วความอันอายจะพ่นเหนือสง่าราศีของเจ้า ¹⁷ เนื่องด้วยความการุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความพิณาศของสัตว์เดียรัจฉานซึ่งกระทำให้เขากลิ้ว เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น ¹⁸ รูปแกะสลักให้ประยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้ รูป

หล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระไว้ 19 วัชิตแก่ผู้ที่กล่าวแก่สิ่งที่ทำด้วยไม้ว่า 'จงตื่นเถิด' แก่หินไม้ว่า 'จงลุกขึ้นเถิด' สิ่งนี้สิ่งสอนอะไรได้หรือ ดูเถิด สิ่งนั้นกะโหลกทองคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย 20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้สิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด”

คำอธิบายของฮาบาคูก

3 คำอธิบายของฮาบาคูกผู้พยากรณ์ ตามทำนองชกกาโยน 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ยึดนิมิตตีศัพทของพระองค์ แล้วข้าพระองค์ยำเกรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พอถึงกลางยุคของทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พอถึงกลางยุคของทรงแจ้งให้ทราบทั่วกัน เมื่อทรงกริ้ว ขอร้องระลึกถึงความกรุณา 3 พระเจ้าเสด็จจากเกมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เซลาห์ สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์ 4 ความแผ่ไพศาลของพระองค์ดังแสงสว่าง มีเขาออกมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงกำบังอุทยานาภของพระองค์เสียที่นั่น 5 โรคระบาดเดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ไหม้อยู่มาชิดตามหลังพระบาทของพระองค์ 6 พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิภพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชาติ แล้วภูเขาอันรินดรัสก็กระจัดกระจาย และเป็นเขาอันอยู่เนื่องนิศยก็ยุบต่ำลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดั้งเดิม 7 ข้าพเจ้าได้เห็นเต็นท์ของคนคูชันอยู่ในสภาพทุกข์ใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดียนหวั่นไหว 8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำหรือ หรือว่าพระองค์ทรงโกรธทะเลเมื่อพระองค์เสด็จทรงม้า เมื่อทรงรถรบแห่งความรอด 9 คันธนูของพระองค์ก็ถูกเปิดออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว ตามคำสัตย์ปฏิญาณของเหล่าตระกูลคือพระดำรัสของพระองค์ เซเลห์ พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำทั้งหลาย 10 บรรดาภูเขาเห็นพระองค์ก็บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่ดุเดือดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทรก็ส่งเสียง มันยกมือของมันขึ้นเมืองสูง 11 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นั่งเฉยอยู่ในที่ของมัน เมื่อแสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่านไป เมื่อแสงแห่งหอกอันวาววับของพระองค์พุ่งไป 12 พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธา พระองค์ทรงเหยียบย่ำประชาชาติด้วยความกริ้ว 13 พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศีรษะแห่งเรือนของคนชั่วได้รับบาดเจ็บ โดยการเผยให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงช่วงคอ เซลาห์ 14 พระองค์ทรงแกงหัวหน้าหมู่บ้านของเขาด้วยหอกของพระองค์ ผู้มาอย่างลุ่มหลุมเพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขาจะเปรมปรีดีดังว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ 15 พระองค์ทรงเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือน้ำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง 16 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ก้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พอได้ยินเสียง ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สิ้น กระดูของข้าพเจ้าก็ผุพัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะพักอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเขามาถึงประชาชน เขาจะบุกรุกด้วยกองทหารของตน 17 แม้ต้นมะเดื่อจะไม่มีดอกบาน หรือจะไม่มีผลในเถาถุ่น การตรากตรำกับต้นมะกอกเทศก็สูญเปล่า ทุ่งนาจะมิได้เกิดอาหาร ฝูงสัตว์จะขาดไปจากคอก และจะไม่มีฝูงวัวที่ในโรงนา 18 ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะร่าเริงในพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า 19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าเหมือนอย่างต้นกวางตัวเมีย พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลายของข้าพเจ้า ถึงหัวหนานัก ร้องใช้เครื่องสาย

เศฟันยาห์

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ เศฟันยาห์ ที่ได้ประกาศในปีก่อนค.ศ. 625 ในสมัยกษัตริย์โยสียาห์และเยเรมีย์ (1:1; ยรม 1:1) ผู้พยากรณ์นี้ได้บอกเกี่ยวกับเชื้อวงศ์ของตนถึงชั่วอายุที่สี่ เขาคือ “เศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์” และเขาพยากรณ์ “ในรัชกาลโยสียาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์” (1:1) เขากล่าวว่าการทำลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยกรุงบาบิโลนซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเป็น “วันแห่งพระเยโฮวาห์” อันเล็ก ซึ่งได้เปรียบเทียบกับ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อันแก่ ซึ่งก็คือการเสด็จกลับมาของพระเยซูและการสงครามที่อารมาเคดโดน

ยูดาห์จะถูกกวาดไปเป็นเชลยในอนาคต

1 พระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์ ในรัชกาลโยสียาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์ ² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน” ³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไปเสีย เราจะกวาดนกในอากาศไปเสียทั้งปลาในทะเลด้วย เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะดุดพร้อมกับคนชั่ว เราจะขจัดมนุษย์ชาติออกจากพื้นแผ่นดิน ⁴ เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสุยุดาห์ และต่อชาวเยรูซาเล็มทั้งมวล เราจะขจัดภาคเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ และกำจัดชื่อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกปุโรหิตเสีย ⁵ กำจัดคนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาดฟ้าหลังคาตึกเพื่อไหว้บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิญาณต่อพระมิสโคม ⁶ คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์ ผู้มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์หรือกุลยามพระองค์” ⁷ จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา และทรงกระทำแขกของพระองค์ให้บริสุทธิ์ ⁸ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงฆ่าบูชานั้น พระองค์ตรัสว่า “เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างด้าว ⁹ ในวันที่นั้น เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู คือผู้ที่กระทำให้เรือนของนายเต็มไปด้วยความการุณและการคดโกง” ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ต่อมาในวันที่นั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา ¹¹ ชาวตำบลมัทกันเยอัย จงร่ำไห้เกิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกโค่นลงเสียแล้ว บรรดาผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว ¹² ต่อมาคราวนั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่ตกระกอน ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า ‘พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำการดี และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำการชั่ว’ ¹³ ฉะนั้นทรัพย์สิ่งของของเขาจะถูกปล้น และเรือนของเขาจะรกร้าง ถึงเขาจะสร้างเรือน เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น” ¹⁴ วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและเร่งมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้แก่ลัวก็จะร้องเสียงดังที่นั่น ¹⁵ วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์และความซึมเศร้า เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้รกร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอิมคริม เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ ¹⁶ เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันโห่ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปากรและต่อป้อมสูง ¹⁷ เราจะนำทุกข์ภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โสหินของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ ¹⁸ เงินหรือทองคำของเขาก็จะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสี่จะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

ทุกคนที่ใจถ่อมจงแสวงหาพระเยโฮวาห์

2 โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารถนาเอ๋ย จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน ² ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปตั้งแกลบที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ³ ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาต่อกาซา โมอับ อัมโมนและเอธิโอเปีย

⁴ เพราะว่าเมืองกาซาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัชเคโลนจะเป็นที่รกร้าง ชาวเมืองอัสโดดจะถูกขับไล่ในเวลาเที่ยงวัน และเมืองเอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน ⁵ วิบัติแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเคเรธิ พระวอนะของพระเยโฮวาห์มีมากล่าวโทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคนฟิลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมืองเหลือ ⁶ ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นกระถ่อมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ ⁷ ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่นั้น เขาจะหากินที่นั่น ครั้นถึงเวลาเย็น เขาจะนอนลงที่นั่นเหย้าเรือนทั้งหลายของอัชเคโลน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพเดิม ⁸ “เราได้ยินคำดาของโมอับ และคำครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาต่ำประชาชนของเรา และอวดอ้างเรื่องเขตแดนของเขาทั้งหลาย” ⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “เหตุฉะนี้ เรามีชีวิตอยู่จนวันใด แน่ทีเดียว โมอับจะกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโมราห์ คือเป็นที่ขยายพันธุ์ดินตำแยและบ่อเกลือ และเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิิตย์ คนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์” ¹⁰ นี่จะเป็นผลตอบแทนความจองหองของเขา เพราะเขาต่ำและโอ้อวดต่อประชาชนของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ทรงกลัวของเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระกัณฑ์ทั้งหลายของโลกฟ่ายฟอม และมนุษย์ทั้งปวงจะ

นมีสารพระองค์ ต่างตามถิ่นฐานของตน ร่วมทั้งเกาะแห่งประชาชาติทั้งสิ้น¹² คนเอธิโอเปียเอ๋ย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสีย ด้วยดาบของเรา¹³ แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะกระทำให้เมืองนินะเวห์ เป็นที่รกร้าง เป็นที่แห้งแล้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร¹⁴ ผู้งสัตว์ทั้งหลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั้น สัตว์ป่าในประชาชาติทั้งสิ้น ทั้งนกกระทุงและ อีقابานจะอาศัยอยู่ที่หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความรกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราะพระองค์จะ ทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสีดาร์เปิดโล่งออก¹⁵ นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไร้กังวล เป็นเมืองที่คิดในใจของตนว่า “ข้านี้แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือจากข้าอีก” มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสียจริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียหยัน และส่ายมือของเขา

ความบาปของพวกผู้พิพากษา ผู้พยากรณ์และปุโรหิตแห่งเยรูซาเล็ม

3 วัชพืชแก่เมืองนี้ที่โสโครกและเป็นมลทิน เป็นเมืองที่บับบังคับเขา² เธอไม่ยอมเชื่อฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการติสอนใดๆ เธอไม่ วางใจในพระเยโฮวาห์ และเธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ³ เจ้านายของเธอก็เหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษาของเธอก็เหมือนหมา- ป่ายามเย็น ซึ่งไม่แตะกระดูกจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า⁴ ผู้พยากรณ์ของเธอเป็นคนเบาปัญญา เป็นคนทรยศ พวกปุโรหิตของเธอก็กระทำสถาน บริสุทธีให้มัวหมอง เขาฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ⁵ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นชอบธรรม พระองค์จะมีได้ทรงกระทำความชั่วช้า เลย ทุกเช้าพระองค์สำแดงคำตัดสินของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงขาดเลย แต่คนธรรมดาไม่รู้จักอาย⁶ “เราได้จัดประชาชาติทั้งหลายออก เสียแล้ว หอคอยของเขาก็รกร้าง เรากะทำให้ถนนของเมืองนั้นเสียไปเปล่าๆ ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาถูกทำลาย เพื่อจะไม่มีคน ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย⁷ เรากล่าวว่า ‘แท้จริง เมืองนั้นจะยำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน’ เพื่อที่อาศัยของเขาจะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขา อย่างไรก็ตาม แต่เขาก็กลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขาเสื่อมทราม”

บรรดาศัตรูของเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษ

⁸ พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า “เพราะฉะนั้นจงคอยเรา คอยวันที่เราลุกขึ้นเพื่อทำการปล้น เพราะการตกลงใจของเราก็คือจะรวมประชาชาติ ให้ ราชอาณาจักรชุมนุมกัน เพื่อเทความริ้วของเรานบนเขาทั้งหลาย คือความร้อนแรงแห่งความโกรธของเรา เพราะว่าพิภพทั้งสิ้นจะถูกเผา ผลาญในไฟแห่งความหวงแค้นของเรา⁹ ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหันไปใช้ภาษาบริสุทธี เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระเย- โฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์เป็นใจเดียวกัน¹⁰ บุคคลที่ทูลขอต่อเรา คือบุตรสาวแห่งคนของเราที่ถูกกระจัดกระจายไป จะนำเอาเครื่องบูชา ของเรามาจากปากข้างโน้นของแม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย¹¹ ในวันนั้น เราจะไม่ถูกระทำให้อับอายด้วยการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา เพราะในเวลานั้นเราจะคิดผู้ไ้อวดเหยื่อเหิมนั้นออกเสียจากท่ามกลางเจ้า เจ้าจึงจะไม่เยอหยิ่งจองหองเพราะเหตุถูกเขาบริสุทธีของเราอีกต่อไป¹² เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ทุกขยากและขัดสนไว้ในท่ามกลางเจ้า เขาจะวางใจในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์¹³ บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสรา- เอล เขาจะไม่กระทำความชั่วช้า และไม่กล่าวคำมุสา และในปากของเขานั้นจะหาสิ่งที่ล่อลวงก็ไม่มี เพราะเขาก็กินและนอนลง และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับใจ

อิสราเอลในสมัยราชอาณาจักรของพระคริสต์

¹⁴ โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงโห่ร้องเถิด จงเปรมปรีดีและสิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้าเถิด โอ บุตร สาวแห่งเยรูซาเล็ม¹⁵ พระเยโฮวาห์ทรงลบลึงการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสรา- เอลคือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป¹⁶ ในวันนั้น เขาจะพูดกับเยรูซาเล็มว่า ‘อย่ากลัวเลย’ และพูดกับ ศิโยนว่า ‘อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเพลียไป’¹⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรึงโลดเพราะเจ้าด้วยร้อง เพลงเสียงดัง¹⁸ เราจะรวบรวมคนที่เคร่าโศกให้มายังประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ คือคนในพวกเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาะเย้ย¹⁹ ดูก่อน ในคราวนั้น เราจะกวาดล้างผู้ที่บับบังคับเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนขาพิการให้รอดพ้น และรวบรวมคนที่กระจัดกระจายไป และเราจะเปลี่ยนความอับอาย ของเขาให้เป็นความน่าสรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก²⁰ ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราวที่เรารวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วย กัน เอ เราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลายของโลก คือเมื่อเราให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมต่อ หน้าต่อตาเจ้า” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

อัครกัณฑ์

อัครกัณฑ์พยากรณ์หลังจากชาวอิสราเอลได้กลับมาจากบาบิโลนโดยเศรุมบาเบลเป็นผู้นำเอเสราได้พูดถึงอัครกัณฑ์ใน 5:1 และ 6:14 จากข้อความเหล่านี้เราได้เห็นว่าการประกาศของเขาได้เกิดผลและพวกอิสราเอลได้สร้างพระวิหารให้เสร็จ หัวเรื่องของเล่มนี้คือ การตกแต่งพระวิหารและการถวายทรัพย์ที่ต้องใช้ในการตกแต่งนั้น เขาอยู่สมัยเดียวกับเศคาริยาห์และมาลาคี (1:1) หนังสืออัครกัณฑ์มีอยู่ 5 ภาค และแต่ละภาคเริ่มต้นด้วยคำว่า “พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์” (1:1; 1:3; 2:1; 2:10; 2:20)

1 ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์ ผู้พยากรณ์ ถึงเศรุมบาเบล บุตรชายเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ว่า

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเยรูซาเล็มจะถูกพระเจ้าลงโทษ

² “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ ประชาชนเหล่านี้กล่าวไว้ว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง คือเวลาที่สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” ³ แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์จึงมาถึงโดยทางอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ว่า

ประชาชนเริ่มสร้างพระวิหารใหม่

⁴ “โอ เจ้าทั้งหลาย ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม้บุ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทิ้งให้พังทลาย ⁵ เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร ⁶ เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านุ่งห่ม แต่ก็ไม่มีความอบอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู ⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร ⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปเก็บเขาและนำไปมาสร้างพระนิเวศ เราจะมีความพอใจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ ⁹ เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ถูกเหินห่าง และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็กินไปเสีย พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ทำไมเป็นอย่างนั้นเล่า ก็เพราะนิเวศของเราพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สาละวนอยู่กับเรื่องบ้านของตน ¹⁰ เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยังมีน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพืชผลของมันไว้เสีย ¹¹ และเราก็มืดความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอันอวยผล สุ่มนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นซึ่งมือกระทำไว้” ¹² แล้วเศรุมบาเบล บุตรชายเซอัลทิเอลและโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพิภคตรัสพระเยโฮวาห์ ¹³ แล้วอัครกัณฑ์ กูตของพระเยโฮวาห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย” ¹⁴ และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจเศรุมบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และทรงเร้าใจของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่นั้น เขาก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ¹⁵ ณ วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส

พระสัญญาของพระเจ้าถึงพระวิหารยิ่งใหญ่ในสมัยที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

2 ณ วันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เจ็ด พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ว่า ² “จงกล่าวแก่เศรุมบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และแก่โยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่เกิด ว่า ³ ใครบ้างที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่านนี้ ที่เห็นพระนิเวศนี้ครั้งเมื่อมีสง่าราศีเดิมนั้น บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกับไม่ได้เลยใช่ไหม ⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ เศรุมบาเบลเอ๋ย แม้กระนั้นก็ดี จงกล่าวหาญเถิด โอ โยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิตเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งแต่วันที่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงทำงานเถิด เพราะเราอยู่กับเจ้า ⁵ ตามถ้อยคำซึ่งเราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์ วิทยญาณของเราอยู่ท่ามกลางเจ้า อย่างล้นเหลือ ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ อัครกัณฑ์น้อย เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก ทะเลและแผ่นดินแห่ง อีกครั้งหนึ่ง ⁷ เราจะเขย่าประชาชาติทั้งสิ้นเพื่อความปรารถนาของประชาชาติทั้งสิ้นจะได้เข้ามา เราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยสง่าราศี พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ และ เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ และ ⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า สง่าราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้”

ทรงตีเตือนประชาชนเพราะเขาละเลยในการเตรียมพระวิหาร

¹⁰ เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลดาร์ริอัส พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอัครกัณฑ์ผู้พยากรณ์ว่า ¹¹ “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งแต่วันที่ จงถามบรรดาปุโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเถิดว่า ¹² ‘ถ้าผู้ใดยกชายเสื้อคลุมทำพกห่อเนื้อบริสุทธ์ไป หากว่าชายเสื้อตัวนั้นไปถูกขมบึงหรือแกง หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธ์ไปด้วยหรือไม่’” พวกปุโรหิตตอบว่า “ไม่บริสุทธ์” ¹³ แล้วอัครกัณฑ์จึงถามว่า “ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มกลินเพราะไปถูกศพมาแล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมกลินไปด้วยหรือไม่” ปุโรหิตตอบว่า “สิ่งเหล่านี้จะมกลินไปด้วย” ¹⁴ อัครกัณฑ์จึงตอบว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อหน้าเรา ประชาชนนี้เป็นอย่างนั้นและประชาชาตินี้เป็นอย่างนั้น ผลงานทุกอย่างที่มือของเขากระทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขาถวายบูชาที่นั่น ก็เป็นมกลิน ¹⁵ บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่า ตั้งแต่วันนี้

เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง คือก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนบนศิลาก้อนหนึ่งในพระวิหารของพระเยโฮวาห์¹⁶ ก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้ใดมายังกองข้าวคิดว่าจะตวงได้ยี่สิบถัง ก็มีแต่ยี่สิบถัง เมื่อผู้หนึ่งมาถึงบ่อเก็บน้ำอุนเพื่อตักเอาห้าสิบถัง ก็มีแต่ยี่สิบถัง¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้โจมตีเจ้าและผลงานทั้งสิ้นจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าวบ้าน และขึ้นรา และด้วยลูกเห็บ แต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่หันมาหาเรา¹⁸ จงพิจารณาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า คือตั้งแต่วันที่วางรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยโฮวาห์ จงพิจารณา¹⁹ ยังมีข้าวตอกค้างอยู่ในยุ้งบ้างหรือ เถาอุน ต้นมะเดื่อ และต้นทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะอำนวยพรแก่เจ้า”

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะทรงทำลายอาณาจักรทั้งหลายแห่งโลก

²⁰ พระวอนะของพระเยโฮวาห์มาถึงอัครกัณฑ์เป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า ²¹ “จงพูดกับเศรุมบาเบลผู้ว่าราชการการเมืองยูดาห์ว่า เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก²² และเราจะคว่ำพระที่นั่งของบรรดาราชอาณาจักร เราจะทำลายเรี่ยวแรงของบรรดาราชอาณาจักรแห่งประชาชาติ และจะคว่ำรถรบกับผู้ขับขี่ ม้าและผู้ขับขี่จะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้มลงด้วยดาบแห่งพี่น้องของเขา²³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนี้เราจะรับเจ้า โอ เศรุมบาเบล บุตรชายเซอัลกิเอล ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำเจ้าให้เป็นดังแหวนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ”

เศคาริยา

หนังสือเล่มนี้ได้ชื่อจากผู้เขียนคือ เศคาริยาห์ ซึ่งเป็นบุตรเบเรคิยาห์ ซึ่งเป็นบุตรอิดโด (1:1) เขาอยู่ในเชื้อวงศ์ของปุโรหิต ตามหนังสือเอสรา 5:1 และ 6:14 เศคาริยาห์ได้รับใช้พร้อมกับอหักภัยในการฟื้นฟูแห่งการก่อสร้างพระวิหาร และเขาได้พยากรณ์ ในปีก่อน ค.ศ. 520 และ 518 (1:1, 7; 7:1) ทั้งเขากับอหักภัยได้ประกาศถึงเรื่องการเมืองการปกครองและความบาปทั้งหลายแห่งชาติอิสราเอล เครื่องหมายต่างๆซึ่งเศคาริยาห์ได้ใช้ในการพยากรณ์มีคำอธิบายในเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ เขาได้พยากรณ์ถึงตอนที่พระเยซูทรงลูกลาเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม (9:9) การที่พระเยซูทรงเป็น “กึ่ง” แห่งราชวงศ์ของดาวิด (อสย 11:1-5) และการปรากฏของพระเยซูต่อพวกยิวในตอนนั้นจะได้รับความรอด เขาได้พยากรณ์ถึงรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระเยซู การรวบรวมของอิสราเอล การที่ผู้ทรยศต่อพระคริสต์จะสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม การที่พระเยซูจะทรงช่วยกรุงเยรูซาเล็มให้พ้นจากการล้อมนั้น และถึงอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ผู้พยากรณ์เศคาริยาห์ตักเตือนประชาชน

1 ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า ² “พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างมาก ³ เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ และเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁴ อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆร้องบอกเจ้าว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด’ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยินและมิได้ฟังเรา ⁵ บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตอยู่เป็นนิตยหรือ ⁶ แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา ก็ได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้ากันมิใช่หรือ จนเขากลับใจแล้วกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่าจะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น’”

กุตสวรรค์ของพระเจ้าชี้มาสี่แฉก

⁷ เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่สิบเจ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัท ในปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า ⁸ “ณ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองเห็น และดูเกิด มีชายคนหนึ่งชี้มาสี่แฉก ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวที่ลานหุบเขา ณ เมืองหลังท่านผู้นั้นมีมาสี่แฉก สีแดง และสีขาว ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า ‘โอ นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร’ กุตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า ‘เราจะสำแดงให้เจ้าทราบ ว่า เหล่านี้คืออะไร’ ¹⁰ เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียว จึงบอกข้าพเจ้าว่า ‘เหล่านี้คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก’ ¹¹ และเขาเหล่านั้นได้ตอบกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวว่า ‘เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็นิ่งสงบอยู่’”

พระเจ้าทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็มหลังจากการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีแล้ว

¹² แล้วกุตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า ‘โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา อีกนานเท่าใดพระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า’ ¹³ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบกุตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้า เป็นพระวาทะที่ประเสริฐและเล่าโลมใจ ¹⁴ กุตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงร้องว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เรามีความห่วงแหนกรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่ยิ่ง ¹⁵ เราโกรธประชาราษฎร์มากที่อยู่อย่างสบายๆ เพราะเมื่อเราโกรธแต่บ่อย เขาก็ก่อกบฏพิบัติเกินขนาด ¹⁶ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิเวศของเราขึ้นไว้ในนั้น และซึ่งเชื่อกวดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁷ จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะไพบูลย์ท่วมท้นไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง’”

นิมิตเรื่องเขาสี่เขากับช่างไม้สี่คน

¹⁸ ข้าพเจ้าจึงพยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีเขาสี่เขา ¹⁹ ข้าพเจ้าจึงถามกุตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “เหล่านี้คืออะไร” ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า “เหล่านี้คือเขาที่ขวิดยูดาห์ อิสราเอลและเยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจายไป” ²⁰ แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม้สี่คน ²¹ และข้าพเจ้าจึงถามว่า “คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน” พระองค์ทรงตอบว่า “เขาเหล่านี้มาขวิดยูดาห์ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้โดยกษัตริษะขึ้นได้อีก และช่างเหล่านี้มากระทำให้เขาหวาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ ที่ยกเขาของตนมาขวิดแผ่นดินยูดาห์กระทำให้กระจัดกระจายไป”

การวัดกรุงเยรูซาเล็มแห่งอนาคต

2 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด ชายคนหนึ่งมีเชือกวัดอยู่ในมือเนเป้ 2 ข้าพเจ้าจึงถามว่า “ท่านจะไปไหน” เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า “จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่า กว้างเท่าใด ยาวเท่าใด” 3 และดูเถิด กูตสวรรค์ที่ได้สนทนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และกูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน

ในยุคอาณาจักร 1000 ปี เยรูซาเล็มจะรับพระพร

4 และบอกท่านว่า “วังซี บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า ‘จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับเมืองที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่าประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย 5 เพราะว่าเราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็นสง่าราศีในเมืองนั้น 6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เอ้ เอ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกดังลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า 7 โอ ศิโยนเอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กับธิดาของบาบิโลน จงหนีไป 8 เมื่อสง่าราศีมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้เตะต้องเจ้า ก็ได้เตะต้องแก้วพระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า 9 เพราะ ดูเถิด เราจะสิ้นมือของเราเหนือเขา และเขาจะเป็นของถูกปล้นให้แก่คนรับใช้ของเขาเอง’ แล้วเจ้าจะได้ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาใช้ข้าพเจ้ามา 10 โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงและรำเริงเถิด เพราะดูเถิด เรามาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 11 และประชาชาติเป็นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า 12 และพระเยโฮวาห์จะทรงรับยูดาห์เป็นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง” 13 โอ บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนั่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงตั้งและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

โยชูวาสวมเครื่องแต่งกายแห่งความชอบธรรม

3 แล้วท่านได้แสดงให้เห็นโยชูวามหาบุรุษ ซึ่งยืนอยู่หน้ากูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ และซาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า “โอ ซาตาน พระเยโฮวาห์ตรัสห้ามเจ้าเถอะ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด นี้ไม่ใช่ดินพินที่ขูดออกมาจากไฟดอกหรือ” 3 ฝ่ายโยชูวานั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้ากูตสวรรค์ 4 และกูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า “จงเปลื้องเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย” และกูตสวรรค์พูดกับท่านว่า “ดูเถิด เราได้ให้ความช่วยเหลือออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด” 5 และข้าพเจ้าว่า “จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาลาสะอาดมา โปกศิระษะของท่าน” เขาจึงเอาผ้ามาลาสะอาดมาโปกศิระษะของท่าน และสวมเครื่องแต่งกายให้ท่าน และกูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ยืนอยู่ 6 และกูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่โยชูวาว่า 7 “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี้

โยชูวาเปรียบได้กับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระอังกูร

8 โอ โยชูวามหาบุรุษ จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านี้เป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรามา คือ พระอังกูร 9 เพราะว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงดูศิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชูวา เป็นศิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น และเราจะเปลื้องความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว 10 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาได้เถาะงุ่นและไต่ดินมะเดื่อ”

คันประทีปทำด้วยทองคำกับต้นมะกอกเทศสองต้น

4 และกูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา 2 และท่านถามข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อ นำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ 3 และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวามือต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง” 4 และข้าพเจ้าถามกูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร” 5 กูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า “นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ” ข้าพเจ้าตอบว่า “เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ” 6 แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า “นี่เป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรุบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญานของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 7 โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรุบบาเบลเจ้าจะเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาก้อนที่อยู่ยอดออกมาท่ามกลางการโห่ร้องว่า ‘งามจริงพระวิหาร งามจริง’”

เศรุบบาเบลจะสร้างพระวิหารให้สำเร็จ

8 ยิ่งกว่านั้นพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า 9 “มือของเศรุบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย 10 เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมิ่นวันแห่งการเล็กน้อย เพราะเขาจะปรามปรีดี และจะได้เห็นสายดั่งที่อยู่ในมือของเศรุบบาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ”

พยานสองคน (ว 11)

11 แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า “ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร” 12 และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า “กิ่งทั้งสองของต้นมะกอกเทศ ซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งแก่น้ำมันออกนั้นคืออะไร” 13 ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าไม่ทราบ

หรือ เหล่านี้คืออะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ” ¹⁴ แล้วท่านจึงกล่าวว่า “ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น”

หนังสือม้วนหนึ่งที่เหาะอยู่ เป็นคำสาปแช่ง

5 ข้าพเจ้าหันกลับและเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด หนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่นั้น ² ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า “เจ้าเห็นอะไร” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าแลเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่ มันยาวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก” ³ แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า “นี่แหละเป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการโจรกรรมทุกคนจะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่บัดนี้ไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิญาณจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่บัดนี้ไปตามที่กำหนดไว้ ⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่มีปฏิญาณเท็จโดยออกนามของเรา และคำนี้จะค้างคั่นอยู่ในเรือน ปล่อยให้เรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศิลา”

เอเฟาห์ที่ออกไป

⁵ กูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า “จงเงยหน้าขึ้นดูว่า สิ่งที่อยู่ออกไปนั้นคืออะไร” ⁶ ข้าพเจ้าจึงว่า “นั่นคืออะไร” ท่านจึงตอบว่า “นี่คือเอเฟาห์ที่ออกไป” และท่านจึงว่า “นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น” ⁷ และ ดูเถิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอเฟาห์นั้น ⁸ และเขากล่าวว่า “นี่คือความชั่ว” และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอเฟาห์ แล้วก็ผลักลูกน้ำหนักที่ทำด้วยตะกั่วนั้นปิดปากมันไว้ ⁹ แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนออกมานั้น มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาดำ และนางก็ยกเอเฟาห์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์ ¹⁰ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับกูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “นางเหล่านั้นจะนำเอเฟาห์ไปที่ไหน” ¹¹ ท่านตอบข้าพเจ้าว่า “ไปยังแผ่นดินชินาร์ไปสร้างเรือนไว้ให้เอเฟาห์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอเฟาห์ไว้บนฐานของมัน”

รถรบสี่คัน

6 และข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด มีรถรบสี่คันออกมาระหว่างภูเขาสองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาของสัมฤทธิ์ ² รถรบคันแรกเทียมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ ³ รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าด่างสีเทา ⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงถามกูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า “เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร” ⁵ และกูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า “เหล่านี้เป็นวิญญาณสี่ดวงแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว ⁶ ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าดำไป และตัวสีด่างตรงไปยังประเทศใต้” ⁷ และตัวสีเทาออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า “ไปซิ ไปตรวจตราพิภพ” ดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ ⁸ แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือนั้นได้กระทำให้จิตวิญญาณของเราสงบนิ่งในประเทศเหนือนั้น”

การสวมมงกุฎบนศีรษะของโยชูวา เปรียบได้กับพระคริสต์ ผู้เป็นมหาปุโรหิตและกษัตริย์

⁹ และพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ¹⁰ “จงนำเอาเฮลดัย โทบิยาห์ และเยดาياهوไปเสียจากบรรดาเซลย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลนในวันเดียวกันนั้นไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟันยาห์ ¹¹ จงเอาเงินและทองคำที่เป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต ¹² และกล่าวแก่เขาว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ¹³ ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการหาหรือกันอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง’ ¹⁴ และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮลม โทบิยาห์ เยดาياهو และเอ็น บุตรชายของเศฟันยาห์ ¹⁵ บรรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะทราบ ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะ เป็นไปดังกล่าวนั้น”

ทรงติเตียนการอดอาหารที่ไม่จริงใจ

7 ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์ดาเรอัส พระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสลิว ² เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซาเรเซอร์และเรเกมเมเลค พร้อมกับพรรคพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ³ และร้องขอต่อบรรดาปุโรหิตที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า “ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์และปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่” ⁴ แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า ⁵ “จงกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาปุโรหิตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้ออดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ ⁶ และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ ⁷ ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และเมืองมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าควรจะฟังพระวอนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ”

จงแสวงหาพระเจ้า ความชอบธรรมและความปราณี

⁸ และพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ว่า ⁹ “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน ¹⁰ อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน” ¹¹ แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมฟังและหันบ่าดื้อเข้าใส่ และอดหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน ¹² เออ เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนก้อนหินแข็งเกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวอนะ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อน

โดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹³ ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “เมื่อเราร้องเรียก เขาไม่ฟังฉันใด เมื่อเขาร้องทูล เขาก็ไม่ฟังฉันนั้น¹⁴ และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมหมุนท่ามกลางประชาชาติ ทั้งสิ้นซึ่งเขาไม่รู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่น่าพิงพองนั้นรกร้างไปเสียแล้ว”

บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอลไม่เปลี่ยนแปลง

8 และพระวอนของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าอีกว่า² “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่ และเราหวงแหนเธอด้วยความกริ้วมาก³ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขาของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ต่างก็มีไม้เท้าอยู่ในมือเพราะอายุมากทีเดียว⁵ และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลืออยู่ในสมัยนี้แล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ก็น่าจะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูกิจิต เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก⁸ และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาก็ตกหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม

ประชาชนจงเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์

⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น¹⁰ เพราะว่าก่อนสมัยนั้นไม่มีคำจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพเพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลืออยู่นี้อย่างกับสมัยก่อน¹² เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญงอกงาม เถาจะงอกและมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลืออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด¹³ โอ วงศ์วานยูดาห์และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เขาแข่งฉันใด ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรฉันใด อย่างกลัวเลย แต่จงให้มือของเจ้าแข็งแรงเถิด¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้ายั่วเข้าให้เราโกรธนั้น เราก็ตัดใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามิได้ห่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ¹⁵ ดังนั้นในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่า เราจะกระทำต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศ์วานยูดาห์ อย่างกลัวเลย¹⁶ ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ¹⁷ อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักคำปฏิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ¹⁸ และพระวอนของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า¹⁹ “พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบ จะเป็นที่ทำให้ความบันเทิงและความร่าเริง และเป็นการเล่นที่ทำให้ชื่นชมแก่วงศ์วานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ

เยรูซาเล็มจะเป็นเมืองหลวงของทั้งโลก

²⁰ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ชนชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย²¹ ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวไว้ว่า ‘ให้เราไปกันกันก็ ไปทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย’²² เออ ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์²³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชาติต่างๆภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า ‘ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน’”

คำตรัสของพระเจ้าเรื่องประเทศต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ

9 การแห่งพระวอนของพระเยโฮวาห์ที่มีในหัตถ์ และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พิภพสงบสำหรับที่นั้น เมื่อตาของมนุษย์จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย² เมืองฮาหมัทซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย โทระกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองตลาดก็ตาม³ โทระได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และกองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน⁴ ดูกิจิต องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดเอาข้าวของของเมืองนี้ไปเสีย และเหรียญอำนาจของเมืองนี้ลงไปทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย⁵ เมืองอัสเคโลนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่น่าละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองอัสเคโลนจะไม่มีคนอาศัยอยู่⁶ ลูกนอกกฎหมายจะมาอยู่ในเมืองอัสโดด เราจะตัดความหวังผยองของคนฟิลิสเตียออกเสีย⁷ เราจะเอาเลือดของเขาออกไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือเขาเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเยนุส⁸ และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมีให้ผู้ใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง

คำพยากรณ์เรื่องการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยของพระคริสต์

⁹ โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงร่าเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูกิจิต กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา¹⁰ เราจะขจัดกรณเสียจากเอฟราอิม และนำเสียจากเยรูซาเล็ม ธนูสงครามจะถูกขจัดเสียด้วย และท่านจะบัญชาสันติให้มีแก่ประชาชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลนี้ไปถึงทะเลนั้น และจากแม่น้ำ

น้ำนั้นไปถึงสุดปลายพิภพ ¹¹ ส่วนเจ้าเล่า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากบ่อแห่งนั้น ¹² นักโทษที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เองเราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า ¹³ เพราะเราได้ตัดยูดาห์เหมือนไม้คั่นธนู เราได้กระทำเอฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ ศิโยนเอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้าเนะ โอ กรีกเอ๋ย และแคว่งเจ้าอย่างดาบของนักรบ ¹⁴ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมหมุนทิศใต้ ¹⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะพิทักษ์รักษาเขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะล้างผลาญและเหยียบบดด้วยนิกยิงสลึงลง และจะตีและทำเสียงอึกทึกเพราะเหตุเหล่านี้เอง และจะอ้อมเหมือนชาม เปียกเหมือนมุ่มแก่นบูซา ¹⁶ ในวันนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ ดังฝูงแกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฏ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์ ¹⁷ ด้วยว่าความดีของพระองค์มากมายเพียงใด และความงดงามของพระองค์ยิ่งใหญ่มากไไหน เมล็ดข้าวจะกระทำให้คนห่มร้อนแรง และน้ำองุ่นใหม่จะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

ในอนาคตยูดาห์กับอิสราเอลจะฟื้นดังเดิม

10 จงขอฝนจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนชุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้อนเมฆพายุ จะทรงประทานน้ำฝนแก่คนผู้ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน ² เพราะว่ารูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโหรก็เห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างฝูงสัตว์ เขาทุกข์ใจเพราะขาดเมฆบาล ³ “เราโกรธเมฆบาลอย่างรุนแรง และเราลงโทษบรรดาแพะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเราพระทัยใส่ฝูงสัตว์ของพระองค์คือวงศายุดาห์ และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกหึมในสงคราม ⁴ ศิลาบุมเอกออกมาจากเขา หมูดขิงเต็นท์ออกมาจากเขา คันธนูรบศึกออกมาจากเขา และผู้มีบั้งค้ำทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน ⁵ เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เหยียบย่ำศัตรูไปในโคลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่อยู่บนหลังม้ายุ่งเหยิง ⁶ เราจะหนุนกำลังวงศายุดาห์ และเราจะช่วยวงศายุดาห์ของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่เพราะเราสงสารเขา และเขาจะเป็นเหมือนว่าเรามีได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา ⁷ แล้วคนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีเหมือนได้ดื่มน้ำองุ่น เออ ลูกหลานของเขาจะได้เห็นและเปรมปรีดี และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือล้นในพระเยโฮวาห์ ⁸ เราจะผิวปากเรียกเขาและรวบรวมเขาเข้ามา เพราะเราได้ใส่เขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน

อิสราเอลถูกกระจัดกระจายแล้วกลับคืนมา

⁹ แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขาและกลับมา ¹⁰ เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้อาศัยอยู่ ¹¹ พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงกอบกู้คลื่นทะเล และที่ลึกลับสิ้นของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพรากไปเสีย ¹² เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

การปฏิเสธรพระเมสสิยาห์

11 โอ เลบานอนเอ๋ย จงเปิดบรรดาประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย ² ต้นสนสามใบเอ๋ย จงร่ำไห้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่สง่างามพินาศลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาซันเอ๋ย จงร่ำไห้เกิด เพราะป่าก็ถูกโค่นเสียแล้ว ³ ฟิงซี เสียงร่ำไห้ของเมฆบาล เพราะสง่าราศีของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟิงซี เสียงสิงโตห่มคำราม เพราะว่าความภูมิใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า ⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสดังนี้ว่า “จงเสียงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า ⁵ บรรดาผู้ที่เชื่อมั่นไปก็ฆ่ามันเสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า ‘สารการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้ามีแล้ว’ และเมฆบาลของมันทั้งหลายไม่สงสารมันเลย ⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป ดูเถิด เราจักกระทำให้เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของกษัตริย์ของเขา และท่านจะบับแผ่นดินให้แตก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย”

พระเยซูจะถูกขายด้วยเงินสามสิบบเหรียญ

⁷ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เสียงดูฝูงแพะแกะที่ถูกฆ่า คือตัวเจ้าเอง โอ พวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สหภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงดูฝูงแกะ ⁸ ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมฆบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย ⁹ ข้าพเจ้าจึงว่า “ข้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน” ¹⁰ ข้าพเจ้าก็เอาไม้เท้าที่ชื่อ พระคุณ นั้นมาหักเพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย ¹¹ จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹² แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง” แล้วเขาก็ชั่งเงินสามสิบบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง ¹³ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ” คือเงินก้อนงามที่เขาช่วยให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁴ แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สหภาพ นั้นเสีย ล้มเลิกภราดรภาพระหว่างยูดาห์และอิสราเอล ¹⁵ แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงหยิบเครื่องใช้ของเมฆบาลซึ่งเขาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ¹⁶ เพราะดูเถิด เราจะตั้งเมฆบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แหวะไปหาตัวที่ถูกตัดออกไป หรือแสวงหาตัวที่ยังหนุ่ม หรือรักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอันทุกตัว ฉีกกินจนกระทั่งถึงกับของมัน ¹⁷ วิบัติแก่เมฆบาลผู้ไร้ค่าของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแพะแกะเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขาและฟันตาขวาของเขาเถิด ขอให้แขนของเขาสิบไปเสีย และให้ตาขวาของเขาบอดก็เดียว”

ยุคแห่งความทุกข์เวทนาการยิ่งใหญ่ พรรคพวกของสัตว์ร้ายล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้

12 ภาระแห่งพระวอนของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล พระเยโฮวาห์ผู้ทรงขึงท้องฟ้าออก และวางรากพิภพ และปั้นจิตวิญญาณ ให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า ² “ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสิ้นเสียด้านสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้ ³ ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกหั่นเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชนชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม

พระเยซูคริสต์จะทรงป้องกันกรุงเยรูซาเล็ม และทำลายบรรดากองทัพที่ล้อมกรุงไว้

⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววิ่งวุ่นวาย และกระทำให้คนขี่ม้าคลั่ง แต่เราจะล้มตาตวงควานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายตบอดไป ⁵ แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะรำพึงในใจว่า ‘ชาวเยรูซาเล็มจะเป็นกำลังของเรา เนื่องจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา’ ⁶ ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองฟืน เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟ่อนข้าว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิม นั่นเอง คือเยรูซาเล็ม ⁷ และพระเยโฮวาห์จะประทานชัยชนะแก่เด็กรบของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสง่าราศีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสง่าราศีแห่งชาวเยรูซาเล็มจะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่าของยูดาห์ ⁸ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย ⁹ ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงหาที่จะทำลายประชาชนชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะเห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

¹⁰ และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาก็กงจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แกง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน ¹¹ ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่ออาดัมมิมอน ณ ที่ราบเมกิดโด ¹² แผ่นดินจะไว้ทุกข์ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานนารันต่างหากและบรรดาภรรยาของเขาต่างหาก ¹³ ครอบครัวของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวซิมโอนีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ¹⁴ และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก”

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่จะกลับมาหาพระคริสต์และรับความรอด

13 “ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด

การไหว้รูปเคารพถูกกำจัด คนล่อมตัวพยายามเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย ³ ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า ‘เจ้าอย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพูดมุสาในพระนามของพระเยโฮวาห์’ เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ ⁴ ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขนเพื่อล่อลวงอีกต่อไป ⁵ แต่เขาจะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นชาวนา เพราะว่ามิคนสอนข้าพเจ้าให้เลื่องสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ’

พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงให้อิสราเอลดูแผลของพระองค์

⁶ และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า ‘ทำไมท่านมีแผลในมือทั้งสอง’ เขาจะตอบว่า ‘ข้าพเจ้าได้แผลนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’ ⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “โอ ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้เมฆบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงตีเมฆบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย

อิสราเอลจะถูกพิพากษาและชำระให้สะอาด พวกเขาจะถูกกวาดทิ้งไป (อสค 20:33-38)

⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พิภพสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม ⁹ เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและกลุ่เขาเหมือนกลุ่เงิน และสองดูเขาเหมือนกตลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า ‘เขาก็กงเป็นชนชาติของเรา’ และเขาจะกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า’”

สงครามอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ ปฏิบัติต่อพระคริสต์และกองทัพของเขาจะถูกทำลาย (วว 19:11-21)

14 ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว เมื่อทรัพย์สิ้นที่เขาริบไปจากเจ้านั้น เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า ² เพราะเราจะรวบรวมประชาชนชาติทั้งสิ้นให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดมและผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง ³ แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชนชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม

พระเยซูคริสต์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ (กจ 1:10-11)

⁴ ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้ ⁵ และท่ามกลางหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขาแห่งบรรดาภูเขาจะมาจดอาซาลและท่ามกลางหลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยอุสซียาห์กษัตริย์ประเทศยูดาห์ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธีชนทั้งสี่จะมากับพระองค์ ⁶ ต่อมาในวันนั้นแสงสว่างจะไม่แจ่มใสหรือจะไม่มืดมัว ⁷ แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน แต่ต่อมาเวลาเย็นจะมีแสงสว่าง

แม่น้ำสายใหม่ไหลจากเยรูซาเล็มไปถึงทะเลเกลือและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (อสค 47:1-12)

⁸ ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปดังในฤดูหนาว

พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น

⁹ และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก ¹⁰ แผ่นดินทั้งสี่จะกลายเป็นที่ราบจากภูเขาถึงริมโมไนต์เยรูซาเล็ม แต่เยรูซาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของเมืองนั้น จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เป็นประตูเก่า ถึงประตูมุมและจากหอคอยอาโนเอล ถึงบ่อน้ำอ่างนงของกษัตริย์ ¹¹ และจะมีผู้คนอาศัยอยู่ เพราะไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว แต่เยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย ¹² ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่พระเยโฮวาห์จะทรงใช้โจมตีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือเนื้อของเขาจะนำไปเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขาจะนำคาเข้าตา และลิ้นของเขาจะนำคาปาก ¹³ ต่อมาในวันนั้นการสับสนอลห่านอย่างใหญ่โตจากพระเยโฮวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขากันหลาย เพราะฉะนั้นคนหนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้อีกและกัน ¹⁴ แม้ว่ายูดาห์ก็จะต่อสู้กันที่เยรูซาเล็ม กรรพยสมบัติของประชาชนที่ทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ มีทองคำ เงิน และเสื้อผ้ามากมาย ¹⁵ และกษัตริย์ตัวอย่างหนึ่งที่เหมือนกษัตริย์ตัวอย่างนี้จะบังเกิดแก่มีา ล่อ อูฐ ลา และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในเต็นท์เหล่านั้น

ทั้งโลกจะอยู่ใต้การปกครองของพระคริสต์

¹⁶ และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชนที่ทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง ¹⁷ ถ้าครอบครัวใดในพื้นที่พิภพไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ฝนก็จะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น ¹⁸ และถ้าครอบครัวแห่งอียิปต์ ซึ่งขาดฝนแล้ว ไม่ขึ้นไปปรากฏตัวที่นั่น ก็จะบังเกิดกษัตริย์ด้วย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โจมตีประชาชนที่อื่น ๆ ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง ¹⁹ ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงทัณฑ์อียิปต์และเป็นการลงทัณฑ์ประชาชนที่ทั้งสิ้น ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง ²⁰ และในวันนั้นลูกพรวนที่พูกนำจะมีคำจารึกว่า “บริสุทธีแด่พระเยโฮวาห์” และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเป็นเหมือนขามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา ²¹ เออ และหม้อทุกลูกในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะเป็นของบริสุทธีแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปบ้าง และจะต้มเนื้อในหม้อเหล่านั้น ในวันนั้นจะไม่มีคนคานาอันในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธาอีกต่อไป

มาลาคี

มาลาคีเป็นศาสดาพยากรณ์คนสุดท้ายในพระคัมภีร์เดิม ชื่อว่า มาลาคี หมายความว่า “ผู้ส่งข่าวของเรา” มาลาคี ซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์เขียนคนสุดท้าย ได้เขียนในสมัยเดียวกับอิสราเอลและเนหะมีย์ หนังสือมาลาคีได้เขียนไว้หลังจากอิสราเอลเป็นเชลยในบาบิโลนเช่นเดียวกับหนังสืออัครกษัตริย์และหนังสือเศคาริยาห์ หลังจากหนังสือมาลาคีได้เขียนไว้แล้วไม่มีพระวจนะของพระเจ้าไปถึงอิสราเอลเป็นเวลา 400 ปี คือจนถึงสมัยของพระเยซู มาลาคีได้เตือนเกี่ยวกับความบาปของพวกปุโรหิต ความบาปภายในครอบครัว และความบาปของคนที่ขโมยจากพระเจ้าโดยไม่ถวาย 10 % ของรายได้และเงินถวายอื่นๆ และมาลาคีได้กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู และ “วันแห่งพระเยโฮวาห์” เวลาและกิจการต่างๆในประวัติของอิสราเอลตั้งแต่เวลาที่เขากลับมาจากบาบิโลนจนถึงสมัยของมาลาคี

ปีก่อนค.ศ. กิจการ 536 ตามคำสั่งของไซรัส ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไปโดยเศรุบบาเบลเป็นผู้นำ (อสส 1-2) 534 ได้วางรากแห่งพระวิหารใหม่ (อสส 3) แต่ได้ถูกบังคับให้หยุดสร้างพระวิหาร 520 การประกาศของอัครกษัตริย์และเศคาริยาห์ ได้สร้างพระวิหารต่อ (อสส 5; ฮกค 1:5)

516 การสร้างพระวิหารเสร็จ (อสส 6:15) เพียงแต่ 20 ปีตั้งแต่ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไป 457 ชาวอิสราเอลอีก 1800 คนกลับไป โดยเอซราเป็นผู้นำ (ไม่ได้นับพวกภรรยา ลูกๆและคนใช้) (อสส 7)

445 ตามคำสั่งของกษัตริย์เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะสร้างกำแพงเมืองอีก (นหม 2) 430 เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก หลังจากที่ไม่เยี่ยมกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 13:6-7)

มาลาคีได้พยากรณ์หลังจากเวลานี้ (รายการนี้จาก Explore the Book, โดย เจ ซิดโล แบกซ์เตอร์, เล่มที่ 4 หน้า 259-260)

พระเจ้าทรงรักและเลือกอิสราเอลเหนือเอโดม

1 การแห่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี ² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราได้รักเจ้าทั้งหลาย” แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า “พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด” พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เอชชาวเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็ยังรักยาโคบ ³ แต่เราได้เกลียดเอชชาว เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับมังกรแห่งถิ่นทุรกันดาร” ⁴ เมื่อเอโดมกล่าวว่า “เราถูกขับก่อนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า “เขาทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านี้ว่า ‘เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย’ และ ‘เป็นชนชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์’” ⁵ ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์นี้จะใหญ่ยิ่งนักแม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล”

พระเยโฮวาห์ทรงตีเตียนพวกปุโรหิต

⁶ “บุตรชายก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็ว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด’ ⁷ ก็โดยนำอาหารมลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรล่ะ แล้วท่านว่า ‘ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด’ ก็โดยคิดว่า ‘โต๊ะของพระเยโฮวาห์นั้นเป็นที่ดูหมิ่น’ อยากรั้วล่ะ ⁸ เมื่อเจ้านำสัตว์ตามอดมาเป็นสัตวบูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้นไปกำนัลเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม ⁹ ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเรานูซี ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ¹⁰ อยากให้มีสักคนหนึ่งในพวกเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า ¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะว่านามของเรานั้นจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ ¹² แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า ‘โต๊ะของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน’ และว่า ‘ผลของโต๊ะนั้นคืออาหารที่ถวายนั้นน่าดูถูก’ เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว ¹³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า ‘ดูเถิด อย่างนี้น่าอ้อนระอาใจจริง’ แล้วเจ้าก็ทำฮึดฮัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านี้แหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ ¹⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฎิญาณไว้ และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโง่งนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย”

ทรงตีเตียนความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอล

2 “โอ ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย ² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำใส่ใจไว้ในใจที่จะถวายสง่าราศีแด่นามของเรา เราจะส่งคำแช่งมาเหนือเจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามิได้จำใส่ใจไว้ ³ ดูเถิด เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเสื่อมไป และจะละเลงมูลสัตว์ใส่หน้าเจ้า คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ ⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะกราบว่า เราส่งคำบัญชาขึ้นมาให้

เจ้า เพื่อว่าพันธสัญญาของเราซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่ ⁵ พันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยำเกรง และเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา ⁶ ในปากของเขามีราชบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย เขาดำเนินกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้หันหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า ⁷ เพราะว่าริมฝีปากของปุโรหิตควรเป็นยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหาราชบัญญัติจากปากของเขา เพราะว่าเขาเป็นทูตของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ⁸ แต่เจ้าเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุให้หลายคนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป ⁹ ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ให้สมกับที่เจ้ามิได้รักษาบรรดาศักดิ์ของเจ้า แต่ได้แสดงอคติในการสอนราชบัญญัติ”

เราทุกคนมีพระเจ้าองค์เดียว

¹⁰ เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามีใช่หรือ แล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าทรงลงโทษความไม่สัตย์ซื่อต่อครอบครัวที่ย่ำร้างและการทรยศ

¹¹ ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกันในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างต่าง ¹² พระเยโฮวาห์จะทรงขจัดชายคนใดๆที่กระทำเช่นนี้ ทั้งผู้สอนและนักศึกษาก็เสียจากเต็นท์ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเกิด ¹³ และเจ้าได้กระทำให้ดังนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาน้ำตารดทั่วแก่นบุชชาของพระเยโฮวาห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะพระองค์ไม่สนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว ¹⁴ เจ้าถามว่า “เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ” เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้ว่านางเป็นคู่เคียงของเจ้าและเป็นภรรยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง ¹⁵ พระองค์ทรงทำให้เขาก็งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เขายังมีลมปราณแห่งชีวิตอยู่ และทำไมเป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้ใดทรยศต่อภรรยาคนที่ได้เมื่อหนุ่มนั้น ¹⁶ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “เราเกลียดชังการหย่าร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความการุณด้วยเสื้อผ้าของตน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ เพราะฉะนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ”

การขาดความเคารพทำให้พระเจ้าอ่อนระอาพระทัย

¹⁷ เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว่า “เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ่อนพระทัยสถานใดหรือ” ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า “ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงปีติยินดีในคนเหล่านั้น” หรือโดยถามว่า “พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน”

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต

3 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้หนึ่งจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา ² แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุจไฟกลุ่และประดุจขลุ่ยของช่างซักฟอก ³ ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างกลุ่เงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และกลุ่เขาอย่างกลุ่ทองคำและกลุ่เงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁴ แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่ล่วงแล้วมา ⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป่าพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทวิทยาคน พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสคนต่างด้าวจากสิทธิ์ของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา ⁶ เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด

การปล้นพระเจ้าในเรื่องสืบชักรหนึ่งและเครื่องบูชา

⁷ เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎของเราและมิได้รักษาไว้ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด’ ⁸ คนจะปล้นพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ปล้นเรา แต่เจ้ากล่าวว่า ‘เราทั้งหลายปล้นพระเจ้าอย่างไร’ ก็ปล้นในเรื่องสืบชักรหนึ่งและเครื่องบูชาหนึ่ง ⁹ เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติปล้นเรา ¹⁰ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสืบชักรหนึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ดูก็หรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างสิ้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่ ¹¹ เราจะขนาบตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลของต้นไม้ไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ¹² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า ‘เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด’ ¹⁴ เจ้าได้กล่าวว่า ‘ที่จะปรนนิบัติพระเจ้ายิ่งกว่าพระโยเซฟที่เรารักชากฎของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนไว้วางใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลประโยชน์อันใด ¹⁵ บัดนี้เรารู้ว่าคนอวดดีเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่ว ไซ้ว่าจะมีสิ่งคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พินไปได้”

หนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์

¹⁶ แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์จึงพูดกันและกัน พระเยโฮวาห์ทรงฟังและทรงได้ยิน และมีหนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์ ได้บันทึกชื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และที่ตรึงตรองในพระนามของพระองค์ไว้ ¹⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “เขา

ทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา ¹⁸ แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์”

วันแห่งพระเยโฮวาห์

4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า “ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบ เมื่อคนที่อวดดีทั้งสิ้น เอ และคนที่ประกอบความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

² แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งมีปีกรักษาโรคร้ายได้จะขึ้นมาสำหรับคนเหล่านั้นที่ย่ำกรงนามของเรา เจ้าจะกระโดดโลดเต้นออกไปเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก ³ และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่ว เพราะว่าเขาจะเป็นเหมือนขี้เถ้าที่ไต้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันที่นั้นเมื่อเราประกอบกิจ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁴ จงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ที่ภูเขาไซเนสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น

เอลียาห์จะมาอีกก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ (มธ 17:10-13; ลก 1:17; วว 11:3-6)

⁵ ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง ⁶ และท่านผู้นั้นจะกระทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ หากไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง”

มัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี” เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโก และลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มาระโกได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟอัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการขูดรีดอย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นที่ยกเลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของท่านเองว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี”

หนังสือของมัทธิวมักมีชื่อเรื่องว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว” หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์นั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมาระโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีมูลความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึงไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตามไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้นฉบับใด ๆ และในหนังสือมัทธิวบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า “พระวจนะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมัทธิวเล่มนี้นั้นได้รับการเขียนขึ้นก่อนหน้าการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค.ศ. 37 และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมลำดับวงศ์ของ “พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม” และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น “กษัตริย์ของชนชาติยิว” (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิอย่างกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธิวได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขาและการสนทนารัฐมนตรีบนภูเขาเมกะบะกอกเทส

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม ² อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา ³ ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อยราม ⁴ รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน ⁵ สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาซเกิดจากนางราห์ โอบาซให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอดเกิดจากนางรูธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี ⁶ เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์ผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโฮชฟัท เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอุริยาห์ ⁷ ยาโฮชฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม โอรสของอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ⁸ อัสมาให้กำเนิดบุตรชื่อยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม เยอรัมให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ⁹ อัสมาให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม โยรัมให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹⁰ อัสมาให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹¹ โยรัมให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹² หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยอรัมให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹³ เศรูบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹⁴ อัสมาให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹⁵ อัสมาให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹⁶ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยอรัม ¹⁷ ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรภ์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ¹⁹ แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายจะถอนหมั้นเสียลับๆ ²⁰ แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²¹ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย” ²² ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้เป็นไปตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ²³ ‘ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา’ ²⁴ ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขาไว้ คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา ²⁵ แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหิวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

2 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม ² ถามว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน” ³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็รู้วุ่นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปกับท่านด้วย ⁴ แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า พระคริสตนั้นจะบังเกิดแห่งใด ⁵ เขาทูลท่านว่า “ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า ⁶ ‘บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’ ” ⁷ แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถ่วงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น ⁸ และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า “จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถ่วงถ่วงกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย” ⁹ ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดุเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น ¹⁰ เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก ¹¹ ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบบริษัของเขากออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ ¹² และพวกนักปราชญ์ได้ยืมคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

¹³ ครั้นเขาไปแล้ว ดุเถิด กุดสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามารดามารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย” ¹⁴ ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ ¹⁵ และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์’

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

¹⁶ ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วงถ่วงนั้น ¹⁷ ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า ¹⁸ ‘ได้ยินเสียงในหมู่บ้านราม่าห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว’

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ลก 2:39-40)

¹⁹ ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดุเถิด กุดสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ ²⁰ สั่งว่า “จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามารดามารดาหนีแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว” ²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามารดามารดาหนีแผ่นดินอิสราเอล ²² แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลาอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเสด็จไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี ²³ ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เขาจะเรียกท่านว่าชื่อนาซาเร็ธ’

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน (มก 1:3-6; ลก 3:2-17; ยน 1:6-8, 19-28)

3 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย ² กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” ³ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’ ⁴ เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า ⁵ ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหาจอห์น ⁶ สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน ⁷ ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “โอ เจ้าชาติจูดีย์ ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น ⁸ เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น ⁹ อย่างนิคมเขาเอาในใจว่า เรามีบารอัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ¹⁰ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ ¹¹ เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมากายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ¹² พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มก 1:9-11; ลก 3:21-22; ยน 1:31-34)

¹³ แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหาจอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน ¹⁴ แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์” ¹⁵ และพระเยซูตรัสตอบจอห์นว่า **“บัดนี้จึงยอมเกิดเพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ”** แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ ¹⁶ และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดุเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ ¹⁷ และดุเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

พญามารทดลองพระเยซู (มก 1:12-13; ลก 4:1-13)

4 ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง² และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สัปดาห์สิ้นคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร³ เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร”⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคำภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’”⁵ แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยืนบนครมริสุทธ์ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร⁶ แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเกิด เพราะพระคำภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’”⁷ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “พระคำภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”⁸ อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชาอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชาอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร⁹ แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน”¹⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า “อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคำภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”¹¹ แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน (มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

12 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้อยู่ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี¹³ เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี¹⁴ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า¹⁵ ‘แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ¹⁶ ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่มาก และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว’¹⁷ ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า “*จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว*”

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ (มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

18 ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง¹⁹ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “*จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา*”²⁰ เขาก็ทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา²² ในทันทีนั้นเขาก็ทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย²⁴ กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพบบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย²⁵ และมีคนหมู่ใหญ่มากจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร์ (ลก 6:20-49)

5 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์² และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า³ “*บุคคลผู้ใดรู้สึกบกร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา*⁴ *บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม*⁵ *บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก*⁶ *บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์*⁷ *บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา*⁸ *บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า*⁹ *บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า*¹⁰ *บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา*¹¹ *เมื่อเขาจะตีเถียนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข*¹² *จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน*

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก (มก 4:21-23; ลก 8:16-18)

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ¹⁴ ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้¹⁵ ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น¹⁶ จงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ 18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แต่อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น 19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ 22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ‘อ้ายบ้า’ ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ‘อ้ายโง่’ ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก 23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่าพี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน 24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน 25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พาทันไป เกลือกกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษาแล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ 26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ 27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีฟัวเมียเขา’ 28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว 29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก 30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 19:9; มก 10:2-10)

31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา’ 32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการลุ่มชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย 33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า’ 34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ 36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของท่าน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้ 37 จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความซื่อ

จงรักศัตถุ

38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตาและฟันแทนฟัน’ 39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอสองสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’ 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตถุของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมีใช้หรือ 47 ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมีใช้หรือ 48 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ”

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา (มธ 6:16-18)

6 “จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ 2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับ การสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มีมือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระวจนะจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของการอธิษฐาน (ลก 11:1-4)

8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านจะขอแล้ว 9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ 10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก 11 ขอร้องโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้ 12 และขอร้องโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่ เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น 13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอร้องช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน 14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาแสร้งทำหน้าให้ผิปกติ เพื่อจะให้คนอื่นเห็นว่าเขากำลังถืออดอาหาร เรามอบความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขไลมภาศีระและล้างหน้า 18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ขโมยขุดช่องลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง 23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด 24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของท่านว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ 27 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ 28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งน่าวา มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย 29 และเรามอบท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อประสูติด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง 30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้านี้ที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อถ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือ 31 เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม 32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ 33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พอกอยู่แล้ว"

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

7 “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ 2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วยกะชานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยกะชานอันนั้น 3 เหตุไฉนท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทิ่มที่อยู่ในตาของท่านเอง 4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ‘ให้เราขยี้ผงออกจากตาของท่าน’ แต่ดูเถิด ไม้ทิ่มที่อยู่ในตาของท่านเอง 5 ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทิ่มก่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะขยี้ผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เหลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

พระสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ผู้อธิษฐาน (ลก 11:5-13)

7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหา ก็พบ และคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 9 ในพวกท่านมิใคร่บ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอร้องนมัสการ 10 หรือให้ลูกเมื่อบุตรขอปลา 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอร้องจากพระองค์

กฎทองคำ

12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

13 *จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก* 14 *เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย*

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา

15 *จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านบ่งห่มดอกแคะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า* 16 *ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลอ่อนจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม* 17 *ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว* 18 *ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้* 19 *ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ* 20 *เหตุฉะนั้นท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา*

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 *มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้* 22 *เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’* 23 *เมื่อئนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา’*

รากฐานสองชนิด (ลก 6:47-49)

24 *เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา* 25 *ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา* 26 *แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย* 27 *ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก* 28 *ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์* 29 *เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์*

คนโรคเรื้อนหายป่วย

8 *เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป* 2 *ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จงทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้”* 3 *พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า “เธอพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด”* ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 4 *ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย”*

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย (ลก 7:1-10)

5 *เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์* 6 *ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก”* 7 *พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไปรักษาเขาให้หาย”* 8 *นายร้อยผู้นั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค* 9 *เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้นัยกหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”* 10 *ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไพบลัทธิเท่านี้แม้ในอิสราเอล* 11 *เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์* 12 *แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”* 13 *แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า “ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น”* และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย (มก 1:29-34; ลก 4:38-41)

14 *ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยไข้* 15 *พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย* 16 *พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย* 17 *ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า ‘ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป’* 18 *ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป*

ทรงลงใจผู้ติดตามพระองค์ (ลก 9:57-62)

19 *ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น”* 20 *พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ”* 21 *อีกคนหนึ่งมาบอกพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน”* 22 *พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด ปลอ่ยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด”*

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู (มก 4:36-41; ลก 8:22-25)

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป²⁴ ดูกิจเกิด พายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่²⁵ และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ กุลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว”²⁶ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อถ้อย”* แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป²⁷ คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นใครอย่างไรหนอ จนขึ้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี (มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาเดาราสแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจผ่านไปทางนั้นได้²⁹ ดูกิจเกิด เขาร้องตะโกนว่า “พระเยซูผู้เป็นบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ”³⁰ โกลจากที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่³¹ ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า “ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด”³² พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า *“ไปเถิด”* ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูกิจเกิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น³³ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น³⁴ ดูกิจเกิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสวยจากเขตแดนของเขา

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต (มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

9 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์² ดูกิจเกิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า *“ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”*³ ดูกิจเกิด พวกธรรมจารย์บางคนคิดในใจว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”⁴ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า *“เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า⁵ ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ข้าพเจ้าจะจ่ายค่ากับ⁶ แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้”* (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) *“จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด”*⁷ เขาจึงลุกขึ้นกลับบ้านของตน⁸ เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี (มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า *“จงตามเรามาเถิด”* เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป¹⁰ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูกิจเกิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า”¹² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า *“คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอบ¹³ ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”*¹⁴ แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์กุลว่า *“เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร”*¹⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกขโศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร*

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อผ้าและถุงหนัง (มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

16 *“ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก¹⁷ และไม่มีผู้ใดเอาหนังใหม่ใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นหนังจะขาด หนังใหม่จะฉีก ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาเย็บเอาหนังใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้”*

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยริสฟื้นขึ้นจากความตาย (มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูกิจเกิด มีขุนนางคนหนึ่งมานับสการพระองค์แล้วกุลว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก”¹⁹ ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย²⁰ ดูกิจเกิด มีหญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์²¹ เพราะนางคิดในใจว่า “ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราจักหายโรค”²² ฝ่ายพระเยซูทรงเสวยหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า *“ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ”* นับตั้งแต่นั้นนั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ²³ ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่²⁴ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่”* เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์²⁵ แต่เมื่อทรงจับผู้หญิงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น²⁶ แล้วกิตติศัพท์นี้ก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมามองเห็นได้อีก

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด”²⁸ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า *“เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้”* เขากุลพระองค์ว่า “เชื่อ พระเจ้าข้า”²⁹ แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาดังนี้ว่า *“ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด”*³⁰ แล้ว

ตาของพวกเขาเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า *“จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย”* ³¹ แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น ³² ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดุเล็ด มีผู้พากันไปคนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มากาพระองค์ ³³ เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนไบนั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า *“ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย”* ³⁴ แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า *“คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี”*

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้ (มก 6:5-6; ลก 10:1-3)

³⁵ พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย ³⁶ และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดจฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง ³⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า *“การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่”* ³⁸ เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์”

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ (มก 6:1-13; ลก 9:1-6)

10 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ ² อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา ³ ฟีลิปและบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบ-อัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธาดเดอัส ⁴ ซีโมนชาวคานาอันและยูดาอัสศิคาริโอกผู้ที่ได้ทรงยศพระองคณ์ั้น ⁵ สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า *“อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย”* ⁶ *แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า* ⁷ *จงไปพลาจประกาศพลาจว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’* ⁸ *จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ* ⁹ *อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ใส่ในกระเป๋าของท่าน* ¹⁰ *หรืออย่ามียี่ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่ามีผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน* ¹¹ *เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป* ¹² *ขณะที่ท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น* ¹³ *ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน* ¹⁴ *ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย* ¹⁵ *เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะมากกว่าโทษของเมืองนั้น* ¹⁶ *ดุเล็ด เราใช้พวกท่านไปดจแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่ภัยเหมือนนกเขา* ¹⁷ *แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา* ¹⁸ *และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ* ¹⁹ *แต่เมื่อเขามอบท่านไว้เช่นนี้ อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอันนั้น* ²⁰ *เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน* ²¹ *แม้ว่าผีก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย* ²² *ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด* ²³ *แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา*

ปัญหาของสาวก

²⁴ *ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน* ²⁵ *ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด* ²⁶ *เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่ จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่ จะไม่เผยให้ประจักษ์* ²⁷ *ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน* ²⁸ *อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิเนาศในนรกได้* ²⁹ *นรกจะจอกสองตัวเขายายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้* ³⁰ *ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น* ³¹ *เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว* ³² *เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะได้รับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย* ³³ *แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย*

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

³⁴ *อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา* ³⁵ *ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี* ³⁶ *และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน* ³⁷ *ผู้ใดที่รักบิดามารดาหรือภรรยาหรือสามีมากกว่ารักเรา ก็จะไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา* ³⁸ *และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา* ³⁹ *ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราจะได้ชีวิตรอด* ⁴⁰ *ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา* ⁴¹ *ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ว่าศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ว่าผู้ชอบธรรมพึงได้รับ* ⁴² *และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่”*

11 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลก 7:19-29)

² ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยื่นถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป ³ ทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น” ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น ⁵ คือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประมงก็ประกาศแก่คนอนาถา ⁶ บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้ นั้นเป็นสุข” ⁷ ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ ⁸ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์ ⁹ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสนาพยากรณ์หรือ แม่ที่เดียวและเรบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสนาพยากรณ์เสียอีก ¹⁰ คือผู้หนึ่งเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ¹¹ เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก ¹² และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ซิงเขาได้ ¹³ เพราะคำของศาสนาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี้ ¹⁴ ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น ¹⁵ ใครมีหูจงฟังเถิด ¹⁶ เราจะเปรียบเทียบคนยุคนี้เหมือนคนอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน ¹⁷ กล่าวว่ ‘พวกจันได้เป่าปี่ให้พวกเรา และเรอมิได้เต้นรำ พวกจันได้พิลาปรำให้แก่พวกเรา และพวกเรามิได้คร่ำครวญ’ ¹⁸ ด้วยว่ายอห์นมาที่ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่ ‘มีผีเข้าสิงอยู่’ ¹⁹ ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขากว่ ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำอุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป’ แต่พระปัญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญา นั้น”

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

²⁰ แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำภารกิจฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่ ²¹ “*วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบรโซิดา เพราะถ้าภารกิจฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ่า กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว ²² แต่เรบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า ²³ และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการภารกิจฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ ²⁴ แต่เรบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า’ ²⁵ ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้ ²⁶ ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁷ พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ที่ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้”*

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

²⁸ บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข ²⁹ จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของท่าน ³⁰ ด้วยว่าแอกของเราดีกว่า และภาระของเราดีกว่า”

พระคริสต์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

12 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน ² แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” ³ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว ⁴ ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่ปุโรหิตพวกเดียว ⁵ ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด ⁶ แต่เรบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก ⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ท่านก็จงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด ⁸ เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต”

ทรงรักษาชายมือลีบ (มก 3:1-6; ลก 6:6-11)

⁹ แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั้น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา ¹⁰ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า “การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่” เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ¹¹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้ นั้นจะไม่จูดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ ¹² มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากกว่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีในวันสะบาโต” ¹³ แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือ ออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง ¹⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

¹⁵ แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั้น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรค สิ้นทุกคน ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขาไม่ให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด ¹⁷ ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์

จะสำเร็จ ซึ่งว่า ¹⁸ ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ ¹⁹ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน ²⁰ ไม่อ้อซ่า แล้วท่านจะไม่หึก ไล่ตะเคียงเป็นคว้นแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ ²¹ และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน’

ชายมีผีสิงได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล (มก 3:23-30; ลก 11:14-23)

²² ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและเป็นใบ้จึงพูดจึงเห็นได้ ²³ และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า “คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ” ²⁴ แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า “ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น” ²⁵ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า “*ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้* ²⁶ และถ้าซาตานขับซาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ ²⁷ และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตีสันกล่าวโทษพวกท่าน ²⁸ แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว ²⁹ หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ³⁰ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ (มก 3:29-30)

³¹ เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ ³² ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย (ลก 6:43-45)

³³ จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ดีด้วยผลของมัน ³⁴ โอชาติชั่วร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากย่อมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ³⁵ คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว ³⁶ ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา ³⁷ เหตุว่าที่เจ้าจะฟันโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า”

โยนาห์คือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (ลก 11:29-44)

³⁸ คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน” ³⁹ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “*คนชาติชั่วและเลวชั่วแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์-ศาสดาพยากรณ์* ⁴⁰ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น ⁴¹ คนชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้ ⁴² นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

บั้นปลายของผู้ที่มองยหวังพึ่งความดีของตนเอง (ลก 11:24-26)

⁴³ เมื่อผีโสโครกออกจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์ เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย ⁴⁴ แล้วมันก็กล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว ⁴⁵ มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น”

ผู้ประพฤิตามพระประสงค์ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือนญาติพี่น้องของพระคริสต์ (มก 3:31-35; ลก 8:19-21)

⁴⁶ ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์ ⁴⁷ แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์” ⁴⁸ แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “*ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา*” ⁴⁹ พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า “*ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา*” ⁵⁰ ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

13 ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเล ² มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง ³ แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า “*ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช* ⁴ และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย ⁵ บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก ⁶ แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป ⁷ บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย ⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ⁹ *ใครมีหูจงฟังเถิด*” ¹⁰ ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา” ¹¹ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “*เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้*” ¹² ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไป

จากเขา ¹³ เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ ¹⁴ คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ‘พวกเขาจะไม่ได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้’ ¹⁵ เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเดื้อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย’ ¹⁶ แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน ¹⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน ¹⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น ¹⁹ เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง ²⁰ และผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในดินตื้นซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรดี ²¹ แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกละ ²² ผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมชาติโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รุดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล ²³ ส่วนผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในดินตื้นนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

²⁴ พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน ²⁵ แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป ²⁶ ครั้นตื่นขึ้นนั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย ²⁷ พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน’ ²⁸ นายก็ตอบพวกเขาว่า ‘นี่เป็นการกระทำของศัตรู’ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า ‘ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ’ ²⁹ แต่นายตอบว่า ‘อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย ³⁰ ให้ทั้งสองจำเรี่ยไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า “จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นพ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา””

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มก 4:30, 32)

³¹ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน ³² เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเรี่ยเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (ลก 13:20-21)

³³ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” ³⁴ ข้อความเหล่านี้ทั้งสี่ พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย ³⁵ ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า ‘เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก’

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

³⁶ แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนา” ³⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ ³⁸ นานี้ได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย ³⁹ ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ ⁴⁰ เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น ⁴¹ บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน ⁴² และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ⁴³ คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดุจดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

⁴⁴ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนา

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

⁴⁵ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี ⁴⁶ ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

⁴⁷ อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลาารวมทุกชนิด ⁴⁸ ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย ⁴⁹ ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม ⁵⁰ แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ⁵¹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ข้อความเหล่านี้

ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ” เขากุลตอบพระองค์ว่า “เข้าใจ พระเจ้าข้า” 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน”

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า “คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างนี้มาจากไหน 55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ 56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็ออยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สั่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน” 57 เขาก็หลายจึงหมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า “*ศาสตพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของคุณ และในครัวเรือนของคุณ*” 58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ (มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

14 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้” 3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา” 5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาก็กว้างใจนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ 6 แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินร่ำต่อหน้าเขาก็กว้างใจ 7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จงให้สิ่งนั้น 8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า “ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ” 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เฝ้ากายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ 10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก 11 เขาก็เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา 12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเสด็จอาหารฝูงชนห้าพันคน (มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-14)

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย 15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มากทูลพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง” 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า “*เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเสด็จเถิด*” 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า “ที่นี้พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น” 18 พระองค์จึงตรัสว่า “*เอาอาหารนั้นมาให้เรานี้เถิด*” 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาก็เก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ (มก 6:45-56; ยน 6:15-21)

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ 25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พูดกันว่า “เป็นผี” เขาก็ร้องวิ่งไปเพราะความกลัว 27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า “*จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย*”

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แม่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์” 29 พระองค์ตรัสว่า “*มาเถิด*” เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า “*โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม*” 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาก็กว้างใจที่อยู่ในเรือจึงมานับสารพระองค์ทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว” 34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเอนเนซาเรท 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์ 36 เขากุลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้แต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้แต่ต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ทุกคน

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 7:1-23)

15 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า 2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร” 3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า “*เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า 4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของท่าน’ และ ‘ผู้ใดฝ่าฝืนบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’ 5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า ‘สิ่งใด*

ของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว”⁶ ผู้ที่นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน⁷ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน⁸ ท่านคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า⁹ ‘ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา¹⁰ เขาไม่ฟังเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน’¹¹ แล้วพระองค์ทรงเรียกรบประชาชนและตรัสกับเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด¹² มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นและทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”¹³ ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก”¹⁴ พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ท่านไม่ได้อะไรทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย¹⁵ ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตามอดนำทางคนตามอด ถ้าคนตามอดนำทางคนตามอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ”¹⁶ ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด”¹⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ¹⁸ ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใด ๆ ซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่บ่อ¹⁹ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน²⁰ ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดพิวผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ²¹ สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอันได้รับการรักษาให้หาย (มก 7:24-30)

²¹ แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทเรและเมืองไซดอน²² ดูก็นั้น มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า “โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก”²³ ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ่อนวอนพระองค์ ทูลว่า “ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรา”²⁴ พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามิได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล”²⁵ ฝ่ายหญิงนั้นก็มานับสการพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”²⁶ พระองค์จึงตรัสตอบว่า “ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร”²⁷ ผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นย่อมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน”²⁸ แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค (มก 7:31-37)

²⁹ พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น³⁰ และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พวกคนง่อย คนตามอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแถบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย³¹ คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตามอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มก 8:1-9)

³² ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกรบพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า “เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหัวโหมยสิ้นแรงลงตามทาง”³³ พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้”³⁴ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ท่านมีขนมปังกี่ก้อน” เขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว”³⁵ พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน³⁶ แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน³⁷ และคนที่บ่วงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม³⁸ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก³⁹ พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองเบธsaida

พวกฟาริสีหน้าซื่อใจคดร้องขอหมายสำคัญ (มก 8:10-12)

16 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น² พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’³ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว’ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ⁴ คนชาติชั่วและเล่ห์เหลี่ยมหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา⁵ ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนมปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงคำสอนที่ผิด (มก 8:13-21)

⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”⁷ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามีได้เอานมปังมา”⁸ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอานมปังมา⁹ ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง¹⁰ หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ก็กระบุง¹¹ เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”¹² แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื่อนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า *“คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด”* 14 เขาจึงทูลตอบว่า *“บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”* 15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า *“แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”* 16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า *“พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”*

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ* 18 *ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้* 19 *เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จักถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกละปล่อยในสวรรค์”* 20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่าพระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้เป็น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (มก 8:31-38; ลก 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ 22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า *“พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย”* 23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า *“อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องคิดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”* 24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า *“ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรา มาให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา* 25 *เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด* 26 *เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา* 27 *เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับเหนือแท่นทุกคนตามการกระทำของท่าน* 28 *เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน”*

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

17 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง 2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็เรืองแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวพองดูแสงสว่าง 3 ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ 4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า *“พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”* 5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า *“ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด”* 6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก 7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า *“จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย”* 8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว 9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า *“นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”* 10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า *“เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”* 11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม* 12 *แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน”* 13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกเก้าคนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา (มก 9:14-29; ลก 9:37-43)

14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า 15 *“พระองค์เจ้าข้า ขอร้องพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์ทรมานมาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ* 16 *ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้”* 17 พระเยซูตรัสตอบว่า *“โอ คุณในยุคที่ขาดความเชื่อและมีจิตชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเรานี้เถิด”* 18 พระเยซูจึงตรัสสั่งกับผีนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง 19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า *“เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับผีนั้นออกไม่ได้”* 20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักถั่วหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย* 21 *แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”*

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศของพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย* 23 *และเขาก็ทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”* พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ” 25 เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงค้นเขาไว้ แล้วตรัสว่า “*ซิโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น*” 26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “เก็บจากผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “*ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย* 27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด”

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด (มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

18 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์” 2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา 3 แล้วตรัสว่า “*เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย* 4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา 6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งก็เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลก็ดีกว่า 7 วัชพืชแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมิเหตุให้หลงผิด แต่วัชพืชแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น 8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ 9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก 10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์กุตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (ลก 15:1-7)

11 เพราะว่าคุณธรรมมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด 12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเพื่อหาตัวที่หายนั้นหรือ 13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น 14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อน้องที่ทำผิดต่อท่าน

15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความพิดาบนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา 16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้ 17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี 18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้ 20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ใดๆ ในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ (มก 11:25; ลก 17:3-4)

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ” 22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด* 23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน 24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า 25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทาสกรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ 26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนบมัสการท่านว่า ‘ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิน’ 27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป 28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’ 29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า ‘ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิน’ 30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น 31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา 32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ขึ้นมาสั่งว่า ‘โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา 33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’ 34 แล้วเจ้านายของเขาก็นำผู้รับใช้ผู้นั้นไปขังคุกไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด 35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง”

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

19 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียพักแม่ น้ำจอร์แดนข้างโน้น 2 ผู้คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; มก 10:1-12; ลก 16:18)

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่”
 4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ‘ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’⁵ และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’⁶ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”⁷ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้”⁸ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น⁹ ฝ่ายเรอบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นผู้ชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยา ก็ผิดประเวณีด้วย”¹⁰ พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้าภรรยาของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”¹¹ พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประเพณีตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประเพณีได้¹² ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำให้ตัวเองให้เป็นขันทีเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็ก ๆ (มก 10:13-16; ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้¹⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”¹⁵ เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มก 10:17-30; ลก 18:25-30)

16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”¹⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้”¹⁸ คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ¹⁹ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”²⁰ คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”²¹ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสัตว์ของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรา”²² เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก²³ พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก²⁴ เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มที่ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”²⁵ เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”²⁶ พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง”²⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิจารณาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล²⁹ ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้พลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก³⁰ แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

20 “ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่² ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาเรียนแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา³ พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด⁴ จึงพูดกับเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร’ แล้วเขาก็พากันไป⁵ พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน⁶ ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีก ครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า ‘พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆตลอดวันทำไม’⁷ พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า’ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร’⁸ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า ‘จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก’⁹ คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน¹⁰ ส่วนคนที่มาทีแรกก็คิดว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน¹¹ เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน¹² ว่า ‘พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน’¹³ ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งของพวกเขาว่า ‘สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ’¹⁴ รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน¹⁵ เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านจึงจวนจวนเมื่อเห็นเราใจดี’¹⁶ อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญทีแรก แต่ผู้ที่ทรงเลือกทีน้อย”

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23; มก 10:32-34; ลก 18:31-34)

17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า *18 “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษ ท่านถึงตาย 19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเขี่ยขี้ขี้ และให้ตบไว้ที่แก้ม และวันทีสามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”*

มารดาคนหนึ่งที่ทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง (มก 10:35-45)

20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์ *21 พระองค์จึงทรงถามนาง นั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร”* นางทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง” *22* แต่พระเยซูตรัสตอบว่า *“ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้อยซึ่งเราจะตั้งนั้นท่านจะตั้งได้หรือ และบัณฑิตมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ”* เขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้” *23* พระองค์ตรัสกับเขาว่า *“ท่านจะตั้งจากถ้อยของเรา และรับบัณฑิตมาด้วยบัณฑิตที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรา นั้นไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้ใด” 24* เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาที่มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น *25* พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า *“ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ 26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะยิ่งใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย 27 ถ้าผู้ใดใครจะยิ่งใหญ่ได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน 28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติและประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”*

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก (มก 10:46-52; ลก 18:35-43)

29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป *30* และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด” *31* ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้นิ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด” *32* พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า *“ท่านทั้งสองใครจะให้เราก่ออะไรเพื่อท่าน” 33* พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น” *34* พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาก็ทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยชนะ (ศคย 9:9; มก 11:1-10; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

21 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาอี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน *2* ตรัสสั่งเขาว่า *“จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ท่านก็ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแกะจงมาให้เรา 3* *ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์’ แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที” 4* เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า *5* *‘จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลาตัวหนึ่งกับลูกของมัน’ 6* สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้ *7* จึงจงแกะแม่ลาตัวหนึ่งกับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลานั้น *8* ฝูงชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน *9* ฝ่ายฝูงชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ที่ตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ โฮซันนา’ ในที่สุด” *10* เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด” *11* ฝูงชนก็ตอบว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี”

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง (มก 11:15-18; ลก 19:45-47)

12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคำว่าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่นผู้ขายนกเขาเสีย *13* และตรัสกับเขาว่า *“มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายกระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” 14* คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย *15* แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาก็พากันเข้ากันแค้นเคือง *16* และจึงทูลพระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้’” 17* พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป (มก 11:12-14, 20-24)

18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร *19* และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า *“เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป”* ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป *20* ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจแล้วว่า “เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด” *21* ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีใจสงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขาไว้ว่า ‘จงถอยไปลงทะเล’ ก็จะสำเร็จได้ 22* *สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้”*

พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์ (มก 11:27-33; ลก 20:1-8)

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า “ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน” 24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเรา ได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 25 คือบัณฑิตมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์” เขาได้ปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’ 26 แต่ถ้าเราจะว่า ‘จากมนุษย์’ เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์” 27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้องไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’ 29 บุตรคนนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ไป’ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า ‘ข้าพเจ้าไปขอรับ’ แต่ไม่ไป 31 บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “คือบุตรคนแรก” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย 32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มิได้กลับใจเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ (ออสย 5:1-7; มก 12:1-9; ลก 20:9-19)

33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อขุดน้ำในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น 35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เขียนตีเสียคนหนึ่ง ข่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง 36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก 37 ครั้นสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’ 38 แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้านก็พูดกันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย’ 39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วข่าเสีย 40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น” 41 เขาทักทายทูลตอบพระองค์ว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่น ๆ ที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป” 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’ 43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น 44 ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะต้องบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นพุยผง” 45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็หยิ่งรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา 46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธีอภิเษกสมรส (ลก 14:16-24)

22 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า 2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของตน 3 แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา 4 ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ข่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อมจงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’ 5 แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไร่บางของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย 6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอับยศต่างๆแล้วข่าเสีย 7 แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไปปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย 8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน’ 9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้” 10 ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก 11 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส 12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า ‘สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก 13 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’ 14 ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสีงภาษี (มก 12:13-17; ลก 20:20-26)

15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร 16 พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีใจเอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด 17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบ ว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” 18 แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาคงใจตรัสว่า “พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม 19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน” เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์ 20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” 21 เขาทูลพระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” 22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกสะดูสีเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย (มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

23 ในวันนี้มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 24 “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ‘ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’ 25 ในพวกเราที่มีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้ว ก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว” 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า 30 ด้วยว่าเมื่อนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตาย นั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า 32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น” 33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มก 12:28-34; ลก 10:25-28)

34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน 35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์ โดยถามพระองค์ว่า 36 “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด” 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า 38 นี้แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ 39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ 40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด (มก 12:35-37; ลก 20:41-44)

41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขา 42 “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” เขาตอบพระองค์ว่า “เป็นบุตรของดาวิด” 43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า 44 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ 45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม (มก 12:38-40; ลก 20:45-47)

23 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 2 ว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีที่นั่งบนที่นั่งของโมเสส 3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหากทำตามไม่ 4 ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนป่านมนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิวเดียวก็ไม่จับต้องเลย 5 การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการรอดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างยิ่ง สวมเสื้อที่มีพู่ห้อยอันยาว 6 เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา 7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า ‘รับบี รับบี’ 8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า ‘รับบี’ ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นที่นั่งกันทั้งหมด 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์ 10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า ‘นาย’ ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ 11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย 12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดก่อนตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกย่องขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 12:38-40; ลก 20:47)

13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้ 14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับการสาปแช่งยิ่งขึ้น 15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม่แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า 16 วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ 17 คนโอดเขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 และว่า ‘ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ’ 19 คนโอดเขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น 21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น 22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น 23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่ง ยีหร่าและขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย 24 คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป 25 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการบวมเมากิเลส 26 พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย 27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด 28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ข้างนอกนั้นปรากฏแก่

มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า²⁹ วัตถุประสงค์เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาถือสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม³⁰ แล้วกล่าวว่า ‘ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้’³¹ อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ประจักษ์ตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น³² เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด³³ เจ้าพวกยู เจ้าชาติบูธร้าย เจ้าจะพันการลงโทษในนรกอย่างไรได้³⁴ เหตุฉะนั้น ดูกิจ เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ข่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง³⁵ ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายมารีย์ ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย³⁶ เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงพิพากษาต่อกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

³⁷ โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เบื้องๆ เหมือนแม่ไก่ก่อกลุมอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ³⁸ ดูกิจ ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’³⁹ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มก 13:1-13; ลก 21:5-19)

24 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาชี้ตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้”³ เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบทั่ว เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้”⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง⁵ ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป⁶ ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง⁷ เพราะประชาชนจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชน ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ⁸ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขึ้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก⁹ ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้คนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชนต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา¹⁰ คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน¹¹ จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป¹² ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป¹³ แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด¹⁴ ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชนชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มก 13:14-23)

¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)¹⁶ “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย¹⁷ ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน¹⁸ ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน¹⁹ แต่ในวันเหล่านั้น วัตถุประสงค์จะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่²⁰ จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต²¹ ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย²² และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า²³ ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสตอยู่ที่นี้’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย²⁴ ด้วยว่าจะมีพระคริสตเทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำการหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้อย่างล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง²⁵ ดูกิจ เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ‘ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ’ ก็จงอย่าเชื่อ

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มก 13:24-27; ลก 21:25-36)

²⁷ ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกอันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอันนั้น²⁸ ด้วยว่าหากศพอยู่ที่ไหน ผุ่นกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น²⁹ แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’³⁰ เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ‘บุตรมนุษย์จะเสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า’ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก³¹ พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

จากความทุกข์เวทนาถึงการเสวยสุพิณปียของพระองค์ (มก 13:28-29; ลก 21:29-31)

³² บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว³³ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว³⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ³⁵ ฟ้าและดินจะสว่างไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์ (มก 13:32-37; ลก 21:34-36)

36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว 37 ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาจะเป็นอย่างนั้นด้วย 38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา 39 และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่รู้ตัวอันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาจะเป็นอย่างนั้นด้วย 40 เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง 41 หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง 42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไร 43 จงจำไว้อย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมา เขาจะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้กะลวงเรือนของเขาได้ 44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

45 ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกเขาสำหรับผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข 47 เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง 48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชื่อนั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงมาช้า’ 49 แล้วจะตั้งต้นไถเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา 50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ 51 และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะจับใส่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

25 “เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเธอนั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย 5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป 6 ครั้นเวลาเที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’ 7 บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของตน 8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่’ 9 พวกที่มีปัญญาก็ตอบว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองเถิด’ 10 เมื่อพวกเขากำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด 11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า ขอบเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย’ 12 ฝ่ายท่านตอบว่า ‘เรามอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน’ 13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

14 อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้ 15 คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที 16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน 18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ 19 ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น 20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาขึ้นแจงว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์’ 21 นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ 22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาขึ้นแจงด้วยว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์’ 23 นายจึงตอบเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด’ 24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาขึ้นแจงว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้สึกท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้ไถ 25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน’ 26 นายจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ว่าเรามิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้ไถ 27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเราจะได้เงินของเราทั้งดอกเบียด้วย 28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสับตะลันต์ 29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา 30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธ์ทั้งปวง เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ 32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย 34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก 35 เพราะว่าเมื่อเราเสวย ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา’ 37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่

เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร³⁹ ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร⁴⁰ แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเรา นี่ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’⁴¹ แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น’⁴² เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีมิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีมิได้ให้เราดื่ม⁴³ เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มีมิได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มีมิได้ให้เสื้อผ้าเราห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็มีมิได้เยี่ยมเรา’⁴⁴ เขาทิ้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร’⁴⁵ เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่ง ในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา’⁴⁶ และพวกเขาเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ขอบรรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์’

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู (มก 14:1-2; ลก 22:1-2)

26 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า² “ท่านทั้งหลายรู้หรือว่าอีกสองวัน จะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน”³ ครั้นนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟา⁴ ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย⁵ แต่พวกเขาพูดว่า “ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่างฟิ่งทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย”

มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย (มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

⁶ ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน⁷ ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงคนหนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์⁸ พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า “เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า⁹ ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้”¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา¹¹ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่ทั่วทุกที่เสมอ แต่เราไม่อยู่ทั่วทุกที่เสมอไป¹² ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา¹³ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย”

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระองค์ (มก 14:10-11; ลก 22:3-6)

¹⁴ ครั้นนั้นคนหนึ่งจากพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่¹⁵ ถามว่า “ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า” ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ¹⁶ ตั้งแต่นั้นมานายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา (มก 14:12-16; ลก 22:7-13)

¹⁷ ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”¹⁸ พระองค์จึงตรัสว่า “จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า ‘พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’”¹⁹ ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา (มก 14:17-21; ลก 22:14-23; ยน 13:2-30)

²⁰ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน²¹ เมื่อรับประทานอาหารกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”²² ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์หนัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”²³ พระองค์ตรัสตอบว่า “ผู้ที่เอาอาหารจุ่มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา²⁴ บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิถีแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง”²⁵ ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

การตั้งพิธีศีลระลึก (มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)

²⁶ ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า “จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”²⁷ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า “จงรับไปดื่มทุกคนเถิด²⁸ ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก²⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผลแห่งเขาอีกต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

³⁰ เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ³¹ ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุ้งเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’³² แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”³³ ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “แม้คนทั้งปวงจะสะดุ้งเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุ้งก็หาไม่ได้เลย”³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”³⁵ เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเสมนีใกล้วันสิ้นพระชนม์ (มก 14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

³⁶ แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า *“จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น”* ³⁷ พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดเศเร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก ³⁸ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”*

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเสมนี (มก 14:35-41; ลก 22:41-44; ฮบ 5:7)

³⁹ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็ชนพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า *“โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ข้าพเจ้าเลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”* ⁴⁰ พระองค์จึงเสด็จกลับมาถึงสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า *“เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงเดียวไม่ได้หรือ”* ⁴¹ *“จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”* ⁴² พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า *“โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”* ⁴³ ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาถึงทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น ⁴⁴ พระองค์จึงทรงละพวกเขาไว้ เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก ⁴⁵ แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า *“เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาผ่านไปแล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาป”* ⁴⁶ *“ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”*

การทรยศและการจับกุมพระเยซู (มก 14:43-50; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

⁴⁷ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน ⁴⁸ ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาณแก่เขาว่า *“เราเจอผู้ใด ก็เป็นผู้ใดนั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด”* ⁴⁹ ขณะนั้น ยูดาสตรงมาหาพระเยซูทูลว่า *“สวัสดี พระอาจารย์”* แล้วจับพระองค์ ⁵⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม”* คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป ⁵¹ ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก ฟันฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด ⁵² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสี๋ย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ”* ⁵³ *“ท่านคิดว่าเราจะอธิษฐานขอพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะทรงประทานทูตสวรรค์แก่เราว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ”* ⁵⁴ *“แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า ‘จำเป็นต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร’”* ⁵⁵ ขณะนั้นพระเยซูตรัสกับหมู่ชนว่า *“ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือ จึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่”* ⁵⁶ *“แต่เหตุการณ์ทั้งสิ้นที่ได้บังเกิดขึ้นนี้ ก็เพื่อจะสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้”* แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าคายาฟาซและสภา (มก 14:53-65; ยน 18:12, 19-24)

⁵⁷ ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปยังคายาฟาซมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ ⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร ⁵⁹ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย ⁶⁰ แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้พยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดก็มีพยานเท็จสองคนมา ⁶¹ กล่าวว่า *“คนนี้ได้ว่า ‘เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’”* ⁶² มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า *“ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักราท่านด้วยเรื่องอะไร”* ⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า *“เราสั่งให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”* ⁶⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”* ⁶⁵ ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า *“เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว”* ⁶⁶ *“ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร”* คนทั้งปวงก็ตอบว่า *“เขามีความผิดถึงตาย”* ⁶⁷ แล้วเขากล่อมน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์ และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์ ⁶⁸ แล้วว่า *“เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราทราบว่าใครตบเจ้า”* ⁶⁹ ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า *“เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย”* ⁷⁰ แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า *“ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่อง”* ⁷¹ เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า *“คนนี้ได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”* ⁷² เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า *“ข้าไม่รู้จักคนนั้น”* ⁷³ อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งปวงที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า *“เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวตัวเอง”* ⁷⁴ แล้วเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า *“ข้าไม่รู้จักคนนั้น”* ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน ⁷⁵ เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า *“ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”* แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

27 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย ² เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทิอัสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส (มก 1:16-19)

³ เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ ⁴ กล่าวว่า *“ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์”* คนเหล่านั้นจึงว่า *“การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง”* ⁵ ยูดาสจึง

ทั้งเงินนั้นไว้ไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย ⁶ พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นค่าโลหิต” ⁷ เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ⁸ เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ ⁹ ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตราคราไว้’ คือที่คนอิสราเอลบางคนตราคราไว้ ¹⁰ ‘แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า’

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

¹¹ เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระเยซูตรัสกับท่านว่า **“ก็ท่านว่าแล้วนี้”** ¹² แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด ¹³ ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ” ¹⁴ แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัสและตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

¹⁵ ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ ¹⁶ คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส ¹⁷ เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” ¹⁸ เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา ¹⁹ ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า “ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น” ²⁰ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย ²¹ เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า “ในสองคนนี่เจ้าจะให้ปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า” เขาตอบว่า “บารับบัส” ²² ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์” เขาพากันร้องแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ²³ เจ้าเมืองถามว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่เขาก็ทั้งหลายยังร้องว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” ²⁴ เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้อะไรแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า “เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับธุระเอาเองเถิด” ²⁵ บรรดาหมู่ชนเรียกว่า “ให้โลหิตของเขาดูดอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด” ²⁶ ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม (มก 15:17-23)

²⁷ พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ ²⁸ และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์ ²⁹ เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า “กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอรทพระเจริญ” ³⁰ แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้้อนั้นตีพระเศียรของพระองค์ ³¹ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขากอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน ³² ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน (มก 15:24-32; ลก 23:27-43; ยน 19:16-27)

³³ เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ³⁴ เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย ³⁵ ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’ ³⁶ แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น ³⁷ และได้เอากล้วยคำข่อยที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” ³⁸ คราวนั้นมีโรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ³⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สิ้นศีรษะของเขา ⁴⁰ กล่าววว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” ⁴¹ พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า ⁴² “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา” ⁴³ เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’ ⁴⁴ ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ (มก 15:33-41; ลก 23:44-49; ยน 19:30-37)

⁴⁵ แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง ⁴⁶ ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า **“เออี เออี ลามาสะบักธาณี”** แปลว่า **“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไอนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”** ⁴⁷ บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า “คนนี่เรียกเอเสียห” ⁴⁸ ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย ⁴⁹ แต่คนอื่นร้องว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอเสียหจะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่” ⁵⁰ ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

ม่านกั้นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน (ฮบ 9:3-8; 10:19-20)

⁵¹ และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลาที่แตกออกจากกัน ⁵² อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องกลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา ⁵³ ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาก็หลายก็ออกจากอุโมงค์

พากันเข้าไปในนครบริสุทรีปรากฏแก่คนเป็นอันมาก ⁵⁴ บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกันได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” ⁵⁵ ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล ⁵⁶ ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัทธิว มารียมารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเรียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง (มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเรียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย ⁵⁸ เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ ⁵⁹ เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ ⁶⁰ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ที่อุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป ⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัทธิวกับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้

⁶² วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต ⁶³ เรียกว่า “เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า ‘*ส่งไปสามวันแล้วเราจะฟื้นขึ้นมาใหม่*’” ⁶⁴ เหตุฉะนั้น ขอบุญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก” ⁶⁵ ปีลาตจึงบอกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้” ⁶⁶ เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มก 16:1-4; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

28 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารียชาวมัทธิวกับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ ² ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น ³ ไบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ ⁴ พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย ⁵ ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน ⁶ พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นั่นไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น ⁷ แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว” ⁸ หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก รุ่งนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์ ⁹ ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า “*จงจำเรียมเถิด*” หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์ ¹⁰ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “*อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเรานั้น*”

คำรายงานของพวกทหารยาม

¹¹ ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมือง เล่าเหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง ¹² เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร ¹³ สั่งว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่’” ¹⁴ ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ” ¹⁵ พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เป็นเรื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

¹⁶ แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาบที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ ¹⁷ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ ¹⁸ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า “*ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว*” ¹⁹ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²⁰ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน”

มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น “ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส” (คส 4:10) มาระโกได้เดินทางไปประกาศที่เยรูซาเล็มที่เมืองอันทิโอกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละทิ้งทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึงไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปี ค.ศ. 60 (1 ปต 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; ฟม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า “เล่ม Q” (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ “เล่ม Q” นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด “ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4) และ “ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมองเข้าไปในใจมนุษย์” (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่นำสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ “ในทันใดนั้น”

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้นทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยซูฮาว์

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-11; ลก 3:1-16; ยน 1:6-8, 19-28)

1 ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้ ² ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ที่นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ³ เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” ⁴ ยอห์นให้เขาได้รับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป ⁵ คนทั่วแคว้นอยู่เดียวกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหาอัยยิกาสารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน ⁶ ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอุฐ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานตึกแตนและน้ำผึ้งป่า ⁷ ท่านประกาศว่า “ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์” ⁸ จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)

⁹ ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ¹⁰ พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดลใจเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ ¹¹ แล้วมีพระสุเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก”

พญามารทดลองพระเยซู (มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

¹² ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ¹³ และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกกูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-13; ลก 4:14)

¹⁴ ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า ¹⁵ และตรัสว่า “*เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด*”

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น (มธ 4:18-32; ลก 5:10-11; ยน 1:35-42)

¹⁶ ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง ¹⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “*ท่านจงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา*” ¹⁸ เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที ¹⁹ ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือ ²⁰ ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอร์นาอุม (ลก 4:31-37)

²¹ พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน ²² เขาก็กังวลใจต่ออัครธรรมใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ เหมือนพวกธรรมาจารย์ไป

23 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา 24 ว่า “พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอ่ยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” 25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซี” 26 และเมื่อผีโสโครกทำให้นั่นชกและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา 27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า “การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิริอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน” 28 ในขณะที่นั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร (มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น 30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้กราบด้วยเรื่องของเขา 31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพวยงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น (มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)

32 เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์ 33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู 34 พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆ ให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ (ลก 4:42-44)

35 ครั้นเวลาเช้ามีดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น 36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ติดตามหาพระองค์ 37 เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า “คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์” 38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั้นเอง” 39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)

40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” 41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า “เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด” 42 พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด 43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น 44 ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย” 45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นบ่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาจนหาย (มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

2 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน 2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง 3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” 6 แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า 7 “ถ้ามีคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” 8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า 9 ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด’ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน 10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิริอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) 11 “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด” 12 ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้ว ก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า “เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย”

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี (มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา 14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 15 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก 16 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า “เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” 17 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” 18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า “ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่า นั้น” 20 แล้ววันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง (มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)

21 *ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าแตก น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียหาย แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่*

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป 24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า “ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต” 25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย 26 คือคราวเมื่ออาบิยาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย” 27* พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า *“วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต 28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย”*

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต (มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)

3 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 3 พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า *“มายืนข้างหน้าเถอะ” 4* พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า *“ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกิจการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี”* ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ 5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า *“จงเหยียดมือออกเถิด”* เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย (มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)

6 พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจะฆ่าพระองค์ได้ 7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ติดตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 9 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มิโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 11 และพวกผีโสโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า *“พระองค์ทรงเป็นบุตรของพระเจ้า” 12* ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้ขึ้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ 14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ 15 และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ 16 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประกาศชื่ออีกว่าเปโตร 17 และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประกาศชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง 18 อันดรูว์ ฟีลิป บาร์โธโลมิว มักธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน 19 และยูดาสิอัสคาร์โอกที่ไถ่ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน 20 และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ 21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า *“พระองค์วิกลจริตแล้ว”*

ความพิذابที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)

22 พวกธรรมจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า *“ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง”* และ *“ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น” 23* ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า *“ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้ 24 ถ้าราชอาณาจักรใดๆแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 25 ถ้าครัวเรือนใดๆแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเองและแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป 27 ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่กำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ 28* เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความพิذابทุกอย่างและคำหឹងประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ 29 แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหឹងประมาทต่อพระวิญญานบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้ที่ย่อมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์” 30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า *“พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง”*

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู (มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)

31 เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ 32 และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า *“ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก” 33* พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา” 34* พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า *“ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา 35 ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้คนเหล่านั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”*

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

4 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฟุ้งชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฟุ้งชนอยู่บนฝั่งชายทะเล 2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า 3 “จงฟัง ดูก่อน มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล 8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเรียขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง” 9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ใครมีหู จงฟังเถิด” 10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมทั้งสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 11 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ข้อความลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นการอุปมาทุกอย่าง 12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความพิດบาปของเขาจะไต่ยกโทษเสีย”

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น (มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)

13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ 14 ผู้หว่านนั้นก็ผู้หว่านพระวจนะ 15 ซึ่งตรึงหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นเขาใจก็แข็งเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย 16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ท่านเองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับกันที่ด้วยความปรกติ 17 แต่ไม่มีรากในใจจึงทนอยู่ได้ชั่วครู่ ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกเสียในทันทีทันใด 18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ 19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล 20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง”

เทียบที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง (มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)

21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ใต้ถัง ใต้เตียงนอนหรือ และมีไขสำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มิดสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะต้องแพร่พราย 23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด” 24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยกะชานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยกะชานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าจะมีอยู่ผู้นั้นจะเอาไปเสียจากเขา”

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

26 พระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นก็งอกจำเรียขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเรียขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มิเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)

30 และพระองค์ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักถั่วเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเรียใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้คนในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้” 33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง (มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)

35 เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด” 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย 37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว 38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ” 39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า “จงสงบเยียบซึ้ง” แล้วลมก็หยุดมีความสงบเยียบทั่วไป 40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านไม่ท้อถอยอย่างนี้ ท่านยังไม่มีศรัทธาหรือ” 41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า “ท่านนี่เป็นผู้ใดหนอ จนขึ้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาดารา (มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)

5 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาดารา 2 พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่ได้อยู่ 4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ 5 เขาลังร้องจึงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว 6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิบัติญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรมาณข้าพระองค์” 8 ที่พูดเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า “อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด” 9

แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า **“เจ้าชื่ออะไร”** มันตอบว่า **“ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน”** ¹⁰ มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น ¹¹ มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาต่าบนนั้น ¹² ฝูงเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า **“ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านี้เถิด”** ¹³ พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นก็จึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบน้ำตาย ¹⁴ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็อภิปราชูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ¹⁵ เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก ¹⁶ แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง ¹⁷ คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา ¹⁸ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป ¹⁹ พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า **“จงไปหาพวกพี่น้องของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาดังเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว”** ²⁰ ฝ่ายคนนั้นก็ก็งูลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาวของโยริสเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 9:18-26; ลก 8:41-56)

²¹ ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล ²² ถูกดี มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อโยริสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ ²³ แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า **“ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย”** ²⁴ ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ ²⁵ มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว ²⁶ ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์อันหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น ²⁷ ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์ ²⁸ เพราะเธอดังว่า **“ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค”** ²⁹ ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว ³⁰ บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่าคุณธรีช่านออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า **“ใครถูกต้องเสื้อของเร”** ³¹ ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า **“พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครถูกต้องเสื้อเรา’ ”** ³² แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น ³³ ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่นั่น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น ³⁴ พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า **“ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้อีกเถิด”** ³⁵ เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า **“ลูกสาวของท่านตายเสียแล้วยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า”** ³⁶ ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า **“อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด”** ³⁷ พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ³⁸ ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนรุ่นวายุร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก ³⁹ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า **“ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้ร่ำไรร่ำไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่”** ⁴⁰ เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ ⁴¹ พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า **“ทาลิธา คูมิ”** แปลว่า **“เด็กหญิงเอ๋ย เธอร่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”** ⁴² ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง ⁴³ พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ (มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)

6 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป ² พอถึงวันสะบาโต พระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า **“คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประกาศแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา”** ³ คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดา และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นั่นกับเรามาใช่หรือ เขาก็หลายจึงหมองใจในพระองค์ ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า **“คาสตาดพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศวานของตน”** ⁵ พระองค์จะกระทำมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกลงคนเจ็บบางคนให้หายโรค ⁶ พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน (มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

⁷ พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประกาศอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ ⁸ และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร หรือยาม หรือหาสตาบใส่ใส่ไป ⁹ แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว ¹⁰ แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **“ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น”** ¹¹ **และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้ฝ่าเท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น”** ¹² ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ ¹³ เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมันชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)

¹⁴ ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า **“ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้”** ¹⁵ แต่คนอื่นว่า **“เป็นเอลียาห์”** และคนอื่นๆว่า **“เป็นคาสตาดพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกคาสตาดพยากรณ์”** ¹⁶ ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า **“คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย”** ¹⁷ ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ำมโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน

ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน ¹⁸ เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า “ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน” ¹⁹ นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้ ²⁰ เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดียอมรับฟังท่าน ²¹ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ ทั้งปวงในแคว้นกาลิลี ²² เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็คงจะให้สิ่งนั้นแก่เธอ” ²³ และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า “เธอจะขอสิ่งใดๆ จากเรา เราจะทำให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา” ²⁴ หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า “ฉันจะขอสิ่งใดดี” มารดาจึงตอบว่า “จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด” ²⁵ ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า “หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ” ²⁶ กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้ ²⁷ ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์นในคุก ²⁸ เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน ²⁹ เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัครสาวกกลับมาพักผ่อน (ลค 9:10)

³⁰ ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน ³¹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า *“ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง”* เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาวางจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; ลค 9:10-17; ยน 6:5-13)

³² พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง ³³ คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์ ³⁴ ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ ³⁵ เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า “ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็ตีเย็นลงมากแล้ว ³⁶ ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย” ³⁷ แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า *“พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”* เขาทูลพระองค์ว่า “จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้รับประทานหรือ” ³⁸ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ปดู่ซี”* เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว” ³⁹ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ ⁴⁰ ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง ⁴¹ เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ธูฟ้าสรรเสริญขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย ⁴² เขาได้กินอิ่มทุกคน ⁴³ ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม ⁴⁴ และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินมาบนทะเล (มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)

⁴⁵ และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธsaida ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน ⁴⁶ เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น ⁴⁷ เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว ⁴⁸ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตรัสเสียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป ⁴⁹ เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอึงไป ⁵⁰ เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า *“จงขึ้นใจเถิด คือเราเองอย่ากลัวเลย”* ⁵¹ พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ ⁵² ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซารेत (มธ 14:34-36)

⁵³ ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซารेत ⁵⁴ เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที ⁵⁵ และเขาริบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่นั้น ⁵⁶ แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี (มธ 15:1-20)

7 ครั้นนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์ ² เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด ³ เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย ⁴ และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆ อีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เขยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ ⁵ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน” ⁶ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า ‘ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา ⁷ เขาไม่เคารพเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน’ ⁸ เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเขยือก*

และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่”⁹ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “*เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน*”¹⁰ *เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตม’ และ ‘ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย’*¹¹ แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า ‘ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า ‘สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโศกธนะ’” แปลว่าเป็นของถวายแล้ว”¹² เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้ใดทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตม”¹³ เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวอนะของพระเจ้าเป็นหมันไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่”¹⁴ แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามา ก็ตรัสกับเขาว่า “*ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด*”¹⁵ *ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละจะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน*”¹⁶ *ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด*”¹⁷ ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพินประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น”¹⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “*ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้*”¹⁹ *เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน*”²⁰ พระองค์ตรัสว่า “*สิ่งที้ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละจะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน*”²¹ *เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดพิวพิตเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโกหก ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด*”²³ *สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน*”

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟีนิเซียที่ถูกผีสิง (มธ 15:21-28)

²⁴ พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้”²⁵ เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบลงที่พระบาทของพระองค์”²⁶ ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน”²⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า “*ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร*”²⁸ แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า “*จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก*”²⁹ แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า “*เพราะเหตุนี้จึงยกคำนี้กลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว*”³⁰ ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และกราบว่าผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ (มธ 15:29-31)

³¹ ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี”³² เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น”³³ พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นคนนั้น”³⁴ แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า “*เอฟฟารา*” แปลว่า “*จงเปิดออก*”³⁵ แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด”³⁶ พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ก็ยังทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไปมาก”³⁷ พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า “*พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้*”

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มธ 15:32-39)

8 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มียาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า ² *“เราสองสามคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มียาหารจะกิน*”³ *ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล*”⁴ เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า “*ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิ่มได้ที่ไหน*”⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า “*พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน*” เขากลว่า “*มีเจ็ดก้อน*”⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน”⁷ และเขามีปลาเล็กๆอยู่ข้างพระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย”⁸ คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง”⁹ คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขนม (มธ 16:1-12)

¹⁰ ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมาบูร่า”¹¹ พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์”¹² พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า “*คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เรามอบความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้*”¹³ แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก”¹⁴ ฝ่ายเหล่าสาวกสลิมาเขาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก้อนเดียวเท่านั้น”¹⁵ พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า “*จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี*”¹⁶ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “*เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง*”¹⁷ เมื่อพระเยซูทรงทราบ จึงตรัสแก่เขาว่า “*เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ*”¹⁸ *มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ*”¹⁹ *เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนั้นได้กี่กระบุง*” เขากลตอบพระองค์ว่า “*ได้สิบสองกระบุง*”²⁰ “*เมื่อเราหักขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง*” เขากลตอบว่า “*ได้เจ็ดกระบุง*”²¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “*เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ*”

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

²² พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น”²³ พระองค์ได้ทรงจูบมือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็น

สิ่งใดบ้างหรือไม่²⁴ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า “ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”²⁵ พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขา ก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน²⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า *“อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย”*

การยอมรับของเปโตร (มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)

²⁷ พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแขวงซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า *“คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด”*²⁸ เขาทูลตอบว่า “เขว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”²⁹ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า *“ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”* เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์”³⁰ แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์³¹ พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาใหญ่ พวกเขาปรารถนาใหญ่ และพวกเขารวมอาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่³² คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์³³ พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า *“อัยยชาตนา จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”*

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียดในการติดตามพระเยซู (มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)

³⁴ และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า *“ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาตนเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา”*³⁵ *“เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”*³⁶ *“เพราะว่าผู้ใดจะได้อะไรของโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร”*³⁷ *“เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา”*³⁸ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

9 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้จักความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์อำนาจ”*² ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา³ และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้⁴ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกเขาเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู⁵ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกเขาพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”⁶ ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก⁷ แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด”⁸ ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา⁹ เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้บอกสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นการขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร¹¹ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “เหตุใดพวกธรรมจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน”¹² พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย”*¹³ *“แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใคร่จะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน”*

อัครสาวกเล่าคนที่ขาดฤทธิ์อำนาจ (มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)

¹⁴ เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมจารย์กำลังชักใช้ไล่เสียงเขาอยู่¹⁵ ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์¹⁶ พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมจารย์ว่า *“ท่านชักใช้ไล่เสียงกับเขาด้วยข้อความอันใด”*¹⁷ มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนทูลตอบว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีเข้าสิง”¹⁸ ผีพาเขาไปทีไรเขาก็ทำให้ล้มชกดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระห้อย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้จับผีนั้นออกเสีย แต่เขาจับให้ออกไม่ได้”¹⁹ พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า *“โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะได้อยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด”*²⁰ เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นก็ทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟูมปาก²¹ พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า *“เป็นอย่างไรมานานสักเท่าไร”* บิดาทูลตอบว่า “ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กๆมา”²² และผีก็ทำให้เด็กตกไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด”²³ พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า *“ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง”*²⁴ ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า “ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อ นั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด”²⁵ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำทับผีโสโครกนั้นว่า *“อัยยผีบ้าเหวี่ยง เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย”*²⁶ ผีนั้นจึงร้องอ้ออึงทำให้เด็กนั้นชกดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า “เขาตายแล้ว”²⁷ แต่พระเยซูทรงจับมือพวงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น²⁸ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า “เหตุใดพวกข้าพระองค์จับผีนั้นออกไม่ได้”²⁹ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”*

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)

³⁰ พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ ³¹ ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร้าสอนสาวกของพระองค์ว่า *“บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”* ³² แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า (มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

³³ พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า *“เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยความอับใจ”* ³⁴ เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน ³⁵ พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า *“ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งหลาย”* ³⁶ พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้นั่งท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า ³⁷ *“ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิใช่รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”*

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ (ลก 9:49-50)

³⁸ ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า *“พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมีได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขาไม่ได้ตามพวกเรา”* ³⁹ พระเยซูจึงตรัสว่า *“อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี่ยวนึงอาจกลับพุดประณามเรา”* ⁴⁰ *“เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว”* ⁴¹ *“เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้”*

ทรงเตือนถึงนรก

⁴² *“แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งก็เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า”* ⁴³ *“และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ”* ⁴⁴ *“ในเวลานั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย”* ⁴⁵ *“ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ”* ⁴⁶ *“ในเวลานั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย”* ⁴⁷ *“ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก”* ⁴⁸ *“ในเวลานั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย”* ⁴⁹ *“ด้วยว่าคนทั้งหลายจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ”* ⁵⁰ *“เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน”*

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:1-9; ลก 16:18; 1 คร 7:10-15)

10 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น ² พวกฟาริสีมาทูลถามพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า *“ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่”* ³ พระองค์ตรัสถามเขาว่า *“โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร”* ⁴ เขาทูลตอบว่า *“โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้”* ⁵ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า *“โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเขาแข็งกระด้าง”* ⁶ *“แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา”* ⁸ *“และเขาก็ทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน”* ⁹ *“เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”* ¹⁰ เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น ¹¹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ”* ¹² *“และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตนแล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี”*

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา (มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)

¹³ ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงอุ้มต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น ¹⁴ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า *“จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”* ¹⁵ *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้”* ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)

¹⁷ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าทูลถามพระองค์ว่า *“ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”* ¹⁸ พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า *“ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว”* ¹⁹ *“ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’”* ²⁰ คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า *“อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา”* ²¹ พระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า *“ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรา”* ²² เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สินสมบัติ

²³ พระเยซูจึงทอพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า *“คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา”* ²⁴ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า *“ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สินสมบัติจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา”* ²⁵ *“ตัวอุฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”* ²⁶ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า *“ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”* ²⁷ พระเยซูทอพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า *“ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนี้กับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”* ²⁸ ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า *“ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา”* ²⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น”* ³⁰ *“ในเวลาที่นี่ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”* ³¹ *“แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”*

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู (มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)

³² เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมา ก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น ³³ ว่า *“ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ และเขาเหล่านั้นจะประทุษร้ายท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ”* ³⁴ *“คนต่างชาติเหล่านั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเขียนตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”*

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น (มธ 20:20-28)

³⁵ ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า *“พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์”* ³⁶ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า *“ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เรากำหนดให้ท่าน”* ³⁷ เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า *“เมื่อพระองค์จะทรงส่งเราคืนนี้ ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง”* ³⁸ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า *“ที่ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้อยซึ่งเราดื่มนั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ”* ³⁹ เขาก็ทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า *“ได้ พระเจ้าข้า”* พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า *“ถ้อยซึ่งเราดื่มนั้นท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง”* ⁴⁰ *“แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดที่จะให้แก่ผู้นั้น”* ⁴¹ เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า *“ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนที่ต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อันหนึ่งก็ใช้อำนาจบังคับ”* ⁴³ *“แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะได้อำนาจใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย”* ⁴⁴ *“และถ้าผู้ใดใครจะได้อำนาจเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนที่ทั้งปวง”* ⁴⁵ *“เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และปรนนิบัติชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”*

คนตาบอดชื่อบารทิเมอัสได้รับการรักษาให้หาย (มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)

⁴⁶ ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของกิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง ⁴⁷ เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ฐเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า *“ท่านเยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”* ⁴⁸ มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า *“บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”* ⁴⁹ พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า *“จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า”* ⁵⁰ คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู ⁵¹ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า *“เจ้าปรารถนาจะให้เรากำหนดอะไรแก่เจ้า”* คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า *“พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้”* ⁵² พระเยซูตรัสแก่เขาว่า *“จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว”* ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มิชย (ศคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

11 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาอี และหมู่บ้านเบธานีซึ่งภูเขาเบธอกเทส พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน ² ส่งเขาว่า *“จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีการขี่ขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด”* ³ *“ถ้าผู้ใดถามท่านว่า ‘ท่านทำอย่างนี้ทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกลาตัวนี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่’”* ⁴ สาวกสองคนนั้นก็จึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน ⁵ บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า *“แก้ลูกลานั้นทำไม”* ⁶ สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป ⁷ สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลงลาขึ้น ⁸ มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไผ่มาปูลงตามถนน ⁹ ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า *“โฮซานนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ”* ¹⁰ ความสุขสวัสดิ์มีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซานนาในที่สุดที่สุด ¹¹ พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล (มธ 21:19-21)

12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหัว 13 พกทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ 14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า *“ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าเลย”* เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร (มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)

15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับตั้งคว่ำบ้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย 16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร 17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า *“มีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘มิเวศของเราระชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นมิเวศของอิสราเอล’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”* 18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากล่าวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง 20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นหนึ่งเขียวไปจนถึงราก 21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า *“พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้เมื่อเช้านี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว”*

จงเชื่อในพระเจ้า (ยอ 5:15)

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า *“จงเชื่อในพระเจ้าเถิด 23 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไปลงทะเล’ และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง 24 เหตุฉะนั้นเรากล่าวท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น 25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้อื่นผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย 26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน”*

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์ 28 ทูลพระองค์ว่า *“ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้”* 29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า *“เราจะไม่ถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 30 คือบทพิศมายของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด”* 31 เขาจึงปรึกษากันว่า *“ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามเราว่า ‘เหตุใดนิจไม่เชื่อยอห์นเล่า’ 32 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’”* เขากล่าวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ 33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า *“พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ”* พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด”*

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพืชผล (อิสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)

12 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า *“ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน 3 ฝ่ายคนเช่าสวนนั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเขียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า 4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ 5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย และยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เขียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง 6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดยว่า ‘พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา’ 7 แต่คนเช่าสวนพุดกันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิดให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา’ 8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวนองุ่น 9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำการประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า 10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาบุ่มเบกแล้ว 11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา’”* 12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้สึกว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย (มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)

13 เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ 14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า *“อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ 15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี”* แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาดังนั้นตรัสแก่เขาว่า *“ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม่ จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู”* 16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า *“รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร”* เขาทูลตอบพระองค์ว่า *“ของซีซาร์”* 17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า *“ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแก่พระเจ้า”* ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)

18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า 19 *“อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสาย’”*

ของพี่ชายไว้” 20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย 21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองก็สามก็ทำเช่นกัน 22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 23 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว” 24 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า 25 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ 26 และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ 27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว”

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)

28 มีธรรมจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาโต้เถียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง” 29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า ‘โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว 30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน’ นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ 31 และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นกันคือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี” 32 ฝ่ายธรรมจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า “ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจ้านั้นมีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย 33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น” 34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า” ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี (มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)

35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า “ที่พวกธรรมจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 36 ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ 37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้” ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี 38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า “จงระวังพวกธรรมจารย์ให้ดี ผู้ที่ขอมสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกลางตลาด 39 ขอบนึ่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อื่นมีเกียรติในการเลี้ยง 40 เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างธรรมาเสียดยาว คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

หญิงม่ายที่ถวายทองแดงสองแผ่น (ลก 21:1-4)

41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้เก็บเงิน และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้เก็บเงินนั้น 42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ 43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ 44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขจัดสนที่ที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่ทั้งหมด”

การสนทนายบนภูเขาเมทเทอ (มธ 24-25; ลก 21)

13 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง” 2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า “ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” 3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมทเทอตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า 4 “ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จักจะสำเร็จ”

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสุริยาอาณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขึ้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา 10 ข่าวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน 11 แต่ว่าเมื่อเขานำท่านมามอบไว้ นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตรึกตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีชีวิตตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 แม้ว่าพื้ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย 13 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มธ 24:15)

14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง” (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) “เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้านอย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใด ๆ ออกจากบ้านของตน 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว 19 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น’ หรือ ‘ดูเถิด อยู่ที่โน่น’ อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ 23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มธ 24:27-31)

24 ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นพ้นไปแล้ว ‘ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสัญที่มิอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ 26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ’ ทรงฤทธาานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)

28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 29 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประตูแล้ว 30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

31 ฟ้าและดินจะสว่างไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้อีก 32 แต่วันนั้นโม่งนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่มีใครรู้ แต่พระบิดาองค์เดียว 33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร 34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไรและได้สั่งนายประตูให้เฝ้าบ้านอยู่ 35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาใกล้ขึ้น หรือรุ่งเช้า 36 กล่าวว่าจะมาจับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่ 37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด”

พวกปุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู (มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

14 ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย 2 แต่พวกเขาพูดกันว่า “ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อกำเลย กล่าวว่าจะมีคนจะเกิดวุ่นวาย”

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีโลมพระเยซู (มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

3 ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคนเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงคนหนึ่งถือฟอบน้ำมันหอมธาร์ดาที่มีราคามากมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ฟอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ 4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า “เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า 5 เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาริอัน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้” เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น 6 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “อย่าว่าเขาเลย กวใจเขาทำไ้ เขาได้กระทำความดีแก่เรา 7 ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำความดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะได้อยู่กับท่านเสมอไป 8 ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำความดีเป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขโลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา 9 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น”

ยูดาสกลองทรยศพระเยซู (มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)

10 ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา 11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา (มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)

12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา นั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน” 13 พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า “จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหมอน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป 14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน’ 15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่น-

และ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด” ¹⁶ สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาแล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18-19)

¹⁷ ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมาที่สาวกสิบสองคน ¹⁸ เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ”** ¹⁹ ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า **“คือข้าพระองค์หรือ”** และอีกคนหนึ่งถามว่า **“คือข้าพระองค์หรือ”** ²⁰ พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **“เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี่ คือเป็นคนจุ่มในจานเดียวกันกับเรา”** ²¹ **“เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิถีแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง”**

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-26)

²² ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **“จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”** ²³ แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน ²⁴ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **“นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก”** ²⁵ **“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำผลไม้แห่งเถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”**

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:31-35; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

²⁶ เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ²⁷ พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า **“ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป’** ²⁸ **“แต่เมื่อทรงจับให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน”** ²⁹ เปโตรทูลพระองค์ว่า **“แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ”** ³⁰ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนที่จะข้ามสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”** ³¹ แต่เปโตรทูลแข็งแรงทีเดียวว่า **“ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย”** เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณในสวนเกทเสมนี (มธ 26:36-46; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

³² พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า **“จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน”** ³³ พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตถกยั้งและหนักพระทัยนัก ³⁴ จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า **“ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด”** ³⁵ แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่ง ชบพระกายลงที่พื้นอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงผ่านไปจากพระองค์ ³⁶ พระองค์ทูลว่า **“อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำการสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”** ³⁷ พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า **“ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ”** ³⁸ **“ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”** ³⁹ พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน ⁴⁰ ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาที่ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาสลึมไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะถูกละการใด ⁴¹ เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **“เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ตูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว”** ⁴² **“ลุกขึ้นไปกินเถิด ตูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”**

ยูดาทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป (มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

⁴³ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาซึ่งเป็นคนหนึ่งเฝ้าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบองได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ ⁴⁴ ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า **“เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มันคง”** ⁴⁵ และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า **“พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า”** แล้วจับพระองค์ ⁴⁶ คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกสะทึงพระเยซู (มธ 26:51-56)

⁴⁷ คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาด ⁴⁸ พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า **“ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา”** ⁴⁹ **“เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคำคัมภีร์”** ⁵⁰ แล้วสาวกทั้งหมดได้สะทึงพระองค์ไว้และพากันหนีไป ⁵¹ มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหมู่ๆ ก็จับเขาไว้ ⁵² แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาปุโรหิตและสภา (มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)

⁵³ เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น ⁵⁴ ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ ⁵⁵ พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ ⁵⁶ ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน ⁵⁷ มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักปรำพระองค์ว่า ⁵⁸ **“ข้าพเจ้าได้ยินคนนั้นว่า ‘เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย’”** ⁵⁹ แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังไม่ถูกต้อง

กัน 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า “ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร” 61 แต่พระองค์ทรงนั่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านเป็นพระคริสต์บุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ” 62 พระเยซูทรงตอบว่า *“เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”* 63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า” 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายก็คิดเห็นอย่างไร” คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย 65 บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า “พยากรณ์ซิ” และพวกเขาใช้เท้าตีพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)

66 และขณะที่เปโตรอยู่ที่ใต้กุหลาบข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม่นดู แล้วพูดว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “ที่เจ้านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ” เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้านแล้วเฝ้าที่ขึ้น 69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า “คนนี่แหละ เป็นพวกเขา” 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ชี้แก่เปโตรว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ออกไปทางเดียวกันด้วย” 71 แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า “คนที่เจ้านั้นข้าไม่รู้จัก” 72 แล้วเฝ้าที่ขึ้นเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า *“ก่อนเฝ้าที่ขึ้นสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”* เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

พระเยซูทรงถูกนำไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)

15 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า *“ท่านว่าแล้วนี้”* 3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด 4 ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า “ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว” 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ 6 ในเทศกาลเสีียงนั้นปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบาร์บัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน (มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)

7 มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่เขาเคยทำให้เขาขึ้น 9 ปีลาตได้ถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” 10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา 11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขามากกว่า “ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี่ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว” 13 เขาทิ้งหลายร้องตะโกนอีกว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 14 ปีลาตจึงถามเขากันหลายว่า “ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด” แต่ประชาชนยังร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด” 15 ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โดยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน 16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปรโตเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม (มธ 27:27-31)

17 เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์ 18 แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า “กษัตริย์ของพวกยิว เจ้าข้า ขอร้องพระเจริยู” 19 แล้วเขาได้เอาไม้ไผ่ตีพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ 20 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขากอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาดองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซรีน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป 22 เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อคลโรธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ 23 แล้วเขาเอาน้ำอู่บนระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-56; ลก 23:33-49; ยน 19:17-37)

24 ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาดองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร 25 เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้เป็นเวลานั้นสามโมง 26 มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” 27 เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 28 คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’ 29 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ด่าว่าพระองค์ สันติระของเขากล่าวว่า “เฮีย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันน่ะ 30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด” 31 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ 32 ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเถิดวันนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ” และสองคนนั้นก็ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์ 33 ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 34 พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า *“เอลิเอ เอลิเอ ลามาสะบัทธาณี”* แปลว่า *“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไอนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย”* 35 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า “ดูเถิด เขาเรียกเอลิยาห์” 36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำอู่บนเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อู่ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า “อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลิยาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่” 37 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง 39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” 40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคาลา มารีย์มารดา

ของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม ⁴¹ (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁴² ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต ⁴³ โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปิลาตขอพระศพพระเยซู ⁴⁴ ปิลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ ⁴⁵ เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ ⁴⁶ ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าปูนเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าปูนพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁴⁷ ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา (มธ 28:1-15; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

16 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ชื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์ ² เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์ ³ และเขาพูดกันว่า “ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์” ⁴ เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก ⁵ ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง ⁶ ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า “อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชาวนาซาเร็ซซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เถิด ⁷ แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว” ⁸ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว ⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี ¹⁰ มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่ ¹¹ เมื่อเขาได้ยิวว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ ¹² ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก ¹³ ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ ¹⁴ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ และทรงตีเทียบเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจดื้อดึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ¹⁵ ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า *“ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน ¹⁶ ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา ¹⁷ มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงเขาเหล่านั้นจะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา ¹⁸ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาดมยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนใช้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค”*

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (ลก 24:50-53; กจ 1:6-11)

¹⁹ ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ²⁰ พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

ลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น “แพทย์ที่รัก” (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่ปฏิเสธพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิวได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า “เล่ม Q” ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้จาก “เบื้องบน”

หนังสือ “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค.ศ. 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กอ 1:11) และเป็นที่น่าพอใจที่หนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของตนเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมักมีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เห็นพระเยซูในพระลักษณะของ “บุตรมนุษย์” ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า “ข่าวประเสริฐของพระเยซู” อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเรากำลังหลาย ² ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เห็นให้เรา ³ เรียบท่านเรโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย ⁴ เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

กุตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

⁵ ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอานบิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน ⁶ เขาทิ้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย ⁷ แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทิ้งสองก็ชราแล้ว ⁸ ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน ⁹ ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา ¹⁰ ส่วนบรรดาประชาชนคืออธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น ¹¹ กุตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแก่เขาเครื่องหอมบูชา ¹² เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว ¹³ แต่กุตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น ¹⁴ ท่านจะมีความปรกติและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา ¹⁵ เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำจืดหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา ¹⁶ เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ¹⁷ เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลีซาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” ¹⁸ เศคาริยาห์จึงกุตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว” ¹⁹ ฝ่ายกุตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน ²⁰ ดูกูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นผู้เป็นแล้ว ไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การนี้บังเกิดขึ้น” ²¹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน ²² เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยิ่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ไม้กับเขาและยังเป็นใบ้อยู่ ²³ ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน ²⁴ ภายหลังจากเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า ²⁵ “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้กอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความรอดสุขของข้าพเจ้าที่มีอยู่ที่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

²⁶ เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้กุตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ ²⁷ มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกับไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ ²⁸ กุตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรยเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง” ²⁹ เมื่อมา

รียเห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร ³⁰ แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว ³¹ ดูก่อน เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู ³² บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน ³³ และท่านจะครอบครองวงศาวานของยาโคบสืบไปเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย” ³⁴ ฝ่ายมารีย์ก็ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่” ³⁵ ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า ³⁶ ดูก่อน ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาก็คือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว ³⁷ เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้” ³⁸ ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” แล้วทูตสวรรค์นั้นก็จึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

³⁹ คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย ⁴⁰ แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ที่ภรรยาปราศรียนางเอลีซาเบธ ⁴¹ ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรียของมารีย์ การกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁴² จึงร้องเสียงดังว่า “ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย ⁴³ เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า ⁴⁴ เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรียของท่านเข้าสู่ข้าพเจ้า การกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี ⁴⁵ สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา”

คำสรรเสริญของมารีย์

⁴⁶ นางมารีย์จึงว่า “จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ⁴⁷ และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า ⁴⁸ เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่เมื่อไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าฟาสุก ⁴⁹ เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์ ⁵⁰ พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป ⁵¹ พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำใจคนที่มีใจเย่อหยิ่งแตกฉาน ช่านเขินไป ⁵² พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น ⁵³ พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอ้อมด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำใจคนมั่งมีไปมือเปล่า ⁵⁴ พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรณายของพระองค์ ⁵⁵ ที่มีต่ออับราฮัม และต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิรันดร์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา” ⁵⁶ มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

⁵⁷ ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย ⁵⁸ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากรุณาแก่นาง เขาก็พากันมาเฝ้าด้วย ⁵⁹ ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา ⁶⁰ ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า “ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น” ⁶¹ เขาพากันตอบนางว่า “ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น” ⁶² แล้วเขาจึงใช้บังคับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร ⁶³ บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า “ชื่อของบุตรคือยอห์น” คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก ⁶⁴ ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า ⁶⁵ บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย ⁶⁶ บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า “การกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ” และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา ⁶⁷ ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดา ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า ⁶⁸ “จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์ ⁶⁹ และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศาวานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ⁷⁰ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ⁷¹ ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชังเรา ⁷² จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁷³ คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ⁷⁴ ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว ⁷⁵ ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา ⁷⁶ ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมบรรดาของพระองค์ไว้ ⁷⁷ เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา ⁷⁸ โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา ⁷⁹ เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข” ⁸⁰ ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม (มธ 1:18-25; 2:1)

2 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซิวส ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน ² (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อ คริสตัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย) ³ คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน ⁴ ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด) ⁵ เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์ ⁶ เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร ⁷ นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝ้าฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน 9 ดุเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัwnัก 10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะดุเถิด เรา นำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคุณทั้งปวง 11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด 12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” 13 ก็นั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 “รัศมีกาพองมีแด่พระเจ้าในที่สุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น” 15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกผู้เลี้ยงแกะได้พูดกันว่า “บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา” 16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟ และพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า 17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น 18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจ ด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา 19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสู่สุหนัต (ลก 1:59)

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสู่สุหนัต เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์ 22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาก็พาไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า 23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”) 24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ ‘นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว’

สิเมโอนผู้ชราพบกับพระกุมารเยซู

25 ดุเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเคร่งครัดพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน 26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 27 สิเมโอนเข้าไปในวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ 28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า 29 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์ 30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว 31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย 32 เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์” 33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น 34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า “ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ 35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)”

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชราแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี 37 แล้วก็เป็นฝ่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน 38 ในขณะที่นั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำกรทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี 40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปี 42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาก็เลยก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ 44 แต่เพราะเขาคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาก็เดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 46 ต่อมาครั้นหาสามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั้นอยู่ในวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น 48 ฝ่ายเขาคิดเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดุเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก” 49 พระกุมารจึงตอบเขาคิดสองว่า “ท่านทั้งหลายทำไมท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน” 50 เขาคิดสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ 52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-12; มก 1:1-8; ยน 1:6-8, 15-36)

3 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนตัสเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮอร์โธเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟลิปป์น้องชายของเฮอร์โธเป็นเจ้าเมืองอิฐเรียกับบริเวณแคว้นตราโคมิติส ลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน ² อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร ³ แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้ ⁴ ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า “เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป ⁵ หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ ⁶ เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า’” ⁷ ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า “โอ เจ้าชาติยูดาห์ ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น ⁸ เหตุฉะนั้น จงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่านึกเหมาเอาใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ⁹ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ” ¹⁰ ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า “เราจะต้องทำประการใด” ¹¹ ท่านจึงตอบเขาว่า “ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงป็นให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงป็นให้เหมือนกัน” ¹² พวกเขาจึงถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด” ¹³ ท่านจึงตอบเขาว่า “เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภพ” ¹⁴ ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า “พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด” ท่านตอบเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน” ¹⁵ เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่ ¹⁶ ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า “เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ¹⁷ พระหัตถ์ของพระองค์คือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” ¹⁸ ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย ¹⁹ ฝ่ายเฮอร์โธเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าตีเทียบเพราะเรื่องนางเฮอร์เดียภรรยาของน้องชายชื่อฟลิป และเพราะการชู้ทั้งหมดที่เฮอร์โธได้กระทำนั้น ²⁰ เฮอร์โธยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ (มธ 3:13-17; มก 1:9-11)

²¹ อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก ²² และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก”

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

²³ เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี ²⁴ ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ²⁵ ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮุม ซึ่งเป็นบุตรเฮลี ซึ่งเป็นบุตรนักราย ²⁶ ซึ่งเป็นบุตรมาอาค ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมโอน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ²⁷ ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรุมบาเอล ซึ่งเป็นบุตรเซลากิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี ²⁸ ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสิม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาถัม ซึ่งเป็นบุตรเฮอร์ ²⁹ ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเฮลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ³⁰ ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรเฮลียาคิม ³¹ ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิธะธา ซึ่งเป็นบุตรนารัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด ³² ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาฮัน ³³ ซึ่งเป็นบุตรธอมมีนาถัม ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ³⁴ ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ ³⁵ ซึ่งเป็นบุตรเศรูก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาค ³⁶ ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค ³⁷ ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ³⁸ ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซก ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

พระเยซูทรงถูกทดลอง (มธ 4:1-11; มก 1:12-13)

4 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร ² ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร ³ พญามารจึงทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง” ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า *“มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า’”* ⁵ แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร ⁶ แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า “อำนาจทั้งสี่นี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็ให้แก่ผู้นั้น ⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด” ⁸ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า *“อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”* ⁹ แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโฉบลงมาจากที่นี่เถิด ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้’ ¹¹ และ ‘เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน’” ¹² พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า *“มีคำกล่าวไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”* ¹³ เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-16; มก 1:14)

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ 15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ 17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า 18 *‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ 19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า 20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ 21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า “คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยึดกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว” 22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ” 23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาพต่อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า ‘หมองรักษาตัวเองเกิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของท่านนี้ด้วย’” 24 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน 25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีหกเดือน จึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน 26 และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาเรฟักแคว้นเมืองไซดอน 27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาสะดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย” 28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก 29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเจื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป 30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป*

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอร์นาอุม (มก 1:23-26)

31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต 32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ 33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง 34 กล่าวว่า “ไอ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” 35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า *“จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซี”* เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่ผีได้ทำอันตรายเขาเลย 36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า “คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา” 37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย (มธ 8:14-17; มก 1:29-38)

38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทิ้งหลายจึงอ่อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น 39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทิ้งหลาย 40 ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค 41 ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ 42 ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนที่แสวงหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็หวั่นงงเหนียวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา 43 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า *“เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่เรามาที่นี่เพราะเหตุนี้เอง”* 44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

5 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยเนซาเรท 2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักจวนอยู่ 3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขากองไปจากฝั่งหนึ่งแล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น 4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า *“จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา”* 5 ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์” 6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด 7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง 8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระบาทของพระเยซูทูลว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป” 9 เพราะว่าเขากับคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น 10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า *“อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน”* 11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; มก 1:40-44)

12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดินอ่อนวอนทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้” 13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “

เราพอใจแล้ว จงเสวยเกิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย ¹⁴ พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า “*แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว*” ¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา ¹⁶ แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต (มธ 9:2-8; มก 2:1-12)

¹⁷ คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค ¹⁸ และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาค้างคองที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์ ¹⁹ เมื่อค้างคองเขาเข้ามาไม่ได้ เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู ²⁰ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “*บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว*” ²¹ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “*คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น*” ²² แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “*ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้* ²³ *ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ไฉนท่านทั้งหลายจะรู้ได้*” ²⁴ *บุตรมนุษย์มีฤทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้*” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “*เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด*” ²⁵ ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจร้องสรรเสริญพระเจ้า ²⁶ คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มใจด้วยความกลัวและพูดว่า “*วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด*”

ทรงเรียกเลวี (มธ 9:9; มก 1:13-14)

²⁷ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “*จงตามเรามาเถิด*” ²⁸ เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ²⁹ เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน ³⁰ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบป่นตีพวกสาวกของพระองค์ว่า “*เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป*” ³¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ*” ³² *เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่*” ³³ เขาก็หลายทูลพระองค์ว่า “*ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถึงอดอาหารเรื่อยๆและอธิษฐานอันยาวนาน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม*” ³⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “*ท่านจะให้สาวกของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาหรือไม่หรือ*” ³⁵ *แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากหายไป ในวันนั้นสาวกจะถืออดอาหาร*”

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง (มธ 9:16-17; มก 2:21-22)

³⁶ พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า “*ไม่มีผู้ใดฉีกก่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งก่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย*” ³⁷ *ไม่มีผู้ใดเอาหนังใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นหนังใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และหนังใหม่จะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย* ³⁸ *แต่หนังใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะทนอมรักษาด้วยกันได้* ³⁹ *ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มหนังใหม่แล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่กับคั้น เพราะเขาว่า ‘ของเก่านั้นก็ดีกว่า’*”

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; มก 2:23-28)

6 ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่นา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน ² บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า “*ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต*” ³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้หรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย*” ⁴ *คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ซึ่งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น*” ⁵ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “*บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย*”

ทรงรักษาชายมือลีบ (มธ 12:9-14; มก 3:1-6)

⁶ ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั้นมีชายคนหนึ่งมือขาลีบ ⁷ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ⁸ แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า “*จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า*” เขาก็ลุกขึ้นยืน ⁹ แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “*เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะพินาศชีวิตดี*” ¹⁰ พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า “*จงเหยียดมือออกเถิด*” เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง ¹¹ แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:2-4; มก 3:13-19)

¹² ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง ¹³ ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก ¹⁴ คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟีลิปและบารโธโลมิว ¹⁵ มักธีวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่าเศโลเท ¹⁶ ยูดาพี่น้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย ¹⁷ แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบ

แห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทโรและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา ¹⁸ และบรรดาคณะที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย ¹⁹ ประชาชนต่างก็พยายามที่จะอุกตองพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น (มธ 5:2-12)

²⁰ พระองค์ทอพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน ²¹ ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ ²² ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะใส่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ ²³ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูกิจการของพระเจ้าในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของพระเจ้าได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสนพยากรณ์เหมือนกัน ²⁴ แต่วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว ²⁵ วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ ²⁶ วิถีแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะว่าบรรพบุรุษของพระเจ้าได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน ²⁷ แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน ²⁸ จงอวยพรแก่คนที่แข่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน ²⁹ ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม ³⁰ จงให้แก่ทุกคนที่ขอกจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่างทวงเอาคืน ³¹ จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน ³² แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน ³³ ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน ³⁴ ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่านั้น ³⁵ แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาขมขื่นโดยไม่มีหวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนนอกตัญญูและคนชั่ว ³⁶ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา ³⁷ อย่าวิธียอไทยเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวิธียอไทย อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ ³⁸ จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานถั่วอันยัดแน่นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” ³⁹ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ ⁴⁰ ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเหมือนครูของตน ⁴¹ เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้กั้นก่อนที่อยู่ในตาของตนเอง ⁴² เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชิญออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้กั้นก่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้กั้นก่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชิญออกจากตาพี่น้องของท่านได้ ⁴³ ด้วยว่าต้นไม้อุดมย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้อ่อนนุ่มไม่เกิดผลดี ⁴⁴ เพราะว่าจรรยาดีก็ไม่ได้เกิด ต้นไม้ดีก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้อ่อนนุ่ม หรือย่อมไม่เก็บผลจุ่นจากพุ่มไม้หนาม ⁴⁵ คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น ⁴⁶ เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เรากล่าวนั้น

เรือนที่สร้างบนศิลา (มธ 7:24-27)

⁴⁷ ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด ⁴⁸ เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา ⁴⁹ ส่วนคนที่ได้ยินและมีใจทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย (มธ 8:5-13)

⁷ เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม ² มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่ง ที่นายรักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว ³ เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของท่าน ⁴ เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า “นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน ⁵ เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา” ⁶ พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ ⁷ เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค ⁸ ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้บังคับทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า ‘ไป’ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ‘มา’ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ เขาก็ทำ” ⁹ เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเสด็จหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า **แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้**” ¹⁰ ฝ่ายคนที่รับใช้นั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

¹¹ ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์ ¹² เมื่อพระองค์มาถึงใกล้ประตูเมืองนั้น ดูกิจการ มีคนหามศพชายคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และบางทีเป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น ¹³ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดา นั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า “**อย่าร้องไห้**” ¹⁴ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ลูกตองโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า “**ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด**” ¹⁵ คนที่

ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา ¹⁶ ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า “ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา” และ “พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว” ¹⁷ และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ ¹⁸ ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ได้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู (มธ 11:2-6)

¹⁹ ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น” ²⁰ เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า “ยอห์นผู้ได้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น’” ²¹ ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้ ²² แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า *“จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา”* ²³ *บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข*

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ได้รับบัพติศมา (มธ 11:7-13)

²⁴ เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า *“ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ”* ²⁵ *แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าดงามและอยู่อย่างดี วิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก”* ²⁶ *แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แม้ที่เดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก”* ²⁷ *คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’* ²⁸ *เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ได้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจาก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”* ²⁹ ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขารับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไร้เหตุผลของพวกฟาริสี

³⁰ แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสฐพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น ³¹ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า *“เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร”* ³² *เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรั้าให้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้’* ³³ *ด้วยว่ายอห์นผู้ได้รับบัพติศมาก็มิได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า ‘เขามิใช่เข้าสิงอยู่’* ³⁴ *ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป’* ³⁵ *แต่พระปัญญาภิปรายกว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น”*

หญิงคนชั่วโลมพระเยซู

³⁶ มีคนหนึ่งในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง ³⁷ และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม ³⁸ มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้ น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมหัด จวบพระบาทของพระองค์และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น ³⁹ ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า “ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่าหญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว” ⁴⁰ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง”* เขาทูลว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากที่สุด

⁴¹ พระองค์จึงตรัสว่า *“เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่สองคน คนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าสิบบเหรียญ”* ⁴² *เมื่อเขาไม่ทำอะไรใช้หนึ่แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนึ่ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า”* ⁴³ ซีโมนจึงทูลตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนึ่ได้โปรดยกหนึ่ให้มากกว่า” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“ท่านคิดเห็นถูกแล้ว”* ⁴⁴ พระองค์จึงทรงเสวยหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า *“ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมหัดของเรา”* ⁴⁵ *ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจูบเท้าของเรา”* ⁴⁶ *ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา”* ⁴⁷ *เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย”* ⁴⁸ พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า *“ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว”* ⁴⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า “คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้” ⁵⁰ พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า *“ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”*

การประกาศและการรักษาในแคว้นกาลิลี

8 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นคืออยู่กับพระองค์ ² พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากร่างและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี ³ และโยอันนาภรรยาของคูซา ดินเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน (มธ 13:1-23; มก 4:1-20)

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า ⁵ *“มีผู้หว่านคนหนึ่ง ออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย ⁶ บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น ⁷ บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย ⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า”* ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า *“ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด” ⁹* เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า *“คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร” ¹⁰* พระองค์จึงตรัสว่า *“ข้อความลึกซึ้งแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ ¹¹ คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า ¹² ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้ ¹³ ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป ¹⁴ ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถนาก็พริ้วสับถิ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต ¹⁵ และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร*

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ (มธ 5:15-16; มก 4:21-23; ลก 11:33)

16 *ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ¹⁷ ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะต้องแพร่งพราย ¹⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังอย่าง-ไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา”*

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่นๆ (มธ 12:46-50; มก 3:31-35)

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก ²⁰ มีคนทูลพระองค์ว่า *“มารดา และน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์” ²¹* แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม”*

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง (มธ 8:23-27; มก 4:36-41)

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า *“ให้เราข้ามทะเลสาบไปพักข้างโน้น”* เขาก็ถอยเรือออกไป ²³ เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่ใกล้จะมีอันตราย ²⁴ เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า *“อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว”* พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว ²⁵ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า *“ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน”* เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า *“ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”*

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาธารา (มธ 8:28-34; มก 5:1-17)

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาธาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี ²⁷ เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่มาเนิ่นแล้ว และได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ ²⁸ ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า *“ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่ากรามานข้าพพระองค์” ²⁹* (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) ³⁰ ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า *“เจ้าชื่ออะไร”* มันทูลตอบว่า *“ชื่อกอง”* ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา ³¹ ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก ³² ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนขอพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต ³³ ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย ³⁴ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง ³⁵ คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทักทายก็พากันกลัว ³⁶ ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกต้อย่างไร ³⁷ ชาวเมืองกาธาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนขอพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป ³⁸ คนที่มีผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า ³⁹ *“จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า”* แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของโยริสฟื้นคืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์ (มธ 9:18-26; มก 5:22-43)

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทักทายคอยท่าพระองค์อยู่ ⁴¹ ดูกิลี มีชายคนหนึ่งชื่อโยริส เป็นนายธรรมศาลา มากกราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนขอพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา ⁴² เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ ⁴³ มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ ⁴⁴ ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุด ⁴⁵ พระเยซูจึงตรัสถามว่า *“ใครได้ถูกต้องเรา”* เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธไปตรัสกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า *“อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้องเรา’ ” ⁴⁶* แต่พระเยซูตรัสว่า *“มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา” ⁴⁷* เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัว

ไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั้นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ กุลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น ⁴⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า *“ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเกิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”* ⁴⁹ เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า *“ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป”* ⁵⁰ ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า *“อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี”* ⁵¹ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น ⁵² คนทั้งหลายจึงร้องไห้รำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า *“อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”* ⁵³ คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว ⁵⁴ ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า *“ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”* ⁵⁵ แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน ⁵⁶ ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมาดังนี้

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ (มธ 10:1-42; มก 6:7-13)

9 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประกาศให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย ² แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย ³ พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า *“อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่นไม้เท้า หรือย่าม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว”* ⁴ *และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป”* ⁵ *ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงเสกมัดฟางมัดจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา”* ⁶ เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; มก 6:14-29)

⁷ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย ⁸ บางคนก็ว่าเป็นเอสิยาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก ⁹ เฮโรดจึงว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี่ที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า” แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)

¹⁰ ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขากุลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา ¹¹ แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ ¹² ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมากุลพระองค์ว่า “ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ หากที่พิกนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว” ¹³ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า *“พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด”* เขากุลว่า “เราไม่มีอะไรเลย มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้” ¹⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า *“จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน”* ¹⁵ เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง ¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน ¹⁷ เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร (มธ 16:13-20; มก 8:27-30)

¹⁸ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า *“คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด”* ¹⁹ เหล่าสาวกกุลตอบว่า “เขว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอสิยาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่” ²⁰ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า *“แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”* เปโตรกุลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า” ²¹ พระองค์จึงกำชับสั่งเขาไม่ให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ

²² ตรัสว่า *“บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่”* ²³ พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า *“ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มาให้ผู้นั้นเอาขนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรา”* ²⁴ *เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”* ²⁵ *เพราะถ้าผู้ใดจะได้อะไรของโลกแต่ต้องเสียตัวของตัวเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร”* ²⁶ *เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเรา และถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธ์”* ²⁷ แต่เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี้ ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; มก 9:2-8)

²⁸ ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน ²⁹ ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ ³⁰ ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอสิยาห์ ³¹ ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม ³² ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์ ³³ ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงกุลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเรายู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอสิยาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร ³⁴

เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมากคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว ³⁵ มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ³⁶ เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทิ้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามีได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเก้าคนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก (มธ 17:14-21; มก 9:14-29)

³⁷ ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์ ³⁸ ดูกเกิด มีชายคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนนั้นร้องว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดกอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว ³⁹ และ ดูกเกิด ผีมันจะเข้าสิงเขา เด็กก็ให้ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย ⁴⁰ ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้จับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้” ⁴¹ พระเยซูตรัสตอบว่า “*โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีกิฐชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพาทูตรของท่านมาที่นี่เถิด*” ⁴² เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำหรับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา ⁴³ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทิ้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก (มธ 17:22-23; มก 9:30-32)

⁴⁴ “*จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย*” ⁴⁵ แต่คำเหล่านี้สาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง (มธ 18:1-5; มก 9:33-37)

⁴⁶ แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด ⁴⁷ ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์ ⁴⁸ แล้วตรัสกับเขาว่า “*ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่*” ⁴⁹ ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรา” ⁵⁰ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “*อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อะไร ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว*”

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

⁵¹ ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แคว้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵² และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์ ⁵³ ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵⁴ และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า “พระ-องค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอโพลางมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอเสยาห์ได้กระทำนั้นหรือ” ⁵⁵ แต่พระองค์ทรงเสียดมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “*ท่านไม่รู้วาท่านมีจิตใจกأنองใด*” ⁵⁶ *เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อกำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด*” แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ทรงลองใจผู้อาสาตามพระองค์ (มธ 8:18-22)

⁵⁷ ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น” ⁵⁸ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “*สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ*” ⁵⁹ พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า “*จงตามเรามาเถิด*” แต่คนนั้นทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน” ⁶⁰ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “*ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า*” ⁶¹ อีกคนหนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน” ⁶² พระเยซูตรัสกับเขาว่า “*ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า*”

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ (มธ 9:35-38; 10:1-42)

10 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น ² พระองค์ตรัสกับเขาว่า “*การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์*” ³ *ไปเถอะ ดูกเกิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดูจุกแคะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า* ⁴ *อย่าเอาไม้เท้า หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง* ⁵ *ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดจงพูดก่อนว่า ‘ให้ความสุขมีแก่เมืองนี้เถิด’* ⁶ *ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก* ⁷ *จงอาศัยอยู่ในเมืองนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน* ⁸ *อย่าเที่ยวจากเมืองนี้ไปเมืองโน้น* ⁹ *ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาตั้งให้* ¹⁰ *และจงรักชามป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’*

การพิพากษาอย่างรุนแรง (มธ 11:20-24)

¹⁰ *ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า* ¹¹ *‘ถึงแม้พงศ์ดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีที่แสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว’* ¹² *เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะหนักกว่าโทษของเมืองนั้น* ¹³ *วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซัน*

วิบัติแก่เจ้า เมืองเบรโซดา เพราะถ้ากรมหรือนครซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองโทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นุ่งบนศีรษะ กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว ¹⁴ แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองโทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า ¹⁵ ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ¹⁶ ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา”

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

¹⁷ ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ที่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์” ¹⁸ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ ¹⁹ ดูก่อน เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบจูรายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย ²⁰ แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์” ²¹ ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า “โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงเปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่การกรณ้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ²² พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้” ²³ พระองค์ทรงเสด็จกลับไปทางเหล่าสาวก ตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายได้เห็นการมหัศจรรย์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข ²⁴ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามีเคยได้ยิน”

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

²⁵ ดูก่อน มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทกลงพระองค์ทูลถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” ²⁶ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร” ²⁷ เขาทูลตอบว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ²⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต” ²⁹ แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า”

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทูต แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว ³¹ เพลิงปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง ³² คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง ³³ แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิไต่ถามเขา ³⁴ เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พวางเอาน้ำมันกับน้ำอบจุ่มเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ ³⁵ วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาริอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียคืนนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้’ ³⁶ ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น” ³⁷ เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

มารธาและมารีย์

³⁸ และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ ³⁹ มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย ⁴⁰ แต่มารธาอยู่ในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนใจหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด” ⁴¹ แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก ⁴² สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้”

แบบอย่างของการอธิษฐาน

11 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอบจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน” ² พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น’ ³ ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน ⁴ ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ขี้ความผิดของทุกคนที่ทำความผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย”

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

⁵ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด’ ⁶ เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาจากบ้าน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน’ ⁷ ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้’ ⁸ เรามอบท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ” ⁹

เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน ¹⁰ เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คือได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา ¹¹ มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนห็นให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอามาให้เขาแทนปลาหรือ ¹² หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงบึ้งให้เขาหรือ ¹³ เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์”

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล (มธ 12:22-37)

¹⁴ พระองค์ทรงขับผีใ้ออยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ ¹⁵ แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี่ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น” ¹⁶ คนอื่น ๆ ทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ ¹⁷ แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป คราวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับคราวเรือนก็จะล่มสลาย ¹⁸ และถ้าชาตานแ่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล ¹⁹ ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน ²⁰ แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว ²¹ เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเข้าบ้านของท่านอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย ²² แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้นะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาดิรับเอาไปนั้น ²³ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด (มธ 12:43-45)

²⁴ เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาดเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมาที่นี่’ ²⁵ และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว ²⁶ มันจึงไปปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก” ²⁷ ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า “ครรถ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหัวนมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป้นสุข” ²⁸ แต่พระองค์ตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่คนที่ทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข”

หมายสำคัญของโยนาห์ (มธ 12:39-42)

²⁹ เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น ³⁰ ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวNinevehอันใด บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้วันนั้น ³¹ นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และถูกเอิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นั่น ³² ชนชาวNinevehจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวNinevehได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และถูกเอิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

จงให้แสงสว่างของตาส่องออกไป (มธ 5:15-16; มก 4:21-22)

³³ ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอากิ่งครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนที่ทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ³⁴ ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด ³⁵ เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง ³⁶ เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งส้นของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็สว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน” ³⁷ เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสี อ้อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง ³⁸ ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ (มธ 23:13-35)

³⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย ⁴⁰ คนโวดเวลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ ⁴¹ แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และถูกเอิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย ⁴² แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่นและขมื่นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่ควรละเว้นด้วย ⁴³ วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั้งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด ⁴⁴ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่รู้ว่ามิอะไร”

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

⁴⁵ นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย” ⁴⁶ พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้าพวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นี้เดียว ⁴⁷ วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าที่อูโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น ⁴⁸ ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ทำอูโมงค์ฝังศพให้ ⁴⁹ เหตุฉะนั้น พระบัญชาของพระเจ้าที่ตรัสด้วยว่า ‘เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอักษรสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง’ ⁵⁰ เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก ⁵¹ คือ

ตั้งแต่โลहितของอาเบล จนถึงโลहितของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้ จะต้องรับผิดชอบในโลहितนั้น ⁵² วัปติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไบนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้” ⁵³ เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์ อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อไปหลายประการ ⁵⁴ คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

เชื้อของพวกฟาริสี

12 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด ² เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ ³ เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน ⁴ มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก ⁵ แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ ⁶ นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย ⁷ ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว ⁸ และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย ⁹ แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ¹⁰ ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ ¹¹ เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่างกรวนกรวยว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร ¹² เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาไม่งั้นเองว่า ท่านควรจะทำอะไรบ้าง” ¹³ และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เอ๋ย ขอสิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า” ¹⁴ แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “บุตรเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน” ¹⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากความโลก เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดๆมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

¹⁶ และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก ¹⁷ เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา’ ¹⁸ เขาจึงคิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น’ ¹⁹ แล้วเขาจะว่าแก่จิตใจของเขาว่า ‘จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด’” ²⁰ แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้วันนี้จะเป็นของใครเล่า’ ²¹ คนที่สำสมกร์พริยสมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มันมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ” ²² และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากรวนกรวยถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากรวนกรวยถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม ²³ เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม ²⁴ จงพิจารณาดูอีก มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มีอยู่หรืออาจ แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกาก็ได้ ²⁵ มิใครในพวกท่าน โดยความกรวนกรวย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ ²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกรวนกรวยถึงสิ่งอื่นทำได้อีกเล่า ²⁷ จงพิจารณาดอกไม้ไม่ว่ามันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง ²⁸ แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อเล็กน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด ²⁹ ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าอะไรดีหรือจะดีอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย ³⁰ เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ ³¹ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน ³² ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประกาศอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน ³³ จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้ค่า คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย ³⁴ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะทำอะไรเพื่อกลับใจของพระเยซู

³⁵ ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ ³⁶ พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้ ³⁷ ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา ³⁸ ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข ³⁹ ให้เข้าใจอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ขโมยลักเอาของไปได้ ⁴⁰ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน” ⁴¹ ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนตื่นเรื้อนสัตย์ซื่อ

⁴² องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใครเป็นคนตื่นเรื้อนสัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา ⁴³ เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข ⁴⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสินของท่าน ⁴⁵ แต่ถ้าผู้รับใช้คนนั้นจะคิดในใจว่า ‘นายของข้าคงจะมาช้า’ แล้วจะตั้งต้นโมยตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป ⁴⁶ นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะกำโทษเขาถึงสาหัส ก็จะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ ⁴⁷ ผู้รับใช้คนที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนนาม ⁴⁸ แต่ผู้ที่ไม่ได้รู้ แล้วได้กระทำความชั่วสมจะถูเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้เกิดการแตกแยกกันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่ขึ้นไปหาคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี” 54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวกันว่า ‘ฝนจะตก’ และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า ‘จะร้อนจัด’ และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้ 57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจรพากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เลือกว่าเขาจะอุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”

กลับใจหรือพินาศ

13 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ถูกข่มขืนอย่างนั้นหรือ 3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน 4 หรือสืบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่ซิลโลอันได้พังกับเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (ออสย 5:1-7; มธ 21:18-20)

6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนของตนว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ดินรกรกไปเปล่าๆทำไม’ 8 แต่ผู้รักษาสวนของตนตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่’ 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย”

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่งในวันสะบาโต

10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโค้ง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย 12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า “หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว” 13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า 14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า “มีหกวันทีควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย” 15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า “คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วแว้วแก้วจากคอกมันพาไปให้นกน้ำในวันสะบาโต มิใช่หรือ 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งซาตานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต” 17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แล้ว บรรดาคนที่ปฏิบัติกับพระองค์ต้องขยันทน และประชาชนทั้งหลายก็ปรบมือเพราะสรรเสริญความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; มก 4:30-32)

18 พระองค์จึงตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (มธ 13:33)

20 พระองค์ตรัสอีกว่า “เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด 21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” 22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า 24 “จงเพียรเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า ‘นายเจ้าข้าๆ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน’ 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า ‘ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า’ 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’ 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไล่ส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า 30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย” 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย” 32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’ 33 แต่ตัวเจ้าเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรินนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หา มิใช่”

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง (มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)

³⁴ โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาทูตพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ที่กักลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ³⁵ ดูเถิด “บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า” และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ”

ทรงรักษาชายเป็นโรคนาน้ำในวันสะบาโต

14 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทักหลายคอยมองดูพระองค์ ² ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคนาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ³ พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า “ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่” ⁴ เขาทักหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป ⁵ พระองค์จึงตรัสกับเขาทักหลายว่า “คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รับอุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ” ⁶ เขาทักหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เย่อหยิ่ง

⁷ ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า ⁸ “เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก ⁹ และเจ้าภาพก็ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู ¹⁰ แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพก็ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า ‘สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ’ แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น ¹¹ เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น” ¹² ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า “เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มีบัง เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน ¹³ แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด ¹⁴ และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ (มธ 22:1-14)

¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่งทีเอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข” ¹⁶ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก ¹⁷ เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’ ¹⁸ บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัวคนแรกบอกเขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนา มัน ข้าพเจ้าขอตัวเถิด’ ¹⁹ อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวมัน ข้าพเจ้าขอตัวเถิด’ ²⁰ อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้’ ²¹ ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้านายก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’ ²² แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’ ²³ เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า ‘จงออกไปตามทางใหญ่และริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม’ ²⁴ เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย”

สิ่งที่สาวกต้องสละ

²⁵ คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสด็จหลังตรัสกับเขาว่า ²⁶ “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ขังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ถึงชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ²⁷ ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ²⁸ ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาสูญเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ ²⁹ เกรงว่าเมื่อสงครามแล้ว และกระทำสำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา ³⁰ ว่า ‘คนนี่ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้’ ³¹ หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่ ³² ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน ³³ ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ³⁴ เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแบกเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ³⁵ จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

พวกฟาริสีขึ้น

15 ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์ ² ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า “คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (มธ 18:12-14)

³ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า ⁴ “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ ⁵ เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บ่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดี ⁶ เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไป’

นั้นแล้ว⁷ เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ⁹ เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’¹⁰ เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไป

11 พระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน¹² บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง¹³ ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้พลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง¹⁴ เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน¹⁵ เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา¹⁶ เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน¹⁷ เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร¹⁸ จ้าเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย¹⁹ ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด’”

บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา²¹ ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’²² แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา²³ จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด²⁴ เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ²⁶ เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน²⁷ ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ’²⁸ ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา²⁹ แต่เขาบอกบิดาว่า ‘ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของ ท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า’³⁰ แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้พลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา’³¹ บิดาจึงตอบเขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า³² แต่สมควรที่ เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนตื่นเรือนอธรรม

16 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า “ยังมีเศรษฐีที่มีคนตื่นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนตื่นเรือนนั้นพลาญสมบัติของท่านเสีย² เศรษฐีจึงเรียกคนตื่นเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า ‘เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ดินเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนตื่นเรือนต่อไปไม่ได้’³ คนตื่นเรือนนั้นคิดในใจว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ตื่นเรือน จะพูดคืนก็ไม่มีกำลัง จะขอกานก็อายเขา⁴ เรารู้แล้วว่าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ตื่นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้’⁵ คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า ‘ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย’⁶ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ห้าร้อยลึง’ คนตื่นเรือนจึงบอกเขาว่า ‘เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆ แล้วแก้เป็นห้าสิบลึง’⁷ แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย’ เขาตอบว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสารสิบลึง’ คนตื่นเรือนจึงบอกเขาว่า ‘จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบลึง’⁸ แล้วเศรษฐีก็ชมคนตื่นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก⁹ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาญไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์¹⁰ คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่นกัน¹¹ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า¹² และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า¹³ ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจริบหรี่ เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์¹⁵ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำการดีเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า¹⁶ มีพระราชบัญญัติและศาสนาดุจกรรมมาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น¹⁷ ฟ้าและดินจะล่วงไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:5-11; มก 10:2-12; 1 คร 7:10-15)

18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย
เศเรฐฐีและลาซารัส

19 ยังมีเศเรฐฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ²⁰ และมีคนชอกทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศเรฐฐี²¹ และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศเรฐฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา²² อยู่มาคนชอกทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศเรฐฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้²³ แล้วเมื่ออยู่ในรอกเป็นทุกขกรรมมานยิ่งนัก เศเรฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน²⁴ เศเรฐฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะสันของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรากฎกรรมอยู่ในเปลวไฟนี้’²⁵ แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล่าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกขกรรมมาน²⁶ นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี้ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้’²⁷ เศเรฐฐีนั้นจึงว่า ‘บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า²⁸ เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่กรรมมานี้’²⁹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’³⁰ เศเรฐฐีนั้นจึงว่า ‘มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่’³¹ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ’”

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

17 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า “จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น² ถ้าเอาหินไม่แปงผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด³ จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่านจงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา⁴ แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกัน แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด”⁵ ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากขึ้น”⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า “ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักถั่วหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า ‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’ และมันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

7 ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้โง่หรือเลียงแคะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาก็เพียงว่า ‘เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด’⁸ หรือจะไม่บอกเขาว่า ‘จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด’⁹ นายจะขบใจผู้รับใช้ขึ้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่¹⁰ อันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น’”

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

11 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี¹² เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล¹³ และส่งเสียงร้องว่า “เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด”¹⁴ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาก็หายสะอาด¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่งนั้นในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง¹⁶ และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย¹⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่ทำไมคนเดียวที่หายสะอาดไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้”¹⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ”

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้²¹ และเขาจะไม่พูดว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน้น’ เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า “วันนั้นจะมาเมื่อท่านทั้งหลายใคร่จะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น²³ เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน้น’ อย่าออกไป อย่าตามเขา²⁴ ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์²⁵ ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกขกรรมหลายประการและคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย²⁷ เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยาจนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าไปในนาวา และนำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น²⁸ ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื่อซาย หว่านปลูก ก่อสร้าง²⁹ แต่ในวันนั้นที่โลกออกไปจากเมืองโสโดม โฟและกัมเบกันก็ได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น³⁰ ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น³¹ ในวันที่นั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของ

ของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน ³² จงระลึกถึงภรรยาของโลกนั้นเกิด ³³ ผู้ใดอดสำห้เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียดชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียดชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ³⁴ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁵ ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁶ ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง” ³⁷ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “*ซาคศพอยู่ที่ไหน ฟุ่จนกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น*”

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาอธรรม

18 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ ² พระองค์ตรัสว่า “*ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคคนหนึ่งที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่่มนุษย์ ³ ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า ‘ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด’ ⁴ ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่่มนุษย์ ⁵ แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ’” ⁶ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด ⁷ พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ ⁸ เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อใจในแผ่นดินโลกหรือ”*

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

⁹ สำหรับบางคนก็ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า ¹⁰ “*มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี ¹¹ คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ¹² ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ก็อดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย’ ¹³ ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตอกของตนว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’ ¹⁴ เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”*

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็กๆ (มธ 19:13-15; มก 10:13-16)

¹⁵ แล้วเขาจุ่มการมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องการนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา ¹⁶ แต่พระเยซูทรงเรียกเขา มา แล้วตรัสว่า “*จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น ¹⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรนั้นไม่ได้”*

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; มก 10:17-31)

¹⁸ มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” ¹⁹ พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า “*ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว ²⁰ ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า ‘อย่าล่วงประเวณีพิวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน’” ²¹ คนนั้นจึงทูลว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กๆมา” ²² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “*ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรา” ²³ แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก ²⁴ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า “คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าที่ยากจริงหนา ²⁵ เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า” ²⁶ ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” ²⁷ แต่พระองค์ตรัสว่า “*สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้” ²⁸ เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา” ²⁹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า ³⁰ ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”***

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ (มธ 20:17-19; มก 10:32-34)

³¹ พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า “*ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสนพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ ³² ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน ³³ เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” ³⁴ ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น*

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค (มธ 20:29-34; มก 10:46-52)

³⁵ ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง ³⁶ เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน ³⁷ คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ฐเสด็จไป ³⁸ คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า “ท่านเยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” ³⁹ คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้นั่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” ⁴⁰ พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา ⁴¹ ว่า “เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า” เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้” ⁴² พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “*จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ” ⁴³ ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า*

ศักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

19 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป ² ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี ³ ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย ⁴ เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น ⁵ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า *“ศักเคียสเอ๋ย จงรับลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้”* ⁶ แล้วเขาก็รับลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรารถนา ⁷ เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า *“พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป”* ⁸ ฝ่ายศักเคียสยินยอพระองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า *“ดูเถิดพระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาคนหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ดื่อกองของของผู้นั้น ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า”* ⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคุณนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย”* ¹⁰ *“เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”*

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

¹¹ เมื่อเขากิ่งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขากิ่งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน ¹² เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า *“มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา”* ¹³ ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า *“จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา”* ¹⁴ แต่ชาวเมืองซังก่านผู้นั้น จึงใช้คนงูตตามไปทูลท่านว่า *“เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา”* ¹⁵ ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้คืนมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรเท่าไร ¹⁶ ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า *“ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา”* ¹⁷ ท่านจึงพูดกับเขาว่า *“ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด”* ¹⁸ คนที่สองมาบอกว่า *“ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา”* ¹⁹ ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า *“เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด”* ²⁰ อีกคนหนึ่งมาบอกว่า *“ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่านซึ่งข้าพเจ้าได้อาใจห่อเก็บไว้”* ²¹ เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวกับท่านมิได้หว่าน” ²² ท่านจึงตอบเขาว่า *“เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวกับเราได้หว่าน”* ²³ ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้รับเงินของเรากับดอกเบียด้วย” ²⁴ แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า *“จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มิมีมินา”* ²⁵ (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า *“ท่านเจ้าข้า เขาไม่มีมินาแล้ว”*) ²⁶ *“เรามอบเจ้ากิ่งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา”* ²⁷ ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขา นั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา”

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัยชนะ (มธ 21:1-11; มก 11:1-11; ยน 12:12-19)

²⁸ เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ²⁹ ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป ³⁰ สั่งว่า *“จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขี่เลย จงแก้มันออกมาเถิด”* ³¹ *“ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า ‘ท่านแก้มันทำไม’ จงบอกเขาว่า ‘เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลาตัวนี้’”* ³² สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว ³³ เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า *“ท่านแก้ลูกลาทำไม”* ³⁴ ฝ่ายเขาตอบว่า *“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลาตัวนี้”* ³⁵ แล้วเขาก็จูงลูกลามายังพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น ³⁶ เมื่อพระองค์เสด็จไป เขากิ่งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง ³⁷ เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง ³⁸ ว่า *“ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งราศีในที่สูงที่สุด”* ³⁹ ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า *“อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน”* ⁴⁰ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“เรามอบท่านกิ่งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนั่งเสีย ศิลากิ่งหลายก็ยังคงจะส่งเสียงร้องกัน”*

ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

⁴¹ ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงส่งสารกรุงนั้น ⁴² ตรัสว่า *“ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว”* ⁴³ *“ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเกินต่อสู้อเจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน”* ⁴⁴ *“แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกกิ่งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”*

ทรงชำระพระวิหารอีก (มธ 21:12-16; มก 11:15-18; ยน 2:13-17)

⁴⁵ ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น ⁴⁶ ตรัสแก่เขาว่า *“มีพระวจนะเขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน’ แต่เจ้ากิ่งหลายมากระทำให้เป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”* ⁴⁷ พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาข้อที่จะประหารพระองค์เสีย ⁴⁸ แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; มก 11:27-33)

20 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์ ² และทูลพระองค์ว่า *“จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่*

ท่าน”³ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด⁴ คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”⁵ เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถามว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’⁶ แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”⁷ เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่าเขาได้จากไหน⁸ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย (ออสย 5:1-7; มธ 21:33-46; มก 12:1-12)

⁹ แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน¹⁰ เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เขียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า¹¹ แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการนำอภัยคตต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า¹² แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป¹³ ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาจะเคารพนับถือ’¹⁴ แต่พวกเขาเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา’¹⁵ แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น¹⁶ ท่านจะมายาคคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า” คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นก็จึงว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”¹⁷ ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจะซึ่งเขียนไว้ที่นั่นหมายความว่า ‘ศิลาซึ่งข้างก่อได้ปฏิเสธรเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาบุมอกแล้ว’¹⁸ ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะต้องบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

¹⁹ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน²⁰ เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนมหวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาญาของเจ้าเมือง²¹ คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ²² การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่”²³ ฝ่ายพระองค์ทรงหยิ่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายทูลถามเราทำไม²⁴ จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร” เขาทูลตอบว่า “ของซีซาร์”²⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแก่พระเจ้า”²⁶ คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากอิก (มธ 22:23-33; มก 12:18-27)

²⁷ ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์²⁸ ว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า ‘ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้’²⁹ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร³⁰ แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร³¹ ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย³² ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย³³ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว”³⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา³⁵ แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลูกลงโลกหน้า และลูกลงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา³⁶ และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนบุตรสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย³⁷ แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ขึ้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องฟุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’³⁸ พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่”

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ (มธ 22:41-46; มก 12:35-37)

³⁹ ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”⁴⁰ หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก⁴¹ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร⁴² ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา⁴³ จนกว่าเราจะกระทำศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’⁴⁴ ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้”

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ (มธ 23:1-36; มก 12:38-40; ลก 11:37-54)

⁴⁵ เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า⁴⁶ “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง⁴⁷ เขารับเอาเรือนของหญิงม่าย และอริชฎานไว้รอดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น”

เงินถวายของหญิงม่าย (มก 12:41-44)

21 พระองค์เจยพระพิภคร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย² พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย³ พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ก็ได้

ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้⁴ เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขาใส่ใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนใส่ทั้งหมด”

ทรงเทศนาที่ภูเขาเมกอกเทศ (มธ 24:25; มก 13)

⁵ เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า ⁶ “สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นั่นซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้” ⁷ เขาทิ้งหลายทูลถามพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการถึงปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น”

เส้นทางของคนยุคนี (มธ 24:4-14)

⁸ พระองค์จึงตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย ⁹ เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มากัน” ¹⁰ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “‘ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร’ ¹¹ ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์ ¹² แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา ¹³ การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน ¹⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร ¹⁵ ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคิดค้ำใจไม่ได้ ¹⁶ แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย ¹⁷ คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา ¹⁸ แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้ ¹⁹ ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต (มธ 24:15-21; มก 13:14-23)

²⁰ เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว ²¹ เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง ²² เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้น เพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้สำเร็จ ²³ แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้ ²⁴ เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ (มธ 24:29-31; มก 13:24-27)

²⁵ จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็มีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น ²⁶ จิตใจมนุษย์ก็จะสับสนไปเพราะความกลัว และเพราะสังหรณ์ถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า ‘บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป’ ²⁷ เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก ²⁸ เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและพวงศรัทธาขึ้น ด้วยการใส่ท่านใกล้จะถึงแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; มก 13:28-29)

²⁹ พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเถิด ³⁰ เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้ตัวเองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว ³¹ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว ³² เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้สำเร็จ ³³ ฟ้าและดินจะสว่างไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

³⁴ แต่จงระวังตัวให้ดี เกือบกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล้นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว ³⁵ เพราะว่าวันนั้นจะมาดั่งพายุถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก ³⁶ เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมาขึ้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้” ³⁷ กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาซ็อมเมกอกเทศ ³⁸ คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู (มธ 26:14-15; มก 14:10-11)

22 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว ² พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน ³ ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ดั่งวิธีใด ⁵ คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน ⁶ ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา (มธ 26:17-19; มก 14:12-16)

7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา⁸ พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า *“จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน”*⁹ เขาทูลถามพระองค์ว่า *“พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน”*¹⁰ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า *“ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น”*¹¹ จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า *“พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า ‘ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน’”*¹² เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด”¹³ เขาก็สองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสกา (มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)

14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน¹⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า *“เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกาด้วยกันกับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน”*¹⁶ ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะกินปัสกาอีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า”¹⁷ พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า *“จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม”*¹⁸ เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากเถาจนจนต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา”

ทรงประทานพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; มก 14:22-25; 1 คร 11:23-26)

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า *“นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นระลึกถึงเรา”*²⁰ เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า *“ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา ซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย”*

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู (มธ 26:21-25; มก 14:18-21; ยน 13:18-30)

21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็คืออยู่กับเราบนโต๊ะ²² เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่บัดนี้แก่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์”²³ เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด²⁵ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า *“กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ”*²⁶ แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้²⁷ ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ที่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ดีอยู่กับเราในเวลาที่เรากำลังทดลอง²⁹ และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราจึงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน³⁰ คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล”

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร (มธ 26:33-35; มก 14:29-31)

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า *“ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอร้องท่านไว้เพื่อจะผัดร่อนท่านเหมือนผัดข้าวสาลี”*³² แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน”³³ ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า *“พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี”*³⁴ พระองค์ตรัสว่า *“เปโตรเอ๋ย เรบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”*

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า *“เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มียูเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ”* เขาทั้งหลายทูลตอบว่า *“ไม่ขาดสิ่งใดเลย”*³⁶ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“แต่เดี๋ยวนี้ใครมียูเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ”*³⁷ ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า *‘ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด’* เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ”³⁸ เขาทูลตอบว่า *“พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม”* พระองค์ตรัสกับเขาว่า *“พอเสียทีเถอะ”*

พระเยซูในสวนเกทเซmani (มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)

39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย⁴⁰ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า *“จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง”*⁴¹ แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน⁴² ว่า *“พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด”*⁴³ กูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์⁴⁴ เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยิ่งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่⁴⁵

เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขาอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกขโมศ ⁴⁶ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “*อนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง*”

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจับ (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ยน 18:3-11)

⁴⁷ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดุเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้ พระเยซูเพื่อจูบพระองค์ ⁴⁸ แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า “*ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ*” ⁴⁹ เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์ เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาก็ทูลถามพระองค์ว่า “*พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ*” ⁵⁰ และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้ คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด ⁵¹ แต่พระเยซูตรัสว่า “*พอเสียก็เถอะ*” แล้วพระองค์ทรงถูกต้องไปหุคนนั้นให้เขาหาย ⁵² ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า “*ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา*” ⁵³ *เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกๆวัน ท่านก็มีได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นกิจของท่าน และเป็นอำนาจแห่งความมืด*

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:57, 69-75; มก 14:53-54, 66-72; ยน 18:12-18, 25-27)

⁵⁴ เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ ⁵⁵ เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา ⁵⁶ มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า “*คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย*” ⁵⁷ แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า “*แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก*” ⁵⁸ สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า “*เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย*” เปโตรจึงว่า “*พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น*” ⁵⁹ อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า “*แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี*” ⁶⁰ แต่เปโตรพูดว่า “*พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง*” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน ⁶¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปลี่ยวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “*ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง*” ⁶² แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอก ร้องไห้เป็นทุกข์นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี (มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)

⁶³ ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ ⁶⁴ และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาก็ตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า “*จงพยากรณ์เถิดว่า ใครตบเจ้า*” ⁶⁵ และเขาพูดคำหมีนประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา (มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)

⁶⁶ ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า ⁶⁷ “*ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด*” แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า “*ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ*” ⁶⁸ *และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป*” ⁶⁹ *แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ*” ⁷⁰ คนทั้งปวงจึงถามว่า “*ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ*” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “*ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น*” ⁷¹ เขาทิ้งหลายจึงว่า “*เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว*”

พระเยซูต่อหน้าปีลาต (มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)

23 เขาทิ้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต ² และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า “*เราได้พบคนนี้อยู่ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งช่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง*” ³ ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “*ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ*” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “*ก็ท่านว่าแล้วนี่*” ⁴ ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า “*เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด*” ⁵ เขาทิ้งหลายจึงกล่าวแข็งแรงว่า “*คนนี้อยู่ยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่*”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

⁶ เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าท่านนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ ⁷ เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น ⁸ เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะได้พบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง ⁹ ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ ¹⁰ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก ¹¹ เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก ¹² ฝ่ายปีลาตกับเฮโรด คินดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)

¹³ ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน ¹⁴ จึงกล่าวแก่เขาว่า “*ท่านทั้งหลายได้พาคณะนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้อยู่ยงประชาชน ดุเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคุณมีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา*” ¹⁵ และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดุเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย ¹⁶ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราจะปล่อยเสีย” ¹⁷ (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทิ้งหลายในเทศกาลเสียนั้น) ¹⁸ แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “*ถ้าจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด*” ¹⁹ (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม) ²⁰ ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก ²¹ แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า “*ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด*” ²² ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า “*ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเรา*

เขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย” 23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาและของพวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มิซย 24 ปลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอร้อง ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการขาดกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา 26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป 27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์ 28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า *“ริดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของคุณเกิด 29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลานึงที่เขาทั้งหลายจะว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ก็มิได้ปฏิสนธิ และห้วงมภ์มิได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเขาทั้งหลายว่า ‘จงล้มทับเราเถิด’ และแก่เนินเขาว่า ‘จงปกคลุมเราไว้’ 31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้แห้งแล้วเล่า” 32* มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

การตรึงที่กางเขน (มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)

33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า *“ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร”* เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า *“เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด” 36* พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า *“ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด” 38* และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า *“ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว”*

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งเป็นผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า *“ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด” 40* แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า *“เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน 41 และเราก็คงกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่” 42* แล้วคนนั้นก็จึงทูลพระเยซูว่า *“พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์” 43* ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” 44* เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ (มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า *“พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”* ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า *“แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม” 48* คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการนี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกล้อของตัวกลับไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านั้น

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ยน 19:38-42)

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปลาตขอพระศพพระเยซู 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ (มธ 28:1-6; มก 16:1-8; ยน 20:1-17)

24

แต่เข้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า 4 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดงอนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและชมน้ำตาลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า *“พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’ ” 8* เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ 9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมัคดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล 12 แต่ไปตรูกลงขันวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบลีลาเมตร 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า *“เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร” 18* คนหนึ่งชื่อเคลอโอบจึงทูลถาม

พระองค์ว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์กึ่งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้” ¹⁹ พระองค์ตรัสถามเขาว่า “*เหตุการณ์อะไร*” เขาจึงตอบพระองค์ว่า “เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย ²⁰ และพวกบุโรหิตผู้ใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน ²¹ แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่ไล่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น ²² และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด ²³ แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าจะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ²⁴ บางคนที่อยู่กับเราก็มองไปที่อุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาไม่เห็นพระองค์ไม่” ²⁵ พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า “*โอ คนเขลา และมีใจเด้อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้*” ²⁶ *จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ*” ²⁷ พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ ²⁸ เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป ²⁹ เขาจึงพูดท้วงเหนียวพระองค์ว่า “เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา ³⁰ ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา ³¹ ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา ³² เขาจึงพูดกันว่า “ใจเราร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ” ³³ แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก ³⁴ กำลังพูดกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซิโมน” ³⁵ ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน (มธ 28:16-17; มก 16:14; ยน 20:19-23)

³⁶ เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “*ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด*” ³⁷ ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี ³⁸ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “*ท่านทั้งหลายอย่าหวาดกลัวใจทำไม เหตุใดในความคิดสันทะห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า*” ³⁹ *จงดูมือของเราและเท้าของเรา เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น*” ⁴⁰ เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น ⁴¹ เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่าย็นดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า “*พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างไหม*” ⁴² เขาก็เอาปลาอย่างชิ้นหนึ่งกับรวงฝิ่งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ ⁴³ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย ⁴⁴ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “*นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ*” ⁴⁵ ครั้นนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ (มธ 28:19-20; มก 16:15-18; กจ 1:8)

⁴⁶ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “*มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม*” ⁴⁷ และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ⁴⁸ ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (มก 16:19-20; กจ 1:9-11)

⁴⁹ และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาขึ้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” ⁵⁰ พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา ⁵¹ ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ ⁵² เขาก็กังหันใจนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก ⁵³ เขาก็กังหันอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเกิดทูลพระเจ้า เอเมน

ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์นได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรวงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดาของพระองค์

ยอห์นได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจเป็นประมาณปีค.ศ. 90

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับและหนังสือวิวรณ์

ยากอบพี่ชายของยอห์นได้ถูกฆาตกรเฮโรดฆ่าตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิงหลายเล่มในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์นได้ไปเผยแพร่พระวจนะในเมืองเอเฟซัสและได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดมิเนียน ท่านได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปัทมอสและที่นั่นเองท่านได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่านได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันต์เริ่มครองราชในปีค.ศ. 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์นได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่านได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ ชนิดคำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นผู้บันทึกคำ เหล่านี้เป็นเป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 20:31) หนังสือยอห์นนี้ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซูมากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์นมากกว่าที่อื่นๆในพระคัมภีร์ (ยอห์น 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่จะเอาชนะวิญญาณจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจในองค์พระคริสต์และยอมฟังในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาทะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ² ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

³ พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ ⁴ ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง ⁵ ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

⁶ มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น ⁷ ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อ เพราะท่าน ⁸ ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น ⁹ เป็นความสว่างแก่นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก ¹⁰ พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

¹¹ พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ ¹² แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ¹³ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงคฺของเนื้อหนัง หรือความประสงคฺของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

¹⁴ พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)

¹⁵ ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า “นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า” ¹⁶ และเราทั้งหลายได้รับจากความจริงของพระองค์ เป็นพระคุณ ชื่อนพระคุณ ¹⁷ เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ ¹⁸ ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรวงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว ¹⁹ นี่แหละเป็น

คำพยานของยอห์น เมื่อพวกเขายกส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า “ท่านคือผู้ใด” ²⁰ ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์” ²¹ เขาทักหลายจึงถามท่านว่า “ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ” ท่านตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” และท่านตอบว่า “มิได้” ²² คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า “ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร” ²³ ท่านตอบว่า “เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป’ ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” ²⁴ ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้นั้นเป็นของพวกฟาริสี ²⁵ เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า “ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา” ²⁶ ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า “ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก ²⁷ พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้” ²⁸ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธสาราฟาคน้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ว 5:6)

²⁹ วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย ³⁰ พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ ‘ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ³¹ ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ” ³² และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า “ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ ³³ ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้หนึ่งแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ³⁴ และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

พระราชกิจของพระเยซู อันดรูว์ชักชวนเปโตร

³⁵ รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน ³⁶ และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” ³⁷ สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาก็ติดตามพระเยซูไป ³⁸ พระเยซูทรงเหลือหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า “ท่านหาอะไร” และเขาก็ตอบว่า “รับมี” (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) “ท่านอยู่ที่ไหน” ³⁹ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “*มาเถิด*” เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว ⁴⁰ คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร ⁴¹ แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า “เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว” ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ ⁴² อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า “*ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟา*” ซึ่งแปลว่าศิลา ⁴³ วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า “*จงตามเรามา*” ⁴⁴ ฟีลิปมาจากเบธsaida เมืองของอันดรูว์และเปโตร ⁴⁵ ฟีลิปไปหาหนานาเอลและบอกเขาว่า “เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ” ⁴⁶ นานาเอลถามเขาว่า “สิ่งดีอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ” ฟีลิปตอบเขาว่า “*มาเถิด*” ⁴⁷ พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า “*ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย*” ⁴⁸ นานาเอลถามว่า “*พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร*” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน*” ⁴⁹ นานาเอลถามว่า “*รับมี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล*” ⁵⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก*” ⁵¹ และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “*เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์*”

งานสมรสและการอัศจรรย์ที่บ้านคานา

2 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น ² พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น ³ เมื่อน้ำจืดหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า “*เขาไม่มีน้ำจืด*” ⁴ พระเยซูตรัสกับนางว่า “*หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้ออะไรกับท่านเล่า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง*” ⁵ มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า “*ท่านจะสั่งพวกเขาให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด*” ⁶ มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถึง ⁷ พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า “*จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด*” และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก ⁸ แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “*จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด*” เขาก็เอาไปให้ ⁹ เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำจืดแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา ¹⁰ และพูดกับเขาว่า “*ใครๆ เขาก็เอาน้ำจืดอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำจืดอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้*” ¹¹ การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ ¹² ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

¹³ เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายนก และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ ¹⁵ เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นเส้น พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเอาเงินของคนที่รับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ ¹⁶ และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า “*จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระบิดาของเราให้เป็นที่ค้าขาย*” ¹⁷ พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า “*ความรื้อใจในเรื่องพระบิดาของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์*” ¹⁸ พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า “*ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้*” ¹⁹ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “*ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน*” ²⁰ พวกยิวจึงทูลว่า “*พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่ศอกปีจึงสำเร็จ*

และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ” 21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ 22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมา จากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคำที่รับและพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัส แล้วนั้น 23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็น การอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 25 และไม่มี ความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

3 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว 2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า “รับนิโคเดมัส ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้”* 4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า *“คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไปในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้อย่างไร”* 5 พระเยซูตรัสตอบว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้”* 6 *ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ* 7 *อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่* 8 *ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้ว่ามีลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน”* 9 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า *“เหตุการณ์อย่างนี้จะไปอย่างไรได้”* 10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่ได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ”* 11 *เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่* 12 *ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร* 13 *ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น* 14 *โมเสสได้ยกยูนขึ้นไปบนทิวเขาคินคองตอร์ บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นขึ้นนั้น* 15 *เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์* 16 *เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์* 17 *เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น* 18 *ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า* 19 *หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว* 20 *เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ* 21 *แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้กิจการกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึ่งพระเจ้า”*

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา 23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสะลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา 24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก 25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ 26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า “รับนิโคเดมัส ข้าพเจ้าที่อยู่กับอาจารย์พากันมาหาท่านเพื่อจะล้างเท้าให้ท่าน” 27 ยอห์นตอบว่า “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา” 28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้มาเสด็จพระองค์ 29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว 30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง”

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้เชื่อ

31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง 32 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์ 33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสถิตย์จริง 34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้านั้นได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์ 35 พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ 36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

4 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น 2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้) 3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก 4 พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย 5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารินในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ถนนซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง 7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า *“ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง”* 8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง) 9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า *“ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย”* 10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า *“ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เจ้าจะได้ขอกจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้ให้น้ำ*

ประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า 11 นางกุลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถึงตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้นำน้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน 12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า “ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก 14 แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” 15 นางกุลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหาย อีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่” 16 พระเยซูตรัสกับนางว่า “ไปเรียกสามีของเจ้ามาที่นี่เถิด” 17 นางกุลตอบว่า “ดิฉันไม่มีสามีคะ” พระเยซูตรัส กับนางว่า “เจ้าพูดถูกแล้วว่า ‘ดิฉันไม่มีสามี’ 18 เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง” 19 นางกุลพระองค์ว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ 20 บรรพบุรุษของพวกเราบมิสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่า สถานที่ที่พวกเรามีบมิสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม” 21 พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไว้บมิสการ พระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม 22 ซึ่งพวกเจ้าบมิสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเราบมิสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมา จากพวกยิว 23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่บมิสการอย่างถูกต้อง จะบมิสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและ ความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นบมิสการพระองค์ 24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่บมิสการพระองค์ต้องบมิส- การด้วยจิตวิญญาณและความจริง” 25 นางกุลพระองค์ว่า “ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จ มาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” 26 พระเยซูตรัสกับนางว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น” 27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และ เขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” หรือ “ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับ นาง” 28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า 29 “มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่ พระคริสต์หรือ” 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์ 31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกกุลเชิญพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าเข้า เชิญรับประทานเถิด” 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เราบมิสการรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้” 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหาร มาถวายพระองค์แล้วหรือ” 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของ พระองค์สำเร็จ 35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เหยงหน้าขึ้นดูเถิด ว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว 36 คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดี ด้วยกัน 37 เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้เป็นความจริง คือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ 38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา” 39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำ พยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า “ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ”

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงกุลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน 41 และคนอื่นเป็น อันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์ 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อนั้นมีใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยิน เอง และเรารู้แล้วว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์” 43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี 44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า “ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน” 45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาว กาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศ- กาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก 47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไป กุลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรชายของท่าน เพราะบุตรจะตายแล้ว 48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำ- คัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ” 49 ขุนนางผู้นั้นกุลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย” 50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า “กลับไปได้ บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงกุลลาไป 51 ขณะที่ท่านกลับไป นั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า “บุตรชายของท่านหายแล้ว” 52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เจริญขึ้นนั้น และพวกผู้รับ- ใช้ก็เรียนท่านว่า “ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง” 53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า “บุตรชายของท่านจะไม่ตาย” และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครวเรือนของท่านด้วย 54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไป ยังแคว้นกาลิลี

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

5 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูและมีสระอยู่สระ หนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนพอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม 4 ด้วยมีกฎสวรรค์องค์หนึ่งลงมากอนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใ นน้ำก่อน ก็จะหายโรคที่เขาเป็นอยู่นั้น 5 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรง กราบว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ” 7 คนป่วยนั้นกุลตอบพระองค์ว่า “ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว” 8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด” 9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต 10 ดังนั้นพวก ยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า “วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ” 11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า “ท่านที่ รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด’ ” 12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า “คนที่สั่งเจ้าว่า ‘จงยกแคร่ของ

เจ้าแบกเดินไปเกิด' นั้น เป็นผู้ใด" 13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จกลับไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก 14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า" 15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต 17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบิดาของเราซึ่งทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็อำนาจด้วย" 18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า 19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย 20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ 21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตอันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น 22 เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร 23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวายเป็นเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา 24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว 25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต 26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น 27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

28 อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ 29 และจะได้ออกมาคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤติชั่วก็ฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

30 เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็อำนาจอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็อำนาจ 32 มีอีกผู้หนึ่งที่เห็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง 33 ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหา ยอห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง 34 เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด 35 ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีช่วยหนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น 36 แต่คำพยานที่เรานั้นยิ่งใหญ่มากกว่าคำพยานของยอห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา 37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ 38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น 39 จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา 40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต 41 เราได้รับเกียรติจากมนุษย์ 42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน 43 เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น 44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร 45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวงใจอยู่ 46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา 47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่ไม่เชื่อเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้"

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

6 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส 2 คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย 3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น 4 ขณะนั้นใกล้จะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว 5 เมื่อพระเยซูทรงเจยพระพิศมัยทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า "เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้" 6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด 7 ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า "สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย" 8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมขั้วบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้" 10 พระเยซูตรัสว่า "ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด" ที่นั้นมีหญ้ามามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน 11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังขึ้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา 12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป" 13 เขาจึงเก็บเศษขนมขั้วบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม 14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก"

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขากัธแตร์ 16 พอค่ำลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล 17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา 18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า 19 เมื่อเขาทั้งหลายตีกรรเชียงไปได้ประมาณห้าหกสิไมล์ เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็

ตกใจกลัว²⁰ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า *“นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย”*²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

²² วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือสำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น²³ (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากที่ต้องพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)²⁴ เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม²⁵ ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาก็ทูลพระองค์ว่า “รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร”²⁶ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้เห็นขนมปังอัม²⁷ อย่าชวนขวยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่บุตรแล้ว”*²⁸ แล้วเขาก็ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้”²⁹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น”*³⁰ เขาก็ทูลพระองค์ว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำการสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง”³¹ บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์’”³² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่ขนมปังที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแก่ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย³³ เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก”*³⁴ เขาก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด”³⁵ พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มากินเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย³⁶ แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ³⁷ สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มากินเรา เราก็คงจะไม่ทิ้งเขาเลย³⁸ เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา³⁹ และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักเขาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด⁴⁰ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย”*⁴¹ พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า *“เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์”*⁴² เขาก็ทูลว่า “คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟ มิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเราจึงรู้จัก เหตุใดคนนี้จะจึงพูดว่า *‘เราได้ลงมาจากสวรรค์’*”⁴³ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า *“อย่าบ่นกันเลย⁴⁴ มิใช่ผู้ใดมาถึงเราได้้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁴⁵ มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา⁴⁶ มิใช่ผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว⁴⁷ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียชีวิตนิรันดร์⁴⁸ เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น⁴⁹ บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต⁵⁰ แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย⁵¹ เราเป็นอาหารที่สร้างชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา”*⁵² แล้วพวกยิวก็ถ่มถุยถื่นกันว่า “ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร”⁵³ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน⁵⁴ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราจะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราเป็นของดื่มแท้⁵⁶ ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา⁵⁷ พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น⁵⁸ นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์”*⁵⁹ คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ 8:19-22; 10:36)

⁶⁰ ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า “ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้”⁶¹ เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า *“เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ”*⁶² ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร⁶³ จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อและเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์⁶⁵ และพระองค์ตรัสว่า *“เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น’”*⁶⁶ ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ถอยไปติดตามพระองค์อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

⁶⁷ พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า *“ท่านทั้งหลายจะจากเราไปด้วยหรือ”*⁶⁸ ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์⁶⁹ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแนใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสตบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์”⁷⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย”*⁷¹ พระองค์ทรงหมายถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

การเสด็จในเทศกาลอยู่เพ็งที่กรุงเยรูซาเล็ม

7 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพ็งของพวกยิวแล้ว³ พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า “จงออกจากที่

นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ ⁴ เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้หนึ่งเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด” ⁵ แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มีได้เชื่อในพระองค์ ⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า *“ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ”* ⁷ *โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกนั้นชั่ว* ⁸ *พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะเรายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา”* ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

¹⁰ แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย ¹¹ พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า “คนนั้นอยู่ที่ไหน” ¹² และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า “เขาเป็นคนดี” คนอื่นๆว่า “มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก” ¹³ แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

¹⁴ ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน ¹⁵ พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า “คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย” ¹⁶ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า *“คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”* ¹⁷ *ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะได้รู้คำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง* ¹⁸ *ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย* ¹⁹ *โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม”* ²⁰ คนเหล่านั้นตอบว่า “ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน” ²¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ”* ²² *โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสุหนัต (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสุหนัต* ²³ *ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสุหนัต เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเราเพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ”* ²⁴ *อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด”* ²⁵ เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า “คนนี้มีผีหรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย” ²⁶ แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ทำอะไรท่านเลย พวกเขานางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ ²⁷ แต่เรารู้ว่าคนนี้เป็นมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลย ว่าพระองค์มาจากไหน” ²⁸ ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า *“ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์”* ²⁹ *แต่เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา”* ³⁰ เขาก็หลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ³¹ และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ” ³² เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนซุบซิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ ³³ พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า *“เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”* ³⁴ *ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้”* ³⁵ พวกยิวจึงพูดกันว่า “คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ” ³⁶ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า *‘ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา’* และ *‘ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้’* ”

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

³⁷ ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่ นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า *“ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นก็จงมาหาเราและดื่มน้ำ”* ³⁸ *ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’”* ³⁹ (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

⁴⁰ เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า “แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น” ⁴¹ คนอื่นๆก็พูดว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์” แต่บางคนพูดว่า “พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ” ⁴² พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น” ⁴³ เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ ⁴⁴ บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย ⁴⁵ เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า “ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา” ⁴⁶ เจ้าหน้าที่ตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” ⁴⁷ พวกฟาริสีตอบเขาว่า “พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ” ⁴⁸ มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ” ⁴⁹ แต่ประชาชนหมู่หนึ่งที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว” ⁵⁰ นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า ⁵¹ “พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ” ⁵² เขาก็หลายตอบนิโคเดมัสว่า “ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี” ⁵³ ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

8 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ ² ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา ³ พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน ⁴ เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่” ⁵ ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” ⁶ เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหา

เหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนตั้งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย ⁷ และเมื่อพวกเขาถึงกุลาถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า *“ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน”* ⁸ แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก ⁹ และเมื่อเขากิ่งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจจึงยินยอมผิดชอบ เขากิ่งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนแรกคนแรกจนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น ¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า *“หญิงเอ๋ย พวกเขากิ่งฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ”* ¹¹ นางนั้นทูลว่า *“พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย”* และพระเยซูตรัสกับนางว่า *“เรากิ่งไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก”*

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยอห์น 1:9)

¹² อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขากิ่งหลายว่า *“เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”* ¹³ พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า *“ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง”* ¹⁴ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเรากิ่งเป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าจะมาจากไหนและจะไปที่ไหน”* ¹⁵ *“ท่านกิ่งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เราได้พิพากษาผู้ใด”* ¹⁶ *“แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเรากิ่งถูกต้อง เพราะเราได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรา”* ¹⁷ *“ในพระราชบัญญัติของท่านกิ่งมีคำเขียนไว้ว่า ‘คำพยานของสองคนกิ่งเป็นความจริง’”* ¹⁸ *“เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรากิ่งเป็นพยานให้แก่เรา”* ¹⁹ เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า *“พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน”* พระเยซูตรัสตอบว่า *“ตัวเรากิ่งดี พระบิดาของเรากิ่งดี ท่านกิ่งหลายไม่รู้กิ่ง ถ้าท่านไม่รู้กิ่งเรา ท่านกิ่งจะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”* ²⁰ พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ ²¹ พระเยซูจึงตรัสกับเขากิ่งอีกว่า *“เราจะจากไป และท่านกิ่งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านกิ่งหลายจะไปไม่ได้”* ²² พวกยิวจึงพูดกับว่า *“เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านกิ่งหลายจะไปไม่ได้’”* ²³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า *“ท่านกิ่งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้”* ²⁴ *“เราจึงบอกท่านกิ่งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมีได้เชื่อว่าเราเป็นผู้หนึ่ง ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน”* ²⁵ เขาจึงถามพระองค์ว่า *“ท่านคือใครเล่า”* พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“เราเป็นดังที่เรากล่าวกับท่านกิ่งหลายแต่แรกนั้น”* ²⁶ *“เรากิ่งยังมีเรื่องอีกมากกิ่งที่จะพูดและพิพากษากัน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาขึ้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งกิ่งเราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก”* ²⁷ เขากิ่งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขากิ่งถึงเรื่องพระบิดา ²⁸ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“เมื่อท่านกิ่งหลายจะได้ยินบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านกิ่งจะรู้ว่าเรากิ่งผู้หนึ่ง และรู้ว่าเราได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น”* ²⁹ *“และพระองค์ผู้ทรงใช้เรากิ่งก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงกิ่งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเรากิ่งทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ”* ³⁰ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ ³¹ พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า *“ถ้าท่านกิ่งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านกิ่งก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง”* ³² *“และท่านกิ่งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นกิ่งจะทำให้ท่านกิ่งหลายเป็นไทย”* ³³ เขากิ่งหลายทูลตอบพระองค์ว่า *“เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าววว่า ‘ท่านกิ่งหลายจะเป็นไทย’”* ³⁴ พระเยซูตรัสตอบเขากิ่งหลายว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดกิ่งทำบาปกิ่งก็เป็นทาสของบาป”* ³⁵ *“ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป”* ³⁶ เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านกิ่งหลายเป็นไทย ท่านกิ่งจะเป็นไทยจริงๆ ³⁷ *“เรารู้ว่าท่านกิ่งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านกิ่งหาโอกาสกิ่งจะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน”* ³⁸ *“เราพูดสิ่งกิ่งเราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งกิ่งท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน”* ³⁹ เขากิ่งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า *“อับราฮัมเป็นบิดาของเรา”* พระเยซูตรัสกับเขากิ่งหลายว่า *“ถ้าท่านกิ่งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านกิ่งจะทำสิ่งกิ่งอับราฮัมได้กระทำ”* ⁴⁰ *“แต่บัดนี้ท่านกิ่งหลายหาโอกาสกิ่งจะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้กิ่งได้บอกท่านกิ่งถึงความจริงกิ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้”* ⁴¹ *“ท่านกิ่งหลายย่อมทำสิ่งกิ่งพ่อของท่านทำ”* เขากิ่งทูลพระองค์ว่า *“เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวกิ่งคือพระเจ้า”* ⁴² พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านกิ่งจะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรา”* ⁴³ เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำกิ่งที่เราพูด นั้นเป็นเพราะท่านทบกฟังคำของเราไม่ได้ ⁴⁴ *“ท่านกิ่งหลายมาจากพ่อของท่านกิ่งคือพญามาร และท่านใครกิ่งจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นชาติตรงตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อนมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา”* ⁴⁵ *“แต่ท่านกิ่งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง”* ⁴⁶ *“มีผู้ใดในพวกท่านหรือกิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า เราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา”* ⁴⁷ *“ผู้กิ่งมาจากพระเจ้างกิ่งก็ย่อมฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านกิ่งหลายมิได้มาจากพระเจ้า”* ⁴⁸ พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า *“ที่เรากล่าวว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ”* ⁴⁹ พระเยซูตรัสตอบว่า *“เราไม่มีผีสิง แต่วว่าเราถวายพระเกียรติแก่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา”* ⁵⁰ *“เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นกิ่งจะทรงพิพากษา”* ⁵¹ *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักคำของเรา ผู้นั้นกิ่งจะไม่ประสบความตายเลย”* ⁵² พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า *“เดี๋ยวกิ่งนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสนาดพยากรณ์กิ่งก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า ‘ถ้าผู้ใดรักคำของเรา ผู้นั้นกิ่งจะไม่ซึมความตายเลย’”* ⁵³ *“ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเรากิ่งที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสนาดพยากรณ์นั้นกิ่งก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า”* ⁵⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า *“ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเรากิ่งก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นกิ่งคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าววว่าเป็นพระเจ้าของพวกท่าน”* ⁵⁵ *“ท่านไม่รู้กิ่งพระองค์ แต่เรารู้กิ่งพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้กิ่งพระองค์ เรากิ่งเป็นคนมุสาเหมือนกันท่าน แต่เรารู้กิ่งพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์”* ⁵⁶ *“อับราฮัมบิดาของท่านขึ้นชมยินดีกิ่งจะได้เห็นวันของท่าน และท่านกิ่งได้เห็นแล้วและมีความยินดี”* ⁵⁷ พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า *“ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”* ⁵⁸ พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น”* ⁵⁹ คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

9 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตาบอดแต่กำเนิด ² และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า *“พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำพิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด”* ³ พระเยซูตรัสตอบว่า *“มิใช่ชาย*

คนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้กำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา ⁴ เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้ ⁵ ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก ⁶ เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขวาน้ำลายลงที่ตื้น แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนกาที่ตาของคนตาบอดนั้น ⁷ แล้วตรัสสั่งเขาว่า “จงไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด” (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ ⁸ เพื่อนบ้านและคนที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า “คนนี้มิใช่หรือที่เคยบ่งบอกาน” ⁹ บางคนก็พูดว่า “คนนั้นแหละ” คนอื่นว่า “เขาคลายคนนั้น” แต่เขาเองพูดว่า “ข้าพเจ้าคือคนนั้น” ¹⁰ เขาทักหลายจึงถามเขาว่า “ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร” ¹¹ เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยชู ได้ทำโคลนกาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า ‘จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย’ ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้” ¹² เขาทักหลายจึงถามเขาว่า “ผู้นั้นอยู่ที่ไหน” คนนั้นบอกว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบ” ¹³ เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ วันที่พระเยซูทรงทำโคลนกาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต ¹⁵ พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า “เขาเอาโคลนกาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น” ¹⁶ ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้ได้ไม่มาจากพระเจ้าเพราะเขาไม่ได้รักษาวันสะบาโต” คนอื่นว่า “คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร” พวกเขาก็แตกแยกกัน ¹⁷ เขาจึงพูดกับคนตาบอดอีกว่า “เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด” ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านเป็นคาสดาพยากรณ์” ¹⁸ แต่พวกเขาก็ไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตาบอดมองเห็นได้ขึ้นมา ¹⁹ แล้วพวกเขาถามเขาทักสองว่า “ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น” ²⁰ บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า “เรารับว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด ²¹ แต่ไม่รู้ว่าทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มิทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้” ²² ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกเขาจะตบตีกันแล้ว ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องใส่ผู้นั้นเสียจากรัฐสภา ²³ เหตุฉนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า “จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว” ²⁴ คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า “จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้แล้วว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป” ²⁵ เขาตอบว่า “ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้” ²⁶ คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า “เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด” ²⁷ ชายคนนั้นตอบเขาว่า “ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ” ²⁸ เขาทักหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า “แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส ²⁹ เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน” ³⁰ ชายคนนั้นตอบเขาว่า “เออช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าคุณผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด ³¹ พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดมีสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น ³² ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยืนยันว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนตาบอดแต่กำเนิดมองเห็นได้ ³³ ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้” ³⁴ เขาทักหลายตอบคนนั้นว่า “แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแจะมาสอนเราหรือ” แล้วเขาจึงใส่คนนั้นเสีย ³⁵ พระเยซูทรงได้ยืนยันว่าเขาได้ใส่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ” ³⁶ ชายคนนั้นทูลตอบว่า “ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้” ³⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่นำคุณมาสู่สิ่งที่ดี” ³⁸ เขาจึงทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าเชื่อ” แล้วเขาก็มีสการพระองค์ ³⁹ พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนที่มองเห็นไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด” ⁴⁰ เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราตาบอดด้วยหรือ” ⁴¹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีบาปผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า ‘เรามองเห็น’ เหตุฉนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่”

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงที่ดี

10 “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่เป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร ² แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ ³ นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป ⁴ เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน ⁵ คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า” ⁶ คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทักหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย ⁷ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย ⁸ บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา ⁹ เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร ¹⁰ ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทักหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ ¹¹ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ¹² แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไปสุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป ¹³ ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย ¹⁴ เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา ¹⁵ เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ ¹⁶ แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็คงต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว ¹⁷ ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ¹⁸ ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” ¹⁹ พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกเขาก็แตกแยกกันอีก ²⁰ พวกเขาหลายคนพูดว่า “เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาคำทำไม” ²¹ พวกอื่นก็พูดว่า “คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ”

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

²² ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว ²³ พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของชาโลมอน ²⁴ แล้วพวกเขาก็พากันมาล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า “จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด” ²⁵ พระเยซูตรัสตอบเขาทักหลายว่า “เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราเราก็คงเป็นพยานให้แก่เรา ²⁶ แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว ²⁷ แกะของเราย่อมฟังเสียง

ของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา 28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ 29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ 30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” 31 พวกเขาจึงหีบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหีบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า” 33 พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า “เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า” 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า ‘เราได้กล่าววาท่านทั้งหลายเป็นพระ’ 35 ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่รับพระวอนของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคำก็ไม่ได้ 36 ท่านทั้งหลายจะกล่าววาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า ‘ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท’ เพราะเราได้กล่าววาท่า ‘เราเป็นบุตรของพระเจ้า’ อย่างนั้นหรือ 37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย 38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา” 39 พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

40 พระองค์เสด็จไปฝากแม่ที่น้ำจอร์แดนข้างโนนอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า “ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง” 42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่ 2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และอาพมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) 3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูกิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่” 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว ก็ตรัสว่า “โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเช็ดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้” 5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส 6 ดังนั้นครั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า “ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด” 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเรารู้จักโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ” 9 พระเยซูตรัสตอบว่า “วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ 10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืน เขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา” 11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า “ลาซารัสหายของเรากลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น” 12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขากลับอยู่เขาก็จะสบายดี” 13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว 15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามีได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขาเถิด” 16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์” 17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงที่ทรงทราบว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร 19 พวกเขาหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอน้องชายของเธอ 20 ครั้นมารธาเห็นว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน 21 มารธาจึงทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย 22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบวาท่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลออกจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์” 23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก” 24 มารธาทูลพระองค์ว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา” 25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก 26 และผู้ใดที่มิเชื่อและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม” 27 มารธาทูลพระองค์ว่า “เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก” 28 เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า “พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า” 29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ 30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น 31 พวกเขาที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า “เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์” 32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย” 33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกเขาก็มาที่เธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ 34 และตรัสถามว่า “พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน” เขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด” 35 พระเยซูทรงพระสันแสง 36 พวกเขาจึงกล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร” 37 และบางคนก็พูดว่า “ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ”

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ 39 พระเยซูตรัสว่า “จงเอาศิลาออกเสีย” มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ป่านีศพมกลื่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขตายมาสัวันแล้ว” 40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า “เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือ ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า” 41 พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์” 42 ข้าพระองค์ทราบวาท่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา” 43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า “ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด” 44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด” 45 ดังนั้น

พวกเขียหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์⁴⁶ แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

⁴⁷ ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า “เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ⁴⁸ ถ้าเรปล่อยให้เขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาจับเราที่และชนชาติของเราไป”⁴⁹ แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จะอะไรเสียเลย⁵⁰ และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ”⁵¹ เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น⁵² และมีไข่แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน⁵³ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทิ้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย⁵⁴ เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกเขียอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดารถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์⁵⁵ ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกเขียแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว⁵⁶ เขาทิ้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทิ้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ”⁵⁷ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)

12 แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย² ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์³ มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระเหยธูร์หรือนักประมาณครั้งก็โลกรับ ซึ่งมีราคาแพงมากมายโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น⁴ แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่ จะทรยศพระองค์ พูดว่า⁵ “เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนี้เป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน”⁶ เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่าม และได้ยักยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น⁷ พระเยซูจึงตรัสว่า “*ช่างเขาเถิด เขาทิ้งอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเขา*⁸ *เพราะว่ามีคนอบอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป*”⁹ ฝ่ายพวกเขียเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ มิใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย¹⁰ แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกเขียหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)

¹² วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยิวว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม¹³ เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัม ออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า “โอซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ”¹⁴ และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า¹⁵ “ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูกษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา”¹⁶ ก็แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับส่งาราคีแล้ว เขาก็ระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์¹⁷ เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้¹⁸ เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยิวว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า “ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูกษัตริย์โลกตามเขาไปหมดแล้ว”

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

²⁰ ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปมีสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง²¹ พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า “ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู”²² ฟีลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟีลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้านำตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

²³ และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับส่งาราคี²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดิน และเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก²⁵ ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ขังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้วันหนึ่ง²⁶ ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราจะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น²⁷ บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หากมิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้²⁸ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มิพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก”²⁹ ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่น ๆ ก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์”³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย มิใช่เพื่อเรา³¹ บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย³² และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา”³³ พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร³⁴ คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชาบัญญัติว่า พระคริสตจะอยู่นิรันดร์ เหตุไฉนท่านจึงว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า”³⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกคนหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะมาตามท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทางไหน³⁶ เมื่อท่านทั้งหลายมีความ

สว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง” เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และชวนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา ³⁷ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาก็หลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์ ³⁸ เพื่อคำของอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด’ ³⁹ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า ⁴⁰ ‘พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย’ ⁴¹ อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์ ⁴² อย่างไรก็ตามแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา ⁴³ เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า ⁴⁴ พระเยซูทรงประกาศว่า *“ผู้ที่เชื่อในเรานั้น เขาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”* ⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็มองพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁶ เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด ⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็มิพิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด ⁴⁸ ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย ⁴⁹ เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา ⁵⁰ เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็มิพูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา”

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)

13 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

² ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ ³ พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า ⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ ⁵ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ ⁶ แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ” ⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ”* ⁸ เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้”* ⁹ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย” ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน”* ¹¹ เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า *“ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน”* ¹² เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงถอดฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า *“ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ”* ¹³ ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น ¹⁴ ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย ¹⁵ เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน ¹⁶ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า การจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และจะใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หาไม่ได้ ¹⁷ ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข ¹⁸ เรามีได้พูดถึงพวกท่านสืบทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า *“ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราโดยกลืนเท้าต่อเรา”* ¹⁹ เราบอกท่านทั้งหลายเถียวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้จะเกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น ²⁰ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา”

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)

²¹ เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า *“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”* ²² เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด ²³ มีสาวกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู ²⁴ ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด ²⁵ ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร” ²⁶ พระเยซูตรัสตอบว่า *“คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้”* และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน ²⁷ เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า *“ท่านจะทำอะไรจึงทำเร็วๆเถิด”* ²⁸ ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น ²⁹ บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า *“จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนี้”* หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้แก่คนจนบ้าง ³⁰ ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน ³¹ เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า *“บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์”* ³² ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติด้วยนี้ ³³ ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ ‘ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้’ ³⁴ เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ³⁵ ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนั้นแหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:33-35; มก 14:29-31; ลก 22:33-34)

³⁶ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปได้อย่างไร ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป”* ³⁷ เปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปได้อย่างไร ข้าพระองค์จะ

สละชีวิตเพื่อพระองค์” ³⁸ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (1 คร 15:51-52; 1 สส 4:14-17)

14 “อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ² ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย ³ และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย ⁴ ท่านทราบที่เราจะไปไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น” ⁵ โธมัสทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร” ⁶ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

⁷ ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์” ⁸ ฟิลิปทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ” ⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น’ ¹⁰ ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ ¹¹ จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเถิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

¹² เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา ¹³ สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติจากพระบุตร ¹⁴ ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำให้สิ่งนั้น ¹⁵ ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้พลอประโลมใจ

¹⁶ เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้พลอประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป ¹⁷ คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน ¹⁸ เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน ¹⁹ อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย ²⁰ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเราและท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน ²¹ ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษาบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา” ²² ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก” ²³ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา ²⁴ ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ²⁵ เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน ²⁶ แต่พระองค์ผู้พลอประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

²⁷ เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย ²⁸ ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า ‘เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก’ ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า ‘เราจะไปหาพระบิดา’ เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา ²⁹ และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ ³⁰ แต่เมื่อไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา ³¹ แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด”

คำอุปมาเรื่องเถาพุ่มและกิ่ง

15 “เราเป็นเถาพุ่มแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา ² กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น ³ ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน ⁴ จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาวันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น ⁵ เราเป็นเถาพุ่ม ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย ⁶ ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ตัดถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย ⁷ ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น ⁸ พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา ⁹ พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา ¹⁰ ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ ¹¹ นี่คือน้ำที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม ¹² นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่ง

กันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน ¹³ ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน ¹⁴ ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

¹⁵ เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่ นายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้เขียนจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว ¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพราะว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ¹⁷ สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่นี้จะถูกเกลียดชัง

¹⁸ ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน ¹⁹ ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน ²⁰ จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย ²¹ แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ²² ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา ²³ ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังพระบิดาของเราด้วย ²⁴ ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา ²⁵ แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ‘เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ’

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

²⁶ แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอมประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา ²⁷ และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว”

คำสัญญาแห่งการถูกข่มเหงของคริสเตียน (มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

16 “เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ ² เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขากำลังปฏิบัติพระเจ้ ³ เขาจะกระทำดังนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา ⁴ แต่ที่เรบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน ⁵ แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ‘พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน’ ⁶ แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

⁷ อย่างไรก็ตามเรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอมประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เขาก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน ⁸ เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา ⁹ ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา ¹⁰ ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก ¹¹ ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

¹² เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ ¹³ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น ¹⁴ พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ¹⁵ ทุกสิ่งซึ่งพระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่ พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซูทรงปลอบใจเหล่าสาวกเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์

¹⁶ อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา” ¹⁷ สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า ‘อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ และ ‘เพราะเราไปถึงพระบิดา’ เหล่านี้หมายความว่าอะไร” ¹⁸ เขาจึงพูดกันว่า “นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า ‘อีกหน่อย’ เราไม่ทราบว่ สิ่งซึ่งพระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร” ¹⁹ พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่ เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า ‘อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา’ ²⁰ เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี ²¹ เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระส่ำระสายถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก ²² อันใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ ²³ ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรอีก เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน ²⁴ แม้นบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อ

ความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม 25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง 26 ในวันที่นั้นพวกท่านจะถูกลบในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน 27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก” 29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา 30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แล้วว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า” 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ 32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา 33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว”

การอธิษฐานอย่างมหาปุโรหิตของพระเยซู

17 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ 2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น 3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา 4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำให้พระราชาที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำให้สำเร็จแล้ว 5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา 6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว 7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ 8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แล้วว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ 10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น 11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ 12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่ให้มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพิณาศ เพื่อพระบิดาจะสำเร็จ 13 และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม 14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก 15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย 16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก 17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง 18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกอันนั้น 19 ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน 20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นเพียงคนเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา 21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา 22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น 23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ 24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก 25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 26 ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา”

พระเยซูในสวนเกทเสมณี ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

18 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารบีดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก 2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบบันที่นั่นบ่อยๆ 3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า “ท่านทั้งหลายมาหาใคร” 5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า “มาหาเยซูชานาชาเรี” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราคือผู้มันแหละ” ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย 6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราคือผู้มันแหละ” เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า “ท่านมาหาใคร” เขาทูลตอบว่า “มาหาเยซูชานาชาเรี” 8 พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้มัน เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จองปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด” 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์มิได้เสียไปสักคนเดียว” 10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ตีมันซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ”

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและกายาฟาส (มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกเขาจับพระเยซูมัดไว้ 13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของกายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น 14 กายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)

15 ซิโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคุกข่านของมหาปุโรหิต 16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป 17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า “ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ” เขาตอบว่า “ข้าไม่เป็น” 18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ 20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า *“เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย”* 21 ท่านถามเขาว่า *“จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร”* 22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า *“เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ”* 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบเรากำไร”* 24 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหากายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ 25 ซิโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า *“เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ”* เปโตรปฏิเสธว่า *“ข้าไม่เป็น”* 26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพินทุขาดก็กล่าวขึ้นว่า *“ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ”* 27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นก็ก็ขึ้น

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากกายาฟาสไปยังศาลาปริทอเรียม เป็นเวลาเช้านั้น พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลาปริทอเรียม เพื่อให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า *“พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้”* 30 เขาตอบท่านว่า *“ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน”* 31 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า *“พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด”* พวกยิวจึงเรียนท่านว่า *“การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย”* 32 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า *“พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร”* 33 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลาปริทอเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า *“ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ”* 34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า *“ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา”* 35 ปีลาตทูลตอบว่า *“เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร”* 36 พระเยซูตรัสตอบว่า *“อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราจะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้”* 37 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า *“ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ”* พระเยซูตรัสตอบว่า *“ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา”* 38 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า *“ความจริงคืออะไร”* เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า *“เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย”*

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บาร์บัสได้รับการปลดปล่อย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ” 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า *“อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบาร์บัส”* บาร์บัสนั้นเป็นโจร

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

19 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยตี 2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า *“ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอร้องพระเจ้า”* และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า *“ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย”* 5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า *“ดูคนนี่ซิ”* 6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาก็หลายร้องอึงว่า *“ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย”* ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า *“พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย”* 7 พวกยิวตอบท่านว่า *“พวกเรามิกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า”* 8 ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น 9 ท่านเข้าไปในศาลาปริทอเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า *“ท่านมาจากไหน”* แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด 10 ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า *“ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่ทางไหน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้”* 11 พระเยซูตรัสตอบว่า *“ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประกาศจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน”* 12 ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า *“ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่มีมิตรของซัซาร์ ผู้ผู้ที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อซัซาร์”* 13 เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปีศาจ เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า “ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย”¹⁵ แต่เขาก็งหลายร้องอึงว่า “เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน” ปีลาตพูดกับเขาว่า “ท่านจะให้เรตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ” พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า “เว้นแต่ซซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์”

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)

16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป¹⁷ และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา¹⁸ ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้าง และพระเยซูทรงอยู่กลาง¹⁹ ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า “เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว”²⁰ พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาละติน²¹ ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า “ขอย้ายเขียนว่า ‘กษัตริย์ของพวกยิว’ แต่ขอเขียนว่า ‘คนนี้บอกเราว่า กษัตริย์ของพวกยิว’”²² ปีลาตตอบว่า “สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป”²³ ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาก็งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเขาฉลองพระองค์ขึ้นในด้วย ฉลองพระองค์ขึ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง²⁴ เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า “เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้” ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ‘เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน’ พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้²⁵ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับน้องสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลออปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา²⁶ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **“หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด”**²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า **“จงดูมารดาของท่านเถิด”** และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน²⁸ หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า **“เรากระหายน้ำ”**²⁹ มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์³⁰ เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า **“สำเร็จแล้ว”** และทรงดื่มพระเสียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)³² ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่หนึ่ง และชายของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์³³ แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็มิได้ทูลขอของพระองค์³⁴ แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที³⁵ คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาคือเป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ³⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า ‘พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว’³⁷ และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า ‘เขาก็งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง’

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาเชิญพระศพพระเยซูไป³⁹ ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสมคือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย⁴⁰ พวกเขาเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าพันกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว⁴¹ ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีส่วนแห่งหนึ่ง ในส่วนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ฝังศพผู้ใดเลย⁴² เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ 28:1-10; มก 16:1-14; ลก 24:1-43)

20 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมัคดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากรอกอุโมงค์อยู่แล้ว² เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”³ เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น⁴ เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน⁵ เขาก็มองดูเห็นผ้าพันวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน⁶ ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าพันวางอยู่⁷ และผ้าพันพระเสียของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก⁸ แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ⁹ เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมัคดาลา

11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็ลงมองดูที่อุโมงค์¹² และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม” เธอตอบทูตทั้งสองว่า “เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าเป็นองค์พระเยซู¹⁵ พระเยซูตรัสถามเธอว่า **“หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด”** มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า “นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป”¹⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า **“มารีย์เอ๋ย”** มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า “รับโบนี” ซึ่ง

แปลว่า อาจารย์¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอมว่า “อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย”¹⁸ มารีย์มีกตลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โรมาส

¹⁹ คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”²⁰ ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี²¹ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาวันนี้ เราก็คือท่านทั้งหลายไปวันนี้”²² ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด²³ ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็ติดอยู่กับผู้นั้น”

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมาสยอมเชื่อ

²⁴ แต่ฝ่ายโรมาสที่เขาเรียกกันว่า ดิโมนัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา²⁵ สาวกอื่นจึงบอกโรมาสว่า “เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว” แต่โรมาสตอบเขาเหล่านั้นว่า “ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย”²⁶ ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมาสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับโรมาสว่า “จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด”²⁸ โรมาสทูลตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์”²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “โรมาสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข”

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

³⁰ พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือฉบับนี้³¹ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

21 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้² คือ ซีโมนเปโตร โรมาสที่เรียกว่า ดิโมนัส และนารานาเอลชาวบ้านคาแนแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ลิ้มเหลว

³ ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า “ข้าจะไปจับปลา” เขาทิ้งหลายจึงพูดกับท่านว่า “เราจะไปกับท่านด้วย” เขาก็ออกไปลงเรือกันที่ แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย⁴ แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา

⁵ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ไม่มี”⁶ พระองค์ตรัสกับเขาทิ้งหลายว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้⁷ สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หิ้วเรือคลุมชาวประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล⁸ แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กรวม ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)⁹ เมื่อเขาขึ้นมาบนฝั่ง เขาก็เห็นท่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาทิ้งหลายว่า “เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง”¹¹ ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

¹² พระเยซูตรัสกับเขาทิ้งหลายว่า “เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด” และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ พระเยซูทรงเข้ามาเหยียดขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

“ซีโมน...ท่านรักเราหรือ”

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด”¹⁶ พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ” เขาทูลตอบพระองค์ว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า

พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” พระองค์ตรัสกับเขาว่า *“จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”*¹⁷ พระองค์ตรัสกับเขารั้งที่สามว่า *“ซีโมน บุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ”* เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขารั้งที่สามว่า *“ท่านรักเราหรือ”* และเขาทูลพระองค์ว่า *“พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์”* พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”*

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

¹⁸ เรามอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป”¹⁹ ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า *“จงตามเรามาเถิด”*²⁰ เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า *“พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร”*²¹ เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า *“พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร”*²² พระเยซูตรัสกับเขาว่า *“ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด”*²³ เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า *“สาวกคนนั้นจะไม่ตาย”* แต่ตรัสว่า *“ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า”*²⁴ สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเรารับว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง²⁵ มีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

หนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ “ลูกา แพทย์ที่รัก” (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปีค.ศ. 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลักในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันท็อก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแผ่พระวจนะของพระเจ้าไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟิลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคนต่างชาติที่เมืองซซาริยาและอานาเนีย ที่ดามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันท็อกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซีลีเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซซาริยา และในที่สุดได้พจญกับเรืออัปปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อนเสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้านั้นส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูกา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชนชาติยิวในคริสตจักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชาวต่างชาติแก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแผ่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปเล่า ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านลูกาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างสมบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงดลใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรงไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และมิใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

1 โอ ข้าแต่ท่านเรโอฟิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน ² จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น ³ ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

⁴ เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือ พระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ ⁵ เพราะว่าท่านจะได้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ⁶ เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ” ⁷ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ ⁸ แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

10 เมื่อเขาคำลึงเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุใดท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิอำนาจที่ทรงสัญญาไว้ (ลก 24:49)

12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาติให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กัษยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น 14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกัน พวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธิอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดาส

15 คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า 16 “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู 17 เพราะยูดาสนั้นได้จับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในการกิจนี้ 18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบำเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวใส่พุงทะลักออกมาหมด 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลหิต 20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้ที่อาศัยของเขาร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’ 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” 23 เขาก็หลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซอบบาส มีนามสกุลว่ายูสทัส และมัทธิอัส 24 แล้วพวกเขาจึงอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของท่าน” 26 เขาก็หลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มัทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

2 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน 2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกาล้ำสิ้นท้องทั่วบ้านที่เขาตั้งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน 4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วได้ฟัง ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาก็พากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งปวงที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ 8 เหตุใดเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา 9 เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอเลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคิปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเซีย 10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นบิซเซียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว 11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง” 12 เขาก็หลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน” 13 แต่บางคนเฆะเย้ยว่า “คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่”

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชายผู้เดียวและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 ‘พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเราเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’ 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่อนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หัวโนหว 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และสิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ก็จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์’ 29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์

แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้³⁰ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่าน ด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากพี่น้องของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน³¹ ตาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป³² พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้³³ เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และคืนพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทศน์เทศน์ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว³⁴ เหตุที่ท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา³⁵ จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’³⁶ เหตุฉะนั้นให้วงศวานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรัสไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

ผู้ได้ฟังได้รับความรอดและของประทานแห่งพระวิญญาณ

³⁷ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบแปลบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี”³⁸ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์³⁹ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเข้าพระองค์”⁴⁰ เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

⁴¹ คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน⁴² เขาก็กินอาหารด้วยกันในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน⁴³ เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ⁴⁴ บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขานั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง⁴⁵ เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ⁴⁶ เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป⁴⁷ ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกวัน

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

3 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยถามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ชอกานจากคนที่จะไปเข้าในพระวิหาร³ คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ชอกาน⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขามองว่า “จงดูพวกเราเถิด”⁵ คนชอกานนั้นได้เข้มนดู คาดว่าจะได้ทำอะไรจากท่าน⁶ เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด”⁷ แล้วเปโตรจับมือขวาของเขายกขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง⁸ เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินลอดสรรเสริญพระเจ้าไป⁹ คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า¹⁰ จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งชอกานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่คนนั้น¹¹ เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียวของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

¹² พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย โฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มนดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง¹³ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแก่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย¹⁵ จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้¹⁶ โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าคุณทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย¹⁸ แต่เหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

¹⁹ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาขึ้นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว²¹ พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก²² ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้หนึ่งในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน²³ และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นจากท่ามกลางประชาชน’²⁴ และบรรดาศาสดา

พยากรณ์ ตั้งแต่ชาบูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้²⁵ ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสนพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า ‘บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื่อสายของเจ้า’²⁶ ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน”

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

4 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังคงกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับนายนกหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง² ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู³ เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว⁴ แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

⁵ ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์⁶ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁷ เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด”⁸ ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่า “ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล⁹ ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว¹⁰ ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน¹¹ พระองค์เป็น ‘ศิลา’ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น ‘ช่างก่อได้ปฏิเสธร้าย ได้กลับกลายเป็นศิลาบวมเอกแล้ว’¹² ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

¹³ เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนักว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู¹⁴ เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้¹⁵ แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน¹⁶ ว่า “เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้¹⁷ แต่ให้เรารู้เขาอย่างแข็งแรงแห่มไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้อื่นผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง”¹⁸ เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย¹⁹ ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า “การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาเถิด²⁰ ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้”²¹ เมื่อเขาสู้กับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น²² ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

²³ เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน²⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มิอยู่ในที่เหล่านั้น²⁵ พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์²⁶ บรรดาภักดิ์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์’²⁷ ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทือปิลลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้พระเยซูบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว²⁸ ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น²⁹ บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการข่มขู่ของเข และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า³⁰ เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”³¹ เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หวั่นไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน

³² คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของตนเป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง³³ อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน³⁴ และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมิไรนาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่เขาได้นั้นมา³⁵ วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ³⁶ ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส³⁷ มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย

5 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน² และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก³ ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย เหตุใดเขาตาบอดจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการ

มุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้⁴ เมื่อกินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังคงอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า”⁵ เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง⁶ พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง⁷ หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป⁸ ฝ่ายเปโตรถามนางว่า “เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ จงบอกเราเถิด” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ได้เท่านั้นเจ้าคะ”⁹ เปโตรจึงถามนางว่า “โฉนดเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทูลงพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เก้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง”¹⁰ ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง¹¹ ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

¹² มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน¹³ และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขา¹⁴ มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)¹⁵ จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเขาของ ท่านจะได้ถูกเขาบางคน¹⁶ ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

¹⁷ ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง¹⁸ จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง¹⁹ แต่ในเวลากลางคืน กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า²⁰ “จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง”²¹ เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เดาทั้งหมดยกเว้นของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา²² แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไปพบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน²³ ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่มีใครอยู่ข้างใน”²⁴ เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็จ้องสนทนกันในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป²⁵ มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร”²⁶ แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง²⁷ เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม²⁸ ว่า “เราได้อำนาจจับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา”

เปโตรได้ฟ้องสภา

²⁹ ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์³⁰ พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่³¹ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา³² เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย”³³ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกภาคภูมิใจ คิดกันว่าอย่าพวกอัครสาวกเสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

³⁴ แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครุหนึ่ง³⁵ ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี³⁶ เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อธูดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่ธูดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป³⁷ ภายหลังผู้ที่มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญชีสามเณร และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป³⁸ ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า”

สาวกที่ถูกข่มเหงยังคงยินดีและเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์

⁴⁰ เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซูแล้วก็ปล่อยไป⁴¹ พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พินหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับคารุณาเพราะพระนามของพระองค์นั้น⁴² ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

6 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกๆวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ย่าชาวกรีก² ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า “ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามิไปแจกอาหารก็หาควรไม่³ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะต้องเขาไว้ดูแลงานนี้⁴ ฝ่ายพวกเราจะขะมักเขม้นอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป”⁵ คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือก

สเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟิลิป โปรโครัส นิกานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาสชาวเมืองอันท็อก ซึ่ง เป็นผู้เข้าจารีตฝ่ายศาสนายิว ⁶ คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา ⁷ การประกาศพระวาทะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

⁸ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน ⁹ แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบรติเน มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเซียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน ¹⁰ คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ ¹¹ เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า” ¹² เขายุยงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา ¹³ ให้พยานเท็จมากล่าวหาว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย ¹⁴ เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชวามาซาเรีนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา” ¹⁵ พวกสมาชิกสภาต่างเฟื่องดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้ากูดสวรรค์

7 มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี้อย่างไรหรือ”

สเทเฟนได้เล่าถึงการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

² ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน ³ และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น’ ⁴ อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านตั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ ⁵ แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้ท่านฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังมีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน ⁶ พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี ⁷ พระเจ้าตรัสว่า ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้’ ⁸ พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธเข้าสู่นัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่นัดในวันทีแปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา ⁹ ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ ¹⁰ ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน ¹¹ แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร ¹² ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก ¹³ พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย ¹⁴ ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา ¹⁵ ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ ¹⁶ เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมรบิดาของเซเคม ¹⁷ เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ ¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ ¹⁹ กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของท่าน ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ ²⁰ คราวนั้นโมเสสเกิดมา มีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน ²¹ และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน ²² ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ ²³ แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล ²⁴ เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหง จึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น ²⁵ ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่ ²⁶ วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขายาวีวากัน ก็อยากจะให้เขากลับคืนอีก จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’ ²⁷ ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ ²⁸ เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ’ ²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย และให้กำเนิดบุตรชายสองคนนั้น ³⁰ ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว กูดสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย ³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา ³² ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู ³³ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์’ ³⁴ ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’ ³⁵ โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิบัติโดยก่อกวนว่า ‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’ โดยมีของกูดสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นที่ผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น ³⁶ คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี ³⁷ โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานสภาพพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น’ ³⁸ โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับกูดสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย ³⁹ บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ⁴⁰ จึงกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ’ ⁴¹ ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหุ้ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเอง

ได้ทำขึ้น⁴² แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขาบัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า “โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ⁴³ แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบบัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก”⁴⁴ บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขียาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น⁴⁵ ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มากภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลาอันนั้นจึงขนตามเยชูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พื้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลาอันนั้นมีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด⁴⁶ ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์⁴⁸ ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงส่งหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า⁴⁹ “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เราจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน⁵⁰ สิ่งเหล่านี้มีของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ”⁵¹ ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจตื้อ หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย⁵² มิใช่บัดนี้ในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ขาดกรรมพระองค์นั้นเสีย⁵³ คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่”

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

⁵⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยืนดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า⁵⁶ แล้วท่านได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”⁵⁷ แต่เขาทั้งหลายก็ฟังเสียงดังและอุดหูจึงกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน⁵⁸ แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเขาโล⁵⁹ เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”⁶⁰ สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็สว่างกลับไป

เขาโลข่มเหงคริสตจักร

8 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเขาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งหลายก็พากันอพยพออกจากกรุงและหนีไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย² ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง³ ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปดูดลากลชายหญิงจากทุกบ้านเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่กระจัดกระจายไปได้นำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

⁴ ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น⁵ ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง⁶ ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น⁷ ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็กลายเป็นปกติ⁸ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

⁹ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ ฝ่ายคนทั้งปวงก็ฟังผู้ใหญ่น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า “ชายคนนี้เป็นมหัศจรรย์ของพระเจ้า”¹¹ คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว¹² แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ¹⁴ เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา¹⁵ ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงอริซฐานเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁶ (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)¹⁷ เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก¹⁹ และว่า “ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”²⁰ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้²¹ เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า²² เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอริซฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า²³ ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระแห่งความชั่วช้า”²⁴ ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า “ขอท่านอริซฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว”²⁵ ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ขันทีชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

²⁶ แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย”²⁷ ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานับการในกรุงเยรูซาเล็ม²⁸ ขณะนั่งรถม้ากลับไปที่บ้านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดา

พยากรณ์อยู่²⁹ ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปให้ซัดรณมานั้นเกิด”³⁰ ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยื่นท่านอ่านหนังสืออิสยาห์-ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า “ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ”³¹ ซัดรณจึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ก็ไหนจะเข้าใจได้” ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน³² พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ ‘เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปราศจากของท่านเลยฉันนั้น’³³ ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว’³⁴ ซัดรณจึงถามฟิลิปว่า “ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด”³⁵ ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู³⁶ ครั้นกำลังเดินทางไปถึงมาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ซัดรณจึงบอกว่า “ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา”³⁷ และฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” และซัดรณจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า”³⁸ แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปลงในน้ำทั้งฟิลิปกับซัดรณ ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา³⁹ เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และซัดรณนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี⁴⁰ แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาโซทิส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

เขาโลกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

9 ฝ่ายเขาโลยังคู่คารามกล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหาหมู่โรสทิธ² ขอนหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม³ เมื่อเขาโลเดินทางไปที่ใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ⁴ เขาโลจึงล้มลงถึงดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “*เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม*”⁵ เขาโลจึงทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “*เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าก็ประ-ตักก็ยากนัก*”⁶ เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “*เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้*”⁷ คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร⁸ ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส⁹ ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย¹⁰ ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า “*อานาเนียเอ๋ย*” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า “*จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองการซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่*”¹² และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก¹³ แต่อานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธินของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก”¹⁴ และในที่นี้เขาได้อำนาจมาจากพวกปุโร-สทิธใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์”¹⁵ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า “*จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภา-ชนะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล*”¹⁶ *เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา*

เขาโลได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มเทศนาสั่งสอน

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกล่าวว่า “พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”¹⁸ และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา¹⁹ พอรับประทานอาหารแล้วก็กำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ ท่านไม่ได้รื้อรอกท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า²¹ คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า “คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรสทิธใหญ่”

เขาโลหลบหนีรอดได้และได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสุจน์ให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์²³ ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย²⁴ แต่เรื่องการปองร้ายของเขารูถึงเขาโล เขาทิ้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลที่กลางวันกลางคืน²⁵ แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางวัน²⁶ ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทิ้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก²⁷ แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส²⁸ แล้วเขาโลเข้าออกออกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม²⁹ ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เสียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย³⁰ เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองการซัส³¹ เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตศาสนิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธินซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย³³ เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส-ที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว³⁴ เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้น เก็บที่นอนของท่านเถิด” ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น³⁵ ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

โตรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

³⁶ ในเมืองยัฟฟา มีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโตรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย ³⁷ ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน ³⁸ เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกเขาได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว ³⁹ ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโตรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰ ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า “ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง ⁴¹ ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอนั่ง จึงเรียกวสิฐกรชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นชั้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย ⁴² เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁴³ ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

10 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซาริยา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย ² เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ ³ เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิอัสเอ๋ย” ⁴ และเมื่อโครเนลิอัสเขม้นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า “นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว ⁵ บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ⁶ เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร” ⁷ ครั้นทูตสวรรค์ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทาสคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ ⁸ และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

⁹ วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน ¹⁰ ก็หิวอยากจะได้รับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขาจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป ¹¹ และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก ¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า ¹³ มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า “*เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด*” ¹⁴ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย” ¹⁵ แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า “*ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม*” ¹⁶ เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซาริยา

¹⁷ เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตู ¹⁸ และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ ¹⁹ เมื่อเปโตรตรัสเรื่องเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า ²⁰ จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้ขามา” ²¹ เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหาท่าน ท่านมาธุระอะไร” ²² เขาจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัสเป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บรูสกี ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน”

โครเนลิอัสและญาติพี่น้องได้ยินข่าวประเสริฐ

²³ เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟาก็ไปด้วย ²⁴ ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซาริยา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว ²⁵ ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน ²⁶ ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนท่าน” ²⁷ เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน ²⁸ จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน ²⁹ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร” ³⁰ โครเนลิอัสจึงตอบว่า “ส่วนมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมินระยับ ³¹ ผู้นั้นได้กล่าวว่า ‘โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และทานของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว’ ³² เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน” ³³ ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาคิดแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้” ³⁴ ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด ³⁵ แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ ³⁶ พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนที่ทั้งปวง)

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสที่ท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดขึ้นที่เยรูซาเล็มได้ประกาศนั้น 38 คือเรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็วว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้พาและแขวนไว้ที่ต้นไม้ 40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ 41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว 42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย 43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์”

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น 45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัดซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย 46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า 47 “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้” 48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาก็กว้างใจขอให้เปโตรยังอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

11 ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน 2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หนัดจึงต่อว่าท่าน 3 ว่า “ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และรับประทานอาหารกับเขา” 4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า 5 “เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาถึงสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า 6 ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้าผืนนั้น ข้าพเจ้าได้พินิจพิจารณาได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า 7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า *‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด’* 8 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ห้ามมิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพเจ้าเลย’ 9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า *‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม’* 10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก 11 ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซาร์ยามาหาข้าพเจ้า 12 พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราก็กว้างใจเข้าไปในบ้านของผู้นั้น 13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เซนิซิโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด’ 15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับเขาก็กว้างใจ เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น 16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า *‘อย่าห้ามให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’* 17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราก็กว้างใจ ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้” 18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันติโอก

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟีนิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกเดียว 20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันติโอกก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเจ้าแก่พวกกรีกด้วย 21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 ข่าวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก 23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า 24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า 25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซลา 26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกีดกันดารอาหาร

27 คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก 28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่า จะบังเกิดการกีดกันดารอาหารมากยิ่งทั่วแผ่นดินโลก การกีดกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอัส ซีซาร์ 29 พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรดาทุกขพวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย 30 เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซลาเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

กษัตริย์เฮโรดฆ่ายากอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร

12 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร ² ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ ³ เมื่อท่านเห็นว่าท่านนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) ⁴ เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุกให้ทหารสี่หมู่ๆละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่นักทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน กุตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด ⁶ ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ⁷ ดุเถิด มีกุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก กุตสวรรค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “จงลุกขึ้นเร็วๆ” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร ⁸ กุตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม กุตสวรรค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า “จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด” ⁹ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งกุตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต ¹⁰ เมื่อออกไปพ้นทหารยามขึ้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นกุตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร ¹¹ ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า “เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้กุตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว” ¹² เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ ¹³ พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง ¹⁴ เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู ¹⁵ คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทักทายจึงว่า “เป็นกุตสวรรค์ประจำตัวเปโตร” ¹⁶ ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ ¹⁷ แต่เปโตรโบกมือให้เขาขึ้น และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ” เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น ¹⁸ แล้วครั้นรุ่งเช้าพวกทหารก็ขวิดหมีตีฟอมีใช้น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ ¹⁹ เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซาร์ยา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

²⁰ ฝ่ายเฮโรดครีวชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจปลื้มทักสมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นโมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น ²¹ เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา ²² คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “เป็นพระสุริยของพระ มิใช่เสียงมนุษย์” ²³ ในทันใดนั้น กุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มิได้ทูลขอบรมการร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย ²⁴ แต่พระวาระของพระเจ้าก็ยังแผ่เจริญมากขึ้น ²⁵ ฝ่ายบารนาบัสกับเขาโล เมื่อได้ทำการกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเขาโลกับบารนาบัส

13 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันท็อก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น” ³ เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป ⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองซูลุเคีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส ⁵ ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวาระของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลีมาสโต้เถียงกับเปาโลและได้กลายเป็นคนตามอดไป

⁶ เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโผลแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนท่าเวกมนตรี เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู ⁷ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมา ปราศรัยจะฟังพระวาระของพระเจ้า ⁸ แต่เอลีมาสคนท่าเวกมนตรี (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ ⁹ แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มนัดดูเอลีมาส ¹⁰ และพูดว่า “โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ” ¹¹ ดุเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตามอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงขึ้นเวลากำหนด” ทันใดนั้นความมืดมิดก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป ¹² ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโผลไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปิมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีย

¹⁴ แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต ¹⁵ เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด” ¹⁶ ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า “ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่

เกรงกลัวพระเจ้า จึงพึงเกิด¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่าง
 ตำบลในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์¹⁸ พระองค์ได้ทรงจดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่น
 กุรกันดารประมาณสี่สิบปี¹⁹ เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของ
 ชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก²⁰ ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชามุ-
 เอลศาสดาพยากรณ์²¹ คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มิกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคิซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็น
 กษัตริย์ครบสี่สิบปี²² ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า ‘เราได้พบดา
 วิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่ทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’²³ จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรง
 โปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์²⁴ ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมา
 อันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล²⁵ เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของท่านจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า ‘ท่านทั้งหลาย
 คิดเห็นว่าเป็นข้าพเจ้าหรือ ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหรือไม่’ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัด
 ฉลองพระบาทของพระองค์’²⁶ ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอด
 นี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว²⁷ ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้ง
 หลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาของโทษพระองค์²⁸ ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดใน
 พระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย²⁹ ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์
 เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์³⁰ แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์³¹ พระองค์ทรงปรากฏ
 แก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย³²
 เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา³³ พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้
 เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็น
 บุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’³⁴ ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัส
 อย่างนี้ว่า ‘เราจะทำให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน’³⁵ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า ‘พระองค์จะไม่
 ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป’³⁶ ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงลับไปแล้ว
 และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป³⁷ แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย³⁸ เหตุ
 ฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย³⁹ และโดยพระองค์นั้น ทุก
 คนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส⁴⁰ เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เลือกว่าคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์
 ได้กล่าวไว้วันนี้จะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า⁴¹ ‘ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัย
 ของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย’⁴² เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนน้อมให้ประ
 กาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า⁴³ ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่
 เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

⁴⁴ ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสี่พันคนได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า⁴⁵ แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่าง
 ยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท⁴⁶ แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่่า “จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะ
 ของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินว่าท่านไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่าหน้าไป
 หาคคนต่างชาติ⁴⁷ ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คน
 ทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’”⁴⁸ ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้
 เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ⁴⁹ พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดน
 นั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้จับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

⁵⁰ แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคี้ยวเข็ญ และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมือง
 ของเขา⁵¹ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอโคเนียนุม⁵² แต่พวกสาวก
 ก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลที่เมืองอโคเนียนุม เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี

14 ต่อมาที่เมืองอโคเนียนุม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจพวกยิวและชนชาติกรีก
 เป็นอันมากได้เชื่อถือ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีความริษยาต่อพวกพี่น้อง³ เหตุฉนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่น
 นาน มิได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้ง
 สองทำหน้าที่สำคัญและการมหัศจรรย์ได้⁴ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัคร-
 สาวก⁵ เมื่อถึงคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส⁶
 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ⁷ และได้ประกาศข่าว
 ประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

⁸ ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย⁹ คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม่นดู
 เขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้¹⁰ จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนเถิด” คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป¹¹ เมื่อหมู่ชนเห็นการ

ซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาเราแล้ว” ¹² เขาจึงเรียกกบารนาบัสว่า พระชุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด ¹³ ปุโรหิตประจำรูปพระชุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน ¹⁴ แต่เมื่ออัครสาวกกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสียวิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง ¹⁵ ว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น ¹⁶ ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชนดำเนินชีวิตตามชอบใจ ¹⁷ แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิ่มใจด้วยอาหารและความยินดี” ¹⁸ ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอร์บี

¹⁹ แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว ²⁰ แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับกบารนาบัส ²¹ และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอิโคเนียม และเมืองอันทิโอกอีก ²² กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายก็อื้นขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำเป็นต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก

²³ เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น ²⁴ และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย ²⁵ เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา ²⁶ และเล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น ²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชากิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ ²⁸ แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

การประชุมปรึกษากันที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสู่หนัด

15 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า “ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้” ² เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและใส่เสียงกันระหว่างเปาโลและกบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาก็ได้ตั้งเปาโลและกบารนาบัสกับคนอื่นๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไป หรือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น ³ คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะที่ท่านกำลังข้ามแคว้นฟีนิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง ⁴ ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา ⁵ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หนัด และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส ⁶ ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

⁷ เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ ⁸ พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา ⁹ พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ ¹⁰ ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว ¹¹ แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา” ¹² ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังกบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสู่หนัด

¹³ ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ¹⁴ ซิโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ ¹⁵ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้งานที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ¹⁶ ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ ¹⁷ เพื่อคนอื่นจะได้แสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ ¹⁸ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’ ¹⁹ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่าอย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า ²⁰ แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด ²¹ เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลากฎวินสะบาโต” ²² ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันทิโอก ด้วยกันกับเปาโลและกบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บาร์ซอบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง ²³ เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า “อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ ²⁴ ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ‘ท่านต้องเข้าสู่หนัดและรักษาพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า ²⁵ พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่

จะเลือกคน และใช้เขามายังท่าทั้งหลายพร้อมกับบาร์นาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา ²⁶ และเป็นผู้ออกชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ²⁷ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

²⁸ เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น ²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรีดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านเป็นสุขเถิด” ³⁰ เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้ ³¹ ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น ³² ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น ³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน่อหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปยังอัครสาวกโดยสันติภาพ ³⁴ ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น ³⁵ แต่เปาโลกับบาร์นาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านกับคนอื่นอีกหลายคน

บาร์นาบัสแยกทางกับเปาโล

³⁶ ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบาร์นาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง” ³⁷ ฝ่ายบาร์นาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย ³⁸ แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนอัยยิกได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปีมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน ³⁹ แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บาร์นาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส ⁴⁰ แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป ⁴¹ ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเซียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

16 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่ตั้งชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก ² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม ³ เปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เขาสุหนัตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทักคุณรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก ⁴ เมื่อท่านเหล่านั้นได้เกี่ยวข้องไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้ ⁵ คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกๆวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

⁶ ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย ⁷ เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป ⁸ แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส ⁹ ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ่อนวอนว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด” ¹⁰ ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสกันที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแล้วว่า องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น ¹¹ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสะโมธราเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอapolis

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

¹² เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ¹³ ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้ตั้งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ¹⁴ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองทรียาตราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้ที่มีสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงเปิดใจของเขาให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว ¹⁵ เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ่อนวอนเราว่า “ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

¹⁶ ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอเข้าได้มาพบกับเรา เขากำการทวงให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก ¹⁷ หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย” ¹⁸ เขากำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า “เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา” ผีนั้นก็ออกมาในเวลาสั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

¹⁹ ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาก็จับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ที่ยังที่ว่าการเมือง ²⁰ เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนมากในเมืองของเรา ²¹ และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย” ²² ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อาเปโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว ²³ ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และข้ารับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง ²⁴ นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่²⁶ ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสืบทุกคนทันที²⁷ ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย²⁸ แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลยเราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน”²⁹ นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปดับสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส³⁰ และพากันทั้งสองออกมาแล้วว่า “ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้”³¹ เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย”³² ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง³³ ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขี่ย และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา³⁴ แล้วได้พากันทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย”³⁶ นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด”³⁷ แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า “เราได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินใจ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะปล่อยให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด”³⁸ พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว³⁹ จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง⁴⁰ ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพวกเขาพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเธสะโลนิกา ผู้คัดค้านก่อการจลาจล

17 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั้นมีธรรมศาลาของพวกยิว² เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า “พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์”⁴ บางคนในพวกเขาเชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่ทรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสเน ตัดใจจะพากันทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง⁶ ครั้นไม่พบจึงดูดยากยาโสเนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าทีผู้ครองเมืองร้องว่า “คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย⁷ ยาโสเนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำการผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู”⁸ เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าทีผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ⁹ จึงเรียกประกันตัวยาโสเนกับคนอื่นๆแล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

10 พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว¹¹ ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคืนดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่¹² เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีความซื่อสัตย์ ทั้งผู้ชายไม่น้อย¹³ แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกากราบว่า เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย¹⁴ ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป¹⁶ เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง¹⁷ เหตุฉะนั้นท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่ทรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน¹⁸ นักปรัชญาบางคนในพวกเขาเอปิกูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า” คนอื่นกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย¹⁹ เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารโอบากัสแล้วถามว่า “เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร”²⁰ เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร”²¹ (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอารโอบ

22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอารโอบแล้วกล่าวว่า “ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโชกลางเดินไปในทุกเรื่อง²³ เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งๆที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้เห็นแก่ท่านทั้งหลายกราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังคงนมัสการอยู่”²⁴ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้²⁵ การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและ

สิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก²⁶ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่²⁷ เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเรากุณคนเลย²⁸ ด้วยว่า ‘เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่ควิบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า ‘เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์’²⁹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโอดเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันที่นั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์”³² ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า “เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป”³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโมธีอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอาเรโอบากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ ด้วย

เปาโลกับอควิลลาและปริสซิลลาที่เมืองโครินธ์

18 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่ฟังมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา (เพราะคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น³ และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน⁴ เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก⁵ พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดูแล และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์⁶ แต่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า “ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”⁷ ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออุสทิส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า บ้านของเขายู่ติดกับธรรมศาลา⁸ ฝ่ายคริสตชนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา⁹ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า *“อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย¹⁰ เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่ให้มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้คำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก”*¹¹ เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้านเปาโล

¹² แต่คราวเมื่อกัลสิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาเซีย พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อาปาโล และพาท่านไปบิลลิ่งพิพากษา¹³ ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งปวงให้หันมาฟังพระวจนะตามทางที่ผิดกฎหมาย”¹⁴ เมื่อเปาโลจะเข้าปากพูด กัลสิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย¹⁵ แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เราไม่ยอมเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น”¹⁶ ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบิลลิ่งพิพากษา¹⁷ บรรดาชาติกรีกจึงจับใส่สธเนสนายธรรมศาลามา เขียนข้างหน้าบิลลิ่งพิพากษา แต่กัลสิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซารียา

¹⁸ ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสซิลลากับอควิลลาก็ไปด้วย เปาโลได้โอบล้อมที่เมืองเคนเคเรียม เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้¹⁹ ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสซิลลากับอควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา²⁰ เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม²¹ แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก” แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส²² ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันท็อก²³ ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังใจพวกสาวก

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

²⁴ มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีไหวพริบ และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส²⁵ อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น²⁶ ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออควิลลากับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น²⁷ ครั้นอปอลโลใคร่จะไปยังแคว้นอาคาเซีย พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย²⁸ เพราะท่านได้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

19 ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน² จึงถามเขาว่า “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” เขาตอบเปาโลว่า “เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย”³ เปาโลจึงถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น”⁴ เปาโลจึงว่า “ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในองค์พระผู้เสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์”⁵ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า⁶ เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย⁷ คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

⁸ เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า ⁹ แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพุดหยาบซ้ำเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินนัส ¹⁰ ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

¹¹ พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล ¹² จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน ¹³ แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า “เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น” ¹⁴ พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น ¹⁵ ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า” ¹⁶ คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ ¹⁷ เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ ¹⁸ มีหลายคนก็เชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น ¹⁹ และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาคงห้าหมื่นเหรียญเงิน ²⁰ พระวจนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย ²¹ ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพุดว่า “เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย” ²² ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่หน่อหนึ่งในแคว้นเอเชีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

²³ คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น ²⁴ ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก ²⁵ เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้กำไรยี่สิบเงินทองมากก็เพราะทำการอันนี้ ²⁶ และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ ²⁷ น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชัพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่ยกย่องของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป” ²⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” ²⁹ แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ ³⁰ ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ³¹ มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ ³² บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร ³³ พวกเหล่านั้นบางคนได้ต้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนหนึ่งที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก่คนต่อหน้าคนทั้งปวง ³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า “พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” ³⁵ เมื่อเจ้าหน้าที่กะเมียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า “ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นเมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และมีสักการูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี ³⁶ เมื่อชื่อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป ³⁷ ท่านทั้งหลายได้พาดคนเหล่านี้มา ซึ่งมีไม่ใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน ³⁸ เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษา ก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด ³⁹ แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย ⁴⁰ ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลครั้งนี้ได้” ⁴¹ ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

เปาโลกลับไปแคว้นมาซิโดเนีย

20 ครั้นการวุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ² เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้ว และได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก ³ พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย ⁴ คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อริสทาร์คัสกับคนดัสชาวเมืองเรสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอรัม และทิโมธี ที่ศิษย์กับโทรฟิมัสชาวแคว้นเอเชีย ⁵ แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

⁶ ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกที่นั่นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน ⁷ ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน ⁸ มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น ⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วงนอนเต็มที่ และเมื่อเปาโลสั่งสอนข้านานไปอีก คนนั้นก็ถึงพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว ¹⁰ ฝ่ายเปาโล

จึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า “อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา” 11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนากับอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพากันชุมนุมผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

13 ฝ่ายพวกเราที่ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้เช่นนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก 14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิกเลดี 15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะโคโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โทรกลีเซียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจไว้ว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรับให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพนเทคอสต์

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา 18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติดต่อกับท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย 19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน 21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 22 ดูก่อน บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ 23 แต่สิ่งเหล่านี้มิได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น 24 ดูก่อน ข้าพเจ้าเที่ยวป่าประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก 25 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศีกจากโลหิตของทุกคน 27 เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง 28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย 30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป 31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน 32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระดำริแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ 33 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด 34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีความจำเป็น และให้ระลึกถึงพระวจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า *‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’* 36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น 37 เขาก็หลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามเปาโลไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซปรัส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปากทรา 2 เราพบเรือลำหนึ่งไปที่เมืองฟีนิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป 3 ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็มุ่งหน้าไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น 4 เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 5 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราที่ลาไป สาวกทั้งหลายก็ไปกับกรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราก็กองทัพก็เข้าลงอริซฐานที่ชายหาด 6 และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็ลงเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา 7 ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลเมอซิสแล้ว ก็ขึ้นทางทะเล เราก็จำนำพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน 8 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาริยา เราก็มุ่งหน้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็มักอาศัยอยู่กับท่าน 9 ฟีลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อากาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส 11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่นี้เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’” 12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เราก็บอกกับท่านทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 13 ฝ่ายเปาโลตอบว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวกันก็ได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

จากเมืองซีซาริยาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็มืดหูและกล่าวว่า “ขอให้ไปทำตามพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” 15 ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็มุ่งหน้าไปข้างหน้า และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนก็มาจากเมืองซีซาริยาได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนัสชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น 17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น 19 เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำให้หมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน 20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามิพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ 21 เขาทิ้งหลายได้ยืมถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หน้หรือประพฤติดตามธรรมเนียมเท่านั้น 22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทิ้งหลายจะได้ยืมว่าท่านมาแล้ว 23 เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ 24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถ่บาป คบทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขายืมถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย 25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทิ้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี” 26 เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไปและวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันว่าการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

27 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล 28 ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยังกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน” 29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสมชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) 30 แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที 31 เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ช่างนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอ่ากรุงเยรูซาเล็มเกิดการรุมวายุขึ้นทั้งเมือง 32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทิ้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นรื้อว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะรุมวายุมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร 35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย 36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย” 37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ” นายพันจึงถามว่า “เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ” 38 เจ้าเป็นชาวฮีบปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ” 39 แต่เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อมๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย” 40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน (กจ 9:1-18; 26:9-18)

22 “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้” 2 (ครั้นเขาทิ้งหลายได้ยืมท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า) 3 “ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลิเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยที่ล้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย 6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยืมพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเรากำไร’ 8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชานาซาเรีซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’ 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ 10 ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น’ 11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระสุรเสียงอันแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ 13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เขาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด’ ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น 14 ท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์ 15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น 16 เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย’

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมาถึงกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป¹⁸ และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า *‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยากรณ์เขา’*¹⁹ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและเขียนติดตามธรรมศาลาทุกแห่ง²⁰ และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสียนั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่ย่ำสเทเฟนนั้น’²¹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า *‘จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ’*²² เขาก็หลายได้ฟังเปาโลกล่าวเช่นนี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่”²³ เมื่อเขาก็กว้างกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินชดขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเขียน

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประท้วงปราท่านด้วยเหตุประการใด²⁵ ครั้นเอาเชือกมัดมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่”²⁶ เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า “ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม”²⁷ ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด” เปาโลจึงตอบว่า “ใช่แล้ว”²⁸ นายพันจึงตอบว่า “ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด”²⁹ ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่าเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้³⁰ ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ๆ ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขากันหลาย

เปาโลต่อหน้าสภา

23 ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้”² อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล³ เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือไม่”⁴ คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า “เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ”⁵ เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย’”⁶ ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย”⁷ เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก⁸ ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและกุตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่า มีทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

⁹ แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือกุตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย”¹⁰ เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันก็กลัวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปจับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเขาไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า *“เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มอันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยอันนั้น”*

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปรึกษาตนว่า เขากันหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย¹³ คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีกว่าสี่สิบคน¹⁴ คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าได้ปรึกษาตนอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย”¹⁵ ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพรุ่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง”¹⁶ แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล¹⁷ เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอพชายหนุ่มคนนี้เป็นไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ”¹⁸ เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า “เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พชายหนุ่มคนนี้เป็นมาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ”¹⁹ นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา”²⁰ เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน”²¹ แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปรึกษาตนว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน”²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป คำซบว่า “อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา”

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซาร์ยา

²³ ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซาร์ยา ²⁴ และจงจัดสัตว์ให้เปาโลไว้ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง” ²⁵ แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ ²⁶ “คลาวดิอุสสิเซียมเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการกราบ ²⁷ พวกยิวได้จับคนไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม ²⁸ ข้าพเจ้าอยากจะทำกราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว ²⁹ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ ³⁰ เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่ามีกราบฟ้องเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านก็เดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์” ³¹ ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาทริสตามคำสั่ง ³² ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารนำไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร ³³ ครั้นทหารนำไปถึงเมืองซีซาร์ยาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย ³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่าเป็นมาจากซีเซีย ³⁵ ท่านจึงกล่าวไว้ว่า “เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของท่าน” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริทอเรียมของเฮโร

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

24 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่งชื่อเทอร์กูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์กูลลัสได้กล่าวหาเปาโล

² ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทร์กูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า “ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน ³ ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง ⁴ แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง ⁵ ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุ่งพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการรบกวนวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนักรบ ⁶ กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็จะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า ⁷ แต่นายพันสิเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา ⁸ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่” ⁹ ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

¹⁰ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า “เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ ¹¹ ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนครยูดาห์นั้นยังไม่เกินสิบสองวัน ¹² เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุ่งประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง ¹³ เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขาอ้างฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ ¹⁴ แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกรีต ข้าพเจ้าไม่มีสารพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนพยากรณ์ทั้งหมด ¹⁵ ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย ¹⁶ ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตสาหะประพฤติตามใจวินิจฉัยพิชิตชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ ¹⁷ ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า ¹⁸ ครานั้นมีพวกยิวบางคนมาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย ¹⁹ ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว ²⁰ หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา ²¹ เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า ‘วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย’” ²² เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของท่านที่ลี้ลับแล้ว ท่านจึงกล่าวไว้ว่า “เมื่อสิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของท่าน” ²³ เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกดขี่บ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

²⁴ เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มาทับกรรยาชื่อดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์ ²⁵ ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า “คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก” ²⁶ อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ ²⁷ แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอรัสสิสเฟลิกัสมารบราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

เฟลิกัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

25 เมื่อเฟลิกัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซาร์ยาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² มหาปุโรหิตกับคนสำคัญๆในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน ³ ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะช่มคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง ⁴ ฝ่ายเฟลิกัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซาร์ยา และอีกนัยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น ⁵ ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกับเราขึ้นฟ้องเอาเถิด” ⁶ เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่น

เกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซาริยา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา ⁷ ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอวดกรรมใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจนไม่ได้ ⁸ เปาโลจึงแก้คดีเองว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซาร์” ⁹ ฝ่ายเพสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้ที่นั่นหรือ”

เปาโลอุกฤษฎ์ถึงซาร์

¹⁰ เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นั่นตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว ¹¹ เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขอรุณถึงซาร์” ¹² ฝ่ายเพสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าได้ขอรุณถึงซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซาร์”

อากริปปาและเพสทัสฟังเปาโล

¹³ ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอริสเสด็จมาเยี่ยมคานันเพสทัสยังเมืองซาริยา ¹⁴ ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เพสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งเพสิคซิดได้ขังทิ้งไว้ ¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหา ¹⁷ ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา ¹⁸ เมื่อพวกโจทก์ยื่นขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้ ¹⁹ เป็นแต่เพียงปัญหาเกี่ยวกับเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งซึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ ²⁰ เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไร จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความที่นั่นที่นั่นหรือไม่ ²¹ แต่เมื่อเปาโลได้อุกฤษฎ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซาร์ได้” ²² อากริปปาจึงกล่าวแก่เพสทัสว่า “ข้าพเจ้าใครจะฟังคนนั้นด้วย” เพสทัสจึงกล่าวว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา” ²³ ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอริสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญๆ ทั้งหลายในคนนั้น แล้วเพสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา ²⁴ เพสทัสจึงกล่าวว่า “ท่านกษัตริย์อากริปปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยเรื่องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ²⁵ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุกฤษฎ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป ²⁶ ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อไต่สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง ²⁷ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะต้องส่งไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง”

เปาโลสู้คดีและอุกฤษฎ์ไปยังอากริปปา

26 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้” เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า ² “ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสที่ดีแก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น ³ โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนข้าพระองค์ ⁴ พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁵ เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี ⁶ บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น ⁷ พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูลได้อุตสาหกรรมเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์ ⁸ เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ ⁹ ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวามาซาเร็นนั้น ¹⁰ สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทริชหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ¹¹ ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ติดตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ ¹² ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ ¹³ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ำยิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์ ¹⁴ ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่พื้น ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘*เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าสืบประตักก็ยากนัก*’ ¹⁵ ข้าพระองค์ก็ทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสว่า ‘*เราคือเยชูซึ่งเจ้าข่มเหง* ¹⁶ *แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง* ¹⁷ *เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา* ¹⁸ *เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา’ ¹⁹ โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น ²⁰ แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว ²¹ เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาข้อที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ²² เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น ²³ คือว่าพระคริสตเจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมาน และ*

พระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์” 24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก่คดียังอยู่นั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อริชามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป” 25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกตินจะพูด 26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล่าวต่อพระพิทศของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแม้ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำการในที่ลับลี้ 27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกลัทธิพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ” 28 อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า” 29 เปาโลจึงทูลว่า “จำเพาะพระพิทศพระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถน่ายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้” 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า “คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้” 32 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้มีได้ถูกลงโทษถึงชีวิตแล้วจะปล่อยเขาก็ได้”

เปาโลเล่นเรือไปสู่กรุงโรม

27 ครั้นตั้งใจว่าพวกเขาจะต้องเล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส 2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัคราเมทียม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาร์สทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา 3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ 4 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะกวนลม 5 เมื่อแล่นข้ามทะเลก็อยู่ตรงแคว้นซิลิเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ใต้อันลีสเซีย 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น 7 เราแล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมืองคินิດัสโดยยาก เมื่อแล่นกวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะครีตตรงเมืองสัสโมเน 8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น 9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย 10 ว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรดากับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย” 11 แต่นายร้อยเชื่อกับปด็นและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12 และเพราะว่าท่างานั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นได้จะเข้าไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ 13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรจะปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยุระกิโล 15 ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก 17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้วเราก็มอบเรือเล็กให้คนรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็มอบของบรรดากับเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ 19 พอถึงวันที่สามเราก็มุ่งเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยิ่งถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ลึ่มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

21 ครั้นเขาได้ออดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่ามีคนหนึ่งทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ประณิษัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นก็กล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฟาซซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตาย เพราะเห็นแก่ท่าน’ 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26 แต่ที่เราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง” 27 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็มุ่งเรือออกไปชดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้สิบลีแอมเตอ เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบลีแอมเตอ 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอกายสัตว์ แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย” 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว” 35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้อำนาจขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดหางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้คลื่นลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง 41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งปวงที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำไปหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งปวงที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

28 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา ² ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเรา ทุกคนเพราะฝนตกและหนาว ³ เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ ⁴ เมื่อพวกเขาป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่คงเป็นชาติกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่ยอมให้รอดตายไปได้” ⁵ แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ ⁶ ฝ่ายเขาก็งหลายคอยดูอยู่คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายกันก็ แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลิอุสได้รับการรักษาให้หาย

⁷ เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลิอุส มิไรนาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน ⁸ ต่อมาบิดาของปูบลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย ⁹ ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย ¹⁰ เขาก็งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะเล่นเรือไปจากที่นั่น เขาก็นำสิ่งของที่เราร้องขอมาใส่เรือ ¹¹ ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแพดชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์เป็นเครื่องหมาย ¹² พวกเราแะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน ¹³ เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองปอกิโอสิ ¹⁴ เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม ¹⁵ ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาก็ออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอุสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

¹⁶ ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ ¹⁷ ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม ¹⁸ ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ¹⁹ แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า ²⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล” ²¹ เขาก็งหลายจึงตอบท่านว่า “พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่านหรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ ²² แต่ข้าพเจ้ากึ่งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่ พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง” ²³ เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาที่ยี่สิบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้อธิษฐานขอให้คุณพระเยซู เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ ²⁴ คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

²⁵ และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว ²⁶ ว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต ²⁷ เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เดื้อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย’ ²⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย” ²⁹ เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้ออกจากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ ³⁰ เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน ³¹ ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

หนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เรสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ฟิเลโมน โคลอสี เอเฟซัส ฟิลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัส และ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้ บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่ หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโลเกิดที่เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียนศาสนาศาสตร์จากอาจารย์กามาเลียลที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้างจนตาย เปาโลได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโลรับเชื่อขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่านได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกขกรรมในชีวิตของท่าน ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีค.ศ. 57-58) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมันและส่งคำคำมั่นมาจากอาควิลลาและปริสซิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเต็นท์ด้วยกันกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ ซึ่งส่งไปถึงวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้อยู่ยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม 15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นพอยเบซึ่งมาจากเคนเคเรียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่านได้คำมั่นพวกคริสเตียนหลายคนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่า เปาโลไม่ได้คำมั่นเปโตร ในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรมเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิത്യ และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลคำมั่นพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า ² (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) ³ เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง ⁴ แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธาภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า ⁵ โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น ⁶ รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย ⁷ เรียบ บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด ⁸ ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์แต่ด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก ⁹ เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น ¹⁰ ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ ¹¹ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้ นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย ¹² คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย ¹³ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่า จะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมิเหตุขัดข้องอยู่) ¹⁴ ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวป่าด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย ¹⁵ ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย ¹⁶ ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย ¹⁷ เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’

คนที่ได้รับความสว่างได้หันกลับไปสู่ความมืด

¹⁸ เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิสูจน์ว่ามีพระผู้ทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

¹⁹ เหตุว่าเท่าที่เรารู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ²⁰ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธาภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาก็กว้างใจจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย ²¹ เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจของเขาทั้งหลายของเขาก็มืดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืดไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

²² เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญหา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป ²³ และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การนับถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความเลวทราม

²⁴ เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุศลตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำการซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน ²⁵ เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้ต้นไม้อาคารและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสำเร็จเป็นนิรันดร์ เอเมน ²⁶ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาที่เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป ²⁷ ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเร่าร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา ²⁸ และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม ²⁹ พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา ³⁰ ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหงอ อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ³¹ อภิญา ไม่รัก-เชาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา ³² แม้เขาจะรู้จักการพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

2 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขายังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา ² แต่เรารู้แม้ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง ³ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ ⁴ หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ ⁵ แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงล่าสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เกี่ยวข้องให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

⁶ พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา ⁷ สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ ⁸ แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม ⁹ ความทุกข์เวทนามาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แต่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹⁰ แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แต่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ¹² เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพิพากษาโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ ¹³ (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพิภักดิ์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม ¹⁴ เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง ¹⁵ คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และโล้านึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา) ¹⁶ ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสุหนัตและความชอบธรรมแต่ภายนอก

¹⁷ ดูก่อน ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด ¹⁸ และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ ¹⁹ และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด ²⁰ เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น ²¹ ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรสักการะรูปเคารพ ตัวท่านเองสักหรือเปล่า ²² ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้ซึ่งยกย่องรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า ²³ ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า ²⁴ เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนต่างชาติพุดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย’ ²⁵ ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสุหนัตก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสุหนัตนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย ²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัตยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่ท่านไม่ได้เข้าสุหนัตนั้นจะถือเหมือนกับว่าท่านได้เข้าสุหนัตแล้วไม่ใช่หรือ ²⁷ และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสุหนัตซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสุหนัตแล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น ²⁸ เพราะว่ายิวแท้ มีใช้คนที่เปื่อยแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น ²⁹ คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสุหนัตแท้ก็เป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

3 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หนัตนั้นจะมีประโยชน์อะไร ² มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสของพระเจ้า ³ ถึงแม้บางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ ⁴ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสาหรือให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเกิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจฉัยพระองค์’ ⁵ แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะต้องอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์) ⁶ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร ⁷ เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป ⁸ และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น) พระอาญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน ¹⁰ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า ¹² เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทิ้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ¹³ ล้าคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย ¹⁴ ปากของเขาเต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น ¹⁵ เก้าของเขาว่องไวในการทำให้นองเลือด ¹⁶ ในทางเดินของเขามีความพิณาศและความทุกข์ ¹⁷ และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ¹⁸ ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า’ ¹⁹ บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ²⁰ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

21 แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดพยากรณ์เป็นพยานอยู่

พระราชบัญญัติมีขึ้นด้วยดีด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์

22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน ²³ เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า ²⁴ แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว ²⁵ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงงดกลืนพระภัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น ²⁶ และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ²⁷ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ ²⁸ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ ²⁹ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย ³⁰ เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรม โดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัตเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน ³¹ ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง

4 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังสือ

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มีใช้จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ³ ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ ⁴ ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่มีข้อว่าบำเหน็จที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บำเหน็จนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ⁵ ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ⁶ ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่ได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการกระทำ ⁷ ว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข ⁸ บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข’

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

9 ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หนัตพวกเขาหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หนัตด้วย เพราะเรากล่าวว่า “เพราะความเชื่อฉันเอง ทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม” ¹⁰ แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หนัตแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัต มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หนัตแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัต ¹¹ และท่านได้เข้าสู่หนัตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อ

ที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ¹² และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หนัด ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

¹³ เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ ¹⁴ เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทาส ความเชื่อที่ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ ¹⁵ เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีภาระเมิดพระราชบัญญัติ ¹⁶ ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่พอใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของเราทุกคน ¹⁷ (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งที่ยังมีได้เป็นให้เป็นขึ้น ¹⁸ ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ ¹⁹ และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มิได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครรภ์นางซาราห์เป็นหมัน ²⁰ ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ²¹ ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถจะทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ ²² ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ²³ แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว ²⁴ แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย ²⁵ คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

พระพรแห่งความชอบธรรม

5 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเรา ² โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ³ ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน ⁴ และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ ⁵ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ⁶ ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ⁷ มิใคร่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ ⁸ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ⁹ เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ ¹⁰ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ ¹¹ มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความพิذابโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

¹² เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน เพราะมนุษยทุกคนทำบาป ¹³ (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามีบาป ¹⁴ อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่ จะเสด็จมาภายหลัง ¹⁵ แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก ¹⁶ และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม ¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนที่ทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะต้องดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์) ¹⁸ ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันใด คือความชอบธรรมแห่งชีวิต ¹⁹ เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันใด ²⁰ เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้นที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น ²¹ เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเราฉันใด

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

6 ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ ² ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าไปในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าไปในความตายของพระองค์ ⁴ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกขุดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระศรีมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น ⁵ เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ⁶ เราทั้ง-

หลายรูแล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ⁷ เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป ⁸ แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย ⁹ เราทั้งหลายรู้อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกขบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ¹⁰ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

¹¹ เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือเอา ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹² เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น ¹³ อย่ายอภววิยะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อภววิยะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า ¹⁴ เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม ¹⁷ แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมิใช่เชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน ¹⁸ เมื่อก่อนท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม ¹⁹ ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุนี้เนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อภววิยะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วช้าฉันทัด บัดนี้ท่านจงให้อภววิยะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ฉันทัดนั้น ²⁰ เพราะเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน ²¹ ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย ²² แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ ²³ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่เลืกร่าง

7 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ² เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา ³ ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่า เป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่ ⁴ เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า ⁵ เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อภววิยะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย ⁶ แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดังตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติชี้ว่าทุกคนต้องการความรอด

⁷ ถ้าเช่นนั้นเราจะอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า “อย่าโลภ” ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ ⁸ แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระราชบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว ⁹ เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย ¹⁰ พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย ¹¹ เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระราชบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระราชบัญญัตินั้น ¹² เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระราชบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี ¹³ ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระราชบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งขึ้น ¹⁴ เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขบไว้ให้อยู่ใต้บาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

¹⁵ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น ¹⁶ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ¹⁷ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ ¹⁸ ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ ¹⁹ ด้วยว่ากระตุนซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ ²⁰ ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็มิใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ ²¹ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นทาสอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็บังเกิดอยู่ในตัวข้าพเจ้า ²² เพราะส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ²³ แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอภววิยะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอภววิยะของข้าพเจ้า ²⁴ โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ ²⁵ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

8 เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ² เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย³ เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง⁴ เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

⁵ เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ⁶ ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข⁷ เหตุว่าใจซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้⁸ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้านั้นไม่ได้⁹ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์¹⁰ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม¹¹ แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย¹² ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มีใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง¹³ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

¹⁴ ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า¹⁵ เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา¹⁶ พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า¹⁷ และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอคอยสง่าราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

¹⁸ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเในเราทั้งหลาย¹⁹ ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ²⁰ เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของนิจจ ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่ด้วยด้วยความหวังใจ²¹ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย²² เราเรารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้²³ และไม่ใช้สรรพสิ่งที่บงกชเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้²⁴ เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น²⁵ แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

²⁶ พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่เราควรจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้²⁷ และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ขอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทานความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานสง่าราศี

²⁸ เราเรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์²⁹ เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก³⁰ ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย³¹ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา³² พระองค์ผู้มีได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ³³ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว³⁴ ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร์

³⁵ แล้วใครจะให้เรารักษาจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกีดกันอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกไฟไหม้ หรือการถูกคมดาบหรือ ³⁶ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ ³⁷ แต่ไว้ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย ³⁸ เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า ³⁹ หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เรารักษาจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

ความห่วงใยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล

9 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ² ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด ³ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง ⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ⁵ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิത്യ เอเมน

มิใช่ชาวยิวจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

⁶ แต่มิใช่ว่าพระวจนะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาก็ก่อเกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแก่ทุกคนไม่ ⁷ และมีใช้ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ข้าพเจ้าจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค’ ⁸ คือว่าเขานั่นที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ ⁹ เพราะพระวจนะแห่งพระสัญญามีว่าดังนี้ ‘คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย’

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

¹⁰ และมีใช้เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา ¹¹ (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำการหรือชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ มิใช่ตามการกระทำ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) ¹² พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า ‘พี่จะปรนนิบัติน้อง’ ¹³ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราก็อิงรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว’ ¹⁴ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁵ เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า ‘เราประสงค์จะกระษัตริย์ผู้ใด เราจักกระษัตริย์ผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น’ ¹⁶ เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการทะนุถนอมของเขายกเว้นแต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา ¹⁷ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า ‘เพราะเหตุนี้เองเราให้เขามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก’ ¹⁸ เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ¹⁹ แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงยุติธรรม เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้’ ²⁰ โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า ‘ท่านได้กระทำให้ข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม’ ²¹ ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ ²² แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการสงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ ²³ เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี ²⁴ คือเราก็ก่อเกิดที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

มีชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่จะได้รับความรอด

²⁵ ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า ‘เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่’ ²⁶ และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า ‘เจ้าทั้งหลายมิใช่ชนชาติของเรา’ ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’ ²⁷ และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า ‘แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด’ ²⁸ ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้’ ²⁹ และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า ‘ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาไม่ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์’ ³⁰ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ ³¹ แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น ³² เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ใส่สะดุนั้น ³³ ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย’

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

10 พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด ² ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะประณินับตัวพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ ³ เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่สุดสำห้จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า ⁴ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม ⁵ โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า ‘คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น’

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

⁶ แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า “อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์” (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) ⁷ หรือ “ใครจะลงไปยังที่ลึก” (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก) ⁸ แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน” คือคำแห่งความเชื่อที่เราทิ้งหลายประกาศอยู่นั้น ⁹ คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ¹⁰ ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด ¹¹ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ‘ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ความรอด’ ¹² เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ ¹³ เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

¹⁴ แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้ ¹⁵ และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด’ ¹⁶ แต่มีใช้ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย’ ¹⁷ ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า ¹⁸ ข้าพเจ้าถามว่า “เขาทิ้งหลายไม่ได้ยินหรือ” เขาได้ยินแล้วจริงๆ ‘เสียงของพวกเขากระจ่ายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ’ ¹⁹ ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ” ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า ‘เราจะให้เจ้าทิ้งหลายอิจาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยั่วโกเสเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง’ ²⁰ แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า ‘คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มีได้ถามหาเรา’ ²¹ แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า ‘เรายืนมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและตื้อรับ’

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

11 เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน ² พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลิยาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า ³ ‘พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกเขา ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์ เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์’ ⁴ แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ ‘เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบาอัล’ ⁵ เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็มีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ ⁶ แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข่าวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

⁷ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้เป็นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิใช่แข็งกระด้างไป ⁸ (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อซิม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้’ ⁹ ดาวิดทรงกล่าวไว้ว่า ‘ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงแล้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา ¹⁰ ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะไม่ได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาอ้อมตลอดไป’ ¹¹ ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พวกอิสราเอลสะดุดจนหล่มที่เดียวหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น ¹² แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขายังบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

¹³ แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะได้กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

¹⁴ เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้นำใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง ¹⁵ เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ ¹⁶ เพราะถ้าเป็งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์

กิ่งกิ่งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย¹⁷ แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ¹⁸ ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ใช่ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน¹⁹ ท่านอาจจะแย้งว่า “กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งเข้าไว้”²⁰ ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว²¹ เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็ทรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน²² เหตุฉะนั้นจงพิจารณาถึงพระกรุณาและความเมตตาของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเมตตา แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย²³ ส่วนเขากิ่งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้²⁴ เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด²⁵ เหตุฉะนั้น พี่น้องกิ่งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้ท่านกิ่งหลายเหล่านี้ในข้อความลึกซึ้งนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดดี คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน²⁶ และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ’²⁷ นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรากับเขากิ่งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา’²⁸ ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขากิ่งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา²⁹ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้³⁰ ท่านกิ่งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นบัดนี้³¹ บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มิได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านกิ่งหลายดังนั้น³² เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขากิ่งหลายทุกคน³³ โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้³⁴ เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์’³⁵ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา’³⁶ เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศิจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ร่างกายของคริสเตียนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

12 พี่น้องกิ่งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านกิ่งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านกิ่งหลาย² อย่างที่ตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าจะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีที่ยอดเยียม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

³ ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านกิ่งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน⁴ เพราะว่าในร่างกายอันเดียวกันเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันวันใด⁵ พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวกันในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันดังนั้น⁶ และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ⁷ ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน⁸ ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาคน้ำใจก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตาก็จงแสดงด้วยใจยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

⁹ จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี¹⁰ จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว¹¹ อย่าเกียจคร้านในการทำงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า¹² จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงข่มขืนเหมือนอริชฐาน¹³ จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอริชฐานด้วยไมตรี¹⁴ จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย¹⁵ จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้¹⁶ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

¹⁷ อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย ‘แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง’¹⁸ ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน¹⁹ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก่แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก่แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง”’²⁰ เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสมถ่อมที่ลูกโพลงไว้บนศีรษะของเขา’²¹ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

13 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น² เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง³ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น⁴ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อ

ให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว⁵ เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย⁶ เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่⁷ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้ใด

“เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” ได้อย่างไร

⁸ อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว⁹ พระบัญญัติกล่าวว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ’ ทั้งพระบัญญัติอื่น ๆ ก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ ‘ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’¹⁰ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว¹¹ นอกจากนี้ท่านควรจรรู้กาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราคควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เรารอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เรารอได้เริ่มเชื่อนั้น¹² กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง¹³ เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยา¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

ความรักของคริสเตียนคือต้องยอมทนต่อผู้ที่มีธรรมเนียมต่างกัน

14 ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น² คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งก็ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ที่กินแต่ผักเท่านั้น³ อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว⁴ ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของผู้อื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้⁵ คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด⁶ ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่มิถือวันก็มิถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังขอบพระคุณพระเจ้า⁷ เพราะในพวกเขาไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว⁸ ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า⁹ เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น¹⁰ แต่ตัวท่านเล่า เหตุใดท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุใดท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์¹¹ เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า”’¹² ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรักคริสเตียนจึงยอมชนะตนเอง

¹³ ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง¹⁴ ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น¹⁵ แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพิพากษาเพราะอาหารที่ท่านกินเลย¹⁶ ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้¹⁷ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นมิใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของมนุษย์ด้วย¹⁹ เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน²⁰ อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีมลทินด้วย²¹ เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง²² ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นคงต่อพระพิภคพระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็เป็นผู้ดี²³ แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จงถูกลงพระอาชญา เพราะเขามีได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

จงอดทนในการประพฤติต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

15 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมูยของคนที่ยังอ่อนในความเชื่อ และไม่ควรถูกกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง² เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา³ เพราะว่าพระคริสต์ก็มีได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์’

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน

⁴ เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเพียรและความชื่นชมยินดีด้วยพระคัมภีร์⁵ ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความชื่นชมยินดีทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์⁶ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา⁷ เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า⁸ บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หน้ในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย⁹ และเพื่อให้คน

ต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์’¹⁰ และมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์’¹¹ แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า ‘ประชาชาติทั้งหลายจงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์’¹² และอิสยาห์กล่าวอีกว่า ‘รากแห่งเจสซิงมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์’¹³ ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁴ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรักทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

การใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง

¹⁵ แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล่าวเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า¹⁶ เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพรต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁷ เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะรอดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า¹⁸ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง¹⁹ คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถาวร ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิสสิริคุม²⁰ อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ก่อนแล้วว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ท้อถอยบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว²¹ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ’²² นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน²³ แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน²⁴ เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง²⁵ ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน²⁶ เพราะว่าพวกเขาศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ พวกเขาเหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นวิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกเขาต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง²⁸ เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลท่านนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น²⁹ และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์³⁰ พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า³¹ เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน³² เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเมื่อกับท่าน³³ บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

16 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย² ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย³ ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสเซียลาและอากวิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์⁴ ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขากทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย⁵ และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคาเซีย⁶ ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย⁷ ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่จักรวรรดิ ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย⁸ ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า⁹ ขอฝากความคิดถึงมายังจูบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสกาทิสที่รักของข้าพเจ้า¹⁰ ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปเลสผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส¹¹ ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนาร์ซิสซัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า¹² ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซีสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย¹⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทิส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปักโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น¹⁵ ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลทัส ยูเลีย และเนเธอสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปิสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น¹⁶ จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมฉบับบริสุทธิ์ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น¹⁸ เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตนเอง และได้ล่อลวงคนอื่นให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน¹⁹ การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว²⁰ ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบปรามเขาให้ยับเยินลงใต้เท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน²¹ ทีโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูซิอัส ยาโส และโสสิปาเทอรัส บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย²² ข้าพเจ้าเทอโรทิส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า²³ ภายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอริสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารกัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย²⁴ ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน²⁵ บัดนี้ขอกวาทพระ

เกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกซึ้งซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก²⁶ แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้ประชาชนที่ทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ²⁷ โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมิแด่พระเจ้าผู้ทรงสรรพคุณแต่องค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเธรีย]

1 โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา 18 เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา “เป็นครั้งที่สาม” (2 คร 13:1) เปาโลได้เขียนหนังสือ 1 โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค.ศ. 57 ก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสเต (1 คร 16:8)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ 80 กิโลเมตร ในสมัยเปาโล เมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ 400,000 คน และเป็นเมืองอันดับที่ 4 ในอาณาจักรโรมันและเป็นศูนย์กลางสำหรับการมัสการรูปเคารพ หลังจากที่เปาโลไปตั้งคริสตจักรที่ เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี

ขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อาวุโสบางคนจากคริสตจักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่าน และเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียนและปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่นคือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันที่ศาล การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธีศีลมหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษาต่างๆและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ 3 ประการคือ คำสอนว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2:9-14) คำสอนเกี่ยวกับความรัก (13) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (15)

ผู้รับใช้ที่รับการแยกตั้งไว้ และบุตรของพระเจ้าเป็นนิത്യ

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา² เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธชนด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา³ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์⁵ เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง⁶ ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว⁷ เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา⁸ พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา⁹ พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การแตกแยกในคริสตจักร

10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มี การแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินใจอย่างเดียวกัน¹¹ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการกุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน¹² ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคลฟาซ” หรือ “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์”¹³ พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ¹⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตีสและกายอัส¹⁵ ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง¹⁶ ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟาโนสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีใครได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง¹⁷ เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาได้รับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่ไม่ใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธาภพและพระปัญญาของพระเจ้า

18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพิพากษาเห็นว่า การประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธาภพของพระเจ้า¹⁹ เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป’²⁰ คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักได้ปัญญาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้วหรือ²¹ เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้ถึงพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลา²² ด้วยว่าพวกยิวเรียกเรื่องหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา²³ แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่²⁴ แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธาภพและพระปัญญาของพระเจ้า²⁵ เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยังเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์²⁶ พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง²⁷ แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าเป็นโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าเป็นอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย²⁸ พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าเป็นต่ำต้อย

และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นตัวจริงอยู่แล้ว²⁹ เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้³⁰ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย³¹ เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้อี้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า’

การเทศนาเป็นมาโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

2 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือ ด้วยสติปัญญา² เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน³ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก⁴ คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เคลือบหลอมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ⁵ เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า⁶ เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่ไม่ใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป⁷ แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา⁸ ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสง่าราศีที่ทรงไว้ที่กางเขน

พระดำรัสของพระเจ้ามาจากพระองค์โดยตรง

⁹ ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์’¹⁰ พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า¹¹ อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองจึงได้ พระดำรัสของเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของเจ้าจึงได้¹² เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา¹³ คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ¹⁴ แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่า จะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ¹⁵ แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้¹⁶ เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้’ แต่เราก็มิพระทัยของพระคริสต์

การยอมอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเป็นภัยต่อจิตวิญญาณ

3 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นการในพระคริสต์² ข้าพเจ้าเลียดท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ³ ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน ได้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญดอกหรือ⁴ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล” ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

ผู้รับใช้ของเจ้าที่มีหน้าที่ต่างกันก็เป็นผู้ทำกรร่วมกัน

⁵ เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน⁶ ข้าพเจ้าได้ปลุก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต⁷ เพราะฉะนั้น คนที่ปลุกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ⁸ ดังนั้นคนที่ปลุกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้⁹ เพราะเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า

พระคริสต์เป็นรากฐานเดียว

¹⁰ โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้าง ขอบอกคนจงระวังให้ดีว่าเขาคือจะก่อสร้างอย่างไร¹¹ เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์¹² แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญาแหงหรือฟาง

ทรงทดลองการของเราทุกคน

¹³ การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร¹⁴ ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างคนอยู่ดี ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน¹⁵ ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระเจ้า

¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน¹⁷ ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

การตักเตือนเกี่ยวกับการโอ้อวด

18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญหาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่งงจะเป็นคนมีปัญหาได้ 19 เพราะว่าปัญหาของโลกนี้เป็นความโง่งงเวลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระองค์ทรงจับคนที่มียูดาด้วยอุบายของเขาเอง' 20 และยังมีอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมียูดาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ' 21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย 22 จะเป็นเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย 23 และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

หน้าที่รับผิดชอบของผู้อภิบาลต่อพระเจ้า

4 ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อภิบาลซึ่งสืบทอดของพระเจ้า 2 ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อภิบาลเหล่านั้นต้องเป็นคนที่มีสติซื่อทุกคน 3 สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็ได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า 4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า 5 เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า 6 พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบกับตัวข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดข่มผู้อื่น 7 ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุใดท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย 8 ท่านทั้งหลายอิมหน้าแล้วหนอ ท่านยังมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

สิ่งที่อัครสาวกและผู้นำคริสเตียนต้องเสียสละ

9 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งภูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง 10 เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญหาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอับยศ 11 จนถึงเวลานี้เรากิ่งหวัดและกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง 12 เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็กินเอา 13 เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ่อนน้อม เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้ 14 ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า 15 เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หาไม่ได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ 16 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า 17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร 18 แต่บางคนทำพองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน 19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่พองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา 20 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช 21 ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม่เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

การตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

5 มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน 2 และพวกท่านยังพองแค้นที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน 3 แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย 4 ในพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 5 พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า

ความบาปที่ไม่ได้รับการเตือนสติ ก็แพร่ขยายไปเหมือนเชื้อ

6 การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน 7 ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว 8 เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่าหรือด้วยเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง 9 ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี 10 แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี่ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลก คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

เราควรแยกตัวจากพี่น้องคริสเตียนที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังไม่ล่วงประเวณี เป็นคนโลก เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย 12 มิใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ 13 ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

คริสเตียนไม่ควรจะเป็นความกดดันต่อหน้าคนไม่เชื่อ

6 ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกดดันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน ² ท่านไม่รู้หรือว่า วิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่ควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของคุณชีวิตนี้ ⁴ ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกับเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือเล็กน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ ⁵ ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง ⁶ แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกดดันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ ⁷ เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกับ บัดนี้ท่านก็คิดจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง ⁸ แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

ชีวิตเดิมก่อนถูกแยกตั้งไว้ และได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ

9 ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อ่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนผิดพิวเมียเขา คนนิสยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นกะเทย ¹⁰ คนขโมย คนโลภ คนขีเมา คนปากร้าย คนดื้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก ¹¹ แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า ¹² ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย

จงหนีจากการล่วงประเวณี

13 อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย ¹⁴ พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย ¹⁵ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า 'เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' ¹⁷ แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ ¹⁸ จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกราช แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง ²⁰ พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

คำแนะนำสำหรับคู่สมรสของคริสเตียน

7 แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว ² แต่เพื่อป้องกันการณ์ล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน ³ สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน ⁴ ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของสามี ⁵ อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราวเพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ ⁶ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา ⁷ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะสมกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น ⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่่ม่ายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว ⁹ แต่ถ้าเขาตั้งใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ ¹⁰ ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสิ่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี ¹¹ แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนที่สามีหรือภรรยายังไม่เชื่อในพระเจ้า

12 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆ นอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ต้องหย่านาง ¹³ ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ต้องหย่าสามีนั้นเลย ¹⁴ ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ ¹⁵ แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ ¹⁶ โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

จงพอใจในฐานะที่เป็นอยู่

17 แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสิ่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนั้น ¹⁸ มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัตแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็น

เหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาไม่ได้เข้าสู่หนัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่หนัดเลย ¹⁹ การเข้าสู่หนัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสู่หนัดไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ ²⁰ ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น ²¹ พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถได้ตัวออกได้ก็ควรไต่ถัก ²² เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ²³ พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย ²⁴ พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้านั้น

คำแนะนำสำหรับหญิงสาวพรหมจารีและหญิงม่าย

²⁵ แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ ²⁶ ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้ ²⁷ ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย ²⁸ ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่ต้องมีความผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่ต้องมีความผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น ²⁹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่บัดนี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา ³⁰ และให้คนที่เสร้างโสดเป็นเหมือนกับมิได้เสร้างโสด และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มียศกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย ³¹ และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป ³² ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสับสนวุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาที่สับสนวุ่นวายในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ³³ แต่คนที่ภรรยาแล้วก็สับสนวุ่นวายในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของภรรยา ³⁴ มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สับสนวุ่นวายในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สับสนวุ่นวายในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี ³⁵ ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาศคล้องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย ³⁶ แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขากำตามปรารถนา จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด ³⁷ แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่เขาบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว ³⁸ เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า ³⁹ ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ⁴⁰ แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

8 แล้วเรื่องของที่บูชาแก่รูปเคารพนั้น เราก็งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้สำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น ² ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้ ³ แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น ⁴ ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแก่รูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว ⁵ ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า “พระ” (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก) ⁶ แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็คือเป็นมาโดยพระองค์ ⁷ มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน ⁸ อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็ดูดีอะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ดูดีอะไร ⁹ แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป ¹⁰ เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้นจะไม่เข้มแข็งทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ ¹¹ โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยกอวยพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป ¹² เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ ¹³ เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

เปาโลอ้างสิทธิของอัครสาวกที่เขาควรจะได้รับ

9 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ ² ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ³ ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า ⁴ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ ⁵ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาพี่น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศฟาสหรือ ⁶ เฉพาะข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

⁷ ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมีได้กินนมของฝูงสัตว์นั้น ⁸ ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ ⁹ เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า ‘อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่’ พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ ¹⁰ หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไปด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าวด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาวาง ¹¹ ถ้าเราได้หว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่

ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเกี่ยวข้องของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน ¹² ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกขยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ¹³ ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แทนบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแทนบูชานั้น ¹⁴ ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น ¹⁵ แต่ข้าพเจ้ามิได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มีใช้เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า ¹⁶ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า ¹⁷ เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ ¹⁸ แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิ์ในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

เปาโลยอมทำทุกวิถีทางเพื่อจะนำจิตวิญญาณ

¹⁹ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น ²⁰ ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น ²¹ ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) ²² ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนถูกขบถต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง ²³ ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น ²⁴ ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ ²⁵ ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย ²⁶ ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ขกลม ²⁷ แต่ข้าพเจ้าระจิบความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

การประพฤติของอิสราเอลเป็นเครื่องเตือนใจของคริสตจักร

10 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ใต้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน ² ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน ³ และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน ⁴ และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลาอันนั้นคือพระคริสต์ ⁵ แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร ⁶ แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ใช่ให้เราใจโลภปรารถนาสิ่งซึ่งชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น ⁷ ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่เคยมีคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่มน้ำ แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน’ ⁸ อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่เคยมีคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน ⁹ อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่เคยมีคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยจูร้าย ¹⁰ ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างที่เคยมีคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองคพิฆฆฆ ¹¹ แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก ¹² เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง ¹³ ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้ ¹⁴ พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ ¹⁵ ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีความทุกข์ ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

พิธีศีลระลึกมิใช่สำหรับผู้ที่เชื่อเท่านั้น

¹⁶ ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมหิงซึ่งเราหักนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ ¹⁷ แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็คงเป็นขนมหิงก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมหิงก้อนเดียวกัน ¹⁸ จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแทนบูชานั้นมิใช่หรือ ¹⁹ ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ ²⁰ แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปิศาจ ²¹ ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ²² เราจะยั่วให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอื้อฉาวหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

²³ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น ²⁴ อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น ²⁵ ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ ²⁶ เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ²⁷ ถ้าคนที่ไม่มีใจจะเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ ²⁸ แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า “ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว” ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ²⁹ ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนทั้ง

นั้น ถ้าไม่ใส่ใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า³⁰ เพราะถ้าข้าพเจ้าได้รับประทานโดยพระคุณ ถ้าไม่เขตีเทียมข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า³¹ เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า³² อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป³³ เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

“ชายเป็นศิระะของหญิง”

11 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์² พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอมอบท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษาภักดิ์ที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน³ แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศิระะของชายทุกคน และชายเป็นศิระะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์⁴ ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศิระะอยู่ ก็ทำความอภัยแก่ศิระะ⁵ แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศิระะ ก็ทำความอภัยแก่ศิระะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว⁶ เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศิระะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศิระะเสีย⁷ เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศิระะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระวายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย⁸ เพราะว่าไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย⁹ และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย¹⁰ ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศิระะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์¹¹ ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย¹² เพราะผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายอันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงอันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า¹³ ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศิระะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า¹⁴ ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอับอายแก่ตัว¹⁵ แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศิระะ¹⁶ แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่ได้แย้งนั้น

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁷ แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขอมอบท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี¹⁸ ประการแรกข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกหักแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง¹⁹ เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น²⁰ เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้²¹ เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา²² อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรื่องที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอมอบท่านเลย²³ เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขารยศพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง²⁴ ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า “จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นพิธีระลึกถึงเรา”²⁵ เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นพิธีระลึกถึงเรา”²⁶ เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา²⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁸ ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้²⁹ เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญา มาสู่ตนเอง เพราะมิได้พิบิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร บ้างก็ป่วย บ้างก็ตาย

³⁰ ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงกลับไปแล้วก็มิมาก³¹ เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ³² แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงตีสอนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก³³ พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน³⁴ ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

ของประทานต่างๆฝ่ายจิตวิญญาณ

12 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น² ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อ นั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่ามีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁴ แล้วของประทานนั้นมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน⁵ งานรับใช้มีต่าง ๆ กัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน⁶ กิจกรรมมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน⁷ การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน⁸ ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน⁹ และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน¹⁰ และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสิ่งลึกลับต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้¹¹ สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

คริสเตียนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน

12 ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวกันแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสตที่ทรงเป็นฉันนั้น 13 เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดย พระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซบซ่านอยู่ 14 เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ 15 ถ้าแก่จะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” แก่จะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ 16 และถ้าหูจะพูดว่า “เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น” หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ 17 ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน 18 แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ 19 ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน 20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน 21 และตางจะว่าแก่มีอวัยวะ “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่แก่ว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ก็ไม่ได้ 22 แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็คือขาดเสียไม่ได้ 23 และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีความเกียรติยศ เราก็คือยังทำให้มีความเกียรติยศยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่ปานนั้น เราก็คือทำให้ปานยิ่งขึ้น 24 เพราะว่าอวัยวะที่ปานแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น 25 เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความห่วงใยซึ่งกันและกัน 26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับความเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย 27 บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น 28 และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครธรรมของประธานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ 29 ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัครธรรมหรือ 30 ทุกคนได้รับของประธานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประธานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยียมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

คุณความดีแห่งความรักของคริสเตียน

13 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือวาทที่กำลั่งส่งเสียง 2 แม้ข้าพเจ้ามีของประธานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย 3 แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่ 4 ความรักนั้นคืออดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง 5 ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่อุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด 6 ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง 7 ไม่แคะไค้ยุยงความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง 8 ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป 9 เพราะที่เราผู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง 10 แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญหายไป 11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย 12 เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย 13 ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

จงแสวงหาของประธานที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

14 จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประธานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์ 2 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่างๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกซึ้งฝ่ายจิตวิญญาณ 3 ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ 4 ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่างๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น 5 ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่างๆได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่างๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น 6 นี้แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่างๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิจารณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน 7 แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังสามารถสั่งสอนได้ เช่นปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือดีดอะไร 8 เพราะถ้าแต่เรตเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมงานได้ 9 ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพื่อตามลมไป 10 ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีความเข้าใจที่ปราศจากเนื้อความ 11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย 12 เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประธานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอดสำหรักระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น 13 เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาต่างๆ อธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย 14 เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่างๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ 15 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย 16 มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่เฝ้าฟังก็รู้ถึงจะว่า “เอเมน” เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด 17 แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไรก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น 18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่างๆมากกว่าท่านทั้งหลายอีก 19 แต่ท่านในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมิ่นคำเป็นภาษาต่างๆ 20 พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ 21 ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่

ฟังเรา” 22 เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว 23 เหตุฉะนั้นถ้าถึงคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่ไม่รู้ไม่ฟังหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะเห็นว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ 24 แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่รู้ไม่ฟังเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขาสำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง 25 ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

ระเบียบในการประชุมมีสการและการใช้ของประทาน

26 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำร้องสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิจารณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น 27 ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล 28 แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า 29 ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น 30 ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นิ่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน 31 เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ 32 วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์ 33 เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

ให้ผู้หญิงนิ่งในที่ประชุมและเรียนรู้จากสามีของตน

34 จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้ นั้น 35 ถ้าเขาอยาการู้สิ่งใด ก็ให้เขามาสามีที่บ้าน เพราะว่าหน้าที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็นที่น่าอาย 36 อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ 37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า 38 แต่ถ้าผู้ใดเจยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเจยเมยต่อไป 39 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย 40 แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

ข่าวประเสริฐแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความรอด

15 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ 2 และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ 3 เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ 4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น 5 พระองค์ทรงปรากฏแก่เศฟาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน 6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงหลับไปแล้ว 7 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องทุกคน 8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด 9 เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ถ้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ขมเหงคริสตจักรของพระเจ้า 10 แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาที่ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างทีละส่วนนั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น 12 แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี 13 แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ 14 ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย 15 และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ท่านตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็มิได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา 16 เพราะว่าถ้าท่านตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็มิได้ทรงเป็นขึ้นมา 17 และถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงอยู่ในบาปของตน 18 และคนทั้งหลายที่ล่วงหลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย 19 ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

ลำดับการเป็นขึ้นมาจากตาย คือพระคริสต์ก่อน แล้วผู้เชื่อที่เหลือ

20 แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น 21 เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉนั้น การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉนั้น 22 เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉนั้น คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉนั้น 23 แต่ทั่วทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา 24 ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิริอำนาจและอานุภาพหมดแล้ว 25 เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย 27 เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดด้วยวงศพระเจ้านั้นผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ 28 เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

การรับบัพติศมาไร้ความหมาย ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย

²⁹ มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุใดจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า ³⁰ และเหตุใดเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า ³¹ ข้าพเจ้ายืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลาย โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน ³² ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก 'ให้เรากินและดื่มเกิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย' ³³ อย่างหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสียไป ³⁴ จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ก็ให้ท่านมีความละเอียด

สภาพร่างกายที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

³⁵ แต่บางคนจะถามว่า "คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปร่างเป็นอย่างไร" ³⁶ ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ³⁷ เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆก็ได้ ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น ³⁸ แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน ³⁹ เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์สี่เท้าก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง ⁴⁰ ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง ⁴¹ สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แต่ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกับกับสง่าราศีของดาวดวงอื่น ⁴² การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอายุ ⁴³ สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ ⁴⁴ สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่จะเป็นกายวิญญาน กายธรรมดามี และกายวิญญานก็มี ⁴⁵ เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า 'ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญานมีชีวิตอยู่' แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญานผู้ประสาทชีวิต ⁴⁶ แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญานไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาน ⁴⁷ มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ ⁴⁸ มนุษย์ดินนั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้หนึ่งเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น ⁴⁹ และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย ⁵⁰ แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของคริสเตียนเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

⁵¹ ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกซึ้งที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ⁵² ในชั่วขณะเดียวในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ⁵³ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย

คริสเตียนทุกคนมีชัยชนะเหนือความตายโดยพระเยซูคริสต์

⁵⁴ เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า 'ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชัย' ⁵⁵ โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน ⁵⁶ เหล็กไนของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ ⁵⁷ แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁵⁸ เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่างหัวหนียว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้

การถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

16 แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้เป็นอย่างดี ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย ² ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา ³ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁴ และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เปาโลสัญญาว่าจะไปเยี่ยมชาวโครินธ์ การกักตุนปราศรัยและคำแนะนำ

⁵ เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย ⁶ และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น ⁷ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย ⁸ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ ⁹ เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย ¹⁰ แล้วถ้าทิโมธีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า ¹¹ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่ ¹² อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรานั้น ข้าพเจ้าได้คะยั้นคะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่จู่ใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสดังนั้นจงไป ¹³ ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง ¹⁴ ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก ¹⁵ พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเกฟาเนัส เป็นผลแรกในแคว้นอาคาเซีย และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการปรนนิบัติ

สุทรชนทั้งปวง) ¹⁶ ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ใต้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา ¹⁷ ที่สเทฟาเนส และพอร์-
กุนาทัส และอากายคัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ ¹⁸ เพราะเขาทำให้จิตใจ
ของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชุ่มชื้น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น ¹⁹ คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมา
ยังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสซิลลาอยู่กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย
²⁰ พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ ²¹ คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือ
ของข้าพเจ้า เปาโล ²² ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ²³ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ²⁴ ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมาย
ฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี และส่งโดยสเทฟาเนส พอร์กุนาทัส อากายคัสและทิโมธี]

2 โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค.ศ. 57 ในจดหมายฉบับที่ 2 ซึ่งเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมีความชื่นชมยินดี เพราะคนที่เคยประพฤติผิดประเวณี นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวายและความทุกข์ใจของท่าน และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อก็ตัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีกครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักรเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่าน เมื่อท่านจะไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้านี้ดูเหมือนว่ากิตัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์ ในบทที่ 8 และ 9 มีคำสอนที่ตีความเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียน

ภาระหนักและความทุกข์ยากของเปาโล การปลอบประโลมใจและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของเรา เรเรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาญา ² ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าจงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด ³ จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง ⁴ พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสี่ของเรา เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า ⁵ เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มาจนับได้ การปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ที่มากับนั้น ⁶ ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชื่นใจและความรอด หรือที่เราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชื่นใจและความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น ⁷ เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากนับได้ ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจนั้น ⁸ พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้คุณทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ⁹ ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อมิให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย ¹⁰ พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก ¹¹ ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

ความจริงใจและการรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเปาโล

¹² นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใช้ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า ¹³ เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด ¹⁴ ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน ¹⁵ และในความไว้ใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า ¹⁶ ข้าพเจ้าใคร่จะแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็จะแวะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย ¹⁷ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่า มาไม่มาส่งๆไป ¹⁸ แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่นอนใจ คำของเราก็บอกกับท่านก็มิใช่เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่นอน ¹⁹ เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับซิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น ²⁰ บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ²¹ บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั้น ก็คือพระเจ้า ²² และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย ²³ ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงดโทษพวกท่านไว้ก่อน ²⁴ เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่ว่าเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ด้วยความเชื่อ

การอภัยคนบาปที่สำนึกผิด

2 แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก ² เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ ³ และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย ⁴ เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย ⁵ แต่ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน ⁶ ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว ⁷ ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก กล่าวว่าคุณเช่นนั้นจะจมลงใน

ความทุกข์เหลืออื่น⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยงความรักต่อคนนั้นใหม่⁹ นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลงใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่¹⁰ ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์¹¹ เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว¹² นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองทรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ ข้าพเจ้ายังไม่มีความสะดวกเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบกิตติฉันทนองของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

คริสเตียนเป็นกลิ่นแห่งชีวิตและกลิ่นแห่งความตาย

¹⁴ แต่ขอพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรา มีชัยเสมอโดยพระคริสต์ และทรงโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง¹⁵ เพราะเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่ไม่รอด¹⁶ ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้¹⁷ เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่ว่าเราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจอย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

คริสเตียนเป็นหนังสือแห่งพระคริสต์

3 เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ² ท่านเองเป็นหนังสือของเราเรารู้ใจที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน³ ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ประพันธ์ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์⁴ และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น⁵ มิใช่เราจะคิดว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

การเปรียบเทียบระหว่างสง่าราศีของพระราชบัญญัติและสง่าราศีของพระวิญญาณ

⁶ พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต⁷ แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลึงเสื่อมสูญไป⁸ ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ⁹ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก¹⁰ อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็ดับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด¹¹ เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังคงมีรัศมีเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก¹² เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด¹³ และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น¹⁴ แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่ไม่ได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์¹⁵ แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของเขาไว้¹⁶ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก¹⁷ บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น¹⁸ แต่เราก็กังหนัดใจไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็ก็นี่เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโล ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

4 เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ² แต่เราได้สละทิ้งกิจการต่างๆที่ไม่ซื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกแพลงพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

ซาตานทำให้ตาของผู้ที่ไม่เชื่อมืดไป

³ แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ⁴ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำให้ใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายาของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา⁵ ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู⁶ เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

“กรัฟย์สมบัติในภพนี้”

⁷ แต่เรามีกรัฟย์สมบัติอยู่ในภพนี้ เพื่อให้เห็นว่าทุกสิ่งอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

ความทุกข์รบกวนทำให้จิตใจภายในเจริญขึ้น

⁸ เราถูกขมขื่นบ้าง แต่ก็มิถึงกับกระตือรือร้นไร เราจนปัญญา แต่ก็มิถึงกับหมดหวัง⁹ เราถูกข่มเหง แต่ก็มิถูกทอดทิ้ง เราถูกตีสแล้ว แต่ก็มิถึงตาย¹⁰ เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย¹¹ เพราะว่า พวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของ

เราซึ่งจะต้องตายนั้น ¹² เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย ¹³ เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า 'ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด' เราก็เชื่อเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด ¹⁴ เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย ¹⁵ เพราะว่ามีสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ¹⁶ เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน ¹⁷ เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยของเรา ซึ่งเราได้รับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์ ¹⁸ ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

การเฝ้าคอยการเป็นขึ้นมาใหม่ด้วยใจจดจ่อ

5 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เรายังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ ² เพราะในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจกสวรรค์ ³ ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะมีได้ถูกพบเห็นว่าเป็นสิ่งอื่นไป ⁴ เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาที่จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่ขึ้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย ⁵ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา ⁶ เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁷ (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามสิ่งที่ตามองเห็น) ⁸ เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้ ⁹ เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

คริสเตียนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (1 คร 3:10-15)

¹⁰ เพราะฉะนั้นถ้าเราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับสิ่งที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว ¹¹ เพราะเหตุที่เราจักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย ¹² เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสที่จะนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ชอบอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มีได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ ¹³ เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

ราชทูตของพระคริสต์

¹⁴ เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว ¹⁵ และพระองค์ได้ทรงถวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย ¹⁶ เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก ¹⁷ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นผู้ที่ถูกร่างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูก่อน สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น ¹⁸ ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราค้นคืนกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เราได้รับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน ¹⁹ คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวอนแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา ²⁰ ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า ²¹ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

สิ่งที่เราต้องยอมสละในการรับใช้พระคริสต์

6 ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้ ² (เพราะพระองค์ตรัสว่า 'ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า' ดูก่อน บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูก่อน บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด) ³ เรามิได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัติเป็นที่เขาจะติเตียนได้ ⁴ แต่ว่าการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบ เหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ ⁵ ในการถูกเขียน ในการที่ถูกจำคุก ในการรบกวน ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร ⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้ ⁷ โดยพระวอนแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย ⁸ โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลือกันว่าดี เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง ⁹ เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดูก่อน เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเขียน แต่ยังไม่ตาย ¹⁰ เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังคงทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

คริสเตียนต้องไม่เทียมแอกด้วยกับคนที่ไม่มีเชื่อ

¹¹ โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราเปิดรับท่าน ¹² ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่เปิดเพราะความรู้สึกรักของตนเอง ¹³ ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร) คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย ¹⁴ ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่มีเชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความ

มิดได้อย่างไร 15 พระคริสตกับเบลีลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ 16 วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป่าพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา' 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย' 18 เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา' องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

7 ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีของเปาโลต่อการตอบสนองของชาวโครินธ์

2 ขอรับเราเถิด เรามีได้ทำร้ายผู้ใด เรามีได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามีได้โกงผู้ใดเลย 3 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าพูดอย่างไว้อใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชอุ่มอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีสติปัญญาอย่างเหลือล้น 5 เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว 6 แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจเราโดยทรงให้กิตติสมาหาเรา 7 และมีใช้เพียงการมาของกิตติสมาเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจกิตติสมาด้วย ตามที่กิตติสมาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น 8 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น 9 แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย 10 เพราะความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย 11 จงพิจารณาถึงความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากกว่าทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการไถ่ถอน ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในกรณีแล้ว 12 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มีใช้เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อความห่วงใยของเรามีต่อท่านปรากฎแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า 13 โดยเหตุนี้ เราจึงมีความชอุ่มเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความชอุ่ม เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของกิตติสมา ในการที่พวกท่านได้กระทำจิตใจของกิตติสมาขึ้นบาน 14 เพราะถ้าข้าพเจ้าได้จดเรื่องพวกท่านแก่กิตติสมา ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงฉันใด สิ่งที่เราได้จดเรื่องพวกท่านแก่กิตติสมาเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น 15 และเมื่อกิตติสมาลึกลงถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น 16 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้อใจท่านได้ทุกอย่าง

ตัวอย่างการถวายด้วยใจร้อนรนของชาวมาซิโดเนีย

8 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนีย 2 เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพันธุ์ของเขาและความยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็ล้นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา 3 เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก 4 และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย 5 ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า 6 จนถึงกับเราได้เตือนกิตติสมา เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

คำตักเตือนเกี่ยวกับการถวายเพื่อกันและกัน

7 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายจึงจงประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด 8 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายความว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมากทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่ 9 เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสตต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีบังคับ พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีบังคับ เนื่องจากความยากจนของพระองค์ 10 และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีใช้ตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น 11 ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน 12 เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี 13 ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การทำงานของคนอื่นเบาลงและให้การทำงานของพวกท่านหนักขึ้น 14 แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา 15 ตามที่มีเขียนไว้ว่า 'คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่'

การแสดงออกอย่างซื่อสัตย์ต่อเงินถวายของคริสตจักร

16 แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้กิตติสมาใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน 17 เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย 18 เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับกิตติสมาด้วย 19 และมีใช้แต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่ยกย่องน้ำใจพริ้วพร้อมของท่าน 20 เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น 21 เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์

พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย ²² เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก ²³ ถ้ามีคนใดถามถึงกิตติคุณ กิตติคุณก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นบุตรรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์ ²⁴ เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้เห็นแก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้ขอเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

9 ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน ² เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก ³ แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนี้เป็นภาระเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น ⁴ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมาพบกับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เรารู้จักไว้ (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย) เราเองก็จะขายหน้าด้วย ⁵ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้อภัยใคร่ครวญ มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

พระเจ้าทรงรักผู้ที่ให้ด้วยใจยินดี

⁶ มีแหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก ⁷ ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนัยเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยใคร่ครวญ ⁸ และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ก็จะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ถูกต้องอย่างด้วย ⁹ (ตามที่เขียนไว้ว่า ‘เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์’ ¹⁰ ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของคนที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น) ¹¹ โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า ¹² เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมีใช้จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย ¹³ และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง ¹⁴ เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารภว่าท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น ¹⁵ จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณานำได้

เปาโล พิสูจน์ถึงความเป็นอัครสาวกของตัวเองอีกครั้ง

10 บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่าเป็นคนสุขภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย ² คือข้าพเจ้าขอรับรองท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่วใจ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสำแดงต่อบางคนที่นี่เห็นว่าเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น ³ เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง ⁴ (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้) ⁵ คือทำลายความคิด และกิติภูมิประการที่ต้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์ ⁶ และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ ⁷ ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน ⁸ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย ⁹ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะเจตนาของข้าพเจ้า ¹⁰ เพราะมีบางคนที่พูดว่า “เจตนาของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้” ¹¹ จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในเจตนาของเราราวอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้นด้วย ¹² เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา ¹³ ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น ¹⁴ การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล้วงขอบเขตอันควร เรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ¹⁵ เรามีได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา ¹⁶ เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องที่ของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการทำงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น ¹⁷ ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁸ เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่นับถือผู้อื่นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

11 ข้าพเจ้าอยากขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ ² เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างพระเจ้าทรงหวังแทน เพราะข้าพเจ้าได้หมั่นพวกท่านไว้สำหรับสามปีผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ ³ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ล่อลวงนางเอาด้วยอุบายของมันจนได้ จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดนั้น ⁴ เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แทนท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริงๆ ⁵ เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย ⁶ แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว ⁷ ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ล่อลวงใจลงเพื่อยกย่องท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ ⁸ ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน ⁹ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มี

ได้เป็นการแก่ผู้ใด เพราะว่า พี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เตือนให้พ่อแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวไม่ให้เป็นการแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป ¹⁰ ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่นอน จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอากายาสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้รอดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น ¹¹ เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบได้ว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน ¹² แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา

ซาตานปลอมเป็น “ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง”

¹³ เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ ¹⁴ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ ¹⁵ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

การเผชิญภัยและการทนทุกข์ของเปาโล

¹⁶ ข้าพเจ้าขอล่าช้าอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง ¹⁷ การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการรอดนั้น ¹⁸ เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยรอดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะรอดบ้าง ¹⁹ เพราะว่าการทำงานคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้นน่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร ²⁰ เพราะท่านคนเขา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้าท่าน ²¹ ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่าใครกล้ารอดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล้ารอดเรื่องนั้นเหมือนกัน ²² เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน ²³ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่) ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งขึ้นกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ ²⁴ พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งละสามสิบเก้าที ²⁵ เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง ²⁶ ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยจระเข้ เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม ²⁷ ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย ²⁸ และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบบังคับข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง ²⁹ มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย ³⁰ ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องรอด ข้าพเจ้าก็จะรอดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง ³¹ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ³² ผู้ว่าราชการการเมืองของกษัตริย์อารีทัสในนครดามัสกัส ให้ทหารผ่านนครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า ³³ แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

เปาโลได้รับการสำแดงอันยิ่งใหญ่

12 ข้าพเจ้าจำจะต้องรอด ถึงแม้จะไม่ประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ² สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ³ ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) ⁴ คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทะซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม ⁵ สำหรับชายนั้นข้าพเจ้ารอดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่รอดเลย นอกจากจะรอดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า ⁶ เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะรอด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระวังไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

หนามใหญ่ในเนื้อของเปาโล

⁷ และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยกบฏต่อข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป ⁸ เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า ⁹ แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “*พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มียุทธ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น*” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า ¹⁰ เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกกล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อใด ¹¹ ในการรอดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่ามีสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่ไว้เศษอะไรเลยก็จริง ¹² แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ ¹³ เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ไขข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นการแก่พวกท่าน การผิมนั้นของท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด ¹⁴ ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นการแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ¹⁵ และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง ¹⁶ ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นการแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ขายฉลาด ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน ¹⁷ ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ ¹⁸ ข้าพเจ้าขอให้ก็ตัดสินใจ และพี่น้องอีกคนหนึ่ง

ไปด้วย ก็ดีที่ได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามีได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ
เปาโลปรารถนาให้ชาวโครินธ์กลับใจ

19 ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ตั้งเราอยู่ต่อพระพิภพพระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากะทำเพื่อท่านจะจำเรยขึ้น ²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน รัษ-
ยากัน โกรธกัน มัถใหญ่ใฝ่สูง นินทากัน ชุบชิบส่อเสียดกัน จ้องพองพองตัว และเกาะกวนวายนกัน ²¹ ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมีได้
กลับใจถึงการโสโครก การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

คำตักเตือนก่อนอำลา

13 ครั้งนี้เป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน ‘คำพูดทุกๆ คำต้องมีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้’ ² ข้าพเจ้าได้
บอกท่านแต่ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีกเหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่สองนั้น เดียวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน ข้าพ-
เจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการตีโทษใครเลย ³ เพราะ
ว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน
⁴ เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วย
กันกับพระองค์ แต่เราจะมีชีวิตเป็นอยู่อยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย ⁵ ท่านจงพิจารณาดูตัวของท่านว่า ท่าน
ตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของตนเองเถิด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้
ถูกทอดทิ้ง ⁶ แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามีได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁷ บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ มิ
ใช่ที่เราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁸ เพราะว่าเราจะ
กระทำความผิดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น ⁹ เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เรากียินดี เราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย
คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์ ¹⁰ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่
ต้องกวดขันท่านโดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อกำขึ้นมิใช่เพื่อการทำลายลง ¹¹ ในที่สุดนี้ พี่น้อง
ทั้งหลาย ขอลาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรัก
และสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน ¹² จงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์ ¹³ วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้ง-
หลาย ¹⁴ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่าน
ทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิตัสและลูกา]

กาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค.ศ. 57 เปาโลได้ออกประกาศที่เมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีเย เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี เมืองปีมฟีเลีย และเมืองอัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศที่เกี่ยวกับสองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสุหนัต์และพิธีต่างๆของโมเสสเข้าในความเชื่อของเขาด้วย (กจ 15:1) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าส่วนในศาสนา ยิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแก่ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำกล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (1:2) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง) ² และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย ³ ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ⁴ พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา ⁵ ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

สาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

⁶ ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ⁷ ซึ่งมิใช่อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ⁸ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ⁹ ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง ¹⁰ บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้ผู้รับใช้ของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับการสำแดงจากพระเจ้าโดยตรง

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบว่า ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์ ¹² เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า ¹³ เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้พบหนทางคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย ¹⁴ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ¹⁵ แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้าไว้แต่ครั้นมารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ¹⁶ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

ชีวิตคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโล

¹⁷ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เปาโลเป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก ¹⁸ แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสัปดาห์ ¹⁹ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²⁰ แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ถูกเกิด ต่อพระพิภพพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย ²¹ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซัสเซีย ²² และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย ²³ เขาเพียงแต่ได้ยินว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย” ²⁴ พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

เปาโล บาร์นาบัส และทิตัสที่เยรูซาเล็ม

2 แล้วสัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพากิตัสไปด้วย ² ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้วโดยไร้ประโยชน์ ³ แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต์ ⁴ เพราะเหตุ

ของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส⁵ แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป⁶ แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขากล่าวว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขากล่าวว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย⁷ แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต⁸ (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)⁹ เมื่อยากอบ เคลฟาและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบาร์นาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต¹⁰ ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราล้มเลิกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

เปาโลคัดค้านเปโตร

11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันท็อกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่¹² ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต¹³ และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้แสร้งทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บาร์นาบัสก็หลงแสร้งทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย¹⁴ แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า “ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า”

คนทั้งปวงจะเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์

15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกชนต่างชาติ¹⁶ ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’¹⁷ แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังขวนขวายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย¹⁸ เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสร้างซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

การฟังพระราชบัญญัติทำให้พระคุณไร้ประโยชน์

19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า²⁰ ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า²¹ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ

3 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว² ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ³ ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ⁴ ท่านได้ทนทุกข์ขมขมโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว⁵ เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อเป็นบุตรของอับราฮัม

6 ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’⁷ เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม⁸ และพระคัมภีร์นั้นรู้อย่างแน่นอนว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’⁹ เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

ผู้ที่ฟังพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง

10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง’¹¹ แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’¹² แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น’

พระคริสต์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’¹⁴ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ¹⁵ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้

รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้¹⁶ แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์¹⁷ แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้¹⁸ เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

พระราชบัญญัติเป็นครูซึ่งนำคนบาปให้ไปถึงพระคริสต์

¹⁹ ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง²⁰ เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้าทรงเป็นเอกพระเจ้า²¹ ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง²² แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่าทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก²³ แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง²⁴ เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้า

²⁵ แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุณั้นอีกต่อไปแล้ว²⁶ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์²⁷ เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์²⁸ จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์²⁹ และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

4 แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ทราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง² แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้³ ฝ่ายเราก็คงเหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คงเป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม

ทรงไล่ผู้เชื่อออกจากพระราชบัญญัติให้เป็นบุตรของพระเจ้า

⁴ แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ⁵ เพื่อจะทรงไล่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร⁶ และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ระบุว่า “อับบา” คือพระบิดา⁷ เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้ว ท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

การปฏิเสธรูปภาพและกลับเป็นทาสอีก

⁸ แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย⁹ แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกต้องคือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุใดท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก¹⁰ ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี¹¹ ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์¹² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย¹³ ท่านรู้ว่าตอนที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำด้วยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง¹⁴ และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์¹⁵ ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็ควรจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า¹⁶ ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ¹⁷ คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา¹⁸ การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

การเปรียบเทียบระหว่างนางฮาการ์กับนางซาราห์

¹⁹ ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน²⁰ ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน²¹ ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด²² เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย²³ บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา²⁴ ข้อความนี้เป็นอุปมา ผู้หญิงสองคนนั้นก็แค่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์²⁵ นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่²⁶ แต่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง²⁷ เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงให้ร้องเจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก’²⁸ พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค²⁹ แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณจนในบัดนี้ ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันจนบัดนี้³⁰ แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘จงไล่หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสจะเป็นผู้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้’³¹ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

การฟังในพระราชบัญญัติทำให้ขาดจากพระคริสต์และหลุดไปจากพระคุณ

5 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย ² ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุหนัตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย ³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น ⁴ ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ย่อมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย ⁵ เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ ⁶ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับพิธีเข้าสุหนัต ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก ⁷ ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง ⁸ การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย ⁹ เชื้อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน ¹⁰ ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ ¹¹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้เสียดแล้ว ¹² ข้าพเจ้าอยากให้คุณเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย ¹³ พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด ¹⁴ เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' ¹⁵ แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป

การดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ สงครามระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ

16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง ¹⁷ เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ ¹⁸ แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่ต้องได้พระราชบัญญัติ ¹⁹ แล้วการทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก ²⁰ การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การกุ่มเกลียดกัน การใส่ร้าย การแตกก๊กกัน ²¹ การอิจฉา การมาดกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเถร และการอื่นๆในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

ผลของพระวิญญาณ

22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลอบปล้ำใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปราณี ความดี ความเชื่อ ²³ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย ²⁴ ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังทิ้งไว้ที่กางเขนเสียแล้ว ²⁵ ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย ²⁶ เราอย่าถือตัวอย่าขี้โมเสกกัน และอย่าอิจฉาริษยาอีกเลย

6 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรบกวนงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน

2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ ³ เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง ⁴ แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรๆที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น ⁵ เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง

ผู้สอนย่อมจะได้รับเจ้อจจากผู้รับคำสอน

6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้สอนเถิด

การเกี่ยวเก็บหลังจากการหว่านสองแบบ

7 อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกหลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น ⁸ ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น ⁹ อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร ¹⁰ เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ

คำสรุปของเปาโล

11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด ¹² คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น ¹³ ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัตแล้วก็ได้รักษาพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด ¹⁴ แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก ¹⁵ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ

คำอำลาของเปาโล

¹⁶ สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า ¹⁷ ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า ¹⁸ พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุงโรม]

เอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ทักทิสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (6:20-21) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ท่านติดคุกอยู่คือ ฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยสั่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ 20:31) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคโลสีเน้นถึงศีรษะของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศีรษะของคริสตจักร เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ คำแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกั้นระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สัตย์ซื่อในพระเยซูคริสต์ ² ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

พระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียน

³ จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกๆ ประการในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์ ⁴ ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์ และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก ⁵ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์ ⁶ เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์ ⁷ ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์ ⁸ ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ ⁹ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรา รู้ความลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง ¹⁰ ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระองค์ ¹¹ และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสไว้สมกับพระทัยของพระองค์ ¹² เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์ ¹³ และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการฝึกฝนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา ¹⁴ ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

¹⁵ เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ¹⁶ ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ¹⁷ เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ ¹⁸ และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร ¹⁹ และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ²⁰ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน ²¹ สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

พระคริสต์ ประมุขแห่งคริสตจักร

²² พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร ²³ ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

รอดโดยความเชื่อ

2 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป ² ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ³ เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตาม

สันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น ⁴ แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ⁵ ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) ⁶ และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ ⁷ เพื่อว่าในยุคนั้นต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์ ⁸ ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ⁹ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ ¹⁰ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

พวกต่างชาติคืนดีกับพระเจ้าได้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

¹¹ เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่นิตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่นิต ¹² จงระลึกว่า ครั้นนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า ¹³ แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกัน

¹⁴ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง ¹⁵ และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข ¹⁶ และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป ¹⁷ และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ ¹⁸ เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสดำเนินชีวิตในพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน ¹⁹ เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ²⁰ ท่านได้ถูกประสิทธิ์ฐานะขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสตาศาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลาบุ่มเอน ²¹ ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ²² และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างขึ้นให้เป็นที่พักพิงของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

ข้อสลับของชนต่างชาติกับชนอิสราเอลที่จะรวมเข้าในคริสตจักรเดียวกัน

3 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ² ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว ³ และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อสลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ ⁴ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความสลับของพระคริสต์) ⁵ ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสตาศาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ⁶ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ⁷ ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ ⁸ ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ ⁹ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความสลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ ¹⁰ ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรคสถานรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้ ¹¹ ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹² ในพระองค์นั้น เราจึงมิใช่ไกล และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์ ¹³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าทำอ้อถอย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง

การอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

¹⁴ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹⁵ ครอบครัวทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์ ¹⁶ ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์ ¹⁷ เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว ¹⁸ ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าจะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง ¹⁹ และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับ ความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม ²⁰ บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา ²¹ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิรันดร์ เอเมน

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

4 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอร้องท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น ² คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั่นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก ³ จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณ ⁴ มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรง

เรียกท่าน ⁵ มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว ⁶ พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

ขงประทานของพระคริสต์สำหรับคริสตจักร

⁷ แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ ⁸ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ ⁹ (ที่กล่าวไว้ว่าพระองค์เสด็จขึ้นขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอย่างไรประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย ¹⁰ พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ) ¹¹ พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสตราจารย์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ ¹² เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ดีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น

อวัยวะทุกส่วนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

¹³ จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มถึงขนาดความไพเราะของพระคริสต์ ¹⁴ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง ¹⁵ แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ ¹⁶ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและผูกพันกันโดยที่ทุกข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

จงกึ่งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

¹⁷ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติที่ท่านดำเนินกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่ดีสาระ ¹⁸ โดยที่ความเข้าใจของเขามีตนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งงซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา ¹⁹ เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ ²⁰ แต่ที่ท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น ²¹ ถ้าแม่ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว ²² ท่านจงกึ่งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมที่เสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามต้นหาอันเป็นที่หลอกลวง ²³ และจงให้จิตใจของท่านเปลี่ยนใหม่ ²⁴ และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง ²⁵ เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และ ‘จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน’ เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน ²⁶ ‘โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป’ อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ ²⁷ และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร ²⁸ คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดีๆกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆแจกให้แก่คนที่ขัดสน ²⁹ อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง

อย่าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย

³⁰ และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด ³¹ จงให้ใจหมั่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด ³² และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

จงดำเนินชีวิตในความรัก

5 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก ² และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรรสอันหอมหวาน ³ แต่การเอ่ยถึงการล่องประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน ⁴ ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโหลนเถร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณต่อกัน ⁵ เพราะท่านรู้แล้วว่า คนล่องประเวณี คนโสโครก คนโลภที่เป็นคนไหวรูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้ ⁶ อย่าให้ผู้ใดล่องท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ⁷ เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย ⁸ เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง ⁹ (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น) ¹⁰ ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹¹ และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงเทียบกิจการเหล่านั้นดีกว่า ¹² เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังไม่เป็นที่น่าละอาย ¹³ แต่สิ่งสารพัดที่ถูกตีเทียบแล้ว ก็จะปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกๆสิ่งที่ทำให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง ¹⁴ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า ‘คนที่หลับอยู่จะตื่นขึ้นและจะฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน’ ¹⁵ เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา ¹⁶ จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว ¹⁷ เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

18 และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ 19 จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า 20 จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ความรักของพระเยซูต่อคริสตจักรและสามีต่อภรรยา

21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 22 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น 24 เหตุฉะนั้น คริสตจักรยอมฟังพระคริสต์จนใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการดังนี้ 25 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่เราที่รักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร 26 เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ 27 เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ 28 เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง 29 เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร 30 เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ 31 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาก็คือเนื้อเดียวกัน' 32 ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร 33 ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

หน้าที่ของบุตรและบิดามารดา กาสและนาย

6 ฝ่ายบุตรจงนบถเชื่อฟังบิดามารดาของท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก 2 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) 3 'เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก' 4 ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มขู่บุตรของท่านให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า 5 ฝ่ายพวกกาสจงเชื่อฟังผู้ที่คือนายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์ 6 ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างกาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ 7 จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจซื่อสัตย์ เหมือนกับปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์ 8 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นกาสหรือเป็นไทย 9 ฝ่ายนายจงกระทำต่อกาสในท่านองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน

10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 11 จงสวมยุทธภัณฑ์ที่ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ 12 เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์ เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ 13 เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ที่ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ 14 เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นกับทรวงเครื่องป้องกันอก 15 และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพร้อมพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า 16 และพร้อมทั้งสิ่งทั้งหมดยี่ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย 17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า

จงอธิษฐานโดยพระวิญญาณทุกเวลา

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน 19 และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่งข่าวประเสริฐได้ 20 เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นกูดผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว 21 แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทศกัศ ซึ่งเป็นน้องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้ออกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง 22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 23 ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า 24 ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยทศกัศ]

ฟิลิปปี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:13; 4:22) เปาโลมีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย) เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับสิลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟิลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่เปาโลขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของใช้ไปให้เปาโลโดยเอปาฟรอดิตัส (4:10, 16-18) โปรดสังเกตความรักของเปาโลต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (1:3, 7-8; 2:12; 4:1) เปาโลได้รับประสบการณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือ มีความยินดีในการขัดสนและความหิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเรา “กระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์” (ฟป 4:13)

ความรักและความยินดีอันยิ่งใหญ่ต่อชาวฟิลิปปี

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้ช่วย ² ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดาราอยู่กับท่านเถิด ³ ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง ⁴ และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี ⁵ เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้ ⁶ ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ใ้แก่ท่านแล้ว จะทรงกระทำสำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ ⁷ การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่ ⁸ เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ ⁹ และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งขึ้นในความรู้และในวิจารณ์ญาณทุกอย่าง ¹⁰ เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่โต้เถียงจนถึงวันของพระคริสต์ ¹¹ จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า

การเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ของชาวฟิลิปปี

¹² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การกั๊กปองที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป ¹³ จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดของผู้คุมและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆ ทั้งสิ้น ¹⁴ และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว ¹⁵ ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทุ่มเถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี ¹⁶ ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการซิงดีซิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า ¹⁷ แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้ ¹⁸ ถ้าเช่นนั้นจะแปลอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย ¹⁹ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น ²⁰ เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมออันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

เปาโลลึกลับใจ

²¹ เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้ทำไร ²² แต่ถ้าข้าพเจ้ายังจะมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี ²³ ข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก ²⁴ แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า ²⁵ เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ ²⁶ เพื่อความปลอบปล้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก ²⁷ ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับรู้ข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น ²⁸ และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า ²⁹ เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย ³⁰ คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

คำเตือนให้มีความรัก ความสามัคคีและการถ่อมใจ

2 เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด ² ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน ³ อย่าทำสิ่งใดในทางกุ่มเหยียดกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว ⁴ อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

พระคริสต์เป็นแบบอย่างของเราในการถ่อมใจ

⁵ ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย ⁶ พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย ⁷ แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ ⁸ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นอย่างสูง

⁹ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหมือนนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ ¹⁰ เพื่อ 'หัวเข่าทุกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ใต้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี 'จะต้องคุกกราบลง' นบัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น ¹¹ และเพื่อ 'ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

คำคำขับให้เป็นดวงสว่างของโลก

¹² เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใช้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น ¹³ เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์ ¹⁴ จงกระทำการสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการกุ่มเหยียดกัน ¹⁵ เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น 'บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า' ในท่ามกลาง 'ยุคที่คดโกงและวิปลาส' ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆในโลก ¹⁶ โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์

เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและเอปาฟรอดีทิส

¹⁷ แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกับท่านทั้งหลาย ¹⁸ ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน ¹⁹ แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นชมยินดีเช่นเดียวกับเมื่อได้รับข่าวของท่าน ²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง ²¹ เพราะว่าคนทั้งหลายยอมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์ ²² แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา ²³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอลจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว ²⁴ แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย ²⁵ ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาฟรอดีทิสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย ²⁶ เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย ²⁷ เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์ ²⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาก็คงได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย ²⁹ เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้ ³⁰ ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่ภพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

จงระวังผู้สอนเท็จ เปาโลสรุปชีวิตในอดีตของตน

3 สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย ² จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชื่อเนื้อเถื่อนหนัง ³ เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้มีสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้ใจในเนื้อหนัง ⁴ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะไว้ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก ⁵ คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชาบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ⁶ ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

เปาโลยินดีสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์

⁷ แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ⁸ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละ

สิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเหยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์⁹ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

จงปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระคริสต์

10 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั่งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์¹¹ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย¹² มิใช่ข้าพเจ้าทำได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ช่วยเขาตามอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว¹³ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ด้วยวิธีได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือสิ่งของที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า¹⁴ ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์¹⁵ เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมิได้คิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย¹⁶ แต่เราได้แค่นั้นแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

แบบอย่างที่ดีของเปาโลและศัตรูของพระคริสต์ (1 คร 11:1)

17 พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง¹⁸ (เพราะว่ามีคนหลายคนทีประพฤติดังเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล¹⁹ ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่นำอับอายของเขาขึ้นมาโอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

20 ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า²¹ พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

การเตือนสติให้มีใจยินดีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

4 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยืมมันในองค์พระผู้เป็นเจ้า² ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเคให้มิจืดใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า³ ข้าพเจ้าขอร้องท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแก่ๆของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลมเดด้วย รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว⁴ จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

วิธีจัดความกระวนกระวาย

5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว⁶ อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ⁷ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

จะมีสันติสุขจากพระเจ้าได้อย่างไร

8 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ของใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้⁹ จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน

ชัยชนะอันน่าอัศจรรย์ของเปาโล

10 แต่ข้าพเจ้ามิได้ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้ฟื้นการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังคงหาโอกาสไม่ได้¹¹ ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าพอใจอยู่อย่างนั้น¹² ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอดทนสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอิมก้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน¹³ ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า¹⁴ ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า¹⁵ และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น¹⁶ เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า¹⁷ มิใช่ข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น¹⁸ แต่ข้าพเจ้ามิขอสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อิมอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโฟรติสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า¹⁹ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์²⁰ บัดนี้ขอให้สง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบไปเป็นนิรันดร์ เอเมน²¹ ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธีชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน²² พวกวิสุทธีชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายัง

ท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์²³ ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่าน
ทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากกรุงโรม และส่งโดยเอปาฟรอดีทัส]

โคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:24; 4:18) ที่คึกคักเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโคโลสี (4:7-8) เป็นไปได้ว่าคึกคักได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในช่วงเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (4:9) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหาบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การไหว้ทูตสวรรค์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (2:1; 4:16) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรีสซึ่งอยู่ในกรุงโรมในเวลานั้น (1:7-8) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นี่ ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึง ความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ ความครบบริบูรณ์ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนายกับทาสด้วย

คำคำมั่นของเปาโลด้วยใจยินดี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเรา ² เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด ³ เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ⁴ ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง ⁵ โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ ⁶ ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง ⁷ ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรีสซึ่งเป็นผู้ร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน ⁸ ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อวิสุทธิชนชาวโคโลสี

⁹ เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ได้ไม่หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ ¹⁰ เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า ¹¹ มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี ¹² ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง ¹³ พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ ¹⁴ ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

¹⁵ พระองค์ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ¹⁶ เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ¹⁷ พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ ¹⁸ พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง ¹⁹ ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทำให้เกิดสันติภาพและการคืนดี

²⁰ และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ ²¹ และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ ²² โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์ ²³ คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

พระคริสต์สถิตอยู่ภายใน

²⁴ บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับ ความทุกขียากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จ ในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร ²⁵ ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภา-

ระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวอนะของพระเจ้าสำเร็จ ²⁶ คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นทีประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว ²⁷ พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี ²⁸ พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์ ²⁹ เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำกรณงานด้วย โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

พระคริสต์เป็นคลังแห่งปัญญาและความรู้ที่ถึงปวง

2 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดสำหรับมากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนถึงปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเหนือ ² เพื่อเขาจะได้รับ ความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นคงในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าในความรู้อความลึกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ ³ ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์ ⁴ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง ⁵ เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์ ⁶ เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เข้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป ⁷ โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเติมสิ้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น

จงหลีกเลี่ยงธรรมเนียมต่างๆและปรัชญาของมนุษย์

⁸ จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์ ⁹ เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ ¹⁰ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

บัญญัติคือความตายและการฟื้นขึ้น

¹¹ ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่นิรันดร ซึ่งเป็นการเข้าสู่นิรันดรที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่นิรันดรแห่งพระคริสต์ ¹² ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัญญัติ ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ¹³ และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่นิรันดร พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

พระราชบัญญัติแห่งพิธีต่างๆถูกต้องไว้ที่กางเขนนั้น

¹⁴ พระองค์ทรงลบกรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์ ¹⁵ พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น ¹⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต ¹⁷ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

จงหลีกเลี่ยงหลักการฝ่ายโลก

¹⁸ อย่าให้ผู้ใดโกงบ้ำเหน็บของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ภูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่เห็น พยงยื่นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง ¹⁹ และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น ²⁰ ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุใดท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ ²¹ (เช่น “อย่าแตะต้อง” “อย่าชิม” “อย่าเอามือหยิบ” ²² ซึ่งทั้งหมดจะพิณาศเมื่อทำดังนั้น) อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์ ²³ จริยอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญหา คือการเติมใจมัสการการถ่อมตัวลง และการกรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

3 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นมากับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ² จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก ³ เพราะท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า ⁴ เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย

จงสวมมนุษย์ใหม่ทุกวิน

⁵ เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ ⁶ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง ⁷ ครึ่งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครึ่งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ ⁸ แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน ⁹ อย่าพูดมุสาต่อกันเพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว ¹⁰ และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น ¹¹ อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่นิรันดรไม่ได้เข้าสู่นิรันดร พวกคนต่างชาติหรือชาวสซีเรีย ทาสหรือไทยก็ไม่มี แต่ตัวพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด ¹² เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจ

เมตตา ใจปรานี ใจดีใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน ¹³ จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน ¹⁴ แล้วจงสวมความรักกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักยอมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ ¹⁵ และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ ¹⁶ จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสี่ จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁷ และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น

หน้าที่ต่อครอบครัว และทาสกับนาย

¹⁸ ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁹ ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง ²⁰ ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ ฝ่ายบิดาก็อย่าขมขื่นบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ ²² ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า ²³ ไม่ว่าท่านจะกระทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำการถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ ²⁴ ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ ²⁵ ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

4 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอ เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

หน้าที่ของคริสเตียน

² จงขะมักเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ ³ และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าวความสลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้ ⁴ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะทำ ⁵ จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส ⁶ จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประจบด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร

ครอบครัวแห่งความเชื่อในกรุงโรม

⁷ ทิติกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า ⁸ ข้าพเจ้าใช้ผู้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน ⁹ ให้โอเนสิมุส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทิ้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่ ¹⁰ อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา) ¹¹ และเยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสุหนัต จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า ¹² เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่าน และเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสู้อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง ¹³ ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราบูร์ ¹⁴ ลูกา แพทย์ที่รักกับเดมาสฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน ¹⁵ ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย ¹⁶ และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย ¹⁷ และจงบอกอาร์คิปปีว่า “การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ” ¹⁸ คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยทิติกัสและโอเนสิมุส]

1 เรสะโลนิกา

เปาโล สีลาสและทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 52 และพวกคริสเตียนที่เมืองเรสะโลนิกาที่รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (1:1) เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเรสะโลนิกา (กจ 17:1-10) เราไม่รู้มากเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมือง เรสะโลนิกา แต่เรทราบจากกิจการ 17:2 ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 สัปดาห์ หรือ 3 วันสะบาโต จดหมายสองฉบับนี้ (1 และ 2 เรสะโลนิกา) ดูเหมือนว่าเป็นจดหมายฉบับแรกของเปาโลมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล สีลาสและทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ 18:5) และเป็นเวลาที่เปาโลเพิ่งออกมาจากเมืองเรสะโลนิกาไม่นาน ในขณะนั้นเปาโลอยู่ที่เมืองเรสะโลนิกาไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันข่มขู่ท่าน และท่านได้หนีไป (กจ 17:1-9) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่งสีลาสและทิโมธี ให้กลับไปนั่นอีก (3:1-2) และคริสตจักรที่ดีก็ได้เกิดขึ้น เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจเขาให้มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบทได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1:9-10; 2:19-20; 3:13; 4:14-18; 5:23)

แบบอย่างที่ดีของคริสเตียนชาวเรสะโลนิกา

1 เปาโล สีลาส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ² เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เอ๋ยถึงท่าน ³ ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการทำงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁴ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงสรรสร้างท่านทั้งหลายไว้แล้ว ⁵ เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไร ในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน ⁶ และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁷ เพราะเหตุนี้ท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคาญา ⁸ เพราะว่าพระวอนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก ⁹ เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงกิจการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ ¹⁰ และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหลังนั้น

ความรับผิดชอบของเปาโลต่อข่าวประเสริฐ

2 พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่า การที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย ² แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอัปยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย ³ เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการใส่โคจร หรืออุบายใดๆ ⁴ แต่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดใจเรา ⁵ เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา ⁶ และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีกจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น ⁷ แต่ที่เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน ⁸ เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มองพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา ⁹ พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน ¹⁰ ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ ¹¹ ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร ¹² เพื่อให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีกของพระองค์

จงระวังการข่มเหงเหมือนที่พวกยิวได้เคยกระทำ

¹³ เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวอนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยืมจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้อย่างเป็นค่าของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวอนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย ¹⁴ ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของท่านเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว ¹⁵ พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนา

พยากรณ์ของเขาเอง และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง ¹⁶ โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ 'ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ' แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา ¹⁷ ฟีน้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนขวยพรารณายังยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก ¹⁸ เพราะเหตุนั้นเรายากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาจนแล้วหนแล้ว แต่ซาตานได้ขัดขวางเราไว้ ¹⁹ เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพิภักตร์พระเยซูคริสต์ต่อพระองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีท่านทั้งหลายดอกหรือ ²⁰ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

คำแนะนำ ความรัก และคำอธิษฐานของเปาโล

3 เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง ² และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน ³ เพื่อจะได้ไม่มีใครหวั่นไหวด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับภารกิจนั้น ⁴ ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นจริงอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว ⁵ เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราที่จะเป็นการเสียเปล่า ⁶ แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดูจกัน ⁷ ฟีน้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา ⁸ เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราที่สดชื่น ⁹ เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกจึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพิภักตร์พระเจ้าของเรา ¹⁰ เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์ ¹¹ บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน ¹² และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดูจกัน ¹³ เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพิภักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์ต่อพระองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

4 ฟีน้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เรขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะทำชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งขึ้นไป ² เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว ³ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี ⁴ เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษาภรรยาของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ ⁵ มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า ⁶ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อฟีน้องในเรื่องใดๆเลย เพราะว่าจะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย ⁷ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ ⁸ เหตุฉะนั้นคนที่ปิดกั้น มิได้ปิดกั้นมนุษย์ แต่ได้ปิดกั้นพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย ⁹ ส่วนเรื่องการรักฟีน้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน ¹⁰ ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาฟีน้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่ฟีน้องทั้งหลาย เรขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก ¹¹ และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว ¹² เพื่อท่านจะดำเนินชีวิตตามที่สมควรต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

การเสด็จกลับมาและการรับขึ้นของคริสเตียน

¹³ แต่ฟีน้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงกลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง ¹⁴ เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ล่วงกลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย ¹⁵ ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงกลับไปแล้วก็ตาม ¹⁶ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ร้อง ด้วยสำเนียงของเทพดดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน ¹⁷ หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศอย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ ¹⁸ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

คริสเตียนจะไม่ถูกละไว้ในความมืดและพระพิโรธ

5 แต่ฟีน้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ ² เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน ³ เมื่อเขาพูดว่า "สงบสุขและปลอดภัยแล้ว" เมื่อนั้นแหละความพิณาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่ได้ ⁴ แต่ฟีน้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา ⁵ ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด ⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เผลอ ⁷ เพราะว่าคนนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางวัน และคนเฝ้าระวังก็ย่อมเฝ้าระวังในเวลากลางคืน ⁸ แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเผลอ จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกัน และสวมความหวังที่จะได้รับความรอดเป็นหมวกเหล็ก ⁹ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับ

ความรอดโดยพระเยซูคริสต์ต้องประสงค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹⁰ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

การอำลาด้วยคำแนะนำและคำปลอบประโลมใจ

¹¹ เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น ¹² พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน ¹³ จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน ¹⁴ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตักเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ถือใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสู้ออกคนทั้งปวง ¹⁵ ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย ¹⁶ จงชื่นบานอยู่เสมอ ¹⁷ จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ ¹⁸ จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย ¹⁹ อย่าดับพระวิญญาณ ²⁰ อย่าประมาทคำพยากรณ์ ²¹ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น ²² จงเว้นเสียจากสิ่งๆ ที่ดูเหมือนชั่วทุกอย่าง ²³ และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์ต้องประสงค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา ²⁴ พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ ²⁵ พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย ²⁶ จงกักกายปราศรัยพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียมจวบจนบริสุทธิ์ ²⁷ ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง ²⁸ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต้องประสงค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวเรสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

2 เรสะโลนิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ 2 นี้ในปีค.ศ. 53 ภายหลังจากที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยืนยันว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเรสะโลนิกาได้เข้าใจว่า “วันของพระคริสต์” (2:2) หรือ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูนั้นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่า เริ่มแรกพระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น “ลูกแห่งความพิณาศ” (2:3) จะปรากฏขึ้น และต่อไป “คนนอกกฎหมาย” จะปรากฏในยุค 7 ปี แห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยืนยันว่า บางคนที่ชอบอยู่กับธุระของคนอื่นได้กินอาหารที่โต๊ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็อย่าให้เขากิน

คำคำนำ

1 เปาโล สีลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ² ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโล สีลวานัส และทิโมธียกย่องชาวเรสะโลนิกา

³ พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเป็นยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย ⁴ ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

การลงโทษต่อผู้ข่มเหง

⁵ ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย ⁶ เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย ⁷ และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ⁸ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁹ คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพิณาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอาณาจักรของพระองค์ ¹⁰ ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา) ¹¹ เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ ¹² เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

ชาวเรสะโลนิกาเข้าใจผิดในเรื่องวันของพระคริสต์

2 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เรขอวิงวอนท่านว่า ² อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว ³ อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล้มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพิณาศ ⁴ ผู้คิดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสิ่งใดๆที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรๆที่เขาไหว้วนมีสารนั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้าประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า ⁵ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว ⁶ และท่านก็รู้จักผู้นั้นที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมันไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน ⁷ เพราะว่ามีอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี่ยวนั้นนั้นจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ⁸ ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงพินาศให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ ⁹ คือผู้นั้นที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ ¹⁰ และอุบายธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พิณาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ ¹¹ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ ¹² เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยืนดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาชญาทุกคน

การปลอบประโลมใจและการเตือนสติ

¹³ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง ¹⁴ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹⁵ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา ¹⁶ บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรา มีความชื่นใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ ¹⁷ ทรงชื่นใจและตั้งใจของ ท่านไว้ให้มั่นคง ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

คำหนุนใจ ให้อดทนในการรอคอยพระคริสต์

3 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้ เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว ² และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเชื่อ ³ แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย ⁴ เรามีความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เรากำชับท่าน ⁵ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าไปในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์

จงปลื้มตัวจากคนเกียจคร้าน

⁶ บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลื้มตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ดำเนินตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา ⁷ เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้ว่าคุณควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามีได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน ⁸ และเรามีได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรถึงกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน ⁹ มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่เราทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา ¹⁰ แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน ¹¹ เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น ¹² เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง ¹³ พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย ¹⁴ ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย ¹⁵ อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาจนพี่น้องคนหนึ่ง ¹⁶ บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด ¹⁷ นี้แหละเป็นคำคำมั่นของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้ ¹⁸ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเรสโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

1 ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 65 ยูนิเอดราของทิโมธีเป็นชาวยิว บิดาของท่านเป็นชาวกรีก และโลอิส ยายของท่านก็เป็นคริสเตียนด้วย (2 ทธ 1:5)

ทิโมธีได้รับเชื้อที่เมืองลิสตราโดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสุหนัจากเปาโล (กจ 16:3) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ 1 และ 2 ทิโมธี และกิตติถูกเรียกโดยทั่วไปว่า “จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล” จดหมายสามฉบับนี้ได้เขียนขึ้นเพราะว่าได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้าในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธีนี้อาจจะเขียนขึ้นหลังจากเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (1:3; กจ 20:1) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นผู้ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า “ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า” (1:2) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆและเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

คำคำนำ

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา ² ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดั่งารอยู่กับท่านเถิด

คำเตือนเรื่องคำสอนเท็จและการใช้พระราชบัญญัติอย่างผิดๆ

³ เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ ⁴ ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเป็นในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จงกระทำดังนั้น ⁵ แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ ⁶ บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เสียไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล ⁷ และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขาพูดทั้งสิ่งที่เขาเขียน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ ⁸ แต่เราทั้งหลายรู้ดีว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใช้ให้ถูกต้อง ⁹ คือโดยรู้ดีว่าพระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนต่อต้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนขาดกรรมพ้อ คนขาดกรรมแม่ คนฆ่าคน ¹⁰ คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสมถ และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง ¹¹ ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้แสวงสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำพยานของเปาโล

¹² ข้าพเจ้าขอพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์ ¹³ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง และเป็นปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปด้วยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ ¹⁴ และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านนั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ¹⁵ คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก ¹⁶ แต่เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์ ¹⁷ บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปรีชาแต่พระองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน ¹⁸ ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับได้ ¹⁹ จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาร้างอับปางลง ²⁰ ในคนเหล่านั้นมีซีเมอนัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ ผู้นำประเทศ และคนทั้งปวง

2 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้จงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอพระคุณเพื่อคนทั้งปวง ² เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบร้อยและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์ ³ การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁴ ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น ⁵ ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ⁶ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม ⁷ และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้

ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปิดเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ ⁸ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออธิษฐานปราศจากโทโสและการเถียงกัน

คำแนะนำสำหรับสตรีในคริสตจักร

⁹ ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละอาย และความมิดชิดสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อฝ้ายราคาแพง ¹⁰ แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า) ¹¹ ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเชียวๆและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง ¹² ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานั่งอยู่ ¹³ ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา ¹⁴ และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด ¹⁵ แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาก็กังหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมิดชิดสัมปชัญญะ

คุณสมบัติของผู้ปกครองดูแล

3 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ศิษยาภิบาล คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ ² ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่ใคร่ใคร่ดี เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอหิมาสยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู ³ ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลกมักได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน ⁴ ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง ⁵ (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้) ⁶ อย่านำผู้ที่กลับใจใหม่ๆเป็นศิษยาภิบาล เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร ⁷ นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นที่ตีเถียน และจะติดบ่วงเร็วของพญามาร

คุณสมบัติของผู้ช่วย

⁸ ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลกมักได้ ⁹ และเป็นคนยึดมั่นในข้อสัจกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอธิษฐาน ¹⁰ จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย ¹¹ ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง ¹² จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี ¹³ เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

¹⁴ ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน ¹⁵ แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้ว่ากันว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง ¹⁶ ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกซึ้งซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

พระวิญญาณเตือนเรื่องคนจะละทิ้งความเชื่อ

4 บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจากจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ ² การหันไปเชื่อใจของคนทีพุดโลกคือคำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา ³ เขาห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยชอบพระคุณ ⁴ ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยชอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว ⁵ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

⁶ ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสั่งสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น ⁷ แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งย่ายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า ⁸ เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย ⁹ คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ¹⁰ ด้วยเหตุนี้ เราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ ¹¹ จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

จงเป็นแบบอย่างที่ดีโดยฟังฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

¹² อย่านำผู้ใดดูหมิ่นความหมั่นแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ ¹³ จงใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา ¹⁴ อย่านำเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเตอรีได้เอามือวางบนท่าน ¹⁵ จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฟังตัวท่านไว้ในกรณีนี้ทีเดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง ¹⁶ จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

5 อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง ² และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด

คำสอนเกี่ยวกับหญิงม่ายคริสเตียน

³ จงให้เกียรติแก่แม่ม่ายไร้ที่พึ่ง ⁴ แต่ถ้าแม่ม่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพิชิตพระเจ้า ⁵ ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ม่ายอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน ⁶ ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่ ⁷ จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ ⁸ แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลื่องดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และช่วยยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก ⁹ อย่าให้แม่ม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่ม่าย จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว ¹⁰ และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่น ได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง ¹¹ แต่แม่ม่ายสาวๆนั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเหิงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใคร่จะสมรสอีก ¹² เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา ¹³ นอกจากนี้เขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เกี่ยวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมีใช้แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอด้วย และเกี่ยวข้องับเรื่องของผู้อื่น พูดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด ¹⁴ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ม่ายสาวๆนั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางบิดาได้ ¹⁵ ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว ¹⁶ ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ม่ายก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็นแม่ม่ายไร้ที่พึ่งจริงๆ

จงเคารพและช่วยเหลือผู้ปกครองที่ดี

¹⁷ จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน ¹⁸ เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า 'อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' และ 'ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน' ¹⁹ อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน ²⁰ สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้ทรงกลัวด้วย ²¹ ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพิชิตพระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆด้วยใจลำเอียง ²² อย่าด่วนวางมือเจมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ ²³ อย่าดื่มแต่ น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนืองๆ ²⁴ การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป ²⁵ ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

คำสอนเกี่ยวกับนายและทาส

6 จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือนายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท ² ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่รัก ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอนและตักเตือนกัน

ภัยจากการอยากเป็นคนมั่งมี

³ ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า ⁴ ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้จะไร แต่ชอบทุ่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการวิวาทกัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน ⁵ และการวิวาทที่เดือดดาลของผู้มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้ทำไรนั้นเป็นทางของพระเจ้า จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้ ⁶ แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็นกำไรมา ⁷ เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ เราเอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ด้วย ⁸ แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ⁹ ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแล้ว และในตัณหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ¹⁰ ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และกัมแพงตัวของเขาเองให้กะลูดด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก

คำกำชับพิเศษสำหรับทิโมธี

11 โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ ¹² จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน ¹³ ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทิอัสปีลาต ¹⁴ ให้ท่านรักษาคำบัญชาไว้ไว้อย่างดีดังพร้อม และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา ¹⁵ ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง ¹⁶ พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแด่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน ¹⁷ จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะถือทิฐิ อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันฉาบฉวย แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เขาใช้ด้วยความปิตินิยดี ¹⁸ จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง ¹⁹ และสำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้

²⁰ โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบลู่และไร้ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็นศาสตร์ความรู้ ²¹ ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธี ได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปากาคีอานา]

2 ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (1:8, 16; 2:9) และในเวลาที่ท่านใกล้จะ ถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอำลาไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะฉะนั้นจดหมายฉบับที่ 2 ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์ ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะและเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคนี (บทที่ 3) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่าสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะรับใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ความรักของเปาโลที่มีต่อทิโมธี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ ² ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดาราอยู่กับท่านเถิด ³ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน ⁴ ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี ⁵ ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแน่วแน่ซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาห์ของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมาธาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย ⁶ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะทกใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น ⁷ เพราะว่าพระเจ้านั้นได้ทรงประทานจิตที่ฉลาดกล้วให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่ก่อปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา ⁸ เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้า ที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยกย่องสรรเสริญ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า ⁹ ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เอง และพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น ¹⁰ แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยชาวประเสริฐ ¹¹ สำหรับชาวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกต่างชาติ

เปาโลเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างไม่สั่นคลอน

¹² เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น ¹³ จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยืมจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ¹⁴ ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา ¹⁵ ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นต่างก็ผลไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนสรวมอยู่ด้วย ¹⁶ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของไอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อไซตรอนของข้าพเจ้าเลย ¹⁷ แต่ขณะที่เขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตสาหะสืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า ¹⁸ และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

ทหารที่ดีของพระเยซูเจ้า

2 เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ² จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยืมจากข้าพเจ้า ต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย ³ ฉะนั้นท่านจงทนการยกย่องสรรเสริญของพระเยซูคริสต์ ⁴ ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้ชอบใจ ⁵ และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็ควรมีได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ ⁶ กลสิกรผู้ตราครุฑทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล ⁷ จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเถิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง ⁸ จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกข่มให้เป็นผู้ขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น ⁹ และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่ามโซ่ดังผู้ร้าย แต่พระวอนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้ ¹⁰ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เพื่อเขาจะได้รับพรอวดด้วย ซึ่งมิอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์ ¹¹ คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือ ถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน ¹² ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน ¹³ ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ ¹⁴ จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และถ้าเขาขัดต่อพระพิภพองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป ¹⁵ จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวอนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง ¹⁶ แต่จงหลีกเลี่ยงเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่าง

นั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น¹⁷ และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น¹⁸ คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการพ้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย¹⁹ แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์' และ 'ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย'

ภาษาที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ

²⁰ แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาษาของและเงินเท่านั้น แต่มีภาษาไม้และภาษาดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ²¹ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาษาที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง²² จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่ม แต่จงใส่ใจในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์²³ จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน²⁴ ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน²⁵ ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง²⁶ และเขาอาจหลุดพ้น่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ในยุคสุดท้าย

3 แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์ลึกลับ² เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม³ เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรู้ใจ เป็นคนดื้อรั้น เป็นคนขงคนดี⁴ เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า⁵ เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ทำนองผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย⁶ เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่บาปปัญหาหน้าด้วยบาปไปเป็นชเลย แล้วพากันหลงไหลไปด้วยตัณหาต่างๆ⁷ ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย⁸ แล้วยืนเบสกับยัมเบรส์ได้ต่อต้านโมเสสอันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงนั้น เขาเป็นคนใจทรมาน และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย⁹ แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น¹⁰ แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร¹¹ การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันท็อก เมืองอโคนิยุม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ดีองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด¹² แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง¹³ แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย¹⁴ แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด

พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ทำให้คนของพระเจ้าดีรอบคอบ

¹⁵ และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์¹⁶ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม¹⁷ เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พริ้วพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

คำกำชับที่สำคัญสำหรับทิโมธี

4 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพิภพพระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า² จงประกาศพระวาทะ ให้ชะมัดเข้มนที่ที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสมิใช่ไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน³ เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง⁴ และเขาจะบ่ายเบี่ยงจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ⁵ ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ยของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ

ชัยชนะของเปาโลในการเผชิญหน้ากับความตายเพื่อพระคริสต์

⁶ เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว⁷ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว⁸ ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักษาการเสด็จมาของพระองค์

ความต้องการของเปาโล

⁹ จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว¹⁰ เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย¹¹ ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้¹² ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว¹³ เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับการปีสที่เมืองโทรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง¹⁴ อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา'¹⁵ ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะ

เขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง ¹⁶ ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย ¹⁷ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจะมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน ¹⁹ ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศคาบอักวิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย ²⁰ เอรีสทัสยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมัสน์ที่เมืองมีเลกัสนั้น เขายังป่วยอยู่ ²¹ ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลิส ปูเดนส์ ลีนิส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ²² ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดิเนโรเป็นครั้งที่สอง]

กิตัส

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 67 กิตัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล กิตัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโลในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เราจะไม่มากเกี่ยวกับกิตัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะครีตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้นๆนี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้ใจในกิตัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า “เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า” (2 คร 8:23) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ กิตัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (2 คร 2:13; 7:6, 13)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ ครอบครัว และประชาชนทั่วไป

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า ² ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถริสสุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก ³ แต่ในเวลาทีพระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวอจนะของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด ⁴ ถึง กิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด

ภาระสำคัญของกิตัสที่เกาะครีต

⁵ เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงจะท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว ⁶ คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิงคนเดียว มีบุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักร้องหรือเป็นคนตื้อกระด้าง ⁷ เพราะที่ศิษยาภิบาลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบจันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดร้อน ไม่เป็นนักร้องสุรา ไม่เป็นนักร้องหัวไม้ และไม่เป็นคนโลกมักได้ ⁸ แต่เป็นคนมีอักษาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง ⁹ และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น ¹⁰ เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ตื้อกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนิ ¹¹ จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสียง ด้วยเขาพลิกบ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กแก่น้อย ¹² ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า “ชาวครีตเป็นคนพุดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินดิบ” ¹³ คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆเพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง ¹⁴ และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง ¹⁵ สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป ¹⁶ เขาออกปากยอมรับว่าเรารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

คำสอนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า

2 ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง ² ฟังสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เขาจริงใจจริงใจ ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง ³ ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าย่ำเป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่สนใจเหล่าอุงุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม ⁴ เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวๆให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน ⁵ ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวอจนะของพระเจ้าได้ ⁶ ส่วนผู้ชายหนุ่มๆก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ ⁷ ท่านจงสำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความสุจริต ให้เขาจริงใจจริงใจ ให้จริงใจ ⁸ และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิปักษ์จะได้อาย ไม่มีสิ่งใดจะติท่านได้ ⁹ จงดักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าย่ำให้เลียงเลย ¹⁰ อย่าย่ำให้ยกยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติพระดำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹¹ เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว ¹² สอนให้เราระวังความอธรรม และโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า ¹³ คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹⁴ ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนช่วยกระทำการดี ¹⁵ ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าย่ำให้ผู้ใดประมาทท่านได้

คริสเตียนเป็นพลเมืองดี

3 จงเตือนเขาให้มอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติภารกิจทุกอย่าง ² อย่าง 2 อย่างว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง ³ เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่งเช่นกัน ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเริงสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชิง และเกลียดชังกันและกัน ⁴ แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย์ปรากฏแล้ว ⁵ พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁶ พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁷ เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังคือชีวิตนิรันดร์ ⁸ คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตสาหะทำความดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง

จงหลีกเลี่ยงคำถกเถียงที่โต้เถียงกันอย่างโง่เขลา

⁹ แต่จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาโง่เขลาที่โต้เถียงกัน จากการลำดับวงศ์ตระกูลและการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชาบัญญัติ เพราะว่า การอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว ¹⁰ คนใดๆที่ยุให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธ ¹¹ ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มออกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง ¹² เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารทมาสหรือทักสิสมาหาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าคงจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว ¹³ ท่านจงอุตสาหะส่งคนมาสผู้เป็นทนายความกับอปอลโลไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใด ¹⁴ ให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะทำความดีด้วยความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไม่ได้ผล ¹⁵ คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงกิตติส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวคริสต์ จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย]

ฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาชื่อ ฟีเลโมนไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนนายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้โอเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกที่ท่านยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (1:22)

คำคำนำจากเปาโลและทิโมธี

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา ² และถึงนางอปเฟียผู้เป็นที่รัก และอาร์คิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน ³ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรองอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน ⁵ เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน ⁶ เพื่อการเป็นพยานถึงความเชื่อของท่านจะก่อให้เกิดผลโดยการรู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมีอยู่ในท่านโดยทางพระเยซูคริสต์ ⁷ น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความสุขใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน

เปาโลขอร้องเรื่องโอเนสิมัส

⁸ เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้ ⁹ แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า คืออ้อนวอนอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ ¹⁰ ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ ¹¹ เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า ¹² ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ ¹³ ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะข่าวประเสริฐนั้น ¹⁴ แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง ¹⁵ อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป ¹⁶ บัดนี้เขามีใจเป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁷ เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง ¹⁸ ถ้าเขาได้กระทำความผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด ¹⁹ ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย ²⁰ แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ความหวังในอิสราภาพของเปาโล

²² อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน ²³ เอปาฟรีส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน ²⁴ มาร์โก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ²⁵ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดั่งรองอยู่กับจิตวิญญาณของท่านเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาสรับใช้]

ฮีบรู

เราไม่ทราบว่ามีใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่าตั้งแต่ต้นถึงปลายมีการเปรียบเทียบความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆ ของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษ ซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวยิว) จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม 1 และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี 1 และ 2 เรสะโลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่นกาลาเทีย) หรือถึงคนส่วนตัว (เช่น 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส ฟีเลโมน 2 และ 3 ยอห์น) แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นที่เรียกกันว่า “จดหมายทั่วไป” ซึ่งเขียนถึงชาวยิวที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยก 1:1) ซึ่งเขียนถึงชาวยิวด้วย) แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวยิวที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวยิวที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆของศาสนายิว (กท 2:11-13) พวกคริสเตียนยิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นภารกิจที่ท้อแท้ไม่ไร้ผลของงานประกาศในจดหมายฉบับนี้ เรารู้ว่าจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นที่กรุงโรมเพราะได้เขียนว่า “พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย” (13:24) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล เพิ่งได้รับการปล่อยตัว (13:23) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (13:19) ดูเหมือนว่าหนังสือ 2 เปโตร 3:15-16 ชี้ให้เห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับชาวยิวซึ่งท่านว่า “มีบางข้อที่เข้าใจยาก” ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 (10:2-3; 13:10-11) หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาบุโรหิต เครื่องบูชาและพระผู้ช่วยให้รอดก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆในสมัยของโมเสส

สง่าราศีของพระบุตรและพระราชกิจของพระองค์

1 ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่างๆมากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ ² แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร ³ พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นພິພົດเดียวกับพระองค์ และทรงพดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

พระบุตรทรงอยู่เหนือพวกทูตสวรรค์

⁴ พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก ⁵ เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ และยังตรัสอีกว่า ‘เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา’ ⁶ และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้าฉันมีสการท่าน’ ⁷ ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง’ ⁸ แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรที่ยั่งยืน ⁹ พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์’ ¹⁰ และ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์ ¹¹ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม ¹² พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอยู่อย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด’ ¹³ แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ ¹⁴ ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับคามรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

จงใส่ใจกับความรอดอันยิ่งใหญ่

2 เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น ² ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ นั้นมันคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว ³ ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง ⁴ ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์

พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด

⁵ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่ากุตสวรรค์ ⁶ แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนั้นว่า ‘มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา ⁷ พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกกุตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ ⁸ พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา’ ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าคุณสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

⁹ แต่เราก็มองเห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่ากุตสวรรค์แต่หนึ่งเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ¹⁰ ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพำบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน ¹¹ เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน ¹² ดังที่พระองค์ตรัสว่า ‘เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน’ ¹³ และตรัสอีกว่า ‘เราจะไว้วางใจในพระองค์’ ทั้งตรัสอีกว่า ‘ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา’

พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์

¹⁴ เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร ¹⁵ และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย ¹⁶ ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของกุตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม ¹⁷ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิต ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน ¹⁸ เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือโมเสส

3 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาปุโรหิตซึ่งเรารับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์ ² ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น ³ แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น ⁴ ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า ⁵ ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง ⁶ แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

คำเตือน: พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อจึงเข้าในแผ่นดินคานาอันไม่ได้

⁷ เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ⁸ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร ⁹ เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจกรของเรายังสืบสืบ ¹⁰ เพราะเหตุนี้เราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า “ใจของเขาลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา” ¹¹ ดังนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา”’) ¹² ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่ให้ผู้ใดผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ¹³ ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า “วันนี้” เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป ¹⁴ เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็กลายเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ ¹⁵ เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น’ ¹⁶ เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยืมแล้ว ก็ยังได้กบฏอยู่ แต่มีใช้ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์ ¹⁷ และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโทมนัสตลอดสืบสืบนี้ ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และชاکศพของเขาตั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ ¹⁸ และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ ¹⁹ ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

การเข้าสู่ที่สงบสุขด้วยความเชื่อ

4 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เขาในที่สงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง ² เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยืมนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยืม ³ เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าในที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า “เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา”’ แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก ⁴ และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า ‘ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์’ ⁵ และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า ‘เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา’ ⁶ ครั้นเห็นแล้วยังมีช่องให้บางคนเข้าในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยืม

ข่าวประเสริฐครวครวก่อนไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ ⁷ พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปช้านานแล้วว่า “วันนี้” เหมือนตรัสเมื่อครวครวก่อนแล้วว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป” ⁸ เพราะว่าถ้าเยชูได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็ควรมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก ⁹ ฉะนั้นจึงยังมีบาปสำหรับชนชาติของพระเจ้า ¹⁰ ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการทำงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์ ¹¹ เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายเข้าสู่ในที่สงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกลงไปในกาลไม่เชื่อเช่นเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง ¹² เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลาญาภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แกงทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย ¹³ ไม่มีสิ่งแนรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย

พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิต

¹⁴ เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูบุตรของพระเจ้า ขอให้เราก็กว้างใจในการยอมรับของเราไว้ ¹⁵ เพราะว่าเรามีได้ไม่มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป ¹⁶ ฉะนั้นขอให้เราก็กว้างใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

มหาปุโรหิตที่มาจากมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์

5 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาถวายเพราะความบาป ² ท่านนั้นมีใจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย ³ เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงฉันใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น ⁴ และไม่ผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์

⁵ ในท่านเองเดียวกัน พระคริสต์ก็มิได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว’ ⁶ เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’ ⁷ ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกินแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับเพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง ⁸ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา ⁹ และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดรสำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ ¹⁰ โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค

การกคริสเตียน

¹¹ เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว ¹² ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวณะของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง ¹³ เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำนมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวณะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ ¹⁴ แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

คำสอนให้ละประณโวกาของพระคริสต์และก้าวไปถึงความบริบูรณ์

6 เหตุฉะนั้นให้เราละประณโวกาของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลัวใจเสียใหม่จากการกระทำที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า ² และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาของโทษเป็นนิตย์นั้น ³ ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็จะกระทำอย่างนี้ได้ ⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับ ความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁵ และได้ชิมความดีงามแห่งพระวณะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น ⁶ ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรัสพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขยหน้าต่อธรรมาภิบาล ⁷ ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนืองๆ และงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายก็ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า ⁸ แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย ⁹ แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด ¹⁰ เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงล้มการงานและการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่ ¹¹ และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย ¹² เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเหยียงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้า

¹³ เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้ นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง ¹⁴ คือตรัสว่า ‘เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น’ ¹⁵ เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น ¹⁶ ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่า

ตน และเมื่อเกิดข้อกุ่มเถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขั้นเด็ดขาด ¹⁷ ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญาเป็นมรดกผู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะไม่แปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย ¹⁸ เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสสาไม้อัดนั้น เราซึ่งได้หนีมาหากที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา ¹⁹ ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมอบของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแน่และมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในม่าน ²⁰ ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างเมลคีเซเดค

เมลคีเซเดคเป็นแบบอย่างของพระคริสต์

7 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้ถวายพรแก่อับราฮัม ² อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึงกษัตริย์แห่งสันติสุข ³ บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

ปุโรหิตตระกูลเลวีได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคโดยทางอับราฮัม

⁴ แล้วจงคิดดูเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน ⁵ และแท้จริงบรรดาบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน ⁶ แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้ถวายพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ⁷ สิ่งที่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และด้วยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ⁷ สิ่งที่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม ⁸ ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ ⁹ ถ้าจะพูดไปก็อย่างหนึ่งที่ว่า เลวี่นั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังไม่ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม ¹⁰ เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เหนือกว่าตำแหน่งของอาโรน

¹¹ เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน ¹² เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย ¹³ เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย ¹⁴ เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย ¹⁵ และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค ¹⁶ ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย ¹⁷ เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า 'ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค' ¹⁸ ด้วยว่าจริงๆแล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์ ¹⁹ เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า ²⁰ ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้ ²¹ (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า "ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค"') ²² พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

ปุโรหิตตระกูลเลวีจะต้องตาย แต่พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นนิตย

²³ แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป ²⁴ แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน ²⁵ ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตยที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยเพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น ²⁶ มหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ ²⁷ พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง ²⁸ ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย

พิธีต่างๆชี้ให้เห็นถึงความจริงของพระเจ้า

8 บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ ² เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแก่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง ³ เพราะว่าการทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย ⁴ เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว ⁵ ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก่โมเสสครั้งหนึ่งเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า 'ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา'

พันธสัญญาใหม่ก็เข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่า

⁶ แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น ⁷ เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องพันธสัญญาที่สองอีก ⁸ ด้วยว่าพระเจ้าตรัสติเขาว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์ ⁹ ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹⁰ “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจุนิติบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา ¹¹ และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด ¹² เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” ¹³ เมื่อพระองค์ตรัสถึง “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

พิธีต่างๆในพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพันธสัญญาใหม่

9 แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนาศาสนา และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ ² เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตึกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคนประทับ ใต้ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ ³ และภายในมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด ⁴ ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำกุดด้าน ในหีบนั้นมีโล่ทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา ⁵ และเหนือหีบนั้นมีรูปเศวตฉัตรสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ ⁶ แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งที่ปรนนิบัติพระเจ้า ⁷ แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย ⁸ อย่างนั้นแหละ พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ ⁹ พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้อวัยวะผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ ¹⁰ ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์

¹¹ แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ ¹² พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา ¹³ เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเล้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ ¹⁴ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญูญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจวิญญาณผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ¹⁵ เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์

¹⁶ เพราะว่าเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิณกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว ¹⁷ เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนังสือพิณกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพิณกรรมนั้นก็ใช้ไม่ได้ ¹⁸ เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด ¹⁹ เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นกุสมมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง ²⁰ กล่าวไว้ว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’ ²¹ แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลาทุกเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัติเช่นเดียวกัน ²² และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

การเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระคริสต์

²³ เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น ²⁴ เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย ²⁵ พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตนเองเข้าไปด้วย ²⁶ มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้นำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา ²⁷ มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษาอันใด ²⁸ ดังนั้นพระคริสต์ได้ทรงถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สอง ปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดอันนั้น

พันธสัญญาเดิมสิ้นสุด

10 โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชาจนถึงที่สำเร็จไม่ได้ ² เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้คนมีสสารนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป ³ แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ ⁴ เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้ ⁵ ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์ ⁶ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย ⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)’ ⁸ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย” ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น ⁹ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์” พระองค์ทรงยกเสาระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่ ¹⁰ โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เรากำลังหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ¹¹ ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย ¹² ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ¹³ ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศักดิ์ของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ ¹⁴ เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์ ¹⁵ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า

พระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของคนที่เชื่อ

¹⁶ “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย ¹⁷ และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป” ¹⁸ ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป

พระคริสต์เป็นทางที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

¹⁹ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ²⁰ ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ ²¹ และครั้นเรามีมหาปุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ²² ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ ²³ ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เรากำลังหลายรับไว้ นั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ) ²⁴ และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำความดี ²⁵ ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

การปฏิเสธพระคริสต์และเครื่องบูชาอื่นๆ

²⁶ เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะมีเหลืออยู่เลย ²⁷ แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย ²⁸ คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา ²⁹ ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด ³⁰ เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส’ และได้ตรัสอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์’ ³¹ การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว ³² แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง ³³ บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น ³⁴ เพราะท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์ ³⁵ เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ ³⁶ ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา ³⁷ ‘เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาจะมาและจะไม่ทรงชักช้า ³⁸ แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มี ความพอใจในคนนั้นเลย’ ³⁹ แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

ความเชื่อได้แสดงออกโดยบุคคลแห่งความเชื่อ

11 บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง ² โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง ³ โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

อาเบล

4 โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนี้ แม้ว่าอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่

เอโนค

5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า⁶ แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์

โนอาห์

7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

อับราฮัมและนางซาราห์

8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาญไม่ว่าจะไปทางไหน⁹ โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญาอันเหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบ ซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น¹⁰ เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น¹¹ โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ¹² เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากถูกดาวในท้องฟ้า และถูกเบ็ดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย¹³ บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างดาวและเป็นผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก¹⁴ เพราะคนที่พุดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา¹⁵ และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้¹⁶ แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว¹⁷ โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา¹⁸ คือบุตรที่มีพระดำรัสไว้ว่า 'เขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค'¹⁹ ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

อิสอัคและยาโคบ

20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหลังนั้น²¹ โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้มีสภาราชการที่คำอวยบัพหว่าไม้เท้าของท่าน

โยเซฟ

22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการศึกษาที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

โมเสสและบิดามารดาของท่าน

23 โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้ออกลูกคำสั่งของกษัตริย์นั้น²⁴ โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์²⁵ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง²⁶ ท่านถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าค้ำประกันภัยในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น²⁷ โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา²⁸ โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือดเพื่อมิให้อองคพิษฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้²⁹ โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด

ชาวอิสราเอลที่เมืองเยรีโค ราหับหญิงแพศยา

30 โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง³¹ โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

ตัวอย่างอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อของพวกมหาบุรุษ

32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาร์ ดาวิด และซาบูล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย³³ โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยชนะเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำกรณชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต³⁴ ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้

ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป³⁵ พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกรบกวน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับความเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า³⁶ บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย³⁷ บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกลี้อย่างเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัญจรไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคียดเข็ญ³⁸ (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพาเนอร์ไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง³⁹ คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้⁴⁰ ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร

12 เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราถึงของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม² หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

การติสอนของพระเจ้า

³ ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการตีเทียบนิทานแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป⁴ ท่านทั้งหลายยังไม่ได้รับสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก⁵ และท่านได้ลืมน้ำคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า ‘บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงตีเทียบท่านนั้น⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนตีผู้นั้น’⁷ ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการติสอนพระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง⁸ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ⁹ อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ติสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงบนอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเรียกชีวิตมิใช่หรือ¹⁰ เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นติสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์¹¹ ดังนั้นการติสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง¹² เพราะเหตุนี้ จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น¹³ และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้งอจะมิได้กำเริบขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ¹⁴ จงอุตส่าห์ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใบบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁵ และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมกลินไป

คำเตือนถึงผู้ปฏิเสธพระคริสต์

¹⁶ และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว¹⁷ เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

การประชุมใหญ่ของผู้ที่รอดทั้งหมด

¹⁸ ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้โหมไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มืดมืด และถึงที่ลมพายุ¹⁹ และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก²⁰ (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้ นั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า “แต่แต่สัตว์ถ้าแตะต้องภูเขานั้นก็ต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย”²¹ สิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเองก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น”)²² แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้²³ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่ออารักไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว²⁴ และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรหมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล

จงอย่าเพิกเฉยต่อการที่พระเจ้าทรงเรียก

²⁵ จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้ฟังโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้ฟังโทษมากยิ่งขึ้นกว่านั้นอีก²⁶ พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า “อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย”²⁷ และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า “อีกครั้งหนึ่ง” นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่²⁸ เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง²⁹ เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

คำสั่งฉันพี่น้อง

13 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป² อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว³ จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึกถึง

คนทั้งหลายที่ถูกเคี้ยวเข็ญ เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย ⁴ การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา ⁵ ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” ⁶ เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’ ⁷ ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา ⁸ พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาเวลานี้ และเวลานี้ และต่อไปเป็นนิรันดกาล ⁹ อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย

การยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์

¹⁰ เรามีแก่นบูชาแก่นหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลาอันไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแก่นนั้นได้ ¹¹ เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาปุโรหิตได้อาเสียดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย ¹² เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ¹³ เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์ ¹⁴ เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า

คำเตือนให้ยอมอยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง

¹⁵ เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์ ¹⁶ แต่อย่าลืมนะที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ¹⁷ ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่ต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ท่าตานั้นก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

คำอ้อลา

¹⁸ จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง ¹⁹ และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว ²⁰ บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น ²¹ ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดย์ เอเมน ²² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพื่อยังไม่ลืมคำเท่านั้น ²³ ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ก็โมธิน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา ²⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ²⁵ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี]

ยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปีค.ศ. 45 ถึงคริสเตียนชาวยิวที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ 12:1-2) แต่อาจจะเป็น “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กจ 1:19) ซึ่งได้พูดถึงยากอบในมัทธิว 13:55 พร้อมกับโยเสส ซีโมน และยูดาหรือยูดาซึ่งเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยูดา ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรึษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ 15:2, 13-21) ท่านได้รับเชื้อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนกางเขน (ยน 7:5) หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพฤติ ความบาปของลิ้น และการรักษาให้หายจากโรคโดยการอธิษฐาน

คุณค่าของการทดลองและการทูลขอสติปัญญา

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น ² พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น ³ เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้นทำให้เกิดความเพียร ⁴ และจงให้ความเพียรนั้นกระทำจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย ⁵ ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงตำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น ⁶ แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา ⁷ ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย ⁸ คนสองใจเป็นคนไม่มีมั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น ⁹ ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา ¹⁰ และคนมั่งมีก็จงชื่นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่องลัดไปดุจดอกหญ้า ¹¹ เพราะกันที่ที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย ¹² ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สุกในการทดลอง เพราะเมื่อปรารถนาว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด แต่เราจะค้นหาของตัวเราเองที่ล่อลวงเรา

¹³ เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า “พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง” เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย ¹⁴ แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อค้นหาของตนเองชักนำให้กระทำผิด แล้วตัวก็กระทำตาม ¹⁵ ครั้นค้นหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย ¹⁶ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดเลย ¹⁷ ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง ¹⁸ พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น ¹⁹ ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ ²⁰ เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างพระเจ้า ²¹ เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษดื่น และจงโน้มใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ประพฤติตามพระวจนะ

²² แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง ²³ เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา ²⁴ ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร ²⁵ ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะได้รับความสุขในการของตน

ความเชื่อแท้

²⁶ ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมีได้เหนียวรั้งลิ้นของตนไว้ แต่ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ ²⁷ การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์โรมลันติดต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลภ

ความรักแท้ก็ปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง

2 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงส่งาราศินั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน ² เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขอมช่อเข้ามาด้วย ³ และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชิญท่านนั่งที่นี้ในอันดีเถิด” และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “แคงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งแทมที่รองเท้าของเราเถิด” ⁴ พวกท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัย

ด้วยใจชั่วหรือ ⁵ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ ⁶ แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล ⁷ ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน ⁸ ถ้าท่านทั้งหลายกระทำสำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคำภีร์ที่ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่ ⁹ แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคนท่านก็กระทำความบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว ¹⁰ เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด ¹¹ ตัวอย่างพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา’ ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า ‘อย่าฆ่าคน’ แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีผิวเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ ¹² ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ ¹³ เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาต่อย่อมจะได้รับการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาต่อย่อมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

¹⁴ พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ ¹⁵ ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน ¹⁶ และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า “เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด” และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า ¹⁷ ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำ ก็ตายโดยลำพังแล้ว ¹⁸ แต่คงมีผู้ค้านว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการกระทำของข้าพเจ้า ¹⁹ ท่านเชื่อว่ามิใช่พระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ต่ออยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น ²⁰ โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจรรู้หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

ตัวอย่างของอับราฮัมและราหับ

²¹ เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการกระทำมิใช่หรือ ²² ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกิจร่วมกับกิจการกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ ²³ และพระคำภีร์ก็สำเร็จที่ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ และท่านได้ชื่อว่า เป็น ‘สหายของพระเจ้า’ ²⁴ ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมีไม่ใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว ²⁵ เช่นเดียวกับราหับหญิงแพศยาที่ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น ²⁶ เพราะภายหลังปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

ความชั่วร้ายของลิ้น

3 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น ² เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย ³ ดูเถิด เราเอาเหล็กบึงเขียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เรา ก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว ⁴ จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามไถนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน ⁵ เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด ⁶ และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก ⁷ เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว ⁸ แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย ⁹ เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็แข่งด่ามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า ¹⁰ คำสรรเสริญและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹¹ บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ ¹² พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้น้ำเค็มและน้ำจืดได้ ¹³ ในพวกท่าน ผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา ¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง ¹⁵ ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจฉานตัณหา และเป็นเช่นปีศาจ ¹⁶ เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง ¹⁷ แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุขภาพ และว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีมีความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด ¹⁸ และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข

ตำหนิการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

4 อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคะตัณหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน ² ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลกแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ³ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน ⁴ ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า ⁵ ท่านคิดว่าพระคำภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า ‘พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง’ ⁶ แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หึงหวงองหงอ แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม’ ⁷ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมถ่อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน ⁸ จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ ⁹ จงเป็นทุกขโศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของท่านกลับกลายเป็น

การคร่ำครวญ และความปีติยินดีของคุณกลับกลายเป็นความเศร้าสลด ¹⁰ ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกยู่ท่านขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน ¹² มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

¹³ ดูก่อน ท่านที่พูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร” ¹⁴ แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป ¹⁵ ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะใช้ชีวิตอยู่ และจะกระทำการนี้หรือสิ่งนั้น” ¹⁶ แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยืนดีในการโอ้อวดของตน ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น ¹⁷ เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

ตักเตือนคนมั่งมี

5 ดูก่อน ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน ² ทรัพย์สินสมบัติของท่านก็พุงไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ³ ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดุจไฟ ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย ⁴ ดูก่อน ค่าจ้างของคนที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้ถือโทษไว้ นั่น ก็ร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องข้าวนั้น ได้กราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว ⁵ ท่านมี ชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร ⁶ ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

จงคอยทำการเสด็จกลับมา

⁷ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูก่อน ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียงคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู ⁸ ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จวนจะถึงอยู่แล้ว ⁹ พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นเคืองใจต่อกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา ดูก่อน องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว ¹⁰ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹¹ ดูก่อน เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้ยืนเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

¹² พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิเสธ ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยอ้างปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ ¹³ มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือจงให้ผู้ใดอธิษฐาน มีผู้ใดร่ำเรงยินดีหรือ จงให้ผู้ใดร้องเพลงสรรเสริญ ¹⁴ มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้ใดเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁵ และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาป ก็จงทรงโปรดอภัยให้แก่เขา ¹⁶ ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล ¹⁷ ท่านเอเสยาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน ¹⁸ และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่งและฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่างๆ ¹⁹ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้ ²⁰ จงให้ผู้ใดรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

1 เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค.ศ. 60 และ 70 จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น “อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต” (กท 2:7-8) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีซและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้ จากนั้น (5:13) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้อยู่ในทั้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 270 ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรมจนกระทั่งยอห์น ได้ใช้เป็นคำเปรียบเทียบกับหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก 30 ปีต่อมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์นอกว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรมแต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ 16 เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลายคนซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนที่เขาไปถึงที่นั่น (กท 28:16-24) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน 2 ทิโมธี 4:11 เปาโลเขียนว่า “ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า”

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน 1:41-42) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อและท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น “ศิลา” ที่มั่นคงและไม่ได้อิงคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า “หินเล็กๆ” ที่ไม่มั่นคง (1 คร 3:11)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่งมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆ ให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ถึงคริสเตียนชนชาติยิวในหลายแคว้น

1 เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย ² ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงหน้าไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนอบน้อมเชื่อฟัง และให้การประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย ³ จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ ⁴ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ⁵ ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกรับเลือกของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอดซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย ⁶ ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกลดลงต่างๆ ⁷ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปไม่ได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อจะถูกทดลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ ⁸ พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี ⁹ แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

ความหวังของพวกศาสนาดพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ในอดีต

¹⁰ พวกศาสนาดพยากรณ์ก็ได้จุดสำหับค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย ¹¹ เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงมองไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง ¹² ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสนาดพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ที่ล่วงไป ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

คำเตือนให้เป็นคนบริสุทธิ์

¹³ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ ¹⁴ ดุจดั่งเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน ¹⁵ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์อันใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยอันนั้น ¹⁶ ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์’ ¹⁷ และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้ ¹⁸ ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไล่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไล่ไว้ด้วยสิ่งซึ่งเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง ¹⁹ แต่ทรงไล่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย ²⁰ แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย ²¹ เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้พ้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า ²² ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใจจริง ²³ ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่

จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวอนของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์²⁴ เพราะว่า ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป²⁵ แต่พระวอนขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดร์’ พระวอนนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

2 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย² เช่นเดียวกับการกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวอน เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น³ หากว่าท่านได้ซึมซับแล้ว วจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา⁴ จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่พระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ

คริสเตียนเป็นศิลาอันมีชีวิต

⁵ และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิตที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์⁶ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาบุษบกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย’⁷ เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาบุษบกแล้ว’⁸ และ ‘เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ’ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวอน ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย⁹ แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์¹⁰ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว¹¹ พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างดาวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากต้นหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ¹² จงให้การประพฤติดังของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาคติเทียบท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา

จงเชื่อฟังผู้ปกครองและกฎหมายของประเทศ

¹³ ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้เป็นนั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง¹⁴ หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี¹⁵ เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่งมของคนโง่งมเวลาให้สงบด้วยการประพฤติดี¹⁶ จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที่ยกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า¹⁷ จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์¹⁸ ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย¹⁹ เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวิญญูญิตชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ²⁰ ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชื่อนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า²¹ ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์²² พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุบายในโอษฐ์ของพระองค์เลย²³ เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม²⁴ พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย²⁵ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

การปฏิบัติต่อกันและกันของสามีและภรรยา

3 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวอน แต่ความประพฤติของภรรยาที่อาจจูงใจเขาได้โดยไม่ต้องใช้พระวอนนั้น² คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบด้วยความยำเกรง³ การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม⁴ แต่จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า⁵ บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน⁶ เช่นนางซาราห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มี ความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง⁷ ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภรรยาที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นผู้รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

จงใส่ใจประพฤติกการดี

⁸ ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ⁹ อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรึงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้ดีว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก¹⁰ เพราะว่า ‘ผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับสิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง’¹¹ ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น¹² เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพิทศขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อผู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว¹³ ถ้าท่านทั้งหลายใส่ใจประพฤติกการดี ใครผู้ใดจะทำการร้ายท่านได้¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการณ์ชอบธรรม

ท่านก็เป็นสุข อย่างล้นคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย ¹⁵ แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง ¹⁶ มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทักทายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาก็ใส่ร้ายการประพฤติของท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย ¹⁷ เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว

พระคริสต์โดยเดชพระวิญญาณได้เทศนาแก่วิญญาณในที่คุมขัง

¹⁸ ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกับก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ ¹⁹ และโดยพระวิญญาณเช่นกับ พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่ ²⁰ ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน ²¹ เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาที่เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยขำระสาคีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย ²² พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

หน้าที่ของคริสเตียน

4 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว ² เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ³ ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่ดีกว่าชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าอึ้ง เสาอะอะจะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย และการไหว้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด ⁴ เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน ⁵ คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ⁶ ด้วยเหตุนี้เอง ข่าวประเสริฐจึงได้ประกาศแก่คนทั้งปวงที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ ⁷ แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงเกียรติยศซึ่งมีในตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน ⁸ ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปิดความผิดไว้มากหลาย ⁹ ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่มัน ¹⁰ ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า ¹¹ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามคำสั่งซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและโอสรรธานูภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

ผู้เชื่อจงอย่าท้อใจ

¹² ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน ¹³ แต่ที่ท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย ¹⁴ ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ ¹⁵ แต่อย่าทำให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับธุระของคนอื่น ¹⁶ แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนี้ ¹⁷ ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร ¹⁸ และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้ อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน ¹⁹ เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ด้วยการประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

จงเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์

5 ข้าพเจ้าจึงเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกับ และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะปรากฏภายหลังด้วย ² จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม ³ และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น ⁴ และเมื่อพระเจ้าผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่สว่างไสวไม่ได้เลย ⁵ ในทำนองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้อันเหล่านั้นที่ถือตัวจองหงอน แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง ⁶ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร ⁷ จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย ⁸ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระวังไว้ให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆดุสิตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ ⁹ จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ถือว่าความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน ¹⁰ และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าไปในสง่าราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่หน้อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐาน

มั่นคง ¹¹ ขอสง่าราศีและโอศวรรยานุภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน ¹² ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเตือนสติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น ¹³ คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ¹⁴ จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

2 เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนที่พระองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (1:16-18) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียน้อย ในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (1:14) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เขามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวังและขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากการเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ 15:7 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเปโตรได้กลับมากรุงเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร จดหมายฉบับนี้พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

จงเพิ่มพูนขึ้นจนเกิดผลในความรู้แห่งพระคริสต์

1 ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย ² ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของเรา ³ ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม ⁴ ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตัณหา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ ⁵ เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม ⁶ เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้ เอาความอดทนเพิ่มความเหนียวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน ⁷ เอาความรักอันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักอันพี่น้อง ⁸ เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁹ เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และล้มไปว่าตนได้รับการชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว ¹⁰ เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยังอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย ¹¹ ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹² เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ¹³ ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลานี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ ¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

คำพยานอันหนักแน่นของเปโตร

¹⁵ ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ¹⁶ เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอำนาจของพระองค์ด้วยตาของเราเอง ¹⁷ เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก” ¹⁸ และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น ¹⁹ และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประกายที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย ²⁰ จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ²¹ ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

ผู้พยากรณ์เท็จและผู้หลอกลวง

2 แต่ว่ามีผู้พยากรณ์เท็จท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มออกทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธร่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง ² จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย ³ และด้วยความโลภเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำคำไรจากท่านทั้งหลาย การลวงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เป็นซ้ำ และความหายนะของเขาก็จะไม่หลบลี้หายไป ⁴ เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกกบฏสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาลงไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด คุณไวจงกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา ⁵ และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครึ่งโบริราล แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคุณธรรม ⁶ และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นเถ้าถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว ⁷ และได้ทรงช่วยโลกผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติกองของคนที่ชั่วเหล่านั้น ⁸ (ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่

ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห็นและได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวันๆ เพราะการประพฤติชั่วของคนเหล่านั้น) ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคนธรรมไว้จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา

สัญลักษณ์บางอย่างของผู้พยากรณ์เท็จ

¹⁰ โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตัณหาแห่งความโสโครก และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้ทะนงตนและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะกสะก้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มีบรรดาศักดิ์ ¹¹ แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ ¹² แต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง ¹³ และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขาต่างพร้อยและมสกิน และประพฤติการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงรวมกับท่านทั้งหลาย ¹⁴ เขาเต็มใจด้วยความปราถนาแห่งการล่องประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มิจัดใจไม่มั่นคง เขามีใจชินกับการโลก เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง ¹⁵ เขาสะละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาโลอัมบุตรชายเมโธร์ ผู้ที่ชอบบำเหน็จแห่งการอธรรม ¹⁶ แต่บาโลอัมก็มิได้ถูกตี เพราะการที่เขาได้กระทำความชั่วช้านั้น ลาไ้ตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของศาสตพยากรณ์คนนั้น ¹⁷ คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดทึบไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้นเป็นนิตย์ ¹⁸ เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปราถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติผิด ¹⁹ เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

ความหน้าซื่อใจคดของผู้สอนเท็จ

²⁰ เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขารู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเียงข้างและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น ²¹ เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขา ²² พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาสิตซึ่งเป็นความจริงว่า “สุขับได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก”

3 บัดนี้ พวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก ² เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกศาสตพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด

คำเตือนเกี่ยวกับผู้เยาะเย้ยการเสด็จกลับมา

³ จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปราถนาชั่วของตน ⁴ และจะถามว่า “คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่องไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” ⁵ เพราะว่าเขาแกล้งลืมข้อนี้เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสะวรรคได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำ และท่ามกลางน้ำ ⁶ โดยเหตุเหล่านี้ พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น ⁷ แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกก็อยู่เดี่ยวนั้น พระองค์ทรงเก็บน้ำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวินพิณาศแห่งบรรดาคคนอธรรม ⁸ แต่พวกที่รัก อย่าลืมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงเดือยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปราถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

¹⁰ แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่องเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย ¹¹ เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า ¹² คอยทำและเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง ¹³ แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่ ¹⁴ เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตสาห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ ¹⁵ และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลอัครทูตที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วยตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น ¹⁶ เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพินาศ ¹⁷ เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จงระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำความผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน ¹⁸ แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้อย่างกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สง่าราศีจะมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

1 ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าอัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ก็เหมือนกับการใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปีค.ศ. 85 หรือ 90 จากเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที่อาศัยของยอห์น จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (5:13)

คำพยานส่วนตัวของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์

1 ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวา-
กะแห่งชีวิต ² (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับ
พระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)

การมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรนำมาซึ่งความยินดีอันเต็มเปี่ยม

³ ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ดำเนินชีวิตตามความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสาม-
ัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ⁴ และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะ
ได้เต็มเปี่ยม

บาปที่ไม่ได้สารภาพและชำระเสียก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

⁵ แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระ-
องค์เลย ⁶ ถ้าเราเชื่อว่าเราสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็คือพวดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง ⁷ แต่
ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซู
คริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ⁸ ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็คือหลอกตัวเอง และความจริงไม่
ได้อยู่ในเราเลย

พระสัญญาเกี่ยวกับการสารภาพบาป

⁹ ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรม
ทั้งสิ้น ¹⁰ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มิได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเรา

2 ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มิพระองค์ผู้
ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น ² และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย
เพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษยทั้งปวงในโลกด้วย ³ เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือ
ถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ ⁴ คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพวด
มุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย ⁵ แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง
ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ ⁶ ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำ-
เนินนั้นด้วย ⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่ม-
แรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว ⁸ อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย
และข้อความนั้นก็เป็นความจริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแก่ทั้งสองอยู่ ⁹ ผู้
ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ ¹⁰ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความ
สว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย ¹¹ แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าตนกำลังไป
ทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว ¹² ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของ
ท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ¹³ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้-
จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชียชนะแก่
มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา ¹⁴ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพ-
เจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียน
จดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชียชนะแก่มารร้ายแล้ว

อย่ารักโลก

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น 16 เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก 17 และโลกกับสิ่งยั่วชวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

คริสเตียนปลอมจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

18 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว 19 เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่ 20 ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง 21 ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำสอนไม่ได้มาจากความจริงเลย 22 ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นผู้ปฏิเสธต่อพระคริสต์ 23 ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย 24 เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย 25 นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดร์นั่นเอง 26 ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่อลวงท่าน 27 แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าท่านเหล่านั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น 28 และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีมลทินอะไรเพราะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา 29 ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้า

3 จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลายก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ 2 ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น 3 และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์ 4 ผู้ใดที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ 5 ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

จงระวัง “มนุษย์เฝ้า” ที่ยังคงทำบาปอยู่

6 คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำความบาป ผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่รู้จักพระองค์ 7 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม 8 ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย 9 ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า 10 ดังนี้แหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่ได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน

11 นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน 12 อย่าเป็นเหมือนคางคกที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ขำน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงขำน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม 13 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน 14 เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความตาย 15 ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย 16 ดังนี้แหละจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรที่จะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง 17 แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจืดใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ 18 ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

จะมีความมั่นใจในการอธิษฐานได้อย่างไร

19 และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ 20 เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง 21 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า 22 และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาระเบียบของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 23 และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว 24 และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ใน

พระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

จงพิสูจนวิญญานทั้งหลาย

4 ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญานเสียทุกๆวิญญาน แต่จงพิสูจนวิญญานเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก ² โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญานทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญานนั้นก็มาจากพระเจ้า ³ และวิญญานทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญานนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญานนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว ⁴ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้ซึ่งอยู่ในโลก ⁵ เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา ⁶ เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้านั้นก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้านั้นก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญานแห่งความจริงและวิญญานแห่งความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

⁷ ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ⁸ ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ⁹ โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น ¹⁰ ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา ¹¹ ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย ¹² ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา ¹³ ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา ¹⁴ และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก ¹⁵ ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า ¹⁶ เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น ¹⁷ ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ ¹⁸ ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้จัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกขกรรม และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ ¹⁹ เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ²⁰ ถ้าผู้ใดว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ ²¹ พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นมีชัยชนะแก่โลก

5 ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย ² เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า ³ เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ ⁴ ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง ⁵ ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ⁶ นี้แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง ⁷ เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาจา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน ⁸ มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน ⁹ ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้านั้นก็ยิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ¹⁰ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขาไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์

¹¹ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ¹² ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต ¹³ ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า ¹⁴ และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราถูกละทิ้งไปตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา ¹⁵ และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราถูกละทิ้งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับตามที่เรากูลขอจากพระองค์นั้น ¹⁶ ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงกูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ทำให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น ¹⁷ การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี ¹⁸ เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่กระทำการบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นจะระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย ¹⁹ เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสี่คนอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว ²⁰ และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี้แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์ ²¹ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน

2 ยอห์น

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสั้นๆจากอัครสาวกยอห์นไปถึง “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้” ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เราทราบว่าเราควรประพฤติอย่างไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ดีความรอด และคนเหล่านั้นไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ความจริงควบคู่กับความรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมีใช้แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย ² เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์ ³ ขอพระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก ⁴ ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา ⁵ และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขออวยพรท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน ⁶ และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะดำเนินตาม

อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระโอวาท

⁷ เพราะว่ามิใช่ผู้ล่องลอยเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลอยและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ⁸ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ⁹ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ¹⁰ ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย ¹¹ เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น ¹² ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากจะเขียนด้วยกระดาษและน้ำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม ¹³ บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ฝากความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

3 ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์นไปถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของคริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ 2 และ 3 นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอซุเบียสเข้าใจว่ายอห์นได้เขียนฉบับที่ 2 และ 3 หลังจากที่เขาได้รับการปล่อยจากเกาะปัทมอส ซึ่งหลังจากที่เขาได้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว ฉบับนี้ได้ยกย่องกายอัสสำหรับการประพฤติแบบคริสเตียนของเขาได้เตือนเขาถึงเรื่องดีโอเตรเฟส (ซึ่งเป็นผู้สอนผิดและผู้ลวงคนอื่น) และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส

จดหมายถึงกายอัสผู้เป็นที่รัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น ² ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำเริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่ดีวิญญานของท่านจำเริญอยู่นั้น ³ เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น ⁴ ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง

การต้อนรับและช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า

⁵ ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำการสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำการอย่างสัตย์ซื่อ ⁶ เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี ⁷ เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย ⁸ ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง

คำเตือนต่อดีโอเตรเฟส

⁹ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่ ¹⁰ เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงคร้าย และเท่านั้นก็ยังไม่สาแก่ใจ เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหน้าข้าพเจ้ายังคิดกับคนที่ใคร่จะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย ¹¹ ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำความดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

คำสรรเสริญสำหรับเดเมตรีอัส

¹² เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ไซแล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง ¹³ ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา ¹⁴ แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็วๆ นี้ และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขของมีแก่ท่าน บรรดาสหของเรากล่าวคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหแต่ละคนตามชื่อของเขานั้น

ยูดาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยูดาสซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า “ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์” ยูดาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ 2 ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ” โดยเตือนเขาว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคนบาปไว้จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคคนที่กล่าวคำว้าวและ “คนเพื่อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้นือหนึ่งเป็นมลทิน” ยูดาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค 1000 ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลานั้น

คำนำ

1 ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน คนทั้งหลายที่ทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และที่ทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และที่ทรงเรียกไว้แล้ว ² ขอบพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรักจงเพิ่มทวียิ่งขึ้นแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำเตือนให้คริสเตียนต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ

³ ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่วิสุทธิชนแล้ว ⁴ เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเล็งไว้ล่วงหน้ามานานแล้วว่าจะได้รับการพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นการกระทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ตัวอย่างของความชั่วร้ายที่ต้องรับการพิพากษาลงโทษ

⁵ ถึงแม้ว่าท่านเคยรู้เรื่องเหล่านี้มาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดช่วยให้พลไพร่นั้นรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย ⁶ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจองจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่ที่มีแดนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น ⁷ เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้น ที่ได้หลงตัวไปกับการผิดประเวณี และมัวเมาในกามวิตถาร ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนิรันดร์

ผู้สอนเทียมเท็จ

⁸ เช่นเดียวกัน คนเพื่อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้นือหนึ่งเป็นมลทิน ดูหมิ่นผู้มีอำนาจ และพุดจาให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ ⁹ ฝ่ายอัครทูตเปโตรกับยาคอบ ครั้นเมื่อท่านได้เถียงกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเย้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด” ¹⁰ แต่ว่าคนเหล่านี้พุดให้ร้ายถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก แต่ได้กระทำตามสิ่งที่ตนเองรู้จักตามสัญชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด เขาได้กระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไปด้วยการนั้น ¹¹ 5-บัตต้องมีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของคาอิน และได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของบาโลอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์ ¹² คนเหล่านี้เป็นรอยต่างในการประชุมเลี้ยงผู้รักของท่านทั้งหลาย ขณะเขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เขาเป็นเมฆที่ปราศจากน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้งไปจึงไม่มีผลอยู่เลย และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทิ้งราก ¹³ เป็นคลื่นที่บ้าคลั่งในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดมิดตลอดกาล ¹⁴ เอโนคคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น ¹⁵ เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุกคนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้ำทั้งหมดที่ทุกคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” ¹⁶ คนเหล่านี้มักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทะนา เป็นคนดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน ¹⁷ แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้ ¹⁸ คือว่า พวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า “ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ยบังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัว” ¹⁹ คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมาและประพฤติตัวตามโลภวิสัย และปราศจากพระวิญญาณ

ทรงบัญชาให้อธิษฐานและเป็นพยาน

²⁰ แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์
²¹ จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ต่อพระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ ²² และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน ²³ และจงช่วยคนอื่นๆ ให้รอดโดยความกลัวด้วยการดูดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เประเปื้อนด้วยเนื้อหนังเลือด ²⁴ บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้มลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น ²⁵ สง่าราศี พระอาณูภาพ การครอบครอง และศักดานุภาพจงมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิตย์ เอเมน

หนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้นและลงท้ายว่า ผู้ที่อ่านและประพฤติ ตามคำสั่งสอนที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะได้รับพระพร อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:4) ในปีค.ศ. 95 ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปัทมอส (1:9) “วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์” นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักรทั้ง 7 แห่งโดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะว่าคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ ในหนังสือวิวรณ์คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้นก็ เป็นสำหรับสมัยนั้น (1:11) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็เป็นสำหรับอนาคต “เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า” (1:19) คำสั่งสอนสำหรับ คริสตจักรทั้ง 7 นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ 2 และ 3 ก็เป็นสำหรับคริสตจักรในเวลานั้นเอง คือคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบกับเวลา 7 สมัย ของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ) เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่า พระองค์จะกลับมาอย่างขโมย และเราควรคอยทำการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดนั้นก็จะต้องผิดไป (มธ 24:36; มก 13:32-37) และคำ ตรัสที่ว่า “ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์” (จอ 1:7) ก็จะผิดไปเช่นกัน แต่ละ คนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เราควรจะพยายามตีความหมายของหนังสือวิวรณ์นี้อย่างตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ติดตามพระคริสต์และผู้พยากรณ์ เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง หรือ 42 เดือน และการที่ผู้ติดตามพระคริสต์จะเป็นผู้นำของโลกและต้องการให้ทุกคน นบัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระเยซูพร้อมด้วยสง่าราศี การสง- ครามที่อาร์มาเกดโดน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้เป็นเวลา 1000 ปี บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษาครั้งสุดท้าย ต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะประสบความสุขนิรันดร์ กับพระเจ้าและพระคริสต์ (22:18-19) หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์

วิวรณ์ของพระคริสต์ต่อยอห์น

1 วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์² ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น³ ขอความสุขขจรมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

เขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย

4 ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญูณาทิ้งเจ็ดที่อยู่ในหน้าพระที่นั่งของพระองค์⁵ และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ไต่พ้นจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์⁶ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและไถ่บาปจะมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

คำนั้นมายังคริสตจักรทั้งหลาย

7 ‘ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แวงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห่ เพราะพระองค์’ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่ เดี่ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด”⁹ ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อน ร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวจนะ ของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์¹⁰ พระวิญญูณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยิน พระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร¹¹ ตรัสว่า “เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่าน ได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสมอร์นา เมืองเปอร์กา มัม เมืองธียาตรา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย”¹² ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้น เหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคนประทับทงคำเจ็ดคน¹³ และในท่ามกลางคนประทับทั้งเจ็ดคนนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระ- องค์คร่อมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ¹⁴ พระเศียรและพระเศียรของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง¹⁵ พระบาทของพระองค์ดุจทองคำอันบริสุทธิ์งาม ราวกับว่าได้ถูกล้อมในเตาไฟ พระสุรเสียงของ พระองค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย¹⁶ พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออก มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์ของพระองค์ดุจดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธานุภาพของพระองค์¹⁷ เมื่อข้าพเจ้าได้เห็น พระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัส

แก่ข้าพเจ้าว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ¹⁸ และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนครและแห่งความตาย

ยอห์นเขียนถึงอนาคตกาล

¹⁹ จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย ²⁰ ส่วนความลึกกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันทึบที่กองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันทึบเจ็ดคันทึบซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด”

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

2 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันทึบที่กองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า ² เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหน็ดเหนื่อยและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อกรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา ³ เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหน็ดเหนื่อยเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีใต้อันธนูไป ⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่า เจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า ⁵ เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะยกคันทึบที่ปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่ ⁶ แต่พวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่า เจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาสนิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน ⁷ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า’

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองสมเมอร์นา

⁸ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมเมอร์นาว่า ‘พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า ⁹ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่เจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน ¹⁰ อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลงใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า ¹¹ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย’

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กาัม

¹² จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กาัมว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า ¹³ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่คุณเป็นผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกข่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่ ¹⁴ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้นางฮิราเอลสะดูด คือให้เขากินของที่ไต่บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี ¹⁵ และมีพวกเจ้าบางคนก็ถือคำสอนของพวกนิโคเลาสนิยมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง ¹⁶ จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรับมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา ¹⁷ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้กินขาวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น’

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทிர่า

¹⁸ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทிர่า ว่า ‘พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ได้ตรัสดังนี้ว่า ¹⁹ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบื้องปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบื้องต้น ²⁰ แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หยิ่งชื้อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว ²¹ เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย ²² ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้พญากับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน ²³ เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นผู้พิพากษาจริงใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับงานของเจ้า ²⁴ สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลื่ออยู่ที่เมืองธียาทிர่า ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เราเรียกว่า ความล้าลึกของซาตานนั้น เราขอร้องว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า ²⁵ แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา ²⁶ ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด ‘เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ ²⁷ และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา ²⁸ และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น ²⁹ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด’”

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีส

3 “จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาราเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ายังมีชีวิตอยู่ แต่เจ้าได้ตายเสียแล้ว ² เจ้าจงระแวงระวังให้ดี และกระตุ้นส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า ³ เหตุฉะนั้น จงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้”

เราจะมีพวกเขาเมื่อไร ⁴ แต่ก็มิพวกเขาสองสามชื่อที่เมืองซาร์ดีสที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว ⁵ ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ⁶ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด'

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

⁷ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า 'พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาววิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า ⁸ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รักษาคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา ⁹ ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของชาตานที่พูดมุสาว่าเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเขา ¹⁰ เพราะเหตุเจ้าได้รักษาคำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนที่ปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก ¹¹ ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้ ¹² ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสนาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้นด้วย ¹³ ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด'

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย

¹⁴ จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า ¹⁵ เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน ¹⁶ ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา ¹⁷ เพราะเจ้าพูดว่า "เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย" เจ้าไม่รู้ว่าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนน่าสงเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ ¹⁸ เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ ¹⁹ เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและติสสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

พระคริสต์ทรงเคาะประตูใจของแต่ละคน

²⁰ ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา ²¹ ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรานั่งกับเขาแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ ²² ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด''

ยอห์นได้รับการสำแดงในสวรรค์

⁴ ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแตงว่า "จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหน้า" ² ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงงดใจข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น ³ และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

คำสรรเสริญของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่และสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนสวรรค์

⁴ และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ ⁵ มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประกายเจิดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ⁶ และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีเขาแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ⁷ สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกกอนกรีกกำลังบิน ⁸ สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสัตว์เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลย ว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสถาปนาอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสถาปนาอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา" ⁹ เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ¹⁰ ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฎออกวางตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า ¹¹ "โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิเดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์"

หนังสือแห่งภัยพิบัติทั้งเจ็ดที่ได้ประทับตราไว้

⁵ และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง ² และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก" ³ และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ ⁴ และข้าพเจ้าก็ร่ำไห้มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้

พระคริสต์ผู้ได้ทรงถูกตรึงเพื่อเป็นค่าไถ่

⁵ และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวูโส นั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าร้องไห้เลย ดูกิจการแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นบุตรของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้”

พระเมฆโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ยน 1:29, 36)

⁶ และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวูโส ดูกิจการ ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมฆโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกลองพระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก ⁷ และพระเมฆโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ⁸ เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้อาวูโส ยี่สิบสี่คนนั้นก็กรวดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมฆโปดก ทุกคนก็พิณเขาและถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง ⁹ และเขาก็ตกหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ “พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกลองพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า ¹⁰ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก”

ชีวิตทั้งมวลร้องสรรเสริญพระเจ้า

¹¹ แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิๆเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้อาวูโสทั้งหลายนั้น ¹² ร้องเสียงดังว่า “พระเมฆโปดกผู้ทรงถูกลองพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่เหมาะสมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพเกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี” ¹³ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า “ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดช จะมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมฆโปดกตลอดไปเป็นนิตย์” ¹⁴ และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า “เอเมน” และผู้อาวูโสยี่สิบสี่ก็กรวดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

ตราประทับดวงแรก (มีชัยแก่โลก)

6 เมื่อพระเมฆโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่ตัวนั้นร้องดุจเสียงฟ้าร้องว่า “มาดูเถิด” ² ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นคือธนู และได้รับมงกุฎ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงที่สอง (สงคราม)

³ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า “มาดูเถิด” ⁴ และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดง ผู้ที่ขี่มันนั้นได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ตราประทับดวงที่สาม (ความอดอยาก)

⁵ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามร้องว่า “มาดูเถิด” แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นคือตราชู ⁶ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า “ข้าวสาสิราคะนานละหนึ่งเดนาเรียน ข้าวบาร์เลย์สามกะบานต่อหนึ่งเดนาเรียน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น”

ตราประทับดวงที่สี่ (ความตายอันน่ากลัวของประชากรหนึ่งในสี่)

⁷ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า “มาดูเถิด” ⁸ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีเข้ยตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้ มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ตราประทับดวงที่ห้า (เสียงร้องจากดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา)

⁹ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวจนะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือ ¹⁰ เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก” ¹¹ แล้วพระองค์ทรงปรานีเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขา นั้นจะครบจำนวน

ตราประทับดวงที่หก (ความโกลาหลบนแผ่นดินโลกเหตุจากพระพิโรธ)

¹² เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูกิจการ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขบสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด ¹³ และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไปกับสุก ¹⁴ ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขา ม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม ¹⁵

แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และโหดหินตามภูเขา ¹⁶ พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและโหดหินว่า “จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิภพของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น” ¹⁷ เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า”

อิสราเอล **144,000** คนจาก **12** ตระกูลได้รับการประทับตรา

7 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใด ๆ ² แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น ³ ว่า “จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน” ⁴ และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน ⁵ ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ⁶ ผู้ที่มาจากตระกูลอาเชอร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ⁷ ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ⁸ ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน

การปรากฏของมวลชนที่ได้รับความรอดต่อหน้าพระที่นั่ง

⁹ ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษาคคนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพิภพพระเมษโปดก ¹⁰ คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า “ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก” ¹¹ และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวูโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็บงการหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า ¹² กล่าวว่า “เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปิญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิเดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน” ¹³ และคนหนึ่งเฝ้าพวกเขาเหล่านั้นถามข้าพเจ้าว่า “คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน” ¹⁴ ข้าพเจ้าตอบท่านว่า “ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว” ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า “คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เข็ญครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้าสีขาวสะอาด ¹⁵ เพราะเหตุนี้เขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่กับเขาเหล่านั้น ¹⁶ พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป ¹⁷ เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเสด็จดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น”

ตราประทับดวงที่เจ็ด (แต่ทั้งเจ็ดแห่งการพิพากษา)

8 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเข็ญก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง ² แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพิภพพระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานแต่เจ็ดคัน ³ และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตสวรรค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น ⁴ และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูตสวรรค์ผู้เบื้องพระพิภพของพระเจ้า ⁵ แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไฟทองคำไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟังร้อง ฟ้าแลและแผ่นดินไหว ⁶ และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแต่ทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

แต่ที่หนึ่ง (พืชพันธุ์แห่งแผ่นดินโลกถูกทำลายหนึ่งในสาม)

⁷ เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแต่ขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ต้นไม้ใหม่ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดไหม้ไปหมดสิ้น

แต่ที่สอง (สัตว์ทะเลถูกทำลายหนึ่งในสาม)

⁸ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแต่ขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลุกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน ⁹ สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

แต่ที่สาม (แม่น้ำและบ่อน้ำพุมีรสขมหนึ่งในสาม)

¹⁰ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแต่ขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลงจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย ¹¹ ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

แตรที่สี่ (ดวงต่างๆในท้องฟ้ามืดไปหนึ่งในสาม)

¹² เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน ¹³ แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า “วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแค่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว”

แตรที่ห้า (ภัยพิบัติจากเหตุที่ไม่มีกินเหว)

9 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงมาจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประกาศลูกกฤษฎีสำหรับเหตุที่ไม่มีกินเหวให้แก่ดาวดวงนั้น ² เมื่อเขาเปิดเหตุที่ไม่มีกินเหวนั้น ก็มีควันพุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น ³ มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประกาศอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก ⁴ และมีคำสั่งแก่น้ำไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น ⁵ และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้กรรมเขาห้าเดือน การกรรมนั้นเป็นการกรรมที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย ⁶ ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา ⁷ ตั๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์ ⁸ ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต ⁹ มันมีกับกรวงเหมือนกับกับกรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรูเข้ารบข้าศึก ¹⁰ มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กใน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน ¹¹ มันมีทูตแห่งเหตุที่ไม่มีกินเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบดโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิออน ¹² วิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไป แล้ว ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

แตรที่หก (มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าตาย)

¹³ เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงงอนนวมทั้งสี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ¹⁴ เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า “จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส” ¹⁵ ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน ¹⁶ และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือนับจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน ¹⁷ ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้า นั้น ก็มีกับกรวงสีฟ้า สีพลอยสีแดง และสีกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควันและกำมะถันพุ่งออกมาจากปากของมัน ¹⁸ มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปากของมัน ¹⁹ เพราะว่าฤทธิ์ของม้าที่นั่งอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงู และมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้ ²⁰ มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มิได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังมิได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชา ‘รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้’ ²¹ และเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆาตกรรม และการเวทมนตร์ การล่องประเวณี และการลักขโมย

ยอห์นได้รับหนังสือม้วนเล็กๆม้วนหนึ่ง

10 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ้งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ ² ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคล้อยอยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก ³ ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น ⁴ เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น” ⁵ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่บนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า ⁶ และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ได้ ‘ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น’ ว่า จะไม่มีการเนิ่นช้าอีกต่อไปแล้ว ⁷ แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความสลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสนาดพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ ⁸ และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า “จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นที่คล้อยอยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ที่บนทะเลและบนบกนั้น” ⁹ ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า “ขอหนังสือเล็กๆม้วนนั้นเถิด” ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า “เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง” ¹⁰ ข้าพเจ้ารับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม ¹¹ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์”

การวัดพระวิหารชั้นใน

11 ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้จ้อก่อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า “จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น” ² แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงใต้เท้าตลอดสี่สิบสองเดือน

คำพยากรณ์ของพยานทั้งสอง

³ และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน บุ่มห่มด้วยผ้ากระสอบ ⁴ พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้น และต้นประทีปสองต้นที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของแผ่นดินโลก ⁵ ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพุ่งออกจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้ ⁶ พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆ กระทบทั่วโลก ก็จริงก็ได้ตามความปรารถนาของเขา ⁷ และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย ⁸ และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่าเมืองโสโดมและอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรารุกตรึงด้วย ⁹ คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่อุโมงค์เลย ¹⁰ คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทราบคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก” ¹¹ เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปรานแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก ¹² คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า “จงขึ้นมาที่นี่เถิด” และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่

¹³ และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ ¹⁴ วัตถุประสงค์ที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วัตถุประสงค์ที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ

แต่ที่เจ็ด (การประกาศถึงชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระคริสต์)

¹⁵ และกุตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆ เสียงกล่าวขึ้นดังๆ ในสวรรค์ว่า “ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์” ¹⁶ และผู้ว่าสุลัยสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็กรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า ¹⁷ และกล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง ¹⁸ เหล่าประชาชาติที่มีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนพยากรณ์ และวิสุทธีชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนทั้งหลายแผ่นดินโลก” ¹⁹ แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มิฟาแลบ และเสียงต่างๆ ฟังร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

ผู้หญิงและพญานาค

12 มีภรณ์มหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ ² ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด ³ และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน ⁴ หางพญานาคตัวดวงดาวในท้องฟ้าที่ลงมาถึงแผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

บุตรนั้นจะได้ครอบครอง

⁵ หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ ⁶ และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

มีคาเอลและกุตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตาน

⁷ และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกกุตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกกุตของมันก็ต่อสู้ ⁸ แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย ⁹ พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นทูตดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกกุตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก ¹⁰ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า “บัดนี้ ความรอด และฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว ¹¹ เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้เสียใจที่จะพลีชีพของตน ¹² ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงรื่นเริงยินดีเกิด แต่วิถีจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาจากเขาด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย”

ซาตานข่มเหงหญิงนั้น

13 เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาจากแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น¹⁴ แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่ง และสองวาระและครึ่งวาระ¹⁵ ฉะนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำที่ท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พืดหญิงนั้นไปกับน้ำที่ท่วม¹⁶ แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำที่ท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป¹⁷ พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยากรณ์ของพระเยซูคริสต์

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเล

13 และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขากิ่งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวกึ่งหลายของมัน² สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น³ ข้าพเจ้าได้เห็นว่ามีหญิงหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ⁴ เขากิ่งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า “ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้”⁵ และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน⁶ มันกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

สัตว์ร้ายกระทำสงครามกับพวกวิสุทธิน

⁷ และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ⁸ และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก⁹ ใครมีหูก็ให้ฟังเถิด¹⁰ ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิน

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

¹¹ และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค¹² มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีแผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว¹³ สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทั่งทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์กึ่งหลาย¹⁴ มันล่อลวงคนกึ่งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนกึ่งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น¹⁵ และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นกึ่งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้¹⁶ และมันยังได้บังคับคนกึ่งปวง กึ่งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน โทษและกาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา¹⁷ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้นหรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน¹⁸ ในเรื่องนี้จะใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตรึกตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่า เป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกหรือหกสิบหก

ความชื่นชมยินดีของคน 144,000 คน

14 ข้าพเจ้าได้เห็นแลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา² และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกตีพิณเขาคู่กำลังบรรเลงอยู่³ คนเหล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่งหน้าสัตว์กึ่งสี่นั้น และหน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก⁴ คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก⁵ ปากเขาไม่กล่าวคำอูบายเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

ทูตสวรรค์องค์แรกประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ

⁶ แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนกึ่งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร⁷ ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนบัสการพระองค์ ‘ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล’ และบ่อน้ำพุกึ่งหลาย”

ทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศการล่มจมของบาบิโลน

⁸ ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะว่ามันทำให้ประชาชาติกึ่งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอในการล่องประเวณี”

กุตสวรรค์องค์ที่สามประกาศการทรมานเป็นนิตย์ของทุกคนที่รับเครื่องหมายและบูชาสัตว์ร้าย

9 และกุตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน 10 ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าร้อนแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้รับคนกับสิ่งใด ที่ได้ตกลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้ากุตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพิภคพระเมษโปดก 11 และคว้นแห่งการทรมานของเขาพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน”

พระสัญญาอันมั่นคงสำหรับพวกวิสุทธิน

12 นี้แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซูไว้ 13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข” และพระวิญญาณตรัสว่า “จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการทำงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป”

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

14 ข้าพเจ้าได้เห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม 15 และมีกุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะวาระถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว” 16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงกวัดเคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว 17 และกุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน 18 และกุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกกุตสวรรค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านจงใช้เคียวคมนของท่านเกี่ยวเก็บพวงงอกแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกงอกนั้นสุกดีแล้ว” 19 กุตสวรรค์นั้นก็กวัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวเกี่ยวพวงงอกแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปใบบ่ออำงุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า 20 บ่ออำงุ่นถูกย่ำภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่ออำงุ่นนั้นสูงถึงบังเหียนม้า ไหลลงไปในประมาณสามร้อยกิโลเมตร

ขันทั้งเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

15 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีกุตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น 2 ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มิชยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า 3 เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า “ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธินทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง 4 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพิภคพระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว” 5 ต่อจากนี้ข้าพเจ้าได้เห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก 6 และกุตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประคดทองคำ 7 และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้เอาขันทองคำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ส่งให้แก่กุตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น 8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของกุตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

16 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งกุตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า “จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก”

ขันใบแรก (แผลร้ายที่มีหนอง)

2 กุตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบูชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกขเวทนาแสนสาหัส

ขันใบที่สอง (ทะเลเป็นเหมือนเลือด)

3 กุตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

ขันใบที่สาม (แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นเลือด)

4 กุตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด 5 และข้าพเจ้าได้ยินกุตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น 6 เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำโลหิตของพวกวิสุทธินและของพวกศาสนิกชนไหลออก และพระองค์ได้ประจานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว” 7 และข้าพเจ้าได้ยินกุตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า “จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว”

ขันใบที่สี่ (ความร้อนอันน่ากลัวจากดวงอาทิตย์)

⁸ กูตสวรรค์องค์ที่สี่เหยียบขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ ⁹ ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

ขันใบที่ห้า (ความมืดในอาณาจักรของสัตว์ร้าย)

¹⁰ กูตสวรรค์องค์ที่ห้าเหยียบขันของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด ¹¹ และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประพutschของตน

ขันใบที่หก (การเตรียมทางไว้สำหรับพวกกษัตริย์แห่งทิศตะวันออก)

¹² กูตสวรรค์องค์ที่หกเหยียบขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก ¹³ และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายงูออกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ ¹⁴ ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือกั้วพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ¹⁵ *“จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เผ่าเร่ร่อนให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เลือกว่าผู้มันจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา”* ¹⁶ และมันให้เขาทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกโดน

ขันใบที่เจ็ด (ความพินาศของบาบิโลน)

¹⁷ กูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เหยียบขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า “สำเร็จแล้ว” ¹⁸ และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย ¹⁹ มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้คนนั้นดื่มถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์ ²⁰ และบรรดาเกาะต่างๆ ก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ ²¹ และมีลูกเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

การพิพากษาของโทษแห่งของหญิงแพศยาทั้งหลาย

17 กูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า “เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาของโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลาย ² คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ” ³ กูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญูญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั่วตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ⁴ หญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆ และไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน ⁵ และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า “ความลึกกลับ บาบิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก” ⁶ และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธรชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก ⁷ กูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า “เหตุใดท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

กษัตริย์ทั้งหลายเป็นพันธมิตรกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

⁸ สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากพวกที่ไม่มีถิ่นแหวนเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็จะมีอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น ⁹ นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่ ¹⁰ และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งห้าองค์ได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังมิได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ¹¹ สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้มิได้เป็นนั้นก็เป็นที่แปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพินาศ ¹² เขาทิ้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังมิได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง ¹³ กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น ¹⁴ กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำการสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ” ¹⁵ และกูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “นี่มากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ ¹⁶ เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำไहांงโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผาบางเสียด้วยไฟ ¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวอนะของพระเจ้า ¹⁸ และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก”

นครบาบิโลนล่มจม

18 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป ² ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า “บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปิศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นทรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด ³ เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดาภคินีรับบนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น” ⁴ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า “ชนชาติของเราร้องออกมาจากนครนั้นเกิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น ⁵ เพราะว่าบาปของนครนั้นคงสูงขึ้นไปสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้ ⁶ นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น ⁷ นครนั้นได้เยื่อหยิ่งจองหองและมีชีวิตอย่างหุรรหามากเท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะท่านครั้นกะบังใจว่า ‘เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย’ ⁸ เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผาผลาญนครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอำนาจใหญ่ยิ่ง”

ภคินีรับบนและพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกคร่ำครวญต่อบาบิโลน

⁹ บรรดาภคินีรับบนแห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่างหุรรหาร่วมกับนครนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น ก็จะพิลาปรำให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น ¹⁰ พวกภคินีรับบนยืนอยู่แต่ต่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น” ¹¹ บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขามากต่อไปแล้ว ¹² สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชร พลอยต่างๆ ไข่มุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดาภาษาที่ทำได้ด้วยภาษา บรรดาภาษาไม้ที่มีราคา มาก ภาษาทองสัมฤทธิ์ ภาษาเหล็ก ภาษาหินอ่อน ¹³ อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม กำยาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแปง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และกาส และชีวิตมนุษย์ ¹⁴ และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็ล่วงพ้นไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหุรรหาก็พินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย ¹⁵ บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรมานของนครนั้น พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง ¹⁶ ว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้บ่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกนั้น ¹⁷ เพียงในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่ก็พินาศสูญไปสิ้น” และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่แต่ห่างๆ ¹⁸ และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า “นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้” ¹⁹ และเขาก็ทั้งหลายก็ปรียพวงคลื่นบนศีรษะของตน พลาญร้องไห้คร่ำครวญว่า “อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นที่ร้างไป”

การชื่นชมยินดีในสวรรค์ต่อการพิพากษาของพระเจ้า

²⁰ เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสนาดพยากรณ์ทั้งหลาย จงร่าเริงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว ²¹ แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินไม่ใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า “บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย ²² และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนกติดพิณเขาคู้ นกเล่นมโหรี นกเป่าปี่ และนกร้องเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างไวชาช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงไม่เป่าในเจ้าอีกต่อไป ²³ และในเจ้าจะไม่มีแสงประกายส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิภาษคมของเจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง ²⁴ และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสนาดพยากรณ์และพวกวิสุทธิน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก”

อาเลสุยาบนสวรรค์

19 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า “อาเลสุยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจะมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา ² ‘เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ที่เที่ยงตรงและชอบธรรม’ พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ ‘พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์’” ³ คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า “อาเลสุยา ‘ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นไปตลอดไปเป็นนิรันดร์’” ⁴ และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ก่อกวักดวงนักษัตรพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า “เอเมน อาเลสุยา” ⁵ และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา” ⁶ แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า “อาเลสุยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่”

การเลื่องลือสมรสอันพิเศษของพระเมษโปดก

⁷ ขอให้เราก็งหลายร่าเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเมเส็ของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว ⁸ และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิน” ⁹ และทูตสวรรค์องค์หนึ่งสั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของ

พระเมษโปดก” และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแก่ของพระเจ้า”¹⁰ แล้วข้าพเจ้าได้กรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยาณของพระเยซู จนมีสการพระเจ้าเกิด เพราะว่าคำพยาณของพระเยซูนั้นเป็นหัวใจของการพยากรณ์”

การเสด็จกลับมาสู่แผ่นดินโลกของพระคริสต์พร้อมด้วยเหล่าพลโยธาของพระองค์

11 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า “สัตย์ซื่อและสัตย์จริง” พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำการสงครามด้วยความชอบธรรม¹² พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง¹³ พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ “พระวาทะของพระเจ้า”¹⁴ เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป¹⁵ มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อย่ำอู่นแห่งพระพิโรธอันเจียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงถูกราบทุกพระองค์¹⁶ พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า “พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง”

การประชุมของฝูงนกในท้องฟ้า

17 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นกทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า “จงมาประชุมกันในการเสด็จของเจ้ายิ่งใหญ่¹⁸ เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่”¹⁹ และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์

ปลายทางปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และกองทัพของเขา

20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัครธรรมต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัครธรรมนั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน²¹ และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้า นั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

ซาตานถูกขังไว้พันปี

20 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่² และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี³ แล้วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประกับตรา เพื่อไม่ให้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

การฟื้นขึ้นของคริสเตียนเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์

4 ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวาทะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี⁵ แต่คนอื่นๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี้แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก⁶ ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

การกบฏในยุคพันปี ซาตานถูกทิ้งลงในนรก

7 ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้⁸ และมันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือ โทกและมาโทก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล⁹ และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุกรีซัน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น¹⁰ ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษามนุษย์ที่นั้งใหญ่สีขาว

11 ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่อำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย¹² ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ¹³ ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน¹⁴ แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง¹⁵ และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ลอยลงมาจากพระเจ้า

21 ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ² ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธ์ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์และสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่

³ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “ดูเถิด พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา ⁴ พระเจ้าจะทรงเข็ดน้ำตาทุกๆหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” ⁵ พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ” ⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย ⁷ ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ⁸ แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน ชาติทร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนที่บ่วงที่พุดมูสานั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง”

แบบของเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

⁹ กูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดากูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายถึงเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า “เชิญมาเถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นเมสเสจของพระเมษโปดก” ¹⁰ ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า ¹¹ เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ใสสว่างดั่งพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก ¹² เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีกูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล ¹³ ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู ¹⁴ และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก ¹⁵ กูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น ถูไม่วัดกองค์เพื่อจะวัดเมืองและวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น ¹⁶ เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน ¹⁷ ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรวัดของมนุษย์ ซึ่งคือมาตรวัดของกูตสวรรค์องค์นั้น ¹⁸ กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธ์ สุกใสดั่งแก้ว ¹⁹ ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินควอตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต ²⁰ ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง ²¹ ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธ์ ใสราวกับแก้ว

พระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ ประตูเมืองสวรรค์จะไม่ปิดเลย

²² ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น ²³ เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น ²⁴ บรรดาประชาชนที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดากษัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น ²⁵ ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย ²⁶ และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชนชาติเข้ามาในเมืองนั้น ²⁷ สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำความชั่วที่นำสะอิดสะเอียน หรือพุดมูสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้น จึงจะเข้าไปได้

แม่น้ำแห่งชีวิตและต้นไม้แห่งชีวิต

22 ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ใสเหมือนแก้วผลึก ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก ² ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุกๆเดือน และใบของต้นไม้นั้นสำหรับรักษาบรรดาประชาชนชาติให้หาย ³ จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์ ⁴ เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา ⁵ กลางคืนจะไม่มีที่นั่น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ ⁶ และกูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพวกคาสตาพยากรณ์อันบริสุทธ์ ได้ทรงใช้กูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า” ⁷ “ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข”

คำสั่งให้ประกาศคำพยากรณ์นี้

⁸ ข้าพเจ้า คือยอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะมีสการแทบเท้า กูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า ⁹ แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า “อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านคือพวกคาสตาพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงมีสการพระเจ้าเถิด” ¹⁰ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “

อย่าประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว ¹¹ ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธ์ต่อไป” ¹² *“ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน ¹³ เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย”* ¹⁴ คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู ¹⁵ ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่องประเวณี ขาตกร คนโห้รูปเคารพ คนใดที่รักและกระทำการนุสา ¹⁶ *“เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส”*

การชวนเขียนครั้งสุดท้ายของพระคัมภีร์ต่อคนบาป

¹⁷ พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เขียนมาเถิด” และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า “เขียนมาเถิด” และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย ¹⁸ ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น ¹⁹ และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธ์นั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย

คำทรงเตือนและพระสัญญาว่าพระคริสต์จะเสด็จมา

²⁰ พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า *“แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว”* เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เขียนเสด็จมาเถิด ²¹ ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน